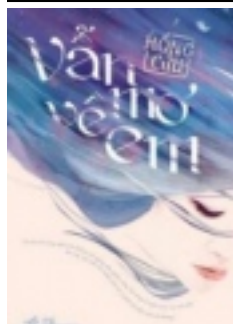


Văn mơ về em

Contents

Văn mơ về em	2
1. Chương 01 - 02	2
2. Chương 03 - 04	10
3. Chương 05 - 06	21
4. Chương 07 - 08	30
5. Chương 09 - 10	40
6. Chương 11 - 12	49
7. Chương 13 - 14	59
8. Chương 15 - 16	70
9. Chương 17 - 18	80
10. Chương 19 - 20	89
11. Chương 21 - 22	97
12. Chương 23 - 24	106
13. Chương 25 - 26	119
14. Chương 27 - 28	130
15. Chương 29 - 30	139
16. Chương 31 - 32	147
17. Chương 33 - 34	156
18. Chương 35 - 36	166
19. Chương 37 - 38	175
20. Chương 39 - 40	184
21. Chương 41 - 42	192
22. Chương 43 - 44	201
23. Chương 45 - 46	211
24. Chương 47 - 48	218
25. Chương 49 - 50	226
26. Chương 51 - 52	235
27. Chương 53 - 54	245
28. Chương 55 - 56	254
29. Chương 57 - 58	262
30. Chương 59 - 60	270
31. Chương 61 - 62	278
32. Chương 63 - 64	287
33. Chương 65 - 66	296
34. Chương 67 - 68	306
35. Chương 69 - 70	315
36. Chương 71 - 72	325
37. Chương 73 - 74 End	334
38. Chương 75 (Ngoại Truyện)	341

Vấn mơ về em



Giới thiệu

Tối nào em cũng ngồi trên khung cửa ngắm đầu ngấm trăng. Em đúng là ngốc quá, sao chỉ nhìn lên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-mo-ve-em>

1. Chương 01 - 02

01. Lần đầu gặp oan gia

Còn hai ngày nữa là chính thức ra trường. Sáng ngủ dậy, tôi bắt tay chính thức thu dọn đồ đạc. Với con gái bọn tôi, đời sinh viên không chỉ tích lũy kiến thức mà còn là tích góp vô số đồ lặt vặt. Nhìn đồ đạc chất đống từ giường đến sàn nhà, Tiêu Tiêu ngao ngán châm chọc: “Ôi Nhã, cậu trốn từ hành tinh Đồng Nát đến đây hả? Tổ chưa thấy đứa nào nhà ở thành phố mà còn lăm đồ như thế này đâu!”

Tôi ngụyt nó một nó cái rồi tiếp tục công việc của mình. Đang thu dọn thì lớp trưởng gọi điện đến, cậu ta nhờ tôi báo với đám con gái tối nay cả lớp sẽ tụ tập tại quán karaoke Golden Melody, coi như là cuộc ăn chơi cuối cùng trước khi tốt nghiệp.

Hoàn thành nhiệm vụ đưa tin thì cũng đã giữa trưa. Trác Hạo gọi điện đến khi tôi mải tranh cãi với Tiêu Tiêu xem tối nay hai đứa sẽ hợp lực tác chiến uống cho thật đã hay hát hò tới bến.

Qua điện thoại, giọng anh thật ngọt ngào: “Em sắp xếp đồ đạc xong chưa?”

Mấy hôm trước tôi lỡ hẹn Trác Hạo tối nay đến giúp chở đồ về nhà, nhưng ai ngờ lại phát sinh bữa đại tiệc karaoke chia tay lớp thể này, xem ra việc vận chuyển đồng đồng nát bạc triệu của tôi phải lùi lại một ngày thôi.

Tôi lấy tinh thần, vút ngay khẩu khí cãi vã hùng hổ với Tiêu Tiêu ban nãy, chuyển sang chất giọng vô cùng dịu dàng hiền thực nói với anh: “Em sợ hôm nay không chuyển được rồi, buổi tối em còn phải đi họp lớp nữa.”

Trác Hạo hỏi: “Sắp tốt nghiệp đến nơi rồi, còn họp lớp gì nữa?”

Tôi định kể tối nay bọn tôi sẽ đến quán Golden Melody, cả lớp tụ họp đông đủ chơi bởi trước khi chia tay, gọi tắt là “họp lớp”. Nhưng không đợi tôi giải thích định nghĩa kiểu sáng tạo độc đáo rất “Tô Nhã” này, anh đã vội nói: “Nhã Nhã, anh xin lỗi! Có khách đến, không nói chuyện nữa, tối nay vui vẻ nhé! Mai anh sẽ đến chuyển đồ về cho.”

Tôi chỉ mới “Ồ” lên một tiếng, còn chưa kịp đòi nụ hôn tạm biệt thì Trác Hạo đã gác máy.

Mặt tôi xị ra. Giờ là buổi trưa, người ta phải ăn uống nghỉ ngơi. Chẳng lẽ khách hàng không thấy đói à? Cứ nhằm giờ ăn uống mà bàn chuyện!

Buổi tối, trên đường đến Golden Melody, tôi và Tiêu Tiêu vừa đi bộ vừa buồn chuyện.

Tiêu Tiêu hỏi: “Tô Nhã này, công việc của cậu đến đâu rồi?”

“Hòm hòm rồi, bố mẹ tớ nhờ chỗ quen biết, xin cho tớ đến trường Trung học số 1 dạy, nghỉ hè xong sẽ đi làm. Bạn Tiêu Tiêu này, lần sau gặp nhớ phải gọi tớ là cô giáo Tô nhé, đa tạ.”

Tiêu Tiêu mới đầu còn hứ một tiếng, sau đã làm vẻ ngưỡng mộ nói: “Ồi, có bố mẹ là viên chức, tốt thật đấy! Việc gì cậu cũng không phải lo, vừa tốt nghiệp đã có ngay việc làm. Trường Trung học số 1 cơ mà, là trường chuẩn quốc gia đấy. Nghe nói trường đó nhiều “màu” lắm, chỉ riêng trợ cấp lớp tự học buổi tối thôi, một năm cũng đủ mua một phần ba căn hộ cao cấp ba gian hai sảnh. Có điều, tiếc thay cho những mầm non nước nhà, một cô nuôi dạy hổ sắp đến hại các em rồi.”

Tôi sần sỏ đáp trả: “Ngưỡng mộ người ta chứ gì, nhận tớ là mẹ nuôi đi! Sau này, khi nào bà nuôi ẹ nuôi miếng bánh, nhất định mẹ nuôi sẽ chia cho con miếng cháo!”

Tiêu Tiêu tức tối quát: “Cút!”

Hai đứa tiếp tục cười đùa tới tận Golden Melody. Cả lớp tụ tập đông đủ, buổi họp lớp chính thức bắt đầu.

Vừa trông thấy tôi, lớp trưởng đã vội vàng mời tôi hát bài đầu tiên để khuấy động không khí. Cậu ta còn không ngớt tăng bốc rằng giọng của tôi rất truyền cảm.

Tiêu Tiêu nghe vậy nuốt không trôi, lẩm bẩm: “Lớp trưởng bị điên rồi!”

Vờ như không nghe thấy lời Tiêu Tiêu, tôi trịnh trọng cầm micro chọn bài, say sưa cất tiếng hát.

Hát xong bài đầu tiên, bốn phương tám hướng vang dậy tiếng la ó, chúng bạn nhao nhao van nài: “Tô Nhã! Chị Tô! Di Tô!... Làm ơn tha mạng! Nhường lại micro cho tớ được không?”

Tôi đành trả micro, Tiêu Tiêu lạnh nhạt hừ một tiếng: “Thế nào? Đau chưa! Trình này mà cũng đòi song ca với tớ á?”

Tôi không thèm đáp lại nó, quay sang nói với Tiểu Lý đang cầm micro: “Này, Lý Tử, Tiêu Tiêu cũng muốn hát một bài.”

Lý Tử mặt tái mét hét toáng lên: “Đừng! Cậu hát xong bọn tớ đã chết đến nửa người rồi, ngồi nghe Tiêu Tiêu hát nữa thì đến nửa còn lại chẳng những chết nốt mà còn hóa tro luôn.”

Kỳ thực tôi và Tiêu Tiêu rất muốn được hát nhưng đám bạn ác ôn này không cho bọn tôi cơ hội thể hiện. Chúng nó bảo, muốn hát ư, được thôi, đợi đến khi tất cả uống say, không ai nghe thấy gì nữa thì đến lượt chúng tôi.

Vì thế, để mấy đứa chuyên gia giữ micro buông tay, tôi và Tiêu Tiêu bắt đầu tiến hành chiến dịch dụ dỗ và chuốc rượu. Được một lúc, mặt mũi mấy đứa kia chẳng chút biến sắc, còn tôi đã chịu không nổi muốn lao vào phòng vệ sinh lắm rồi!

Tiêu Tiêu nhìn tôi đau khổ nhăn nhó mặt mày liền hiểu ngay vấn đề: “Thôi xong! Vừa uống được ít rượu đã thế này rồi! Mau mà đi đi, để tớ chiến đấu nốt!”

Tôi cảm kích, chấp tay thi lễ chào nó, rồi đứng dậy mở cửa thẳng tiến tới phòng vệ sinh. Khổ nỗi, đây là lần đầu tiên tôi đặt chân đến quán Golden Melody này, nào có biết phòng vệ sinh ở chỗ nào! Trước nay cả bọn chỉ quen đến một quán khác cách trường cả vòng trái đất thôi.

Đang lò dò tìm phòng vệ sinh thì điện thoại của tôi bắt đầu rung. Là Trác Hạo! Chắc anh nghe được những tạp âm hỗn độn xung quanh tôi nên hỏi: “Em đang ở quán karaoke à?”

“Vâng”. Trong nháy mắt, giọng lưỡi tôi đã chuyển ngay sang tông “dịu dàng” ôn ỉn đến thấy gớm.

Anh lại hỏi: “Đang họp lớp à?”

Tôi giật mình, nhớ ra trưa nay còn chưa kịp giải thích gì với anh, “Ồ... thực ra, tối nay lớp em tổ chức tiệc chia tay, gọi tắt là họp lớp, ở quán Golden Melody. Lúc trưa em đã định nói với anh như thế, nhưng anh cúp máy nhanh quá có kịp nói gì đâu”.

Trác Hạo cười ha ha rồi bảo: “Ừ, thế thì chơi vui vẻ nhé!”

Tôi thấy hơi kỳ kỳ: “Thế này, có gọi là kiểm tra đột xuất không thế?” Vừa nói chuyện điện thoại vừa tìm phòng vệ sinh, bỗng tôi thấy phía trước có một cậu thanh niên tay cầm túi khăn giấy, giác quan thứ sáu mách bảo tôi rằng cậu ta cũng đang có nhu cầu giống tôi.

Trác Hạo cười: “Em thích thế nào thì là như vậy! Sao, được anh kiểm tra đột xuất thì vui lắm hả?”

Tôi cũng cười, tự nhận thấy tiếng cười của mình cũng quá dễ thương, mê hoặc lòng người. Đến nỗi cậu thanh niên phía trước cũng phải ngoái lại nhìn.

Tôi lạnh nhạt lườm cậu ta một cái, tuy hắn đã quay đi chẳng kịp trông thấy, nhưng tôi vẫn lấy làm thích thú lắm. Tôi lại tiếp tục giọng làm nũng: “Đương nhiên là vui rồi, thế mới biết anh quan tâm đến em mà!”

Nói xong, ngay bản thân cũng thấy sờn gai ốc.

Cậu thanh niên phía trước đã rẽ phải. Tôi vừa nói chuyện vừa vận dụng phương pháp loại trừ đưa ra kết luận, nhà vệ sinh nữ chắc chắn ở bên trái.

Thế là, tôi quyết định rẽ trái.

Trác Hạo nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện: “Chơi vui về nhé, anh cũng đang bận, ngày mai anh sẽ đến trường đón em.” Nói xong anh dè dặt chột một tiếng gửi qua điện thoại cho tôi nụ hôn tạm biệt của một anh chàng hai tám tuổi.

Tôi rợn cả người, nhưng cũng thấy vui vui. Tắt máy, tôi đẩy cửa bước vào phòng vệ sinh. Cánh cửa từ từ khép lại sau lưng, tôi lắng máng nghe có tiếng ai gọi với gì đó.

Phút chốc sau, tôi kinh hãi, bàng hoàng, đơ người đứng bất động ngay tại chỗ.

Mấy đồng chí nam đang đứng trước bồn cầu cuống cuồng quay trái quay phải, chỉ để tránh ánh mắt vì quá sững sờ lại càng chăm chú không chớp của một đứa giới ơi đất hời tự nhiên xông vào là tôi đây.

Đứng đờ mắt ra một lúc tôi mới sực tỉnh, tôi đang đứng, hình như, trong phòng vệ sinh nam.

Đầu óc quay cuồng, dường toàn bộ số rượu trong người đã dồn cả lên mặt, trong chốc lát tôi thấy mặt mình nóng ran!

Tôi cúi đầu kêu lên một tiếng thảm thiết rồi quay người mở cửa chạy ra ngoài!

02. Ngoảnh đầu lại chạm trán

Tôi đứng dựa cửa thở hổn hển.

Chuyện gì thế này! Sao vô duyên vô cớ xông vào phòng vệ sinh nam làm gì! Mà vào thì cũng vào rồi, còn sợ cái gì nữa!

Tĩnh tâm lại một chút, tôi bắt đầu suy ngẫm về nguyên nhân khiến mình chui vào nơi quái quỷ đó. Nghĩ ra rồi! Tại tên khốn kia! Lúc đó hắn đi trước tôi, rồi rẽ sang bên phải nên tôi mới rẽ sang trái, theo đúng quy luật là phải thế mà...

Nghĩ đến đây, tôi ngẩng phắt đầu lên, đập vào mắt tôi là một tên con trai đang đứng dựa lưng vào cửa phòng vệ sinh nữ đối diện, trên mặt toét toét một nụ cười rất đắc ý.

Chính hắn!

Nếu không tại hắn, tôi đã không vào nhầm phòng vệ sinh nam.

Tôi bước nhanh tới, nghiêng răng kèn kẹt nhìn thẳng vào cái bản mặt nhăn nhó kia. Không thể không thừa nhận, tên này cũng đẹp trai thật!

Tôi vốn là đứa trông mặt mà bắt hình dong, trước khuôn mặt thanh tú, rạng rỡ như hoa nở này, cơn thịnh nộ bên trong từ từ tan biến. Giọng tôi trở nên bình tĩnh ôn hòa: “Này, cậu đứng đây cười tôi như vậy chẳng tử tế chút nào! Chỉ vì thấy cậu rẽ sang bên này nên tôi mới đi vào phòng vệ sinh đối diện đấy! Nếu không phải tại cậu thì tôi cũng không vào nhầm đâu!” Nói đến đây, hỏa khí trong tôi lại bốc lên ngàn ngút, tôi nghiêng răng trừng mắt hỏi tội hắn: “Vô duyên vô cớ cậu vào nhà vệ sinh nữ làm gì?”

Hắn nhướn mày, vẻ hơi bối rối. Có lẽ đang ngỡ ngàng trước hai bộ mặt khác nhau một trời một vực của tôi, lúc này nhu mì dịu dàng bao nhiêu, bây giờ lại hùng hổ sấn sổ bấy nhiêu.

Không kịp đợi hắn trả lời, một cô bé xinh xắn bước ra từ phòng vệ sinh nữ. Cô nàng đứng lại cạnh hắn, hai người vai kề vai trông rất đẹp đôi. Dưới ánh sáng lơ mơ, dựa vào dung nhan khá “baby” này, tôi đoán hai đứa chắc chắn ít hơn tuổi mình.

Cô gái nhìn tôi bằng ánh mắt không mấy thiện cảm. Có lẽ cô ta tưởng tôi mượn rượu giả say dụ dỗ cậu nhóc đẹp trai của cô ta.

Tôi tăng lời cái nhìn chăm chăm chẳng chút ngại ngần ấy. Bằng thứ giọng điệu dịu dàng, đôi mắt long lanh, hai má ửng hồng, cũng vẻ mặt thẹn thùng, nàng ta quay sang nói với bạn trai: “Ninh Hiên, cảm ơn cậu đã mang giấy giúp mình!”

“Không có gì”. Gã con trai hững hờ cười.

Hai đứa lại sánh vai bước qua tôi.

Tôi vẫn ngây người đứng đó, dồn hết tâm trí mà ngẫm nghĩ sao việc cậu ta mang giấy cho bạn gái lại dẫn đến bị kịch vào nhầm nhà vệ sinh nam của mình.

Bỗng có tiếng hấn vang lên sau lưng, tôi bắt giác ngoảnh đầu lại. Hấn nhú mày, nửa cười nửa không nói: “Thực ra lúc chị đẩy cửa bước vào tôi đã bảo chị đây là nhà vệ sinh nam rồi, nhưng chị có phản ứng gì đâu. Thế nên tôi tưởng chị cố tình vào đó.”

Đừng tưởng chị đây uống say mà không biết đếm nhé. Không nghe ra giọng điệu tuy mập mờ nhưng cố tình chế giễu ấy của chú mày, thì hai mươi một năm rưỡi chị đây sống trên đời coi như vô ích!

Bà nó chứ, nó tưởng nó là con muỗi đầu thai làm người chắc, nói to lên một chút thì chết à? Gọi lí nhí thế thì đồ đứa nào nghe thấy được.

Khoan! Hình như trước khi cửa đóng thì đúng là có tiếng ai đó gọi tôi phía sau... Sặc, chẳng lẽ tất cả là tại tôi sao?

Chột dạ rồi...

Cô bạn gái nghe hấn nói vậy tò mò hỏi: “Ninh Hiên, chị này vừa vào phòng vệ sinh nam à?” Nói rồi cô ta còn làm bộ khoa trương, “Oa! Chị dũng cảm thật đấy, không phải thường đâu.”

Có nhất thiết phải gào tướng lên thế không? Nó có biết nó nói thế làm biết bao nhiêu ánh mắt kì quái đổ dồn về phía tôi, làm tôi vừa đau lòng vừa xấu hổ lắm không?

Đúng là... bị kịch!

Quay trở về phòng hát, tôi ngồi im re trên sofa. Tiêu Tiêu lại gần hỏi: “Sao tớ có cảm giác đi vệ sinh về cậu liền biến thành cô nàng âu sầu vậy? Bà chị ơi, bị rách quần à?”

Miệng Tiêu Tiêu quả nhiên chẳng bao giờ thốt ra được thứ gì hay ho tử tế.

Tôi quay sang quát nó: “Biến đi! Tớ đang suy nghĩ tại sao cứ phải đi phòng vệ sinh nam với nữ cùng một chỗ, để cách xa ra không tốt hơn à? Nam nữ khác biệt, để gần như thế khác biệt làm sao được!”

Tiêu Tiêu cười nhạt: “Cậu đúng là bớ lông tìm vết, chẳng có lý gì cả! Sao, phòng vệ sinh nam và nữ gần nhau cậu sợ vào nhầm à?”

Chột dạ, sợ Tiêu Tiêu biết được chuyện xấu của mình tôi vội vàng xua tay.

Tiêu Tiêu đặt cốc rượu xuống trước mặt tôi nói: “Chỗ này giao cho cậu, tớ cũng phải đi hái hoa một lát đây!”

Tôi tiếp nhận chiến trường, tiếp tục càn quét hàng ngàn quân địch. Bà chị đây tuy thân gái yếu liễu đào tơ, nhưng cũng chính là truyền thuyết trăm chén không say trên bàn rượu.

Cả đám đang vui vẻ chè chén thì Tiêu Tiêu chạy ào về, mặt ngơ ngẩn như đang mộng du, ngồi phịch xuống cạnh tôi, nhìn tôi thần thờ.

Tôi không kìm được phần khởi hỏi luôn: “Tiêu Tiêu cậu cũng vào nhầm nhà vệ sinh nam à?”

Tiêu Tiêu vẫn ngồi chờ ra, lát sau mới gất lên: “Cậu tưởng ai cũng thiếu năng giống cậu chắc?”

Tôi giật thót, hồng rồi, cái miệng nhanh nhẩu hại chết cái thân, chẳng những không đoán trúng mặt nó sao u ám thế kia mà còn tự khai chuyện xấu của mình ra nữa.

Tiêu Tiêu lại nhìn tôi chăm chăm, bực quá quát tôi: “Nhìn gì mà nhìn? Yêu tớ rồi à?”

Tiêu Tiêu không trả lời mà hỏi tôi: “Ô Nhã, dạo này cậu với Trác Hạo thế nào, có cãi nhau không?”

Tôi bật cười: “Chưa già đã lẫn! Không nhớ lúc trưa tớ nói chuyện điện thoại với Trác Hạo, cậu cũng ngồi cạnh còn gì? Vẫn tốt đẹp, sao cậu hỏi thế?”

Tiêu Tiêu nhìn tôi rồi nói: “À,.. hỏi thế thôi, không cãi nhau thì tốt rồi. Trác Hạo nhà cậu tài hoa, nhà giàu, mở công ty riêng, lại còn đẹp trai nữa, hồ ly tinh vây quanh anh ta có mà hàng tá, cậu phải coi chừng đấy!”

Sao nghe như có ẩn ý gì đấy, tôi kéo tay nó lại hỏi: “Sao thế Tiêu Tiêu, sao tự nhiên lại nói thế?”

Tiêu Tiêu vội xua tay: “Tớ chỉ buột miệng nói vài câu linh tinh thôi, ra trường đến nơi rồi hai đứa mình không được ở với nhau nữa, cậu phải học cách tự lo ỉnh đi. Sắp chia tay rồi, bà già này dặn dò cậu mấy câu thế thôi.”

Tôi ậm ừ rồi lại quay sang tiếp tục chúc rượu cùng đám bạn.

Cuối cùng cả đám cũng say, micro cũng về tay tôi. Tôi chọn bài, mắt nhìn màn hình, miệng rên ư ử, thật là sáng khoái.

Hát xong bỗng thấy Tiêu Tiêu ngã vật xuống sofa, tôi hỏi nó: “Uống nhiều quá à?”

Tiêu Tiêu hôn hển: “Đừng nhầm, chúng nó mới say! Tớ đây là bị tiếng hát của cậu vật đấy! Bà chị, cuối cùng hôm nay em trao danh hiệu “giọng ca khủng bố” cho bà chị được rồi.”

Tôi vờ như không nghe thấy, đi ra chỗ lớp trưởng. Cuối buổi còn chịu trách nhiệm trả tiền nên cậu ta là một trong số ít những kẻ còn giữ được tỉnh táo. Cậu ta mặt mày nhăn nhó dở khóc dở cười, thấy tôi đến gần liền run rẩy nói: “Ôi Nhã à, tớ tưởng bài đầu tiên cậu hát đã là đỉnh điểm, thật không ngờ năng lực của cậu hóa ra là vô hạn, lại có thể làm bài hát vô hồn hơn cả lúc trước nữa”.

Tôi thở dài: “Sếp, muốn cười thì cứ cười đi, nhiều người cười tớ lắm rồi có phải chỉ mình cậu đâu, tớ vẫn chịu được”.

Lớp trưởng gằng gượng đưa ví cho tôi rồi bảo: “Cậu còn chịu được nhưng tớ thì chịu không nổi rồi! Tớ vẫn chưa tỉnh lại được đây, cậu đi trả tiền đi, ra cửa rẽ trái là tới quầy!”

Tôi ủ rũ cầm lấy ví tiền. Vừa ra khỏi cửa lập tức trong phòng rộ lên trận cười long trời lở đất.

Thế này bảo tôi làm sao mà chịu nổi...

Trong lúc xếp hàng trả tiền, tôi nghe lỏm một nhóm hỉ hả nói chuyện sau lưng mình: “Trời ơi, hôm nay xem như được mở mang tầm mắt, sắp về còn được nghe sư tử gầm!”

Kể đó nói xong, có người phụ họa ngay: “Còn phải nói! Mình là mình phục chị này lắm! Nếu là mình thì đã chẳng dám mở miệng ra khỏi xấu hổ! Tiếng hát thật dã man!”

Tôi cảm giác đứa con gái này quen quen.

“Ha ha ha! Nhưng các cậu không thấy bài hát rất ý nghĩa à?”

Giọng một tên con trai. Hừ, quả nhiên bọn trai lúc nào cũng có cái nhìn khoan dung hơn nhiều.

“Ninh Hiên, cậu đứng đấy cười một mình cái gì thế?”

Nghe đến cái tên này đầu óc tôi bắt đầu quay cuồng.

Trời đất! Sao những khoảnh khắc kinh điển của đời tôi đều dính phải cái tên này. Tôi nghe tiếng tên Ninh Hiên đó nói sau lưng: “Không, có cười gì đâu.”

Đến lượt mình, tôi vội vàng ra trả tiền và ký hóa đơn, đang lúi húi kí tên bỗng bên tai tôi có luồng hơi ấm ấm: “Tiếng hát của chị quả có sức sát thương!”

Tôi quay ngoắt sang, thấy tên Ninh Hiên chuyên đưa giấy cho bạn gái trong nhà vệ sinh cũng đang đứng trả tiền bên cạnh. Tôi nhìn hắn, hắn nhìn tôi. Bộ dạng tôi hắn rất hung ác dữ tợn, nhưng môi của hắn lại đỏ, răng của hắn lại trắng đẹp vô cùng!

Tôi nén giọng thật thấp, rít lên: “Đừng nói linh tinh, không phải tôi hát!”

Hắn vừa ký hóa đơn vừa nói: “Không phải chị hát à? Thế sao vừa rồi bọn tôi nói chuyện chị lại run như cây sậy thế?”

Tôi nghiêng răng gầm gừ: “Này, đừng có ép tôi nói cho cậu nghe thêm một bài nữa nhé.”

Hắn phì cười. Nụ cười đẹp như ngàn hoa đua nở lập tức làm đôi mắt say xỉn lơ dờ của tôi bừng tỉnh.

Tội lỗi, tội lỗi quá. Sau khi hoàn hồn, tôi lập tức âm thầm sám hối: Trác Hạo ơi, em chỉ ngắm người đẹp thôi, chứ trong lòng em chỉ yêu một mình anh.

Xong xuôi tôi quay người định đi, mới thành linh nhận ra sau lưng mình đâu phải chỉ có vài người phải là một đoàn tầm hai ba mươi người. Chắc cũng đều là bạn bè đến đây tụ tập.

Trong đám người đó tôi nhận ngay ra cô bé xinh xắn đã gặp lúc trước. Cô ta vừa nhìn thấy tôi đã nhăn mặt, bước đến bên Ninh Hiên hỏi: “Ninh Hiên, chị ta nói gì với cậu thế? Sao cậu run thế? Khó chịu chỗ nào à?”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, tên nhóc xấu xa này thì khó chịu gì, hắn đang cố nhịn cười đấy thôi.

2. Chương 03 - 04

03. Bắt chuyện

Chiều tối hôm sau, Trác Hạo lái chiếc xe hơi thời thượng đến trường đón... đồng đồng nát bạc triệu của tôi.

Tieu Tieu làm bộ đau khổ than vãn: “Tâm nguyện cả đời tớ rất đơn giản, chẳng dám mong có con xe hoành tráng như bạn trai cậu để cưỡi đâu, chỉ cần ngồi thử lên một lần là thỏa mãn lắm rồi! Ước mơ nhỏ bé vậy thôi mà ông trở nỡ lòng phũ phàng chà đạp, con xế xịn này thà chở đồng đồng nát chứ không chở tớ! Trên đời này còn gì đau thương hơn đây?”

Tôi phớt lờ nó. Xe sắp lăn bánh, Tieu Tieu đứng bên ngoài ghé vào hỏi: “Tối nay cậu có về đây nữa không?”

Tôi lắc đầu: “Không đâu! Sáng sớm mai tớ sẽ đến tiễn cậu!”

Tiêu Tiêu đành ngậm ngùi ừ một tiếng rồi quay sang ngưỡng ngạo nói với Trác Hạo: “Anh vất vả quá! Phiền anh chăm sóc Tô Nhã nhé!”

Tôi bật cười: “Bà già Tiêu Tiêu ơi! Bà yên tâm đi, sáng mai cháu sẽ về báo hiếu với bà, bà đừng buồn phiền quá!” Nói rồi tôi quay sang bảo Trác Hạo bắt đầu xuất phát, nhưng thấy nét mặt anh cũng có gì đó hơi ngưỡng gao.

Đi được một đoạn, tôi không nhịn được cười bèn quay sang hỏi Trác Hạo: “Sao nhìn mặt anh với Tiêu Tiêu kì kì, cứ như không quen biết thế?”

Anh đưa tay vỗ nhẹ đầu tôi: “Nhóc này, bại lộ rồi nhé! Lúc trước anh tưởng em là “nữ sinh thanh lịch” cơ đấy, vừa rồi nghe em nói chuyện với Tiêu Tiêu, khẩu khí cũng dũng mãnh lắm.”

Nụ cười của tôi lập tức tắt ngóm. Thế là xong, hình ảnh tốt đẹp tan tành cả rồi. Cả năm trời khổ công xây dựng hình ảnh nữ sinh thanh lịch trước mặt Trác Hạo của tôi, không ngờ bị Tiêu Tiêu hủy hoại ngay sát ngày tốt nghiệp thế này.

Tiêu Tiêu, tớ hận cậu!

Sau khi tốt nghiệp tôi tối ngày quanh quẩn ở nhà tận hưởng kì nghỉ hè. Cuộc đời không cho tôi cơ hội để rầu rĩ, tháng chín này đi làm thuận lợi, năm sau có khi tôi sẽ cùng “con rùa vàng” của mình thành thân, rồi năm sau nữa sẽ cho ra đời “một quả trứng vàng”, tương lai cứ mỹ mãn vậy thôi.

Thế nhưng chẳng hiểu sao dạo này Trác Hạo cứ bận tối mắt tối mũi, mỗi lần gọi điện thoại đều có bao nhiêu khách hàng chen ngang. Tôi bực bội trách anh: “Dù gì anh cũng là sếp trong công ty, hà tất việc gì cũng tới tay, sao cứ nhân viên PR làm đầu trăm họ, tiếp đủ loại khách thế?”

“Nhã Nhã, công ty là của nhà chúng ta, làm việc cho chính mình thì ăn bơ làm biếng sao được?” Anh chỉ đáp lại một câu đó thôi cũng đủ làm tôi xuôi xị.

Chỉ nghe mấy tiếng “công ty của nhà chúng ta” là tôi lập tức trở nên ngoan hiền vô điều kiện.

Dạo này ngoài rạp đang chiếu một siêu phẩm nghe đồn rất hay, giá vé phải chăng, dàn diễn viên nổi tiếng. Tôi nằm mơ cũng thèm thường chảy nước miếng mong được đi xem. Nhưng đi với ai? Định rủ Tiêu Tiêu, gần đây nó đang bù đầu tìm việc, tôi không thể cản trở bước tiến của nó. Định rủ Trác Hạo, anh lại đang bận đến vắt chân vắt cổ lên cho xem. Còn như đi xem một mình thì đúng là buồn tẻ.

Sau một hồi suy đi tính lại, dần vật bứt rứt, cuối cùng tôi vẫn quyết định quấy rầy “con rùa vàng”. Không ngờ Trác Hạo vừa nghe đã đồng ý ngay, tôi sướng rơn.

Lúc sửa soạn, lựa chọn bộ đồ thật đẹp để mặc đi chơi, tôi bỗng nghĩ không biết từ lúc nào mình trở nên thụ động thế này? Trác Hạo bận, tôi cũng ru rú trong nhà cả ngày, mãi đến khi anh đồng ý đi cùng, tôi mới có lý do lộ mặt ra đường. Người như thế này không phải là tôi nữa rồi!

Đang xếp hàng mua vé Trác Hạo nhận được một cuộc điện thoại. Anh sợ ồn bèn đi ra góc khuất nói chuyện, còn tôi tiếp tục xếp hàng.

Lúc trước, cửa bán vé bên cạnh vốn không có ai, không biết từ bao giờ đã mọc ra một nhân viên nữa, cũng bắt đầu bán vé. Thấy vậy đám người đang xếp hàng bên này bỗng nháo nhào điên cuồng lao sang cửa bên đó. Tôi nhìn khung cảnh trước, chẳng kịp suy nghĩ liền dấn thân theo số đông, góp phần làm tăng thêm cảnh hỗn loạn. Sau một hồi chen lấn xô đẩy, bật ra rồi lại chui vào, cuối cùng chẳng hiểu sao tôi lại kém cỏi như vậy, bị bức tường người tưởng như vô tận, hết lớp này đến lớp khác hung hãn đẩy ra ngoài. Định quay lại chỗ cũ đứng xếp hàng, nhưng vừa nhìn nước mắt tôi đã trực trào ra. Còn chỗ cho tôi đứng nữa đâu.

Hai mươi phút khổ sở xếp hàng thế là đổ ra sông ra bể!

Đang điên tiết chỉ muốn vò đầu bứt tai cho hả giận, tôi bỗng mừng rỡ nhận ra một bóng hình quen thuộc đứng cách đó không xa.

Xác định mục tiêu, tôi nhìn thẳng mặt hần mỉm cười, chào một tiếng “Hi!” thật êm tai ngọt ngào.

Phía đối diện, khuôn mặt lạnh lùng như hoa phù du nở lạnh lùng nhướn mày, nhếch mép, bộ dạng châm chọc lập tức hiện lên sinh động.

Tôi đành miễn cưỡng vờ như thân thiết lắm, kiên định kiên cường và kiên nhẫn giữ nụ cười chào hần: “Hi, Ninh Hiên.”

Hần nhếch mép hỏi thẳng: “Định chen ngang vào đây hả?”

Tôi gật đầu, không quên tiếp tục giữ bộ mặt tươi cười.

Hần cười nhạt nói: “Chỗ này không chen vào được.”

Mặt tôi lập tứ xị xuống.

Tên nhóc này cũng khéo giả vờ thật!

Sau đó lại nghe hần nói: “Chị muốn xem phim gì?”

“Hả?”

Ý gì đây?

Hắn lại tỉnh bơ: “Chị định xem phim gì thì nói ra tôi mua vé hộ cho.”

Hắn ta định chơi trò vừa đấm vừa xoa chắc.

Tôi vội vàng lấy lại nụ cười vừa tắt, đưa tiền cho hắn: “Phim *** hai vé nhé, cảm ơn.”

Lúc này tôi mới chợt nhận ra cô gái rụt rè bên lên đứng cạnh hắn bấy giờ không phải cô gái xinh xắn lần trước. Cái thằng trắng hoa quá!

Tôi bắt đầu tán chuyện: “Đưa bạn gái đi xem phim à?”

Hắn cười, không thèm trả lời mà hỏi vặn lại: “Còn chị? Đi xem phim cùng bạn trai à?”

Tôi nhào luôn người qua hắn nói với cô bé kia: “Bạn trai em sáng giá lắm, đào hoa hết mức, em phải vất vả rồi.”

Cô bé mím môi cười: “Đây là anh họ em.”

...

Hơ, thời xưa quan hệ giữa anh họ với em họ là ám muội nhất đấy, không biết à?

Thấy tôi bị hớ, Ninh Hiên có vẻ khoái trá lắm. Bỗng hắn hất cằm hỏi tôi: “Bạn trai chị kia à?”

Tôi ngoảnh đầu nhìn. Trác Hạo vừa cúp điện thoại đang quay lại. Anh đến bên cạnh ngạc nhiên hỏi: “Sao lại xếp hàng ở đây?”

Tôi cười hì hì đáp: “Em gặp một người bạn, cậu ấy giúp mình mua vé sẽ nhanh hơn.”

Anh mỉm cười gật đầu chào Ninh Hiên nói cảm ơn, rồi nhận ám hiệu ngầm của tôi ra quầy mua bắp rang bơ.

Ninh Hiên có vẻ lạ lùng, nhếch miệng nói với tôi: “Bạn trai của chị cũng sáng giá lắm, đào hoa hết mức, chị phải vất vả rồi!” Thái độ của hắn ta thật chẳng hiểu ra làm sao?

Đúng là tên thù vặt, tôi nói về hắn thế nào hắn lập tức tìm cơ hội nói lại tôi không sai một từ.

Tôi cười: “Tôi là cao thủ hái hoa cấp quốc gia, ai dám động đến, đo ván ngay.”

Ninh Hiên nhìn tôi, hồi lâu không nói gì, cuối cùng chỉ hừ một tiếng: “Đầu óc ngờ nghệch!”

...

Hứ! Nếu không phải Trác Hạo đang quay lại đây và tôi đang đóng vai thiếu nữ thanh lịch thì tôi nhất định...nhất định mắng lại hắn một câu: “Cậu ngờ nghệch thì có!”

Ông trời ác như bà mẹ kế, à không, phải là ác như ông bố dượng.

Tôi và Trác Hạo vừa ngồi xuống ghế, mới cho được hai hạt bỏng ngô thơm nức vào miệng thì điện thoại của anh lại réo chuông. Úp úp mở mở được mấy câu, anh cúp máy rồi nhìn tôi vẻ áy náy.

Được rồi, tôi vốn là người bạn gái hiểu chuyện, thấu tình đạt lý, là một thực nữ thông minh, khéo léo. Thế nên không đợi anh mở lời tôi liền lên tiếng trước: “Có việc gấp thì anh mau đi đi! Công việc phải đặt lên hàng đầu!” Dẫu sao cũng là kiếm tiền cho nhà “chúng ta” mà.

Trác Hạo thở phào nhẹ nhõm, hôn lên má tôi rồi đứng dậy ra khỏi rạp. Trông theo bóng anh bước đi vội vã, tôi chợt có cảm giác cô đơn lạnh lẽo như bị bỏ rơi, chỉ muốn bật dậy mà đuổi theo anh.

Thế nhưng tôi vẫn phải tỏ ra điềm tĩnh. Bởi Ninh Hiên và em họ hắn đang ngồi ngay bên cạnh tôi. Tên nhóc này cũng đua đòi mua vé xem phim giống tôi. Sao tôi có thể để kẻ từng chứng kiến chuyện đáng xấu hổ của mình có cơ hội cười nhạo thêm lần nữa?

Vừa quay lại, bản mặt gợn đờn đang tỏ ra thương hại của Ninh Hiên khiến tôi không giấu nổi sự sùng sục. Lại có lúc tôi rơi vào tình cảnh phải nhận sự thông cảm từ thằng nhóc trắng hoa thế này đây!

Tôi cười nhạt phân trần với Ninh Hiên: “Anh ấy... mở công ty riêng, điều hành việc làm ăn của chính mình, nên khá bận.”

Ninh Hiên chỉ khẽ hừm một tiếng, không nói gì.

Nội dung phim thế nào tôi hoàn toàn không rõ. Một mình ngồi đây, muốn ra ngoài lại sợ người ta nghĩ mình đau khổ, ngồi lại thì không sao để tâm nổi. Miệng nhai bỏng ngô mà không khác gì ngồi ăn sấp, tôi liên tục nhủ thầm: Tiền nhà chúng ta ơi, sao mày không tự chui vào túi đi, để ông chủ khỏi phải vất vả làm ăn?

Nhìn sang bên cạnh, tôi ngạc nhiên nhận ra kẻ vào rạp mà chẳng xem phim không chỉ có mình tôi. Cậu nhóc bảnh trai Ninh Hiên đang tựa vào ghế say giấc nồng.

Tôi cố tình hơi nhồm người dậy, rồi lại ngồi phịch xuống, dựa mạnh vào lưng ghế. Dây ghế san sát liền lập tức truyền cơn chấn động tôi tạo ra sang bên ghế tên Ninh Hiên.

Cậu ta mở bừng mắt, sau khi tỉnh táo liền ngoẹo cổ nghiêm túc hỏi tôi: “Chị ăn khoai lang à?”

...

Hắn hỏi vậy nghĩa là sao?

Nghĩ mãi tôi mới hiểu ra, hắn muốn nói là tôi... tôi... xì hơi... làm ghế rung mạnh như thế...

Tức quá! Với trí tuệ của một sinh viên đại học sắp thành nhà giáo cao quý như tôi, sao có thể để một thằng nhãi như hắn tùy ý sỉ nhục được chứ?

Tôi hất cằm hỏi: “Cậu bao nhiêu tuổi?”

Hắn không thèm đáp lại mà hỏi tôi: “Còn chị bao tuổi?”

Tôi cười khẩy: “Chắc chắn nhiều hơn cậu! Tôi đã tốt nghiệp đại học rồi đấy!”

Hắn nhướn mày buông một câu làm tôi nghe mà lộn ruột: “Nhiều tuổi hơn tôi thì sao? Nhiều tuổi hơn chưa chắc đã khỏe hơn.”

Tôi... giàn giụa nước mắt.

Hắn học đâu cái kiểu lếu láo thế không biết!

04. Sững sờ

Nửa sau bộ phim chỉ có một mình cô em họ Ninh Hiên say mê theo dõi, tôi và Ninh Hiên “không đánh không quen”, tiếp tục đầu võ miệng rôm rả.

Tôi quyết không buông tha, gặng hỏi hắn đến cùng: “Rốt cuộc cậu bao nhiêu tuổi?”

Hắn đá sang chuyện khác, “Bạn trai của chị trông già thật”.

Tôi bực mình: “Già cái gì mà già! Còn chưa đến ba mươi, mới hai mươi tám thôi, vẫn còn xuân chán!”

Hắn cười giễu: “Hơn chị những sáu bảy tuổi mà bảo không già!”

Tôi bao biện: “Đây là tôi trẻ chứ không phải anh ấy già!”

Hắn tiếp lời ngay: “Đợi đến lúc chị không còn trẻ thì anh ta sẽ thuộc diện khom già.”

Bực thật! Sao cứ quanh quẩn mãi với nhóc này mà vẫn chưa tới được vấn đề.

Tiếp tục quay lại chủ đề cũ, tôi nói: “Rốt cuộc thì cậu bao nhiêu tuổi nào, con trai gì mà kỳ cục thế, mỗi chuyện tuổi tác thôi có cần giấu giếm giếm thế không? Thế cậu tốt nghiệp đại học chưa?”

Không hỏi thẳng được thì tôi chỉ có thể làm cách này để đoán ra tuổi của hắn thôi.

Ninh Hiền hơi do dự rồi nói: “...Chưa.”

Tôi cười đắc ý: “Đã nói cậu ít tuổi hơn tôi mà! Nhãi ranh!”

Hắn dài giọng hừ một tiếng mỉa mai: “Nhiều tuổi hơn tôi thì sao? Số tuổi của chị không biết đi đâu hết rồi, xem ra còn non nớt hơn tôi nhiều, chẳng hiểu chị tự hỉ hả cái nỗi gì?”

Tôi cười khẩy: “Hỉ hả vì tôi nhiều tuổi hơn cậu đấy! Đừng nói là hơn một tuổi, chỉ cần sinh ra trước cậu một giờ một phút, thậm chí là một giây thôi, có đuổi theo cả đời cậu vẫn không đuổi kịp đâu, lúc nào cũng phải gọi tôi là “chị”. Từ bây giờ trước mặt tôi phải biết cư xử đúng mực, lễ phép với người lớn nghe chưa! Ha ha ha!” Nói đến đây trong lòng bỗng dấy lên một nỗi sung sướng đắc ý, khiến tôi tự cao tự đại ngẩng cao đầu cười ngạo nghễ.

Ninh Hiền im lặng nhìn tôi, có lẽ không còn gì để đòi co nữa. Mãi lúc sau hắn mới lên tiếng: “Tôi không muốn kém tuổi chị, nhưng đây cũng không phải chuyện tôi có thể tự quyết định được!”

Giọng hắn hờ hững thản nhiên, làm người ta có cảm giác bùi ngùi. Tôi cũng người không biết nói sao, đành an ủi đôi câu qua quýt: “Trẻ thì tốt chứ sao, không có gì quý hơn tuổi trẻ đâu, tôi rất ngưỡng mộ cậu ấy chứ...” Chỉ thấy mặt mũi hắn càng lúc càng sa sầm, tôi vội vàng nín bật.

Nếu biết trước cảnh ngộ của mình sau này, nhất định tôi sẽ không nói ra những lời vừa rồi.

Tôi nhiều tuổi hơn cậu, điều này như chiếc dằm nhọn, đâm sâu vào xương thịt chúng tôi, đau đớn nhức buốt.

Bộ phim kết thúc, em họ Ninh Hiên nhiệt tình mời tôi: “Mình cùng đi ăn đi! Chẳng mấy khi gặp được người bạn có thể khiến anh em đột nhiên nói nhiều như thế, nghe anh chị nói chuyện thật đã tai.”

Tôi khéo léo từ chối: “Thôi, không được đâu, e là bạn trai chị đang tìm.” Lòng tôi dâng lên một nỗi xót xa, hóa ra câu chuyện đôi co giữa tôi và Ninh Hiên lại biến thành thứ mua vui cho bàn dân thiên hạ thế đấy!

Tôi toan bước đi, bỗng nghe Ninh Hiên gọi giật lại: “Này, có đi động không?”

Tôi sững người, bỗng thấy vui vui, lòng tràn ngập những ý nghĩ đen tối. Phải chọc hấn một trận mới được. “Gi cơ, lẽ nào si mê chị rồi à? Còn muốn xin số điện thoại của chị nữa! Tiếc quá, chị vừa nhiều tuổi hơn cậu, lại là hoa thơm đã có chủ rồi. Cậu em à, nghĩ rộng hơn đi, trên đời thiếu gì lá non chồi biếc. Chị đây già rồi, không hợp khẩu vị của cậu đâu!”

Cô em cậu ta nghe tôi nói mà cứ thờ người ra. Ninh Hiên có vẻ tức lắm, kéo em họ đi ngay lập tức, được vài bước hấn lại một mình quay lại đến trước mặt tôi cay cú nói: “Đầu óc chị cả ngày nghĩ những gì vậy! Nói cho chị biết, bạn trai chị tình trường không đơn giản đâu, đào hoa phong lưu lắm đấy, cứ coi chừng.” Nói xong hấn quay lưng bỏ đi.

Tôi hoàn toàn sững sờ!

Tên nhóc này... cậu ta... cậu ta thật nhỏ mọn, sao có thể định kiến với Trác Hạo nhà tôi như thế...

Nhưng nghĩ lại, lòng tôi không khỏi phẫn khởi. Cậu ta xử sự như vậy có khi vì đã chết mê chết mệt chị đây thật rồi cũng nên. Tiếc quá, chị chỉ là truyền thuyết. Mà chẳng phải ngày nay nhân loại trong quá trình thực tiễn sản xuất trường kỳ đã tìm ra một chân lý rằng đừng có say mê chị, chị sẽ ày thổ huyết là gì!”

Mơ tưởng mù quáng hạ màn, tôi lắc mạnh đầu nghĩ lại, đừng ngu ngốc nữa, mơ gì mà mộng đẹp ngày xuân. Người ta chỉ tiện thể hỏi số điện thoại thôi, có khi chỉ là thói quen bạ đâu hỏi đấy của mấy tên choai choai đào hoa, làm sao mới vô tình gặp mấy lần đã có ý đồ gì với mày được!

Hơn nữa, tôi đây chẳng có điểm gì nổi bật, giả như có bị người ta ném ra giữa phố thì cũng phải để tâm để mắt may ra mới tìm nổi, làm sao cuốn hút thế được?

Vậy nên, Trác Hạo ơi, hỡi Trác Hạo! Giờ này anh có thật đang bận bàn chuyện làm ăn, hay đã bị con hồ ly tinh nào đó nặng ký hơn em dụ dỗ mất rồi...

Đôi lúc, khi bạn đã lên kế hoạch ột cuộc sống tương lai đầy tươi đẹp, bỗng lại có những rắc rối trên trời tình tình rơi xuống, không sao tránh nổi. Chúng xuất hiện đột ngột trước mắt bạn, làm lòng bạn rối bời, hết như một tên bạo lực chày cối vô duyên vô cớ tát bóp một cái vào mặt bạn, làm bạn không chỉ đau đến tê tái mà còn phải chịu đựng nỗi nhục nhã, khó xử ê chề.

Hôm nay vốn dĩ định rủ Trác Hạo cùng đi dạo phố, nhưng anh nói bạn nên tới rủ Tiêu Tiêu. Tiêu Tiêu vừa cùng tôi đặt chân đến phố đi bộ thì nhận được điện thoại thông báo chiều nay đi phỏng vấn. Nó sượng điên, lập tức về nhà chuẩn bị. Trên con phố đi bộ chỉ còn mình tôi một hình một bóng.

Thực ra thể này cũng không thành vấn đề, có một mình thì mình tôi vẫn dạo phố được. Nhưng khi ngang qua tiệm trang sức Thúy Bảo Trai, tôi thực sự ân hận về thị lực mắt 10/10 của mình. Sao ánh sáng rực rỡ xanh xanh vàng vàng trong cửa hiệu kia không làm mắt tôi mờ đi một chút, tại sao cứ muốn tôi nhìn thấy cảnh tượng tôi không hề muốn thấy này?

Trong tiệm Thúy Bảo Trai có một đôi nam nữ đang ngồi sát bên nhau, người con trai nghiêng mặt cười dịu dàng, rất tình tứ khoát một tay lên vai người con gái, người con gái đang cúi đầu ngắm nghía từng món trang sức trên quầy hàng.

Người con trai đó, một tiếng trước nghe điện thoại của tôi rõ ràng còn nói rằng anh đang rất bận, phải tiếp khách hàng. Nhưng một giờ sau, anh ta lại đang ở bên người con gái khác, tình tứ cùng cô ta chọn nữ trang!

Không thể nói nổi tâm trạng của tôi lúc này ra sao, chỉ thấy bầu trời trong xanh tươi sáng ngày hôm nay thoát chốc đã đầy mây đen vần vũ. Dường như bên tai tôi đang vang lên những tiếng gào thét dữ dội, trái tim tôi đau đớn quá mức chịu đựng. Tôi đứng sang một góc khuất lấy điện thoại bấm số Trác Hạo. Quả nhiên không có bất kỳ sự lệch pha nào giữa những gì tôi nghe thấy trong điện thoại với tiếng nói của con người trước mặt:

“Trác Hạo, anh đang ở đâu?”

“Nhã Nhã à? Anh ở công ty, chuẩn bị vào họp rồi. Anh xin lỗi, hôm nay thực sự anh rất bận, không thì nhất định sẽ đi cùng em!”

Giọng Trác Hạo vẫn tự nhiên và bình thản như vậy. Nếu không phải tận mắt chứng kiến thì ai có thể nghi ngờ nổi những lời lẽ tha thiết này!

Tôi tắt máy, toan đi thẳng vào tiệm đồ trang sức. Nhưng khi xông đến cửa, toàn thân tôi bỗng mềm nhũn, trở nên yếu đuối vô cùng. Tôi vội vàng quay người lao đi như một kẻ bại trận tháo thân.

Tôi vừa chạy vừa tự hỏi mình: Sao phải chạy? Sợ sẽ đối mặt với sự tan vỡ, thẳng thắn đối diện với nhau sẽ không còn cơ hội cứu vãn được nữa ư? Nhưng, hạng đàn ông như vậy tôi mong quay lại làm gì?

Mẹ từng nói với tôi rằng, chọn chồng phải mở to hai mắt ra mà nhìn cho kỹ, kết hôn rồi thì đành mắt nhắm mắt mở vậy thôi.

Tôi giương to mắt tìm kiếm, kén chọn, ngỡ rằng ông trời đã ném xuống cho tôi một anh chàng hảo hạng, xuất chúng. Không ngờ đó chỉ là một cái bánh bên ngoài bóng bẩy mà bên trong ôi thiu.

Thật đau đớn. Lúc này không biết nên làm gì, chỉ bằng làm ình say khướt một trận.

Tôi lang thang bước đi trong vô thức, từng bước từng bước, đôi chân trĩu nặng như đang phải đeo gông chì. Đến một góc phố, thấy một quán rượu, tôi không suy nghĩ gì liền đẩy cửa bước vào.

Tôi tự dặn lòng, lúc này không được khóc, khóc cũng chẳng có ai trông thấy. Mà ngồi khóc ở đây, còn ở nơi khác anh ta đang ôm ấp cười nói bên người con gái ấy, Tô Nhã tôi không bao giờ thêm làm chuyện ngốc nghếch đó! Thay vì khóc lóc, chỉ bằng hãy uống cho say. Say rồi thì mượn hơi men quật một bữa, mình mình vui vẻ còn kẻ khác mang họa, thế có phải hay hơn không!

Đi vào quán, tôi leo lên ngồi trên một chiếc ghế chân cao trước quầy rượu, giơ ba ngón tay ra trước mặt tay nhân viên quầy bar, nghĩ một lúc lại giơ nốt hai ngón còn lại gọi: “Mang cho tôi năm cốc bia tươi lạnh!”

Bia lên rất nhanh, tôi bê cốc đầu tiên lên, uống cạn một hơi. Đang định tiếng hành cốc thức hai, tôi bỗng nghe thấy bên cạnh có người hỏi: “Có muốn gọi thêm hai mươi xiên thịt dê không?”

Tôi ngẩn người, nghĩ bụng thế cũng được đấy!

Bèn quay sang nói: “Được! Nếu có thì cứ mang lên...” Sau khi nhận ra khuôn mặt kẻ đang ngồi bên cạnh mình những lời tiếp theo của tôi lập tức nghẹn lại nơi cổ họng.

Tôi bực mình nói: “Sao đi đâu cũng gặp cậu thế? Cậu có biết điều đầu tiên cần có ở các bậc đại hiệp danh sĩ là giữ ình thật bí ẩn, không được lộ hành tung không? Cậu thì hay rồi, đâu đâu cũng thấy mặt!”

Kể ngồi bên cạnh tôi chính là tên nhóc đẹp trai Ninh Hiên. Ninh Hiên lạnh lùng hừ một tiếng, hắn không thèm nhìn tôi, nhấc luôn một cốc bia lên uống. Bia hắn uống là của tôi gọi, quay sang trừng mắt nhìn hắn. Tôi không tin dưới ánh mắt hình viên đạn kết hợp cả chỉ trích lẫn khinh khi của tôi mà hắn không biết thế nào là xấu hổ đỏ mặt!

Nhưng tôi đã tính nhầm! Không thể không công nhận da mặt Ninh Hiên tuyệt đối không như da người bình thường. Được đôi mắt tôi long sòng sọc nhìn chăm chăm như vậy mà hắn ta vẫn bình tĩnh uống hết nửa cốc bia không hề bị sặc.

Tôi bực mình hét lớn: “Này!”

Hắn quay sang nhìn tôi, nhướn nhướn mày, rồi rút từ túi áo ra mấy tờ một trăm nhân dân tệ, phe phẩy đưa cho tay nhân viên quầy bar, rồi nở nụ cười giả tạo nói với tôi: “Tôi mời chị.”

Thật vô liêm sỉ! Có tiền là giỏi lắm à? Trả tiền rượu cho người ta thì lớn lao lắm đấy? Bỏ ra mấy đồng bạc đó là có thể biến bia của người khác thành của mình luôn được hả?

Cơn giận dữ trong tôi bùng lên, tôi đập bàn quát nhân viên quầy bar: “Đổi sang rượu! Loại đắt ấy!”

Chẳng phải cậu ta có tiền sao, chẳng phải muốn mời tôi sao? Được thôi, chị đây nể mặt chứ!

Nốc được ba cốc rượu vào bụng, tôi đã cảm thấy hơi say say, đầu choáng váng. Bình thường tôi có thể vỗ ngực tự xưng nghìn chén không say, nhưng những lúc tâm trạng không vui thì rất dễ uống đến say mềm.

Rượu bốc lên đầu, bên cạnh lại có một kẻ gần như không quen biết làm thánh giả, tôi bắt đầu không kiểm soát nổi cái miệng của mình, nói không ngừng.

Tôi hỏi Ninh Hiên: “Này, rốt cuộc cậu bao nhiêu tuổi đấy?”

Cậu ta chẳng buồn nhìn tôi, đáp: “Liên quan gì đến chị?”

Tôi cáu quá, văng tục: “Mẹ kiếp!”

Ninh Hiên nhăn mày nhìn tôi: “Con gái không nên nói ‘Mẹ kiếp’.”

Tôi không phục: “Nhóc con, cậu được lắm, dám lên mặt dạy dỗ cả chị à!”

Ninh Hiên hừ một tiếng: “Chị? Thôi, đừng đùa, chị làm gì có tố chất làm chị? Cùng lắm chỉ hơn được cái tuổi thôi!”

Tôi không thể thua hắn được, phải nhớ rằng, tôi là đứa có tiếng đầu võ miệng vô địch thiên hạ trong lớp đại học đấy. Có điều, sau khi quen biết Trác Hạo, chỉ vì muốn trở thành người con gái thanh lịch trong mắt anh mà tôi đã phải ra sức giả tạo, biến mình thành một hình mẫu phụ nữ vừa tài năng, vừa bình dị, khiêm nhường.

Nghĩ đến Trác Hạo, tim tôi lại đau nhói, suýt nữa còn mượn hơi men mà khóc cho hả. Ninh Hiên ngồi bên cạnh nhìn tôi rồi nói: “Trông bộ đáng thương hại chưa kia! Chẳng qua chỉ là thất tình chứ có gì to tát, có đáng vậy không?”

Tôi lập tức ngẩng đầu gân cổ cãi: “Cậu nói linh tinh cái gì? Bảo ai thất tình? Ai bảo cậu là tôi thất tình? Chính cậu thất tình thì có, cả nhà cậu thất tình thì có!”

Ninh Hiên nhìn tôi, mặt mày tối sầm, đôi hàng lông mày nhăn lại như cặp bánh quai chèo Thiên Tân.

Tôi nhìn khuôn mặt trẻ trung khô ngô trước mặt, lòng không nén nổi tiếng thở dài. Tôi đang cư xử kiểu gì thế này? Rõ ràng biết cậu ta ít tuổi hơn mình, đáng ra tôi nên nhường cậu ta mới phải, vậy mà lần nào cũng chảnh chọe, cãi vã những chuyện chẳng đâu vào đâu!

Tôi thở dài nói với Ninh Hiên: “Xin lỗi, thực sự tâm trạng tôi đang không tốt, nên những lời tôi vừa nói không được dễ nghe cho lắm, cậu đừng để bụng làm gì!”

Ninh Hiên không nói gì, nhắc một cốc bia lên, uống một hơi cạn đáy. Uống hết cốc bia, cậu ta quay sang nhìn tôi, mỉm cười nói: “Ngần này tuổi rồi nhưng chưa ai mắng tôi nặng lời như thế đâu. Hóa ra bị người khác chửi lại thoải mái thế!”

Tôi... Mẹ kiếp! Tôi gặp phải loại người gì thế này? Bề ngoài mặt mũi sáng sủa đẹp trai vậy mà bên trong lại ẩn giấu một tim lập dị!”

3. Chương 05 - 06

05. Muốn chia tay anh

Thường thì khi trải qua đau khổ, con người đều muốn kiếm tìm một ai đó để tâm sự. Tôi bắt đầu kể câu chuyện của mình với Ninh Hiên: “Khi tôi vừa học lên năm thứ tư, một ông sếp của bố mẹ bảo có quen một anh chàng trẻ trung triển vọng, sự nghiệp thành công, biết đối nhân xử thế, lại đẹp trai sáng sủa nên muốn giới thiệu cho tôi. Ban đầu tôi kiên quyết không đồng ý chuyện này. Tôi mới là sinh viên năm tư mà đã phải tính chuyện gặp mặt làm gì, đồng ý để người ta cười cho chết à. Nhưng mẹ tôi không bằng lòng, bà đã gặp người này một lần rồi, vừa gặp bà ưng ý ngay nên hết lời thuyết phục tôi đi gặp thử một lần.”

Tôi hít một hơi dài, uống một ngụm bia, kể tiếp: “Tôi không thể cãi lời mẹ, đành miễn cưỡng đi gặp. Kết quả là vừa gặp anh ta, tôi đã đổ luôn. Cậu không biết đâu, khi bước vào căn phòng đó trong đầu tôi vẫn khẳng khái ý nghĩ không bao giờ khuất phục, không bao giờ đồng ý. Nhưng xuất hiện trước mặt tôi là một anh chàng quá đẹp trai. Anh ta đứng đó mỉm cười nhìn tôi, nụ cười ấm áp hương xuân của những bông hoa anh đào đang đua nở. Nỗi ấm ức trong lòng tôi lập tức tan biến. Và rồi khi anh ta lên tiếng, toàn thân tôi chỉ còn biết tê dại.”

“Anh ta bảo: “Em là Tô Nhã phải không? Một tháng trước anh đã được chủ nhiệm Tôn kể về em, một cô bé xinh đẹp, đáng yêu. Anh những muốn được gặp em nhưng tiếc là mãi vẫn chưa có cơ hội. Cuối cùng hôm nay cũng gặp được em rồi, quả nhiên danh bất hư truyền, em rất đẹp, rất dễ thương!”

“Ninh Hiên, cậu nói xem, một người ưu tú như vậy, lại nói ra những lời lẽ rung động lòng người như thế, cậu nói xem với một đứa con gái còn chưa tốt nghiệp đại học như tôi, dựa vào đâu mà từ chối anh ta được chứ! Tôi, tôi đã tự đào hố chôn mình rồi.”

Ninh Hiên nhìn tôi, cười nhạt: “Trông chị kìa! Đúng là đồ háo sắc!”

Tôi lườm hắn một cái, đồ trẻ ranh thì hiểu gì chứ!

Ninh Hiên bỗng đưa mặt sát lại gần tôi hỏi: “Tôi thấy mình còn đẹp trai hơn anh người yêu của chị đấy chứ, chị háo sắc như vậy, sao lúc gặp tôi lại không đổ nhỉ?”

Khuôn mặt hắn bỗng chốc to dần rồi chình ịch ngay sát mắt tôi, làm tôi choáng váng. Tôi vội vàng đẩy sang một bên, bực mình nói: “Ồ, tôi háo sắc đấy, nhưng là đứa háo sắc có phẩm hạnh! Đã có bạn trai rồi, giai đẹp có ngấm thì cũng chỉ là phù du thôi!” Ninh Hiên bĩu môi nói kháy: “Phẩm hạnh! Chưa nghe nói háo sắc mà còn có phẩm hạnh đấy!”

Tôi không thêm để tâm, tiếp tục kể câu chuyện của mình: “Sau đó, tôi và Trác Hạo bắt đầu chính thức hẹn hò. Tôi đã hỏi anh, người tài giỏi, đẹp trai ngồi ngồi như anh, chắc chắn có hàng bầy ong bướm vây quanh, anh muốn tìm bạn gái thế nào mà chả có, tại sao lại chọn em? Trác Hạo nói với tôi rằng: “Nhã Nhã à, bởi vì em rất đặc biệt, là độc nhất vô nhị!” Mẹ kiếp! Lúc đó tôi thật sự mê muội, những muốn lập tức theo anh ta cả đời luôn!”

Ninh Hiên tỏ thái độ khinh thường ra mặt. “Những lời thể này mà chị cũng nói trước mặt tôi được?”

Tôi không quan tâm, “Có sao đâu! Dù sao chúng ta cũng chỉ biết nhau sơ sơ, hôm nay gặp nhau xong ngày mai ai biết ai ở đâu mà lo. Bạn bè người thân của tôi cậu cũng chẳng biết, tôi còn sợ cậu làm gì được chứ? Thỉnh thoảng cũng nên dốc bầu tâm sự hết những chuyện thầm kín cho kiểu bạn bè nửa quen nửa lạ như cậu!”

Kể chuyện với bạn bè hay người xa lạ đều không phải là lựa chọn tốt nhất!

Ninh Hiên nhướn mày nhếch mép, lạnh nhạt nói: “Chị duyên quá đấy! Chị với tôi chỉ là hai kẻ qua đường xa lạ thôi, còn lâu mới đạt đến mức quen biết sơ sơ!”

Tôi không chịu: “Vậy được, này người qua đường, tôi hỏi cậu, nếu hai chúng ta là hai người xa lạ thì tại sao lần trước cậu còn hỏi số điện thoại của tôi?”

Ninh Hiên quay đi, hết sức thản nhiên nói: “Do thói quen.”

Tôi đã bảo tên nhóc này quen nói năng tùy tiện mà!

Tôi không muốn tiếp tục tranh cãi về chuyện quen biết sơ sơ hay xa lạ nữa, câu chuyện của tôi còn chưa kể xong.

Tôi tiếp tục: “Cậu đừng có ngắt lời tôi luôn thế, nghe tôi kể hết trước đã! Đây là cơ hội hiếm có đấy, thử hỏi cậu tìm nghe đâu được một câu chuyện chân thực, dốc hết mồ hôi gan thể này mà không phải trả tiền hả?”

Tôi nói: “Tôi vẫn tưởng anh ta rất yêu mình, vì khi chúng tôi ở bên nhau, anh rất ra dáng một người bạn trai. Nhưng dạo gần đây, khi tôi tìm đến, anh đều nói bận, rất bận nên không thể đi đâu với tôi. Vì sợ tôi không vui, anh nói đang bận kiếm tiền ái nhà tương lai của hai đứa. Tôi nghe anh ta nói vậy thì chẳng oán trách gì nữa. Tôi cứ ngỡ anh ta bận thật. Nhưng hôm nay, khi tôi rủ anh đi chơi phố thì anh nói phải gặp một khách hàng quan trọng, không có thời gian đi cùng tôi. Thế nên tôi đi một mình. Sau đó, khi tới trước một tiệm trang sức, tôi trông thấy anh ta đang đi cùng một cô gái, hai người họ vai kề vai ngồi bên nhau trong tiệm cùng chọn đồ! AAA! Tôi điên mất! Anh ta bận rộn thế này đây! Cái gọi là gặp khách hàng của anh ta hóa ra chính là đi cùng gái đến tiệm trang sức tình tình tứ tứ chọn nữ trang thế kia đấy. Vậy còn tôi? Tôi là cái gì? Thử cặn bã ngốc nghếch ừ ừ cạc cạc chẳng biết gì ngoài cười hềnh hếch một mình?” Cuối cùng tôi cũng không kiềm chế nổi, nước mắt bắt đầu thi nhau tuôn rơi.

Ninh Hiền hỏi cậu nhân viên quầy bar lấy khăn giấy đưa cho tôi: “Tôi chẳng đã nói với chị từ lâu rồi còn gì, tình trường của bạn trai chị không đơn giản, phong lưu đào hoa, chị phải lưu tâm rồi mà lại!”

Tôi vừa thút thít đưa tay nhận lấy mấy tờ khăn giấy vừa thanh minh: “Đấy là tôi nói cậu chứ!”

Ninh Hiền nói: “Nhưng câu đấy phải dành cho bạn trai chị mới thích hợp!”

Tôi bực mình nói: “Sao cậu siêu thế! Đến tôi còn không nhận ra tình trường anh ta thế nào, làm sao cậu nhìn ra được! Vốn dĩ cậu còn không biết anh ta là ai! Có mà trong lòng cậu không phục, ghen ghét vì anh ấy hơn cậu!”

Ninh Hiền lập tức đổi sắc mặt, lạnh tanh nói: “Tôi không phục và ghen ghét với anh ta? Anh ta hơn tôi? Ha! Buồn cười thật! Chị đang bênh vực anh ta một cách mù quáng đấy! Sao tôi có thể biết được hả? Vì tôi tận mắt nhìn thấy!”

Tôi ngẩn người ra, dờ dẩn hỏi: “Cậu nói cậu tận mắt nhìn thấy? Làm sao cậu có thể thấy được? Nói linh tinh, cậu quen anh ấy bao giờ?”

Không bị kích động như tôi, Ninh Hiền nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Hắn ta nhìn tôi với bộ mặt vô cảm nói: “Hôm đi hát karaoke đó, phòng hát của tôi nằm ở giữa, một bên là phòng các chị, bên còn lại là của một đôi nam nữ. Hai người đó quần quýt rất buồn nôn, lại còn cứ phơi ra, để cửa toang hoác không biết khép. Phải đến lúc tôi từ nhà vệ sinh quay ra mới thấy cánh cửa ấy đóng lại. Sau đó chúng ta gặp nhau hôm đi xem phim, chị nói người con trai đi cùng hôm đó là bạn trai của chị; bây giờ tôi nói cho chị biết, người con trai trong phòng hát đó chính là bạn trai chị!”

Tôi cảm giác như vừa bị giáng ột cái bạt tai! Mọi việc đã phơi bày rành rành trước mắt, chẳng hề che giấu!

Tôi lắc đầu quây quây, kích động quát: “Cậu nói láo!”

Ninh Hiên vẫn ngồi bên, lãnh đạm nói: “Tôi không nói láo, chị nên tự mình hiểu ra vấn đề đi!”

Đầu óc tôi bắt đầu rối lên như một mớ bong bong. Đau buồn, phẫn uất, ô nhục, tất cả những gì tôi cảm thấy lúc này trong chớp mắt đồng loạt dội thẳng lên đỉnh đầu. Tôi càng lúc càng thấy khó chịu, còn ngồi ở đây nữa chắc tôi chết ngạt mất. Vội vàng quờ lấy túi xách, tôi loạng choạng tụt xuống ghế rồi nhắm hướng cửa mà chạy. Hình như có tiếng ai gọi tôi từ phía sau, người đó còn đuổi theo kéo tôi lại, nhưng tôi dùng hết sức vùng thoát khỏi hắn, cuống cuồng leo lên một chiếc taxi đỗ trước cửa.

Tôi biết, Ninh Hiên chính là người đã gọi và kéo tôi lại. Có lẽ hắn không yên tâm để tôi rời khỏi đây một mình trong trạng thái khủng hoảng này. Nhưng chuyện khó xử như vậy lại bị chính hắn vạch trần rõ mồn một trước mắt tôi... Lúc này đây, thực sự tôi không thể ngồi trước mặt Ninh Hiên một phút một giây nào nữa!

Thật không ngờ câu chuyện ngu ngốc đại đột của chính tôi lại bị phơi bày chẳng chút giấu giếm trước một kẻ quen biết qua loa như vậy!

Tôi cố an ủi bản thân: Cũng không sao, hắn chỉ là kẻ qua đường quen biết sơ sơ, có khi sau này cũng chẳng còn cơ hội gặp lại nữa. Không sao, không sao cả, cũng không bẽ mặt lắm, nếu có thì bạn bè tôi cũng chẳng ai biết được.

Tôi xuống taxi trước cổng một công viên, lặng lẽ ngồi khóc một lúc trên băng ghế dài. Sau đó, tôi bắt đầu lơ mơ nhớ lại một vài sự việc. Hôm ở Golden Melody đó, Trác Hạo đã gọi cho tôi, câu đầu tiên anh hỏi: “Em đang ở quán karaoke à?”

Tôi đã tưởng do anh nghe được tiếng nhạc ồn ào xung quanh mà đoán ra tôi đang đi hát karaoke. Nhưng giờ nhớ lại, khi đó tôi đang ở ngoài hành lang tìm nhà vệ sinh, vốn dĩ ở đấy chẳng có âm thanh to tát nào lọt ra cả, nhưng trong điện thoại vẫn thấy thấp thoáng tiếng hát tiếng nhạc. Nghĩ lại thì những âm thanh hỗn độn đó là từ bên phía Trác Hạo lẫn vào mới đúng.

Sau đó, Tiêu Tiêu đi vệ sinh, khi quay lại thần sắc nó thay đổi hoàn toàn, hỏi tôi có phải vừa cãi nhau với Trác Hạo không. Hôm sau Trác Hạo đến trường đón tôi, thái độ của nó với Trác Hạo cũng rất lạ.

Tôi lấy điện thoại nhắn cho Tiêu Tiêu hỏi xem nó phỏng vấn xong chưa, tin nhắn trả lời lại rất nhanh, đã OK rồi. Tôi gọi ngay cho nó hỏi, giọng hơi run run: “Tiêu Tiêu, hôm bọn mình đi hát karaoke chia tay, có phải cậu đã gặp Trác Hạo ở quán Golden Melody không?”

Tiêu Tiêu lặng đi giây lát rồi mới trả lời tôi: “Ô Nhã, cậu đang ở đâu? Tổ xong việc rồi, nói cho tớ biết cậu đang ở đâu, tớ sẽ đến ngay!”

Tôi bảo nó: “Không sao, cậu không phải đến, tớ muốn yên tĩnh một mình.” Sau đó cúp máy luôn.

Mọi việc thế là đã rõ.

Câu chuyện hôm đó có lẽ là thế này: trong quán Golden Melody, Trác Hạo ngồi cách chúng tôi một phòng, ôm ấp một cô gái xinh đẹp, hát hò tình tứ. Còn tôi ngồi cách đó hai bức tường lại không hề hay biết, vẫn vui vẻ uống rượu! Nghĩ lại thật đúng là chuyện nực cười!

Tieu Tieu ơi là Tieu Tieu, cậu đã trông thấy hết cả sao vẫn úp úp mở mở không nói thẳng cho tớ biết đi! Sợ làm tớ tổn thương? Nhưng chịu đau đớn khi đó so với tình cảnh làm tớ cảm thấy mình như một con ngốc bây giờ còn tốt hơn vạn lần!

Quả thật! Người cuối cùng trên đời biết câu chuyện một kẻ bắt cá hai tay luôn chính là một trong hai con cá đó!

Tôi ở nhà mấy hôm, lặng lẽ. Mẹ thấy tôi có gì đó khác thường nên hỏi có phải cãi nhau với Trác Hạo không. Tôi đặc biệt bái phục khả năng ứng phó của mình, trong nghịch cảnh vẫn rất thản nhiên nói với mẹ: “Không ạ, anh ấy bận thôi.” Mẹ nghe rồi tin ngay, từ đó không hỏi thêm gì nữa.

Cuối cùng Tieu Tieu cũng tìm được việc, gọi điện dè dặt rủ tôi đi ăn mừng. Tôi bảo, không đi. Nó hỏi tại sao. Tôi đáp, đang bận mình.

Tieu Tieu chẳng nói chẳng rằng, liền đến nhà tôi ngay tối hôm đó. Hai đứa ngồi trong phòng tôi, mặt đối mặt. Tôi làm mặt lạnh, nó cố gượng cười. Tôi hỏi: “Sao cậu không nói cho tớ biết? Để tớ cảm thấy mình như một con ngốc thế này.”

Nó nói như sắp khóc đến nơi: “Ôi Nhã à, tớ sai rồi! Cậu đừng giận tớ nữa, tớ chỉ sợ cậu buồn thôi! Tớ cũng phân vân lắm chứ, cũng đã định nói với cậu, nhưng nhìn về mặt cậu hạnh phúc khi nói về Trác Hạo, lại nghĩ rằng mấy anh công tử nhà giàu ai chẳng có cái tính ấy. Sau đó thấy trước mặt cậu, Trác Hạo thực sự cũng đối xử tốt với cậu, vì thế tớ nghĩ anh ta chỉ chơi bởi bông đùa bên ngoài chốc lát thôi còn trong lòng vẫn có cậu. Tớ suy nghĩ mãi, nếu nói ra cậu chắc chắn sẽ buồn, chỉ bằng cứ để cậu ngây thơ tận hưởng hạnh phúc ấy. Miễn sao Trác Hạo biết phân rõ nặng nhẹ, vẫn đối xử tốt với cậu là được rồi. Nhưng giờ cậu tức giận thế này, tớ, tớ biết lỗi rồi! Cậu đừng làm mặt lạnh với tớ nữa có được không?”

Lý lẽ của Tieu Tieu cũng hay lắm, nó nói xong tôi chẳng có thái độ gì, còn nó đã nức nở, nước mắt giàn giụa rồi.

Nhìn nó khóc thực lòng như vậy, tôi bỗng thấy cảm động, tức giận trong lòng cũng tiêu tan chừng bảy tám phần. Tôi thở dài đặt tay lên vai nó nói: “Ừm, thôi bỏ qua đi, cậu cũng chỉ vì nghĩ tốt cho tớ thôi mà, mặc dù cách nghĩ hơi ngốc nhưng động cơ không xấu! Lần này cứ vậy đi, nhưng lần sau biết mà không nói nhất định tớ không thèm nhìn mặt cậu nữa!”

Tiêu Tiêu gạt đầu chắc chắn, trên mặt còn vương hai giọt nước mắt, ngơ ngác hỏi tôi: “Lần sau? Tô Nhã, cậu tha thứ cho Trác Hạo nhanh như vậy à? Khoan dung quá, còn biết trước khả năng có lần sau nữa chứ!”

Tôi... thực sự không còn gì để nói! Chỉ là buột miệng nói ra vậy thôi, cảnh cáo nó sau này không được tái phạm, thế mà nó có thể nghĩ xa được như vậy, phục nó quá thôi!

Tôi im lặng một lúc, nói với Tiêu Tiêu: “Tiêu Tiêu, tớ định... tớ định chia tay Trác Hạo!”

06. Gặp Ninh Hiền trong bữa tiệc

Tính ra đã mấy ngày rồi tôi không thêm chủ động liên lạc với Trác Hạo. Nhưng anh ta xem như vẫn còn chút tự giác, dù rất dỗi bận bận bên mỹ nhân song vẫn tìm được lúc rảnh rỗi để nhớ ra mình còn có một cô người yêu là tôi đây. Sáng hôm đó, tôi đang ngồi nhà chẳng biết làm gì thì anh ta gọi điện đến:

“Tô Nhã, mình cùng đi ăn đi.”

Tôi không ý kiến gì, cứ theo hẹn mà đi.

Trong cả bữa ăn, tôi chẳng nói một lời, chỉ cúi đầu lặng lẽ ăn. Trước đây tôi luôn cố gắng tỏ ra là một cô gái thanh lịch, nói khẽ cười duyên, tự nhiên tao nhã, lời lẽ ngắn gọn dễ nghe không lan man trước mặt anh ta, sao cho toát lên vẻ điềm đạm ít lời, nhưng dấu sao cũng không hề giống bây giờ, từ đầu chí cuối tôi im lìm không lên tiếng.

Trác Hạo dường như cũng nhận ra sự khác thường ở tôi, vừa ân cần gấp thức ăn cho tôi, vừa dịu dàng nói: “Tô Nhã, gần đây anh bận quá, không có nhiều thời gian bên em! Đừng giận nhé, cả ngày hôm nay anh giao mình cho em, không làm gì cả, chỉ ở bên em thôi!”

Tim tôi thất lại, anh đã sớm làm những trò gì rồi, bây giờ mới thêm nhớ đến tôi! Anh bận ư? E là chẳng phải bận chuyện công việc!

Tôi đáp lại bằng ánh mắt chua chát: “Anh bận thì đi đi, đừng vì em mà ảnh hưởng đến hứng thú hăng say của anh.” Trác Hạo ngẩn người trước câu trả lời úp mở kỳ quặc của tôi, rồi lập tức tự kiểm điểm: “Nhã Nhã, thời gian vừa rồi không quan tâm đến em, anh cũng ân hận lắm, sau này nhất định không thế nữa. Em đừng buồn nhé, được không?”

Anh ta càng dịu giọng dỗ dành, cơn giận trong tôi càng bùng cháy.

Nghĩ đến những lời lẽ dịu dàng nhẹ nhàng này chẳng qua xuất phát từ thứ tình cảm giả tạo xấu xa của anh ta, lòng tôi không khỏi đau đớn như bị dao cứa!

Trác Hạo thấy tôi vẫn không vui, bèn cười dỗ ngọt: “Nhã Nhã, lát nữa mình cùng đi dạo phố nhé. Nghe mấy người trong công ty nói Thúy Bảo Trai mới có một sợi dây chuyền độc đáo, do nghệ nhân có tiếng thiết kế, số lượng có hạn thôi. Lát nữa anh đưa em đi xem, nếu em thấy thích anh sẽ mua tặng em!” Anh ta

dừng lại quan sát nét mặt tôi rồi tiếp tục: “Kể ra anh vẫn chưa tặng được cho em cái gì, đúng là chưa làm tròn bổn phận của một người bạn trai.”

Mắt tôi rưng rưng như sắp khóc, sợ anh ta phát hiện ra nỗi xót xa trong lòng, tôi đành đánh lạc hướng, vờ như mình vui quá phát khóc. Tôi cố nở một nụ cười thật ngọt với anh ta, nhưng trong lòng thì giá lạnh như đã chết.

Trước kia anh ta từng bảo tôi là cô gái đặc biệt, độc nhất vô nhị trên cõi đời này, không giống các cô gái tầm thường chỉ tham lam vùi vãnh bạn trai hết thứ này đến thứ khác. Cho nên để giữ gìn khí chất độc nhất vô nhị ngớ ngẩn đó của mình, mỗi khi anh ta tỏ ý muốn tặng tôi thứ gì, tôi đều ngờ ngạc nhiên ra chiều đứng đắn kiên quyết từ chối.

Nhưng Trác Hạo ơi, bây giờ em cũng muốn được tham lam như những cô gái khác, muốn được đòi anh cái này cái nọ. Đợi đến khi anh biết, kỳ thực em cũng tầm thường như vậy thôi, đến khi anh chán ngấy em, đến khi anh không chịu được nữa mà nói rằng: “Ôi Nhã, chúng mình chia tay đi.”

Đúng thế, tôi đang đợi, đợi hai tiếng “chia tay” từ Trác Hạo.

Hôm đó, Tiêu Tiêu đã hỏi tôi: “Các cậu sẽ chia tay thật à?”

Tôi nói: “Chẳng nhẽ lại không? Rồi ngồi đấy chờ ngày thằng cha công tử đa tình này tùy ý vứt mình đi như vứt mảnh áo cũ? Bây giờ tớ vẫn còn trẻ, làm lại từ đầu cũng chẳng sao, cùng lắm coi đây như lần đầu nếm trải mùi vị cay đắng của tình yêu, chứ chờ đến lúc hoa tàn nhị héo rồi mà bị vứt bỏ, sợ rằng có muốn khóc cũng chẳng thành tiếng được nữa!”

Tiêu Tiêu nói: “Nhưng mà, cậu định nói với Trác Hạo thế nào?”

Tôi thở dài: “Tớ không nói mà đợi anh ta nói trước.”

Tôi rất hiểu Trác Hạo. Mặc dù kém anh ta nhiều tuổi, chỉ mới tốt nghiệp đại học, nhưng tôi thực sự hiểu rõ con người anh ta.

Anh ta ôn hòa, lịch thiệp. Nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài. Núp dưới bề ngoài ấy là bản tính kiêu ngạo và không chịu khuất phục đã ăn sâu vào tận xương tủy. Bản tính kiêu ngạo đó nhất định không cho phép anh ta để một đứa con gái non nớt như tôi đá. Vì không đời nào chịu thất bại, nhất định anh ta sẽ đối xử ngày càng tốt hơn với kẻ đang muốn đá anh ta, tốt đến nỗi cô nàng sẽ hoàn toàn mất hết sức chống cự, tiếp tục rơi vào bẫy tình của anh ta, lần này còn sâu hơn. Sau đó, anh ta chỉ việc ung dung mà đá tung cô nàng đi.

Tiêu Tiêu nghe những phân tích của tôi xong, hoang mang hỏi: “Lòng dạ con người thật đáng sợ! Cậu đã biết rõ anh ta như vậy rồi mà lúc đầu còn nhận lời yêu làm gì?” Tôi chỉ biết cười gượng.

Người ta khi đã sập bẫy tình rồi liệu lý trí còn đủ minh mẫn không? Chẳng phải đều tự lừa mình lừa người, mắt nhắm mắt mở sống cho qua ngày sao. Hạnh phúc ngọt ngào chẳng qua chỉ là chìm đắm trong thế giới hư ảo mà sự chiều chuộng của anh ta tạo ra cho cô mà thôi, sau đó chính sự ngu ngốc điên cuồng của cô sẽ từng bước giúp anh ta che mắt cô lại.

Tôi trịnh trọng tuyên bố với Tiêu Tiêu: “Tiêu Tiêu, cậu thấy đấy, sau lần va vấp này, về sau tớ nhất định không bao giờ để tình cảm điều khiển và chi phối bản thân mù quáng như vậy nữa. Tớ sẽ không để trò chơi ái tình dắt mũi thêm lần nào nữa đâu!”

Quan điểm cấp tiến của tôi hoàn hảo là vậy, nhưng tôi đã quên mất một điều, đó là chẳng ai có thể đạo diễn nổi trò chơi ái tình.

Tới Thúc Bảo Trai, tôi khoác lên mặt nụ cười rạng rỡ hạnh phúc, tỏ vẻ vô cùng đắm đuối, si mê sợi dây chuyền kim cương mới được bày bán với số lượng hạn chế mà Trác Hạo đã nhắc tới. Không biết Trác Hạo có vung tay mạnh thế này khi mua đồ tặng cô nàng hồng nhan tri kỷ kia không. Liệu có phải xét về giá tiền các món nữ trang, tôi vẫn được coi là người nặng ký hơn cả?

Từ Thúc Bảo Trai đi ra, tôi nghĩ, dù sao dây chuyền cũng đã lấy rồi, đóng kịch cũng nên đóng cho tròn vai, tâm thường thì cứ tâm thường hết cỡ đi. Thế là cả ngày hôm đó, tôi kéo Trác Hạo vào hết tiệm này đến hiệu nọ. Hàng đẹp hàng tốt la liệt trước mắt nhưng tôi chỉ chọn đồ đắt tiền, không cần biết có hợp hay có dùng đến hay không. Mỗi khi chọn xong đồ, đứng bên cạnh nhìn Trác Hạo thanh toán, gương mặt tôi vẫn tươi cười rạng rỡ nhưng trong lòng thì oán hận vô cùng. Anh ta rút ví trả tiền mua đồ cho gái quả là tự nhiên phóng khoáng. Nhưng anh ta càng tự nhiên tôi lại càng khó chịu, động tác thành thực như vậy mà đến tận hôm nay tôi mới có cơ hội chứng kiến, để đạt đến trình độ này trước đây anh ta đã phải luyện tập bên bao người con gái khác rồi.

Mang trong mình nỗi uất hận chưa xót, trọn ngày hôm đó tôi quả thực đã khiến anh ta bỏ ra không ít tiền. Buổi tối anh ta đưa tôi về nhà, trước khi xuống xe hình như còn định hôn tạm biệt nhưng tôi lập tức giật hai nắm tay đang cầm đủ loại túi to túi nhỏ, nở một nụ cười hồn nhiên - rạng rỡ - hạnh phúc - thỏa mãn nói với anh: “Hôm nay anh thật tốt! Tặng em bao nhiêu đồ đẹp thế này! Về sau nếu ngày nào cũng như hôm nay chắc em chết vì đẹp quá!”

Khóe mắt Trác Hạo giật giật. Tôi cười gằn trong bụng, thầm nghĩ tốt nhất cái miệng anh cũng nên mấp máy đi, rồi nói với tôi: Tô Nhã, chúng mình chia tay thôi!

Nói tạm biệt xong tôi vội vàng quay người bước xuống xe.

Nghĩ về những nụ hôn giữa tôi và Trác Hạo, nhất định sau này không được để chúng xảy ra thêm một lần nào nữa.

Về đến nhà, cả bố và mẹ đều có nhà. Trông thấy đồng túi to túi nhỏ trong tay tôi, vẻ mặt bỗng rạng rỡ hẳn lên, mẹ gật gù nói: “Trác Hạo quả là đứa không tệ! Trác Hạo quả là không tệ với con! Sau này Trác Hạo nhất định cũng sẽ không tệ với bố mẹ đâu!”

Tôi nói qua quýt mấy câu rồi trở về phòng mình.

Không tệ! Không tệ chỗ nào? Cứ chịu chi tiền ra là không tệ ư? Nhưng không biết còn là người thứ bao nhiêu trong số những cô gái anh ta chịu chi tiền cho đây?

Mấy ngày sau tôi lại tiếp tục nằm chết gí ở nhà. Đồng đồ Trác Hạo mua cho hôm đó bị tôi vứt vào một góc phòng ngay lúc mới về, còn chẳng buồn mở ra ngắm nghía. Vốn dĩ chỉ vì muốn Trác Hạo tiêu tiền nên tôi mới mua những thứ này, chứ thực ra chẳng thích thú gì, đến nỗi rốt cuộc hôm đó mua được những gì tôi cũng đã quên sạch.

Vì thế khi Trác Hạo gọi điện đến bảo tôi đeo sợi dây chuyền kim cương mới mua cùng anh đến một bữa tiệc của giới doanh nhân vào tối nay, tôi nghĩ mãi mới nhớ ra sợi dây chuyền kim cương anh nhắc đến là cái gì.

Món đồ chơi giá trị đó đã bị tôi gạt khỏi trí nhớ từ lâu rồi!

Dập máy xong tôi chạy đến góc phòng lật tung đồng đồ lên tìm kiếm. Bối ra bối vào nhưng vẫn chẳng thấy sợi dây chuyền đó đâu cả. Khắp người tôi vã mồ hôi lạnh.

Có lẽ nào, ngày hôm đó, trong lúc dạo phố tôi lại tiện tay vứt luôn sợi dây chuyền đi đâu mất rồi?

Rõ khổ, mặc dù tôi đã có dự định chia tay với Trác Hạo, mất thì cũng mất rồi, cũng coi như báo được thù, nhưng trước mắt, với bữa tiệc tối nay phải làm thế nào đây?

Chợt nhớ ra Trác Hạo từng nói, sợi dây chuyền này do một nghệ nhân nổi tiếng thiết kế, số lượng bán ra có hạn. Tôi chạy ngay đến bên bàn máy vi tính, lên mạng tìm kiếm xem sao, quả nhiên sợi dây chuyền cao cấp vừa tung ra thị trường, hàng nhái ngay sau đó cũng được bày bán đầy rẫy khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Tôi đặt mua trực tuyến một sợi dây chuyền nhái cao cấp tại một cửa hàng gia công đồ trang sức nhỏ trong vùng, trả thêm một chút phí bưu điện, hai tiếng sau hàng đã được giao đến tận cửa. Nhìn sợi dây chuyền kim cương giả có vẻ đủ tiêu chuẩn sắm vai món hàng thật, tôi như trút được bao nhiêu gánh nặng.

Học hành bao nhiêu năm trời xem ra cũng không vô ích. Ngoài thành tích thì cứ hơi xấu một chút ra, tôi cũng được coi là đứa có trình độ ứng biến trong môn “trộm long tráo phụng”. Nhớ lại bốn năm trời đại học oanh liệt, đúng là hằng ngày chúng tôi đều rất chăm chỉ luyện tập kỹ thuật làm sao tươi cười hơn hử đem đôi tay không chịu hoàn thành bài tập đúng thời hạn che đôi mắt sáng quắc tinh tường của giáo viên.

Buổi tối khi đến đón tôi, Trác Hạo nhìn chằm chằm sợi dây chuyền trên cổ tôi hồi lâu. Thấy vậy tôi hơi chột dạ, bèn hỏi: “Đẹp không?” Trác Hạo đưa mắt nhìn tôi, mỉm cười gật đầu, “Đẹp lắm! Rất đẹp!”

Tôi thở phào, thầm nghĩ lẽ nào phản ứng vừa rồi của anh ta lại là giật mình trước cái đẹp như người ta vẫn hay nói.

Trác Hạo đưa tôi đến buổi tiệc. Nghe nói đây là bữa tiệc cao cấp trong giới thượng lưu, đến dự đều là những người có địa vị xã hội, không thị trưởng thì cũng là chánh thư ký, không chủ tịch hội đồng quản trị thì cũng là tổng giám đốc. Vừa bước chân vào đại sảnh, nhìn cảnh người cung ly khắp căn phòng, trong đầu tôi bỗng nảy ra mấy từ. Xiêm áo thơm lừng, rượu hương ngào ngạt, đèn đuốc sáng trưng, xa hoa trụy lạc. Tôi thầm nghĩ, nếu tính theo đầu người ở đây, hóa ra có nhiều tổng giám đốc đến vậy, chủ tịch hội đồng quản trị cũng chẳng hiếm, Trung Quốc quả là nước nhà nhà làm quan, người người làm sếp.

Vừa bước vào, Trác Hạo đã trông thấy người quen cần ra chào hỏi. Tôi rất ngại phải đối đáp với họ nên để anh đi một mình, còn mình trốn trong góc khuất uống trà lạnh.

Bữa tiệc này đâu đâu cũng đầy rẫy sự giả tạo tinh tế. Đàn ông, đàn bà ăn vận chỉnh chu sang trọng, đi lướt qua nhau trao đổi những nụ cười mờ ám, các chính khách và doanh nhân mặt mày hân hoan phấn khởi, bắt tay nhau mà bụng rõ mười mười tình hư ý giả. Khắp gian phòng chỗ nào cũng thấy gọi tên hết ông tổng này đến ông chủ tịch kia, hàn huyên nào là lâu lắm rồi không gặp, nhất định phải cạn hai ly thể này thể khác; và cả, sao lại gặp cậu ở đây?

Sao lại gặp chị ở đây?

Tôi sững người. Quay đầu lại, tìm đập thành thịch, mắt tôi lóa đi, người chết lặng.

Lại là Ninh Hiên!

4. Chương 07 - 08

07. Bị thằng nhóc cường hôn

Tôi sững sờ.

Quay đầu lại nhìn, giật mình bất gặp Ninh Hiên. Tim tôi đập mạnh, tại sao đến đâu cũng gặp phải hán thế này?

Nhìn cách ăn mặc của hán tối nay tôi không khỏi trở mắt ngạc nhiên. Vốn dĩ hán đã rất đẹp trai, giờ lại khoác lên người một bộ u phục trang trọng nhưng vẫn rất trẻ trung, nhóc con này xem ra sắp đạt đến đẳng cấp quốc sắc thiên hương rồi đây. Tôi đứng ngây người vì quá kinh ngạc, chỉ thấy đôi mắt sáng rực như bóng đèn mấy nghìn ki lô oát của hán đang nhìn chăm chăm vào... sợi dây chuyền đeo trước ngực tôi.

Tôi nhú mày, gầm gừ mấy tiếng: “Nhìn gì mà nhìn? Nhìn cái gì chứ? Cậu nhìn đi đâu đấy?”

Ninh Hiên giễu cợt: “Chị nói xem tôi đang nhìn vào đâu? Cứ cho là tôi muốn nhìn, chị cũng phải có thì tôi mới nhìn được, chị không có thì nhìn đi đâu? Vì thế chỗ tôi đang nhìn không thể nào là chỗ chị không có!”

Tôi gần như tức phát điên! Ra sức ưỡn ngực về phía trước, uy phong凛冽 chứng minh sự thật. Đương nhiên tôi có chỗ đó, giờ đã ưỡn rồi thì lại càng có!

Ninh Hiên nhìn qua chỗ khác, hỏi tôi: “Sao chị lại ở đây?”

Tôi lườm hắn, đốp lại: “Cậu đến được mà tôi không đến được à? Bạn trai tôi đưa đến. Còn cậu, sao cậu cũng đến đây? Đến làm gì?”

Ninh Hiên thờ ơ buông hai tiếng: “Ăn chực.”

Quả nhiên là đồ khéo giả vờ. Đến đây để ăn chực? Sao không đến Quốc yến ở Thiên An Môn mà ăn chực? Thật là không biết lai lịch hắn ra sao mà khẩu khí lớn như vậy!

Nói nhất gừng được mấy câu, cuối cùng Ninh Hiên dường như không chịu nổi, hỏi thẳng tôi: “Vẫn là anh người yêu lần trước à?”

Tôi hơi lúng túng, gật đầu nói: “Ừ... chứ làm sao thay người yêu nhanh thế được...”

Hắn hừ một tiếng, hỏi: “Bạn trai chị sắp phá sản chưa?”

Tôi nổi giận dưng dưng: “Cậu nghe ai nói vậy? Ai bảo cậu anh ấy phá sản?”

Ninh Hiên thấy tôi sững sờ, dường như có ý định vỗ về tâm trạng kích động của tôi, nhưng vừa mở miệng chưa kịp nói thêm câu nào đã bị tôi chặn họng.

Tôi tiếp tục bắn tới tấp: “Phá sản thì tốt quá! Tôi cũng đang mong anh ta phá sản đây! Mong anh ta mất sạch sành sanh, tốt nhất chỉ nên sót lại chiếc quần đùi!” Đàn ông hề có tiền là học ngay thói hư tật xấu, tốt nhất là cứ thành kẻ nghèo đói rách rưới, manh áo không che nổi thân! Đến lúc đấy xem còn ai bằng lòng đóng vai hồng nhan tri kỷ chơi trò tình ái với anh ta nữa!

Ninh Hiên nhăn mặt nghe tôi tuôn một tràng, rồi nói: “Hóa ra vẫn chưa phá sản, thế sao lại keo kiệt bủn xỉn thế.” Hắn ngừng lại, nhướn mày hỏi tôi: “Chị nói xem, có phải anh ta mang hết tiền đi phung phí bên ngoài rồi không?”

Tôi thấy khó thở, gắng gượng hỏi: “Làm sao cậu biết anh ta là đồ keo kiệt?”

Ninh Hiên nhìn sợi dây chuyền trên cổ tôi, bĩu môi nói giọng mỉa mai: “Thế sao lại đi mua cho chị một sợi dây chuyền giả?”

Tôi giật thót mình. Mắt thẳng nhóc này tinh tường vậy ư, còn nhìn ra sợi dây của tôi là đồ giả nữa!

Trần tĩnh lại, tôi lên tiếng trách hấn: “Đừng nói linh tinh! Làm sao có thể giả được chứ!”

Ninh Hiên vẫn nhướn ày, khoe miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười bí hiểm. “Tôi có khả năng phân biệt thật giả của hai loại hàng hóa rất chính xác. Một là ngực phụ nữ, hai là đồ trang sức. Ngực của chị dù hơi khó tìm nhưng xem ra vẫn là hàng thật, còn như cái thứ đeo trên cổ kia thì đích thị là đồ giả!”

Lời Ninh Hiên nói khiến tôi chẳng còn bụng dạ nào mà bực tức với hấn, chỉ thấy đầu óc rối tung. Tôi bàng hoàng quá. Một tên nhóc vắt mũi chưa sạch như hấn đã có thể nhận ra sợi dây chuyền là giả thì trong gian phòng này, tập trung biết bao nhân vật danh giá trong xã hội như thế, người nào người nấy đều có con mắt tinh tường, tôi còn ở lại đây lâu chừng nào càng có nguy cơ trở thành trò cười trong mắt giới thượng lưu chừng ấy.

Lúng túng quay sang nói với Ninh Hiên mấy câu, tôi nhận ra hấn đã chẳng còn để tâm đến tôi mà đang nhìn về phía xa. Trông theo ánh mắt hấn, tôi bắt gặp Trác Hạo đang đứng nói chuyện cùng một người trung niên trông khá tầm cỡ. Dựa vào nụ cười xu nịnh hết sức khiêm nhường trên mặt Trác Hạo, người này chắc chắn có thân phận và địa vị không hề đơn giản.

Nhân lúc này tôi lẳng lặng chuẩn về. Lên taxi, vừa lòi điện thoại ra định gọi báo lại với Trác Hạo, đã thấy Trác Hạo gọi đến như có linh tính.

Anh ta hỏi tôi đang ở đâu, bảo tôi qua chỗ anh ta ngay, muốn giới thiệu tôi với ai đó. Tôi nói mình cảm thấy không được khỏe nên đã bắt taxi về nhà trước rồi. Lập tức anh ta tỏ thái độ không hài lòng, trách tôi quá tùy tiện.

Tôi bực bội, quyết cho anh ta biết thế nào là tùy tiện, bèn ngắt luôn máy, tắt điện thoại, tháo pin.

Tôi hơi quá kích động. Thực ra hoàn toàn không cần thiết phải tháo pin ra như vậy. Chỉ là bỗng cảm thấy việc anh ta muốn đưa tôi đến ra mắt ai đấy chẳng qua vì muốn tạo dựng hình ảnh đẹp đẽ của một thanh niên tài đức vẹn toàn trước mặt người khác mà thôi, và tôi chính là công cụ cần thiết giúp anh xây dựng hình ảnh này. Bây giờ đạo cụ đã tùy ý bỏ về, nam thanh niên tài đức vẹn toàn tất nhiên là không vui.

Bỗng nhiên tôi không muốn về nhà vội, liền nói với lái xe địa chỉ quán rượu lần trước.

Vào đến quán rượu, tôi không nhiều lời, gọi ngay hai cốc bia tu ừng ực cạn đấy rồi hà một hơi thật đã đời. Đặt cốc xuống, đang định gọi thêm một lượt nữa, bỗng có ai nắm chặt cổ tay tôi. Tôi ngơ ngác quay sang nhìn, bắt gặp bộ mặt phóng đảng to bự của một thằng cha lạ hoắc.

Tôi vừa ra sức gỡ bàn tay thói tha đang nắm chặt cổ tay mình vừa nhú mồm nói: “Anh làm gì vậy?”

Hấn cười thô bỉ, nói thấy tôi ngồi một mình cô đơn nên muốn đến nhảy cùng tôi.

Hừ! Tôi cô đơn hay không liên quan gì đến hấn! Hành động rõ ràng là của mấy thằng lưu manh, mà miệng lưỡi vẫn trơ tráo ra vẻ quang minh chính đại.

Tôi bực mình đáp lại: “Vớ vẩn! Tôi không cô đơn! Không có nhảy nhót gì hết! Bỏ tay ra!”

Có lẽ hai cốc bia vừa uống đã bắt đầu ngấm, đầu óc tôi choáng váng, nói năng cũng không được rành mạch. Trong đầu tôi định sẽ lên lớp hấn ta một bài học dài dằng dặc, nhưng kết quả lại chỉ phun ra được mấy câu cụt lủn như gà mắc tóc.

Tôi đoán có lẽ thằng này tưởng mình đang ỡm ờ giả bộ nên càng kiên quyết sôi sục nắm chặt tay tôi, ra sức kéo ra sàn nhảy bằng được.

Tôi tức quá, vùng vẫy điên loạn, hấn lại càng thích thú, càng táo tợn ra sức lôi kéo.

Đang bị tên lưu manh này kéo cho sắp khóc đến nơi, tôi bỗng cảm thấy eo mình nóng ran, một cánh tay vòng qua eo tôi, cổ tay bị túm vừa được giải thoát nhưng ngay sau đó đã bị một bàn tay khác nắm chặt.

Có tiếng nói bên tai: “Xin lỗi, anh vui lòng đi tìm người khác, cô này là bạn gái tôi!”

Tên lưu manh nhanh chóng biến mất. Tôi quay đầu lại, đụng ngay phải một khuôn mặt trẻ trung đẹp trai. Không nhận được cười, tôi hỏi: “Ninh Hiền này, sao đi đâu tôi cũng gặp được cậu nhỉ? Một buổi tối gặp những hai lần! Chẳng lẽ đây là duyên số?”

Cánh tay mạnh mẽ của Ninh Hiền ôm chặt lấy eo tôi, kéo tôi đến một góc vắng người, hậm hực nói: “Nửa đêm nửa hôm, ăn vận thế này đến quán bar uống rượu, đáng điệu lắm lời, ánh mắt phóng đảng, chẳng trách mà được tên đó quần lấy! Đúng là thiếu đứng đắn!”

Tự nhiên bị hấn chụp cho cái mũ “thiếu đứng đắn”, đầu tôi bốc khói nghi ngút! Tôi nhìn hấn hằm hằm quát: “Cậu nói vớ vẩn cái gì đấy! Ai muốn ăn mặc như thế này chứ, chẳng vì cái bữa tiệc vô vị đấy sao! Ai đáng điệu lắm lời, ánh mắt phóng đảng, tôi bẩm sinh đã là con người đoan trang nét na thùy mị nhé! Thế nào gọi là chẳng trách mà được tên đó quần lấy, như thế tôi cố ý để được thế ấy nhỉ! Nói tôi thiếu đứng đắn? Vậy thì tôi cũng nói à biết cậu mới là kẻ thiếu đứng đắn! Ừm...”

Tôi đang thao thao bất tuyệt mắng cho hấn một trận đã đời, thành linh Ninh Hiền cúi xuống hôn chặt lên môi tôi.

Trong chớp nhoáng, như bị sét đánh trúng, tôi ngơ ngác, ngẩn ngơ, sững sờ, tim loạn nhịp, không biết xử trí ra sao.

Hấn đang làm gì vậy?!

Cánh tay đang ôm eo tôi càng siết chặt hơn; bàn tay đang nắm cổ tay tôi chuyển lên đỡ đầu tôi. Đôi môi ẩm áp mềm mại của hắn đang áp sát vào môi tôi. Đầu óc trống rỗng, men rượu làm tâm tư tôi hỗn loạn, phản ứng không được nhanh nhạy. Toàn thân tôi, duy chỉ có đôi môi là vẫn còn cảm giác... đầu lưỡi hắn nhẹ nhàng luồn qua hàm răng, từ từ thăm dò bên trong.

Tôi ra sức vùng vẫy, hắn dùng sức giữ chặt, không cho tôi trốn tránh, rải những nụ hôn nhẹ lên môi tôi, hắn thì thầm: “Ôi Nhã, hắn ta không thấy được giá trị của em đâu, chia tay hắn đi!”

Một luồng khí râm ran xộc thẳng lên lưng, tôi dồn hết sức cuối cùng cũng đẩy được hắn ra, quay người chạy thực mạng.

Trời ơi, buổi tối hôm nay, rốt cuộc toàn xảy ra những chuyện gì thế này?

Tôi gọi điện kể với Tiêu Tiêu mình vừa bị một thằng nhóc hôn. Tiêu Tiêu hỏi:

“Cậu đã chia tay Trác Hạo rồi à?” Tôi lúng túng đáp: “Vẫn chưa.” Nó có vẻ hào hứng nói: “Thế cậu đã tìm được tình yêu mới rồi hả?” Tôi phản pháo: “Tớ nói là tớ bị một thằng nhóc hôn! Chứ không nói tớ và tên nhóc ấy hôn nhau đâu nhé!!”

Tiêu Tiêu im lặng giây lát rồi hỏi, “Hai chuyện đó có gì khác nhau?”

Tôi ngó người cảm khẩu, không biết nên nói thế nào với nó.

Tiêu Tiêu lại nói: “Ôi Nhã, thật ra nghe giọng cậu, tớ thấy cậu khổ tâm thì ít mà phần khởi còn nhiều hơn đấy! Có phải cậu... cũng có cảm tình với thằng nhóc đó không?”

Tôi... tôi có cảm tình với Ninh Hiên?! Cảm tình với một thằng nhóc ít tuổi hơn tôi?

Tôi lập tức chối bay: “Vớ vẩn! Nó chỉ là một thằng nhóc chưa đủ tuổi làm người lớn, sao tớ có thể thích nó được!” Tiêu Tiêu bắn khoả hỏi: “Ôi Nhã, rốt cuộc cậu gọi cho tớ nhằm bày tỏ tâm tư tình cảm nào đây?” Tôi ngẩn người, cũng không biết mình định gọi cho nó tâm sự nỗi lòng gì nữa.

Chuyện xảy ra hôm nay khiến tôi vô cùng kinh ngạc, rối bời, và có đôi chút khó xử. Nhưng nhiều hơn cả, dường như lại là một cảm giác phấn khích âm ỉ trong lòng.

Thật không ngờ một thằng nhóc khôi ngô tuấn tú như vậy lại chủ động hôn tôi. Điều này quả thực đã thỏa mãn thói ưa hư vinh của tôi, làm trái tim mơ mộng của tôi len lén nhen nhóm cảm giác lâng lâng vui sướng.

Đầu dây bên kia, Tiêu Tiêu ngừng cười, nghiêm túc nói: “Ô Nhã, biết mình vẫn còn hấp dẫn là được rồi, đừng đùa với lửa, cậu nhóc đó học trường nào cậu còn chẳng biết nữa là! Tình cảm là thứ không thể bông đùa, đừng bốc đồng nghe theo cảm giác. Giờ mới là bắt đầu, đừng lún sâu quá! Tổ chỉ có thể nói vậy thôi, phần còn lại tự cậu ngắm nghĩ đi!”

Nói chuyện với Tiêu Tiêu xong, tôi mang nỗi ưu tư ra cửa sổ ngồi ngắm nghĩ. Tôi mới phát hiện ra người yêu mình bắt cá hai tay, sau đó lại bị một thằng nhóc choai choai hôn. Sao mọi thứ cứ rối tinh rối mù lên thế này!

Hết đau lòng chuyện Trác Hạo chơi bời bên ngoài, nghĩ đến chuyện bị Ninh Hiên “cưỡng hôn”, tôi thấy có một cảm giác kỳ lạ đang dần nhen nhóm trong lòng, muốn nén lại mà không sao nén nổi.

Đúng, những gì vừa xảy ra quả thực hơi bất thường. Nhưng, khi đôi môi Ninh Hiên áp chặt lên môi tôi, tại sao tim tôi lại loạn nhịp đến vậy? Nụ hôn ngoài ý muốn của hắn làm trái tim tôi đập mạnh hơn bất kỳ nụ hôn nào giữa tôi và Trác Hạo, một cảm giác rung động, tươi mới.

Lẽ nào do hai cốc bia đã uống?

Càng nghĩ càng rối, tôi lắc đầu nguầy nguậy, muốn gạt bỏ hình ảnh Trác Hạo phụ tình, và cả khuôn mặt đẹp trai của Ninh Hiên cùng nụ hôn nóng bỏng hắn đặt lên môi tôi ra khỏi đầu.

Trước mắt, vấn đề với Trác Hạo còn chưa giải quyết xong, tốt nhất tôi không nên chuốc lấy chuyện ong bướm ly kỳ chết người vào lúc này.

Còn về Ninh Hiên và nụ hôn của hắn, hãy cứ coi như chuyện xảy ra ngoài ý muốn sau khi uống rượu vậy.

08. Hắn không đi học

Từ lần bỏ về trước để mặc Trác Hạo trong bữa tiệc tối đó, rất nhiều ngày sau chúng tôi không hề liên lạc với nhau. Có lẽ anh ta giận thật rồi. Tôi thấy như thế rất tốt. Cứ đà này, chúng tôi sẽ sớm phát triển tới bước chia tay, khỏi phải kéo dài lâu la.

Ngày khai giảng càng lúc càng gần, mấy ngày nay tôi không đi đâu, chỉ ở nhà đóng cửa tập trung soạn giáo án. Sắp tới tôi sẽ dạy môn toán, một môn đặc biệt quan trọng với cả khối Tự nhiên lẫn khối Xã hội. Không biết bố mẹ gửi gắm quan hệ thế nào nhưng nhất định phải là cửa lớn lắm, nên tôi vừa chân ướt chân ráo vào trường đã được nhận ngay một lớp Mười hai sắp tốt nghiệp. Một cô sinh viên mới tốt nghiệp chưa có chút kinh nghiệm giảng dạy như tôi được trực tiếp đứng lớp Mười hai là chuyện xưa nay chưa từng có ở trường Trung học số 1.

Để không làm mất mặt người đã chạy chọt cho tôi vào đây, tôi phải tập trung soạn bài thật kỹ. Chỉ trong mấy ngày tôi đã soạn được gần nửa quyển giáo án, ngón tay giữa bàn tay phải còn nổi lên một cục chai nhỏ. Nhớ lại, từ ngày vào đại học, chưa bao giờ tôi bỏ công sức ra viết nhiều chữ thế này.

Giờ đầu ngón tay giữa ra khoe với mẹ về chiến công của tôi, câu đầu tiên mẹ nói lại không phải xốt xa khen ngợi, biểu dương tinh thần con gái, mà là: “Con gái con đứa, chẳng ra làm sao cả!” Mặt tôi đỏ ửng, tiu

ngửi cụp ngay ngón giữa xuống... Sau đó mẹ lại tiếp thêm một câu: “Cục chai này ầy hả, là do con cầm bút sai tư thế nên mới có đấy, còn đem khoe ra ở đây, đẹp mặt nhỉ?” Mặt tôi lại đỏ ra, đúng là tự rước họa vào thân. Cuối cùng, mẹ hỏi: “Sao dạo này không thấy Trác Hạo đến nhà tìm con? Hai đứa cãi nhau à?”

Tôi thấy mặt mình đã cứng đờ, toàn thân sắp hóa thành một bức tượng nữ binh mã đến nơi rồi. Cố gắng tỏ ra thoải mái, tự nhiên nhất có thể, tôi lắc đầu: “Không ạ! Chúng con có cãi nhau gì đâu, nhà giáo nhân dân xưa này chỉ nói chuyện đạo lý không bao giờ biết cãi nhau. Dạo này anh ầy bạn, con cũng bạn thôi.”

Nói dối mẹ xong, tôi lại lấy vở soạn bài để trốn về phòng.

Trong lòng tôi có chút bất an lo sợ. Đợi đến lúc tôi và Trác Hạo chính thức chia tay không biết nên nói thế nào với mẹ đây. Mẹ tôi vẫn coi Trác Hạo như mối nhân duyên kết hợp diệu kỳ mà ông trời ban tặng cho tôi, quả thực rất hợp ý bà.

Cuối cùng cũng đến ngày khai trường. Tôi mặc bộ đồ đã chuẩn bị từ trước, mà theo Tiêu Tiêu là tượng trưng cho thời kỳ thụt lùi kinh tế quốc gia những năm năm mươi, còn theo mẹ lại vô cùng đoan trang, đứng đắn, đi thêm đôi giày năm phân, lộc cộc lên lớp.

Đến trước cửa lớp, tôi khá hồi hộp. Vội vàng chỉnh lại đầu tóc lần nữa cho gọn gàng, kéo lại ngay ngắn tà áo trước, đến nếp nhăn lờ mờ cuối cùng trên ngực cũng phải giãn phẳng ra nốt, sau đó tôi hít một hơi thật sâu, mỉm cười duyên dáng, đẩy cửa lớp học, sải bước tiến vào trong.

Tôi đến đứng trên bục giảng. Bên dưới loáng thoáng có tiếng xì xào.

Vừa nghe tiếng xì xào, chân tôi đã mềm nhũn ra. Trước khi lên lớp tôi đã hỏi thăm một vài thầy cô giáo về lớp này, có thầy rất nhanh miệng nói cho tôi biết, lớp số 5 vừa là lớp quý tộc vừa là lớp đi cửa sau, gia đình học sinh đều rất giàu có, còn bọn chúng nổi danh là những đứa khó cóc đầu nhất trường.

Thế là tôi đã hiểu, tại sao một sinh viên non nớt mới ra trường như tôi lại được phân công dạy một lớp sắp tốt nghiệp. Có lẽ không phải do vai vế của người chạy chọt giúp tôi, mà là vốn dĩ chẳng có giáo viên dạy Toán nào tình nguyện nhận dạy cái lớp này.

Đứng trên bục giảng, tôi cố lấy bình tĩnh đưa mắt nhìn một vòng quanh lớp. Nhìn xong, lòng tôi không khỏi oán thán: “Đúng là khó cóc đầu bọn này thật?”

Học sinh bên dưới mỗi đứa một việc, nói chuyện, cười đùa, đọc báo, rồi đeo tai nghe nhạc, còn cả một đứa ôm bàn ngủ gật nữa.

Tôi choáng váng, liệu có nên nhắc nhở về tình trạng lộn xộn này hay không? Nếu nhắc mà không đứa nào nghe thì mất mặt lắm... Vậy nên, tôi đưa ra một quyết định đáng hổ thẹn, cứ vờ như học sinh bên dưới đều đang hết sức nghiêm túc hướng lên bảng.

Tôi tự giới thiệu mình là giáo viên dạy Toán mới, lập tức phía dưới có đứa gọi với lên: “Cô ơi, sao em thấy cô quen quen!” Mấy đứa nữa cũng nhao nhao hòa theo.

Chân tôi lại càng run hơn. Khốn thật, mới nói có một câu mà bọn tiểu quỷ này đã chọc phá ngay được! Chúng là thiếu niên tiền phong hay lũ hồng thủy mãnh thú đây?

Tôi định điểm danh thì lại phát hiện ra mình quên mang theo sổ đầu bài, đành quay xuống nói với đám học sinh đang ngồi la liệt mỗi đứa một tư thế: “Hôm nay buổi đầu nên không điểm danh nhé, ai vắng mặt thì đứng lên nói với cô một câu.”

Phía dưới vang lên tiếng cười cợt không chút thành ý của một cậu học sinh: “Cô giáo ơi, đầu óc cô chậm tiến thế này liệu có dạy Toán cho chúng em được không? Đã vắng mặt thì làm sao đứng lên trình bày lý do với cô được chứ?”

Sặc! Lại bị chúng bắt bài! Đáng sợ thật!

Chưa kịp hết bàng hoàng, bên dưới đã lại có một nam sinh cười hì hì hỏi tôi: “Cô ơi, cô đủ mười tám tuổi chưa? Cô có bạn trai chưa? Tan học em có thể mời cô đi uống nước được không?”

Cả lớp lập tức ào lên như ong vỡ tổ. Tôi nghiêm túc cúi đầu xem xét bộ đồ mình mặc trên người. Chẳng phải Tiêu Tiêu đã nói, bộ này là điển hình cho trang phục của thời kỳ suy thoái kinh tế những năm năm mươi ư? Tôi ăn mặc giản dị là vậy, sao vẫn khiến đám thanh niên choai choai kích động thế này? Lẽ nào lại do trời sinh tôi quá đẹp?

Đám nam sinh dưới lớp thấy tôi đứng trên bục giảng lúng túng, lại càng to gan lấn tới, nói năng càng lúc càng láo xược, dần dà đã chuyển sang thái độ bỡn cợt. Tôi phát hoảng không biết nên xử trí ra sao, nếu cứ tiếp tục, tôi đến bị lũ nhóc con đáng ghét này chọc cho phát khóc, chẳng còn mặt mũi nào mất!

Tôi đang chuẩn bị nghiêng răng ken két ra oai giáo viên, thì cậu học sinh vẫn đeo tai nghe từ đầu tới giờ bỗng giật phắt tai nghe xuống, quay sang lay mạnh cậu bạn cùng bàn đang bò ra ngủ, hét tướng lên: “Đại ca, đại ca! Dậy mau dậy mau! Anh sai em ngồi nghe tin tức còn gì? Cái ông bác thầy chế tác đá quý Raines gì đó mà anh nói, ông ta đến thật rồi! Ông ta đến Trung Quốc rồi này!”

...

Lại tào lao nhốn nháo gì nữa đây? Trong mắt chúng nó còn có cô giáo đang đứng sờ sờ trên này không chứ? Tôi là giáo viên mà, sao có thể coi thường tôi đến mức này được!

Hít một hơi thật sâu, tôi nghiêm mặt tựa Võ Tắc Thiên đương quyền, Từ Hy buông rèm nhiếp chính. Đang định hét lớn, thì đúng lúc cậu học sinh nằm bò ra bàn ngủ gật đó ngẩng đầu lên. Tôi té ngửa, người cứng đờ ngây dại!

Hắn ngồi dưới lớp, nhú mày, nhìn tôi không buồn chớp mắt. Đầu óc trống rỗng, hai chân mềm nhũn như không còn cảm giác, hai tay lạnh ngắt. Cậu bạn bên cạnh thì thào vào tai hắn nhiệt tình giới thiệu, đủ cho tôi nghe thấy: “Đây là cô giáo dạy Toán mới của lớp mình. Non lắm! Nhìn còn ít tuổi hơn anh em mình ấy!”

Tai tôi vang lên tiếng ù ù, mồ hôi bắt đầu tuôn ra đầm đìa. Tôi lập cập vợ lấy quyển sách giáo khoa trên bàn, nói với học sinh bên dưới: “Cô có việc đột xuất, tiết này cả lớp tự học nhé!”

Sau đó chạy thẳng ra ngoài.

Tôi hoàn toàn không ngờ, cậu học sinh nằm bò ra bàn ngủ gật đó, lại là Ninh Hiên!

Sao có thể là hắn chứ? Hắn không phải sinh viên ư? Sao bỗng chốc lại trở thành học sinh cấp Ba?!

Còn tôi, tôi lại để một thằng học sinh cấp Ba hôn mình! AAAAAAAAAA! Những chuyện này là sao!

Rốt cuộc tôi hơn hắn bao tuổi? Rốt cuộc hắn kém tôi bao tuổi?

Ông trời ơi, nếu ông có mắt tại sao lại sắp đặt cho tên đại ma đầu trơ trên đó xuất hiện ở đây! Ông bảo từ nay về sau tôi phải đối diện với hắn thế nào mới được!

Ngày hôm sau, tôi cúi gằm mặt miễn cưỡng vào lớp. Trước khi ngẩng đầu lên, tôi đã hoàn thành công tác gây tê liệt và lừa dối bản thân. Tôi tự thôi miên rằng mình không quen biết kẻ nào đấy ngồi phía dưới kia, và hắn cũng không hề quen tôi. Thế rồi, như một tráng sĩ vừa uống máu ăn thề, tôi ngẩng phắt đầu lên.

Bao nhiêu thời gian làm công tác tư tưởng thành ra công cốc cả, kẻ nào đấy đáng lẽ ra phải ngồi dưới kia hôm nay không có mặt.

Phía dưới vẫn tiếp tục râm ran tiếng nói chuyện. Tôi đồng dục: “Điểm danh!” Một học sinh nam nói vọng lên: “Thưa cô, Ninh Hiên xin phép nghỉ!” Tôi cố ra vẻ bình tĩnh, hỏi: “Lý do gì mà không đi học?”

... Có khi nào lại liên quan đến tôi...

“Thưa cô, bố bạn ấy sốt cao không dậy được!”

“Thưa cô, Ninh Hiên sốt cao không dậy được!”

Hai cậu học sinh cùng lên tiếng.

Tôi sa sầm mặt, cố làm ra vẻ nghiêm nghị nói tiếp: “Thế rốt cuộc là ai sốt cao không dậy được? Các cậu đều thống nhất là bị sốt, mà lại quên không bàn xem ai là người sốt à?”

Hai cậu học sinh đó gần như đồng thanh: “Cả hai, cả hai! Bị lây của nhau ạ!”

Một thầy giáo bộ môn khác đã nói với tôi, học sinh lớp này là chúa hay trốn học, bất luận là nam hay nữ, lý do xin nghỉ của chúng lúc nào cũng là chân ngón năm chữ:

“Tại sao không đi học?”

“Ôm ạ!”

“Ôm thế nào?”

“Sốt cao không dậy được!”

Không ngờ ngay ở buổi dạy thứ hai tôi đã gặp phải chân ngón năm chữ này, mà lại còn là trường hợp của kẻ nào đấy nữa.

Trong suốt giờ học, tôi giảng bài của tôi, bên dưới học sinh nhao nhao nói chuyện của chúng nó; tôi đặt ra câu hỏi rồi lại tự mình trả lời, vì căn bản chẳng ai buồn để ý. Nhưng đám láo nháo bên dưới thỉnh thoảng lại có câu hỏi dành cho tôi, phần lớn đều là: “Thưa cô, còn bao lâu nữa mới hết giờ ạ?”

Tôi suy sụp! Ngày xưa tôi cũng thuộc dạng học trò chỉ đứng sau ma quỷ, nhưng nếu so sánh với bọn yêu tinh này thì đạo hành của tôi quả thực quá tầm thường, còn chẳng đủ để làm hại nhân gian.

Không hiểu vì sao trong lúc giảng bài tôi lại thường có cảm giác bất an, nhất là khi ánh mắt lướt qua chỗ ngồi của kẻ nào đấy, hai con mắt tôi không khỏi phát ra những tia nhìn chòng chọc.

Sắp hết giờ, có cậu học sinh liều mình hỏi tôi: “Cô ơi, sao cô ghê gớm vậy? Ninh Hiền mới nghỉ một tiết của cô thôi mà cô cứ nhìn chăm chăm vào bàn cậu ấy như muốn đốt nó đến nơi rồi thế!”

Ôi trời! Nó nói cái gì vậy! Cái gì mà “Ninh Hiền mới nghỉ một tiết của cô thôi”! Tổng cộng tôi mới dạy được hai tiết, tiết đầu tiên còn cho chúng tự học nữa!

Chuông báo hết giờ vang lên, tôi nghiêng răng nói: “Giờ sau ai còn sốt không dậy được nữa, bài thi cuối kỳ trừ mười điểm!”[Ở Trung Quốc, bài kiểm tra tính theo thang điểm 100.]

Phía sau dậy lên tiếng rầm rì, hai chân tôi cũng bắt đầu mềm nhũn. Ở lại đây nữa chắc tôi không đứng vững nổi mà ngã quỵ xuống bực giảng mất, tôi vội vàng kẹp lấy quyển sách, cố làm vẻ nghiêm nghị, đi mà như chạy khỏi lớp.

Buổi tối tôi kể cho Tiêu Tiêu nghe kinh nghiệm lần đầu đứng lớp của mình. Kể xong giọng tôi thốn thức một cách kỳ dị: “Tiêu Tiêu ơi, chúng nó nghịch như thế, cậu bảo mình phải dạy dỗ ra sao đây?”

Tiêu Tiêu suýt chút nữa phát ọc, phũ phàng nói: “Ô Nhã, cậu tự xem lại mình đi! Quên là trước kia cậu cũng thường xuyên quay lên quay xuống, hành hạ các thầy cô dạy bọn mình khổ sở ra sao à? Bây giờ mới thay thân đổi phận chút ít đã kể khổ rồi, tớ thất vọng về cậu quá! Đem bản lĩnh vô liêm sỉ hành hạ người khác không thừa đường thoát của cậu ra mà trị triệt để mất thằng nhóc ấy đi!” Cuối cùng nó còn nhấn mạnh một câu: “Đừng có làm mất mặt tớ đấy!”

Tôi vẫn chưa nói với Tiêu Tiêu chuyện thằng nhóc đã hôn tôi hôm đó hóa ra lại là học sinh trong lớp tôi. Quả thực chuyện này vô cùng khó nói. Nếu Tiêu Tiêu biết chạm môi với tôi lần đó là một tên học sinh cấp Ba, chắc chắn từ giờ trở đi nó sẽ cười nhạo tôi đến chết mất.

Nghĩ tới Ninh Hiên, tôi ngán ngẩm thở dài.

Sao hẳn lại có thể là học sinh cấp Ba được!

5. Chương 09 - 10

09. Hắn không trốn học

Hôm sau, Ninh Hiên có đến lớp. Khi hắn vắng mặt, tôi nghiêng rằng trừng mắt nhìn chằm chằm vào chỗ ngồi của hắn; nhưng giờ hắn đã xuất hiện, tôi lại trở nên thiếu bản lĩnh, đến liếc hắn một cái cũng không dám. Trong cả tiết học, tôi như người bị tật mắt lác, đưa mắt đảo qua nửa lớp là liền khựng lại. Thế nhưng tôi vẫn cảm nhận được có ánh mắt như tia X soi kỹ mình từ đầu đến chân, có khi nhìn thấu cả bữa ăn sáng sang nằm trong dạ dày tôi chứ chẳng chơi.

Mãi mới đến lúc hết giờ, tôi quyết tâm bỏ lại phía sau hàng loạt tiếng nhao nhao “cô ơi em có thắc mắc muốn hỏi”, chạy biến ra khỏi lớp như thể đang “buồn” lắm.

Thắc mắc? Câu hỏi của bọn chúng chỉ có xoay quanh chuyện riêng của tôi thôi, để chúng vây lấy sớm muộn gì tôi cũng lộ hết cả số đo ba vòng!

Qua mấy ngày tránh người như tránh quỷ như vậy, tôi bị tổ trưởng bộ môn gọi lên gặp.

Tổ trưởng nói với tôi đầy hàm ý: “Ô Nhã, có người phản ánh kỷ luật của lớp số 5 trong giờ Toán không được tốt, ảnh hưởng đến các lớp bên cạnh đấy!”

Tôi âm ức lắm nhưng cũng chẳng biết nói gì. Nhà trường giao ột đứa như tôi cái lớp khó bảo thế này, chẳng lẽ thật sự kỳ vọng tôi có thể trở thành nữ thần bất khả chiến bại quy phục lũ quỷ sứ công tử bột đó ư?

Ức chế trong lòng là vậy nhưng ngoài mặt vẫn phải tỏ ra khiêm tốn, tôi liên tục gật đầu tiếp thu, cam đoan: “Nhất định em sẽ chú ý! Sẽ chú ý ạ!”

Từ phòng tổ trưởng bước ra tôi mang theo nỗi âm ức đè nặng trong lòng. Ra khỏi giảng đường, tôi ghé vào đình nghỉ phía Bắc vườn trường, muốn tìm một chỗ thoáng đãng để hít thở không khí trong lành. Tôi chán nản ngồi xuống, bắt đầu thở ngắn than dài, đau khổ thầm nghĩ rốt cuộc phải làm thế nào để thuần hóa được bọn thanh niên hoang dại quen thả rông kia trở nên ngoan ngoãn nghe lời đây?

Tôi đang ngồi ủ rũ thần thờ, bỗng bên tai vang lên tiếng nói: “Sao lúc nào chị cũng ngẩn ngơ âu sầu vậy?”

Toàn thân run lập cập, tôi suýt nhảy dựng lên. Quay đầu nhìn, lại là hấn! Ninh Hiên, thằng nhóc hệt như âm hồn ám tôi!

Tôi cố ra dáng cô giáo, nghiêm nghị hỏi hấn: “Đang trong giờ học, sao không ngồi trong lớp? Ở đây sốt cao không dậy được hả?”

Ninh Hiên nhếch mép cười, sau đó nhíu mày, nhìn tôi không dứt, nhìn đến lúc tôi sồn hết da gà mới chậm rãi mở miệng: “Chị né tránh tôi!” Không phải một câu hỏi, đây tuyệt đối không phải một câu hỏi mà chắc chắn là một câu khẳng định!

Tôi toan đứng lên đi chỗ khác, Ninh Hiên đưa tay kéo tôi lại. Như bị điện giật, tôi cố gắng chạy sang một bên, sau đó thở gấp nhìn hấn, luống cuống nói: “Tôi không trốn tránh cậu! Tôi trốn cậu làm gì! Cậu trốn học tôi còn chưa nói cậu đấy!”

Ninh Hiên đứng chắn trước lối ra của đình nghỉ, giải thích: “Hôm qua không phải tôi cố tình trốn học, tôi đi gặp Raines.” Nói đến đây hấn ngập ngừng dừng lại, rồi bỗng nhiên nhướn miệng cười đầy hấp dẫn, nói tiếp: “Sau này tôi không trốn học nữa, chị đừng có tránh tôi!”

Người tôi nóng hầm hập, khí nóng như xộc thẳng lên đầu. Cứ căng thẳng là ưu điểm miệng hùm gan sứa của tôi lại được phát huy tối đa. Tôi kiêu hãnh ngẩng cao đầu, nghiêm mặt nói với Ninh Hiên: “Học sinh Ninh Hiên này, tôi là cô giáo của cậu, cậu nên nghiêm túc một chút! Phải nhớ câu “tôn sư trọng đạo” nghe chưa!”

Ninh Hiên phì cười, nhìn tôi hồi lâu mới nói: “Nghe nói chị mới hai mốt, hơn tôi ba tuổi. Các cụ nói thế nào nhỉ? Gái hơn ba thân tài giỏi cửa?” Bấy từ cuối của hấn nghe sao quanh co mập mờ vậy!

Tôi cảm thấy khó thở, tứ phương tám hướng quanh tôi đều đang dậy lên một nguồn áp lực không tên. Bỗng đầu vang lên tiếng chuông hết giờ, không muốn để người khác trông thấy cảnh mình và Ninh Hiên đang

cùng đứng trong đình nghỉ bốn mắt nhìn nhau đăm đúi, tôi vội vàng lấy hết sức bình sinh đẩy tên tiểu ma vương này sang một bên rồi chạy biến.

Vừa chạy thực mạng tôi vừa nghĩ: Nhóc con! Cuối cùng cũng biết hấn bao tuổi! Mười tám, mười tám đấy!

Chuyện nam nữ cầm trẻ em mười tám tuổi đấy!!!

Không hiểu mấy ngày gần đây tôi rất nhạy cảm với những câu chuyện liên quan đến cái tên đó. Hễ có ai nhắc đến Ninh Hiên, tôi đều làm ra vẻ không quan tâm nhưng đôi tai thì căng ra hết sức để nghe ngóng.

Học sinh trong trường và các thầy cô đều nói, gia đình Ninh Hiên rất có vai vế. Hấn rất hay trốn học nhưng không thầy cô nào có ý định đứng ra xử lý. Một phần do e ngại gia thế lớn mạnh của hấn, lại thêm hấn rất thông minh, dù không đến lớp nhưng kết quả thì vẫn cứ cao ngất ngưỡng như thường.

Lớp Mười hai rồi, thành tích là tất cả. Tuy hấn chày bừa khiến người ta phát bực nhưng một cậu chàng bất cần như vậy, cộng thêm gia thế hiển hách, tướng mạo tuần tú, tất nhiên vẫn là đối tượng khiến các cô nữ sinh chết mê chết mệt.

Lại nghe nói Ninh Hiên là đại ca của cả lớp. Máy cậu học sinh lớp đấy ngông nghênh bướng bỉnh là thế nhưng đều nghe lời hấn răm rắp. Có thầy giáo mách nói cho tôi, chỉ cần khiến một mình Ninh Hiên ngoan ngoan nghe lời là coi như thu phục được cả lớp Mười hai số 5.

Nhưng, nghe nói từ trước tới nay Ninh Hiên chưa từng cúi đầu nghe lời bất kỳ ai.

Trong đầu tôi bỗng nảy ra vài ý nghĩ đen tối ngông cuồng.

Xem ra tôi chính là người có thể khắc chế được Ninh Hiên rồi. Nhưng trên đời này không có gì là cho không cả, chỉ có đũa ngọc mới nghĩ dễ dàng vậy. Nếu muốn Ninh Hiên nghe lời mình nhất định tôi phải đánh đổi một thứ khác ngang giá. Mà tôi biết, thứ đó tôi không cho nổi, và cũng không thể cho hấn.

Bởi vì tôi là cô giáo của hấn.

Đạo này, các thầy cô và học sinh trong trường đều sôi nổi bàn tán một sự kiện lạ lùng: Ninh Hiên, học sinh lớp Mười hai số 5 không còn bỏ học nữa!

Có người nghi ngờ Ninh Hiên chắc hấn bị khích bác rồi. Ba năm nay chưa bao giờ thấy hấn tuân thủ quy định giờ giấc của trường lớp cả.

Tôi bất giác trầm nghĩ, chẳng trách trước đây tôi toàn gặp hấn giữa ban ngày ban mặt, lại còn ở những chốn chơi bời, thế nên mới tưởng nhầm hấn là sinh viên. Đều do cái tội trốn học của hấn!

Đạo này trong giờ dạy của tôi, ý thức kỷ luật của lớp số 5 tốt lên trông thấy. Tôi lấy làm mừng. Tổ trưởng cũng có lần gọi tôi lên khen ngợi, bảo tôi là cô giáo trẻ đầy triển vọng, có phương pháp giảng dạy tốt, tiền đồ chắc chắn rộng mở, vân vân. Tôi ngoài miệng vâng vâng dạ dạ, trong lòng hoàn toàn hiểu rõ mình nào có chút công lao gì trong chuyện này, tất cả đều nhờ bản lĩnh của đại ca Ninh Hiên.

Mặc dù Ninh Hiên ngày nào cũng đi học đầy đủ, khiến tôi cảm thấy hắn không trốn học nữa hẳn là vì... vì tôi, nhưng mấy hôm nay hắn cũng không quấy rầy tôi nữa. Việc này làm tôi có chút hụt hẫng khó tả.

Con người ta có những lúc đáng hổ thẹn thế đấy. Lúc bị người khác quấy rầy thì thấy rõ là trăm mối phiền hà, chỉ muốn kẻ đó biến ngay đi cho khuất mắt, thế nhưng khi không còn bị làm phiền nữa thì lại có cảm giác như vừa mất đi thứ gì đó.

Tôi vẫn thường nói với Tiêu Tiêu đây là bản tính tham lam của con người. Bây giờ chính câu này lại vạ vào tôi, đúng là tự làm tự chịu.

Ninh Hiên không làm phiền tôi nữa, hắn chuyển sang gần gũi với cô nữ sinh xinh đẹp lớp bên cạnh. Tôi vừa thấy cô bé này đã có cảm giác quen quen. Sau mới nhớ ra đây chính là cô nàng Ninh Hiên giúp mang khăn giấy vào phòng vệ sinh ở quán Golden Melody lần trước.

Nhớ lại những chuyện này, tôi bỗng có cảm giác thật khó chịu. Tôi rất muốn hét lên thật to: Bọn con trai là một lũ dê cụ! Dù già hay trẻ đều thích trêu hoa ghẹo nguyệt, phong lưu đa tình như nhau!

Không biết cảm giác đau khổ thế này có được coi là bị phản bội? Có lẽ không. Chỉ là khó chịu. Dẫu sao quan hệ giữa tôi và Ninh Hiên vẫn là cô giáo và học sinh. Tôi đường đường là một giáo viên đạo đức ngồi ghế thể này lại đi đổ kị với một cô bé nữ sinh trung học chỉ vì một tên nam sinh ư, thật đáng hổ thẹn!

Nhưng tôi vẫn không khỏi tò mò, ngấm ngấm quan sát cô bé đó. Cô nàng tên Điền Uyển Nhi, rất xinh xắn dễ thương, được coi là hoa khôi của trường. Không chỉ có Điền Uyển Nhi, trong trường còn rất nhiều nữ sinh xinh đẹp khác muốn kiếm cớ bắt chuyện với anh chàng Ninh Hiên đẹp trai này. Chẳng trách hắn bắt cần như vậy, con trai bắt cần đều là do được con gái nuông chiều quá mà ra cả.

Điền Uyển Nhi là cô nàng qua lại với Ninh Hiên nhiều nhất trong vô số các cô gái khác. Mấy hôm nay hai đứa lúc nào cũng như hai âm hồn lảng vảng xuất hiện trước mắt tôi. Không biết Ninh Hiên chủ tâm hay cố tình, nhưng mỗi lần đi ngang qua hai đứa, tôi đều thấy Ninh Hiên nhướn đôi lông mày về phía mình, nhếch miệng cười. Hắn cười đến hả lòng hả dạ, còn tôi nổi giận đùng đùng.

Buổi chiều, tôi đang ngồi ngẩn ngơ trong văn phòng thì Trác Hạo gọi. Nhận điện thoại, nghe giọng anh mà tôi cứ ngỡ như đang nghe giọng nói của một người xa lạ. Thì ra chúng tôi đã bắt đầu trở nên xa lạ với nhau vậy rồi. Trác Hạo nói muốn cùng tôi ăn tối. Vốn định từ chối nhưng hình ảnh hai âm hồn lớn vốn lại hiện lên trước mắt, lòng tôi dậy lên cảm giác buồn bực, một tâm trạng không nói rõ ra được, tôi gật đầu đồng ý.

Đến tối, ngồi đối diện với Trác Hạo, anh hỏi tôi dạo này thế nào. Tôi cười nói: “Chúng ta sắp quên mặt nhau rồi!” Nụ cười trên môi Trác Hạo khựng lại, sau đó anh ra sức gấp thức ăn cho tôi. Đang giữa bữa ăn, đột nhiên anh hỏi: “Nhã Nhã, sao lâu như vậy không tìm anh?” Tôi ngẩn người, cơn tức giận bỗng từ đâu ùa tới. Chẳng lẽ giữa hai người chúng tôi, luôn phải là tôi chủ động mới được ư?

Tôi cười híp mắt nói: “Anh cũng không tìm em mà!” Sau đó cảm thấy chưa thỏa mãn, tôi nói thêm: “Anh còn bận, em không dám làm phiền anh!”

Trác Hạo nhíu mày, đặt đũa xuống, ngồi nhìn tôi chăm chú. Trái lại, tôi chẳng hề hoang mang, nhìn là việc của anh ta, còn tôi vẫn cứ ung dung tự đắc ăn uống. Tôi đợi mãi, tưởng Trác Hạo sẽ nói gì tiếp theo. Nhưng anh không nói gì, chỉ ngồi đó nhìn tôi. Đến lúc đưa tôi về, anh mới lên tiếng: “Nhã Nhã, trước đây... do anh không quan tâm đến em. Chúng ta bắt đầu lại từ đầu nhé!”

Tôi nhăn mày, sao kết quả lại thành ra thế này, loay hoay quanh quẩn quá. Tôi ậm ừ cho qua, không đợi anh ta hôn tạm biệt, vội vã mở cửa bước xuống xe.

Làm lại từ đầu, tôi cũng muốn lắm, nhưng không kịp nữa rồi, rất nhiều thứ đã thay đổi. Cảm giác đó, cảm giác của tôi đối với anh ta, cảm giác của tôi với một người khác, tất cả đều đang dần thay đổi.

Rốt cuộc tôi có nên đợi anh ta nói câu chia tay trước không? Hay chỉ bằng cứ thẳng thắn tự mình nói ra?

Hôm sau lúc lên lớp, tôi gặp một cô giáo ngoài hành lang, cô tươi cười chào hỏi tôi: “Tiểu Nhã, hôm qua thấy em ở quán xx! Anh chàng đó là bạn trai của em hả? Trông rất phong độ đấy!” Cô nói khá to, có khi đến nửa dãy hành lang đều phải nghe thấy. Tôi hơi lúng túng, vội vàng gật đầu rồi rẽ ngay vào lớp. Vừa bước đến cửa đã bắt gặp Ninh Hiên cùng Điền Uyển Nhi đang đứng dựa tường nói chuyện.

Nhìn thấy tôi, Ninh Hiên nhíu mày. Tôi cúi đầu đi qua hai đứa nó, bước vào lớp. Giờ học hôm đó, tôi bị loạn ngôn, nói năng lộn xộn không đầu vào đâu. Gần đây kỷ luật lớp lại tốt quá, học sinh phía dưới im thin thít tập trung nghe tôi giảng bài, thành ra sự lúng túng, phiền muộn của tôi cứ thế mà phơi bày ra hết.

Cuối cùng lớp phó học tập phải lựa lúc nói nhỏ với tôi: “Thưa cô, em thấy hôm nay cô không được khỏe, hay tiết này cô cho cả lớp tự học đi!”

Tôi ần ần thái dương gật đầu.

10. Yêu tinh trong đêm tối

Dạo này tôi như bị lây chứng tiền mãn kinh của mẹ, trong người cứ nôn nao buồn bực.

Tan học Trác Hạo lại gọi điện, nói rằng buổi tối muốn mời tôi đi ăn. Vốn định từ chối, nhưng vừa đi vừa nghe điện lại thấy ngay một cặp u hồn chắn ngang giữa đường, tôi chẳng nghĩ ngợi nhiều, đồng ý luôn.

Cũng không biết tôi đang thi gan với ai nữa.

Lúc dùng bữa tôi, Trác Hạo vẫn nói chuyện với tôi bình thường, như thể chúng tôi chưa từng có khoảng thời gian cắt đứt liên lạc. Thực ra trước đây tôi mới là người liến thoắng không ngừng, trăm phương nghìn kế lấy lòng mua vui chỉ mong đổi lại nụ cười của anh ta. Bởi lúc ấy tôi quan tâm anh ta, nên mới ra sức muốn làm anh ta vui lòng. Vậy mà giờ đây, nhìn anh cố gắng làm sống lại không khí vui vẻ giữa chúng tôi, trong lòng tôi chỉ có cảm giác: bánh xe số phận lẩn rồi.

Bữa ăn gần xong, điện thoại của tôi đổ chuông. Không buồn nhìn xem ai gọi, tôi nhắc máy nghe, a lô mấy tiếng vẫn không thấy ai trả lời. Đang định cúp máy thì một giọng nói trầm trầm từ đầu kia khẽ gọi tên tôi: “Tô Nhã!”

Tôi sững sờ, nửa người như tê dại đi theo tiếng gọi đó. Trác Hạo ngồi đối diện, nhìn tôi khẽ cau mày. Tôi cố làm như không có chuyện gì: “Ừm, tôi là cô giáo Tô. Xin hỏi có chuyện gì không ạ?”

Người đầu dây bên kia cười nhạt: “Qua điện thoại mà chị còn không quên diễn kịch với tôi!” Tôi thở dài nói: “Có chuyện gì không? Nếu không vội thì mai lên lớp nhé! Tôi cúp máy đây.”

Ninh Hiên vội cắt ngang: “Tô Nhã!” Hắn dường như đang thở dốc, nhưng nghe kỹ lại không thấy nữa. “Tô Nhã, ra ngoài một lát được không?”

Tim đập loạn lên, tôi cố ép mình trấn tĩnh, nói: “Muộn quá rồi. Có chuyện gì để mai đến trường rồi nói. Thế nhé!” Tôi cúp máy. Thừa lúc Trác Hạo không để ý, tôi len lén bỏ điện thoại xuống dưới bàn tắt nguồn.

Trác Hạo nhìn tôi cười mà như không: “Học trò nam ái mộ hả?” Tôi phì cười: “Đâu có, làm gì có chuyện ấy!” Trác Hạo cũng cười, tôi vội nói thêm: “Không phải học trò nam mà là người lớn cơ.” Nụ cười của Trác Hạo đông cứng trên mặt.

Trác Hạo đưa tôi về nhà. Lúc lên nhà, tự nhiên tôi thấy lòng bức bối khó tả. Nghĩ đến cái tên kia mà tôi giật run cả người. Phút trước mới چرا cắm cô giáo, phút sau đã thân mật với nàng hoa khôi đi toilet không đem giấy theo, sau đấy lại quay lại ve vãn cô giáo. Có trời mới biết hắn còn đi hái hoa những đâu?

Đột nhiên không muốn về nhà nữa mà muốn đi uống một ly. Tôi lập tức quay xuống gọi xe đến thẳng quán bar quen thuộc.

Vừa bước xuống taxi tôi đã hối hận ngay. Nhìn bầu trời tối đen như hũ nút mà tôi có cảm giác nghèn nghẹn không nói nên lời.

Tôi và Ninh Hiên có duyên đến thế sao?

Trên chiếc ghế dài ngoài cửa quán bar, có người đang ngồi hút thuốc. Bóng hắt đổ dài khuất vào màn đêm, ánh đèn lơ mơ trước cửa quán bar trùm lên nửa người hắn, khiến khói nhả ra từ miệng hắn càng như luẩn

quất quanh một chiếc bóng cô đơn. Khuôn mặt bị ẩn đi một nửa trong bóng tối, trong giây phút ngẩng lên nhìn tôi chợt từ sâu muộn trở nên sinh động.

Ánh mắt ấy như lóe lên tia sáng, hấn ngồi trên ghế dài mỉm cười gọi tôi: “Ô Nhã!”

Giọng nói thấp trầm không giống của một cậu nam sinh mười tám tuổi chút nào, mê hoặc và đầy gợi cảm.

Tôi không dám đáp lại.

Hấn giống như một yêu tinh trong đêm tối, ngồi đó mỉm cười và gọi tên tôi. Còn tôi thì không dám đáp lời, sợ rằng chỉ cần đáp lại, linh hồn tôi sẽ bị yêu tinh lấy mất, tôi sẽ không còn là mình, hoàn toàn trầm luân.

Như một thứ bản năng phòng ngự, giây phút thấy Ninh Hiên ngẩng đầu, tôi vội vã quay lưng bỏ chạy.

Như một thứ bản năng tấn công, giây phút thấy tôi bỏ chạy, Ninh Hiên lập tức đứng dậy đuổi theo.

Mặc cho tôi cắm đầu chạy thế nào, mấy bước sau đã bị Ninh Hiên bắt kịp. Nam nữ chênh lệch về thể lực vẫn luôn là bi kịch tồn tại từ xa xưa. Nhìn theo cánh tay hấn, tôi không kìm nổi tức giận.

Thực ra thì giữa hai chúng tôi còn một khoảng khá xa, nếu tay hấn chỉ dài bằng tay tôi thì chưa chắc đã tóm được. Chỉ tiếc là kẻ chạy thi với tôi hôm nay không phải là rùa mà là một con tinh tinh khổng lồ họ linh trưởng.

Tôi xoay người định vùng khỏi tay hấn, nhưng vùng vẫy thế nào cũng không thoát nổi.

Tôi giận dữ: “Ninh Hiên cậu bỏ tay tôi ra!”

Ninh Hiên tảng lờ tôi.

Tôi hạ giọng gầm gừ: “Cậu buông ra ngay! Đang trên đường phố! Người qua kẻ lại, cậu ý tứ chút đi! Tôi là cô giáo của cậu đấy!”

Ninh Hiên nhếch mép cười khi khi: “Người qua kẻ lại? Đoạn đường này hiện giờ hình như chỉ có hai chúng ta thôi. Còn nữa...” Hấn áp mặt lại gần tôi, khuôn mặt đẹp chợt được phóng to trong bóng tối. Mắt tôi chịu không nổi kích thích thị giác bất thành linh này, con ngươi chắt hấn đang mau chóng thu hẹp lại. Ninh Hiên áp sát tôi, nhếch miệng cười quái dị: “Chỉ có điểm nào giống cô giáo chứ!”

Thật bức quá, tôi không phục! Tôi có điểm nào không giống cô giáo?! Lập tức phản kích theo bản năng: “Hừ! Cậu cũng chẳng có chút nào giống học sinh cả!”

Ninh Hiền bỗng chốc trở nên vô cùng thích chí, nhìn tôi cười, nụ cười hại nước hại dân: “Ừ! Càng tốt, chị không giống cô giáo, tôi không giống học sinh, hai chúng ta ở bên nhau hoàn toàn không vấn đề gì cả!”

Tôi chỉ muốn tát ỉnh một cái thật đau! Tự lấy gậy đập lưng mình, thật không biết hôm nay ra khỏi nhà có đem theo não không nữa.

Không thể tiếp tục dây dưa với cái họa này, tôi nghiêm mặt nói: “Ninh Hiền, cậu buông tay ra. Tôi phải về nhà. Có chuyện gì mai đến trường rồi nói.”

Ninh Hiền không cười nữa mà nhướn mày. Ánh sao ánh trăng giăng kín bầu trời, ánh đèn trải tràn mặt đất, đan xen lấp lánh mặc sức đưa thoi kết những sợi sáng lung linh trong bóng tối. Cái nhướn mày của gã yêu nghiệt như bề cong vô số tia sáng trên khuôn mặt hắn, khiến hắn trở thành thứ tỏa sáng rực rỡ nhất trong đêm tối.

Khuôn mặt yêu nghiệt sững lại, hắn không buông tay, cũng không chớp mắt, vô cảm nhìn tôi lạnh lùng nói: “Ôi Nhã, chị đừng ra về cô giáo với tôi có được không? Lần đầu tiên gặp chị, đến cả nhà vệ sinh nam chị cũng dám xông vào, giờ chị lấy tư cách gì mà ra về bề trên trước mặt tôi?”

Tôi giận dữ trước thái độ nghi ngờ của hắn, quyết tâm phải trả thù thật bạo lực. Cân nhắc đến việc phản trên hắn vững như bàn thạch, tôi chẳng có cơ hạ thủ, nên đành cắn răng tấn công hạ bộ của hắn.

Không lười thôi dài dòng, tôi lên gối. Ninh Hiền khom lưng tránh theo phản xạ, vẫn không buông bàn tay đang tóm lấy vai tôi. Tôi nhìn tư thế phòng thủ của hắn ta mà không khỏi buồn cười, lấy sức giẫm mạnh một cái, đập trúng chân hắn.

Ninh Hiền kêu ối lên một tiếng, ánh mắt hung dữ gào lên với tôi: “Ôi Nhã! Chị điên đấy à?”

Tôi hất hàm vặn lại: “Sao? Tôi điên đấy thì sao?” Tôi nhắc chân, làm bộ chuẩn bị đánh vào chỗ hiểm của hắn.

Ninh Hiền lúc này luống cuống, vừa muốn khom lưng tránh bị tôi ngược đãi cậu nhỏ, lại muốn nhảy lên tránh ngón đòn khó lường của tôi. Hắn trước nay lúc nào cũng tỏ vẻ lão luyện, giờ phút này không ngờ cũng cuống lên. Tôi nhìn hắn, chẳng hiểu sao cảm giác như có thứ gì đâm vào tim.

Chết rồi, hình như tim tôi đập hơi nhanh. Không thể dây dưa tiếp nữa, cứ tiếp tục thế này chưa biết chừng tôi mới là người thiệt mạng.

Thừa dịp Ninh Hiền không đề phòng, tôi vùng khỏi tay hắn, ngạo nghễ cười buông một tiếng “bye bye” rồi quay lưng bỏ đi.

Ninh Hiên giữ lấy tôi lần thứ một ngàn lẻ một. Tôi thở dài. Hai chúng tôi có duyên đến thế sao? Cứ gặp mặt nhau là khó mà tách nổi!

Tôi bực mình hỏi: “Ninh Hiên, cậu rút cuộc muốn gì?” Bình tĩnh lại, tôi nói tiếp: “Cậu buông tay ra, tôi phải về nhà.”

Ninh Hiên không lên tiếng, mặt cũng không tỏ thái độ gì, chỉ có ánh mắt ngập tràn mong mỏi và kỳ vọng. Hắn buông bàn tay đang nắm tay tôi, gọi tôi một tiếng “Tô Nhã”. Giọng hắn đều đều, nhưng lại có ma lực khiến người nghe không sao từ chối nổi, “Uống với tôi một lát. Hôm nay là sinh nhật tôi!”

Tôi sững người, thầm kêu: Xong rồi! Đi đứt rồi!

Tôi luôn thấy mình là người vô cùng cảm tính. Tuy Tiêu Tiêu gọi đó là bệnh tâm thần lên cơn điên và hành vi kỳ quái.

Bình thường tôi sợ nhất là ai đó nói với tôi: Tô Nhã, bạn thế này thế kia có được không? Hôm nay là sinh nhật tôi.

Tôi coi sinh nhật là thứ thiêng liêng và quan trọng nhất đối với một người. Tôi từng nói với Tiêu Tiêu, nếu năm cậu sinh ra mà không có ngày sinh nhật cậu thì làm sao cậu có mặt trên đời được chứ? Vì thế sinh nhật cực kỳ quan trọng.

Lúc ấy Tiêu Tiêu rất giấu cợt tôi, nó nghi ngờ tôi tự sướng phát rồ rồi.

Ninh Hiên nói với tôi: “Tô Nhã, uống với tôi một lát. Hôm nay là sinh nhật tôi!”

Hắn dứt lời là tôi biết ngay, thế là xong, đã bị tóm trúng điểm yếu, mình đi đứt rồi!

Tôi thở dài, không bỏ đi nữa mà quay sang nở một nụ cười chúc mừng Ninh Hiên: “Chúc mừng sinh nhật!”

Về mặt vô cảm của Ninh Hiên vẫn không hề thay đổi sau khi nghe lời chúc của tôi, chỉ là cảm giác như khuôn mặt ấy bỗng nhiên trở nên vô cùng sống động, tôi gần như nghĩ đến ngay cụm từ “sáng bừng lấp lánh”

Trong lòng cũng thấy có chút xiu tự đắc. Cảm xúc của tên bánh trai này không ngờ lại bị chi phối bởi một câu nói của tôi.

Còn tôi thì vì điều này mà đã thâm hỉ hả tự sướng một cách bệnh hoạn. Tôi hết thuốc chữa rồi!

6. Chương 11 - 12

11. Câu nói ám chỉ

Bỗng phía sau có mấy người đẩy cửa quán rượu bước ra. Tôi nhìn kỹ lại, thì ra những học sinh cùng lớp Ninh Hiên, mấy cậu con trai cùng một cô gái. Đám con trai vẫn là bè lũ vây cánh của Ninh Hiên trong lớp, còn nàng duy nhất trong hội chính là cô em xinh đẹp chuyên đi toilet quên giấy lớp bên, Điền Uyển Nhi.

Sự xuất hiện đột ngột của nhóm này làm tôi lúng túng vô cùng, như thể vừa bị bắt quả tang ăn vụng.

Tôi đang luống cuống không biết phải bao biện làm sao để che đậy mối tình “vụng trộm” khó hiểu như những cơn sóng ngầm vẫn gào thét mãnh liệt giữa mình và Ninh Hiên, thì lũ con trai gần như đã đến vây quanh. Chúng thì nhau cười phớ lớ, một đứa lên tiếng, hỏi: “Ồ, cô Tô! Không ngờ lại gặp cô ở đây, cô cũng thích trò này à?”

Tôi vã mồ hôi, trò này là trò nào, nói rõ ra xem nào, sao tôi cảm giác không phải mình đến quán rượu mà là động trai bao thế này...

Lập cập tỏ ra chút khí phách ngang tàng, tôi cười đáp lại: “Ừ! Bình thường cũng phải làm hai chén mới ngủ được!”

Bọn con trai nghe tôi nói vậy cười khục khặc, thằng nhóc vừa hỏi tôi lại lên tiếng: “Cô Tô ơi, cô đã đến đây rồi thì ngồi cùng bọn em luôn đi! Hôm nay là sinh nhật của đại ca, nếu được cùng cô mừng sinh nhật chắc trái tim không bình yên của đại ca bọn em sẽ vui đến quên đập luôn!”

Tôi cảm giác câu nói này đầy ẩn ý mờ ám. Định từ chối nhưng vừa ngẩng đầu lên tôi đã lại bắt gặp ánh mắt đầy mong đợi của Ninh Hiên dõi theo mình này giờ; không hiểu làm sao, mặt tôi cứng đờ, đầu lưỡi tê dại thế nào lại thành ra nói câu đồng ý: “Được thôi!”

Hai con mắt Ninh Hiên sáng bừng lên thấy rõ, còn tôi thì không khỏi thăm ai oán, thế là xong, đổ thật rồi! Đổ dưới tay một thằng nhóc bánh trai mới uất chứ?

Đám con trai liền lũ lượt đẩy tôi vào quán rượu, bỗng có tiếng Điền Uyển Nhi đứng bên cạnh gọi to: “Ninh Hiên!”

Tất cả cùng quay lại nhìn, Uyển Nhi tiếp tục: “Ninh Hiên ơi, muộn quá rồi, mẹ tớ bảo con gái ngoan thì tối muộn thế này không được lang thang bên ngoài nữa! Xin lỗi cậu, tớ phải về đây!”

Tôi tự cảm thấy câu nói của cô nàng mang đầy ẩn ý, trực giác mách bảo rằng chắc chắn cô bé này đang muốn ám chỉ điều khác. Nhưng động não một chút, tôi không nỡ bỏ qua cái cơ thoát thân này, liền phụ họa theo Điền Uyển Nhi: “Đúng đấy, Uyển Nhi nói đúng! Bây giờ đã muộn rồi có khi tôi cũng phải về đây!”

Ninh Hiền quay lại xoay sâu ánh mắt hằm hằm về phía tôi làm toàn thân tôi lạnh cóng. Ánh mắt hung tợn, vẻ mặt đặng đặng sát khí, ngay đến lời nói cũng đủ làm người ta bủn rủn chân tay.

Hắn nhìn tôi, nói: “Cô Tô, bạn ấy là học sinh nên mới cần phải vậy. Cô là cô giáo, đừng nên khác người thế chứ!”

Ui da! Lúc trước có đánh chết hắn cũng không thèm gọi tôi là cô giáo thế mà bây giờ đã “cô Tô” ngọt xơn xốt rồi kìa!

Hắn quay sang Điền Uyển Nhi, chậm rãi nói: “Vậy tớ cũng không giữ cậu nữa kéo cậu về nhà lại bị mẹ mắng.”

Điền Uyển Nhi có vẻ sững sờ, dường như vẫn không tin được mình đã nói lời tạm biệt như thế mà chẳng có ai có ý định níu kéo.

Cô nàng tiu ngửu lấy từ trong túi ra một hộp quà được gói bọc rất tinh tế đưa cho Ninh Hiền: “Tặng cậu sinh nhật này. Chúc cậu sinh nhật vui vẻ!” Chúc tụng xong xuôi lại lưu luyến bịn rịn nói: “VẬY... tớ về đây.”

Ninh Hiền làm ngơ vờ không nhận ra kỳ thực cô bạn gái vẫn đang rất, rất muốn ở lại chứ không hề có ý định về sớm, còn chân thành giúp cô nàng gọi ngay một chiếc taxi, chân thành mở cửa mời cô nàng lên xe, chân thành vẫy tay theo chiếc xe đang lăn bánh xa dần cùng câu chào: Tạm biệt!

Phải cố gắng lắm tôi mới nhịn được cười khi chứng kiến cảnh này. Cùng đám học sinh đi vào quán rượu, tôi tìm cách lân la lại gần Ninh Hiền gian xảo hỏi: “Cậu không giữ cô bé lại mà cũng không thèm đưa về là sao? Chỉ cần gọi một chiếc taxi là tổng khứ người ta đi ngay được à?”

Ninh Hiền lại giở bộ mặt đáng ghét vốn có, nhếch mép, nhướn mày nhìn tôi nói: “Nhìn xem chị có điểm nào ra dáng cô giáo, chỉ biết tọc mạch!”

Tôi... muốn chửi bậy một câu! Hắn lại định gây sự với tôi ở đây đây à!

Mấy cậu con trai hỏi tôi uống gì, tôi nói bia tươi. Một cậu liền hỏi: “Cô Tô ơi, có cần bọn em gọi thêm mấy xiên thịt dê không?” Tôi ngơ ngác, cảm giác câu này nghe quen quen. Ninh Hiền ngồi bên tiếp lời: “Nếu có nhất định cô ấy sẽ gọi, chiều này tớ đã hỏi một lần rồi!”

Hắn nói xong, lũ con trai bắt đầu gào lên như quỷ dữ, hết đứa này đến đứa khác nhao nhao nói: “Hô hô, đã gian díu từ trước rồi cơ à!”“Ồi trời! Đại ca và cô Tô hóa ra là đã có tình ý từ trước rồi đấy, sao đại ca giấu kỹ thế! Làm bọn em cứ tưởng gần đây mới nảy sinh tình cảm chứ! Điều toa quá!”“Không đơn gian chút nào, chuyện này tuyệt đối không đơn giản! Có vấn đề! Tuyệt đối có vấn đề!”

...

Tôi muốn chết đây!

Nhìn sang Ninh Hiên thấy ánh mắt gian xảo của hắn mà tôi bàng hoàng.

Tên khốn này, hắn cố tình!

Tôi đánh liều một phen, gắng lấy hết bình tĩnh và bản lĩnh ra phân trần với đám quỷ xứ đang nổi loạn này: “Đừng nói linh tinh! Đúng là tôi và Ninh Hiên trước kia vô tình cũng có gặp nhau vài lần, cũng vì cả hai được cái dung nhan tướng mạo đều đẹp trai xinh gái nên bây giờ vẫn nhớ mặt nhau thôi. Thực ra chúng tôi cũng không phải thân thiết gì, thật đấy! Nói thế nào nhỉ... một câu thế này nhé. Sau này giữa chúng ta các cậu muốn trêu chọc thế nào cũng được, không phải dè chừng, nhưng nếu ở trường thì tuyệt đối đừng nói linh tinh giúp tôi, mấy trò đùa này không cần thiết phải giở ra làm gì, không lại dễ hại tôi bị nhét vào lồng lợn thả trôi sông đấy!”

Đàn quỷ sứ lẫn ra cười nghiêng ngả, chúng dài giọng nheo nhéo đáp lại tôi: “Cô - giáo - Tô - ơi, cô yên tâm đi, chỉ cần là người mà đại ca muốn che chở nhất định chúng em sẽ không gây khó dễ đâu! Cô nói gì chúng em nghe đó ha!”

Tôi gật đầu, sau lại nhú mày, thầm nghĩ chúng nó nói gì mà kỳ quặc thế!

Tôi hỏi: “Đại ca các cậu muốn che chở ai?”

Tất cả chúng đều ngạc nhiên nhìn tôi, “Cô chứ còn ai! Từ nãy giờ đều nói về cô mà! Đại ca chúng em bảo đứa nào dám gây rối phá đám trong giờ của cô thì không phải bàn cãi, sẽ lập tức xử nó tội chết.”

Trong lòng tôi chợt có chút cảm động xen lẫn cảm kích, nhìn sang phía Ninh Hiên, định nói câu cảm ơn gì đó nhưng khoảnh khắc bắt gặp ánh mắt nóng bỏng của hắn, tất cả những lời chưa kịp nói của tôi đều nghẹn cứng lại trong cổ họng.

Ánh mắt của hắn quả rất có sức mê hoặc như mùa xuân tươi đẹp, không cẩn thận nhất định sẽ sa ngã!

Vội vàng hướng mắt nhìn sang chỗ khác, tôi cầm cốc bia trước mặt lên uống ừng ực một hơi với nửa cốc.

Hơi men nhàn nhạt âm ỉ từ dạ dày vẫn vút xông lên não bộ. Đầu óc nóng lên, tôi chợt nhớ đến một đoạn quảng cáo từ mấy năm trước, cậu bé Hách Thiệu Văn nói với một loại rượu gì mà: “Nhìn anh thêm lần nữa! Nhìn anh thêm lần nữa! Nhìn anh thêm lần nữa anh sẽ uống cạn em luôn!”

Ninh Hiên, đừng có trêu vào chị!

Cậu mà còn nhìn chị bằng ánh mắt khủng khiếp như vậy, thử nhìn chị một lần nữa xem, nhìn chị này, nhìn đi rồi chị cũng uống cậu luôn đấy!

Chẳng biết Ninh Hiên đã đến ngồi ngay bên cạnh tôi từ lúc nào. Tôi nản quá! Tại sao cảm giác về hấn lại mạnh đến vậy, từ lúc hấn ngồi xuống, dường như không có một giây phút nào tôi thấy thoải mái tự nhiên hết.

Tôi đành kiếm chuyện để nói, bày tỏ dạy dỗ hấn: “Này, với bạn gái cậu phải biết thương hoa tiếc ngọc chứ. Trước kia tôi cứ nghĩ cậu tốt bụng ga lăng lắm, còn mang giấy cho Diên Uyển Nhi trong toilet cơ mà; sao tối hôm nay lại không biết đường mà phát huy tiếp. Người ta đến mừng sinh nhật cậu mà cũng không thèm đưa người ta về tận nhà!”

Ninh Hiên nghiêng đầu nhìn tôi, nhận xét ngắn gọn: “Đồ nhiều sự.”

Tôi làm bộ lật bàn, quát: “Cậu nói ai đấy? Nói chuyện với người lớn như thế à? Láo lếu!”

Ninh Hiên lạnh lùng hừ một tiếng, “Đang nhìn chị lẽ nào lại nói người khác?”

Tôi suýt chút nữa chết sặc, vội vàng phì phò thở gấp.

Ninh Hiên tỏ ra tốt bụng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng tôi cho dễ thở. Sau đó hấn lại nhìn tôi chằm chằm không chớp mắt, nói: “Nếu đưa cô ấy về thì thời gian được ở bên chị sẽ vì thế mà ít đi. Mà có khi chị còn thừa cơ bỏ về luôn nữa!”

Lời hấn nói chẳng có chút tình cảm, nhưng lại đâm nghẹn trái tim tôi, khoét thành một hố sâu oan nghiệt mang tên rung động.

Cầu trời khấn Phật, xin đừng để con sa vào cái hồ dù hấp dẫn vô cùng nhưng cũng nguy hiểm khôn lường này, bởi một khi đã sa chân trầm luân trong đó, chắc chắn lành ít dữ nhiều.

Tôi ngồi bên này ho sặc sụa làm mấy cậu con trai bên kia cũng phải để ý. Chúng nhìn Ninh Hiên rồi lại nhìn tôi, cười khúc khích nói nhau: “Phải nói là cô giáo Tô của bọn mình lợi hại thật! Đại ca chúng em cả tối buồn bực khó chịu, thuốc hút hết điếu này đến điếu khác, điện thoại cứ cầm lên đặt xuống ngóng ngóng chờ chờ, đại ca ngồi đây uống rượu với bọn em nhưng hồn thì bay đi tận đâu ấy! Các anh em, đã thấy chưa? Cô Tô vừa đến là hồn đại ca cũng quay về rồi!”

Câu nói này thẳng thừng chẳng chút kiêng nể gì nữa. Mặt tôi đỏ phừng phừng, trán như vã hết mồ hôi lạnh, toàn thân lẩy bẩy. Đường đường một nhà giáo nhân dân như tôi mà lại để đám thanh niên choai choai này chọc ghẹo không ra thể thống gì, thật đáng xấu hổ! Nhưng tôi biết nói gì bây giờ? Biết tỏ thái độ ra sao đây? Chẳng lẽ bực mình quát: “Các cậu ăn nói linh tinh! Đừng có đặt điều nói nhăng nói cuội! Phải biết tôn trọng cô giáo chứ!” Thế chẳng phải phá tan bữa tiệc sinh nhật của Ninh Hiên sao? Hay là cười mà bảo: “Các cậu đừng đùa, giữa tôi và Ninh Hiên hoàn toàn trong sáng, trong hơn nước tinh khiết, sáng hơn cả màu trắng nhé!” Nói như thế sao nghe cứ như có tật giật mình, giấu đầu hở đuôi?

Nhưng cũng phải nói gì chứ? Nên nói thế nào đây? Tôi ho khù khụ mấy tiếng, nhìn sang Ninh Hiên nói: “Ninh Hiên.” Hắn nhìn tôi, mắt sáng ngời chờ đợi câu tiếp theo. Nhìn bộ dạng ngóng chờ của hắn, đầu lưỡi tôi lại cứng đờ, những lời đường hoàng chuẩn bị nói ra như bị hai hàm răng khóa chặt lại không sao thốt ra được. Đến lúc mở được miệng thì chúng đã biến thành: “Gì ý nhỉ, tôi muốn nói là, ờ... hút thuốc có hại cho sức khỏe! Hút ít thôi, đừng nên hút nhiều!”

Ặc, tôi thật kém cỏi, rốt cuộc thành ra thế này đây!

Thế mà nghe tôi nói xong, Ninh Hiên lại toét miệng cười, dịu dàng đáp lại một tiếng rõ ngọt ngào: “Được!”

Ôi trời ơi! Toàn thân tôi từ đỉnh đầu đến gót chân chỉ trừ có răng, tóc, móng chân móng tay, không có chỗ nào không rợn lên, kinh sợ đến nổi hết da gà!

Ninh Hiên chắc chắn không phải kẻ sến súa, nhưng khi hắn đã lên cơn sến thì... quả đúng không phải là người nữa!

Bọn quỷ sứ nghe được câu chuyện “tâm đầu ý hợp” giữa tôi và Ninh Hiên thì bò lăn ra cười nghiêng ngả. Tôi bật dậy khỏi ghế, nói như tuyên thệ: “Tôi đi vệ sinh!”

Ra ngoài rồi tôi mới phát hiện ra Ninh Hiên cũng đi theo mình.

Tôi ôm trán! Đi toilet cũng theo! Nhớ đến chuyện trước kia, tôi có cảm giác hình như tên này có ham muốn mãnh liệt với “nhà vệ sinh nữ” thì phải.

Tôi hỏi: “Cậu đi theo làm gì? Tôi mang giấy rồi.” Cảm thấy nói thế không chính xác lắm, rồi sửa lại: “Gì nhỉ, thực ra có mang theo giấy hay không cũng không quan trọng, dù gì tôi cũng không định dùng đến giấy!” Nói xong lại thấy càng không chính xác, sao càng nói càng không ra cái gì thế này?

Ninh Hiên nhú mày: “Tôi sợ chị lại vào nhầm phòng vệ sinh nam.”

Hự... tôi... tôi...

Tôi quát: “Cậu xéo đi! Vào nhầm một lần không có nghĩa là cả đời tôi sau này đều sẽ vào nhầm nhé! Hơn nữa lần đấy không phải do cậu giữ quỹ kế mê hồn trận thì tôi vào nhầm sao được! Cậu quay về đi, con gái đi vệ sinh cậu luẩn quẩn quẩn chân làm gì!”

Ninh Hiên không nhúc nhích, đưa ánh mắt hoài nghi xen chút lo lắng nhìn tôi hỏi: “Chị không định về thẳng luôn đấy chứ?”

Giọng hần thoáng chút bồn khoăn làm trái tim tôi bỗng tan chảy, tôi phải cam đoan rằng: “Cậu yên tâm, tôi chưa về đâu, tôi cần vào đó giải quyết thật đấy! Tôi mà bỏ về thì từ nay về sau tôi sẽ chỉ mua được mì tôm mà bên trong không có gói gia vị, đi vệ sinh thì luôn quên giấy, lúc ăn cơm gấp khoai tây toàn gấp nhầm gừng, được chưa?!”

Hần bật cười: “Ừ, được, thề như thế độc lắm rồi!” Sau đó hần quay đi.

Tôi thở hắt, từ khi biết hần vẫn còn là học sinh cấp Ba rồi lại thêm mấy lần gặp gỡ nữa, tôi cứ thấy hụt hơi. Hễ nơi nào có bóng dáng hần là nơi đấy có một luồng áp lực vô hình đè nén. Hần càng lại gần thì luồng áp lực ấy lại càng khiến trái tim tôi loạn nhịp dữ dội.

Trước kia tại sao lại không như vậy? Câu hỏi này, để nghĩ sau vậy, việc quan trọng trước mắt là phải thoát nước cái đã...

12. Chúng ta không thể

Quay lại từ nhà vệ sinh, hai con mắt Ninh Hiên không giây phút nào rời khỏi tôi. Nếu là bình thường, chắc tôi đã ngửa mặt lên trời hú hét âm vang, thưởng lãm ánh mắt nóng bỏng rừng rực ấy. Nhưng hôm nay khắp người không chỗ nào thấy tự nhiên thoải mái, tôi cứ luôn trong trạng thái đứng ngồi không yên.

Trời! Cậu nhìn đi, nhìn đi, cứ nhìn đi! Chẳng lẽ thực muốn được chị uống cạn hả?

Đợi... đợi... chờ... chờ..., cuối cùng kẻ phá đám đã đến.

Tôi đang bị soi đến thất khiếu bốc khói, hồn bay phách lạc, bỗng nhiên xuất hiện một cậu thanh niên xách trên tay hộp bánh sinh nhật to tướng nhanh nhẹn bước vào.

Ninh Hiên hỏi tôi: “Chị vừa đặt à?” Có thể thấy rõ hai con ngươi trong mắt hần đã được nung thành hai hòn lửa cháy bùng bùng, tôi lập cập đáp: “Ừ... Thì hôm nay là sinh nhật cậu, tôi thấy các cậu chưa có cái này, sinh nhật không thể thiếu nó được nên đã đặt mua một cái coi như quà sinh nhật...”

Hai bên khóe miệng hần cong lên thành một nụ cười, nụ cười hạnh phúc vui sướng không gì sánh bằng. Khóe miệng bình thường chỉ quen nhếch mép mỉa mai châm chọc ấy, lúc này đây lại trở nên vô cùng hiền hòa.

Đám quỷ sứ xúm vào giúp cắm nến rồi châm lửa, một tên lẻo mép hỏi: “Hình như trong quán rượu cũng có bán cả bánh sinh nhật mà?” Thực ra ý tứ sâu xa của nó là: “Cô Tô, cô đúng là phiên phúc phát thật!”

Tôi ờ à mấy tiếng đáp lại. Vừa rồi trong nhà vệ sinh bị mùi amoniac nồng nặc hun cho hôn mê, suýt nữa bất tỉnh nhân sự, tôi quả thực không nghĩ đến điều này, trước nay trong tiềm thức vẫn cho rằng chỉ có hiệu bánh ngọt mới bán bánh sinh nhật.

Ninh Hiên ngẩng đầu nhìn thẳng bạn vừa lên tiếng, văng ra hai chữ: “Lắm mồm!”

Cả đám còn lại lập tức hòa theo: “Đúng thế, đúng thế! Lắm mồm lắm miệng! Giống nhau thế nào được, đây là bánh sinh nhật đích thực! Đích thực! Là tấm lòng của cô giáo, biết chưa? Tấm lòng đấy!”

Tôi toát mồ hôi!

Chỉ là bánh sinh nhật thôi... tấm lòng con khỉ gì... nói cứ như tôi quả thật đang theo đuổi Ninh Hiên không bằng, buồn nôn quá!

Thấp nển xong, Ninh Hiên bắt đầu nhắm mắt cầu nguyện! Tôi giật mình. Những tưởng một gã thanh niên đẹp mã hừng hực tuổi xuân vừa ngang bướng vừa dễ nổi loạn như hắn nhất định sẽ coi thường cái trò con gái cầu với chả nguyện này, không ngờ giờ lại đang thành tâm thành ý chấp tay trước ngực cầu nguyện như thật!

Phải lén lau mồ hôi...

Hắn mở mắt, đám quý sứ hiếu kỳ bắt đầu nhao nhao hỏi: “Đại ca, đại ca ước cái gì đấy? Tân hôn vui vẻ? Sớm sinh quý tử? Vợ chồng hòa thuận yêu thương nhau à?”

...

Không còn gì để nói! Bọn này càng nói càng thấy bí ối!

Ninh Hiên giơ tay lên, tàn bạo dẹp hết đám mặt mũi hóng hớt vô liêm sỉ kia, rồi phán một câu: “Biển đi!”

Một thằng trong đám lập tức làm bộ yếu điệu đưa kiếm lên tự cứa cổ mình, một thằng khác chìa tay vờ như đang nắm lấy thanh kiếm ngăn đối phương, miệng còn đọc lời thoại: Chớ làm bừa!

Mồ hôi tôi tuôn ào ào như suối!

Cái đám này lố lăng thật! Còn đang diễn lại cảnh kinh điển giữa Tào Tháo và Tiểu Kiều trong “Xích Bích 2” nữa chứ.

Cuối cùng tôi không thể nhịn được bật cười ha hả. Thấy tôi cười, cả đám cũng rộ lên cười theo. Hai cậu học sinh vừa rồi quay sang nhìn bợ: “Cô Tô ôi, vừa nhìn bọn em đã biết cô là người tự nhiên phóng khoáng, giàu tình cảm rồi! Thật đấy!”

Tôi ngẫm nghĩ, quả đúng không phải chúng nó đang tâng bốc tôi, mà đang chê tiếng cười của tôi hào sảng quá nam tính thì có!

Đám quỷ sứ này, tuổi còn nhỏ nhưng đứa nào đứa nấy đều ăn thịt người không nhả xương, miệng lưỡi đủ đường lắt léo, chẳng trách mà các thầy cô trong trường đều bảo chúng là những đứa khó dạy bảo nhất! Ôi, một đàn yêu tinh!

Ninh Hiên nhìn đồng hồ, đám tiểu yêu vội vàng lên tiếng: “Thôi, không còn sớm nữa, đại ca sinh nhật vui vẻ nhé, bọn em về trước đây! Đại ca thân thiết với cô Tô hơn cả nên đại ca đưa cô về nhé!”

Chúng nói về là về ngay, trong nháy mắt đã chỉ còn lại tôi và Ninh Hiên.

Tôi nói: “Chúng ta cũng đi thôi, muộn quá rồi, ngày mai còn phải lên lớp nữa.”

Ninh Hiên vừa cúi đầu lúi húi nhổ mấy cây nến trên chiếc bánh sinh nhật vừa đáp lại: “Ừ, đợi tôi gom hết chỗ nến này đã.”

Buồn cười thật, tôi trêu hấn: “Nhà cậu mất điện à?”

Ninh Hiên cẩn thận lau sạch vết kem trên mấy cây nến, lấy giấy bọc lại gọn gàng rồi mới ngẩng đầu nhìn tôi nói: “Đây là món quà sinh nhật đầu tiên chị tặng tôi.”

Tôi mắt tròn mắt dẹt!

Ôi trời, rõ ràng thứ mà tôi tặng cậu là cái bánh to tướng nằm phía dưới đồng nến đó cơ mà! Giờ cậu bỏ hẳn cả cái bánh, chỉ nhổ hết nến gói mang về! Cái này gọi là gì nhỉ? Lấn lộn đầu đuôi hay lấy gùi trả ngọc?

Ninh Hiên cắt xong bọc nến vào túi, xích lại nhìn tôi, nói giọng vô cùng nghiêm túc: “Những món quà thứ hai, thứ ba, thứ tư sau này... nhất định tôi cũng sẽ giữ gìn cẩn thận.”

Hơi men xộc lên đầu? Tôi choáng váng quá! Bộ dạng hấn, ánh mắt hấn, lời lẽ của hấn, khiến tôi cảm thấy rõ ràng, thực ra hấn muốn nói: “Nhất định cả đời này tôi sẽ giữ gìn những cây nến! Nhất định cả đời này tôi sẽ đối tốt với chị!”

Tôi hơi hoang mang, vội nói: “Mau về thôi!” Nói đoạn toan bước đi. Được hai bước lại muốn quay lại nhìn, quả nhiên không thấy hấn đi theo. Đúng là vô tổ chức, vô kỷ luật, không có tinh thần tập thể gì hết!

Tôi nổi giận hằm hằm bước lại, định hỏi hấn tại sao không đi thì hấn đã lên tiếng trước: “Đi thôi!”

Sặc! Lại giở trò ma quái gì nữa đây!

Bực mình quá, tôi kéo hắn lại, gầm lên: “Không được! Đứng lại!”

Hắn dừng lại quay đầu nhìn tôi, hai con mắt sáng như ngọc lưu ly đang lấp lánh chuyển động, phát ra một thứ ánh sáng rực rỡ đầy mê hoặc. Tôi ngẩn ngơ suốt chút nữa giờ tay ra... móc lấy chúng.

Hắn nhìn tôi hỏi: “Chị chẳng phải muốn về à? Sao không đi nữa?”

Tôi chợt bối rối, mắt láo liên nhìn xung quanh, chợt bắt gặp món đồ trong góc sofa, bèn ấp úng: “À, ờ... tôi định bảo là, hình như cậu để quên hộp quà sinh nhật của Điền Uyển Nhi kia!”

Hộp quà được gói bọc tinh xảo ấy đang nằm lơ lửng lạnh lẽo trong xó ghế.

Ninh Hiên liếc qua, dừng dừng nói: “Cứ để nó ở đấy.”

Tôi sững sờ, không thể tán thành thái độ tỉnh bơ vô tình của hắn, “Sao cậu có thể như thế được? Dù sao đây cũng là tấm lòng của người ta dành cho cậu, đã nhận rồi thì phải biết quý trọng nó chứ!”

Ninh Hiên đột nhiên quay người lại, nhìn thẳng vào mặt tôi, hơi nhướn mày, lạnh lùng hỏi bằng giọng mỉa mai: “Chị cũng muốn tôi coi trọng tấm lòng của người khác hả? Thế tấm lòng của tôi thì chị đối xử với nó thế nào?”

Một tiếng sét vừa nổ đoàng bên tai tôi.

Nhạc phim “Bạch mao nữ” tự nhiên réo rắt bên tai. Tôi tự vấn lòng, hình như mình chưa bao giờ làm bất kỳ một việc bội tình bạc nghĩa nào thì phải!

Dần vật, rối trí không biết nên nói gì. Tôi đẩy hắn ra hòng chạy trốn.

Lúc này tôi chỉ nghĩ đến kế sách thứ ba mươi sáu: đánh bài chuẩn.

Hắn nắm chặt cánh tay tôi từ phía sau, kéo giật lại, trong hành động có gì đó ai oán, khó nói thành lời.

Cảm giác có một luồng gió gào xé ngang tai, hắn kéo tôi mạnh khủng khiếp!

Hắn thuận thế ép tôi vào góc tường, đầu kề sát, khoanh khắc hơi thở hắn ập vào mặt, tôi dường như có thể cảm nhận được hơi thở mang lẫn men rượu vẫn còn nóng hầm hập chưa kịp nguội.

Ánh mắt xoáy sâu vào tôi, hắn hỏi: “Ô Nhã, chị có biết vừa rồi tôi ước điều gì không?”

Giọng nói chết tiệt đáng ghét không biết xấu hổ của hắn sao lại gợi cảm đến thế!

Tim gan tôi nhảy loạn lên, luống cuống nói: “Cậu... cậu đừng nói? Không được nói, tôi không muốn biết! Nói ra sẽ không còn linh nghiệm đâu!” Không phải tôi không muốn biết, mà vì tôi đã có thể đoán được đại khái nên cảm thấy có chút sợ hãi. Thực sự thì tôi không dám biết.

Tôi không muốn nghe nhưng hắn cứ muốn nói. Hắn vẫn cố chấp ép chặt tôi vào tường, cố chấp nhìn tôi, cố chấp muốn nói cho tôi biết ước nguyện của hắn: “Điều ước của tôi là chị và bạn trai chị mau chóng chia tay!”

Dù đã đoán trước ước nguyện của hắn sẽ kiểu kiểu như thế nhưng khi nghe chính miệng hắn nói ra tôi vẫn không khỏi đổ mồ hôi.

Giọng tôi bắt đầu run run: “Ninh Hiền, cậu ngốc đấy à! Rõ ràng cậu biết tôi đã có người yêu mà vẫn quấy rầy tôi như vậy, tôi còn là cô giáo của cậu nữa! Cậu làm thế này không đúng đâu, biết không? Ừm... Bỏ tôi ra... không được hôn... ừm...”

Tên Ninh Hiền vô liêm sỉ cúi đầu xuống, hắn lại hôn tôi rồi!

Tôi vùng vẫy quẫy đầu hòng tránh đôi môi hắn. Nhưng hắn vẫn theo sát như hình với bóng, bất kể tôi muốn trốn tránh đi đâu môi hắn vẫn dính chặt trên miệng tôi!

Tôi mở miệng định lên tiếng mắng một câu, nhưng cái lưỡi quỷ quái ranh mãnh của hắn lập tức tận dụng cơ hội này chui tọt vào miệng tôi, cái lưỡi như một con rắn con vô cùng ranh mãnh lừ lừ trượt tới, như món thịt nấu đông mềm mại nhất làm tê liệt từng dây từng dây thần kinh của tôi.

Tim đập mạnh như trống đánh bên tai. Toàn thân tôi mềm nhũn, tê dại. Trước mắt tôi là sự giao thoa của một màu trắng đến lóa mắt và một màu đen tăm tối mờ ám. Trong sự giao thoa trắng đen này, tôi cảm thấy mình đã hóa thành một vũng bùn nhão nhoét!

Chưa bao giờ tôi có cảm giác như thế này cả, chưa bao giờ. Trong chốc lát, tôi thấy mình lạc đường, lạc vào không gian tuyệt diệu mà một cậu thanh niên mười tám tuổi đang khổ công tạo ra, không tìm thấy lối thoát của lý trí đâu cả, tôi say sưa chìm đắm trong mối tình vụng trộm không nên có.

Toàn thân tôi không còn chút sức lực, phải dựa vào bức tường phía sau và Ninh Hiền phía trước mới có thể đứng thẳng được.

Đến lúc Ninh Hiền buông tôi ra, cả hai đều hồng hển thở dốc. Hắn đặt trán hắn lên trán tôi thăm thì: “Ô Nhã, tôi không tin chị không có chút tình cảm nào với tôi! Tôi không tin chị không thích tôi một chút nào!”

Hai câu không tin của hắn khiến tôi như bị sét đánh, tìm lại được chút lý trí đã mất.

Đúng thế, đến giờ phút này, nghĩ lại tiếng tim đập thành thịch, những hoảng loạn, bức bách và sự xoắn xuýt vừa rồi, tôi không thể không thừa nhận một điều, tôi động lòng rồi! Thậm chí còn nhiều hơn thế, tôi... tôi thích hắn mất rồi!

Cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao trước kia không cảm nhận thấy nguồn áp lực hắn tạo ra như hiện nay. Bởi vì tôi đã rung động!

Ninh Hiên như một bàn tiệc vừa ngon miệng vừa bắt mắt bày ra trước mặt dụ dỗ người ta. Chẳng cần làm gì đã hấp dẫn đến nỗi dãi ra rồi! Đến khi đèn xanh bật lên thì đó ai có thể cưỡng lại nổi những món khoái khẩu thế này được?

Tôi tự thấy mình vô liêm sỉ, thật nhục nhã và đáng hổ thẹn. Một đằng còn một anh người yêu chính thức chưa kịp chia tay, một đằng lại rung động trước một thằng nhóc mười tám tuổi non nớt thế này!

Ngoài ra còn một vấn đề chết người nữa: Tôi là cô giáo của hắn! Với năm nghìn năm văn hóa được lưu truyền đến ngày nay thì tình yêu nếu có của chúng tôi sẽ được gọi là “loạn luân”! Gia pháp của các bậc tiên tổ uyên bác sẽ hạ lệnh hai đứa chúng tôi phải chịu hình phạt nhét vào lồng lợn thả trôi sông! Vào thập kỷ tám mươi, những đôi nam nữ bị ỉn thế này bị phỉ nhổ là “bọn dâm loạn”.

Tôi hít một hơi thật sâu, quyết tâm nói với Ninh Hiên: “Tôi là cô giáo của cậu! Giữa chúng ta không thể!” Nói rồi tôi lấy hết sức đẩy hắn ra, chạy thực mạng khỏi quán rượu.

Không dám quay lại nhìn, không dám nghe bất kỳ điều gì nữa.

Vừa rồi nghe xong câu nói của tôi, hai con mắt hắn chất chứa bao ê chề, thất vọng, đau đớn, giống như hàng ngàn lưỡi dao sắc nhọn, hàng vạn roi da thay nhau đâm, quất vào tim tôi. Hắn đứng phía sau, như một con thú nhỏ bị thương gào gọi tên tôi, muốn tôi quay lại, muốn tôi quay lại! Nhưng tôi nhất định phải chạy xa khỏi hắn, nhất định phải chạy!

Khốn khiếp! Bây giờ tim tôi còn đau hơn lúc phát hiện ra Trác Hạo có người khác ở bên ngoài nữa!

Thì ra từ bỏ một mối tình lại đau khổ đến vậy. Biết rõ con tim mình đã rung động trước tình cảm ấy nhưng chẳng thể đón nhận nó.

7. Chương 13 - 14

13. Hắn dứt khoát bỏ đi

Về đến nhà, tôi hoàn toàn suy sụp và mệt lử, nằm phục xuống giường trùm chăn kín mít, mẹ hỏi có phải tôi ốm không? Tôi nói bị cảm chút thôi, ngủ một lát sẽ khỏi. Mẹ không yên tâm ép tôi uống thuốc bằng được. Nỗi khổ trong lòng chẳng thể nói ra, thể chất kiệt toàn mà kinh hồn tàn tật, tôi đành nhắm mắt uống bữa viên thuốc trị cảm cấp tốc mà mẹ đưa cho. Tôi cảm giác được mấy viên thuốc đang tan chảy bên trong dạ dày, thậm chí nghĩ thôi cứ coi như đó là mấy viên thuốc an thần.

Thuốc vừa ngấm tôi liền mê man chìm ngay vào giấc ngủ. Tôi đã mơ lung bung trọn một đêm, lúc thì mơ thấy Trác Hạo, lúc thì mơ thấy Ninh Hiên, lúc thì thời cổ đại, lúc lại ở hiện đại. Thời cổ đại người ta chửi tôi là dâm phụ, rồi nhét vào lồng lợn thả trôi sông, thời hiện đại có người tạt axit vào mặt tôi, nói tôi là tai họa, phải huỷ hoại dung nhan của tôi.

Khi thứ axit đó hắt vào mặt tôi, tôi bỗng thấy mặt mình nóng ran, không biết đang mở hay tỉnh nhưng rồi đã gào lên một tiếng thất thanh, ngồi bật dậy.

Tôi mở mắt, thấy mẹ với khuôn mặt lo âu và chan chứa yêu thương đang ngồi trước mặt mình, tay cầm một cái khăn nóng giãy, nói: “Con bé này, làm cái gì nữa không biết, ốm thế này cũng không nói ra ẹ biết, chỉ nói cảm là xong à. Giờ này còn chưa thềm dậy, mẹ mà không lên xem thì có khi con chết chìm trong đồng mồ hôi mồ kê khắp người rồi đây này! Nhã Nhã, nói ẹ nghe xem nào, con mơ thấy gì mà gào khóc kinh khủng vậy? Ai làm con kích động thế? Hay là cãi nhau với Trác Hạo?”

Hoá ra là mẹ dùng khăn mặt thấm nước nóng lau mồ hôi cho tôi, dọa rồi sợ suýt chết, cứ tưởng bị người ra tàn phá dung nhan thật rồi. Tôi nhăn mày nói với mẹ: “Mẹ, mẹ đừng đoán mò, bọn con không cãi nhau. Hôm qua con vừa xem một bộ phim ma sợ quá nên lúc ngủ bị ám ảnh thôi, không sao đâu.” Cầm đồng hồ báo thức lên xem giờ giấc thế nào thấy không mau đánh răng rửa mặt cho nhanh thì muộn giờ là cái chắc, tôi vội vàng bật dậy khỏi giường.

Mẹ thấy tôi tung chăn bật dậy thì không yên tâm, cần nhắc mãi: “Con đang ốm mà, đi dạy làm sao được, xin nghỉ một buổi đi! Dạy học quan trọng hơn hay sức khoẻ con gái của mẹ quan trọng hơn chứ!”

Rùng mình! Mới sáng sớm đã bị mẹ khủng bố bằng những câu sến súa chết người thế này! Tôi nói: “Mẹ yên tâm, con ra được mồ hôi là thấy thoải mái lắm rồi, không sao đâu!”

Mẹ tiếp tục lầm bầm: “Không sao? Không sao mà không dậy đúng giờ được, còn gào thét bật dậy như đứa mất hồn, dọa mẹ sợ chết khiếp thế à!” Thấy con gái không nói gì, mẹ nghĩ ngợi rồi lại tiếp tục nói: “Ôi Nhã, con nói thật với mẹ đi, con với Trác Hạo rốt cuộc là thế nào, có đúng là không cãi nhau không đấy?”

Nhìn đồng hồ thấy muộn quá rồi, mà chuyện tình rối ren đầy nghiệt ngã của tôi và Trác Hạo nói một chốc lát làm sao mẹ hiểu được, nên tôi chỉ kịp đáp lại qua quýt mấy câu: “Không cãi nhau gì đâu, hai chúng con vẫn tốt đẹp. Con gái mẹ là người không biết cãi nhau!”

Mẹ khẽ hừ một tiếng: “Con không biết cãi nhau thì có còn là con của mẹ không? Được rồi, nếu thực sự con không cãi nhau với Trác Hạo thì ngay bây giờ gọi điện cho nó trước mặt mẹ để chứng minh xem nào, nói gì tùy con.”

Tôi nhìn bà mẹ vừa cố chấp vừa mưu mô của mình mà tưởng đang diện kiến hồ ly đã tu hành đắc đạo nghìn năm trong chốn rừng sâu nước thẳm.

Sau ngày hôm qua tôi đã nhận ra, tôi và Trác Hạo không thể tiếp tục yêu nhau được nữa. Thời gian có thể thay đổi tất cả, con tim đổi thay, tình cảm cũng thay đổi rồi, quãng thời gian vui buồn tươi đẹp bên Trác Hạo đã là chuyện quá khứ rồi, không muốn tiếp tục kéo dài tình trạng mập mờ này thêm nữa. Nghĩ rằng có thể nói ra sớm hơn một chút cũng tốt nên tôi lấy điện thoại gọi cho Trác Hạo.

Trước mặt mẹ, tôi điềm nhiên nhả nhặn chuyện trò, hỏi xem anh ta có thời gian rảnh rồi không, nếu không bận thì tối này nhờ anh ra ta đến trường đón mình, Trác Hạo vui vẻ nhận lời ngay.

Thấy con gái vẫn chuyện trò bình thường với Trác Hạo, nét mặt nghiêm trọng của mẹ tôi mới giãn ra, mẹ yên tâm bảo: “Nhã Nhã, cuối cùng con cũng lớn rồi, nói chuyện với bạn trai thấy ra dáng người lớn lắm, phải nhẹ nhàng, từ tốn, khách khí thể chứ!

Hơ hơ!!!

Lẽ nào trước đây con nói chuyện với anh ra như súng liên thanh?

Mẹ mà biết con khách khí như vậy là vì trong đầu đang tiềm tàng âm mưu đòi chia tay với anh ta, không biết mẹ có xin nghỉ phép nửa ngày để đích thân đi mua một cây chổi phát trần về nhà xử lý con không nhỉ?

Bước ra khỏi nhà, tôi bắt đầu suy nghĩ. Chuyện chia tay này không biết ăn nói với bố mẹ thế nào đây? Tôi và Trác Hạo quen nhau rồi yêu nhau là do một đồng nghiệp của mẹ giới thiệu, cơ quan bố mẹ hiếm ai không biết chuyện này. Bố mẹ đều là viên chức nhà nước cho nên từ khi mới bắt đầu, chuyện của tôi và Trác Hạo đã được thổi phồng lên làm điển hình kết hợp thương mại - chính trị của thời đại mới.

Ai ai cũng kêu đang chờ được mời đến tiệc kết hôn xa hoa của tôi và Trác Hạo. Bây giờ mà nói chuyện đổ vỡ này ra nhất định mẹ tôi sẽ mất mặt với cả cơ quan. Chắc hẳn bà sẽ nổi giận đùng đùng, điên tiết muốn đánh chết tôi cho rồi, ngay lời đe dọa của mẹ, tôi cũng đã đoán ra: Yêu đương kết hôn không phải trò trẻ con! Sao con không lớn lên được chút nào vậy, nói chia tay là chia tay ngay à! Con bốc đồng không hiểu chuyện thế này có xứng với mấy chục năm mẹ đã vất vả nuôi con không?

Sau đó tôi sẽ no đòn, hết lặn lội trên mặt đất, rồi lại bò ôm chân mẹ, nước mắt ngấn nước mắt dài giải thích: Mẹ ơi, Trác Hạo không phải là người tốt, anh ra ăn ở hai lòng, bên ngoài còn vợ hai, vợ ba, nhiều vợ bé lắm!

Sau đó cây chổi phát trần trong tay mẹ sẽ sững lại, rơi xuống đất, bà sẽ kêu lên một tiếng thật thảm thiết rồi lôi đứa con gái tội nghiệp đang quỳ dưới đất đứng dậy, càng điên tiết gào lên: Con ơi là con, con có thể ăn uống linh tinh nhưng tuyệt đối không được ăn nói bừa bãi! Con biết mẹ kỳ vọng vào hai đứa nhiều thế nào không? Con không được đặt điều nói bậy bạ như thế đâu!

Sau đó, tôi lại quỳ xuống ôm chân mẹ, ngửa cổ lên thế thốt rằng những gì mình nói đều là sự thật, tôi đã tận mắt bắt gặp đôi gian phu dâm phụ đó ngoài đường.

Sau đó, mẹ lại kéo tôi lên, ôm tôi vào lòng gào khóc, thảm thiết: Ôi đứa con gái đáng thương của tôi, sao con lại khổ thế này! Sao tôi lại tìm cho con gái mình một thằng khốn nạn như thế! Thằng Trác Hạo mất dạy kia, Nhã Nhã nhà tôi có chỗ nào không phải với cậu mà cậu lại ra ngoài đi lăng nhăng hả! Người ta biết được sẽ nghĩ con gái tôi thế nào đây! Lại bảo nó không đủ bản lĩnh, kém cỏi không hấp dẫn được trái tim bọn đàn ông à! Ông trời ơi, ông lấy hết danh dự của cả nhà ba miệng ăn chúng con rồi! Thế này thì sống yên ổn làm sao được nữa!

...

Ôi, tình cảnh khốn đốn này chỉ mới nghĩ đến thôi đã đau đầu nhức óc hết được rồi. Thà rằng cứ kéo dài thêm được ngày nào hay ngày ấy, đỡ nhức đầu đỡ đau tai!

Trời ơi, đúng là càng nghĩ càng mệt, tốt nhất là đứng có nghĩ nữa! Cứ để mặc cho tự nhiên, đến đâu thì đến, bình đến đâu hàng, nước đến uống luôn, giấu được ngày nào hay ngày đó vậy!

Tôi tưởng bước chân ra khỏi nhà, thoát khỏi ánh mắt dò xét và sự truy hỏi của mẹ là coi như tạm trút bỏ được mọi phiền hà rồi. Rõ là đồ óc lợn! Đối với tôi, phiền hà buổi sáng nay mới chỉ là màn mở đầu. Bởi vẫn còn một tên yêu nghiệt đang ngồi trong lớp chờ tôi, tên hấn là Ninh Hiên.

Đây mới là nguồn gốc của mọi đau khổ!

Tôi tự cảm thấy rất, rất khinh thường bản thân. Sau sự việc tối qua, đến ngẩng đầu nhìn hấn tôi còn không dám chứ nói gì tới nói chuyện với hấn. Chẳng hiểu tại sao tôi lại nhát gan như vậy!

Đứng trên bục giảng, mặc dù không nhìn thẳng vào Ninh Hiên nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn trơ tráo cố tình đảo mắt một vòng quanh lớp nhân thể nhìn hấn một cái. Tôi có thể cảm nhận từ đầu đến giờ có hai con mắt cứ nhìn mình chăm chăm không dứt, lúc rùng rục như muốn đốt cháy tôi, lúc lạnh giá làm tôi chết cứng, lúc như đang than thở ai oán, lúc lại nguội lạnh tỉnh lặng.

Nguội lạnh, tôi cảm nhận được rồi. Tôi đoán chắc Ninh Hiên đang nghĩ đến chuyện từ bỏ!

Hết giờ, vừa đi ngoài hành lang tôi vừa tự nhủ, từ bây giờ sẽ không còn chuyện gì quấy rầy bởi tên nhóc đẹp trai ấy nữa, cuối cùng có thể thở phào nhẹ nhõm, ngẩng cao đầu, ưỡn ngực làm người chính trực được rồi! Thở phào một hơi dài thượt thì làm được, nhưng sao lại không có chút cảm giác nhẹ nhõm, dễ chịu nào cả, ngược lại còn thấy tức ngực, cứ như vừa bị ai ném cái gì vào người vậy.

Thực ra không phải là tôi cố tình. Không phải tôi cố tình vừa cự tuyệt Ninh Hiên hôm qua xong, hôm nay đã bảo Trác Hạo cũng con xế xịn của anh ta xuất hiện trước cổng trường đón tôi. Tôi không cố ý để Ninh Hiên trông thấy, cũng hoàn toàn không có ý kích động hấn.

Nhưng đời lại lắm sự trùng hợp ngẫu nhiên. Trong cuộc đời này bao nhiêu chuyện xấu chẳng phải đều xuất phát từ những trùng hợp, hiểu lầm để rồi kích động và làm tổn thương người ta từng chút một hay sao?

Nếu hôm qua Ninh Hiên không cưỡng hôn thì tôi cũng không bỏ chạy như vậy. Nếu tôi không bỏ chạy như vậy thì về đến nhà cũng không hoảng loạn đến nỗi gặp ác mộng cả đêm. Nếu tôi không hoảng loạn mà mê man cả đêm làm mẹ tôi nghi ngờ giữa tôi và Trác Hạo có vấn đề, thì mẹ cũng không bắt tôi sớm ra phải gọi điện cho Trác Hạo. Nếu tôi không gọi cho Trác Hạo thì lúc này anh ta đã không có mặt ở đây, ngay trước cổng trường, nơi chỉ cách tầm mắt cậu học sinh Ninh Hiên có mười mét, thân mật ôm con bé ngốc nghếch tên Nhã Nhã trong vòng tay đi về chiếc xe hơi thời thượng đáng tỏm của anh ta.

Dường như tôi có thể nghe thấy tiếng mấy cậu con trai phía sau Ninh Hiên xì xào

- Thì ra cô có bạn trai rồi!

- Đại ca có biết cô giáo có người yêu rồi không? Đừng nói là đại ca không biết nhé?

- Đại ca, thiên hạ còn nhiều hoa thơm cỏ lạ khác mà!

Khi tôi bước lên xe còn nghe thấy Ninh Hiên lạnh lùng gầm lên một tiếng: “Câm miệng!”

Tiếng gầm của hắn như mang theo cả nỗi thù hận.

Tôi bỗng thấy mệt mỏi rũ người, chẳng còn sức để suy nghĩ thêm bất kỳ chuyện gì nữa, thậm chí quên cả mục đích của việc gặp Trác Hạo hôm nay. Trong đầu chỉ có duy nhất hai chữ: Biến mất!

Buổi tối hôm đó trôi qua trong vô thức. Hình như cùng đi với Trác Hạo đến đâu đó, ăn một vài thứ gì đó. Anh ta cười tíu tít nói chuyện với tôi, tôi nhìn thấy miệng anh ta mấp máy nhưng chẳng lọt tiếng nào vào tai tôi. Sau đó từ nhà hàng đi ra, khi Trác Hạo chuẩn bị đưa tôi về, nhân lúc tôi đang lúi húi thắt dây an toàn, anh ta vươn người sang định hôn tôi. Lưng cứng đờ, tôi hoảng hốt rụt người lại phía sau.

Trác Hạo giật mình trước hành động của tôi, nhúm mày hỏi: “Nhã Nhã, em sao vậy?”

Tôi tỏ ra hết sức cảnh giác: “Em đang bị cảm, đừng hôn em, dễ lây cho anh lắm!”

Trác Hạo lại nhúm mày chặt hơn, chẳng nói chẳng rằng, bỗng nhiên anh ta đưa tay giữ đầu tôi rồi áp chặt môi xuống môi tôi.

Anh ta tìm đủ mọi cách để luồn vào trong nhưng tôi vẫn nghiến răng mím chặt môi không chịu mở miệng.

Không nhớ rõ tôi đã đọc hay đã nghe ở đâu rằng, đàn ông và phụ nữ không giống nhau. Đàn ông có thể làm tình người phụ nữ anh ta không yêu, chỉ cần anh ta có hứng. Nhưng phụ nữ một khi đã yêu người khác thì tuyệt đối không bao giờ có thể chấp nhận những ôm hôn, vuốt ve từ người tình cũ.

Đối với tình yêu và dục vọng, phụ nữ luôn luôn chung thủy với trái tim mình!

Tôi biết mình biến thái, tôi đã thích tên nhóc đó. Vì thế tôi không thể đón nhận nụ hôn của Trác Hạo.

Trác Hạo tấn công mãi không thành, cuối cùng buông tôi ra. Ngay lập tức, tôi vội vàng tháo dây an toàn định đẩy cửa để xuống xe. Trác Hạo kéo giật tôi lại hỏi: “Nhã Nhã, em làm gì vậy! Rốt cuộc em khó chịu ở đâu?” Tôi không nói gì, chỉ ra sức vùng vẫy.

Cuối cùng Trác Hạo hết chịu nổi quát: “Ô Nhã, em đứng lại cho anh!”

Thế là tôi dừng lại!

Tôi đứng lại, không phải vì tiếng quát giật giọng của Trác Hạo mà bởi qua lớp cửa kính, tôi trông thấy Ninh Hiên đang đứng bên kia đường.

Hắn lừ lừ đứng đấy, ánh mắt lạnh như băng nhìn xuyên qua lớp kính xe, tay kẹp một điều thuốc, từng hơi từng hơi hẩn hút vào như chan chứa nỗi uất hận vô cùng, rồi từng hơi từng hơi hẩn nhả ra lại như đang bồn cọt mĩa mai. Khói thuốc lúc dày lúc mỏng lượn lờ trước mặt hắn, trước mặt tôi khuôn mặt đó cứ mờ dần mờ dần.

Chiếc xe nổ máy, Ninh Hiên vút điều thuốc, quay lưng bỏ đi về hướng ngược lại.

Tôi không nhìn theo hắn nữa, ngồi im tại chỗ. Trác Hạo cũng không nói gì, nhưng chính hơi thở nặng nề của anh nói rằng trong lòng anh cũng đang rất bức bối, chán nản.

Mãi cho đến khi dừng xe lại, Trác Hạo mới lên tiếng, anh có vẻ hơi bối rối: “Ô Nhã, rốt cuộc em khó chịu chuyện gì? Sao bỗng nhiên lại lạ lùng thế này? Anh chỉ hôn em một chút thôi sao em lại phản ứng dữ dội như thế, rồi khóc suốt trên đường về trước mặt anh thế này! Anh là bạn trai của em chẳng lẽ lại không thể hôn em!”

Tôi ngơ ngàng đưa tay lên má, quả nhiên lòng bàn tay tôi ướt đầm đầy nước mắt.

Vậy là tôi đang khóc.

14. Rung động rồi đau lòng

Nước mắt chỉ là thứ một khi đã chảy ra thì không thể thu lại được. Tối hôm qua về đến nhà, trốn trong chăn, tôi đã khóc suốt suốt tới gần nửa đêm. Sáng nay dậy soi gương mà giật mình suýt ngất trước hai con mắt sưng vù như hai trái đào nhỏ bị phun thuốc kích thích tăng trưởng!

Vì thế, để tránh bị mẹ trông thấy lại hỏi này hỏi nọ, tôi phải bỏ bữa sáng, chuẩn vội ra khỏi nhà, trên đường đến trường mua tạm mấy cái quẩy để nhét vào dạ dày.

Sau đó tôi bắt đầu nhớ lại chuyện hôm qua.

Sau đó tôi không khỏi thở dài nặng nề: Tô Nhã ơi là Tô Nhã, cuộc đời này thật lắt léo, kịch tính hết phim truyền hình!

Sao lại có thể trùng hợp đến thế được, bất kể đi đến đâu tôi đều có thể gặp Ninh Hiên.

Nhất định tối qua hẳn nghĩ tôi và Trác Hạo đã làm những chuyện động môi động lưỡi trong xe ô tô, nếu không đã chẳng quay lưng bỏ đi tuyệt vọng như thế.

Hôm qua tôi đã làm Trác Hạo ức đến nỗi muốn tự vẫn, từ đầu chí cuối tôi kiên quyết không nói câu nào. Mắt vẫn đầm nước, tôi xuống xe, lên nhà, đi thẳng vào phòng mình. Bên tai vẫn văng vẳng tiếng chói tai do bánh xe của Trác Hạo cọ sát với mặt đường tạo ra, âm thanh như gào thét thể hiện cơn giận dữ tột độ của anh ta. Nghĩ lại, anh ta đã làm tôi đau lòng, bây giờ tôi làm anh ta nổi giận cũng là rất công bằng thôi, coi như mình được hả giận, không cần phải áy náy gì hết.

May là tối qua bố mẹ đi dự đám cưới, không có ở nhà nên cái trò khóc lóc đáng ghét đó của tôi mới không bị phát giác.

Đứng bên ngoài lớp học, tôi thầm nhủ đi nhủ lại vô số lần: “Tôi không hối hận, tôi không quan tâm, tôi không sao hết!” Tiếng chuông vào lớp vừa vang lên, tôi hít một hơi thật sâu, vịn cái nắm cửa mát lạnh như kem, đẩy cửa bước vào.

Sau đó, tôi ngẩn người, sững sờ.

Trong phòng học ngọt ngào rồi ren, loạn xạ bát nháo, đám tiểu quỷ trò chuyện trò âm ỉ, cười đùa nghiêng ngả!

Chỗ ngồi của Ninh Hiên trống không. Hẳn trốn học. Tim tôi khe thất lại.

Tôi đứng trên bục giảng nói: “Cả lớp trật tự, vào học rồi!”

Nhưng, không ai để ý đến lời tôi nói, chúng ngồi bên dưới, muốn gì làm đó, tình hình dường như chẳng có gì khác biệt so với lần đầu tiên tôi lên lớp.

Đạo gần đây đã quen với chuyện đàn tinh tinh này ngoan ngoãn nghe giảng, bây giờ chúng lại nổi loạn ngay trước mắt thế này, thật sự tôi không biết phải xoay sở ra sao, chỉ muốn đập đầu vào tường cho xong.

Tôi cũng mập mờ hiểu ra lý do đám nam sinh trở lại thói cũ, tám chín phần là do chúng cho rằng tôi đang đùa giỡn với tình cảm của đại ca Ninh Hiên của chúng.

Tôi cố gắng giữ bình tĩnh, nhắc nhở thêm lần nữa: “Cả lớp trật tự được không? Chúng ta bắt đầu học thôi!”

Bên dưới, chúng vẫn tiếp tục việc tôi tôi làm, nói chuyện, cười đùa, hát hò rồi thì ngủ gật; ung dung thoải mái như tôi chẳng hề có mặt, khiến tôi tự cảm thấy hình như vừa rồi mình đâu có nói được gì mà chỉ là lên xả hơi thôi.

Tôi biết chúng đang muốn chống đối tôi, cố tình làm tôi bẽ mặt đây mà. Tôi lại hỏi: “Làm thế nào các em mới trật tự được đây?”

Đúng là một câu hỏi ngớ ngẩn. Dù gì tôi cũng là cô giáo, vậy mà lại bị bọn học sinh ép đến được đường phải thương lượng với chúng thế này. Trong trường học, lời nói của giáo viên là mệnh lệnh, học sinh chỉ có phục tùng theo thôi. Ấy vậy mà tôi lại bỗng bật thương lượng điều kiện với học sinh. Bây giờ tôi mới nhận ra Ninh Hiên đã từng nói một câu rất đúng: “Số tuổi của chị không biết đi đâu hết cả rồi!”

Một cậu học sinh đáp lại tôi: “Thưa cô, không phải chúng em không muốn trật tự, nhưng bọn em gặp phải một chuyện bất công, bọn em tức lắm, bực mình vô cùng nên không thể im được cô ạ!”

Tôi đoán chắc giờ mặt mình đã tái mét.

Cậu học sinh đó lại tiếp tục: “Cô Tô ơi, cô giúp chúng em phân xử xem, đại ca của chúng em đẹp trai ngồi ngời là vậy, tài năng xuất chúng là thế, tìm bạn gái xinh đẹp kiểu gì chẳng có? Thế mà đại ca cứ chết một bà chị, ngày ngày nhớ nhung, cất giấu như của báu. Cuối cùng bà chị này thật chẳng ra gì, lại có người yêu rồi! Ôi, chuyện này làm đại ca bọn em đau lắm! Cô Tô ơi, chị gái này có phải đang đùa giỡn với tình cảm của người ta không, có đáng làm như vậy không?”

Tôi đứng trên bục giảng, toàn thân lạnh cóng, răng va vào nhau lập cập, gương gao nói cả lớp tự học rồi quay người chạy ngay ra khỏi lớp. Vừa ra đến hành lang, nước mắt đã vỡ oà. Tôi cảm thấy mình không còn mặt mũi nhìn ai nữa. Bị đám tiểu yêu ngồi bên dưới híp mắt chỉ trích đùa cợt, lại chỉ biết cầm khẩu chống đỡ, lúc ấy tôi chỉ mong mặt đất nứt ra cái khe nào thật rộng rồi nuốt chửng luôn tôi vào cho xong.

Chúng dám trắng trợn chỉ trích tôi như vậy, còn tôi lại thiếu tự tin chạy biến ra khỏi lớp mặc chúng tự học, không biết những học sinh khác trong lớp sẽ nghĩ sao. Nhưng mặc chúng nghĩ gì thì nghĩ, dù sao tôi cũng không lo nổi nữa rồi.

Tôi tự gặm nhấm nỗi khốn khổ trong nhà vệ sinh được một lúc. Đến khi ra soi gương mới phát hiện mắt mình không còn sưng to như hái trái đào nữa, mà đã biến thành hai quả dưa hấu rồi. Không biết tôi trở nên yếu đuối thế này từ bao giờ nữa.

Hay có thể nói, có phải một khi người ta đã rung động rồi thì sẽ rất dễ đau lòng?

Có lẽ những gì mẹ nói về tôi là đúng, tôi lúc nào cũng cho rằng mình kiên cường dũng cảm nhưng kỳ thực lại là điển hình của kẻ miệng hùm gan thỏ, nói rõ hơn thì bên ngoài xơ mướp bên trong lại càng mục nát; gặp kẻ yếu thì hung hăng càn quấy, gặp kẻ mạnh thì co vùi lại ngay. Một câu để tổng kết là cứ tự tỏ ra nguy hiểm.

Ôi trời! Thì ra tôi vốn là một đứa ăn hại như vậy đấy!

Thế là cũng mắt nhắm mắt mở qua được ba ngày. Đám nam sinh vẫn ồn ào như thường, nhưng tôi đã luyện được thần công tê liệt, chúng ồn ào cứ việc ồn, tôi giảng bài cứ việc giảng. Một tiết học nói ngắn chẳng ngắn, nhưng nói dài cũng không phải là dài, mơ mơ màng màng thế nào rồi cũng hết giờ. Đến ngày thứ tư, Ninh Hiên xuất hiện.

Vốn dĩ tôi cũng đã chuẩn bị tinh thần đầu vào đấy cho sự xuất hiện này, định tiếp tục phát huy thần công tê liệt đến cùng. Nhưng lại có chuyện bất ngờ xảy ra, bên dưới không đứa nào làm loạn nữa.

Hoá ra chỉ cần có Ninh Hiên là thế giới lại yên bình. Có phải chính hấn mới là sự lựa chọn tốt nhất để luyện Như lai thần chú bảo vệ hoà bình thế giới?

Trong cả tiết học hấn không nhìn tôi lấy một lần. Lòng tôi lúc thấy thoải mái, lúc lại xót xa, đôi lúc còn có chút mâu thuẫn.

Lại một tiết học nữa trôi qua, tôi thu dọn xong sách vở giáo án ra khỏi lớp học thì bỗng thấy Ninh Hiên đi sượt qua mình.

Vai hấn dường như suýt chạm vào tôi nhưng ánh mắt vẫn chẳng hề dừng lại dù trong khoảnh khắc. Hấn vội vàng rảo bước, cứ thế đi qua tôi.

Đến khi tôi ra ngoài cửa lớp, mới bắt gặp hấn đang đứng bên cạnh Điền Uyển Nhi. Điền Uyển Nhi đang ngẩng đầu nhìn hấn, hai má ửng hồng cười duyên dáng, trông có vẻ hơi thẹn thùng, nhưng ánh mắt thì không sao che giấu được niềm vui sướng.

Tôi không nhìn thấy mặt Ninh Hiên nhưng có thể nghe thấy tiếng hấn cười nhẹ. Trong tiếng cười ấy, lần này đến lượt tôi lướt qua hấn, không thèm liếc nhìn.

Thì ra, đàn ông con trai khổ sở vì tình, đau đớn thật đấy nhưng quên cũng nhanh lắm.

Mấy hôm nay trong trường đang bắt đầu đồn đại chuyện Ninh Hiên và Điền Uyển Nhi yêu nhau.

Đến các thầy cô ngồi trong văn phòng lúc rảnh rỗi cũng bàn ra tán vào mấy câu. Đa số đều bảo hai đứa tuổi tác ngang nhau, nói là thanh mai trúc mã cũng hơi gượng nhưng trai tài gái sắc thì không sai chút nào. Nói chung đôi này rất xứng đôi, ít nhất nhìn chúng đứng cạnh nhau cũng thấy thoả mắt.

Tôi thấy thật buồn cười. Vì Ninh Hiên thành tích học tập cao, gia thế tốt, diện mạo lại càng xuất chúng, nên mọi người ai cũng dung túng hắt hủi đường. Những học sinh khác lén lút yêu đương mà bị phát hiện thể nào cũng chịu trừng trị đích đáng, còn hắt hủi lối ngông nghênh, các thầy cô không những không phạt, lại còn ngồi đây rặng rỡ bàn bạc với chả tán thưởng.

Nghĩ đến hai chữ “xứng đôi” họ nói, tôi lại suy tư.

Giả dụ, ngộ ngộ, chỉ là một giả thiết to gan mà thôi, nếu như người hôm nay đứng cùng Ninh Hiên là tôi, tôi nghĩ từ dùng để trang trí ở đây chắc chắn không phải hai chữ “xứng đôi” này.

Khi đó có lẽ sẽ là: “Bà giáo vô lương tâm, vô liêm sỉ, bỉ ổi đi quyến rũ nam sinh trong lớp”

Tôi lắc mạnh đầu, nhất định không được nghĩ đến những chuyện lung tung chẳng liên quan này. Tôi vướng víu vào đây thế là đủ rồi, hà tất phải chuốc thêm phiền nào vào mình.

Lấy điện thoại ra nhắn tin cho Trác Hạo, hẹn anh ta tối nay cùng đi ăn cơm.

Cũng đến lúc chính thức ăn bữa cơm chia tay rồi. Mặc dù lời chia tay do tôi nói ra chưa biết chừng sẽ gây ra những hậu quả khôn lường, nhưng thực sự tôi đã không còn tâm trí đâu để tiếp tục kéo dài chuyện này thêm ngày nào nữa.

Buổi tối, tôi đến nhà hàng đã hẹn, vừa ngồi xuống tôi đi thẳng luôn vào vấn đề, hùng hồn nói rõ ràng với Trác Hạo: “Trác Hạo, chúng ta chia tay thôi!”

Thoạt đầu không hề thấy Trác Hạo tỏ ra chút bất ngờ nào, nhưng nhìn kỹ lại cảm thấy anh ta rất, cực kỳ, vô cùng và đặc biệt không thể chấp nhận lời đề nghị của tôi. Anh ta nhíu mày, bộ mặt u ám nhìn tôi hỏi: “Tại sao?”

Tôi cụp mắt xuống lặng im không nói gì.

Trước phản ứng tiêu cực của tôi, Trác Hạo lại tự mình phân trần: “Nhã Nhã à, anh biết em có nhiều ảm ức trong lòng, chỉ cần em chịu nói ra anh sẽ thu xếp ổn thoả mọi chuyện. Nhưng em biết chuyện rồi mà chẳng chịu nói, cứ giấu mãi trong lòng như vậy, rồi bỗng nhiên nói thẳng tuột là chia tay như thế này. Đàn ông

ra ngoài làm ăn có mấy người không phải tiệc tùng tiếp khách đâu! Anh thực lòng không hề đối xử tệ với em, em cũng cảm nhận được mà”

Nghe xong những lời này tôi bỗng ngẩn người, sao lại có cảm giác chính mình đang bị kết án ngược lại thế này? Thì ra anh ta cũng biết tôi đã biết những chuyện trăng hoa của anh ta rồi, vậy mà vẫn thản nhiên bình tĩnh như không, lại còn tự tin ra vẻ lý trí lắm, dựa vào cái gì cơ chứ?

Nói như anh ta hoá ra tôi chỉ là đứa ích kỷ hẹp hòi à, thật nực cười! Thế ra không phải anh ta không biết tại sao tôi giận dữ làm mình làm mẩy, anh ta chỉ quá tự tin cho rằng tôi không thể từ bỏ anh ta, cho rằng rồi sẽ có ngày tôi không kìm nén nổi nữa mà chủ động đi nói với anh ta. Khi đó anh ta chỉ việc giảng giải đại nghĩa cho tôi rằng: “Đàn ông muốn làm nên nghiệp lớn thì không câu nệ tiểu tiết, phụ nữ muốn có được trái tim của người đàn ông làm nên nghiệp lớn thì phải biết thông cảm và tha thứ.”

Tôi tìm đến anh ta, nhưng anh ta đã có lý lẽ nên chỉ im lìm ngồi đó chờ đợi. Còn nếu anh ta nói ra trước với tôi, thì khác nào tự mặc nhận mình lằng nhằng.

Tôi ngược mắt lên, mỉm cười, nói với anh ta: “Việc em muốn chia tay với anh không có liên quan đến những chuyện khác.” Nhìn thẳng vào mắt anh ta, tôi nói rành rọt từng chữ: “Mà là em đã yêu người khác rồi”

Nói trắng ra điều khó nói vẫn cất giấu nơi sâu nhất đáy lòng, tôi thấy thoải mái nhẹ nhõm bao nhiêu.

Thì ra kìm nén tình cảm thật và giấu giếm bí mật lại mệt mỏi như vậy!

Chẳng trách có nhiều người hễ không chịu được áp lực là lập tức lên diễn đàn treehole.net để dốc bầu tâm sự. Một số chuyện cứ phải giấu mãi trong lòng không thể nói ra, để lâu quá thực sự sẽ làm người ra chết ngạt mất.

Trác Hạo sững sờ nhìn tôi.

Con người hiếu thắng như anh ta làm sao có thể tưởng tượng nổi cô bạn gái chỉ biết gọi dạ bảo vâng của mình đột nhiên thay lòng đổi dạ như thế này!

Ôi thực tình muốn nói với anh ta, chuyện tình cảm đừng nên chắc chắn như vậy. tôi ngoan ngoan dễ bảo vì tôi cảm thấy anh tốt với tôi, anh đáng được tôi đối xử như vậy, nhưng nếu anh không biết quý trọng điều đó, cứ tưởng đã khoá chặt được trái tim rồi thì có thể không cần để mắt đến tôi nữa mà bắt đầu ra ngoài tùy tiện yêu thêm cô này chơi bởi thêm cô khác, như thế việc gì tôi phải tiếp tục ngoan ngoãn nghe lời anh?

Đàn ông thường nghĩ tình cảm của phụ nữ là thứ tình cảm quá đơn giản, dễ dãi nên coi thường nó.

Nhưng trên đời này, cứ thật lòng thật dạ với ai đó lại đáng coi thường như vậy sao?

8. Chương 15 - 16

15. Kẻ làm vườn của ai

Trác Hạo ngồi đối diện tôi, không nói năng gì, lặng lẽ hút một điếu thuốc. Anh ta dụi tắt điếu thuốc rồi ngẩng đầu hỏi tôi: “Còn có thể cứu vãn tình hình được không?”

Tôi lắc đầu, kiên quyết.

Anh ta đứng lên, tỏ ra rất có khí phách, nói tiếp: “Thôi được rồi, để anh đưa em về. Em đừng từ chối, vì có lẽ đây là lần cuối cùng anh được đưa em về”

Tôi không muốn ép một trang nam tử phong lưu hào hoa tiền đồ xán lạn như anh ta thê thảm hơn nữa, lại cũng lo anh ta có tâm lý phản nghịch, bèn vội vàng nhận lời ngay.

Về đến nhà, lúc sắp xuống xe, Trác Hạo lại hỏi một lần nữa: “Nhã Nhã, thật sự là không còn cách nào cứu vãn được nữa ư?” Ngập ngừng một lát rồi như rất khó khăn, anh ta nói tiếp: “Nếu anh nói, từ nay về sau nhất định anh sẽ cố gắng hạn chế tối thiểu việc tiệc tùng, em có thể quay lại không?”

Tôi lặng người nhìn anh. Trước nay anh ta không phải là người biết cúi đầu. Tôi vẫn lo sau khi mình nói chia tay nhất định anh ta sẽ đối xử không ra gì, nhưng biểu hiện hôm nay của anh ta lại hoàn toàn không mang tính đả kích nào, thực sự khiến tôi không thể hiểu nổi.

Trác Hạo nhìn tôi gượng cười, trong nụ cười đau khổ còn thoáng nét tự trào.

“Thôi vậy.” Vừa nói anh vừa đưa tay lên rút tóc, những hành động rối bời như vậy quả chưa bao giờ xuất hiện ở con người khí phách đầy mình này. Anh lại nhìn tôi nói tiếp: “Coi như anh chưa nói gì cả, chúng ta vẫn có thể là bạn chứ?”

Tôi ngẩn người, gật đầu: “Đương nhiên”

Với Trác Hạo, tốt nhất là không yêu không hận, cũng không đến nỗi sau khi chia tay phải trở thành hai người xa lạ.

Trác Hạo cũng gật đầu. Tôi tháo dây an toàn định xuống xe, bỗng anh ta kéo tôi lại rồi đưa cho tôi một thứ: “Nhã Nhã, cầm lấy này!”

Tôi nhìn theo tay anh ta, thì ra là sợi dây chuyền kim cương tôi đã làm rơi đâu đó mà tìm mãi không thấy!

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của tôi, Trác Hạo điềm đạm nói: “Hôm đó em để quên trên xe của anh”

Bên tai tôi vang lên một tràng nổ đinh tai nhức óc, lại một tiếng sét nữa đánh trúng tôi khét lẹt.

Tôi tưởng mình đã làm mất sợi dây chuyền này thật rồi, nhưng hoá ra lại để quên nó trên xe Trác Hạo. Như thế tức là Trác Hạo sớm đã biết sợi dây để quên ở đây, vậy sao anh ta không nói với tôi? Sau đó còn mặc kệ tôi đeo sợi dây chuyền giả đi qua đi lại trước bao nhiêu người, còn mình thì cười thầm trong lòng vờ như chả hề biết gì!

Hôm đó anh ta đóng kịch cũng khéo lắm, thấy tôi nói dối cũng hoà vào theo, lại còn khen sợi dây chuyền giả của tôi đẹp đến mê hồn nữa chứ!

Tôi không sao đoán ra được hết lần này đến lần khác anh ta hành động như vậy là vì lý do gì, rốt cuộc anh ta muốn làm gì? Thực sự không thể đo được khúc ruột trong bụng anh ta quanh co bao nhiêu vòng, có khi cả đời này tôi cũng không thể nghĩ thông nổi tấm lòng ngoắt ngoéo của anh ra mắt.

Mang nỗi bức bối vì bị lấy ra làm trò cười, tôi trả lời: “Không cần đâu, ở nhà em cũng có một sợi dây giống y hệt thế này, em không cần nhiều đồ giống nhau!”

Nói xong rồi đẩy cửa xuống, mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt.

Nhìn xe Trác Hạo phóng tung bụi mù đi xa dần, tôi bỗng thấy nhẹ nhõm cả người.

Coi như đã giải quyết xong một mối tình nghiệt ngã.

Bước tiếp theo là phải nhanh chóng thoát ra khỏi tấm lưới đang bủa vây khắp trời có tên là Ninh Hiên.

Mặc dù khi lên lớp đám nam sinh kia không còn nổi loạn nữa nhưng cứ hết giờ chúng lại dùng những lời lẽ đầy châm chích, mỉa mai tấn công thẳng vào tai tôi.

Giả dụ bây giờ tôi đi ngang qua hai cậu học sinh, chúng sẽ hỏi chuyện nhau thế này: “Nghe nói nhà cậu mới mua xe à? Trông như thế nào?”

Tên thứ hai đáp lại: “Ừ, giống hệt với con xe của người yêu cô Tô đấy!”

Tên thứ hai nhất ngán ngẫm chê bai: “Ồi giời! Có bệnh không đấy, con đó chán ồm!”

Tên kia đáp lại: “Nhà anh mày thừa tiền, mau về để hằng ngày lôi ra cạo sơn chơi cho vui đấy, có được không?”

Khi tôi chưa lại gần chúng cố nói rõ to, đến khi tôi đến bên cạnh thì cuộc nói chuyện trở về âm lượng bình thường, còn khi tôi đi qua rồi chúng lại tiếp tục gào tướng lên, bởi vậy không thể nói tâm địa bọn này không xấu xa cho được. Tôi ngỡ rằng ngay đến chuyện tôi sẽ đi qua đây chúng cũng đã suy tính ra từ trước, rồi đứng sẵn ở đây biên soạn tập dượt mẫu đối thoại này, chờ lúc thấy tôi liền phun châu nhả ngọc vào tai tôi, hòng làm tôi tím tái mặt mày.

Đáng tiếc, chị đây dẫu sao cũng là con người tiêu diêu phóng khoáng, bỏ ngoài tai mọi đàm tiếu xã hội. Phải trái trắng đen, đại khổ đại nạn đều đã ném trái, lại thêm môn thần công tê dại đã luyện thành từ mấy ngày đầu, chút chuyện nhảm nhí của đám tiểu quỷ lẻo mép các cậu không đủ sức làm bận lòng chị đâu.

Tuy nhiên, cũng không phải tất cả những gì chúng nói đều không kích động được tôi.

Có lần tôi đi ra từ nhà vệ sinh, bất chợt nghe thấy tên tiểu quỷ thứ hai trong câu chuyện ban nãy chào cô nàng Điền Uyển Nhi một tiếng ngọt xớt: “Chào chị dâu!”

Làm tôi trượt chân huych một cái, nếu không phải thường ngày đã luyện thành thực công phu bám tường thì có khi lúc đấy tôi đã lăn ra đất mà gặm bùn dưới đế giày kẻ khác rồi.

Lén nhìn khuôn mặt rạng rỡ như hoa đào nở của Điền Uyển Nhi, tôi cũng đoán được cô nàng đang sống trong hạnh phúc ngọt ngào thế này. Nhắm nháp vị chua chát của trái tim, tôi chợt bùi ngùi nghĩ đến mình, giờ chắc đã trở thành một bông cúc vàng hương tàn sắc lụi.

Buổi tối bố mẹ lại đi dự tiệc, về nhà sớm cũng chẳng có ai. Sau khi tan lớp, tôi còn ngồi lại một mình trong văn phòng một lúc lâu mới đứng lên đi về.

Khoá cửa xong, tôi vừa cúi đầu lúi húi đút chìa khoá vào túi vừa rảo bước về phía trước, đột nhiên đâm sầm vào một người đang đi ngược lại.

Lấy lại được thăng bằng, tôi vội vàng nói “Xin lỗi” rồi ngẩng đầu lên cười. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt ấy, nụ cười hối lỗi của tôi lập tức vụt tắt.

Ninh Hiên!

Tôi như con mèo vừa bị ai giẫm phải đuôi, giật thót người, vội vàng vòng qua người hấn đi tiếp.

Ninh Hiên từ đằng sau kéo tay tôi. Tôi hốt hoảng quay lại.

Không biết từ bao giờ giữa hai chúng tôi đã hình thành nên một trật tự giao tiếp kỳ dị thế này. Vô tình gặp nhau, tôi bỏ chạy, hấn giữ tôi lại, tôi kinh ngạc quay đầu, hấn rầu rĩ phiền muộn. Hấn nói vài lời gì đó mà nhất định tôi sẽ cự tuyệt. Hấn biết tôi sẽ cự tuyệt song vẫn hết lần này đến khác muốn nói ra.

Lần này hẳn lại định nói gì? Không phải hẳn đang cặp kè cùng Điền Uyển Nhi ư, giờ còn định diễn màn gì đây?

Ninh Hiên giữ chặt tay tôi, nhìn xoáy vào tôi, hần hỏi: “Tô Nhã, chị không có gì để nói với tôi à?”

Về mặt hẳn vô cùng bí hiểm khó lường, thực sự tôi không thể đoán nổi rốt cuộc hẳn đang có ý gì?

Chẳng phải cậu đã dứt khoát quay lưng bỏ đi rồi sao? Chẳng phải đã kết hôn với hoa khôi của trường rồi sao? Chẳng phải đã coi nhau như người qua đường rồi sao? Vô duyên vô cớ lại đến lôi lôi kéo kéo tôi thế này?

Nhớ ra đây là khu vực nhà hiệu bộ có nhiều giáo viên qua lại, tôi không khỏi sợ hãi, vội giằng tay khỏi tay Ninh Hiên: “Đây là khu vực văn phòng của giáo viên! Cậu muốn làm gì?” Rồi tôi gần giọng xuống nói tiếp: “Cậu đừng có gây sự chú ý! Tôi là giáo viên của cậu!”

Ninh Hiên nheo mắt, gật đầu rồi ném cho tôi một câu: “Chị cứ vờ vịt đi! Để xem chị còn vờ vịt được đến lúc nào!” Nói xong quay người đi thẳng.

Đúng là diễn hình của kiểu nói đến là đến, nói đi là đi, đến không thềm báo trước một câu, đi còn để lại đám mây đen kịt, đè nén khiến tôi tưởng như muốn nghẹt thở!

Tôi rất muốn hét lên một câu: “Chính cậu thì có! Không biết ai đang khiêu khích ai đây!”

Kể từ ngày hôm sau, không biết có phải do quá nhạy cảm hay không mà tôi cảm thấy dường như Ninh Hiên và Điền Uyển Nhi ngày càng gần gũi nhau hơn. Trong khuôn viên trường đâu đâu cũng bắt gặp hai đứa như hình với bóng. Cả hai cứ tự nhiên nghênh ngang như không, chẳng cần kiêng nể ai hết.

Đám nam sinh trong lớp cũng bắt đầu thay đổi mục tiêu. Dần đem lòng nhiệt tình quá thừa thãi của mình tập trung sang chế giễu, soi mói và chọc ghẹo Điền Uyển Nhi khiến cô nàng cũng phát bực mà không nhẽo trách: “Các cậu đúng là đồ đáng ghét!”

Tôi vẫn tiếp tục nhắm mắt dạy đủ các giờ đứng lớp của mình. Thời gian này lại không thấy Ninh Hiên trốn học buổi nào.

Các thầy cô ai cũng khen rằng: “Có nhiều trường hợp học sinh yêu nhau dẫn đến sa sút học hành nhưng cũng có những đứa yêu nhau rồi lại trở thành đôi bạn cùng tiến, thành tích học tập và ý thức kỷ luật ngày càng tốt lên. Ví dụ như trường hợp của Ninh Hiên. Sau khi nó yêu Điền Uyển Nhi, các thầy các cô xem, gần như không thấy bỏ một tiết học nào cả! Đúng là kỳ tích!”

Lòng tôi quặn thắt. Trước kia dường như hẳn không trốn học cũng có lúc là vì tôi, nhưng bây giờ, đối với hẳn tôi chỉ còn là một người qua đường luôn luôn cự tuyệt và làm tổn thương hẳn mà thôi.

Tôi lúc nào cũng chậm chạp hơn người bình thường. Khi tôi dần tỉnh lại từ cơn mê, muốn bước qua một người, thì bỗng nhận ra mình đã trở thành khách qua đường hoàn toàn xa lạ với người ta rồi. Một mình tôi lẻ loi đứng phía sau trông theo đôi lứa phía trước, lòng quặn đau, nhưng cũng đành bước tiếp mà thôi.

Hết giờ, nhìn ra ngoài cửa lớp lại thấy Ninh Hiên và Điền Uyển Nhi đang xoắn xuýt đứng bên nhau, tôi bỗng cảm thấy cuộc đời mình như một vở kịch.

Khi tôi bước qua, dường như Ninh Hiên có vô ý đưa mắt liếc qua tôi, nhưng chưa kịp bắt được ánh mắt đó thì hắn đã nhìn sang hướng khác mất rồi.

Tôi chua chát gượng cười, tự hỏi mình: “Ôi Nhã, rốt cuộc mày đang làm gì vậy? Mày vừa mong đợi cái gì?”

Đáp lại câu hỏi đó chỉ là một cái đầu mịt mù trống rỗng. Bước ra khỏi khu giảng đường, ngược mắt lên nhìn trời cao bỗng cảm thấy trời đất quả là bao la rộng lớn, một cảm giác bùi ngùi xộc thẳng lên sống mũi cay cay, nước mắt lại sắp oà ra đến nơi!

Những lúc thế này, còn gì hơn là đến quán rượu uống mấy chén cho say giải toả hết sầu thương với chẳng phiền muộn trong lòng?

Tôi bắt xe đến thẳng quán rượu.

Nhớ lại lần đầu tiên uống bia trong kí túc xá hồi năm thứ nhất, tôi và Tiêu Tiêu đã mua bao nhiêu là bia mang về phòng. Đóng cửa lại, mỗi đứa mở một lon, ngửa cổ lên trời nốc một hơi. Kết quả là không đứa nào dám uống đến ngụm thứ hai vì thực sự mùi vị của bia rất khó uống.

Tiêu Tiêu nói: “Eo, đây là thứ gì vậy, cứ như nước giải ngựa ấy!”

Tôi bảo: “Eo, cậu uống nước giải ngựa rồi à mà biết nó thế nào!”

Tiêu Tiêu lại nói: “Thế mới bảo cậu là đồ ngốc! Ngửi rồi không biết được à, chẳng lẽ cứ phải uống mới biết!”

Tôi tiếp tục: “Eo ôi, thôi cậu đừng nói nữa, đúng là giống hệt nước thải của ngựa! Cái thứ đồ bỏ đi này... xì xì... sau này có đánh chết tớ cũng không uống đâu, khó uống thật đấy!”

Khi đó hùng hồn thề cả đời này không bao giờ uống bia, nhưng thật không ngờ, thời gian qua đi, mấy năm về sau, tôi và Tiêu Tiêu không những luyện được tửu lượng thâm hậu mà còn được đào tạo thêm bản tính ỷ lại vào rượu bia. Mượn rượu giải sầu, hễ phiền muộn là lấy cớ say đã trở thành trò tôi hay giở ra nhất.

Ngồi uống từng cốc từng cốc thể này, tôi nghĩ lại từng chuyện, từng chuyện đã xảy ra, bỗng nhiên trong lòng thấy bơ vơ, trống trải quá.

Thế giới của một con người có thể vì một người khác mà rực rỡ như hoa nở những cũng có thể vì hấn mà trở nên điêu linh lụi tàn.

Bây giờ, thế giới của Điền Uyển Nhi rõ ràng đẹp như trăm hoa đua nở, còn thế giới của tôi thì chỉ là một thảm lá úa vàng cũng những cơn gió thu dịu hiu thối tới.

Ninh Hiên nói rất đúng, quả thực tôi rất giả dối. Trong lòng tôi đang ganh ghét, chỉ hận không thể phun thuốc từ sâu lên bông hoa đang khoe sắc Điền Uyển Nhi, nhưng ngoài mặt lại luôn tỏ ra mình mới là Bách Hoa Tiên tử tươi đẹp hơn bất cứ loài hoa nào.

Ninh Hiên, Ninh Hiên. Mặc dù cậu có thể là kẻ làm vườn khiến trăm hoa khoa sắc, nhưng lại chẳng thuộc về vườn hoa của Tô Nhã tôi được.

Ninh Hiên, Ninh Hiên. Hôm nay nếu tôi có thể uống say thì nhất định từ mai tôi sẽ quên được cậu.

16. Hấn đã quay lại

Trong lưu bút lớp đại học, nhiều bạn đã viết về tôi thế này: Tô Nhã, cậu là người khủng hoảng nhất mà tớ từng gặp trong đời đấy!

Chuyện là tôi có cái thói ra ngoài mua đồ hay ăn uống thường xuyên quên mang theo tiền, đến khi thanh toán mới chợt nhớ ra và điện thoại tứ tung cần cứu mọi người. Bị tôi hành hạ nhiều lần nhất chính là Tiêu Tiêu. Nó thường nói: “Tô Nhã, tớ thật bá phúc dũng khí của cậu, lần nào cũng dám gọi tớ đến giải quyết rắc rối cho, lại còn trơ tráo mặt dày mày dạn không biết xấu hổ nữa! Cậu thử là tớ một lần mà nghĩ xem tớ chán và nản với cậu nhiều đến thế nào!”

Còn tôi, vẫn vô liêm sỉ nhe răng ra cười.

Lát nữa Tiêu Tiêu thế nào cũng lại tức tối gầm lên cho xem, và tôi sẽ lại thi triển tuyệt chiêu vô liêm sỉ nhả nhổ cười tiếp.

Tô Nhã khủng hoảng hôm nay đi uống rượu mua say lại quên mang ví! Có ít tiền trên người đã trả hết cho ông tài xế taxi đưa tôi đến đây mất rồi!

Không biết do dạo này ăn uống, nghỉ ngơi không được tốt hay tại men rượu sâu dễ xông lên não hơn mà khi rút điện thoại từ trong túi ra tôi cứ thấy mơ mơ màng màng, mắt muốn díp lại, cảm giác toàn thân vô cùng chóng chệnh, choáng váng.

Tôi bò rạp trên quầy bar hết như một con cún bị mèo hoang cướp mất bạn tình, thăm thương mở to đôi mắt, mong sao ánh mắt có thể xuyên qua những mơ hồ và run rẩy, tìm thấy tên Tiêu Tiêu trong danh bạ điện thoại.

Mò mẫm mãi mới thấy được tên Tiêu Tiêu, đến đây mắt tôi đã sụp luôn hết chống đỡ nổi. Cơn say đến nhanh quá. Rượu vào cộng với tình trạng thiếu ngủ gần đây, tôi thấy như mình chỉ cần thả lỏng một chút là có thể ngủ say như chết.

Điện thoại kêu tút tút mấy tiếng ngắc ngỏi thì có người bắt máy. Chắc gần đây thiếu ngủ nên bị ù tai, lại thêm men rượu làm cho trì độn, khiến tôi nhất thời không nghe rõ Tiêu Tiêu đang nói gì với mình ở đầu bên kia.

Không cần biết nói gì, việc của tôi gấp hơn. Đầu lưỡi hơi tê cứng, chỉ vồn vện nói được là mình uống rượu không mang tiền cần Tiêu nương nương tốt bụng đến giải cứu.

Bên kia hình như cúp máy ngay. Điện thoại vẫn cầm trong tay còn chưa kịp gấp lại tôi đã chìm vào cơn mê rồi.

Tôi dần thoát khỏi cơn mê man, lấy lại được chút nhận thức, hình như có người đang lay mình. Đầu vẫn choáng váng, tai vẫn ù ù, tôi có cảm giác bộ ngực cứng rắn của Tiêu Tiêu kề trên lưng mình bỗng nhiên biến đâu mất hai cục thịt tròn tròn. Cánh tay nó đang để trên hông tôi sao mà cũng mạnh mẽ chưa từng thấy!

Hơi hoảng hốt, tôi kêu lên một tiếng: “Này!” Chỉ thấy mồm miệng mình lắp bắp: “Tiêu Tiêu, đứng ra trước mặt tớ xem nào, nói cho tớ biết đã xảy ra chuyện gì, sao không thấy ngực của cậu đâu nữa? Nói cho chị biết, rồi chị đòi lại cho!”

Tôi vừa nói vừa cố quay lại lần lần mò mò trên bộ ngực của kẻ đứng sau mình nhưng sờ mãi vẫn thấy phẳng lì, chẳng thấy đỉnh núi nào cả. Thế nên tôi càng chắc chắn ngực của Tiêu Tiêu không còn nữa thật rồi.

Bỗng kẻ đứng sau lưng tôi lên tiếng, nghe có vẻ nào lòng: “Ô Nhã, tôi không phải là Tiêu Tiêu gì cả. Sao chị uống nhiều thế này?”

Nó không phải là Tiêu Tiêu? Không, không phải là con gái! Nó không phải là Tiêu Tiêu thì là ai?

Tôi vội vàng quay đầu lại, đập ngay vào mắt tôi chính là bộ mặt đẹp mã đáng ghét của Ninh Hiên.

Nhất định là tôi bị ma nhập, không thì tôi đã không ngớ ngẩn đưa tay lên sờ mặt hấn, vuốt ve hấn với ánh mắt háo sắc và cái đầu mất trí, thủ thủ với hấn bằng thứ giọng gọi tình: “Ninh Hiên? Ninh Hiên à? Sao lại là cậu? Không phải là Tiêu Tiêu à? Tiêu Tiêu đã biến thành Ninh Hiên à?” Hấn đưa tay lên nắm chặt bộ vuốt đang cố cưỡng đoạt hấn của tôi rồi dịu dàng gọi tên tôi: “Ô Nhã”

Tôi như bị điện giật, toàn thân tê dại, trong đầu lập tức vụt hiện lên vài sự việc.

Tôi đẩy Ninh Hiên ra, quay người định bỏ đi. Nhưng đầu óc vẫn điên cuồng chao đảo, hai chân lâng lâng thành ra cứ xiêu xiêu vẹo vẹo, suýt nữa thì ngã lăn ra đất.

Mới đi được hai bước thôi nhưng chắc chắn bộ dạng tôi lúc này vô cùng nghiêng ngả!

Nhờ có Ninh Hiên kịp thời đến, tôi mới tiếp tục đứng được nhưng rồi lại vùng vẫy quát tháo: “Bỏ tay ra!”

Hắn vẫn giữ chặt lấy rồi quyết không buông tay, giận dữ quát: “Chị đã say đến mức này còn làm mình làm mẩy nổi gì? Rốt cuộc chị muốn làm gì?”

Hắn quát tôi thì tôi cũng quát lại: “Làm gì cũng không cần cậu quan tâm! Bỏ tay tôi ra ngay! Tôi là cô giáo của cậu đấy! Chú ý giúp đi!” Thực ra nói đến đây đường đường chính chính quang minh chính đại kết thúc thì tốt biết bao, nhưng chẳng biết sao tôi lại không thể kiểm soát được đầu óc, miệng lưỡi và trái tim mình. Nói xong những lời đó, cảm giận với phần nộ lại càng cao ngút trời, tôi tiếp tục gào thét: “Cậu đã có bạn gái rồi còn đến đây tìm tôi làm gì, mau về với bạn gái của cậu đi!”

Về sau khi đầu óc đã tỉnh táo hơn, lần nào nghĩ đến câu nói này tôi cũng thấy rung mình, mồ hôi tuôn ra như tắm.

Tuy ngoài miệng là mắng mỏ đấy nhưng rõ ràng còn có không nhẽo nũng nịu, ỏn ẻn trách cứ, và cả nói chua xót của tôi. Thực ra câu này tương đương với câu: Cậu thích tôi cơ mà, sao đã đi tìm bạn gái khác rồi?

Vã mồ hôi!

Thực ra chỉ cần là con gái, ai mà chẳng có chút ích kỷ hư vinh. Muốn có một người luôn tốt với mình, nhưng lại chẳng chịu tiếp nhận người ta, để rồi khi thấy người ta ở bên người khác thì lại ít nhiều cảm thấy khó chịu. Chẳng phải là vì yêu người ta, mà chỉ là hụt hẫng khi mất đi chút hư vinh được một người khác giới yêu thương mà thôi.

Nhưng tôi cũng vô cùng chắc chắn, việc tôi khó chịu khi thấy Ninh Hiên cặp kè cùng Điền Uyển Nhi hoàn toàn không chỉ là do hụt hẫng vì mất đi chút tình cảm hư vinh. Sự thực là tôi đang ghen, tôi buồn vì mất hắn, đau đớn vì không thể có được hắn.

Tôi nói với Ninh Hiên: “Buông tôi ra! Cậu đã có bạn gái rồi còn gì, đi tìm cô ta đi!”

Ninh Hiên không những không buông tay mà còn kéo tôi lại ôm chặt vào lòng. Mặc cho tôi cố vùng vẫy, hắn không nói một lời vẫn cứ ôm chặt tôi như vậy.

Vốn dĩ tôi là đứa con gái từ khi sinh ra đã cực kỳ ồm ào, ngay cả lúc này cũng không thể lặng yên được. Cứ nghĩ đến mấy ngày gần đây vòng tay này vẫn ôm ấp cô nàng chuyên đi vệ sinh quên giấy kia lòng tôi trào dâng nổi cảm phần xót xa. Bị hắn ôm chặt vào lòng, tôi chỉ biết dồn hết hờn giận lên hai cánh tay đang

tự do, vòng ra sau lưng hắn đâm loạn lên, miệng tua đi tua lại một câu: “Cậu đi ngay cho tôi! Đi đi! Tôi không muốn nhìn mặt cậu!”

Mấy tiếng “không muốn nhìn mặt cậu!” của tôi hình như đã làm tổn thương Ninh Hiên. Hắn buông tôi ra, quay đầu bỏ đi thật.

Hắn đi rồi, bản lĩnh của tôi cũng chẳng còn nữa. Xiêu vẹo bước ra khỏi quán rượu, gió lạnh bên ngoài quật vào người, nửa não trái đầy bột mỳ với nửa não phải đầy nước đập vào nhau thành một đồng nhão nhoét.

Tôi lê lét đến bên một bức tường, ngồi sụp xuống, khóc văng lên.

Bảo đi là đi thật. Sao hắn có thể đi luôn như thế được?

Càng nghĩ càng buồn, nước mắt càng tuôn ra xối xả như vòi nước chưa khoá van, từng giọt nước mắt nổi nhau trào qua khoé mắt, lăn chã rơi xuống mặt đất.

Lòng tôi quặn đau.

Đang ghen ngào nức nở như tắc thở đến nơi, bỗng trước mắt tôi xuất hiện một đôi giày cỡ khoảng bốn mươi.

Nước mắt vẫn đóng đầy nên mọi thứ trước mắt tôi đều vô cùng mờ mịt, để xác định đôi bàn chân đó không phải là ảo ảnh, vừa khóc tôi vừa thò tay ra sờ sờ lên mặt đôi giày. Đúng là có da có thịt thật, tôi quả thực không nhìn nhầm.

Trên đầu bỗng vang lên một tiếng cười khe khẽ.

Mắt vẫn nhật nhoà, tôi ngẩng đầu lên, trông thấy một khuôn mặt long lanh trong bóng nước.

Tôi ngồi ngây dại ngược nhìn khuôn mặt đó, trong tư thế gần như quỳ lể.

Kẻ đã bỏ đi rồi lại quay lại đó chìa tay ra trước mặt tôi; tôi ngây ngô đặt tay mình vào bàn tay hắn. Hắn nắm lấy tay tôi, kéo tôi đứng dậy, ôm siết vào lòng.

Lần này tôi chẳng còn vùng vẫy gì nữa, ngoan ngoãn dụi đầu vào ngực hắn, không cả động dậy. Còn động dậy nữa, sợ rằng hắn sẽ lại đi mất, và rồi, chẳng bao giờ quay đầu nữa.

Ninh Hiên ôm siết lấy tôi, rồi ghé sát vào tai tôi thì thầm: “Chị chẳng bảo tôi đi đi còn gì? Tôi đi rồi đây sao còn ngồi đây khóc một mình?”

Không biết tôi còn bao phần tỉnh, bao phần say, hoặc có lẽ đã dứt khoát mượn rượu giả say. Tôi nói lảng sang chuyện khác: “Cậu nói với tôi cậu chưa tốt nghiệp đại học cơ mà, nếu vậy cậu phải là sinh viên chứ, sao bỗng nhiên biến thành học sinh cấp ba thế này?”

Nói hết câu, đến tôi cũng tự thấy buồn nôn vì cái giọng trách mắng ẻo ợt của mình.

Vậy mà Ninh Hiền lại làm như thích thú lắm đáp lại: “Chị hỏi tôi tốt nghiệp đại học chưa, tôi nói chưa. Tôi đã nói mình là sinh viên bao giờ đâu. Còn chưa tốt nghiệp cấp ba thì tất nhiên là chưa tốt nghiệp đại học. Tôi trả lời như thế sai chỗ nào? Tại chị nhận thức sai thì có!”

Tôi không cam chịu. Từ trước đến giờ hoá ra tất cả đều do tôi hiểu nhầm cả ư! Tôi giơ tay đập thùm thụp mấy cái vào lưng Ninh Hiền: “Tại sao cậu mới mười tám tuổi!” Giọng điệu bất mãn đầy dục vọng này của tôi bảo đảm có thể làm người nghe thủng dạ dày, thủng phổi luôn được.

Ninh Hiền nhẹ nhàng đặt tay lên má, nâng mặt tôi lên, nhìn tôi, không nhịn được cười nói: “Nhìn chị xem, hai mươi lẻ một tuổi rồi nhưng tâm lý đã trưởng thành đâu. Tôi tuy mới mười tám nhưng bác sĩ tâm lý kiểm tra đều bảo độ tuổi tâm lý của tôi phải ngoài hai mươi lăm đấy. Chị vẫn là một đứa nhóc ngồi khóc như con mèo con, xấu chết được!”

Nghe hắn nói mình xấu chết được, cơn giận lại sôi sùng sục, tôi tiếp tục nói năng hồ đồ một lần nữa, đẩy hắn ra và hét to: “Ừ! Tôi xấu! Bạn gái cậu thì xinh, cậu đi tìm cô ta đi! Đi đi, đi mau đi! Đi tìm bạn gái cậu đi, tôi cũng đi tìm bạn trai tôi!”

Tôi làm ra vẻ muốn bỏ đi. Lần này tính khí Ninh Hiền lại tốt thế, không buồn trả miếng cũng không thêm bỏ đi, kéo giật tôi lại quát lớn: “Diễn Uyển Nhi không phải là bạn gái tôi! Tôi không có bạn gái!”

Tôi hận! tôi hận nhất là loại đàn ông những lúc thế này vẫn chối đây đẩy chuyện đã có bạn gái!

Tôi nổi xung: “Cô ta không phải là bạn gái cậu mà ngày nào cậu và cô ta cũng như hình với bóng, cậu cho tôi là đứa ngốc à! Cậu đi đi, đi đi, mau tìm bạn gái của cậu đi!”

Ninh Hiền bị tôi xua đuổi cũng bực mình, gầm lên: “Nếu chị sớm thẳng thắn, nếu chị không cự nự như thế thì tôi cần gì phải dùng đến chiêu khích tướng này! Chị tưởng tôi muốn ngày nào cũng phải giả vờ đi đi lại lại bên người tôi không thích như vậy lắm à!”

Tôi sững sờ một lát. Ninh Hiền thấy tôi ngẩn người lại đưa tay nâng mặt tôi lên, nói: “Ô Nhã, thật đấy, cô ấy không phải bạn gái tôi đâu, tôi chỉ thích chị thôi!”

Độ mê hoặc trong câu nói của hắn càng lúc càng nồng sâu, không cẩn thận chút thôi là dễ ý loạn tình mê lắm. Tôi cố gắng vùng vẫy giữ lại chút lý trí, lên tiếng chỉ trích hắn: “Nhưng cậu lợi dụng như thế sẽ khiến cô bé đau lòng lắm đấy!”

Ninh Hiên cười ha hả nói: “Ô Nhã, chị thật lương thiện quá, lúc ghen tuông còn không quên lo nghĩ cho người ta. Tôi đã nói rõ với Uyên Nhi rồi, cô ấy cũng biết hết sự tình mới tự nguyện đóng kịch cùng tôi đây chứ!”

Tôi bất giác thở dài: “Xem ra cô bé thực sự rất thích cậu, nên mới đồng ý hi sinh tình cảm của mình để diễn với cậu màn kịch này!”

Ninh Hiên nhìn tôi, ánh mắt vừa cố chấp vừa trầm ngâm: “Thế còn tôi thì sao? Chị quan tâm đến người khác như vậy, tại sao lại không thể nghĩ cho tôi? Nhìn thấy chị và bạn trai cũ hôn nhau nồng cháy trong xe như vậy, nhưng tôi vẫn kiên quyết không từ bỏ, còn phải tìm người cặp kè cùng mình diễn kịch trước mặt chị, sao chị không hiểu tôi thích chị đến nhường nào?”

9. Chương 17 - 18

17. Đầu hàng hẳn

Tôi bị chấn động mạnh. Đúng thế, tên nhóc đẹp trai trước mắt, thì ra... thích tôi nhiều đến thế!

Như bị hạnh phúc đập bộp ột nhất, đầu óc tôi bắt đầu lâng lâng cảm giác thật ngọt ngào êm ái.

Bất chợt một tia chớp loé lên trong đầu, tôi chợt dạ chợt được một câu nói của hắn vặn hỏi: “Cậu nói “bạn trai cũ” của tôi?” Làm sao hắn biết được tôi và Trác Hạo đã chia tay? Chẳng lẽ hắn thuê thám tử theo dõi tôi?

Ninh Hiên nhìn tôi mỉm cười tủm tỉm: “Ừ, đúng! Bây giờ chị làm gì còn bạn trai nào nữa?”

Tôi buột miệng chối phăng: “Nói linh tinh! Tôi có!”

Nụ cười trên mặt Ninh Hiên tắt ngóm, hắn nói: “Giờ vẫn bịa chuyện! Chính chị chủ động đòi chia tay còn gì nữa!”

Tôi lại bất giác ngẩn người. Con người này, hắn là thần tiên chắc, đến người chủ động đòi chia tay là ai cũng tưởng tượng là sao!

Tôi trở nên ngờ vực: “Ừ... chia tay rồi. Nhưng sao cậu biết? Nói!... Nói mau!” Thế rồi như một bà già nổi cơn tam bành, tôi túm ngực áo hắn đẩy đi đẩy lại.

Lại một lần nữa Ninh Hiên vòng tay ôm chặt eo tôi, cười tinh quái áp sát mặt tôi nói: “Chị quên rồi à? Chính là điều ước hôm sinh nhật tôi đấy, rất linh nghiệm!” Nói xong, môi hắn đâm sầm về phía trước, điểm dừng không chệch đi đâu ngoài môi tôi.

Không giống hai lần “cường hôn” bất ngờ trước, lần này hắn hôn tôi thật chậm, nhẹ nhàng, thận trọng, tỉ mỉ và từ tốn. Tôi nhắm mắt đáp lại.

Hình như việc tôi chấp thuận nụ hôn lần này vẫn quá bất ngờ với hắn, đầu lưỡi hắn bắt chợt khựng lại. Sau đó, nỗi vui mừng quá đổi như càng thêm nhuệ khí khiến hắn đột ngột chuyển tông từ nụ hôn nhẹ nhàng, ấm áp sang kiểu nóng bỏng, mãnh liệt.

Tim tôi đập thành thịch, lồng ngực như sắp nổ tung! Thật không ngờ, được một thằng nhóc choai choai mới vèn vèn mười tám tuổi hôn, đôi chân tôi lại có thể mềm nhũn, gót chân tê dại thế này!

Hôn nhau được một lúc đủ lâu hắn mới chịu thôi, rồi nhìn đắm đuối vào mắt tôi, thăm thẳm bằng chất giọng sâu lắng và khêu gợi, kết quả sau một nụ hôn nồng cháy: “Ôi Nhã, anh yêu em”

Năm từ “Ôi Nhã, anh yêu em” khe khẽ thoát ra từ miệng hắn như một câu thần chú đầy ma lực nhập ngay vào trái tim tôi, làm cho toàn bộ máu trong cơ thể tôi như bị khuấy động sôi lên sùng sục. Thế rồi, bất chấp mọi thứ xung quanh, tôi lao vào lòng hắn, không cần biết phía trước có nguy hiểm muôn trùng đến thế nào, cũng không cần quan tâm tương lai muôn đời muôn kiếp liệu có quay trở lại được nữa không.

Tôi không muốn lo nghĩ về bất kỳ chuyện gì nữa, chỉ rúc vào lòng hắn, đón nhận tình yêu của hắn và bắt đầu can đảm đáp lại tình yêu ấy.

Ngay trước cửa quán rượu, tôi và Ninh Hiên đứng đó, kêu gào, khóc lóc, rồi hôn nhau, không biết rốt cuộc đã có bao nhiêu ánh mắt của người đi ra đi vào chứng kiến câu chuyện của chúng tôi.

Giằng co một hồi đủ giúp tôi gần như tỉnh táo hoàn toàn, tôi giậm chân nói với Ninh Hiên: “Chết rồi! Cả đời này chưa bao giờ xấu hổ như hôm nay cả!”

Ninh Hiên điềm nhiên cười bảo: “Đừng đau lòng. Tin chắc với tố chất của em, nhất định sau này sẽ làm nên nhiều chuyện xấu hổ hơn nữa để phá vỡ kỉ lục ngày hôm nay”

Ghét quá, tức mình tôi liền cầu hắn một cái, Ninh Hiên vừa tránh vừa thét lên nói tôi “đanh đá”.

Ồn ào một lát rồi Ninh Hiên đưa tôi về. Chúng tôi muốn được bên nhau lâu thêm một chút nữa nên quyết định sẽ không bắt taxi mà nắm tay nhau cùng thả bộ về nhà.

Ninh Hiên muốn đưa tôi về đến tận cổng nhưng tôi bảo: “Không được, bố mẹ tôi mà trông thấy thì mệt lắm!” Chỉ nghĩ đến thôi tôi cũng đã toát mồ hôi hột rồi. Bố mẹ mà biết cô con gái dài hoa khêu các nhà mình quyết chí ruồng bỏ một nam thanh niên anh tuấn, lắm tiền tài, đầy triển vọng, lén lút chọn được đối

tượng mới phù hợp hơn là một tên học sinh ít tuổi hơn, có lẽ hai cụ sẽ tức đến mức thổ đầy hai thùng máu tươi, sau đó đánh gãy chân tôi để tạ lỗi với liệt tổ liệt tông vì cái tội dám dâng, loạn luân này mất.

Đến đầu phố, tôi bảo Ninh Hiên: “Đưa đến đây thôi!” Ninh Hiên gật đầu: “Được”. Tôi lại bảo: “Vậy tôi về đây!” Ninh Hiên đáp: “Ừ”. Tôi vừa bước đi vừa nói: “Ngày mai gặp lại nhé!” Bỗng nhiên Ninh Hiên đuổi theo tôi hỏi: “Ngày mai khi trời sáng em sẽ không lật lọng chứ? Sẽ không giở bài em là cô giáo với là gì nữa mà rũ bỏ trách nhiệm với tôi đấy chứ?” Trong lòng tôi chợt dâng lên nỗi xót xa. Mình lại có thể khiến một kẻ vốn cao ngạo hơn người này phải đắn đo suy nghĩ được mất ư? Tôi nghiêm túc cam đoan với Ninh Hiên: “Không đâu! Tôi thề là sẽ không như thế!”

Ninh Hiên thở phào: “Thế, có thể nói một câu “Em yêu anh” được không?”

Lập tức mặt tôi nóng ra, bụng dạ lộn tung phèo, còn trái tim thì đập loạn lên thành thịch.

Nhìn bộ dạng hết sức mong chờ của Ninh Hiên, càng nhìn càng thấy hấn thật khôi ngô, tuấn tú, đẹp trai phi thường. Chỉ cần là con gái thôi, đứng trước khuôn mặt này ai mà chẳng mềm lòng, chẳng thuận ngay lập tức như nước chảy xuôi dòng.

Tôi lại là kẻ chịu khuất phục vô điều kiện trước sắc đẹp, thế nên tôi liền kiễng chân, giơ hai bàn tay lên với lấy khuôn mặt hấn. Ninh Hiên cũng khom người, cúi thấp đầu xuống cùng phối hợp ăn ý với tôi. Bàn tay tôi đang nâng niu một khuôn mặt thanh tú đẹp đến mê hồn. Nhiệt độ cơ thể của cả hai, từ tay tôi truyền sang má hấn, từ má hấn lại truyền sang bàn tay tôi, rồi cùng thống nhất hoà thành một. Tôi nhìn vào mắt hấn, nhẹ nhàng hôn lướt qua môi hấn nói: “Ninh Hiên, tôi cũng yêu cậu!”

Hấn không nói thêm gì, vòng tay qua ôm tôi vào lòng, siết thật chặt và tiếp tục hôn miệt mài, không cho tôi kịp có ý định lẩn tránh.

Lại một lượt hôn nóng bỏng nữa. Khó khăn lắm mới rời nhau ra được, tôi nói: “Tôi phải về!” Hấn đáp lại: “Ừ”. Tôi nói: “Bye bye”. Hấn đáp: “Ừ”. Tôi lại nói: “Thế cậu bỏ tay ra đi!” Hấn lại ừ một tiếng rồi mới lỏng ngón buông hai cánh tay đang quấn chặt cơ thể tôi.

Tôi nói: “Tôi về nhé. Bye bye!” Hấn nói: “Ừ, bye bye!” Tôi chân bước mà đầu cứ ngoái lại, thấy hấn vẫn đứng đó nhìn theo mình. Dồn lòng, tôi vội sải bước về phía trước, quyết không ngoái lại nữa. Đi chưa được mấy chục mét lại nghe thấy tiếng hấn gọi ngay đằng sau: “Tô Nhã!”

Tôi lập tức đứng lại, quay người nhìn hấn. Hấn vẫn đứng tại chỗ cũ, hình như chưa hề dịch chuyển nửa bước. Sau đó, bỗng nhiên hấn co chân chạy thục mạng về phía trước. Không hiểu tại sao trái tim tôi đập loạn nhịp, như bị điện giật, chẳng nghĩ ngợi gì tôi cũng ba chân bốn cẳng chạy lại phía hấn.

Càng chạy càng cảm giác như có thứ gì nằm trong lồng ngực đang liên tục thôi thúc tôi, khiến tôi thấy vui sướng và hưng phấn vô cùng, chẳng cần biết lý do.

Tôi và Ninh Hiên không hẹn hò mà cũng chạy như bay đến bên nhau. Khi hai đứa đổ vào nhau, cũng không ai bảo ai, người này cùng dang tay ra ôm chặt người kia. Ninh Hiên ôm chặt quá, hình như hơi làm tôi đau, nhưng đau mấy tôi cũng thấy hạnh phúc!

Cả hai cùng hỏn hển thở hắt. Tôi hỏi Ninh Hiên: “Cậu gọi tôi làm gì?” Giọng nói Ninh Hiên như một cơn trùng độc xâm nhập vào trái tim tôi, làm toàn thân tôi tê dại: “Tôi không biết! Chỉ tại đứng nhìn em bước đi lòng cảm thấy buồn, rất buồn! Tôi không muốn xa em cho dù chỉ một giây!”

Giờ phút này đây, tôi biết tên nhóc to đầu này thực sự rất yêu, rất yêu tôi. Nếu như không phải vì rất yêu một người, chắc chắn không thể có kiểu dù chỉ chia xa một giây, trong lòng cũng cảm thấy rất buồn rất buồn như thế được.

Sáng hôm sau, tôi thức dậy cùng nụ cười trên môi, cũng không biết tại sao, có lẽ vì thấy vui thôi. Đường như niềm hạnh phúc ngọt ngào trong trái tim đang dâng trào ra ngoài qua ánh mắt.

Hình như khi người ta yêu rồi thì sẽ mất đi cảm giác đói. Thế gọi là có tình uống nước cũng no phải không nhỉ? Bữa sáng mới và ù được hai miếng cháo tôi đã vội buông đũa định đi làm ngay. Thấy tôi vội vội vàng vàng mẹ không khỏi lấy làm lạ: “Sáng nào đi dạy mẹ cũng thấy con cau có mặt mày, sao hôm nay trở trời vậy? Mới mấy giờ đã định đi rồi, ngồi xuống đây ăn hết bát cháo đã! Này, mẹ đang nói với con đấy! Cái con bé này...” Tôi vui vẻ sập cửa bỏ lại tiếng lầu bầu của mẹ sau lưng.

Đến trường sớm chút nào sẽ có nhiều hơn chút đó thời gian ở bên Ninh Hiên.

Tôi vừa đi vừa chân sáo ra bên xe buýt, nụ cười chẳng chịu tắt trên môi. Chưa bao giờ tôi có cảm giác như thế này. Trước kia, hồi yêu Trác Hạo hình như tôi chưa bao giờ có những giây phút hồi hộp nhớ nhung da diết đến thế. Chia tay thấy buồn còn được gặp nhau thì vui mừng khôn xiết.

Chẳng trách mà người ta bảo yêu lần đầu chưa hiểu nổi tình yêu. May mà tôi đã không chết chìm trong mối tình đầu ấy. Bởi đại dương tình ái bao la của cuộc đời tôi không thể là Trác Hạo mà là thiếu niên đệ nhất thiên hạ Ninh Hiên cơ!

Tôi háo hức đứng đợi xe, lòng nghĩ đến Ninh Hiên. Càng nghĩ miệng lại càng toét ra, tôi cứ đứng một chỗ cười ngây ngây ngô ngô, vừa cười vừa nhớ lại xem Ninh Hiên thường nhíu mày bên phải nhiều hơn hay bên trái nhiều hơn, bỗng nhiên có người đến bên cạnh lên tiếng nhận xét về tôi: “Không biết con gái nhà ai đây, mới sáng sớm đã ra đây đứng cười ngơ ngơ thế này! Đúng là ngớ ngẩn!”

Nghe giọng nói này, trong lòng vui như nở hoa, tôi ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên là khuôn mặt rạng rỡ đẹp trai vô địch thiên hạ của Ninh Hiên đang cười với mình.

Tôi hào hứng gọi hân: “Ninh Hiên!” Hân mỉm cười nắm tay tôi. Tôi hỏi: “Sao cậu lại ở đây? Đợi tôi à?” Hân gật đầu: “Đêm qua tôi không sao ngủ được, chỉ muốn được gặp em càng sớm càng tốt nên đến đây đợi” Tôi nghĩ ngợi một lát rồi lại nói: “Từ lúc tôi chưa đến đây cậu đã đứng ở đây rồi à?” Như thế tức là hân đã chứng kiến cảnh tôi đứng đây cười ngớ ngẩn hồi lâu rồi? Chết thật!

Thế nào cũng lại bị hấn nói lớn tuổi mà không biết lớn để làm gì cho xem...

Ninh Hiên gật đầu: “Tôi đứng đây nhìn em được một lúc rồi, cũng không biết là cô con dâu ngốc nhà ai mà cứ cúi đầu cười mãi không thôi, ai bảo em không ngẩng lên nhìn xung quanh xem”. Hấn dừng lại một lát, cúi xuống ghé miệng tới sát bên tai tôi rồi phả ra làn hơi nóng thăm thì: “Có phải đang thăm nhớ tôi không?”

Mặt nóng ran, tôi vội vàng đẩy hấn ra: “Nói linh tinh, tôi nhớ cậu làm gì!” Hấn nhướn mày, kiên định với suy nghĩ của mình: “Em không nhận tôi cũng biết chắc chắn em đang nhớ tôi, lúc trông thấy tôi em chẳng vui đến nỗi suýt nhảy cẫng lên còn gì!” Tôi chối ngay lập tức: “Làm gì có! Không phải thế!” Hấn tủm tỉm cười, đột nhiên lại ghé sát vào tai tôi thăm thì, phả một luồng hơi nóng bùng: “Ô Nhã, anh nhớ em lắm!”

Tiếng thủ thủ của hấn làm tôi tê điếng đến nửa người, không biết từ lúc nào tôi đã nhẹ nhàng rơi vào vòng tay của hấn. Hấn tiện tay khoác vai tôi, giễu: “Ngốc ạ, đừng có làm nũng nữa, xe đến rồi kìa!” Vừa đứng lúc xe buýt đỗ lại và mở cửa ngay trước mắt chúng tôi, Ninh Hiên vẫn khoác vai tôi, bước lên xe. Miệng thì nào là không để tôi làm nũng nữa nhưng hành động thì đúng là đang chiều chuộng tôi quá lắm.

Trong lòng tôi lại bắt đầu sôi ùng ục một niềm sung sướng miên man. Sau đó tôi không khỏi hổ thẹn nghĩ, đúng là hơn hấn ba tuổi cũng như không. Thực sự không ngờ có ngày bà cô già Loli này lại ỏn ẻn làm nũng với một tên nhóc đẹp mã...

Cuộc đời Tô Nhã quả thật quá khủng hoảng!

Tự xét thấy mối tình cô trò này dù gì cũng không đáng hoàng cho lắm, nên để tránh tai mắt của mọi người, tôi và Ninh Hiên quyết định xuống xe trước một bến. Cách bến xe buýt không xa có một công viên. Nhìn đồng hồ thấy còn những một tiếng nữa mới đến giờ vào lớp, Ninh Hiên chẳng nói chẳng rằng kéo tôi vào khu rừng nho nhỏ bên trong công viên. Miệng tôi cứ vờ kêu oai oái không muốn nhưng đôi chân vô sỉ vẫn vội vã leo đèo theo sát từng bước chân Ninh Hiên.

Để che đậy nỗi niềm tự sướng đầy ứ trong lòng và cả bộ mặt dâm dăng của mình, tôi giả vờ đoan chính hỏi hấn: “Ninh Hiên, giữa ban ngày ban mặt, mới sáng sớm ngày ra cậu kéo tôi vào trong rừng cây này làm gì? Cậu định làm gì? Cậu đang rất vô lễ đấy!”

Thật là, vừa nói xong cũng tự thấy mình lại đang giở cái giọng ỏn ẻn, nũng nịu sẵn gai ốc ra rồi. Ninh Hiên thấy vậy phì cười rồi kéo tôi đến tựa vào một thân cây lớn. Hấn đứng đối diện, nụ cười trên miệng vẫn còn chưa tắt, đôi môi mềm mại như miếng giắc mứt ẩm ướt, từ từ kề gần nhẹ nhàng hôn lên môi tôi. Tôi nhắm mắt, toàn tâm toàn ý đáp lại hấn.

Chúng tôi như đôi trai gái đôi khát chìm vào biển tình, cứ vậy quên mình hôn suốt cả buổi!

18. Trốn làm và bùng học

Khi môi hai đứa lưu luyến rời nhau, tôi và Ninh Hiên đều vẫn chưa thoả mãn. Tôi hỏi: “Sao cậu đôi khát vậy hả?” Ninh Hiên nhướn mày: “Không biết ai đôi khát hơn ai? Anh mới khơi mào chút thôi mà có cô nào

cứ cần mãi không chịu nhả ra thế!” Nghe hắn nói mà tôi phát thẹn, mặt đỏ bừng, vô liêm sỉ ỏn ẻn mắng yêu hắn: “Ai cần cậu không nhả ra được, rõ ràng là cậu...” Nửa sau tôi quả thực không có mặt mũi nào nói ra.

Rõ ràng là cái lưỡi giảo hoạt của hắn hư đồn, chui vào miệng tôi khua khoắng loạn xạ cả lên, làm người ta bối rối hoang mang nên mới cần hắn có một chút thôi.

Ninh Hiên cười xấu xa nói: “Rõ ràng tôi làm sao?” Tôi đẩy hắn ra vội vàng đi thẳng về phía trước: “Không biết! Đi thôi! Sắp muộn học rồi!”

Phía sau, Ninh Hiên phá lên tràng cười vô cùng sảng khoái. Tiếng cười đầy ẩn ý ấy của hắn làm tôi ngượng đến nóng bừng cả tai.

Khi vào trường tôi và Ninh Hiên phải tách nhau ra, người đi trước, kẻ vào sau. Vừa bước vào phòng giáo vụ đã có mấy cô giáo hỏi chuyện: “Ui chao, sao hôm nay mặt mày cô Tô tươi tỉnh như hoa vậy, có chuyện gì vui à?” Tôi cười đáp lại: “Đâu có. Sáng nay mẹ em nấu món khoai khoai ăn sáng, thành ra cũng phấn khởi trong lòng ạ!”

Tôi nhanh trí bịa đặt ra một câu chuyện để đánh trống lảng. Mấy cô nghe giọng điệu của tôi cũng thành khẩn, biểu cảm lại rất thật nên lấp tức tin sái cổ không buồn hỏi thêm thì nữa.

Khi đứng lớp, tôi vẫn không dám đảo mắt qua chỗ Ninh Hiên. Mỗi khi ánh mắt lướt đến chỗ hắn, tôi lại chột dạ, hơi nóng bừng bừng xông thẳng lên đỉnh đầu, giống hệt như cái nồi hơi đang bốc khói nghi ngút, mặt cũng thoát cái đã nóng ran lên.

Sắp hết giờ, cán sự môn toán của lớp đầy âu lo chạy lên bục, giọng khê hỏi tôi: “Cô Tô ơi, có phải cô bị... cúm lợn không? Em trông sắc mặt cô không được tốt, lúc thì trắng bệch, có lúc lại đỏ ửng, rõ ràng đây là triệu chứng sắp lên cơn sốt đấy ạ!”

Mồ hôi tuôn ào ào! Khi vỡ kịch cuộc đời tôi cuối cùng cũng xuất hiện chút chuyện vui, khi trái tim khô héo của tôi đang được tưới tắm ái tình thì cô bé tốt bụng nhưng thị lực kém kiêm thiếu tình tưởng này lại trù ẻo tôi mắc bệnh cúm lợn!

Tôi gượng cười nói: “Không sao, cô không sốt. Tại hôm qua ăn ít táo đỏ đường quế gì đó cho bổ máu, tại bổ quá nên bây giờ người hơi nóng thôi”

Tôi tròn tròn hai mắt, thuận miệng bịa bừa lý do. Cô bé cán sự môn toán ngây thơ chân chất thích lo lắng cho người khác nghe tôi nói ngắn tò te, lập cập quay về chỗ ngồi. Tiếng chuông hết giờ vang lên, tôi nói: “Nghỉ ở đây nhé!” rồi thu dọn sách vở đồ dùng chuẩn bị ra khỏi lớp.

Bỗng Ninh Hiên gơ tay gọi tướng lên: “Thưa cô, em có câu hỏi muốn được giải đáp!”

Hành động đường đột của hắn làm tôi ngỡ ngàng trong phút chốc, chợt dạ tôi nổi gợn như lấp bắp: “Ừ, giải đáp à... muốn giải đáp thì... cậu ra ngoài gặp tôi, đến văn phòng nhé!”

Ánh mắt Ninh Hiên loé lên một nụ cười ma mãnh, nét mặt vẫn tỉnh bơ như không.

Cả hai chúng tôi đứng là cầm thú giả dối đội lốt người, ai nấy đều cố tỏ ra mình là kẻ nghiêm trang chân thành. Ninh Hiên đã ra trước đứng đợi ngoài cửa lớp, tôi vẫn lúi húi thu dọn trên bục giảng. Đám học sinh bên dưới thì nhau bắn về phía tôi vô số cái nhìn thăm dò đầy kinh ngạc, không ít câu than vãn của mấy cậu nam sinh hay quấy nhiễu tôi cũng rì rầm vang lên.

Tôi may mắn nghe được Thôi Dương, một Đường Tăng cái thế rì rầm mấy câu ai oán: “Thôi chết rồi, thôi toi rồi! Xem ra đã đến lúc chị dâu cao tuổi ra tay rồi đây! Đại ca biết chuyện rồi làm ơn tha cho bọn em! Cô Tô, từ đầu chúng em vốn không có ý gì nhằm vào cô đâu, chỉ là nhằm chuyện không nhằm người, chỉ muốn nói hộ đại ca mấy câu cho đỡ tức thôi. Mong cô giáo tư chất sánh hoa huệ, lòng đẹp tựa hoa lan, sáng ngời như tuyết trắng, người lớn không chấp tiểu nhân chúng em mà quên hết chuyện cũ đi! Cô không quên cũng không sao, chỉ cần đại ca hỏi gì cô cũng bảo không biết là được! A Di Đà Phật! Cầu Chúa Giêsu ban phúc lành! Mong mẹ Maria luôn ở bên chúng con!”

Mang bộ mặt lạnh tanh bí hiểm, tôi vờ không nghe thấy lời cầu nguyện giật gân gọi thập cẩm các vị thần tiên từ đủ loại tôn giáo về phù trợ của nó, điềm nhiên đi ra khỏi lớp.

Đã là phong thủy chuyển dịch luân lưu thì có cầu mấy cũng vô dụng thôi em ơi. Nhất là khi đã gộp các vị thần tiên xa lắc xa lơ trên thế gian vào với nhau để cầu nguyện như thế, cầu cứu họ chẳng bằng cầu cứu cô Tô đây này! Nhưng cầu cứu cô Tô cũng vô ích, vì cô Tô đã có chủ định sẵn sẽ phục thù dân thật dã man tàn bạo rồi!

Tôi nghiêng rắng nghiêng lợi khoan khoái sung sướng, Ninh Hiên đứng bên đỡ lấy quyển giáo án và sách giáo khoa tôi đang ôm trong lòng, rồi hỏi tôi: “Đang một mình phấn khích cái gì thế?”

Tôi nói: “Đang nghĩ đến chuyện vui thôi!” Hắn nhìn tôi nói: “Hôm nay em còn tiết nào nữa không?” Tôi hơi sững người, không ngờ tư duy của hắn lại nhảy nhót lung tung thế này. Tôi nói: “Không”. Mắt hắn sáng loé lên như tia chớp giữa trời đêm: “Vậy, Tô Nhã, em trốn việc đi!”

Tôi ngẩn mặt nhìn hắn, hai con ngươi của hắn như đang phát ra ánh sáng, lém lỉnh nhìn tôi. Trong thứ ánh sáng có phần uy nghiêm đáng sợ đó, tôi gục ngã thoả hiệp, gật đầu nói: “Được!” Rồi hỏi: “Thế còn cậu?”

Ninh Hiên làm mặt khinh khỉnh: “Anh thay em làm việc!” Ánh mắt hắn đầy vẻ coi thường: “Tất nhiên là bùng học rồi, còn phải hỏi nữa!”

Ặc...! Trước đây kẻ đóng vai kẻ cả là tôi cơ mà!

Từ bao giờ tôi trở nên lép vế thế này! Để hần mặc sức dắt mũi hết hôn lại hít lại mắng mỏ rồi bây giờ là sỉ nhục thế này! Nếu để Tiêu Tiêu biết được tôi bị một tên nhóc choai choai nuốt trôi chắc cả đời này tôi phải chạy vào rừng sâu trốn lên núi cao không dám lộ mặt đi đâu gặp ai mất!

Thế nào nó cũng sỉ nhục tôi đến nước chỉ còn cách đi tìm cái chết mới thoát nạn!

Tôi trốn việc mà lòng đầy tội lỗi, còn Ninh Hiên, dù trốn học nhưng hần vẫn thản nhiên như không. Hần lại vô lương tâm dắt tôi đến khu rừng trong công viên cách trường một con phố. Tôi vẫn cứ giả dối miệng kêu oai oái không muốn, không muốn đâu, nhưng chân thì theo sát Ninh Hiên không chậm một bước.

Vừa tới khi rừng nhỏ, tìm được một thân cây vừa to vừa khoẻ lại kín đáo, Ninh Hiên ngồi ngay xuống tựa vào thân cây. Tôi đang định bắt chước ngồi xuống bên cạnh thì đã bị hần kéo giật lại.

Tôi ngỡ ngàng nhìn hần, hần vỗ vỗ vào chân mình rồi nói với tôi: “Ngồi vào đây! Anh muốn ôm em!”

Mặt tôi lập tức nóng rực lên. Ngồi ghé lên hai chân hần mà đầu tôi như bốc lửa, hần vòng hai cánh tay ôm tôi vào lòng. Tôi vẫn không tự nhiên nổi, người cứng đơ, lưng thẳng đứng. Ninh Hiên khẽ cười, ghé sát vào tai tôi phả làn hơi nóng: “Em đang luyện công à, sao ngồi thẳng đơ thế. Thả lỏng ra, dựa vào ngực anh đây này!”

Ngồi trong lòng hần, tôi thoải mái đến nỗi mơ màng, muốn ngủ thiếp đi.

Thấy tôi sắp ngủ gật, Ninh Hiên liền giở trò rung chân làm tôi giật bắn người choàng tỉnh. Tôi bực mình ngẩng đầu nhìn hần. Hần nhướn mày, nhếch mép cười nham hiểm, bộ dạng vô cùng lưu manh.

Hần trừng mắt nhìn tôi nói: “Không được ngủ! Chúng ta khó khăn lắm mới được ở bên nhau, còn phải lén lút vụng trộm nữa, thời khắc quý báu thế này mà em lại ngủ à!”

Tôi cầu nhàu: “Dễ chịu quá mà, đương nhiên người ta phải buồn ngủ chứ. Hay vứt tôi xuống đất ngồi đi, nền đất cứng thế tôi không ngủ được đâu” Nhưng Ninh Hiên vẫn giữ điệu bộ hung tợn nói: “Đồ tưởng bở! Em phải ngồi yên trong lòng anh”

Giọng hần tuy có vẻ hung tợn nhưng lời lẽ thì lại xúc động dạt dào làm sao, toàn thân tôi như mềm nhũn trước vẻ dịu dàng đáng sợ đó.

Tình cảm dạt dào nhất có lẽ cũng đến mức độ này là cùng, hần mang bộ mặt ác nhân nhưng lại làm những việc từ bi như Bồ tát!

Tôi hỏi hần: “Cậu không để tôi ngủ thì làm gì đây?” Thấy đôi môi gợi cảm của hần đang sẵn sàng hành động, tôi run lấy bầy, vội vàng đưa tay lên bịt miệng, ú ớ nói: “Không được! Thôi đừng có lúc nào cũng hôn qua hôn lại nữa! Mồm tôi sưng hết lên rồi đây này! Hôn nữa về nhà mẹ tôi sẽ phát hiện ra mất!”

Ninh Hiền cười ranh mãnh: “Được rồi, không hôn vội. Bọn mình nói chuyện một lát đi”

Tôi vui vẻ bỏ tay xuống. Nói chuyện thì không thành vấn đề, đây là sở trường nửa đời người của tôi mà, với ai tôi cũng có thể buôn chuyện cả ngày được.

Tôi tưởng màn tiếp theo sẽ là những câu chuyện sến súa miên man về tình yêu trai gái, thế mà vừa mở miệng ra Ninh Hiền đã phán ngay một câu chua chát. Hắn không cười cợt gì nữa, hỏi tôi: “Sao hôm đấy trong ô tô em và gã người yêu cũ lại hôn nhau dữ vậy?” Câu hỏi của hắn khiến tôi khó xử vô cùng.

Ninh Hiền nắm lấy tay tôi, đặt lên ngực trái của hắn nói: “Em biết không, lúc nhìn em và anh ta hôn qua hôn lại trên xe, trái tim này của anh đau đớn như muốn nổ tung!”

Nghe hắn nói tôi bỗng thấy sống mũi cay cay, khoé mắt bắt đầu ươn ướt. Tôi dường như vô cùng thấu hiểu nỗi lòng hắn lúc đó, nên giờ đây trái tim mới xót xa nhường này. Nhớ kỹ lại một chút, Ninh Hiền lúc nào cũng lặng lẽ đứng bên tôi, quan tâm và yêu thương tôi, hắn đã thu hết dũng khí, vứt bỏ kiêu hãnh lại đằng sau để chạy đến, những mong được gần tôi hơn, nhưng hết lần này đến lần khác đều bị tôi cự tuyệt và làm tổn thương.

Tôi sụt sịt với hắn: “Xin lỗi, tôi cũng không hiểu tại sao trước kia mình lại ương ngạnh như thế, lúc nào cũng làm cậu buồn lòng. Nhưng kỳ thực trong lòng tôi cũng không khi nào được thoải mái”. Ninh Hiền véo mũi tôi một cái rõ đau, “Khóc lóc gì, càng lúc càng giống trẻ con này!”. Tôi bật ra một tiếng hừ khá mạnh làm mặt hắn hơi ươn ướt mưa xuân!

Tôi nói: “Hôm đó không phải tôi hôn Trác Hạo trên xe đâu, tôi đã không cho anh ra hôn từ lâu rồi, nhưng không hiểu hôm đó anh ta ăn nhầm cái gì mà kiên quyết đòi hôn tôi bằng được. Sau đó tôi quyết định ngậm chặt miệng, anh ta cũng quyết không bỏ cuộc, lúc đấy cả hai đều không nhúc nhích, nên khi cậu nhìn từ ngoài vào có lẽ sẽ tưởng là hai người đang say sưa, đắm đuối như thế thôi!”

Ninh Hiền cốc lên trán tôi một cái rồi nói: “Đúng thế! Lúc đó anh chỉ muốn đạp cho cái xe đồng nát đấy một trận tan tành rồi lôi em đi khỏi đấy ngay lập tức!”

Tôi thốt lên: “Đồ bạo lực! Nếu tôi không muốn đi cùng cậu thì sao?”

Ninh Hiền nói: “Dâu không nghe lời, chỉ có đánh. Roi mây làm nên vợ hiền mà”

Tôi ầm ức: “Hứ! Đòn roi cũng cho ra lò đàn ông tử tế đấy! Sau này ngày nào chúng ra cũng cầm gậy đánh nhau xem ai đánh được ai, xem rốt cuộc ông chồng tử tế như cậu bê nước rửa chân cho tôi hay tôi bị cậu đàn áp cho thành bà vợ hiền vô dụng đây?”

Ninh Hiền nhướn mày: “Ai bảo em sẽ là vợ hiền của anh? Con gái nhà ai mà không biết xấu hổ thế?”

Uất ức vô cùng, không nói thêm câu nào, tôi vùng vẫy muốn đứng phắt dậy khỏi chân hắn. Nhưng Ninh Hiên đã vội vàng giữ chặt tôi lại, nói: “Ngồi im, không được động dậy! Đùa tí thôi. Anh đã rơi vào tay em rồi, vợ hiền của anh không phải em thì còn có thể là ai được nữa!”

Câu này của hắn làm tôi mát lòng mát dạ lên bao nhiêu. Hỉ hả xong chợt tôi lại nhớ ra một chuyện muốn hỏi: “Tôi nhớ sau khi uống say, rõ ràng là đã gọi điện cho Tiêu Tiêu, sau đó lại biến thành cậu được?” Ninh Hiên nhăn mày nói: “Sao em biết được, tối hôm đó tự nhiên em vô duyên vô cớ gọi cho anh, sau đó chẳng những không thèm nghe anh nói gì mà còn lảm nhảm cái gì nữa không rõ. May mà quán rượu đó anh đã đến nhiều rồi, em có nói khó nghe thế nào anh vẫn nhận ra. Không thì nhân lúc em say bí tỉ, có khi lại bị tên nào nổi cơn dê lôi về nhà hành hạ rồi cũng nên!”

Nghe Ninh Hiên nói tôi cũng thấy sờ sợ. Lỡ bị tên mất dạy nào thừa cơ cưỡng bức chắc tôi không dám sống tiếp mất!

Vẫn còn sờn gai ốc, tôi nói với Ninh Hiên: “Sau này nhất định tôi không uống rượu nữa!” Ninh Hiên nhìn tôi cười tít mắt bảo: “Ngoan! Thế là đúng đấy! Con gái vốn dĩ không được uống nhiều, như thế sau này sinh em bé mới thông minh”. Mặt tôi lại bắt đầu nóng bừng bừng.

Trời ơi! Hắn càng lúc càng được thể trêu trọc tôi rồi. Mới thiết lập quan hệ được có bao lâu mà hắn đã nghĩ đến tận cả em bé. Hiệu suất thật là cao!

10. Chương 19 - 20

19. Hiền đẹp trai và Nhã Nhã

Ninh Hiên chợt nói: “Đưa điện thoại cho anh.” Tôi bối rối hỏi “Để làm gì?” song vẫn ngoan ngoãn móc điện thoại ra đưa cho hắn.

Hắn vừa bật danh bạ vừa hỏi: “Sao em lại có số của anh?” Tôi đặc ý: “Xời, nhầm nhò gì, tôi còn có số liên lạc của cả lớp cơ!” Nói xong mới giật thót. Tô đại ngốc tôi lại tự bán đứng chính mình rồi!

Đúng là tôi có số liên lạc của cả lớp thật, nhưng lại chỉ lọc ra mỗi số của Ninh Hiên lưu vào máy. Ninh Hiên nhưn mày nhếch mép nhìn tôi, bộ dạng xấu xa lập tức hiện lên rõ mồn một: “Thì ra em không những ương ngạnh mà còn ngấm ngầm làm điều xằng bậy nữa.” Tôi bị hắn châm chọc cho vừa thẹn vừa giận, hung hăng xông vào bóp cổ hắn, mồm môi mồm lợi còn hơn bị tảo bón mười ngày.

Tôi cáu tiết: “Ai ngấm ngầm làm điều xằng bậy hả?”

Hắn gỡ bộ vuốt của tôi ra: “Em.”

Tôi gầm lên: “Cậu!”

Hắn cười khúc khích: “Thôi đi, anh ngấm ngấm làm điều xằng bậy khi nào hả? Anh lúc nào cũng làm điều xằng bậy một cách quang minh chính đại đấy nhé!”

Tôi: “...”

Dạo này đầu đá toàn thua thôi... Ôi chao, trong vũ trụ này sức mạnh của lũ choai choai không thể coi thường được...

Ninh Hiên bất chợt hỏi tôi: “Sao Tiêu Tiêu lại không mang họ Tiêu?”

Tôi vội chớp lấy cơ hội cười nhạo lại hắn: “Ai nói Tiêu Tiêu phải mang họ Tiêu hả? Thế cậu nói xem, bờ biển thì mang họ Bờ à?”

Ninh Hiên không thêm đếm xỉa đến tôi, chìa điện thoại ra trước mặt tôi bảo: “Anh biết tại sao em lại gọi cho anh rồi. Em nhìn xem, chữ P trong họ Bằng (Pang) của Bằng Tiêu Tiêu với chữ N trong họ Ninh của anh ngay cạnh nhau.” Tôi nhìn theo, lúc ấy mới hiểu ra. Lúc đó tôi uống say bí tỉ, ngón tay run lập cập nên đã bấm nhầm tên Tiêu Tiêu thành Ninh Hiên.

Ninh Hiên bất chợt nói kháy: “Nhưng ai mà biết có phải em mượn rượu giả điên rồi cố ý hay không?”

Tôi then quá hóa giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cậu có thể sỉ nhục trí tuệ, nhân cách, phẩm chất của tôi, nhưng tôi quyết không cho phép cậu sỉ nhục tửu phẩm của tôi! Tô Nhã này đội trời đạp đất, chưa từng có thói quen uống rượu xong tìm trai tắm lợm đó!”

Ninh Hiên bật cười, cúi đầu bấm mấy cái rồi trả máy lại cho tôi: “Này, anh đứng đầu tiên, sau này đừng có bấm nhầm nữa đấy!”

Tôi nhận lấy điện thoại, mặt tức thì tươi như hoa nở. Tên của hắn đã được hắn đổi lên vị trí đầu tiên. Điều này thì không nói làm gì, cơ mà vô sỉ ở chỗ hắn dám đổi tên mình thành “1 ông xã Hiên đẹp trai”!

Tôi làu bàu: “Không biết xấu hổ!” Rồi cũng đòi điện thoại hắn: “Điện thoại cậu đâu? Đưa đây, tôi cũng muốn đổi!” Hắn đưa điện thoại cho tôi. Tôi mở danh bạ, tức thì chết sững, có cảm giác như bị tuổi xuân phơi phới đâm rầm vào lưng không báo trước. Trong danh bạ của hắn, vị trí đầu tiên là: 1 bà xã Nhã Nhã.

Tôi bốc khói phừng phừng như vừa bị luộc, nhìn Ninh Hiên ngang ngạnh nói: “Ai là bà xã của cậu!”

Ninh Hiên cười ha hả: “Đồ ngốc!”

...

Hệ thống giao tiếp của hắn bị hỏng rồi à! Lúc này đáng lẽ hắn phải thâm tình nắm lấy tay tôi nói: “Bà xã, anh yêu em!” mới đúng chứ.

Ừa! Buồn nôn...

Thôi, chấp nhận đáp án của hắn cho nó nhân đạo vậy.

Tôi trả điện thoại lại cho hắn, hỏi: “Cậu bảo đi gặp bác sĩ tâm lý đo độ tuổi tâm lý thật á?” Hắn gật đầu, vẻ mặt dường như thoáng mất tự nhiên: “Ừ.”

Tôi chớp được khoảnh khắc ấy, gặng hỏi: “Vừa rồi là thái độ gì? Ngại à? Ồ, tôi biết rồi, cậu có bệnh nên mới phải đi gặp bác sĩ tâm lý! Ha ha ha!”

Hừ, đừng trách chị cười khoái trá như vậy! Những kẻ ưu tú xuất sắc nổi bật giữa đám đông, vậy mà bị tôi bắt thóp, chuyện đúng là cực kỳ thú vị!

Ninh Hiền nhướn mày châm chọc: “Nhìn thấy cuống họng rồi đấy.” Tôi ngẩn người. Hắn được lắm. Tôi bình thường chỉ nhìn thấy lưỡi thôi, nhưng hắn thì còn có thể nhìn xuyên qua mồm!

Tôi hỏi hắn: “Cậu gặp bác sĩ tâm lý làm gì?”

Hắn không trả lời: “Hỏi làm gì?”

Tôi đáp: “Tôi vốn không muốn dò hỏi chuyện của cậu, nhưng thấy hay hay, muốn biết đo độ tuổi tâm lý là như thế nào, nếu dễ thì tôi cũng đi đo. Ai mà biết nói tới nói lui lại phát hiện ra cậu có bệnh, ha ha!”

Tôi tiếp tục sung sướng đắc ý, Ninh Hiền cúi vào eo tôi khiến tôi kêu oai oái.

Hắn “hừ” một tiếng, “Không cần đo, tuổi tâm lý của em anh thấy chỉ khoảng mười một mười hai tuổi thôi!”

Tôi quả quyết cãi lại: “Cậu đúng là đồ có bệnh! Thì ra cậu thích con nít mười một mười hai tuổi!”

Hắn lại cúi tôi, tôi la lối định chạy, nhưng đã bị kéo lại vào lòng, đầu cúi xuống, đôi môi áp tới cùng cơn giận bất đắc dĩ.

Hôn nhau một chặp, chúng tôi mới hờn hển tách nhau ra. Tôi nhìn Ninh Hiền nói: “Thật quá vô sỉ! Cuộc đời chúng ta ngoại trừ hôn hít ra còn có cái gì khác nữa không?”

Ý của tôi là, hai đứa chúng tôi ngày nào cũng “củ khô đòi cháy” chỉ biết hôn hít thế này quá ư là phóng đảng trụ lạc! Phải nhân lúc còn thanh niên mà làm nên sự nghiệp mới phải chứ!

Thế nhưng Ninh Hiên lại nói: “Anh vốn định để từ từ, nhưng nếu em bắn đến mức cho rằng hôn thôi thì chưa đủ thỏa mãn em, được rồi, chúng ta làm cái khác vậy!” Nói rồi hắn nghiêm mặt lại, đưa tay sờ soạng người tôi.

Tôi hét toáng lên bỏ chạy khỏi hắn, nhưng hắn vây chặt khiến tôi không tránh nổi. Tôi liều mạng tóm lấy bàn tay hắn không cho tiếp tục sờ soạng người tôi nữa, kinh hồn bạt vía thở dốc mắng hắn: “Đồ nhóc con tư tưởng thiếu lành mạnh này! Cố tình hiểu sai lệch ý tôi!”

Ninh Hiên bật cười, ôm chặt lấy tôi: “Nhã Nhã, em đáng yêu quá!”

Tôi rùng mình!

Nhã Nhã... nghe sến quá đi!

Tôi nói: “Gọi là chị! Nhã Nhã cái gì, không thấy sồn da gà à?”

Ninh Hiên nhướng mày: “Gọi em là Nhã Nhã hay hôn em 30 phút, chọn một trong hai đi!”

Tôi...ức quá!!!

Ninh Hiên nhếch mép cười gian tà: “Được! Thế thì anh sẽ làm cả hai. Nhã Nhã, anh sắp hôn em đây!”

Tôi vội vã hét lên: “Chọn cái thứ nhất!”

Tên vô lương tâm Ninh Hiên phá lên cười.

Tôi khóc đây! Tôi lại thua đau đớn tên tiểu tử này rồi! Cuộc đời tôi thật quá bi kịch! Tôi còn có thể ngẩng đầu trước mặt hắn không cơ chứ!

20. Đã biết lòng anh

Ninh Hiên thôi không cười nữa, đột nhiên trở nên rất nghiêm túc, vẻ mặt tự nhiên ban nãy xuất hiện trở lại trên mặt hắn. Hắn nhìn tôi nói: “Sau mấy lần gặp em, chẳng hiểu sao lúc nào anh cũng nghĩ đến em, nhất là khi ngồi một mình, cứ thần người ra nghĩ đến em như mất hồn. Mẹ anh đã qua đời từ khi anh còn nhỏ, mà em thì nhiều tuổi hơn anh nên ban đầu anh sợ không biết có phải mình bị phức cảm ‘yêu mẹ’ nên mới nhớ nhung em nhiều thế không. Anh muốn khẳng định rõ cuộc mình đã yêu em hay chỉ là hoài niệm về mẹ qua hình ảnh của em nên đã đi gặp bác sĩ tâm lý.”

Những lời hắn nói khiến lưng tôi cứng đờ, “Không phải cậu thực sự coi tôi là mẹ đây chứ!”

Đừng có thế nhé! Tôi không có thiếu con, tôi chỉ cần chồng thôi!

Nghe tôi hỏi, Ninh Hiên không khỏi vỗ trán găm lên: “Ô Nhã, em đúng là ngớ ngẩn!”

Tôi tức khí: “Hứ! Cậu đang yêu đứa ngớ ngẩn đấy! Nói thế cậu còn chẳng bằng đứa ngớ ngẩn!”

Ninh Hiên lại ôm tôi chặt hơn, cắn tôi một cái để trừng phạt, sau đó trở giọng dịu dàng rủ rỉ vào tai tôi: “Đến chỗ bác sĩ tâm lý, trước hết anh phải làm một bài trắc nghiệm, rồi cũng kể hết với bác sĩ về lối tư duy tùy tiện, cách thức hành xử thiếu suy nghĩ và tình trạng ngớ ngẩn của em. Sau đó bác sĩ khẳng định như đinh đóng cột với anh: Cô gái cậu vừa kể vẫn còn rất, rất hồn nhiên, ngây thơ, độ tuổi tâm lý chỉ tầm mười lăm, mười sáu thôi. Ông ta cam đoan trước linh hồn Mao chủ tịch rằng tuyệt đối không phải anh đang yêu em như yêu mẹ. Ô Nhã, anh thật lòng rất thích em! Anh... muốn được che chở cho em, muốn được chăm sóc cho em, muốn được chiều chuộng em!”

Người tôi từ đầu đến chân, bắt giác kinh động, đờ đẫn!

Tình cảm quá! Ngoài ra còn sến nữa!

Tôi nói: “Bịa đặt! Cậu mười lăm mười sáu tuổi thì có!”

Dù con số này có thể chứng minh tôi vẫn đang trong thời trẻ hoa khoe sắc nhưng lại quá xa so với tuổi hai mươi mốt, thể khác nào hạ thấp nhân phẩm tôi!

Ninh Hiên nhúm mày bảo: “Ô Nhã, em có thể linh hội nhiều hơn một chút được không, xem anh đang muốn nhấn mạnh điều gì? Không thể cho anh thấy em cảm động đến nhường nào, nói với anh rằng em muốn được anh che chở, muốn được anh chăm sóc, muốn được anh chiều chuộng sao?”

Quá đổi kinh ngạc, tôi mở to mắt nhìn Ninh Hiên gọi lớn: “Quỳnh Dao thúc thúc!”

Nghe tôi gọi Ninh Hiên cũng phải phì cười, chẳng còn làm mặt giận được nữa. Tôi ghé sát tai hắn khẽ nói: “Ninh Hiên, tôi muốn được cậu che chở, muốn được cậu chăm sóc, muốn được cậu cưng chiều!” Vòng tay Ninh Hiên siết tôi chặt hơn, hắn nói: “Ừ, em không phải lo lắng bận tâm bất kỳ chuyện gì cả, chỉ việc vô tư hồn nhiên mà tươi cười, vô lo vô nghĩ mà vui sống, cứ tiếp tục lơ ngơ làm cô giáo dạy Toán dù chẳng ra dáng chút nào, anh sẽ đứng phía sau xua tan mọi phiền phức và những chuyện không vui cho em!”

Tôi lại thấy sống mũi cay cay, khóe mắt nóng nóng, vừa chết lịm vì hạnh phúc vừa cảm động nghiêng ngả. Tôi khịt mũi một cái rồi nói: “Ninh Hiên, miệng cậu ngọt thật, những gì cậu nói cũng dễ thương quá, tôi nghiệm chúng chết mất!”

Ninh Hiên bỗng khựng lại cứng đờ người, trợn mắt nhìn tôi một lúc lâu, cuối cùng mới hằm hừ phun ra được một câu: “Ô Nhã, em đúng là cây gỗ mục!”

...

Tôi cười tít mắt trêu hấn: “Thực ra tôi cũng không muốn lạc đề thế đâu. Nhưng nếu bảo tôi phải nhõng nhẽo nũng nịu với một ‘em giai’ thì làm sao tôi không thấy ngượng mồm được chứ? Cứ từ từ dần dần, chờ đến lúc cậu lớn hơn một chút, tôi sẽ nũng nịu cho cậu ngán đến tận cổ thì thôi!”

Ninh Hiên hung tợn nói: “Thế tưởng bây giờ không phải là em đang làm nũng với anh đấy hả?” Mặt hấn lộ rõ vẻ khinh miệt: “Thôi thì dù sao cũng đã biết nũng nịu thế rồi, chi bằng cứ phát huy hết ra đi, kiểm chế làm gì!”

Tôi bĩu môi: “Cậu nói cái gì được là phải được ngay chắc! Dễ cứ như nói đi tiểu tiện thế!”

Ninh Hiên lại nhướn mày ra sức chọc tôi tiếp: “Xem bộ dạng em kìa, thế này mà bảo không nhõng nhẽo à, còn bĩu môi nữa chứ!”

Sặc... Tức quá!

Sao lúc nào tôi cũng để thằng nhóc này ăn tươi nuốt sống vậy!

Tôi chợt nhớ ra một chuyện nữa, muốn hỏi Ninh Hiên làm sao hấn lại thần thông quảng đại đến nỗi biết được cả chuyện tôi và Trác Hạo chia tay.

Ninh Hiên nói: “Chuyện này nói với em sau. Đói rồi, mình đi ăn gì đã.”

Tôi đứng lên khỏi chân hấn. Trên đường hai đứa ra khỏi công viên thấy hấn có vẻ loạng choạng, tôi thương xót, hỏi: “Tôi ngồi lâu quá làm chân cậu tê lắm à?”

Ninh Hiên nắm chặt tay tôi nói: “Không sao.” Tôi trách: “Tê chân thì nói ra một tiếng cho người ta còn biết đường đứng lên!” Hấn bóp chặt tay tôi rõ đau, nói: “Nhưng anh cứ muốn ôm em thế cơ. Tê mấy cũng mặc kệ.”

Nước mắt tuôn trào!

Tôi ôm cánh tay Ninh Hiên làm như đang xúc động muốn khóc, nói: “Ninh lão gia! Thử hỏi trên đời còn ai đa tình đáng yêu như cậu không, có cô gái nào mà không yêu cậu cơ chứ!”

Ninh Hiên đắp lại: “Nói linh tinh. Anh không đa tình, mà là nặng tình và chung tình!”

Rõ ràng hắn quá hiểu chuyện phong tình thì có!

Trừ phi hắn không muốn, chứ một khi hắn đã nghĩ đến chuyện phong lưu thì xem ra chẳng có cô nào chống đỡ nổi vẻ đào hoa của hắn.

Nhà hàng Ninh Hiên đưa tôi đến cũng có chút ý nghĩa kỷ niệm với tôi. Tôi nói với hắn: “Chỗ này tôi đã đến rồi.” Hắn băng quơ đáp: “Ừ.”

Thái độ thờ ơ thế này...

Tôi quyết định sẽ giội một quả bom xuống, khiến hắn phải kích động!

Ngồi xuống chỗ của mình, tôi chỉ vào cái bàn đằng sau bị chắn bởi một bồn cây bên trên trổ đầy lá xanh nói: “Cậu thấy cái bàn phía sau chậu cây này không? Tôi đã ngồi đây lúc nói chia tay Trác Hạo đấy!”

Chuyện liên quan đến tình địch đấy, lần này còn hồ hững được nữa không! Ha ha ha!

Kết quả Ninh Hiên vẫn ung dung thản nhiên, bình tĩnh như không, chẳng có phản ứng gì, mất hết cảm giác rồi à?

Hắn còn không thèm chớp mắt lấy một cái, chỉ đáp lại bằng một tiếng “ừm”.

Tức quá!

Thái độ này của hắn, thật không thể chấp nhận được!

Bao đang chuẩn bị nổi lên, bất chợt Ninh Hiên ngẩng đầu lên nhìn tôi nói: “Có một hôm, ông bố bạn rộ của anh dành được chút thời gian đưa con trai đi ăn. Hai bố con đang ăn ngon lành thì nghe tiếng một cô gái nói với bạn trai: Chúng ta chia tay đi, em yêu người khác rồi. Lúc đấy bố anh còn bảo con gái thời nay thay lòng đổi dạ khôn lường như thời tiết vậy, nhưng anh thì lại thấy vui khôn xiết. Vui đến nỗi suốt nửa lao ngay ra giữa phố gào ầm lên đấy!” Hắn dừng lại một lát nhìn sắc mặt đang tái đi vì kinh ngạc của tôi rồi nói tiếp: “Hôm đó, anh đã ngồi đúng tại chỗ em đang ngồi đấy.”

Tôi đã hoàn toàn hóa đá!

Chức năng và nhiệm vụ chính của Ninh Hiên trên cõi đời này chính là phải làm thế nào để hết lần này đến lần khác khiến Tô Nhã kinh hoàng như bị sét đánh!

Không thể tin nổi, tôi lẩm bẩm: “Không phải chứ! Sao lại trùng hợp đến thế được?!”

Ninh Hiên hết sức bình tĩnh, thản nhiên gạt đầu khẳng định: “Ừ! Trùng hợp thế đấy!”

Chẳng trách khi tôi hỏi hấn sao biết tôi chia tay Trác Hạo rồi, chẳng những hấn không thèm trả lời mà còn đòi đưa tôi đến đây ăn trưa nữa! Đói cái gì mà đói, nói láo! Hấn muốn tôi đến đây hứng sét đây mà!

Tôi nhướn mày, đập bàn quát hỏi: “Vì thế mấy hôm sau cậu dám ăn gan hùm mật báo chạy đến khu hiệu bộ, giữa thanh thiên bạch nhật hỏi tôi có gì để nói với cậu không, phải không?”

Thấy tôi hùng hù hỏ hỏ đập bàn, Ninh Hiên ai oán lườm tôi một cái. Tôi bàng hoàng không kiểm soát được mình mà run lên cầm cập.

Hấn nhìn tôi nói: “Ngày nào anh cũng chờ em nói với anh là em đã chia tay ai đấy rồi nhưng chẳng thấy em nói gì. Lúc nhìn anh và Điền Uyển Nhi ở bên nhau, mặt em nhăn nhó như vừa uống nhầm giấm đặc chế, thế nhưng vẫn không thèm nói với anh một tiếng! Đợi em sốt ruột chết đi được nên lần đấy anh quyết định chạy đi tìm em!” Nói xong hấn trợn mắt nhìn tôi như muốn giết người, ánh mắt lạnh lùng, âm u như đang tàng trữ một con dao nhỏ: “Ấy thế mà vẫn tiếp tục giấu được nữa!”

Tôi cười đắc ý: “Ừ! Tôi vốn là người khôn ngoan, sắc sảo mà!”

Ninh Hiên vừa nhấp được một ngụm trà nóng, nghe tôi nói xong lập tức bị sặc, ho sặc sụa như muốn tắt thở. Thấy hấn sặc chết đến nơi, tôi vừa thương vừa giận, tâm trạng vô cùng phức tạp, bèn tới ngồi cạnh hấn, vỗ lưng cho hấn xuôi cơn ho.

“Được rồi, được rồi!” Ninh Hiên giữ cánh tay tôi lại bảo: “Không phải vỗ nữa, vỗ nữa lại làm anh nội thương thổ huyết ra đấy!”

Bực quá! Rõ ràng hấn không coi lòng tốt của tôi ra gì!

Ninh Hiên thấy tôi nổi giận, vội kéo tay tôi nói chuyện tiếp: “Ô Nhã, sao em không chịu nói cho anh biết chuyện chia tay?”

Lòng tôi dậy lên nỗi tủi thân xót xa vô hạn, “Tôi là cô giáo của cậu mà! Tôi sợ...” Ngừng một lát tôi pha thêm vị ai oán đậm đặc: “Hơn nữa, cậu và Điền Uyển Nhi đã trở thành một đôi rồi, ngày nào cũng công khai thách thức hai con mắt tôi. Hai người đã như thế chẳng lẽ tôi lại dờ hơi chạy đến trước mặt cậu bảo: Ninh Hiên ơi, tôi đã thuộc giới độc thân rồi này! Như thế không là đùa bệnh hoạn, không thành đùa vô sỉ à!”

Ninh Hiên nhìn tôi, không cười, nghiêm túc nói: “Ô Nhã, anh và Uyển Nhi... làm em đau lòng lắm à? Sau này sẽ không thể nữa! Sau này nhất định anh sẽ không bao giờ dùng đến mấy cách ngu ngốc đó làm tổn thương em nữa!”

Xong rồi, xong rồi! Tôi xong đời rồi! Tôi hoàn toàn đổ tên tiểu tử này rồi!

Hắn không còn trách tôi ương ngạnh nữa mà đã chuyển sang tự trách mình làm tôi đau lòng. Trời ạ, trước tình cảm đáng yêu thế này, làm sao tôi có thể không cảm động được cơ chứ!

Tôi nhìn Ninh Hiên, không biết ngược mình làm sao mà cứ thổn thức thế này, tôi rất muốn ôm lấy hắn nói câu gì đó, nhưng cụ thể nên nói gì thì hoàn toàn chưa xác định được!

Ninh Hiên vỗ nhẹ hai cái vào má tôi hỏi: “Ô Nhã, nhìn vào mắt em thấy, thấy sao mà... đói khát thế?” Hắn ghé vào tai tôi hỏi nhỏ: “Có phải em đang muốn anh hôn em phải không?”

Lần này tôi quyết tâm phải vùng dậy tự làm chủ mới được, không thể lần nào cũng để bị hắn nuốt trôi! Lần này tôi phải nuốt hắn!

Kéo cổ áo Ninh Hiên lại, tôi sấn sổ như một con sói háu đói, hung hăng ngoác cái miệng rộng, máu me be bét tấn công đôi môi đỏ đầy cám dỗ của cậu học sinh xinh trai.

Đừng tưởng chị không biết hôn người! Chị hôn rồi có thể làm em quên mất rằng chị cũng là người đấy!

11. Chương 21 - 22

21. Hắn là cao thủ

Ngày tháng cứ thế ngọt ngào trôi qua, mỗi sáng tôi đều được đánh thức bởi tiếng cười hạnh phúc từ những giấc mơ đẹp.

Ở trường, tôi và Ninh Hiên lúc nào cũng ra vẻ đường hoàng dạo mạo diễn vai cô trò vô cùng trong sáng. Đến khi tan học, hắn liền kéo ngay tôi đến chỗ không người - nhiều nhất chính là tới khu rừng nhỏ trong công viên gần trường - hai đứa quần quýt tán chuyện và hôn nhau.

Có vẻ hôn thế nào cũng mãi không thấy chán.

Có lần tôi phát hoảng vì kỹ thuật hôn điên cuồng, hôn tới trời tới đất của hắn, một hôm hỏi: “Nhóc con, mới mười tám tuổi sao hôn người ta điêu luyện như vậy! Nói thật xem, đã luyện tập với bao nhiêu cô rồi đấy?”

Chỉ trong một hai ngày, con quái vật Ninh Hiên nhất định không thể tu thành đắc đạo sớm thế được. Hắc thân nhiên trả lời tôi: “Trước kia đều là mây khói thoáng qua, anh quên hết rồi. Sau này chỉ có một mình em thôi!”

Thế đấy, thời gian bên tên yêu nghiệt này chưa được là bao nhưng tôi lại cực dễ bị hắc đầu độc. Câu trả lời vừa rồi không chỉ làm tôi cảm động vô vàn với “sau này chỉ có một mình em thôi” mà còn sẵn sàng bỏ qua không thèm truy cứu quãng thời gian phong lưu chơi hoa thưởng nguyệt trước kia của hắc.

Sau vài ngày vụng trộm cùng Ninh Hiên, một lần lên lớp, tôi chợt nhận ra mặt mũi mấy tên quỷ sứ bên dưới đũa nào đũa nấy tím tái sưng vù. Nhìn những khuôn mặt xanh xanh tím tím đang ngẩng lên nhìn mình, tôi thấy chúng hồn nhiên đáng yêu biết bao!

Miệng nam mô bụng một bồ dao găm, tôi vờ quan tâm hỏi thăm Thôi Dương, một trong số các nạn nhân: “Mặt mũi làm sao thế này? Ngã ở đâu à?”

Thôi Dương mặt xanh nanh vàng nhăn nhó đáp: “Cô Tô, có thật là cô không biết gì không? Chúng em bị thương khắp mặt lại còn phân phối đều cho nhau thế này mà bảo là ngã được! Bị đâm đấy ạ!”

Bụng tôi thăm ồ lên khoái trá nhưng bộ mặt thất đức thì vẫn giả nhân giả nghĩa tiếp tục hỏi han: “Bị đâm? Tại sao?”

Thôi Dương meo mào: “Cô Tô ơi, em xin gọi cô là bà được chưa! Từ bây giờ em xin thề không bao giờ dám lếu láo với cô một câu nào nữa! Nếu bị đại ca nện ột trận vì tội ăn nói bất kính với bề trên thêm lần nữa chắc em phải vào viện an dưỡng mất! Gia đình em xưa nay chín đời độc đinh, xin cô tha cho em, xin đừng nói gì với em nữa được không ạ?”

Hả hề quá! Tôi lén nhìn Ninh Hiên, hắc vẫn điềm nhiên ngồi đọc sách.

Hình như cũng cảm nhận được ánh mắt tôi đang hướng về phía mình, hắc ngẩng đầu nhìn lại tôi, hai con mắt nóng rực lửa, làm tôi phải ngoảnh mặt đi ngay lập tức.

Hôm trước tôi chỉ lỡ miệng hỏi: “Đám tiểu đệ trong lớp có biết chuyện cậu và Điền Uyển Nhi đóng kịch không?” Hắc lắc đầu nói không biết, hỏi tôi có việc gì. Tôi nói: “Bọn xấu xa muốn khiêu khích tôi, còn cố ý gọi Điền Uyển Nhi là chị dâu trước mặt tôi nữa chứ! Muốn đâm cho chúng một trận quá!”

Lúc đó tôi chỉ nói vu vơ thế thôi, Ninh Hiên nghe xong cũng chẳng có phản ứng gì đặc biệt, vẻ như chẳng hề để tâm.

Ai ngờ bỗng nhiên hắc lại mang cho tôi một ngọc nhiên lớn thế này, vui chết mất!

Đừng trách chị biến thái chỉ thích bạo lực. Có người con trai tình nguyện đứng đằng sau âm thầm ra tay trừng trị những kẻ bắt nạt mình thì đó ai không hả hề vui sướng cho được?

Hết giờ, tôi hỏi Ninh Hiên: “Đám nhóc ấy đứa nào đứa nấy đều cứng đầu cứng cổ quái dị nhất nhì thiên hạ, sao lại có thể răm rắp nghe lời cậu được nhỉ? Còn tôn cậu là đại ca nữa?”

Ninh Hiên vênh vác nói: “Biết làm sao được. Chỉ số thông minh của anh cao ngút trời, sinh ra đã có tố chất làm lãnh tụ rồi!”

Tôi nguýt: “Không biết xấu hổ! Khoe khoang khoác lác!” Rồi lại thấy lo lo hỏi: “Chúng nó đứa nào cũng bầm dập như thế, cậu có sao không đấy, có bị thương chỗ nào không?” Vừa nói tôi vừa kéo cánh tay hắn lên xem sao, chỉ sợ sẽ tìm ra một vết xanh xanh hay tím tím nào trên đó.

Ninh Hiên trấn an tôi: “Võ công của anh cao cường lắm, bọn chúng không đáng làm đối thủ đâu, yên tâm đi.”

Tôi ngẩng đầu, hiếu kỳ hỏi: “Võ công cao cường? Cậu là con nhà võ giống người ta hay nói hả?”

Ninh Hiên gật đầu: “Từ nhỏ bố đã cho anh tập Taekwondo.”

Tôi liền trở nên hào hứng hỏi han: “Thế cậu lên đai gì rồi?”

Ninh Hiên thần nhiên nói: “Đen.”

Ngước mắt lên nhìn hắn, tôi chỉ còn nhìn thấy những ngôi sao nhỏ sáng lấp lánh!

Tôi cũng là đứa đã từng tập Taekwondo. Chỉ có điều sau hai năm học, mấy nhóc bé tí tuổi đã đổi màu đai được hai lần rồi còn tôi vẫn ì ạch giậm chân tại mức khởi đầu là màu vàng. Cuối cùng huấn luyện viên cũng phải âu sầu, thành khẩn cầu xin tôi: “Ô Nhã, tôi xin em đấy, em đừng tập võ nữa, sự có mặt của em không những hủy hoại danh tiếng võ đường của tôi mà còn phá hoại cả không khí luyện tập của cả lớp - em đến đây chỉ để tìm người tán chuyện thôi! Tôi rất hoan nghênh nếu em đến tán dóc với tôi nhưng xin em đừng làm đệ tử của tôi nữa! Tôi xin lấy danh dự một võ sư ra nói với em một câu là cả đời này em chỉ có thể đeo đai vàng được thôi!”

Tôi chính là nỗi nhục nhã của huấn luyện viên. Đệ tử của thầy không ai giống tôi cả, luyện võ hai năm trời ròng rã, trình độ không những không tiến được bước nào mà càng luyện lại càng ngu đi!

Niềm mơ ước bao năm qua của tôi chính là cái đai đen Ninh Hiên đang sở hữu. Chỉ cần nghĩ đến thôi, tôi đã thấy hàm mộ sùng bái hắn ta lắm rồi.

Trên đời thật hiếm có ai được như hắn, một tên yêu nghiệt hảo hạng, tài sắc trí tuệ vẹn toàn!

Tôi bảo hấn: “Xòe hai tay ra! Xòe ra, xòe ra!”

Hấn lườm tôi: “Lại không nhẽo rồi!”

Thật hết chịu nổi, dạo này hình như hấn càng lúc càng quen coi mình là cô bé con rồi!

Ninh Hiên không chịu nổi thói ỡng ẹo của tôi, hỏi: “Muốn xem cái gì?”

Tôi lon ton chạy đi nhặt về hai viên gạch, khua tay múa chân nói với hấn: “Như thế này này, lấy hòn gạch đập vào đầu cho nó vỡ vụn ra xem nào!”

Hấn không nhịn được cười: “Ô Nhã, em muốn xem biểu diễn Taekwondo hay muốn xem mãi võ trên phố?”

Ặc... tôi quả không phát hiện ra, kỳ thực mãi võ trên phố với biểu diễn Taekwondo lại có cùng nguồn gốc sâu xa cơ đấy!

Ninh Hiên nói: “Không làm cái này.”

Tôi không đồng ý: “Tại sao?!”

Hấn nói: “Sẽ làm hỏng kiểu tóc.”

Tôi: “...”

Đúng là đồ... đởm đáng!

Tôi hỏi hấn: “Thế biểu diễn cái gì?”

Ninh Hiên một tay cầm cục gạch, nâng lên, tay còn lại chụm thành con dao bở mạnh xuống, trong chớp mắt cục gạch đã bị chặt thành hai phần!

Màn biểu diễn của hấn thật bàng hoàng, chấn động, khiến tôi mắt chữ O mồm chữ A chạy vội đến tìm thương tích trên tay hấn nhưng rốt cuộc chẳng thấy gì.

Tôi bắt đầu xun xoe nịnh nọt, tăng bốc hấn lên tận mây xanh. Cuối cùng Ninh Hiên không chịu được tóm chặt tay tôi hỏi: “Ấm đầu à? Sao tự nhiên quái dị thế?”

Mắt chớp chớp nhìn hấn, tôi cố làm ra vẻ một cô gái bé nhỏ đáng thương, nói: “Nhã Nhã muốn ngoan ngoan phục dịch để cậu được thoải mái nhất cả về thể xác lẫn tinh thần, không thể cho cậu bất cứ cơ hội hay lý do gì để gây ra nạn bạo hành gia đình được. Võ công của cậu phải nói là quá cao siêu, tôi không dám làm đối thủ, lỡ đâu bạo hành nổ ra, tôi sợ mình sẽ tan thành xác pháo mất!”

Tôi tưởng Ninh Hiên sẽ cười toáng lên, nhưng hóa ra hấn không những không cười lấy một tiếng mà vẻ mặt lại trầm hẳn xuống. Hấn kéo tôi vào lòng, khẽ nhủ mày nói: “Anh luyện Taekwondo là để tự vệ. Thân phận của bố anh khá đặc biệt nên anh cần biết chút võ để có khả năng phòng vệ trước những kẻ có ý đồ xấu. Tô Nhã, anh thề cả đời này không bao giờ ăn hiếp em! Đừng có lo lắng chuyện này, được không?”

Tôi lại cảm động đến đờ đẫn rồi! Mắt hơi ngân ngấn nước, tôi gật đầu. Sau đó tôi lại không kìm lòng nổi hỏi hấn: “Cậu không dám ra tay tức là tôi vẫn có thể bạo hành cậu chứ gì?”

Ninh Hiên ngẩn người, khóe miệng giật giật: “Thực ra em không cần bạo hành anh làm gì. Đang yên đang lành em cứ kiếm chuyện kiểu thế này, còn lợi hại hơn động chân động tay nhiều.”

Khả năng hạ nhục bản lĩnh tôi của hấn ngày càng tiến bộ, ngày càng quá lắm!

22. Tiếng hát kinh dị

Gần đây cả bố lẫn mẹ tôi đều bận ngập đầu, hình như sắp có cuộc bầu cử nhiệm kỳ lãnh đạo mới, nghe nói sẽ xảy ra những biến động rất lớn. Bố mẹ tôi chẳng phải những nhân vật kinh thiên động địa gì, nhưng dấu sao vẫn được coi là phần tử thuộc giới chính trị. Mà đặc điểm nổi bật nhất của giới chính trị Trung Quốc chính là rút một dây động cả rừng. Cho nên, dù hai người không thuộc loại chức cao vọng trọng lắm nhưng những ngày này vẫn cứ lao đao trong vòng xoáy tranh bầu ứng cử.

Phụ thân phụ mẫu bận bịu, đương nhiên chẳng có thời gian nhòm ngó đến cô con gái, khác nào tạo điều kiện cho tôi và Ninh Hiên mặc sức xoắn xuýt bên nhau tối trời tối đất.

Buổi sáng trống giờ, tôi đang ngồi trong văn phòng làm việc bỗng nhận được tin nhắn của Ninh Hiên. Hấn nói hôm nay Thôi Dương tổ chức sinh nhật, tan học đãi mọi người một châu karaoke, muốn mời tôi cùng đi. Đề nghị bất ngờ này làm tôi khá băn khoăn.

Học sinh lớp này đều thuộc hàng danh gia vọng tộc, xuất thân là những cậu ấm cô chiêu được nuông chiều từ bé. Tôi nghĩ đến mình ngày trước, cũng có ngày sinh nhật, nhưng vẫn chỉ là buổi sáng dậy ăn một quả trứng luộc, buổi trưa ăn một bát bình thường gọi là mì, riêng hôm đó được đổi tên thành mì trường thọ, cuối cùng đến tối có thêm món thịt nũ, thế là hết. Còn bọn chúng, sinh nhật là phải tiệc tùng tưng tưng, huy động cả một đồng người đến đập phá, thế có phải hao người tốn của không, đúng là chỉ tổ làm người ta ghen tị!

Nhân lúc đổi tiết, tôi ra hành lang gọi cho Ninh Hiên: “Sinh nhật cậu ta, tôi tham gia làm gì cho ầm ĩ lên?”

Giọng Ninh Hiên trong điện thoại cực kỳ dễ thương: “Cậu ta tha thiết mời em đến, bảo muốn nhân dịp này bắt tay xóa bỏ mọi hận thù trước kia, không có sợ sau này em lại sai anh đâm cậu ta.”

Nghe hắn nói tôi cũng phải phì cười nhưng lập tức lại thấy lo ngại: “Nhưng tôi là cô giáo! Chuyện chúng ta yêu nhau là bí mật, tôi mà đi thì bại lộ hết à!”

Ninh Hiền thần nhiên đáp lại tôi một câu như sấm rền ùng đoàng, chao đảo trời đất: “Bọn nó biết chuyện của chúng ta lâu rồi, không phải giấu!”

Tôi quá hoảng loạn, rít lên: “Hả? Không phải chứ? Sao chúng biết được?”

Ninh Hiền nói: “Em tưởng bọn nó ngốc hết chắc, mắt có mù đâu mà không nhận ra ngày nào mình cũng liếc mắt đưa tình với nhau!”

Choáng váng! Rõ ràng kỹ thuật ngụy trang của tôi phải nói là quá chuyên nghiệp! Đại để cứ chỗ nào có Ninh Hiền là tôi tự thấy mình không còn là con người phàm tục nữa, hoàn toàn biến thành một nữ tu sĩ không màng thế sự rồi cơ mà.

Tôi lo sốt vó: “Thì ra chúng biết hết cả rồi... làm thế nào bây giờ? Thế nào chúng cũng đồn ầm cả lên! Thảm rồi thảm rồi! Mẹ tôi mà biết tôi yêu học sinh chắc chắn sẽ đánh gãy hai chân tôi! Bố tôi mà biết mẹ muốn đánh gãy chân tôi vì chuyện này nhất định sẽ không cản lại đâu! Ninh Hiền ơi, thế là hết, tôi què đến nơi rồi!”

Ninh Hiền ồ lên một tiếng nói: “Xem em ngốc chưa kìa! Yên tâm đi, chúng nó đều là huynh đệ tâm phúc của anh, chắc chắn sẽ không kể linh tinh ra ngoài đâu.” Tôi thở phào một hơi, cũng thấy an tâm phần nào. Bỗng Ninh Hiền lại gọi tôi: “Tô Nhã!” Tôi mới “ừ” đáp lại đã nghe hắn nói tiếp: “Nếu em què anh vẫn muốn có em!”

Tôi: “...”

Muốn khóc quá! Ngày nào hắn cũng đem tấm chân tình sâu đậm này đến bắn xối xả vào tim tôi những viên đạn bọc đường ngọt lịm làm tôi ngất ngây choáng váng, tê dại đê mê, rốt cuộc có định cho tôi sống nữa không đây! Sớm muộn gì tôi cũng chết chìm trong hũ mật ngọt ngào của hắn thôi!

Đối mặt với tay xạ thủ phi thường Ninh Hiền này, trừ phi phải móc tim móc phổi ra, còn lại việc gì tôi cũng đành thuận theo hắn hết.

Vì thế, khi Ninh Hiền nhắc thêm một lần nữa: “Tối nay cùng đi karaoke nhé”, tôi ngoan ngoãn như một con mèo bị bỏ đói mấy ngày, không dám ý kiến mà gật đầu khể đáp lại: “Ừ, được rồi!”

Tất mảy, tôi không khỏi thâm oán thán cho bản thân, lại bị hắn nuốt trôi một lần nữa rồi!

Buổi tối trước khi đi tôi vẫn lo ngồi cùng bày tiểu yêu đó ít nhiều sẽ cảm thấy không được thoải mái, nhưng sau khi đến Golden Melody tụ tập cùng bọn Thôi Dương rồi, tôi mới biết nỗi lo lắng của mình hoàn toàn không cần thiết.

Lũ quỷ sứ ba đầu sáu tay đẳng cấp khá cao, ăn nói lịch thiệp dí dỏm, không thêm tạo điều kiện cho tôi được bối rối khó xử lấy một lần.

Trước mặt chúng, Ninh Hiên ngồi ngay bên cạnh tôi, nắm chặt tay tôi từ đầu đến cuối. Ban đầu tôi còn cảm thấy hơi ngượng ngùng gò bó, nhưng sau khi dần dần hòa vào bầu không khí xung quanh, tôi lại cảm thấy như thế hoàn toàn rất tự nhiên.

Hình như hai bàn tay chúng tôi sinh ra là để đan chặt vào nhau như thế này mãi. Chẳng quản người trước hay kẻ sau, hiện tại hay tương lai.

Nghĩ đến đây, tôi không khỏi rung động, ngẩng đầu lên nhìn Ninh Hiên, chợt nhận ra hắn cũng đang nhìn mình. Bốn mắt nhìn nhau đắm đuối, cả hai hiểu ý nhau cùng cười, vô số con sóng hạnh phúc ngọt ngào lại một lần nữa dạt dào dâng lên trong lòng.

Tôi có cảm giác, dù bốn bề ồn ào hơn nữa, dù xung quanh đông người hơn nữa, nhưng chỉ cần cùng nhìn vào mắt nhau thế này, toàn bộ thế giới xung quanh chúng tôi sẽ trở nên tĩnh lặng, bên tai không nghe thấy thứ gì khác, trong đầu mỗi người cũng chỉ còn lại duy nhất tên người kia mà thôi.

Tôi và Ninh Hiên đang đắm mình trong khoảnh khắc thần giao cách cảm, quên bẵng xung quanh, bỗng giật mình vì tiếng gào rú của lũ con trai: “Úi úi úi, sắp chiếu phim người lớn, trẻ con to đầu dưới mười tám tuổi xin mời tự động tránh xa! Cách tốt nhất là tự giác úp mặt vào tường!”

Tôi nghe mà ngượng chín, mặt mũi lại bắt đầu nóng bừng lên.

Bỗng có một tên lớn tiếng quát: “Thôi Dương, sao cậu không tự giác, vừa bảo tất cả cùng úp mặt vào tường cơ mà! Cậu định không cho đại ca ít thời gian tình tứ quý báu đấy hả?”

Thôi Dương làm bộ oan ức, giả vờ cắn gấu tay áo và bải lải những câu buồn nôn: “Đại quan nhân quả là đáng trí! Hôm nay vừa hay ngày sinh nhật tiện thiếp nên tiện thiếp đã đủ mười tám tuổi rồi. Kể từ giờ phút này, thiếp đã có đủ tư cách và năng lực chiêm ngưỡng chuyện người lớn rồi ạ!”

Tôi đang giả bộ uống nước để che dấu khuôn mặt đỏ ửng, kết quả lại bị mấy câu tê tái xương tủy này của Thôi Dương ám hại làm sắc phun hết nước ra ngoài! Mắt mũi miệng, tổng cộng có năm cái hốc trên mặt, hốc nào cũng tuôn ra đầy chất lỏng: nước lợc, nước mũi rồi nước mắt, không lãng phí hiệu suất hoạt động của bất kỳ cơ quan nào.

Tôi bắt đầu ho sặc sụa. Ninh Hiên vội vàng vỗ lưng cho tôi. Khốn khổ lắm mới xuôi được, tôi sụt sịt: “Chuyện này nhất định là cậu ta cố ý, cậu ta vẫn chưa hết hận tôi vụ lần trước, chắc chắn thế rồi, nếu không tại sao lại nhắm đúng lúc tôi đang uống nước mà phun ra những lời buồn nôn như thế!” rồi kéo tay Ninh Hiên rủ rỉ: “Ninh Hiên, đâm cậu ta đi, đâm cậu ta đi!”

Nghe xong câu cuối cùng của tôi, Thôi Dương vội núp sau một cậu bạn, có vẻ run như cầy sấy. Cậu ta cường điệu sụp xuống bên tôi, mặt mày thảm thương nhìn tôi nói: “Cô Tô ơi, em và cô bắt tay xóa hết thù hận nhé! Xin cô đấy! Dù sao hôm nay cũng là sinh nhật em, cô để đại ca đánh em, khác nào đánh vào mặt gấu trúc bảo vật quốc gia, cô bảo làm sao em có thể chịu đựng được nỗi nhục này!”

Tôi thấy cậu ta cả thanh lẫn hình đều diễn rất đạt, cũng không dễ dàng gì, nên quyết định cho cậu ta một cơ hội. Tôi hỏi Ninh Hiên: “Tôi quyết định sẽ nghe theo lời cậu. Cậu bảo có đáng ăn đòn không?”

Ninh Hiên nhếch mép cười nham hiểm nói: “Dù sao hôm nay cũng là sinh nhật Thôi Dương, không nên dùng bạo lực. Chi bằng em hát tặng cậu ta một bài đi!”

Tôi nhìn Ninh Hiên, cũng nham hiểm nhếch mép cười.

Hắn thật nham hiểm, nham hiểm, nham hiểm quá! Lại có thể nghĩ ra chiêu lấy tiếng hát của tôi để trừng trị Thôi Dương!

Đám yêu tinh thấy tôi chuẩn bị lên hát tỏ ra rất hào hứng chờ đợi. Thôi Dương đang có vẻ không được tỉnh táo lắm, lúc tiếng hát của tôi cất lên, cậu ta lập tức hết u mê luôn!

Thôi Dương ôm đầu gào lên thảm thiết: “Dừng lại, dừng lại đi! Bà cô ơi đừng hát nữa! Đại ca ơi, cầu xin anh đấy, hay anh cứ đánh em đi!”

Có đứa muốn trốn ra ngoài liền bị tôi tóm lại, nhân lúc nhạc dạo tôi hỏi: “Ra ngoài làm gì? Tôi chưa hát xong không được đi đâu hết! Ai bỏ ra ngoài đến cuối kỳ trượt đừng trách tôi!”

Tên tiểu quỷ bị tôi tóm lại gần như quỳ sụp xuống, nước mắt giàn giụa phân trần: “Cô Tô ơi, em ra ngoài không nhằm mục đích nào khác ngoài muốn chứng minh với thiên hạ là không phải em đang đánh đập người đang hát trong này đâu!”

...

Ý gì đây? Định ví tiếng hát của tôi ngang với tiếng gào thét ầm ĩ của kẻ bị đánh?

Ồ hay, cách diễn đạt này rất mới mẻ, lại thêm một kiểu ví von mới mẻ về giọng hát của tôi! Sau này có thể áp dụng để hạ nhục Tiêu Tiêu, hay lắm, hay lắm!

Tôi kiên quyết hát hết trọn bài cho có đầu có đuôi. Lũ tiểu tử ngồi dưới đều dính nội thương ngã rạp cả xuống. Tôi quay trở về ngồi bên cạnh Ninh Hiên, hắn đang sáng khoái cười tít mắt.

Đột nhiên có một kẻ kiên cường vùng đứng lên, nói chắc như đinh đóng cột: “Nhất định đây không phải lần đầu tiên bọn mình bị nghe tiếng hát này! Chắc chắn trước đây đã nghe rồi! Chắc chắn thế!”

Tôi không thể không khen nó một câu: “Rất có tai âm nhạc đấy!”

Thôi Dương phụ họa theo: “A, hình như đúng thế! Hình như lần trước bọn mình đến Golden Melody cũng đã nghe thấy tiếng gào thét từ phòng bên cạnh vọng sang! Mẹ ơi, chẳng lẽ chúng ta lại có duyên nợ với cô Tô thế, lần đó chỉ cách nhau có một bức tường thôi! Thật kỳ diệu! Không ngờ chúng ta vẫn còn cơ hội được nghe lại tiếng hát hôm đó trong những năm tháng còn lại của đời mình thế này. Cô Tô ơi, em muốn nói, giờ em có chết cũng không hối tiếc gì nữa! Em biến thành ma cũng sẽ không thể quên được cô! Nửa đêm nhất định em sẽ đến ngồi trên đầu giường tán chuyện với cô!”

Cái gì mà tiếng gào thét! Rõ ràng bà đây hát rất nhập tâm mà! Cái gì mà làm ma cũng không tha cho tôi! Xem ra tên tiểu tử này lại muốn ăn đòn rồi!

Một tên ngồi cạnh tiếp lời: “Đúng, đúng! Tổ cũng nhớ ra rồi! Lần đấy còn có cả Điền Uyển Nhi đi cùng!”

Tên nhóc vừa dứt lời đã lập tức bị bảy đàn bồ đến vùi dập.

Tôi nhìn chúng mà khoái trá vô cùng. Bọn chúng không biết chuyện Ninh Hiên và Điền Uyển Nhi chỉ là đóng kịch, còn tưởng nhớ lời nhất định sẽ khiến tôi phật lòng nữa.

Tôi đứng lên nói: “Tôi vào phòng vệ sinh một lát!”

Ninh Hiên cũng đi ra cùng tôi.

Tôi nói: “Cậu ra đây với tôi làm gì? Cậu bị ám ảnh quá mức với nhà vệ sinh nữ thật đấy à!”

Ninh Hiên nhướn mày nói: “Em có tiền án rồi nên anh phải đi coi chừng, không khéo em lại chui vào phòng vệ sinh nam gỡ thủ đoạn lưu manh nữa thì sao!”

Tôi nhào đến cấu hấn một cái: “Cậu mới gỡ thủ đoạn lưu manh! Rõ ràng tôi bị cậu lừa mà!”

Ninh Hiên vừa né vừa cười: “Tô Nhã, anh muốn hỏi em một chuyện. Em nói đi, sao tiếng hát của em kinh khủng vậy!” Nói xong, hấn không cách nào nhịn được lại há miệng quang quác cười sặc sụa.

Tôi ức chế: “Cậu làm đại diện quảng cáo cho hãng trứng gà GeGeDa[Trứng gà nhân xanh, rất nổi tiếng ở Trung Quốc] đấy à? Tiếng cười thật khủng khiếp! Khả khả với chả há há! Không được cười nữa!”

Ninh Hiên không cười nữa thật, ánh mắt hấn chăm chú nhìn về phía sau lưng tôi. Tôi nhìn theo, cũng ngẩn người ra.

Không ngờ lại gặp Trác Hạo ở đây.

12. Chương 23 - 24

23. Chỉ được thích anh

Thật không ngờ lại tình cờ gặp Trác Hạo ở đây.

Anh ta đang đi cạnh một người đàn ông trung niên, thái độ có vẻ khá khách khí. Họ đang đi về phía tôi và Ninh Hiên.

Tôi quay lại hỏi Ninh Hiên: “Làm thế nào? Chạy không kịp rồi!”

Ninh Hiên chẳng nói chẳng rằng, xoay người đẩy tôi nép vào giữa hần và bức tường, lấy thân hình to lớn của mình che chắn cho tôi. Sau đó hần cúi đầu xuống khe khẽ hôn tôi.

Khi Trác Hạo và người kia đi ngang qua, họ chỉ nhìn lướt qua chúng tôi rồi ngoảnh mặt quay đi ngay. Hình như còn nghe người trung niên đó loáng thoáng nhận xét: “Thanh niên thời nay đáng sợ thật, chắc chắc...”

Đợi đến lúc họ đi khuất hần, Ninh Hiên buông tôi ra, lấy ngón tay quệt lên môi tôi, đầy mắt như dày đặc sương mù, nói: “Vẫn chưa hôn đủ!”

Tôi nóng mặt, giữ tay hần lại: “Thế cũng không được hôn ở đây nữa! Không thấy người ta vừa cười à!”

Ninh Hiên không thềm để tâm hừ một tiếng: “Đứng đắn còn đến chỗ này làm gì?”

Tôi thắc mắc: “Hả? Đến đây là không đứng đắn à? Tôi phải làm sao đây? Tôi vốn là người đảng hoàng đứng đắn lắm mà!”

Ninh Hiên nhướn miệng cười: “Chúng ta đương nhiên đứng đắn rồi. Nhưng trong phòng máy tay thương nhân đó, ngoài cái micro để hát ra còn có những gì nữa ai mà biết được!”

Câu này rõ thật thâm sâu khó hiểu. Có vẻ ý hần muốn nói là ở đây có một số thứ không phù hợp đẳng cấp. Tôi kéo Ninh Hiên lại nói: “Cậu vừa mới thấy Trác Hạo đã phản ứng còn dữ dội hơn cả tôi đấy!”

Ninh Hiên nhướn mày: “Đương nhiên. Hần là tình địch của anh mà.”

Tôi bĩu môi nói: “Không còn gì nữa rồi, được chưa?” rồi hỏi thêm: “Còn cậu? Cậu định xử lý tình địch của tôi thế nào?” Tôi đang nhắc đến Điền Uyển Nhi.

Ninh Hiên nói: “Tặng một món quà, cảm ơn sự giúp đỡ của cô ấy.”

Tôi tròn mắt lú lười: “Thế là xong à?”

Ninh Hiên chẳng ừ hử gì nhìn tôi: “Không thì còn thế nào nữa? Chẳng lẽ lấy thân ra báo đáp? Nếu em đồng ý thì anh cũng sẵn sàng thôi!”

Hắn quả không phải là kẻ vô lương tâm lòng dạ sắt đá ở mức bình thường!

Nghĩ đến thái độ Ninh Hiên đối xử với món quà sinh nhật Điền Uyển Nhi tặng hắn, tôi bùi ngùi: “Cậu đã không có tình cảm với cô gái nào thì đối xử với người ta tàn nhẫn thật đấy!” Nói xong tôi lại không nén nổi chút hoang mang: “Cũng may, tôi thích cậu cậu cũng thích tôi. Chứ nếu mà như Điền Uyển Nhi, tôi thích cậu, cậu lại chẳng thích tôi, chỉ nghĩ đến lúc cậu không buồn nhìn tôi lấy một cái thôi cũng đau lòng muốn chết rồi!”

Ninh Hiên nắm tay tôi: “Không đâu! Anh sẽ không bao giờ đối xử với em như vậy.” Sau đó hắn nâng niu khuôn mặt tôi nói tiếp: “Anh đã không thích Điền Uyển Nhi, thì thà cứ làm lì lợm ngay từ đầu, còn hơn quan tâm nhiều quá khiến cô ấy tưởng mình còn hy vọng.”

Tôi không thể đồng tình với cách nghĩ của hắn được: “Ninh lão gia, cậu đã lợi dụng tình cảm cô ấy dành anh để theo đuổi một cô gái khác đấy! Như thế cũng được coi là muốn tốt cho cô ấy à?” Phải gọi là quá tàn nhẫn mới đúng!

Ninh Hiên thần nhiên bĩu môi: “Có phải anh nhờ cô ấy đâu, là cô ấy chủ động tìm đến bảo muốn giúp anh đấy chứ. Không cần cô ấy anh cũng tìm được đầy người khác sẵn sàng hợp tác. Vì thế không thể coi anh lợi dụng tình cảm của ai được.”

Dù có vậy nhưng sao tôi vẫn thấy nhẫn tâm quá?... Cơ mà trong bụng tôi cũng ngấm ngấm hỉ hả. Đối với các cô gái khác, đặc biệt là các cô tuyệt sắc giai nhân, hắn càng tàn nhẫn bao nhiêu chẳng phải càng chứng tỏ hắn si mê tôi bấy nhiêu sao?

Không nén nổi cảm giác lâng lâng, tôi kéo tay hắn nũng nịu hỏi: “Ninh Hiên, cậu nói xem, rốt cuộc cậu thích gì ở tôi?”

Hắn thần nhiên nói: “Vì em ngốc!”

Mặt mày tôi lại cứng đờ, tím tái biến sắc, tôi bực mình vặc lại: “Cậu ngốc thì có!”

Ninh Hiên cúi đầu kề sát tai tôi khẽ nói: “Ngốc ơi, đáng yêu quá đi mất!”

!!!

Hắn lại nã đạn vào tim tôi rồi! Một lần nữa, dưới đòn công kích của hắn, cơn giận dữ trong tôi tan biến sạch, lòng tôi như nở hoa, hai chân tê dại! Và thế rồi không kiểm soát nổi mình, tôi nũng nịu giậm chân, ngai ngừng mắng yêu hắn: “Đáng ghét!”

Tôi lại có thể làm được cái trò giậm chân buồn nôn chết người thế này sao!

Nhất định là bị mấy nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết Đài Loan nhập hồn rồi!

Ninh Hiên ngẩng đầu nhìn tôi hỏi: “Còn em, em thích gì ở anh?”

Cuối cùng tôi cũng tóm được cơ hội phản công: “Ừì giời! Không biết xấu hổ! Ai thích cậu chứ!”

Kết quả là tôi đã đánh giá quá cao năng lực phản kháng của mình và khả năng chịu trận của Ninh Hiên. Hắn nghe tôi trả miếng như vậy, không nói không rằng lại cúi đầu xông đến hôn quyết liệt một phen.

Tôi vội vàng ú ớ xin hắn tha tội. Hắn thả tôi ra nhưng vẫn hung hăng cố chấp hỏi: “Nói! Em thích gì ở anh?”

Tôi hèn nhát lập tức khuất phục trước uy quyền của hắn: “Thích cậu... vì cậu rất đẹp trai...”

Câu trả lời này không nghi ngờ gì đã lại chọc giận đại thiếu gia Ninh Hiên, kẻ vô cùng mong đợi một câu trả lời theo kiểu lãng mạn trong các tiểu thuyết tình yêu như: “Chỉ cần một giây để rung động, tình yêu không cần lý do.” Không dài dòng văn tự nữa, sau câu trả lời qua quýt lần thứ hai của tôi, hắn lại không do dự cúi xuống hôn tôi điên cuồng.

Lần này nụ hôn của hắn chẳng nhẹ nhàng dịu dàng chút nào, dường như hắn đang gặm nhấm, cắn xé khiến môi tôi vừa tê vừa đau.

Đến lúc hắn nhả ra, tôi nghĩ trông mình chắc cực kỳ giống ông anh họ Âu Dươngdo Lương Triều Vỹ đóng trong Đông thành Tây tặc, trên miệng treo hai miếng lập xương to tướng.

Ninh Hiên nhìn xoáy vào mắt tôi, hung tợn nói: “Ô Nhã, em không được thích người nào khác, cả đời này chỉ được yêu mình anh thôi!”

AAAAA!

Sự ngọt ngào của một kẻ độc tài chuyên chế! Uy hiếp người ta đến hồn bay phách lạc! Lại một loại đạn bọc đường nữa! Ninh lão gia, cậu định làm bại liệt hết các tế bào não của tôi phải không!

Tôi then thùng vùi mặt vào ngực Ninh Hiên, ồm ồm bằng thứ giọng đến gỗ đá cũng phải buồn nôn: “Ừ!”

Tôi và Ninh Hiên lại tay trong tay quay về phòng hát. Bọn quý sứ mượn cớ chúng tôi ra ngoài lâu quá, nổi loạn nhất định đòi phạt rượu. Thôi Dương lấy cớ “mừng thọ” ép người, buộc tôi và Ninh Hiên đành nâng ly.

Nhưng hai chúng tôi còn chưa kịp uống chúng đã lại nhao nhao: “Vòng tay giao bôi! Giao bôi đi!”

Tôi nhăn mày, tự cảm thấy lúc này mình thật thê thảm! Ninh Hiên thì vô cùng điềm tĩnh cầm ly rượu vòng qua tay tôi, nói nhỏ: “Vừa hay anh cũng muốn giao.” Tôi làm theo lời hắn, cùng uống cạn ly rượu.

Ninh Hiên đặt ly xuống, không ngại ngần vòng tay ra sau lưng ôm tôi, kề sát đôi môi mềm mại ươn ướt của hắn lên tai tôi, làm tôi bại liệt mất nửa người. Hắn thì thào: “Biết uống xong rượu giao bôi này thì phải làm gì không? Tiếp theo, chính là vào động phòng!”

Tai tôi nổ đoàng một tiếng sét!

Nhóc con đáng chết, dám trắng trợn trêu chọc chị thế à!

Một luồng hơi nóng lan nhanh từ má lên não rồi từ não đến tai tôi. Ninh Hiên cảm nhận được tai tôi có biến đổi, khẽ cất tiếng cười nham hiểm, ra vẻ khoái trá lắm!

Bỗng nghe Thôi Dương ngồi bên thốt lên mấy câu kỳ quái: “Chắc chắc, hỏi thể gian sến súa là chi mà nhìn đôi lứa trước mắt, cả nhà chỉ muốn nôn mửa!”

Tôi nhìn cậu ta, nói bốn chữ: “Ninh Hiên, đánh đi!”

Thôi Dương lập tức biến thành con cừu non: “Đừng cô Tô ơi! Em xin rút lại lời vừa nói được không!” Cậu ta nức nở lắc đầu: “Chà chà, xem ra lần này đại ca nghiêm túc thật rồi, còn bị cô Tô thao túng nữa!”

Nhân câu nói mập mờ này tôi liền tiến sâu thăm dò: “Ninh Hiên đã vui vẻ với nhiều bạn gái lắm rồi phải không?”

Cả lũ nam sinh cười gian xảo nói: “Ồi! Nhiều lắm rồi ạ!”

Tôi suýt chút nữa sa sầm mặt xuống, Ninh Hiên ngồi bên găm lên: “Câm miệng! Còn nói linh tinh nữa tôi cho cả đám một trận đấy!”

Bọn chúng vội vàng đổi giọng nịnh nọt tôi: “Không có không có, đám ấy chỉ là mây khói thoáng qua thôi! Hơn nữa toàn là người ta tự tương tư, đơn phương thích đại ca chúng em đấy chứ! Đại ca quá lắm chỉ chơi bời thôi, không hề coi là thật, không hề coi là thật đâu ạ!”

...

Lời giải thích này, sao càng nghe càng tồi tệ vậy? Thật khiến người ta không khỏi sôi máu!

Ninh Hiên thấy cả bọn đã say, ăn nói càng lúc càng bừa bãi, bèn đùa đùa mắng chúng một câu rồi kéo tôi đi về trước.

Ra khỏi Golden Melody, Ninh Hiên kéo tôi đến một chỗ khuất không có người, chẳng nói chẳng rằng, cúi xuống hôn tôi. Hôn một hồi thật lâu xong hắn mới nói: “Đừng nghe chúng nói bừa.”

Tôi nói: “Nhưng nhìn cậu hình như cũng từng trải tình trường lắm rồi, đúng là trăng hoa ong bướm.”

Ninh Hiên nghiêm mặt nhìn tôi: “Anh không trăng hoa. Chỉ là khi đó chưa tìm được người anh yêu, lại thấy không nhất thiết phải ghét bỏ những người yêu mình nên anh mới không cự tuyệt, chứ thực ra cũng không thật lòng tiếp nhận họ. Nhưng bất kể nói thế nào, thì đó vẫn là chuyện lăng nhăng mập mờ không minh bạch. Về chuyện này anh biết mình có lỗi. Nhưng em yên tâm, về sau anh sẽ chỉ yêu mình em, nhất định không nhập nhằng với bất kỳ ai nữa!”

Sự chân thành của hắn khiến tôi thực sự cảm động. Tôi nói: “Nhưng bây giờ cậu còn ít tuổi, vẫn chưa xác định rõ được tính chất vấn đề. Sau này đến lúc cậu trưởng thành có khi nào thay lòng đổi dạ không? Đến lúc tôi già rồi mà như vậy thì phải làm sao đây!”

Ninh Hiên cúi đầu cắn tôi một cái: “Lại nói lăng nhăng rồi, xem anh xử lý em thế nào! Anh đã lớn rồi! Đã xác định rõ ràng mọi vấn đề! Nhất định anh sẽ không thay lòng đổi dạ. Bất kể mười năm, hai mươi năm, bao nhiêu năm về sau đi nữa, anh vẫn sẽ như bây giờ, chỉ yêu một mình em thôi, anh đã xác định rõ ràng, là em, Tô Nhã!”

Tôi chẳng còn bình tĩnh nổi nữa, xúc động như vừa được ai tưới đẫm sức xuân lên người, vòng tay ôm chặt lấy hắn.

Ninh Hiên thấy tôi xúc động, cũng trở nên kích động vô cùng. Chúng tôi quấn lấy nhau hôn nhau rất lâu. Hơi rượu thoang thoảng chậm chậm lưu chuyển trong hai khoang miệng, chúc say thần trí phiêu diêu như đang rơi vào chốn mộng cảnh, khiến tôi cảm thấy mọi thứ xung quanh thật huyền ảo.

Đột nhiên, người tôi cứng đờ! Bàn tay Ninh Hiên đang lấn vào áo tôi, dừng lại trên ngực tôi.

Theo bản năng, tôi né tránh và đẩy hắn ra: “Đừng! Đừng chạm vào đấy!” Khắp người thẹn thùng vô cùng!

Ninh Hiên tì vào trán tôi, sâu lắng thì thầm trong chất giọng gợi cảm: “Nhã Nhã, đừng lẩn tránh anh được không! Anh chỉ muốn cảm nhận được em thôi!”

Khi kích động, hắn gọi tôi là Nhã Nhã. Chỉ cần hắn gọi hai tiếng Nhã Nhã thôi, là tôi không kiềm chế nổi, bị hắn kích thích ngay lập tức.

Vì thế mới nói, cái tên của tôi, kỳ thực chính là một câu thần chú để kích thích một bộ phận nhân loại đấy...

Tôi thấy mặt mình nóng ran, tim đập cực nhanh, nghe những lời lẽ như chuốc say người ta của hắn lại càng dễ dàng bị mê hoặc. Thế là tôi bắt đầu không tránh và cũng không đẩy hắn ra nữa, lặng lẽ đứng trong bóng tối với nỗi sùng sùng chấp nhận sự thâm nhập của hắn.

Bàn tay hắn vụng về chui vào trong lớp áo ngực của tôi. Tôi run run hỏi hắn: “Có phải là... có phải là... ờ... là hơi nhỏ không...”

Ninh Hiên khẽ bật cười trong bóng tối, khuôn mặt đẹp đến chết người: “Anh thích chúng!” Tôi cảm thấy bàn tay hắn bắt đầu hơi vãn vè. Đột nhiên một cảm giác tê dại, bứt rứt như kim châm chạy tán loạn từ dưới lòng bàn tay hắn lên tận da đầu tôi!

Tôi không nén được những tiếng rên rỉ, không làm thế nào để chân cẳng không mềm nhũn ra, không thể ngăn được nhịp thở càng lúc càng hỗn hển.

Tôi dựa vào người hắn, hắn ôm chặt tôi, ghé sát miệng vào tai tôi nói: “Tin anh đi, nhất định anh sẽ làm chúng lớn hơn!”

Vừa nói hắn vừa thay đổi cường độ lực tác động của bàn tay. Tôi lại bắt lực chịu đựng sự kích thích tình dục lạ lẫm này, trở thành một đồng mềm nhũn trong lòng hắn. Trong bóng tối, tôi rên rỉ như đang khóc theo mỗi cử động của bàn tay hắn.

Ninh Hiên cúi đầu xuống, tìm đến môi tôi, hôn quyết liệt như muốn nuốt chửng tôi vậy.

Tôi cảm thấy mình tan dần tan dần. Tan dưới lòng bàn tay hắn, tan trên đầu lưỡi hắn, tan trong tình cảm nồng cháy của hắn.

Tôi của lúc này, không đòi hỏi gì nhiều, chỉ mong được ở bên con người này không chia không tách, trọn đời mãi bên nhau.

Chỉ một mong muốn thế thôi.

Ngày hôm sau, lúc gặp riêng Ninh Hiên, nghĩ lại chuyện động trời tối qua, tôi không kiềm chế nổi lại trách hấn: “Cậu đúng là đồ háo sắc! Có phải cậu mới mười tám tuổi không đấy? Sao thuộc chuyện đêm khuya của người lớn thế? Sao cậu lại biết... ờ... biết đi sờ... ờ... ngực con gái hả? Thật là không trong sáng chút nào!”

Ninh Hiên nhướn mày nói: “Em cũng biết chuyện đêm khuya của người lớn cơ à? Sau này không được lên mạng xem linh tinh nữa!” Hấn hằm hè mấy câu rồi lại nói: “Em biết bây giờ có bao nhiêu thằng nhóc mới mười lăm tuổi đầu đã cho bạn gái lên chức mẹ còn mình lên chức bố rồi không? Anh mới chỉ sờ vào chỗ đấy của bạn gái một lát thôi đã là cổ hủ lắm rồi đấy!”

Tôi tuyệt đối không thể tán đồng thái độ cường từ đoạt lý, nói bậy xằng xiên này của hấn được, “Này, sao cậu không so với các cụ thời xưa luôn đi! Các cụ mười hai tuổi đã có thể kết hôn sinh con đẻ cái rồi! Lại đi so sánh với mấy đứa thiếu niên lầm lỡ thì nhục lắm!”

Trông bộ mặt khinh khỉnh và tranh đấu quyết liệt của tôi, Ninh Hiên bỗng ôm tôi lại: “Nhã Nhã, em biết không, ở bên người mình yêu việc khó kiểm soát nhất chính là muốn... muốn làm chuyện đó đấy!” Thoát cái, mặt mũi tôi dường như biến thành cái nồi hấp!

Hấn tiếp tục đầu độc tôi: “Anh làm thế, chẳng lẽ em không thấy thích à?”

Tôi cảm thấy khói đen bốc nghi ngút trên đầu mình! Đẩy hấn ra, vút lại cho hấn hai tiếng rồi lúng túng bỏ chạy cấp tốc.

Tôi đã gầm lên với hấn: Chết đi!

Bố mẹ tôi đợt này bận bịu hơn trước, nhất là bố. Ông không những bận rộn mà hình như còn đang phiền muộn điều gì. Mấy hôm nay ông hút thuốc rất nhiều. Chuyện công việc của bố mẹ tôi không hiểu, chỉ có thể giúp hai người bằng cách sưởi ấm tinh thần được thôi. Tôi nói với bố: “Bố ơi, con muốn nói ba câu. Thứ nhất, hút thuốc có hại cho sức khỏe. Thứ hai, người ta vẫn bảo dầu trời có sập xuống thì cũng sẽ có kẻ to xác đỡ cho. Thứ ba, bố của con đã có một cô con gái như hoa như ngọc lớn tướng rồi mà sao vẫn trẻ trung phong độ ngồi ngồi thế này!”

Màn pha trò của tôi cuối cùng cũng làm bố phải bật cười.

Quan tâm đến phụ huynh rồi, tôi nghĩ cũng nên quan tâm đến con bạn độc địa Tiêu Tiêu một chút. Đạo này bận chuyện yêu đương với Ninh Hiên, hình như đã lâu lắm rồi tôi không ngồi tán chuyện với nó.

Tôi gọi cho Tiêu Tiêu. Nó bắt máy trong tình trạng ngái ngủ, ảm ức vì bị làm phiền: “A lô, ai đấy?” Cô nàng này rõ ràng còn không thèm mở mắt nhìn cái điện thoại. Tôi nổi lòng tà ác, liền bịt mũi nói: “Chào chị, cho hỏi chị có cần mua bằng không? Cấp bốn sáu trăm tệ, cấp sáu tám trăm, học vị một ngàn, nếu làm cả ba chúng tôi tặng miễn phí một chứng chỉ máy tính cấp ba quốc gia.”

Tiêu Tiêu gào lên trong điện thoại: “Làm cái đầu cậu ấy! Tô Nhã, đồ thất đức!”

Tôi ở bên này không nhìn được, cười sằng sặc.

Tiêu Tiêu điên tiết cho tôi một bài: “Tô Nhã, cậu không hát như bò rống thì nửa đêm nửa hôm lại đi quấy rối người khác, còn làm bằng làm bèo cái gì không biết. Nói xem thứ nước cậu uống được sản xuất ở đâu đấy? Sao lại độc thế!”

Tôi vội cầu hòa: “Bà Tiêu Tiêu ơi, cháu sai rồi được chưa!” Tiêu Tiêu hết kiên nhẫn nói: “Tớ còn phải đi ngủ, có chuyện gì mau nói đi!”

Tôi vòng vo mấy câu, ấp úng nói: “Tiêu Tiêu, à ờ, là thế này, chuyện là, ờ, tớ chia tay Trác Hạo rồi. Sau đó thì, thì tớ lại có bạn trai khác rồi!”

Đầu dây bên kia Tiêu Tiêu lập tức tỉnh như sáo: “Úi cha! Tô Nhã, cậu được lắm! Phong lưu hào hoa quá! Bạn trai mới của cậu như thế nào?”

Tôi ấp úng nói: “Ồ, là người, là người trước kia tớ đã kể với cậu rồi đấy, là...”

Tiêu Tiêu lại gào lên lần nữa: “Cậu đừng nói với tớ là thằng nhóc choai choai đó nhé!”

Tôi rụt rè đáp: “... Chính là hần...”

Tiêu Tiêu kích động không để đâu cho hết: “Tô Nhã, không phải chứ, cậu cũng chạy theo xu hướng tình yêu chị em đấy à!”

Tôi nói: “... Thực ra không chỉ là chị em yêu nhau... thế này cơ... hai bọn tớ còn là cô trò yêu nhau... hần là học sinh trong lớp tớ dạy...”

Tiêu Tiêu bị tin sét đánh của tôi giáng cho choáng váng mãi không nói được câu nào. Đến khi mồm miệng hoạt động lại, nó cực kỳ nghiêm túc nói với tôi: “Tô Nhã, chuyện này quá hoang đường! Nếu bố mẹ cậu và bạn bè, đồng nghiệp của họ mà biết thì cậu sẽ tạo cho hai bác một áp lực dư luận rất lớn đấy!”

Tôi khề nói: “Nhưng, tớ thực sự rất thích hần!”

Tiêu Tiêu nói: “Thích không phải là cơm! Nếu chỉ thích mà không ăn uống gì thì vẫn chết như thường! Tớ hỏi cậu, bây giờ cậu và hần có thể tách nhau ra được không?”

Tôi nói: “Không được! Hai chúng tớ đã không thể tách rời được nữa!”

Tôi và Ninh Hiên, cả hai đều đã sa lưới rồi, không ai xa nổi ai, cũng không ai thoát ra được nữa!

Sáng hôm sau, nhân lúc nghỉ giữa giờ, tôi nhắn tin cho Ninh Hiên hỏi hắn buổi tối có thời gian không. Hắn hỏi tôi làm gì, tôi đánh liều nhắn lại bảo: “Đồng chí cùng chiến tuyến Tiêu Tiêu của tôi yêu cầu được chiêm ngưỡng cậu!”

Ninh Hiên gọi lại cho tôi ngay, tôi phải chạy ra ngoài hành lang nghe máy. Hắn nói: “Chiều nay anh bùng một tiết học, em trốn một giờ dạy.”

Tôi hơi ngượng ngùng trách hắn: “Làm gì? Lại định ra công viên à? Một ngày tạm dừng cũng không được à!” Ninh Hiên cười chế nhạo tôi: “Nghĩ cái gì đấy! Anh muốn em đi mua ít đồ với anh. Đồng chí của em tới chiêm ngưỡng anh, anh phải ra dáng người lớn chứ. Chẳng lẽ để người ta nhìn anh ăn mặc như một thằng học sinh sau đó lại quay ra phản đối chúng ta à? Thế nào, hay là bùng hai tiết, một tiết đến công viên hôn nhau, một tiết đi mua sắm?”

...

Giờ ạ, lại bị hắn xỏ rồi! Thiên hạ bao nhiêu trai trẻ sao mỗi tôi gặp phải con người này, chành chọc với hắn toàn thua thôi.

Tôi lên giọng nói: “Hơ, ai thích hôn cậu chứ! Tưởng bở...” Không đợi tôi nói nốt hắn đã ngắt lời: “Nhã Nhã, anh nhớ em!”

Vừa nghe câu này của hắn, người tôi lập tức rũ ra, khí thế hùng hổ lập tức bốc hơi hết sạch, con cừ non lại thì thào: “Đã thế, hay là chúng mình trốn hai tiết nhé...”

Tô Nhã là kẻ hèn kém nhất thiên hạ! Tôi coi thường bản thân!

Cả buổi tối tôi chỉ nhớ được cách viết của hai chữ “hôn mê”. Tất cả những thứ khác đều như mây gió thoảng qua, như bụi đất dưới chân, hoàn toàn chẳng đọng lại gì trong tôi.

Từ khu rừng nhỏ trong công viên đi ra, sau khi đã bị Ninh Hiên hôn đến đầu óc mơ màng, chân cẳng lâng lâng, phần lớn thời gian tôi chỉ cười ngơ ngẩn nhớ lại những dư vị ngọt ngào vừa qua, phần thời gian ít ỏi còn lại được dành để đối đáp với Ninh Hiên. Hắn bảo tôi: “Đồ ngốc!” Tôi đáp trả: “Cậu mới ngốc!” Cả quãng đường, chúng tôi cứ lặp đi lặp lại như vậy, cho đến tận cửa hàng thời trang.

Vốn dĩ tôi còn giữ lại được một chút lý trí minh mẫn, nhưng khi Ninh Hiên bước ra từ phòng thử đồ thì tôi lập tức rơi vào trạng thái hôn mê toàn tập! Như bị trăm ngàn con ma siêu hạo sắc nhập hồn, tôi giàn giụa nước dãi trước tên mỹ nam trước mắt!

Hắn cười, điệu cười cứng nựng... yêu chiều...

Cứng nựng... yêu chiều...

Tôi lại bị sét đánh trúng rồi!

Trời xanh ơi! Tôi đây đường đường là một nhà giáo nhân dân hai mươi mốt tuổi đầu lại để một tên học sinh mười tám tuổi yêu chiều cứng nựng trên phố, trước mặt bàn dân thiên hạ! Đúng là quá... bẽ mặt!

Tôi còn đang ngậm ngùi ai oán than thân trách phận thì một nỗi ai oán mới đã lờ lờ xuất hiện trước mặt.

Màn không nhẽ vô sỉ của tôi, từ đầu đến cuối không sót đoạn nào đều đã đập hết vào mắt bà già Tiêu Tiêu rồi! Đây mới gọi là bẽ mặt chính hiệu!

Tiêu Tiêu mang bộ mặt khinh bỉ thậm tệ bước lại bên tôi, nhấn nhó cầu nhàu: “Trông duyên chưa kìa! Mắt mặt quá đấy!” Rồi nó quay sang nhìn Ninh Hiên, sau một hồi chết lặng, thần sắc thay đổi hẳn, nó toét miệng cười rạng rỡ hơn cả hoa đào nở rộ hỏi Ninh Hiên: “Cậu có còn anh chị em nào nữa không, hay là con một?”

Lần này đến lượt tôi vênh mặt lên khinh bỉ! Nắm được thóp nó rồi, tôi cũng lập tức nhấn nhó cầu nhàu: “Cậu có não không đấy hả! Hỏi anh em trai là được rồi còn hỏi thêm chị em gái làm gì? Cậu đồng tính à mà định tán tỉnh cả con gái nhà người ta?”

Tôi và Tiêu Tiêu bắt đầu trận đấu khẩu. Có lúc tôi lên nhìn sang Ninh Hiên. Hắn đang yên lặng đứng một bên quan sát, lắng nghe diễn biến cuộc chiến, khuôn mặt rạng rỡ, nụ cười ăm ắp. Thấy tôi nhìn, hắn cũng nhìn tôi, từ sâu đáy mắt lóe lên thứ ánh sáng chói lóa. Ánh sáng đó bao trùm lấy tôi, ngăn cách tôi khỏi cõi bụi trần huyền ảo, trong lòng tôi trước mắt tôi chẳng còn thứ gì khác ngoài chàng trai đang mỉm cười rạng rỡ kia.

Bỗng tôi đột nhiên chao đảo, định thần lại mới phát hiện ra Tiêu Tiêu vừa hung hăng huých mình một cái. Nó mặc sức cười nhạo: “Háo sắc! Nhìn bạn trai của chính mình mà còn ngẩn ra như thế!”

Tôi lại nóng bừng mặt, khủng hoảng hoàn toàn, Ninh Hiên bước lại nắm tay tôi, thần nhiên nói rành mạch từng chữ: “Thực ra, tôi còn háo cô ấy hơn cả cô ấy háo tôi cơ!”

Xong rồi, xong rồi! Tim tôi tan thành nước rồi...

Buổi tối về đến nhà, tôi và Tiêu Tiêu bắt đầu ninh cháo điện thoại.

Tôi nói: “Thế nào thế nào! Mau nói xem cậu thấy thế nào?”

Tiêu Tiêu thở dài: “Hừm! Yêu nghiệt! Yêu nghiệt khủng khiếp quá!”

Tôi hỏi: “Tớ hay hấn?”

Tiêu Tiêu khinh khỉnh đáp lại: “Gì cơ, cậu á? Muốn là yêu nghiệt à, nằm mơ đi! Cậu chỉ là một con ngốc háo sắc thôi! Tớ nói Ninh Hiên, Ninh Hiên ấy. Tên Ninh Hiên này đúng là yêu nghiệt!”

Tôi hỏi: “Thế là thế nào?”

Tiêu Tiêu nói: “Tên này, đẹp trai cũng không có gì đáng sợ, không sao cả; quá đẹp trai cũng hơi sờ sợ nhưng cũng không sao cả; đáng sợ nhất là ngoài đẹp trai dã man tàn bạo, hấn còn yêu cậu chân thành tha thiết! Tô Nhã ạ, tên yêu nghiệt này mà bám lấy ai thì người đó chắc chắn không thể chống cự nổi đâu, kể cả mấy bà chị tiết hạnh nhất cũng thế thôi chứ đừng nói là cậu!”

Thế mới nói tôi không có gì phải hổ thẹn vì cái bệnh háo sắc của mình cả, vì hấn có thể biến một bà cô tiết hạnh nhất thành kẻ háo sắc cơ mà. Tôi lại hỏi: “Tiêu Tiêu bà bà, thế bà thấy hai đứa chúng con có đẹp đôi không?”

Tiêu Tiêu ác ôn đáp lại: “Hừ! Tớ bắn khoăn nhất chính là chỗ này! Một kẻ rõ ràng là tên oắt con thì tỏ ra trải đời, lão luyện phát khiếp; một kẻ rõ ràng là chị gái già lại non nớt còn hơn chim non! Ngồi trước mặt hai người mà tớ chỉ muốn khóc! Lớn không ra đằng lớn, nhỏ cũng chẳng ra đằng nhỏ! Thế gian này sao lại méo mó đến thế!”

Tiêu Tiêu lải nhải tuôn ra một tràng làm tôi chóng hết mặt, váng hết đầu! Đến lúc vất vả lắm mới hiểu được ý nó thì khắp người tôi lại thấy rạo rức như vừa uống mấy bát tiết gà.

Tôi sung sướng nói: “Nói như thế tức là bọn tớ xứng đôi chứ gì! Ha ha ha!” Tôi thực sự không kiềm chế nổi, cười toáng lên đắc ý.

Bên kia ống nghe, Tiêu Tiêu gọi tôi: “Tô Nhã.” Giọng nó tự nhiên trở nên cực kỳ nghiêm túc, “Dù chuyện của hai cậu có vẻ điên rồ nhưng sau khi gặp hấn tối nay, tớ có thể cảm thấy, hạnh phúc đời cậu đã tới rồi. Cậu nhớ phải giữ cho chặt, đừng có buông lỏng tay đấy!”

Lòng tôi dạt dào cảm động. Đây mới là bạn bè chứ! Khi bạn bắt định thì lo lắng quan tâm, đến khi bạn xác định được rồi lại giúp bạn kiên định giữ vững lập trường.

Tôi bùi ngùi nói: “Tiêu Tiêu ngoan, không uống công chị yêu thương em bấy lâu nay!”

Tiêu Tiêu lại gầm lên: “Biến! Chị em gì với tôi, cậu còn non hơn Tiêu Tiêu này nhiều!”

Hôm sau, trong lúc ăn sáng tôi vẫn còn đê mê chìm đắm trong dư vị hạnh phúc của cuộc điện thoại với Tiêu Tiêu tối qua.

Bỗng tôi nghe tiếng bố nói chuyện với mẹ: “Nghe nói chủ tịch tỉnh mới đã bầu xong rồi, là nguyên phó chủ tịch Trình Viễn Thiên.”

Mẹ nghe xong có vẻ rất buồn ngủi: “Không ngờ ông ta thăng tiến nhanh thế, mới có mấy năm đã vào được tỉnh ủy, bây giờ còn leo đến chủ tịch tỉnh rồi. Ông ạ, mình phải xử lý mọi việc cho chắc chắn, không có quan mới lên giường uy, nhờ may lại chọn phóng hỏa ngay trước cổng nhà mình thì lúc đấy có làm gì cũng vô ích!”

Bố trầm ngâm gật gù đồng ý.

Tôi cảm thấy rõ ràng bầu không khí có gì đó không bình thường, liền hỏi mẹ xem có chuyện gì. Bà chỉ nói: “Là chuyện về nhiệm kỳ mới, không liên quan đến con, con không cần bận tâm mấy chuyện đại sự của giới chính trị làm gì, cứ vô tư sống vui vẻ là được rồi!”

Kể ra cũng đúng, bố mẹ vật lộn trong cơ quan chính quyền bao năm như vậy rồi, có chồng gai nào mà chưa trải qua? Từ một gia đình trung nông nghèo, dần dần phấn đấu lên được bậc trung lưu như ngày nay, bố mẹ cần gì một con bé trời gà không chặt như tôi đứng bên lo bò trắng răng.

Vì thế tôi cũng chẳng bận tâm đến công việc của hai cụ nữa, tiếp tục quay trở về với Ninh Hiên, niềm hạnh phúc vô bờ bến của tôi.

Buổi chiều, nhân lúc tôi trống giờ, còn Ninh Hiên chỉ có một tiết tự học, hai kẻ bất lương chúng tôi lại trơ tráo bùng học và trốn làm, cặp kè đói khát mò vào khu rừng nhỏ trong công viên.

Sau một hồi hôn hít nóng bỏng miên man trong rừng cây, tôi dựa vào ngực hắn nói: “Tiêu Tiêu nói, cậu chính là hạnh phúc của tôi, bảo tôi nhất định phải giữ chặt!”

Ninh Hiên vuốt nhẹ mái tóc tôi, bàn tay dịu dàng không tả nổi làm tôi ngất ngây. Cảm giác êm đềm và dễ chịu đến mức tôi muốn ngủ thiếp đi.

Hắn ghé sát tai tôi thầm thì: “Em cũng là hạnh phúc của anh! Anh sẽ trói chặt em cả cuộc đời này!”

Tôi bật cười, hương vị ngọt ngào lại lênh láng trong trái tim. Tôi hỏi: “Ninh Hiên, sau này cậu định làm gì? Định thi vào trường nào?”

Ninh Hiên hôn nhẹ lên trán tôi, nói: “Thực ra anh muốn trở thành một nhà thiết kế đồ trang sức nổi tiếng. Trong nước vẫn chưa có trường đại học nào đào tạo chuyên sâu về lĩnh vực này, trang thiết bị lẫn kỹ thuật giảng dạy đều rất ít ỏi, không thể tiên tiến, hiện đại, phong phú như ở nước ngoài; nhưng nhất định anh sẽ thi vào một trường trong nước. Vì anh không muốn xa em chút nào!”

Tôi ngẩng đầu nhìn hấn: “Nhà thiết kế đồ trang sức? Một chí hướng thật khác người đấy! Sao cậu lại thích thú với lĩnh vực này?”

Ninh Hiên nói: “Khi còn trẻ, mẹ anh đã là một nhà thiết kế đồ trang sức tài năng, nếu bà theo đuổi đến cùng chí hướng của mình, ở lại nước ngoài để học tập, nghiên cứu chuyên sâu, nhất định sẽ trở thành bậc thầy hàng đầu thế giới. Nhưng sau đó, mẹ gặp bố anh, rồi yêu ông. Vì tình yêu, bà đã không hề tiếc nuối vứt bỏ toàn bộ tiền đồ và sự nghiệp trước mắt, theo ông về nước kết hôn, sinh con, cuối cùng mắc bệnh rồi qua đời.”

Đây là lần đầu tiên Ninh Hiên kể với tôi về mẹ hấn. Nghe giọng bùi ngùi đầy thương cảm của hấn, tôi cũng thấy buồn buồn. Tôi nhớ lại lần gặp hấn trong bữa tiệc nọ, hấn vừa nhìn đã nhận ra sợi dây chuyền tôi đeo là đồ giả, quả nhiên, đúng là nhờ có năng khiếu thẩm định đồ trang sức hấn được kế thừa từ mẹ.

Tôi hỏi: “Có phải vì cậu cũng đã nghiên cứu về mấy thứ như kim cương với trang sức gì gì đó rồi nên trong buổi tiệc lần trước vừa nhìn cậu đã nhận ngay ra sợi dây tôi đeo là đồ giả không?”

Hấn cười híp mắt nhìn tôi nói: “Có lúc em cũng không ngu đến hết thuốc chữa!”

Tôi không cam chịu gờ tay đắm yêu mấy cái vào ngực hấn mắng: “Cậu mới ngu! Dù sao tôi cũng là sinh viên rồi nhé! Còn cậu mới chuẩn bị nhận bằng cấp Ba thôi, thế mà cũng đòi lên mặt với tôi à!”

Hấn giữ tay tôi lại, hỏi: “Tô Nhã, có phải em đi học sớm không? Bọn mình chỉ cách nhau có ba tuổi mà em đã học xong bốn năm đại học rồi.”

Lại một lần nữa tôi bị hấn lái sang hướng khác: “Ừ, đúng thế!” Tôi gật đầu, vẻ mặt vô cùng đắc ý: “Lúc nhỏ công việc của bố mẹ tôi rất bận, không ai coi sóc được tôi nên hai cụ quyết định cho tôi đi học tiểu học sớm một năm. Sao, tự nhiên thấy ngưỡng mộ tôi rồi phải không?”

Ninh Hiên lắc đầu, nét mặt tỏ vẻ oán thán mà ánh mắt vẫn cứ long lanh đến nôn nao chết người: “Anh đang nghĩ, nếu em không đi học sớm một năm, nếu em được đi học đúng tuổi như bao đứa trẻ bình thường khác chẳng hạn như anh đây, thì không biết đến bây giờ chỉ số IQ gì đó của em, có lẽ sẽ cao hơn được một chút đấy.”

Ôi ức quá! Không cần biết hấn lắt léo bao nhiêu khúc, cuối cùng vẫn chỉ quy về một ý: Hấn vẫn đang nói tôi là đồ ngốc!

13. Chương 25 - 26

25. Bố mẹ phát hiện

Lửa giận bốc lên nghi ngút, trong phút chốc tôi không nghĩ nổi nên bật lại hấn thế nào, chỉ biết há to miệng theo bản năng cắn một miếng thật đau vào ngực hấn!

Ninh Hiên hét lên: “Ô Nhã, định mưu sát phu quân à!”

Nhả miệng ra tôi nói: “Sao? Sợ chưa! Phải để cậu sau này hể thấy tôi là lập cập, chỉ muốn bỏ chạy thật xa cho khuất mắt mới được!”

Ninh Hiên xoa xoa ngực trầm ngâm nhìn tôi: “Em cắn anh chết cũng được, đau thế này nhằm nhò gì. Chứ để anh không được trông thấy em nữa mới gọi là đau không muốn sống!”

Trái tim tôi lại bị hấn làm cho run rẩy. Nhóc con, sao mềm miệng ngọt hơn cả mật thế chứ! Không ngày nào tôi không bị hấn làm ê man choáng váng!

Nghĩ đến ước mơ trở thành một nhà thiết kế đồ trang sức của hấn, tôi thấy phiền lòng không yên. Tôi hỏi: “Ninh Hiên, có phải nếu như không vì tôi thì sau khi tốt nghiệp phổ thông, cậu dự định sẽ đi du học đúng không?” Hấn đã nói trong nước không đào tạo chuyên sâu ngành này mà.

Ninh Hiên bẹo má tôi, nói: “Đồ ngốc, sao mặt mũi lại thành quả mướp đắng thế này. Ừ, đúng là trước kia anh định du học vì khi đó thứ anh yêu thích nhất chính là thiết kế trang sức. Nhưng sau đó gặp em, được ở bên em thì thiết kế trang sức chỉ xếp thứ hai thôi. Bây giờ anh chỉ muốn ngày ngày được ở bên người mình yêu, những thứ khác đều không quan trọng!”

Những lời lẽ ngọt ngào này làm tôi xúc động đến mức chỉ muốn ngã ngất luôn vào lòng hấn thôi! Vì tôi mà hấn có thể hy sinh như vậy, chẳng lẽ tôi lại không thể làm được chút gì cho hấn ư! Nghĩ ngợi một lúc, tôi nói: “Ninh Hiên, cậu xem thế này có hay hơn không? Cậu cứ chuẩn bị cho việc du học. Còn tôi sẽ tập trung ôn tiếng Anh thật tốt để thi cái gì mà TOEFL với IELTS. Đợi cậu tốt nghiệp trung học xong, cả hai chúng ta sẽ cùng ra nước ngoài!”

Hai mắt Ninh Hiên lóe sáng, giọng hấn không giấu nổi niềm hân hoan vui sướng: “Ừ nhỉ! Chúng mình có thể cùng ra nước ngoài! Sao anh chỉ nghĩ đến việc ở lại mà không nghĩ ra sẽ đưa em theo nhỉ! Như thế chúng ta cũng sẽ không phải xa nhau!”

Vội vàng nắm lấy cơ hội hiếm hoi có thể hạ nhục hấn, tôi hất hàm nói: “Sao, trí tuệ của chị vẫn cao hơn một bậc chứ còn gì nữa!”

Ninh Hiên trừng mắt, không nói gì chỉ cúi xuống hôn tôi. Hôn nhau một lúc, đến khi cả hai đã cùng hôn hén, trông ngực đập thành thịch, mặt mũi đỏ bừng bừng, hấn mới buông tôi ra, tì trán vào trán tôi, thì thầm: “Sau này nhất định anh sẽ thành nhà thiết kế trang sức giỏi nhất thế giới! Anh muốn thiết kế cho người anh yêu một chiếc nhẫn đẹp nhất trên đời, dùng chiếc nhẫn đó cầu hôn cô ấy!”

Mặt lại nóng bừng lên, tôi không nén nổi tiếng cười ngu ngốc: “Ha ha! Hê hê! Ka ka! Oa oa! Đừng khách sáo thế! Không cần tặng tôi chiếc nhẫn đẹp nhất trên đời đâu, chỉ cần là thứ tuyệt đỉnh hảo hạng là được rồi!”

Đến lượt Ninh Hiên nhướn mày, ác độc nhìn tôi giả vờ nghiêm túc nói: “Anh đã nói là cầu hôn ai đâu? Sao em tưởng bở thế?”

Mất một lúc ngẩn người, tôi mới tức mình bậ môi nói: “Xí! Có gì ghê gớm chứ, cậu có tặng tôi thật tôi cũng chẳng thèm!”

Ninh Hiên bật cười ha hả, nhìn tôi nói: “Đồ ngốc! Anh đùa đấy!” Hắn véo mũi tôi một cái rồi cúi xuống hôn nhẹ lên chóp mũi và môi tôi, khẽ nói: “Chắc chắn phải tặng em rồi! Sau này anh sẽ thiết kế thật nhiều đồ trang sức đẹp nhất, rực rỡ nhất trần đời, rồi tặng hết cho em! Đời này kiếp này, ngoài em ra không ai có thể là chủ nhân của chúng được!”

Lại một lần nữa tôi để Ninh Hiên hạ gục mình dễ dàng như trở bàn tay, tương lai tôi rót đầy những lời thủ thỉ thâm tình của hắn, toàn thân như lâng lâng bay bổng.

Buổi tối về nhà, tôi nhận được điện thoại của Trác Hạo.

Anh ta hỏi tôi: “Dạo này em thế nào?”

Tôi đáp lại khách sáo: “Vâng, vẫn tốt!”

Hơi ngập ngừng, anh ta nói với tôi: “Nhã Nhã... Tô Nhã, thời gian tới công ty anh có thể sẽ chuyển đến nơi khác”

Tôi nói: “Ồ! Thế tức là quy mô công ty đang mở rộng phải không? Đây là chuyện tốt mà, chúc mừng anh!”

Anh cười rồi nói: “Không cần biết chuyển đi đâu à?”

Tôi cũng cười, đáp lại: “Không cần biết chuyển đi đâu, em tin là với bản lĩnh của anh nhất định công ty sẽ ngày càng lớn mạnh!”

Hình như Trác Hạo vốn định nói chuyện gì đó, nhưng nghe tôi đáp như vậy lại không nói nữa. Chúng tôi hỏi han nhau mấy câu xã giao rồi cúp máy.

Sau đó tôi cứ ngẫm nghĩ không hiểu lần này anh ta gọi điện cho tôi chủ yếu nhằm mục đích gì? Không phải vẫn còn vương vấn chưa thể dứt tình cảm với tôi đấy chứ?

Khả năng này quá rợn, tôi nghĩ mà rùng cả mình.

Hay anh ta muốn xem tôi còn chút tình cảm nào với mình không? Ồ, khả năng này xem ra hợp lý hơn chút.

Nhưng, đồng chí Tô Nhã vô liêm sỉ vừa rơi vào là sắp chết chìm trong biển tình cảm đầy hạnh phúc ngọt ngào, đã làm anh người yêu cũ đa tình thất vọng thật rồi...

Thực ra tôi đã muốn nói sớm với bố mẹ về chuyện chia tay với Trác Hạo, nhưng dạo này hai cụ bận việc liên miên nên tôi không đành để bố mẹ phải phiền lòng.

Tôi vốn chỉ định giấu bố mẹ cho qua đợt bầu cử nhiệm kỳ mới căng thẳng thôi, nào ngờ, không chờ tôi nói ra, bà mẹ thần thông quảng đại của tôi đã kịp khám phá ra trước rồi!

Dạo này hai cụ bận đi đông về tây, thường về nhà rất muộn. Tối nay, dù cũng đã muộn, vừa về đến nhà, cả hai đã đặng đặng sát khí xông thẳng vào phòng tôi.

Mẹ thì mặt mày hằm hằm, bố thì thở vắn than dài.

Mẹ giận dữ tra hỏi: “Tô Nhã, con với Trác Hạo đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi biết, một khi mẹ đã nổi giận thì không thể chối bay chối biến hay dối gạt bà được nữa, đành ngoan ngoan thành khẩn trả lời: “Bọn con chia tay rồi!”

Mẹ nom đau đớn tột cùng: “Con nói xem con đã ngần này tuổi đầu rồi! Đã vào đời, đi làm rồi, sao vẫn coi chuyện tình cảm như trò trẻ con thế hả? Nói chia tay là chia tay! Có phải con định làm bố mẹ tức chết không? Con thấy dạo này bố mẹ buồn phiền chưa đủ à!”

Quả nhiên dự đoán của tôi không sai chút nào. Biết tôi và Trác Hạo chia tay, y như rằng mẹ đã đổ riết cho tôi là coi chuyện tình cảm như trò trẻ con!

Đối mặt với cơn sục sôi của mẹ, tôi bình tĩnh hỏi lại: “Mẹ, sao mẹ biết con và Trác Hạo chia tay? Chỉ vì con sợ bố mẹ mà biết chuyện này sẽ càng thêm phiền lòng nên mới chưa dám nói ra thôi.”

Cơn giận của mẹ vẫn không hề nguôi. “Đây mà gọi là lý do à! Thế mà gọi là lý do được à! Vậy bây giờ tôi và bố cô đều biết rồi, chúng tôi không phải phiền lòng nữa hả? Nếu hôm nay tôi không gọi điện cho Trác Hạo, nó nói công ty sắp mở rộng, chuyển địa điểm đến nơi khác, vốn phải quay vòng, không thể rút tiền mặt được, tôi mới thấy kỳ lạ nên hỏi han nó thêm mấy câu, nếu không thì giờ này tôi với bố cô vẫn đang bị cô che mắt đấy! Con bé này, mày bảo mẹ phải nói thế nào với mày mới được đây!”

Tôi không kìm nổi thềm chữ Trác Hạo một câu khốn kiếp! Chẳng trách anh ta không dừng lại gọi điện cho tôi, chắc thấy tôi không dám nói với bố mẹ chuyện chia tay lại tưởng tôi còn vương vấn không đành lòng dứt tình, vẫn nuôi hy vọng có một ngày lại ngã vào lòng anh ta lần nữa đây mà!

Thằng cha này chỉ giỏi làm nhà người ta loạn thêm thôi, đúng là... đúng là loại khốn kiếp!

Trước tiên tôi cố gắng làm mẹ trấn tĩnh, để có thể lắng nghe những gì tôi muốn nói. Sau đó tôi kể hết mọi chuyện giữa tôi và Trác Hạo.

Bố mẹ nghe tôi giải thích xong, lặng cả người mãi hồi lâu mới dần dần lấy lại được tinh thần, sắc mặt đã hốc hác càng thêm tiêu tụy. Nhìn hai người thành ra như vậy, nước mắt tôi chỉ chực trào ra!

Chắc hẳn bố mẹ đang đau lòng, thương tôi gặp phải kẻ không ra gì. Tôi rất muốn nói với hai cụ rằng không cần lo lắng gì cho tôi, tôi đã tìm được người chân mệnh thiên tử yêu thương tôi thật lòng rồi. Nhưng tôi nghĩ lại, nếu để lộ ra chuyện Ninh Hiên, chắc bố mẹ không chỉ hốc hác tiêu tụy thế này đâu, có khi cả hai sẽ nhảy lầu, mổ bụng, cứa tay, uống thuốc độc tự tử để chuộc lại trọng tội vô liêm sỉ loạn luân thường đạo lý của tôi mất!

Vì thế tôi đành sụt sịt hai lỗ mũi, kiên quyết kìm lại không nói gì.

Một lúc sau, mẹ bắt đầu lên tiếng. Câu đầu tiên lại là an ủi tôi: “Nhã Nhã, con còn trẻ, không có gì phải buồn phiền cả. Sau này con sẽ gặp được người tốt hơn!”

Cảm giác vừa êm đềm vừa ấm áp dâng lên, tôi cũng vỗ về mẹ: “Vâng! Mẹ cũng đừng giận! Giận là nhanh già lắm!”

Lúc sau bố thở dài: “Đúng là họa vô đơn chí!”

Câu nói bất ngờ trầm ngâm của bố làm tôi thót tim.

Đã xảy ra chuyện gì, chuyện gì có thể khiến ông bố kiên cường đầy bản lĩnh của tôi trở nên chán nản, sa sút tinh thần thế này?

Tôi chợt nhớ lại câu mẹ vừa nói hồi nãy.

“Nếu hôm nay tôi không gọi điện cho Trác Hạo, nó nói công ty sắp mở rộng chuyển đến nơi khác, vốn phải quay vòng không thể rút tiền mặt được.” Câu này nghĩa là gì? Chẳng lẽ bố mẹ định vay tiền Trác Hạo? Chẳng lẽ, lần bầu cử nhiệm kỳ mới này lại học theo sự tư tưởng tư bản chủ nghĩa, muốn thắng tiền phải dùng tiền để đổi lấy phiếu bầu à?

Tôi không hiểu nhưng cũng không muốn hỏi. Bố mẹ đã phiền lòng mệt mỏi lắm rồi, tôi mà đi hỏi những chuyện hai người không muốn nói ra thì đúng là quá vô ý.

Việc duy nhất tôi có thể làm bây giờ là bớt kiếm chuyện để bố mẹ không phải bận lòng nữa.

Tôi và Ninh Hiền ngồi trong khu rừng nhỏ trong công viên, hôn qua hôn lại không biết chán. Nghỉ giữa hiệp, tôi dựa vào lòng hắn, ngẩng đầu nhìn trời.

Ninh Hiền thơm nhẹ lên giữa trán tôi, nói: “Sao hôm nay trông em không vui thế?”

Tôi nói: “Tôi đang ước mình có thể biến thành một người trong bộ máy lãnh đạo nhà nước, như thế chỉ cần tôi chỉ tay nói bừa một câu cũng có thể giúp bố mẹ giải quyết hết mọi phiền não trong công việc rồi!”

Ninh Hiền cười nói: “Nghĩ viễn vông. Đúng là đồ ngốc!” Nói rồi hắn lại cúi đầu thơm chụt một cái lên má tôi.

Lòng tôi lại dạt dào dâng lên làn sóng hạnh phúc vì được cưng nựng, chiều chuộng.

Tôi chỉ vào một tòa nhà nhỏ bên ngoài công viên nói: “Ninh Hiền, nhìn kia, mới có mấy ngày đã khai trương một quán cà phê mới rồi! Trông sang trọng ra phết!”

Ninh Hiền ngẩng đầu nhìn tôi rồi lại cúi xuống hỏi tôi: “Muốn đến đấy ngồi không!”

Tôi lắc đầu: “Bây giờ tôi phải tập trung sống tiết kiệm, nhất định không vào những chỗ xa xỉ.”

Ninh Hiền nhướn mày hỏi tôi: “Sao phải tiết kiệm?”

Tôi nói: “Hình như gia đình tôi đang gặp khủng hoảng tài chính. Dù tôi đã đi làm nhưng bản chất vẫn là đứa ăn bám, làm ra thì ít tiêu thì nhiều. Tôi phải tiết kiệm hơn một chút, làm được bao nhiêu tiêu bấy nhiêu thôi, tốt nhất là dành ra được một khoản nho nhỏ, không làm tăng thêm gánh nặng cho bố mẹ nữa mới được!”

Ninh Hiền nhìn tôi thương cảm nói: “Bà xã, em không cần tiết kiệm, muốn tiêu gì thì cứ tiêu, sau này anh sẽ kiếm tiền nuôi em! Anh không cần em tiết kiệm, anh sẽ ra sức kiếm tiền vì em, em cũng phải ra sức giúp anh tiêu tiền thì anh mới vui được. Em không cần lo lắng gì hết, sau này anh sẽ lo mọi thứ, em chỉ cần làm bà xã ngoan hiền của anh, yêu anh cả đời thôi!”

Tôi lại bị Ninh Hiền làm cho cảm động điên đảo! Tại sao ngày nào hắn cũng có những lời đường mật chẳng giống nhau để rót vào tai tôi thế này?

Hắn lại cúi xuống hôn tôi, tôi cuồng nhiệt đến bất thường đón nhận nụ hôn của hắn. Nhận ra sự đáp lại của tôi, nụ hôn ban đầu phơn phớt của hắn liền nóng lên miên man đến tởm độ.

26. Tin đồn

Cánh tay hắn ôm lấy tôi càng lúc càng siết chặt. Nhịp thở cũng càng lúc càng gấp gáp nặng nề.

Bàn tay hắn bắt đầu lần mò trong vạt áo tôi, tôi vừa luống cuống ngăn cản vừa lấy bầy cầu xin: “Ninh Hiên! Không được, mau dừng lại! Thực sự là không được đâu!” Ninh Hiên hờn hển, nhướn cao đôi lông mày trên bộ mặt đang rất tha thiết, khàn giọng hỏi tôi: “Tại sao không được!”

Tôi sắp không ngăn nổi bàn tay của hắn nữa, cuống quá, tôi không kiềm chế được bật khóc: “Cậu...cậu còn quá nhỏ!”

Hắn ngậm lấy vành tai tôi, thì thào: “Nhã Nhã đừng khóc, em khóc làm anh đau lòng lắm! Anh không làm nữa!” Quả nhiên cánh tay đang lần mò dưới áo tôi dừng lại. “Nhưng Nhã, anh khó chịu lắm!” Nghe giọng hắn đầy đau khổ, tim tôi bất giác cũng quặn lên nhói đau.

Tôi khẽ hỏi: “Vậy... vậy phải làm thế nào cậu mới không khó chịu!”

Hắn kề sát môi lên tai tôi phóng hỏa: “Em giúp anh được không? Dừng tay thôi!”

Tôi thấy toàn mình đang bốc cháy còn trong tai thì ào ào tiếng bão đổ về. Trông bộ dạng hắn quả thực đang rất khó chịu, tôi dờ dẫm mềm lòng, gạt đầu đồng ý!

Cả ngày hôm đó tôi không làm được việc gì, chỉ ngồi thờ người trong văn phòng, mắt trân trân nhìn đôi tay mình. Nó đã... không còn trong sạch nữa rồi...

Cô giáo họ Vũ ngồi bên cạnh không chịu nổi sự im ắng trong văn phòng, hiếu kỳ hỏi tôi: “Ô Nhã! Làm gì mà nhìn chằm chằm vào hai bàn tay ghê thế, đau chỗ nào à?”

Tôi vội vàng thu tay, điềm tĩnh cười đáp: “Em đang đếm ngón tay để tính xem bao giờ có lương ấy mà!”

Cô Vũ ái ngại nhìn tôi cười, vẻ mặt vẫn thấp thoáng nỗi băn khoăn, dường như định nói gì đó nhưng lại ngập ngừng không muốn nói ra. Cứ tiếp tục im lặng như thế e là cô Vũ sẽ mắc bệnh trầm uất mất, tôi chủ động đóng vai một đồng nghiệp hiền lành và tinh tế bắt đầu khơi chuyện: “Chị Vũ này, chị đang có chuyện gì muốn nói với em phải không?”

Về mặt cô Vũ lại càng ám muội hơn, cô nheo mắt nhìn tôi nói: “Ô Nhã, em đúng là rất có bản lĩnh. Lớp e dạy nổi tiếng là khó trị nhất trường, thế mà nghe nói dạo này cứ đến giờ của em dù cả bầy ma vương quỷ sứ đó đứa nào đứa này đều trở nên ngoan ngoãn như mèo con!”

Tôi lơ mơ cảm thấy đây chưa phải là chủ đề chính của câu chuyện, nghe quá vô thường vô phạt. Tôi không tỏ thái độ gì, thuận miệng đáp lại lời khen ngợi của cô: “Có gì đâu, có thể chúng thấy em còn trẻ nên cũng ngại làm loạn.”

Câu trả lời của tôi dường như trúng ý cô Vưu. Nghe xong, hai mắt sáng rực lên, cô nhìn tôi nói: “Đúng thế, đúng thế! Đúng là em còn rất trẻ! Em trẻ thế này, đứng cùng đám học sinh còn không phân biệt được đâu là cô đâu là trò ấy chứ!” Nói xong cô bỗng cười phá lên, chuyển sang ý khác: “Nhưng Tô Nhã này, em ít tuổi như thế này cũng không chắc đã là chuyện tốt đâu. Ví như dạo này, không biết ai dám mạnh miệng nói em và một cậu học sinh lớp 12 số 5... Ninh Hiên, hai người rất ám muội.”

Có tiếng sấm nổ rền vang trong đầu tôi!

Quả nhiên trên thế gian này không có bức vách nào là không thể xuyên thủng! Trong cuộc đời này quả nhiên không có mối gian tình nào không bị bàn ra tán vào! Chuyện tày đình của tôi và Ninh Hiên xem ra không thể giấu nổi nữa rồi!

Tôi cố tỏ ra điềm tĩnh: “Hơ, bây giờ có lắm người thích bịa chuyện rồi phao tin đồn nhảm thế. mấy hôm trước còn đồn âm lên là Ninh Hiên với cô bạn lớp bên cạnh Điền Uyển Nhi thế nào thế nào cơ mà, sao mới có mấy hôm đã chuyển sang em thế này. Em đoán mấy hôm nữa có khi lại gán ghép cậu ta với ai khác cũng nên.”

Ninh Hiên bé nhỏ của tôi, xin lỗi cậu nhiều lắm, tôi vừa ăn nói không phải với cậu rồi! Không phải tôi muốn đá cậu ra đâu nhưng đúng là tình thế ép người quá đáng! Đừng trách tôi!

Về mặt cô Vưu lập tức thay đổi, cô phần khích tuôn ra một tràng những lời áp ủ: “Tô Nhã ơi, chẳng lẽ em không biết học sinh cả trường đang truyền tai nhau chuyện gì? Chúng nó nói có một cô giáo trẻ mới về trường đã để ý ngay đến một học sinh tướng mạo xuất chúng, gia thế hiển hách. Nhưng cậu học sinh này trước đó đã có bạn gái rồi, thế là cô giáo ra tay đánh đồn có địch, cậu học sinh bị gạ gục trước tình yêu mới, còn cô bạn gái rơi vào cảnh bị thâm và bị phụ tình!”

Trời ơi! Tổ tiên cụ kỵ nhà tôi ơi! Cái kịch bản này do ai đạo diễn mà còn lằng nhằng, rối rắm hơn cả mấy phim truyền hình dài tập? Tôi đã trở thành bà giáo thủ đoạn vô liêm sỉ! Chỉ vì thèm muốn gia thế và nhan sắc của cậu học sinh bé nhỏ mà giờ móng vuốt ma quỷ làm cho cô bạn gái đầu tiên của cậu ta đau khổ như rơi xuống địa ngục.

Chuyện này là thế nào đây!

Còn bảo tôi cướp bạn trai của một nữ sinh nữa, buồn nôn! Lúc tôi trở thành mối tình đầu của Ninh Hiên, Điền Uyển Nhi còn đang ngồi trong nhà vệ sinh chờ bạn trai tôi mang giấy đến cứu trợ cơ đấy. Thế quái nào trong nháy mắt tôi biến thành kẻ thứ ba rồi?

Tôi nói: “Tin đồn này hoàn toàn sai sự thật! Không chính xác! Tuyệt đối không chính xác” Nghĩ thế nào nói vậy hơi giống kiểu không đáng đã khai, tôi bèn vội vàng lấp liếm: “Không! Phải là không đúng! Hoàn toàn không đúng!”

Cô Vưu nhìn tôi rồi buông một câu: “Ô Nhã ạ, em còn trẻ, tương lai rực rỡ còn ở phía trước, đừng để tin đồn thất thiệt này hủy hoại tiền đồ tốt đẹp của mình. Mấy chuyện không rõ ràng không mình bạch này... Thôi, thực ra xung quanh người ta có đàm tiếu ra sao đều không hề gì, chỉ cần em tự biết giải quyết ổn thỏa là được!”

Tôi không khỏi hoang mang. Cô Vưu tuy hơi nhiều chuyện một chút nhưng trong câu nói cuối cùng vừa rồi lại chứa đựng sự quan tâm chân thành.

Tôi bắt đầu lặng yên suy nghĩ.

Rốt cuộc ai có thể là người lan truyền chuyện giữa tôi và Ninh Hiên?

Bây giờ đến các thầy cô trong văn phòng cũng đã nghe được chuyện này rồi, tương lai phía trước nhất định đang ẩn giấu cả mớ rắc rối cực lớn, nói không chừng một ngày nào đó nó sẽ nhảy bổ ra chặn trước mặt tôi, đàn áp tôi, không làm tôi thân bại danh liệt, không chôn dung thân thì nhất định không thôi.

Nhưng vì Ninh Hiên, mớ rắc rối này có to lớn khủng khiếp đến cỡ nào tôi cũng có thể hiên ngang đứng thẳng đối mặt, tuyệt đối không có chuyện hèn nhát chùn chân để cầu an.

Ninh Hiên ơi, Ninh Hiên của tôi. Không một giây một phút nào tôi không nghĩ tới hân. Bất kể sắp tới khó khăn có lớn đến mấy, dù cho hiện nay hân vẫn là học sinh của tôi, dẫu cho giờ nhìn chúng tôi thật chướng mắt nhưng tôi vẫn muốn mãi mãi được ở bên hân. Và tôi biết Ninh Hiên cũng mong muốn như tôi.

Tôi nghĩ đến hai chúng tôi, đã không thể tách rời nhau được rồi.

Buổi tối, tôi và Ninh Hiên cũng rảo bước bên nhau trên một con phố vắng lặng không rõ tên, chúng tôi cứ đi, đi rất xa. Lúc đầu, cả hai chỉ nắm tay nhau lặng lẽ bước, không ai nói gì. Mãi sau khi đến một chỗ vắng bóng người, con sói đội lốt người Ninh Hiên lập tức bộc phát dã tính, chẳng nói chẳng rằng ôm chặt lấy tôi, bắt đầu hôn mãnh liệt.

Tôi vùng vẫy đẩy hân ra lấy lệ, rồi sau đó rất nhanh cũng bị cuốn vào cuộc chiến quyết liệt của môi và lưỡi.

Xong lượt đầu tiên, cả hai đều thở dốc. Giữa chừng thỉnh thoảng cũng có người đi qua, có kẻ nhiều chuyện còn huýt sáo một hồi dài.

Tôi đỏ bừng mặt, tim đập loạn, đầu choáng váng, nép vào lòng Ninh Hiên nói: “Sau này đừng đến công viên gần trường nữa. Tôi có cảm giác bọn mình bị lộ rồi. Hôm nay có cô giáo nói với tôi trong trường đang đồn âm chuyện của bọn mình lên đấy.”

Tôi kể cho Ninh Hiền chuyện đã nghe được từ cô Vưu khi trước, rồi chốt lại với hấn: “Oan uổng cho tôi quá! Vô duyên vô cớ biến thành kẻ thứ ba! À không phải. nếu tính theo tuổi tác của cậu và Điền Uyển Nhi thì tôi phải là bà già thứ ba mới đúng!”

Ninh Hiền nghe tôi kể xong dở khóc dở cười, ngớ ngàng nhìn tôi nói: “Tô Nhã, không phải anh công kích em đâu, nhưng bình thường thì kẻ thứ ba phải có nhan sắc xuất chúng, hay thân hình nóng bỏng, không thì cũng phải điêu ngoa, xảo quyệt. Nhưng cả ba tiêu chuẩn này em chẳng đạt nổi lấy một, nên e rằng còn cách danh hiệu kẻ thứ ba dài dài, miễn cưỡng lắm chắc chỉ được đến thứ hai thôi.”

Tức quá! Có thể sỉ nhục trí tuệ của tôi, có thể chà đạp lên nhân phẩm của tôi, có thể nói trong não tôi chỉ có nước với bột mì hòa tan thành thứ bột nhào nhoét như cháo, nhưng không được phép nói nhan sắc của tôi có vấn đề!

Tôi gầm lên với Ninh Hiền: “Này, mặt mũi tôi không đến nỗi nào đâu nhé! Ai nói tôi không xinh đẹp tôi cho kẻ đó biết tay!”

Ninh Hiền nhìn tôi vung tay giậm chân, phá lên cười sặc sụa.

Cười xong, hấn lại ôm eo tôi, tì trán lên trán tôi thì thầm: “Tô Nhã, đừng quan tâm người ta đồn cái gì, mặc kệ họ đi. Dù sao chỉ còn nửa năm nữa chúng ta cũng ra nước ngoài rồi!”

Tôi nghĩ một lát, thấy hấn nói thế thì rõ ràng không phải bận tâm nhiều làm gì, mừng rỡ gật lấy gật để.

Gỡ bỏ xong hòn đá to tướng đè nặng trong lòng, tôi lại có thời gian nhớ tới chuyện ướm át hôm qua. Nhìn Ninh Hiền, tôi bắt đầu thấy thẹn thùng dằng dặc mặt.

Tôi nghĩ mặt mình bây giờ chắc chắn đỏ như con tôm luộc, hơn nữa còn đang bốc khói nghi ngút. Ninh Hiền trông sắc mặt của tôi thay đổi liền cười hỏi: “Em sao thế? Bị Quan Nhị Ca nhập hồn à?”

Tôi lườm hấn nói: “Cậu còn nhìn tôi được nữa, chẳng lẽ không thấy xấu hổ à? Hôm qua đòi người ta lấy tay giúp cậu... giúp cậu làm chuyện đó... đồ lưu manh!”

Nhắc đến chuyện hôm qua, Ninh Hiền chẳng hề hổ thẹn, ngược lại còn tươi phơi phới! Hấn kéo tôi lại, thì thầm mấy câu ám muội mê hoặc tôi: “Nhã Nhã, đợi anh ra trường rồi nhất định sẽ làm bằng được chuyện em đã hứa với anh!”

... Tôi hứa với cậu ta gì cơ? Chẳng lẽ tôi đã nói điều gì ngu ngốc như: “Mang bằng tốt nghiệp Trung học phổ thông của cậu đến đây đổi lấy đời thiếu nữ của tôi” sao?

Không thể!

Tôi nhớ rõ ràng trong tình cảnh cấp bách đó tôi đã nói: “Ít nhất cũng phải đợi đến lúc cậu tốt nghiệp được không... chỉ có vậy thôi. Không ngờ câu này vào tai hấn lại thành trò tuyên bố hiến thân của tôi!!!

Nghĩ lại chuyện hôm qua, tôi hơi tiu nghỉu, hỏi Ninh Hiên: “Cậu nói xem, liệu người ta có cho rằng tôi rất biến thái không? Bà cô già đi quấy rối một cậu con trai non nớt!”

Ninh Hiên lườm tôi: “Em không phải bà cô, em là bà vợ bé nhỏ xảo quyệt. Anh cũng không phải cậu con trai non nớt mà là ông chồng đẹp trai của bà vợ bé nhỏ.”

Bực quá! Nói mà không ngưng mồm! Tôi cũng đến ngại thay cho độ vô liêm sỉ của hấn!

Tôi quát: “Linh tinh! Tôi xảo quyệt chỗ nào?”

Ninh Hiên nhướn mày nói: “Em xem, em giày vò đám huynh đệ của anh đến nỗi ngay hít thở mạnh trong lớp cũng chẳng ai dám cả!”

Tôi lập tức nguôi ngoai cơn giận, cười hì hì nói: “Tất cả chẳng phải đều nhờ sự giúp đỡ của cậu còn gì!” Nói xong tôi liền cảm thấy có gì không ổn, dám là tên tiểu tử này đang uốn éo câu chuyện sang ca ngợi chính hấn lắm!

Trông cái bản mặt đẹp trai đang thèm ăn đấm của hấn mà tôi cười không nổi, găm giữ: “Đồ gian xảo! Mượn miệng tôi để tâng bốc bản thân! Đồ Hiên gian tà!”

Tôi không nhắc lại chuyện cũ: “Ninh Hiên, cậu nói thử xem ai có thể là người nghĩ ra kịch bản biến tôi thành kẻ thứ ba đi cướp đoạt tình yêu?” Tôi nhìn hấn, trơ tráo dẫn dụ: “Liệu có phải là Điền Uyển Nhi?”

Ninh Hiên véo mũi tôi nói: “Đã bảo đừng có bận tâm đến chuyện này nữa rồi cơ mà. Ai thì ai. Bất kể là ai anh cũng cảm ơn người đó. Anh chỉ muốn mọi người trên đời này đều biết em chính là bà xã của anh!”

Câu nói của Ninh Hiên lại như liều thuốc thanh xuân thấm đẫm, khiến con tim bé nhỏ của tôi bắt đầu nhảy nhót điên cuồng. Sao hấn có thể nói ra những lời ngọt như mật thế!

Tôi nắm lấy cánh tay hấn đứng đưa hỏi: “Thực ra từ lâu rồi vẫn có một thắc mắc, có thể nói ra không?”

Ninh Hiên nhướn mày nhìn tôi: “Anh bảo không được thì em có nói không?”

Tôi nắm chặt tay, gật đầu chắc nịch, “Có!”

14. Chương 27 - 28

27. Bữa tiệc chia tay

Ninh Hiên nhếch mép giấu cợt tôi: “Thế thì cứ nói ra đi còn xin với xỏ gì!”

Tôi nói: “Đây là tôi tôn trọng cậu!” Sau đó cực kỳ nghiêm túc nhìn hắn, chậm rãi nói: “Là thế này, lâu nay tôi vẫn ăn không ngon, ngủ không yên, nghĩ mãi không thông, bần khoản bứt rứt về một chuyện. Hồi đó khi chúng ta gặp nhau lần đầu ngoài hành lang. Điền Uyển Nhi đang ở trong nhà vệ sinh, tại sao lại không mang giấy? Cô nàng làm gì để nhờ cậu mang giấy vào? Cậu chỉ tới cửa nhà vệ sinh nữ lại không vào trong thì đưa giấy cho cô ta thế nào được?”

Ninh Hiên nhìn tôi, mặt không biểu lộ cảm xúc gì, mắt mũi mồm miệng đều co rúm lại. Hắn nói: “Ô Nhã, anh phục em thật đấy!”

Tôi nói: “Phục tôi cũng được, nhưng không được né tránh vấn đề!”

Ninh Hiên nói: “Hôm đó cô ấy gọi điện nhờ anh mang hộ túi giấy ra nhà vệ sinh. Cô ấy nói không kịp quay về lấy nữa. Anh đi đến cửa nhà vệ sinh nữ thì nhờ một chị vừa đi từ trong ra mang vào. Không thể tin được chuyện đơn giản như thế mà vào đầu em lại biến thành vấn đề to tát quá!”

Tôi nói: “Ồ! Ra là thế. Cũng không trách tôi được, bình thường ai mà nghĩ ra nổi câu chuyện rắc rối lạ đời kiểu như một cô gái xinh đẹp đi vệ sinh nhưng quên mang giấy, rồi lại gọi ngay một cậu bạn đẹp trai mang giấy đến nơi tề nhị như nhà vệ sinh nữ ỉn. Còn tên con trai vốn là một kẻ máu lạnh, không thèm quan tâm đến sự sống chết của người khác kia, lần này lại chăm chăm lấy việc giúp người làm vui, trời tuyết đem thân cứu người, lặn lội mang giấy đến cho cô gái! Không chỉ có vậy, việc hắn rẽ sang nhà vệ sinh nữ đã dẫn đến chuyện một cô gái lương thiện xinh đẹp như hoa lầm đường lạc lối đi chui vào nhà vệ sinh nam, sau đó còn bị chính hai kẻ ngớ ngẩn đó cười nhạo. Tôi...tôi...tôi cảm thấy mình bị tổn thương tinh thần nghiêm trọng! Nói đi, có phải thực ra cậu cũng hơi thích thích cô ta? Nếu không thì tại sao không thân không thích lại đi mang giấy cho người ta!”

Tôi tuôn một tràng dài nhưng kỳ thực trọng tâm vấn đề chỉ nằm ở câu cuối cùng. Không hiểu sao giờ tôi lại trở nên rầy rà thế này, rõ ràng chỉ cần hỏi một câu ngắn gọn mà vòng vèo không biết bao nhiêu lỗi mới nói được. Chẳng lẽ đúng là có một số chuyện yêu càng yêu lại càng khó mở miệng?

Ninh Hiên nhướn mày, hỏi tôi bằng giọng hơi châm chọc: “Ô Nhã, anh hỏi em, có một cô gái cứ cho là xinh đẹp lắm đi, nhưng lại đi nhờ một thằng con trai quan hệ cũng chưa coi là thân thiết, mang giấy vào nhà vệ sinh nữ ỉn. Nếu em là tên con trai mang giấy đó thì em có thích cô ta được không?”

Tôi ngẫm nghĩ một lát nói: “Không bao giờ! Như vậy kỳ lắm! Nếu tôi là cô ta, càng thích cậu thì sẽ càng không dám nhờ cậu những chuyện như thế, quá khủng, quá mất hình tượng ấy chứ!”

Ninh Hiên nhìn tôi nói: “Thế cho nên anh chưa bao giờ thích Điền Uyển Nhi cả. Anh chỉ yêu em thôi!”

Tôi nói: “Miệng cậu đúng là ngọt như kẹo!”

Hắn cười ranh mãnh nói: “Ngọt hay không phải thứ mới biết được!” Nói xong miệng hắn lại áp chặt lên môi tôi.

Chia tay Ninh Hiên xong, tôi về nhà. Vừa bước tới cổng thì nhận được điện thoại của Trác Hạo. Anh ta nói: “Tô Nhã, anh sắp rời khỏi thành phố A, anh muốn gặp em cùng ăn bữa cơm trước khi đi xa. Ngày mai em có thời gian không?”

Giọng anh ta tha thiết như vậy, làm tôi cảm thấy nếu ngày mai không nể mặt nhận lời anh ta thì từ nay về sau anh ta sẽ ôm mối hận này cả đời mất. Vì thế tôi nói: “Có, ngày mai em tan lớp xong sẽ gặp chia tay anh.”

Nói chuyện điện thoại với Trác Hạo xong, tôi nhất nhất ngoan ngoãn chung thủy nhắn tin cho Ninh Hiên báo cáo: “Đồng chí Trác Hạo sắp rời khỏi tỉnh A. Chiều mai muốn hẹn tôi ăn tối.”

Chưa đến nửa phút sau tin nhắn trả lời của Ninh Hiên đã tới: “Có thể đi. Nhưng không được nói chuyện yêu đương trước kia! Không được tiếp xúc cơ thể! Không được quá một tiếng! Nếu quá thời gian quy định anh sẽ xông vào.”

Đoạn tin nhắn này phải chưa bằng mấy vại giấm, đọc xong tôi không khỏi tủm tủm cười.

Một trong những lúc con gái thấy hạnh phúc nhất có lẽ chính là khi bạn trai của cô ta nổi cơn ghen tuông.

Tôi đảm bảo với Ninh Hiên: “Xin tổ chức yên tâm, nhất định tôi sẽ chỉ cúi đầu, không nhìn anh ta lấy một lần!”

Một lát sau tin nhắn của Ninh Hiên lại tới, hắn nói: “Tốt nhất là không nên mở miệng. Để hắn nói một mình. Em không cần phải bắt lời.”

...

Ý kiến quá đặc biệt, chủ trương đầy sáng kiến!

Như vậy tôi cần gì phải đi nữa? Chỉ cần cho hàm răng với cái bụng của tôi đến đây là được, răng phụ trách ăn, bụng phụ trách chứa.

...

Chẳng may hôm sau tôi vẫn vi phạm lời hứa với Ninh Hiên. Ninh Hiên dặn không được tiếp xúc cơ thể. Tôi đồng ý. Nhưng vừa gặp Trác Hạo rất phong độ chìa bàn tay phải ra trước mặt tôi. Trước nay tôi có thể thua người ta cái đầu nhưng chưa bao giờ chịu mất mặt, vì thế khi cánh tay phóng khoáng của anh ta đưa ra, tôi còn phóng khoáng hơn, hớn hỏ tươi cười giờ bộ vuốt ra bắt tay anh ta đầy hữu nghị...

Thế là tôi và Trác Hạo có tiếp xúc cơ thể rồi!

Xin lỗi Ninh Hiên, tình yêu bé nhỏ của tôi! Đây tuyệt đối là sự cố ngoài ý muốn!

Ngồi xuống trước mặt Trác Hạo, tôi chuyện trò với anh ta mà tâm trí cứ để đâu đâu, lòng day dứt thăm nghĩ: hay là tìm cách để Ninh Hiên và Điền Uyển Nhi nắm tay nhau một lần, như thế cả hai coi như hòa...

“Ô Nhã!” Trác Hạo bỗng nhiên gọi tôi, hờn phách tôi đành thôi phiêu lãng quay trở về nhập lại vào xác.

Tôi nói: “Dạ?” Trác Hạo nói: “Anh vừa nói là... thôi bỏ đi.” Mặt anh ta có vẻ tiu nghỉu, phụng phịu hết như trẻ con vòi vĩnh đòi người lớn cho ăn kẹo mà không được.

Anh ta muốn đòi tôi cho kẹo?... Thật kinh khủng!

Tôi hỏi: “Trác Hạo, vừa rồi anh định nói gì với em? Xin lỗi anh, em lơ đãng quá!”

Trác Hạo cười nói: “Thôi, cũng không có gì quan trọng đâu!” Ngập ngừng một lát anh ta lại ngược lên nhìn tôi, sau đó rút bao thuốc gơ ra trước mặt tôi hỏi: “Anh hút có được không?” Tôi gật đầu: “Không sao!” Anh ta châm một điếu thuốc, kẹp vào giữa hai ngón tay, rít một hơi dài, hai con mắt lim dim, chậm rãi nhả ra một đám khói trắng mờ ảo quấn quýt, lững lơ trước mặt cả hai người.

“Ô Nhã,” anh ta lại gọi tên tôi, “Anh không ngờ em có bạn trai mới thật rồi.”

Tôi giật mình. Câu này của anh ta có nghĩa là gì? Ban đầu anh ta tưởng tôi chưa thể có bạn trai mới được, nhưng sau đó mới phát hiện ra đúng là tôi đã yêu người khác.

Phát hiện!

Có lẽ nào anh ta đã nhìn thấy tôi và Ninh Hiên ở bên nhau?!

Tôi ngẩng nhìn Trác Hạo, nói: “Đúng là em đã yêu người khác rồi, không phải là bịa ra để lấy cớ chia tay anh đâu. Em không nói dối anh mà.”

Sau làn khói thuốc, Trác Hạo cười, nhưng là nụ cười gượng gạo. Anh ta dụi điếu thuốc, vươn người về phía trước, nhìn tôi, mỉm cười nói: “Cậu ta rất đẹp trai!”

Quả nhiên anh ta bắt gặp chúng tôi?

Tôi cười, cố gắng tỏ ra thật tự nhiên, “Anh cũng rất đẹp trai.”

Anh ta nhún vai tự giễu: “Nhưng người em yêu bây giờ là cậu ta chứ không phải anh!”

Tôi nín bật, không biết nên đáp lại thế nào trong tình cảnh này. Bởi càng lúc tôi càng không thể hiểu anh ta đang có tâm địa gì. Anh ta thế này cứ như muốn để tôi thấy... anh ta đang ghen.

Trác Hạo thấy tôi không nói gì lại gượng cười, rút một điếu thuốc nữa, châm lửa, rít một hơi rồi lại thở ra một làn khói.

Tôi nhìn cái gạt tàn, bên trong có duy nhất một di vật nằm lơ lửng, chính là điếu thuốc vừa bị Trác Hạo vùi dập, vẫn còn đến gần nửa chưa hút tới. Đây chính là phong cách của những kẻ lảm tiền, hút thuốc đều chỉ hút tới nửa điếu.

Tôi đang chăm chú ngắm nhìn cái thân ma của nửa điếu thuốc tội nghiệp trong gạt tàn thì đột nhiên có một bàn tay chen vào tầm mắt tôi. Bàn tay đó lại dụi tiếp một điếu thuốc nữa mà phần chưa hút còn dài hơn điếu trước.

Tôi giật mình ngẩng đầu nhìn Trác Hạo, cuối cùng cũng có thể khẳng định: Hôm nay Trác Hạo rất không bình thường!

Trác Hạo cũng nhìn tôi, nụ cười trên môi đã tắt, vẻ mặt rất nghiêm túc, nói: “Anh không ngờ, người yêu mà em nói đến lại là cậu ta. Nếu nhớ không nhầm, anh đã gặp cậu ta một lần ở rạp chiếu phim. Tô Nhã, người yêu hiện giờ của em, cậu ta còn quá trẻ con!”

Tôi rùng mình, tim đập dồn thình thịch. Rõ ràng anh ta đang nói xa xôi bóng gió chuyện gì khác!

Tôi nói: “Trác Hạo, rốt cuộc anh muốn nói điều gì?”

Trác Hạo đáp: “Tô Nhã, em là cô giáo, cậu ta là học trò của em, em làm như thế thực sự là quá điên rồi!”

Tôi bắt đầu phát cáu. Tôi có cảm giác mục đích buổi gặp mặt này của Trác Hạo tuyệt đối không chỉ đơn giản chỉ là để chia tay trước khi đi xa. Tôi hỏi anh ta, giọng lạnh tanh: “Sao anh biết chuyện của em và cậu ấy?”

Trác Hạo nói: “Làm sao biết được không quan trọng, quan trọng là, Tô Nhã, em nên biết ghìm ngựa trước vực thẳm, đừng chuyện này lại ngay. Em có biết bố cậu ta là ai không? Nếu như bố cậu ta biết con trai

mình đang yêu chính cô giáo dạy Toán của nó, em có biết hậu quả sẽ như thế nào không? Hơn nữa, Tô Nhã à. Em đã nghĩ tới chuyện nếu bố mẹ em biết được chuyện này, hai người sẽ phản ứng ra sao chưa? Em muốn nhìn hai bác đã ngần này tuổi rồi còn bị người ta chỉ trích nói ra nói vào ư?”

Tôi nhìn thẳng mặt Trác Hạo, hai hàm răng không nghe lời cứ đập loạn vào nhau, toàn thân run lên vì quá tức giận.

Anh ta dựa vào cái gì mà tùy tiện phán xét chuyện tình cảm của người khác kia chứ? Hơn nữa lại còn ra vẻ đường hoàng chính đáng, quan tâm chăm lo? Anh ta có tư cách gì mà dám chỉ đạo cuộc đời tôi, dạy tôi nên yêu ai, nên sớm chia tay ai?

Tôi nhìn Trác Hạo, cười hỏi: “Trác Hạo, anh cho rằng em không nên ở bên cậu ấy? Vậy anh thấy em nên ở bên ai? Anh ư?”

Mặt Trác Hạo cứng đơ. Anh ta nhìn tôi chằm chằm không chớp mắt. Trong đáy mắt bốc lên nỗi giận dữ, anh ta như chỉ chực nổ tung đến nơi, nhưng cuối cùng cũng kìm nén lại được.

Anh ta xuống giọng: “Tô Nhã. Anh chỉ muốn tốt cho em!”

Tôi bức quá hóa khùng.

Tại sao lắm người thích lấy danh nghĩa tình yêu hay quan tâm gì đấy, hùng hồn can dự vào cuộc sống của người khác, làm loạn tâm tư tình cảm của người ta như thế? Chỉ cần thốt ra một câu: “Anh chỉ muốn tốt cho em”, rồi không cần biết người ta có thích hay không, vênh mặt hất hàm chỉ bảo, lên lớp nên thế này không nên thế khác, anh chỉ muốn tốt cho em nên em phải nghe lời anh!

Nhưng, dựa vào cái gì?

28. Hiệu trưởng gọi gặp

Tôi nhìn Trác Hạo, sa sầm mặt, lạnh nhạt nói rành rọt từng từ: “Trác Hạo, vốn dĩ trước khi anh đi xa, em muốn cùng anh vui vẻ ăn một bữa cơm chia tay, chân thành nói câu tạm biệt. lên đường bình an, thế chẳng phải tốt hơn ư? Hà tất cứ muốn biến nó thành bữa tiệc Hồng Môn?” Tôi lấy hơi, tiếp tục nói: “Trác Hạo, anh nói xem, yêu một người có phải là tội lỗi không? Nếu nhất định phải nói là có tội thì chỉ có thể kết tội chúng em gặp nhau sai thời điểm thôi. Em và cậu ấy gặp nhau quá sớm. Nếu như đợi đến lúc cậu ấy tốt nghiệp cấp Ba chúng em mới quen nhau thì tất cả những vấn đề anh vừa nói đều không là gì cả! Như thế tức là nửa năm nữa cậu ấy tốt nghiệp rồi, giữa hai chúng em sẽ không còn bất kỳ trở ngại nào nữa! Nhưng trong thời gian nửa năm này, em chỉ có thể nói sai thì cũng sai rồi, sớm thì cũng đã sớm rồi, em sẽ không chia tay với cậu ấy! Chúng em nhất định sẽ ở bên nhau mãi mãi!”

Câu nói cuối cùng của tôi dường như chứa đầy hàm ý khiêu khích.

Trác Hạo tím tái mặt mày nhìn tôi, môi hơi run. Không ngờ lại có ngày tôi có thể khiến con người tinh tú vốn không bao giờ biểu lộ cảm xúc ra ngoài mặt như anh ta run rẩy thế này!

Trác Hạo nhìn tôi, trong ánh mắt có lẫn chút ớn lạnh, nói với tôi như thể vừa đưa ra một quyết định quan trọng: “Tô Nhã, anh chỉ muốn tốt cho em. Mong em biết việc gì nên việc gì không nên.”

Tôi không nhịn được cười, lại là muốn tốt cho tôi, còn muốn tôi tự biết việc gì nên việc gì không nên.

Việc gì nên việc gì không nên! Thật buồn cười. Trên đời này có người nào hoàn toàn trong sạch, đủ thanh cao để dám lấy mình ra khuôn vàng thước ngọc cho các quy phạm đạo đức xã hội, để dám phán xét hành vi của người khác? Nếu không được như vậy thì anh ta dựa vào đâu để cảnh cáo người khác nên biết việc gì nên, việc gì không nên.

Tôi nói: “Trác Hạo, anh phản ứng dữ dội thế này, nếu không phải em hiểu anh thì đã cho rằng anh thực sự rất yêu em và đang ghen vì em đấy!”

Ánh mắt tôi sầm đi, Trác Hạo định lên tiếng. Tôi cướp lời anh ta nói tiếp: “Trác Hạo, hôm nay có nói tiếp cả hai cũng đều không vui về gì, chỉ bằng kết thúc ở đây đi. Chúc anh thượng lộ bình an!”

Sau đó, không đợi anh ta nói gì thêm, tôi đứng lên đi trước.

Ra khỏi nhà hàng, tôi còn ngoái đầu nhìn lại qua lớp cửa kính. Trác Hạo vẫn đang ngồi bất động tại chỗ. Anh ta lại châm một điếu thuốc, hút hết hơi này đến hơi khác, trầm ngâm trong một nỗi kim nén khó gọi tên, nom có vẻ thật kỳ lạ.

Thình lình eo tôi bị siết chặt, bên tai phả một luồng hơi nóng: “Một tiếng ba phút. Em quá giờ đấy!”

Tôi ngoảnh đầu lại, bắt gặp bộ mặt ghen tuông của Ninh Hiên. Hắn nói: “Không tính ba phút thừa cũng được, nhưng sau khi đi ra em còn đứng lại đây nhìn vào trong nữa.” Cánh tay hắn đang ôm eo tôi càng siết chặt hơn, làm tôi thấy đau: “Tô Nhã, có phải em không nỡ xa anh ta?”

Giọng Ninh Hiên rõ ràng còn chất chứa nỗi sợ hãi, mắt hắn ánh lên những nỗi băn khoăn. Khi hắn hỏi tôi không nỡ xa Trác Hạo phải không, tôi có thể cảm nhận được hắn lo sợ tôi sẽ gạt đầu biết bao. Bởi vì tôi mới mở miệng chưa kịp nói gì hắn vội vàng đổi chủ đề: “Thôi, thôi, muộn rồi, để anh đưa em về.”

Một cảm giác vừa ngọt ngào vừa xót xa dâng lên trong lòng tôi. Tôi níu cổ Ninh Hiên, kiễng chân lên, ghé sát mặt hắn rồi cắn thật mạnh vào môi hắn.

Ánh mắt Ninh Hiên bỗng rạng rỡ hẳn lên, rõ ràng hắn rất vui, nhưng vẫn vờ nhăn mày cau nhàu: “Em cầm tinh con chim gõ kiến à? Đang mổ gỗ hay hôn người đấy?”

Tôi bật cười, “Lần này cậu mới là đồ ngốc!” Sau đó tôi nghiêm túc nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Ninh Hiên, bây giờ tôi không thích anh ta một chút nào cả, thật đấy. Trên đời này ngoài cậu ra tôi không yêu bất kỳ

người con trai nào khác!” Nói xong, thấy câu này hơi hơi không đúng, tôi vội vàng bổ sung: “Đương nhiên trừ bố tôi, chỉ hai người thôi!”

Ninh Hiên gật đầu, nhìn tôi bằng đôi mắt nóng bỏng, giọng khàn trầm, đầy mê hoặc nói: “Ôi Nhã, nhất định anh phải dạy bảo con chim gỗ kiến như em cách hôn người thế nào!”

Đôi môi hắn ập đến, tôi nhắm mắt hứng chịu.

Hình ảnh cuối cùng đập vào mắt tôi chính là Trác Hạo. Anh ta đang đứng trong nhà hàng nhìn ra ngoài qua tấm cửa kính lớn, thấy tôi và Ninh Hiên ôm hôn thắm thiết, sắc mặt có phần vừa kinh ngạc vừa đau đớn.

Tôi nghĩ nhất định mình nhìn nhầm, cũng có lẽ do nghĩ nhiều quá.

...

Không hiểu vì sao sau bữa tiệc Hồng Môn cùng Trác Hạo, mấy ngày liền tâm trạng của tôi rất bất an, thường nghĩ đến câu nói của Trác Hạo. Em có biết bố cậu ta là ai không?

Câu này làm tôi tò mò vô cùng. Khi mới về trường tôi đã nghe rất nhiều người nói gia thế nhà Ninh Hiên không phải thường. Sau khi hẹn hò với hắn tôi cũng không để tâm hỏi xem nhà hắn thế nào. Lần trước nói chuyện về Teakwondo, hắn cũng nói hắn học võ là do thân phận của ông bố rất đặc biệt nên cần biết võ phòng thân. Thế đủ thấy gia cảnh nhà hắn thật sự rất không bình thường.

Tôi cũng từng nghe cô Vưu nói chuyện, tất cả mọi người đều biết gia thế Ninh Hiên rất không đơn giản nhưng rốt cuộc không đơn giản thế nào thì không ai nói rõ ràng, chuyện này bị bưng bít kín. Nghe nói ngày đầu tiên cậu ta đến nhập trường còn có một ông thư ký trưởng gì đó đích thân lái xe đưa đến tận nơi cơ mà.

Tôi vốn là đứa không giữ được chuyện gì trong lòng, nên cuối cùng vẫn không nén nổi tò mò.

Sau khi tan trường, hai đứa đang tay trong tay đi bộ trên đường, tôi cố tỏ ra băng quơ hỏi hắn: “Ninh Hiên, bố cậu làm gì?”

Ninh Hiên trả lời: “Bố anh? Ông ấy là một viên chức nhà nước hủ bại?” Lời hắn chứa đựng nỗi oán giận: “Cả ngày chỉ lo thăng quan tiến chức, anh cũng quên mất ông ấy thăng đến chức nào rồi.”

Xem ra bố Ninh Hiên và bố mẹ tôi chưa biết chừng còn làm việc trong cùng một cơ quan cũng nên.

Tôi vội nói: “Bố mẹ tôi cũng là viên chức. Có khi hai bên các cụ lại làm cùng một chỗ đấy!”

Ninh Hiên cười: “Ủy ban nhân dân tỉnh?”

Tôi gật đầu: “Đúng! Đúng! Hồi nhỏ tôi thường đến đây chơi, các cô chú ở đây đều rất quý tôi, khen tôi dễ thương, xinh xắn! Nhưng sau đó vì để giữ nghiêm túc tác phong làm việc của cơ quan nhà nước, ở trên có chỉ thị không cho phép trẻ con chạy lung tung trong khuôn viên làm việc của ủy ban nữa. Ái chà, cậu nói xem có thể nào chúng mình thực ra đã gặp nhau từ hồi bé xíu không nhỉ? Ở ủy ban ấy?”

Ninh Hiên nhăn mũi: “Lên cấp Ba anh mới chuyển tới đây. Lần đầu tiên hai chúng mình gặp nhau chắc chắc không phải ở ủy ban nhân dân đâu mà là ở...” Tôi sợ hấn sẽ nhắc lại chuyện vào nhầm nhà vệ sinh nam của mình liền vội vàng ngắt lời: “Á, bỏ qua bỏ qua! Chuyện này hai chúng ta đều biết cả rồi, không cần nhắc lại nhiều nữa!”

Ninh Hiên nhìn tôi, bỗng nhiên toét miệng cười gian xảo, nói: “Thực ra em không biết đâu.” Sợ hấn nói nữa sẽ nhắc đến cái nhà vệ sinh nam chết tiệt, tôi vừa gật đầu lia lịa công nhận lời hấn nói vừa nghĩ cách chuyển chủ đề: “Ồ, ờ, tôi không biết, không biết gì hết. Gì ý nhỉ...thế cậu có hay phải chuyển nhà không?”

Ninh Hiên vỗ nhẹ lên đầu tôi, cười nói: “Ừ, thường xuyên. Mỗi một lần bố anh thăng chức là một lần nhà anh chuyển nhà. Nửa cuộc đời nhỏ nhoi này, anh chẳng làm được gì ngoài chuyển nhà.”

Nghe hấn nói tôi không khỏi bùi ngùi: “Trời, không phải chứ Ninh Hiên, sao tôi có cảm giác cậu đang ngầm khoe khoang bố cậu làm quan rất to thế!”

Ninh Hiên nhướn mày nhìn tôi: “Thế mới nói em là bà vợ gian xảo. em còn không phục không! Thấy bản lĩnh xuyên tạc của em lợi hại chưa này!”

Tôi đổi sang cười nịnh nọt: “Thiếu gia, nói thầm cho tôi biết đi, bố cậu làm đến chức nào rồi?”

Ninh Hiên nháy mắt, cúi xuống tai tôi nói mấy tiếng.

Tôi lập tức hóa đá, hơn nữa còn là bức tượng đá kinh hãi.

Tôi run lấy bầy nói: “Thiếu gia, nô tì sợ mình không xứng với gia thế nhà cậu!”

Ninh Hiên véo một cái vào eo tôi, trợn mắt nhìn tôi hung dữ nói: “Thế thì làm thê thiếp hầu hạ chân chiêu!”

Tôi nói: “Hứ! Thế cậu định kiếm ai làm thiếu phu nhân? Nói cho cậu biết, bàn tay phải của tôi đã bị anh em cậu làm dơ bẩn hết rồi! Chúng mà dám phụ lại bàn tay này, nhất định tôi sẽ dùng tay bóp chết! Bóp chết! Bóp chết!!!”

Bộ mặt Ninh Hiên liền chuyển sang kiểu đòi bại: “Em đã là thê thiếp rồi thì làm sao anh có thiếu phu nhân được nữa? Có điều nói đến đây anh lại rất muốn em giúp anh xử lý anh em của anh một lần nữa đây!”

Tôi kêu lên thất thanh rồi vội vàng vùng thoát khỏi hần chạy tóe khói.

Chuyện kinh khủng như vậy làm một lần là đủ rồi! Không muốn làm lại nữa đâu!

...

Hai hôm sau, thầy tổ trưởng bộ môn Toán gọi tôi lên gặp. Tôi đến nơi lại nghe bảo là thực ra hiệu trưởng muốn gặp tôi nói chuyện, thầy chỉ là người trung gian truyền đạt lại mệnh lệnh cấp trên.

Trong lòng tôi có chút thấp thỏm. Tự nhiên hiệu trưởng lại muốn gặp tôi? Tôi lo lắng hỏi thầy tổ trưởng: “Thầy có biết thầy hiệu trưởng tìm em vì chuyện gì không?”

Thầy tổ trưởng vốn rất mau mồm mau miệng, nghe tôi hỏi xong lại trở nên ấp úng, quanh co mãi cuối cùng trả lời tôi một câu rất vô trách nhiệm: “Cái này à... đến khi em gặp thầy hiệu trưởng rồi sẽ biết thôi!”

Cái này à...thầy tổ trưởng, tôi khẳng định là thầy đang nói đùa!

Trong lòng còn nguyên nỗi sợ hãi, tôi đến trước phòng hiệu trưởng. Gõ cửa, đi vào, đối diện với bộ mặt tươi cười nhưng không rõ có che dấu lưỡi dao nào không của thầy hiệu trưởng, tôi gặp người chào.

Hiệu trưởng nhìn tôi cười híp mắt, nói: “Em là Tô Nhã? Ồ, còn rất trẻ, trông không giống giáo viên lắm mà như học sinh hơn!”

Tôi cười gượng, không phân biệt nổi rốt cuộc câu nói này là nói thẳng hay nói xiên. Là ý tốt hay ý xấu, nên quyết định im lặng cho lành. Đây gọi là im lặng quan sát, kiếm lời tránh họa.

Hiệu trưởng tiếp tục cười tít mắt nói sang chuyện khác. Đúng lúc nỗi lo sợ trong lòng tôi đang chuẩn bị rút lui, thấy mới đột ngột đi thẳng vào vấn đề chính: “Cô Tô này, hôm nay tôi gọi cô đến đây là có một số chuyện muốn trao đổi với cô. Gần đây trong trường đang rộ lên một số tin đồn, rằng cô có tình cảm yêu đương với học sinh trong lớp của mình. Cô mới về trường chưa được nửa năm, con đường sự nghiệp sau này vẫn còn rất rộng mở, tôi chỉ muốn nhắc nhở cô làm gì cũng nên chú ý một chút, không nên quá thân thiết với học sinh nam.”

Ra khỏi phòng hiệu trưởng, tôi như một thầy ma vô hồn, bước từng bước nặng nhọc trên hành lang.

Không ngờ chuyện giữa tôi và Ninh Hiền đã kinh động đến cả thầy hiệu trưởng rồi. Quả nhiên người tốt việc tốt còn mất thời gian để tuyên truyền phát huy, chứ chuyện gian tình vỡ lở thì chẳng cần đợi lâu bao giờ.

Càng nhiều người để ý đến chuyện của tôi và Ninh Hiền càng chứng tỏ mức độ đại nghịch bất đạo của nó khủng khiếp cỡ nào.

Theo chỉ thị vừa rồi của hiệu trưởng, gia thế cậu học sinh trong vụ “bê bối tình cảm” với tôi rất không bình thường, nên tôi phải hết sức tự trọng, chớ làm một số chuyện ngu ngốc cản trở tiền đồ bản thân.

Nghĩ đến đây tôi chỉ biết gượng cười.

Yêu một người vốn dĩ không phải là tội lỗi. Nhưng nếu tình yêu đó nảy nở vào một thời điểm không thích hợp thì lại chính là tội lỗi.

15. Chương 29 - 30

29. Đường chia cắt số mệnh

Tôi không kể với Ninh Hiền chuyện mình lên gặp hiệu trưởng. Tôi cho rằng không nên khiến cả hai cùng phải bận tâm đến chuyện này. Từ đó, tôi bắt đầu giảm thiểu việc tiếp xúc trực tiếp với Ninh Hiền ở trường, ra sức đóng vai một cô giáo nghiêm túc chính trực.

Ninh Hiền cũng không có ý kiến gì, rất ăn ý phối hợp với tôi tránh tai mắt thiên hạ.

Khi cảm thấy vụ bê bối này đã nhạt dần, tôi có thể thở phào nhẹ nhõm được rồi, thì một hôm, bỗng cô Vụ báo thầy tổ trưởng tìm tôi. Tôi đến gặp thầy tổ trưởng, thầy nói thực ra vẫn là hiệu trưởng muốn gặp tôi, thầy chỉ là người đưa tin trung gian. Thế là tôi lại đến gặp thầy hiệu trưởng. Sau màn chào hỏi hết mực cung kính, thầy hiệu trưởng nói: “Cô Tô, thực ra không phải tôi tìm cô mà là ngài thư ký Đường đây có chuyện muốn nói với cô!”

Lúc này tôi mới phát hiện ra trong phòng hiệu trưởng, còn có một người nữa.

Ngày hôm đó chính là vạch chia cắt trong số mệnh của tôi.

Ngày hôm đó, hiệu trưởng nói: Không phải tôi tìm cô mà là ngài thư ký Đường đây có chuyện muốn nói với cô.

Ngày hôm đó, tôi được thư ký Đường trông rất quen nhưng không thể nhớ ra đã từng gặp ở đâu, lấy xe con đưa đến một nơi khác.

Ngày hôm đó, tôi đã nếm trải thời khắc nhũn nhũn nhất trong cuộc đời.

Ngày hôm đó về đến nhà, tôi chui vào chăn khóc nức nở. Khóc đến đứt từng khúc ruột, khóc đến không thiết sống, chỉ muốn chết ngay lập tức.

Nhưng cuối cùng tôi quyết định không tìm đến cái chết. Tôi phải gắng gượng kéo dài chút hơi tàn sống tiếp. Cho dù từ nay con tim coi như đã chết, nhưng vì tất cả những người tôi yêu, tôi phải kiên cường sống tiếp.

Khóc hết nước mắt tôi bắt đầu bò dậy bật máy vi tính, vào mạng.

Tôi cần làm ba việc.

Làm xong ba việc này nước mắt tôi lại tiếp tục trào ra như vỡ đê.

Nước mắt giàn giụa, tôi lấy điện thoại nhắn tin cho Ninh Hiên: “Tôi muốn đến thành phố D ngắm biển.”

Ninh Hiên nhắn lại ngay: “Bao giờ?”

Tôi nói: “Cuối tuần này, tức là ngày mai, có được không?”

Ninh Hiên trả lời: “Được. Anh đưa em đi.”

Tôi nói: “Xin lỗi, Ninh Hiên, tôi quá tùy tiện phải không?”

Ninh Hiên nói: “Ôi Nhã, anh yêu chính tính tùy tiện đó của em. Ôi Nhã, anh yêu cách em tùy tiện với anh. Ôi Nhã, anh yêu em!”

Tôi nằm trên giường, ôm điện thoại khóc nức nở, không cảm giác được gì ngoài nỗi đau và ngạt thở.

Tôi nói với bố mẹ là muốn nghỉ cuối tuần ở nhà Tiêu Tiêu. Sau đó tôi nói qua với Tiêu Tiêu một tiếng nhờ nó bao che giúp rồi cùng Ninh Hiên đáp máy bay đến thành phố D.

Vì chưa đến mùa nghỉ mát nên thời gian này cũng không có mấy khách đến đây du lịch.

Xuống máy bay, trước tiên tôi và Ninh Hiên tìm một nhà nghỉ thuê phòng. Cô nhân viên lễ tân hỏi chúng tôi thuê muốn thuê mấy phòng?

Không đợi Ninh Hiên lên tiếng, tôi nói luôn: “Một phòng.”

Nhận chìa khóa phòng từ tay cô nhân viên lễ tân, lòng tôi như đã hạ quyết tâm sắt đá.

Cất hành lý vào trong phòng xong tôi kéo ngay Ninh Hiên ra bờ biển chụp ảnh.

Tôi độc chiếm chiếc máy ảnh, ra sức chụp thật nhiều. Trong mỗi bức ảnh, giữa cảnh trời biển xanh ngát bao la, Ninh Hiên tuy cười hơi gượng gạo và có chút mắc cỡ nhưng trông vẫn đẹp trai như thường. Đường như hẳn chính là tinh hoa của đại dương rộng lớn hóa thân thành con người, mang nụ cười mê hồn, đánh cắp trái tim tôi.

Hắn cũng muốn chụp ảnh cho tôi, nhưng tôi không đồng ý, “Không được, hôm nay chụp cậu, mai sẽ chụp tôi!”

Hắn bật cười nói: “Chụp ảnh cũng phải phân chia ngày nam ngày nữ à?”

Tôi gật đầu: “Đúng! Phải chia!”

Hắn cười bất lực trước kiểu lý sự của tôi: “Được! Được rồi! Ai bảo anh đã nói yêu cái tính tùy tiện của em! Hôm nay chiều ý em đây!”

Tôi cười ngả vào lòng hắn, áp mặt lên ngực hắn, nhân lúc hắn không để ý, lau vội giọt nước mắt vừa lăn ra từ khóe mắt lên áo hắn.

Buổi tối khi về đến phòng, Ninh Hiên hỏi tôi: “Ai tắm trước đây?”

Tôi nhìn hắn, nói rành mạch từng từ: “Chúng ta cùng tắm!”

Hắn lập tức dờ người kinh ngạc, mở to mắt nhìn tôi nói: “Em đùa anh.”

Tôi cũng mở to mắt nhìn thẳng vào mắt hắn nói: “Em nói thật.”

Hắn đưa tay lên cởi cúc áo tôi, nói: “Chắc chắn em đang đùa anh!”

Tôi cũng đưa tay ra cởi cúc áo hắn, nói: “Em nói thật trăm phần trăm.”

Động tác của cả hai đều trở nên kích thích dữ dội, nhịp thở càng lúc càng gấp gáp.

Đôi môi hắn áp tới, tôi ngẩng mặt lên đón nhận. Từng chiếc áo, chiếc quần lần lượt bị cởi bỏ, cơ thể chúng tôi dần hiện ra trước mặt nhau.

...

Ngày hôm sau tôi không để Ninh Hiên chụp ảnh mình như đã hứa, cũng không cho hắn cơ hội nhớ ra chuyện này. Cả ngày tôi chỉ quần lầy hắn trên chiếc giường to dùng trong nhà nghỉ.

Nhân lúc yên ắng tôi áp vào người hắn thì thầm hỏi: “Ninh Hiên, anh nói xem, lỡ đâu sau này chúng mình không thể ở bên nhau thì sao?”

Hắn ôm tôi thật chặt, hai cánh tay siết chặt đến nỗi làm tôi đau thấu xương. Hắn nói: “Đồ ngốc, làm gì có chuyện đó. Chúng ta nhất định sẽ ở bên nhau, cả đời này chúng mình sẽ mãi ở bên nhau!”

Tôi vùi mặt vào lòng hắn, len lén khóc thầm.

Trước sẩm tối, chúng tôi ra sân bay chuẩn bị về nhà. Ở sân bay Ninh Hiên chợt nhớ vẫn chưa ra biển chụp ảnh cho tôi, bảo tôi đưa máy ảnh chụp bù ở đây. Tôi không đưa, nói máy ảnh hết pin rồi. Hắn liền lấy điện thoại ra chụp rất nhiều kiểu.

Chụp xong, hắn vừa mở ra xem vừa khúc khích cười. Hắn nói: “Bà xã tôi ăn ảnh quá!”

Từ tối hôm qua hắn bắt đầu gọi tôi là “bà xã”.

Tôi nhìn hắn cười, nói: “Xóa đi, xóa ngay, độ phân giải của điện thoại thấp lắm, chụp chẳng đẹp gì cả! Đợi sạc đầy pin máy ảnh rồi chụp lại sau!”

Ninh Hiên nhướn mày nói: “Ai nói không đẹp? Trong này là cô gái đẹp nhất trần đời đấy!”

Tôi nhìn hắn, gượng cười, nụ cười đắng chát xen lẫn ngọt ngào. Trước khi nước mắt trào ra, tôi vội quay mặt đi, khẽ nói: “Đồ ngốc!”

Đồ ngốc! Lưu lại nhiều ảnh thế làm gì! Sau này cậu nhìn lại chúng chỉ thêm đau khổ thôi!

Ninh Hiên vòng tay ôm lấy tôi từ phía sau thì thầm: “Dám nói anh ngốc à? Hư quá! Có biết thằng ngốc này yêu em nhiều lắm không!”

Hắn không nhìn thấy nước mắt tôi không kìm nén nổi lại tuôn trào.

Sau khi xuống máy bay, tôi biết có đau khổ bịn rịn lưu luyến đến mấy cũng không thể kéo dài mãi được. Vì thế tôi tàn nhẫn hạ quyết tâm, kiếm một cái cớ.

Tôi xì mắt ra, nói: “Ninh Hiên, anh mau xóa hết ảnh trong điện thoại đi, không đẹp.”

Ninh Hiên tủm tỉm cười nói: “Anh thấy đẹp, anh không xóa.”

Tôi nhăn nhó mặt mày, nói: “Anh có xóa không, anh không xóa là em bực mình đấy.”

Ninh Hiên vẫn cười, đáp: “Ồ, thế em cứ bực mình đi, để anh xem em bực thế nào nào?”

Tôi quyết tâm phải tỏ ra thật phẫn nộ, lớn tiếng quát hấn: “Ninh Hiên, cậu nghĩ tôi ngủ với cậu rồi là cảm chắc tôi không bỏ được cậu, bắt đầu ức hiếp tôi, không nghe lời tôi phải không?”

Ninh Hiên lập tức sững người kinh ngạc. Nhất định hấn tưởng mình vừa bị sấm dội, hoặc chính tôi bị dội sấm. Hấn ngạc nhiên hỏi tôi: “Ô Nhã, em sao thế?”

Tôi tiếp tục ngang ngược nói: “Ninh Hiên, nói luôn đi, rốt cuộc hôm nay cậu có xóa mấy cái ảnh đó đi không?”

Ninh Hiên cũng không bình tĩnh nổi nữa.

Dù hấn có lớn trước tuổi đến đâu, thì vẫn là đại thiếu gia trưởng thành trong một gia đình có gia thế tốt đẹp, khả năng chịu đựng và khoan dung đối với những chuyện cãi vã vô lý tuy có thể có, nhưng một gã trai chưa đến hai mươi như hấn, đang trong giai đoạn nông nổi đầy kiêu căng, khả năng khoan dung chịu đựng có thì có thật nhưng thực sự không đủ lớn. Huống hồ tôi lại đang cố tình làm hấn tức điên lên.

Thế nên, Ninh Hiên không bình tĩnh nổi nữa.

30. Thà chia tay đi

Ninh Hiên nói: “Ô Nhã, anh thấy em đang gây sự vô lý đùng đùng.”

Tôi lập tức nắm lấy cơ hội, gào lên: “Hứ, thế thì cậu đi mà tìm người không biết gây sự vô lý đi! Tôi biết ngay mà, cậu dụ được tôi hiến thân rồi, cho là sau này tôi phải bám lấy cậu nên bắt đầu không coi tôi ra gì nữa!”

Ninh Hiên lấy điện thoại ra, vẻ như không dám tin, lớn tiếng hỏi tôi, giọng giận giữ: “Ô Nhã, em sao thế? Chỉ vì mấy tấm hình trong này mà em có thể xọ sang chuyện tận đầu tận đầu.”

Tôi cười gằn mấy tiếng. Chính tôi cũng không tưởng tượng nổi mình có thể diễn đạt như thế. Tôi nói: “Tôi hối hận vì đã hiến dâng cho cậu. Thôi, đừng nói nữa, nói nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì, tôi về đây!”

Ninh Hiên kéo giật tôi lại, hai mắt trợn trừng, nhất định tuyên bố hối hận của tôi đã đả kích hấn mạnh mẽ. Hấn hoang mang hỏi tôi: “Ô Nhã, em sao thế, sao bỗng nhiên lại trở nên ngang ngược thế này? Vốn dĩ

chúng ta đang tốt đẹp lắm mà, em sao vậy?” Tôi vẫn tỏ ra lạnh nhạt, nhìn hấn không nói gì. Hấn cố gắng lấy lại bình tĩnh, hít thở sâu mấy lần rồi nói: “Được rồi, được rồi. Tô Nhã, là anh sai được chưa? Anh xóa là được chứ gì? Em đừng giận nữa được không? Chúng ta đừng cãi nhau nữa nhé?”

Hấn vừa nói vừa mở điện thoại. Tôi trông thấy bàn tay hấn run run, hoàn toàn mất kiểm soát.

Tôi đau đớn như bị một bánh xe găm đầy kim châm lặn qua lặn lại nghiền nát trái tim. Nỗi đau nhỏ máu này không thể trốn tránh, chỉ hận không thể chết đi cho xong.

Nhưng dù có đau đớn hơn nữa, có muốn chết đi cho xong thế nào, lúc này tôi bắt buộc phải diễn tiếp màn kịch cho trọn vẹn. Tôi nói: “Ninh Hiên, cậu bỏ tay ra. Dù bây giờ cậu có xóa chúng đi thì cũng không có nghĩa những chuyện không vui vừa rồi chưa từng xảy ra. Chính xác là trong trái tim cậu không hề có tôi, cậu không coi tôi ra gì cả!”

Dường như cơn giận của Ninh Hiên đã lên đến đỉnh điểm, hấn kích động vung cánh tay nói: “Không phải thế chứ Tô Nhã, trong trái tim anh sao lại không có em được, em chiếm trọn cả trái tim anh thì có! Sao em cứ nhất định phải nói ra những lời làm đau người khác tổn thương chính mình như thế?” Hấn quá kích động, cánh tay vung ra làm điện thoại văng xuống đất, long thành bốn năm mảnh. Tôi biết không phải hấn cố ý làm vậy, nhưng vẫn tàn nhẫn lấy chuyện này ra mượn cớ.

Tôi gay gắt nói: “Ninh Hiên, tính cậu quá trẻ con! Nói mấy câu không vừa ý là quăng điện thoại! Sau này nếu chúng ta có mâu thuẫn gì có phải cậu cũng sẵn sàng quăng luôn cả tôi phải không!” Tôi biết, trong ngày hôm nay tôi đã nói ra gần hết những câu nói có sức sát thương khủng khiếp nhất, nhưng như thế vẫn chưa đủ, tôi chưa thể dừng lại. Tôi làm vẻ đau đớn, mệt mỏi, tiếp tục nói: “Ninh Hiên, rốt cuộc cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ, cậu làm tôi quá thất vọng!”

Về sau, khi nghĩ lại câu nói này tôi vừa khóc vừa cười chất vấn bản thân, Tô Nhã mà là loại người gì mà tàn nhẫn vậy? Đến những câu chua cay kiểu “cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ”, “cậu làm tôi quá thất vọng” mà cũng nói ra được.

Nhưng rõ ràng khi đó, hai câu nói cay nghiệt này đã giáng một đòn đau xuống Ninh Hiên. Hấn nhìn tôi, khốn khổ thở gấp, nói: “Tô Nhã, rốt cuộc em muốn thế nào? Không đến nỗi chỉ vì mấy tấm hình trong điện thoại mà gây sự với anh thế này chứ?”

Tôi nói: “Đến lúc này cậu vẫn cho rằng tôi đang gây sự! Đến lúc này cậu vẫn không nhận mình sai! Tôi không còn gì để nói với cậu nữa!”

Thực ra, Ninh Hiên ơi tôi cũng không biết cậu đã sai ở đâu. Nhưng chia tay cũng cần phải có một lý do chứ, phải không?

Đúng thế, tôi và cậu, chúng ta phải chia tay thôi!

Ngày hôm đó, bằng sự sắp xếp đầy công phu và khả năng nhập vai của tôi, cuối cùng tôi và Ninh Hiên cũng đi đến quyết định chia tay không vui vẻ gì.

Trên cùng một con đường, hai chúng tôi quay lưng lại với nhau, người rẽ phải, kẻ ngoảnh trái, không ngoảnh đầu nhìn lại, cô độc và ngang bướng bước về phía trước.

Trước đó, Ninh Hiên đã hỏi tôi một lần nữa: “Tô Nhã, thật ra phải như thế nào em mới vừa lòng? Em không định chia tay chỉ vì mấy tấm hình chụp bằng điện thoại mà đòi chia tay anh đấy chứ!”

Tôi đã đợi được đến lúc hắn nói ra hai tiếng “chia tay”. Tôi nói: “Ninh Hiên, tôi biết mà, cậu muốn chia tay chứ gì! Cậu có thể nói ra hai tiếng chia tay dễ dàng như vậy, xem ra cả cậu và tôi, chúng ta thực sự nên bình tĩnh dừng lại suy nghĩ thôi.”

Mặt mày Ninh Hiên méo xệch như sắp khóc đến nơi. Hắn gọi tên tôi: “Tô Nhã!”

Nhưng trái tim tôi đã luyện thành sắt đá, không màng lý lẽ gì nữa. Tôi nói: “Ninh Hiên, vậy thì chúng ta chia tay đi!”

Ninh Hiên xông đến lắc mạnh vai tôi, gào lên: “Tô Nhã, em tỉnh táo lại đi, tỉnh lại đi, đừng gây sự với anh nữa!”

Tôi nhìn hắn, im lặng, không chớp mắt, khuôn mặt hoàn toàn vô cảm, tôi cứ nhìn hắn như vậy, quyết diễn tròn vai một trái tim nguội lạnh.

Ninh Hiên như kẻ ngơ ngẩn, buông tôi ra, đờ đẫn không biết làm gì nữa.

Sau đó, hắn gật đầu, cười đầy mỉa mai. Tính cách bướng bỉnh và nguông cuồng bên trong hắn bị tôi kích động hết lần này đến lần khác, sau khi nhún mình vẫn không nhận được thấu hiểu, cuối cùng hắn đã thức tỉnh.

Hắn cười, nhưng còn khó coi hơn là khóc, hắn nói: “Được, Tô Nhã! Chia tay, được! Thế thì chia tay! Chính em nói đấy, đừng có hối hận!”

Nhiều năm sau, tôi và Ninh Hiên gặp lại nhau sau hai lần chia cách, hắn trầm ngâm nói: “Tô Nhã, cả đời này câu nói khiến anh hối hận nhất, chính là câu “Được, chúng ta chia tay” năm đó. Chỉ vì câu nói đó mà ruột gan non nửa đời người của anh đều nhuốm một màu xanh hối hận.”

Hắn nói: “Tô Nhã, trắng ở nước ngoài xấu lắm. Vì mặt trắng xấu xí đó mà không ngày nào anh vui vẻ nổi. Anh thường ngồi ngắm thứ trắng giẻ rách đó, nghĩ: tất cả là tại mày, nếu như mày đẹp hơn một chút thì có phải tâm trạng tao đã tốt hơn nhiều không? Sau đó anh nghĩ, nếu năm đó anh bình tĩnh hơn một chút, em có nói gì cũng không bộp chộp thốt ra hai tiếng chia tay, thì có phải chúng ta sẽ không phải xa nhau từ đây không?”

Hắn nói: “Bây giờ anh mới biết, tâm trạng anh hoàn toàn không liên quan gì đến mặt trăng, đó là vấn đề của bản thân anh. Năm đó chúng ta có phải chia xa hay không cũng không có liên quan đến việc anh nói chia hay hay không nói ra hai tiếng chia tay, bởi khi đó em đã quyết tâm rời bỏ anh.”

Khi hắn nói những lời này, tôi chỉ biết vừa nghe vừa cười, nhưng cười mà nước mắt nước mũi giàn giụa, trong nỗi đau thấu xương và cảm động sâu sắc trọn đời trọn kiếp, không phai nhạt.

Ninh Hiên nói: “Được, Tô Nhã! Chia tay, được! Thế thì chia tay! Chính em nói đấy, đừng có hối hận!”

Sau đó, hai chúng tôi quay lưng lại nhau, người rẽ trái, kẻ rẽ phải, không ai ngoảnh đầu nhìn lại, cô độc bước về phía trước.

Ở giữa là chiếc điện thoại di động vỡ nát trên mặt đất.

Mỗi bước chân đều như đang giẫm đạp lên những phút giây hạnh phúc ngọt ngào trước kia, mỗi bước chân cũng như đang gieo rắc nỗi đau khổ chia lỵ không tránh được của quãng đời sắp tới.

Bây giờ không có hắn ở bên, nước mắt tôi đã có thể trào ra thỏa thích.

Nước mắt giàn giụa, tôi thắm gào lên hết lần này đến lần khác. Ninh Hiên, xin lỗi! Em yêu anh!

Về sau nhớ lại, chính vì câu “xin lỗi em yêu anh” cứ lặp đi lặp lại trong đầu này mà tôi hóa thành hoang mang ngơ ngẩn tột độ

Kể từ hôm đó tôi lấy lý do bị ốm xin nghỉ phép, không lên lớp nữa. Sau đó tôi kiểm soát bản thân bằng cách đặt một con dao phay bên cạnh điện thoại, tự cảnh cáo: “Nếu mày dám gọi điện thì tự chặt tay đi!”

Trong ba ngày sau đó, Ninh Hiên gọi điện đến tôi đều không nghe, nhưng tin nhắn thì không thể nào không đọc được.

Ngày đầu tiên, Ninh Hiên không tìm tôi.

Lòng kiêu ngạo bất khả xâm phạm của tuổi trẻ khiến hắn co lại dè dặt, dù có đau khổ hơn nữa cũng phải vờ như không bận tâm. Cảm xúc này, một người đã từng đi qua tuổi thanh xuân như tôi sao không đoán ra cho được?

Ngày thứ hai, hắn không chịu đựng nổi nữa, nhắn tin cho tôi. Hắn nói: Tô Nhã, xong chưa, rốt cuộc em định giận dữ đến bao giờ?

Mặc dù không phục nhưng hần cũng đã cúi đầu. Tôi đã dồn một gã thiếu niên kiêu ngạo như hần đến nước phải cúi đầu! Nghĩ vui một chút, có phải tôi cũng có tư chất làm yêu nghiệt không? Nhưng tôi biết, giống yêu nghiệt này chỉ tác oai tác quái được với một mình Ninh Hiên thôi, vì hần quan tâm đến tôi hơn bất cứ ai, nên tôi là người dễ dàng giãy xéo hủy hoại hần nhất.

Ngày thứ ba, hần nhắn tin nói: Tô Nhã, em vẫn phớt lờ anh ư? Muốn chia tay thật ư? Anh sai rồi, được chưa?

Dường như Ninh Hiên đã không còn giữ nổi bình tĩnh. Nhưng hần vẫn gương gạo dựa vào chút kiêu ngạo cuối cùng, không muốn đánh mất luôn lòng tự tôn vốn cao ngun ngút giờ chỉ còn sót lại chút đỉnh trước mặt bạn gái. Nhưng tôi vẫn tàn nhẫn không buồn đếm xỉa.

Ngày thứ tư, tôi kéo va li rời khỏi nhà. Trước khi tắt máy tôi đọc được một tin nhắn của Ninh Hiên, hần nói: Tô Nhã, bất kể thế nào thì lỗi cũng là tại anh. Anh xin lỗi, chúng ta bình thường lại nhé, anh yêu em!

Nước mắt tôi cứ thế trào ra, chậm chậm lăn xuống hai gò má. Một cậu thiếu niên hoàn hảo, kiêu ngạo và ngang bướng như hần, ở bất kỳ đâu cũng đều là tâm điểm của mọi sự chú ý, lúc nào cũng nhếch mép nhướn mày, mĩa mai người khác lại bị tôi dồn ép đến bước gạt đi tự trọng cúi đầu nhận lỗi rõ ràng không phải do mình gây ra! Lòng tự trọng quý báu của hần đã bị gạt đi từng chút một, kiêu hãnh lúc đầu còn ngấp nghea cả trong xương tủy, đến cuối cùng đã chẳng còn lại chút gì, bị gạt bỏ hoàn toàn, triệt để.

Và rồi hần bẻ cong tấm lưng cao ngạo của bậc nam nhi, hạ giọng nén mình nhận hần sai rồi, nói với tôi rằng hần xin lỗi, hãy làm hòa được không, xin tôi đừng phớt lờ hần.

Tất cả chỉ bởi, hần yêu tôi!

Tôi cố sức kiềm chế, không cho phép mình mềm lòng trong lúc này. Toàn thân tôi run rẩy dữ dội, ngón tay lập cập gõ gượng ần bàn phím nhắn lại cho hần một tin: “Ninh Hiên, tôi đã nghĩ rồi, hai chúng ta không hợp nhau. Chúng ta chia tay thôi. Cậu đừng tìm tôi, tôi không ở thành phố A nữa đâu. Tôi muốn rời khỏi đây, tĩnh tâm một thời gian.”

Sau đó, tôi tắt máy, kéo hành lý, mang theo trái tim tan vỡ, cùng nỗi căm hận của người con trai tôi yêu, bước lên tàu hỏa, rời xa quê hương, một mình tha hương nơi đất khách.

16. Chương 31 - 32

31. Thời gian quá vội vàng

Nhiều năm sau, khi đã bình tâm, tôi vẫn tự mắng nhiếc bản thân mình.

Tại sao đã biết rõ phải chia tay vậy mà trước khi biệt ly vẫn cố tình hiến dâng cho hần một đêm ân ái êm đềm bên bờ biển như thế? Tôi làm thế, mới giây trước còn dụ dỗ hần đến với mình, hai đứa thực mạng

quần lấy nhau, ngay giây sau đã vô duyên vô cớ đòi trở mặt là trở mặt ngay được, mà đã trở mặt là trở mặt triệt để, từ đó mất tằm mất tích, bật vô âm tín, ân đoạn nghĩa tuyệt, tại sao tôi không nghĩ những hành động thất thường trái ngược dữ dội như trời với đất như băng với lửa đó của mình sẽ khiến Ninh Hiên đau khổ nặng nề khôn xiết. Tôi đã tự tay xích chặt hằn vào mớ kí ức về những quần quýt ái ân và nỗi băn khoăn của cuộc tình đột nhiên tan vỡ, từ ngày này qua tháng khác, từ năm này qua năm khác, mãi mãi không được giải thoát.

Tôi thật khốn kiếp, chỉ biết đến suy nghĩ ấu trĩ chủ quan nhưng cứ ngỡ là cao thượng vĩ đại của bản thân khi đó: Tôi sắp phải ra đi, e sẽ không còn được ở bên hằn nữa, nên muốn đem thứ quý giá nhất của mình dâng hiến cho hằn trước khi chia xa.

Từ đó, kết quả của vở kịch tôi đã dốc hết tâm trí dàn dựng không chỉ là một đêm khó quên bên bờ biển mà còn là một trái tim quý giá bị giầy vò thảm thương giữa hai thái cực nóng bỏng và băng giá.

Tôi đã từng đọc được ở đâu đó câu này: Trước kia em yêu anh, bây giờ em hận anh. Trước kia yêu bao nhiêu thì giờ hận bấy nhiêu.

Tôi biết Ninh Nhiên nhất định hận tôi vô cùng. Bởi hằn đã yêu tôi sâu đậm.

Ngày thứ ba sau khi chia tay Ninh Nhiên, tôi nhận được cuộc điện thoại đang ngóng chờ bấy lâu. Người liên lạc với tôi nói: “Chào cô Tô, hồ sơ của cô rất ấn tượng. Chúc mừng cô, công ty chúng tôi quyết định tuyển dụng cô!”

Điều này có nghĩa là tôi đã tìm được công việc ở nơi khác.

Sang ngày thứ tư, tôi lẳng lặng kéo va li hành lý đã sắp sẵn từ trước ra khỏi nhà.

Khoảng hai ngày sau có lẽ nhà trường sẽ nhận được thư xin thôi việc tôi gửi đến.

Sau khi tôi kéo va li ra bến xe được hai tiếng, hòm thư của tôi cũng sẽ tự động gửi đến cho bố mẹ một bức thư. Tôi tin chắc sau khi đọc thư để lại, hai người sẽ không trách móc tôi vội vã bỏ nhà đi không một lời từ biệt, mà chỉ sẽ đau lòng tự trách mình và thương nhớ tôi. Để bố mẹ yên tâm, trong thư tôi cam đoan: “Bố mẹ, con đã lớn rồi, bố mẹ không phải lo lắng cho con, con biết tự chăm sóc bản thân, nhất định con sẽ tự chăm lo tốt ỉnh!”

Tôi nói khi nào tôi đến nơi sẽ liên lạc về nhà ngay, rằng chỗ tôi đến chỉ là tạm thời nên không thể thông báo chính xác địa chỉ cho bố mẹ, tôi đã nộp hồ sơ xin việc từ trước và tìm được công việc rồi, để bố mẹ yên tâm về cuộc sống của tôi.

Hôm đó, sau khi thư kí Đường đưa tôi đến gặp người đó, về đến nhà, tôi đã đau khổ khóc nức nở. Sau đó, tôi bật máy vi tính lên vào mạng, làm ba việc.

Quyết định sẽ đến thành phố nào khi bỏ đi. Tôi chọn thành phố B. Chỉ vì một câu nói của hân. Hân nói đó là thành phố hân thích nhất.

Điên cuồng nộp hồ sơ xin việc đến các công ty xí nghiệp ở thành phố B. Cuối cùng thì hôm qua cũng có một công ty trong số đó đồng ý nhận tôi vào làm.

Viết một lá thư dài để lại cho bố mẹ. Hôm qua tôi đã đặt chế độ gửi thư tự động vào ngày hôm nay. Có lẽ lúc này nó đã được gửi đi, và đang nằm trong hòm thư của bố mẹ.

Tôi ngồi lặng yên trên xe lửa, mắt đăm đăm trông ra cửa sổ. Cảnh sắc bên ngoài mơ hồ lướt qua rất nhanh.

Một cô ngồi bên cạnh đưa cho tôi ít khăn giấy, nói: “Cháu gái, đây là lần đầu tiên xa nhà phải không? Đừng khóc, sau này quen rồi sẽ ổn thôi! Nhìn mắt cháu sưng vù lên kia, thương quá!”

Tôi khề khàng nói cảm ơn, nhận khăn giấy cô đưa. Nước mắt chảy trên mặt thì có thể lau hết được nhưng nước mắt từ trong khóe mắt thì vẫn cứ tiếp tục trào ra.

Nhìn khung cảnh nhòa đi ngoài cửa sổ, tôi biết mình đang đi xa, xa quê hương, xa bố mẹ, xa người tôi yêu.

Nhưng Ninh Hiên, anh biết không, dù cho sau này anh có hận em đến thế nào, em chỉ muốn nói với anh một câu: Em yêu anh! (Trời ơi, tôi sến quá đi mất!)

.....Đường phân cách thời gian.....

Sắp hết giờ làm việc, điện thoại bắt đầu rung liên tục.

Thấy vậy Đào Tử liền cười cợt tán chuyện: “Tô Nhã, anh chàng si tình kiên trinh của cậu đúng là dù ưa hay bão tố, năm này tháng khác tình vẫn vẹn nguyên, quyết không từ bỏ đấy nhỉ! Cậu không tính xem bao giờ thì mềm lòng cho anh ta một cơ hội đi?”

Tôi quay sang lườm nó một cái rồi nói: “Tớ phục cậu quá, làm thế nào mà nói liền một hơi không cần nghỉ ra toàn những điều vô nghĩa thế được nhỉ! Nghe đi này!”

Tôi đưa điện thoại cho Đào Tử. Nó bày bản mặt đầy oán hận không biết tốt xấu, cầm điện thoại ấn nút nghe, rồi cười hí hí gian xảo nói oang oang: “A lô? Anh tìm Tô Nhã à? Tô Nhã đang ở trong nhà vệ sinh! À, Tô Nhã bị táo bón quanh năm nên ngồi trong đó chưa chắc đã ra được ngay, anh không phải đợi đâu. Hả? Em là ai á? Em là Đào Tử, chính là Đào Tử đã nghe điện thoại, nói với anh Tô Nhã bận đi vệ sinh hôm qua, hôm kia, và hôm kia ấy!...”

Tôi thực muốn xé toác cái miệng đang leo lẻo của Đào Tử ra! Nó dám bán đứng tôi sống sướng thế kia!

Tôi giật điện thoại từ tay Đào Tử, tăng thêm một động tác cắt cổ đầy bạo lực để uy hiếp nó, rồi đưa điện thoại lên tai, nói: “Hi! Thế nào nhỉ, vừa rồi là giờ thư giãn thường nhật!”

Người ở đầu dây bên kia bật cười, nói: “Ừ! Tô Nhã, thế nào nhỉ, vừa rồi rất buồn cười!”

Tôi phát hoảng, mồ hôi thì nhau tuôn rơi.

Tôi hỏi: “Anh tìm em có việc gì?”

Đầu dây bên kia nói: “Không có gì, chỉ muốn mời em ăn tối thôi!”

Tôi nói: “Thế nào nhỉ, hôm nay có lẽ em phải làm thêm giờ, hay để lần sau chúng ta đi vậy!”

Đầu dây bên kia nói: “Tô Nhã, em biết không, bao năm rồi mà thói quen của em vẫn không hề thay đổi. Mỗi khi em chột dạ hay định nói dối là đầu câu thế nào cũng dùng đến ba từ “thế nào nhỉ”! Hơn nữa trật tự chủ vị trong câu sau cũng rất loạn!”

Tôi lại hoảng! Tôi càng hoảng! Hoảng quá hoảng quá!

Tôi nói: “Á! Còn có chuyện đấy à! Ha ha! Thế mà em không phát hiện ra! Ha ha ha!”

Đầu dây bên kia thở dài, nói: “Tô Nhã, nể mặt anh một lần đi, hôm nay là sinh nhật anh!” Cuối cùng còn chốt lại một câu cẩn thận: “Đã sáu năm liền em quên sinh nhật anh rồi!”

Tôi giật thót mình, trong đầu ầm vang chấn động, thân thể kêu răng rắc, nứt rạn.

Bố khỉ! Bà đây sợ nhất kẻ nào lấy sinh nhật ra uy hiếp! Lần nào cũng bị hạ gục! Tên này không chỉ lấy sinh nhật ra ép tôi mà còn triệt để gom tình xưa nghĩa cũ ra ép tôi đây!

Tôi bắt lực thở dài, chúc đầu dây bên kia: “Chúc mừng sinh nhật anh, Trác Hạo!”

Hết giờ làm việc, bước ra khỏi tòa nhà văn phòng, tôi không ngạc nhiên khi trông thấy một anh chàng đẹp trai đứng đợi bên chiếc xe hơi sang trọng. Đào Tử nở một nụ cười gian xảo khó hiểu rồi “bai bai” tôi; Trác Hạo vừa trông thấy tôi xuất hiện liền tiến lại phía tôi. Người chưa tới đã thấy hoa đến trước. Tôi ngỡ ngàng trước sự xuất hiện đột ngột của bó hoa hồng to tướng trước mặt, ngạc nhiên hỏi Trác Hạo: “Bây giờ thịnh hành một người được chúc mừng sinh nhật tặng hoa cho người chúc mừng sinh nhật à?”

Trác Hạo bật cười nói: “Bình thường anh rất muốn tặng hoa cho em nhưng chỉ sợ em từ chối thì mất mặt lắm. Dù sao hôm nay cũng là sinh nhật anh, chọn ngày này để tặng em bó hoa, chắc em sẽ chiều cổ không nữ thẳng thường cự tuyệt chứ?” Rồi như sợ tôi sẽ từ chối thật, anh nhấn mạnh thêm lần nữa: “Dù sao hôm nay cũng là sinh nhật anh!”

Tôi nhìn ánh mắt kì vọng cùng vẻ thấp thỏm thoáng hiện lên trên khuôn mặt anh ta, đành thở dài đưa tay ra nhận bó hoa hồng đỏ rực vừa nhìn đã thấy hoảng hồn kia.

Trước kia, khi tôi còn chưa tốt nghiệp đại học, Trác Hạo cũng đã từng tặng hoa cho tôi. Ngày ấy tôi còn là một cô gái ngây thơ hồn nhiên, cũng yêu thích hoa hồng đỏ theo kiểu mấy cô nàng cùng trang lứa. Mỗi lần nhận hoa của anh, tôi đều vui sướng nhảy nhót tung tăng rất lâu, trong bụng chỉ nghĩ xem nên khoe khoang thế nào cho Tiêu Tiêu lác mắt. Bây giờ nhớ lại, tôi khi đó thật là ấu trĩ nực cười. Nhưng như thế lại rất vui.

Khi đó hoa hồng đối với tôi dường như chỉ là một thứ để khoe khoang.

Rồi tôi chia tay Trác Hạo, hẹn hò với Ninh Nhiên, nghĩ kỹ lại mới biết hẳn chưa từng tặng tôi bông hồng nào.

Không phải hẳn không tặng, mà là chưa kịp tặng. Tôi còn chưa kịp nhận bông hồng đỏ tượng trưng cho tình yêu của hắn thì hai chúng tôi đã buộc phải chia tay.

Nhìn những cánh hoa hồng mềm mại tươi tắn đỏ thắm trước ngực tôi cảm thấy lòng mình lại bắt đầu róm máu, thứ máu đỏ thắm như màu hoa. Cơn đau dai dẳng đã bao năm nay chưa bao giờ dứt, ăn sâu vào từng góc ngách trong con người tôi. Chỉ cần nghĩ đến hắn, cơn đau này liền thắm đẫm máu tươi, khoan sâu vào xương cốt, đau buốt tim gan.

Trác Hạo gọi tôi: “Ô Nhã?” Tôi ngơ ngác ngẩng đầu nhìn anh.

Anh mấp máy môi, hình như đang do dự định nói chuyện gì lại thôi, rồi anh mỉm cười, nói: “Lên xe đi!”

Bao năm rồi, ai cũng thay đổi. Tôi ngày càng đắm chìm vào nội tâm, còn Trác Hạo trở nên nhẫn nại khoan dung hơn.

Trác Hạo của trước kia bồng bồng khí thế là thế, có bao giờ biết nhân nhượng với phụ nữ thế này? Còn Trác Hạo của hôm nay lại có thể không tính toán so đo với một cô gái ngồi trước mặt anh, nhưng trong lòng chỉ nghĩ đến người khác, chuyện khác.

Thực ra không chỉ riêng với Trác Hạo, mà đối mặt với bất kỳ người đàn ông nào tôi đều không khỏi nhớ đến Ninh Nhiên. Có điều Trác Hạo là người tôi gặp gỡ nhiều hơn cả, nên tình trạng bỗng nhiên mất hồn của tôi cũng diễn ra trước mặt anh hết lần này đến lần khác.

Đối với Trắc Hạo trước kia, đây là một sự sỉ nhục không thể chấp nhận được. Nhưng Trắc Hạo bây giờ lại nói rằng: “Con trai thì nên rộng lượng một chút, phụ nữ chẳng phải là dễ dàng chiều và yêu thương đó sao?”

Tôi nghe anh nói những lời này mà không nhịn được cười.

Tôi có cảm giác: Trắc Hạo bây giờ thực sự rất phù hợp làm anh em với tôi.

32. Anh là bóng ma trong lòng em

Tôi nâng ly rượu, nói: “Trắc Hạo, chúc anh sinh nhật vui vẻ!”

Anh cũng nâng ly chạm cốc với tôi rồi uống cạn một hơi.

Tôi đưa tặng anh một chiếc cà vạt, nói: “Vội quá nên em không có thời gian chọn được quà đẹp hơn, nhưng anh đừng xem thường chiếc cà vạt này, chiều nay em phải giả vờ đau bụng đi bệnh viện để chạy đi mua quà cho anh đấy!”

Trắc Hạo nhận món quà, cười rạng rỡ nói: “Em đến dự sinh nhật cùng anh thế này anh đã mừng lắm rồi, không ngờ còn nhận được quà nữa, đúng là niềm vui ngoài mong đợi!”

Tôi cũng cười: “Anh nói thế hóa ra em lại quá không phải rồi!”

Trắc Hạo nhìn tôi, vẻ mặt lại như muốn nói điều gì nhưng rồi thôi. Từ trước đến nay anh chưa bao giờ là người thiếu quyết đoán như vậy. Tôi không chịu nổi một người vốn rất quả quyết hoạt bát như anh giờ trở nên ngập ngừng rụt rè như mấy chị phụ nữ thế này. Anh không dám mở lời thì tôi sẽ giúp anh bắt đầu câu chuyện, tôi hỏi: “Trắc Hạo, anh có chuyện gì muốn nói phải không? Anh đã ấp a ấp úng thế này mấy lần rồi!”

Trắc Hạo đưa tay lên xoa cằm rồi lại cho tay vào túi quần lấy ra một chiếc hộp vuông đặt lên bàn, đẩy nó về phía tôi, nói: “Tuần trước anh đi họp bên Thụy Sĩ có mua một chiếc đồng hồ. Vừa hay nhớ em nói đồng hồ của em để rơi vào nước hồng pin rồi, em giữ lấy cái này để còn xem giờ giáic!”

Tôi vừa mở chiếc hộp vừa thản nhiên nói: “Dọa em chết khiếp, anh vừa bỏ ra em lại cứ tưởng là hộp đựng nhẫn chứ. Em còn nghĩ cái hộp to thế này bên trong nhất định phải là chiếc nhẫn to lắm, viên kim cương bên trên to bằng quả trứng chim bồ câu sao đủ, ít nhất cũng phải to bằng trứng đà điểu!”

Nghe tôi nói Trắc Hạo không nhịn được cười. Cười xong anh nhìn tôi, nói đầy ý tứ: “Anh cũng muốn mua nhẫn lắm nhưng sợ em không nhận.”

Tôi đóng nắp hộp rồi đẩy nó lại phía Trắc Hạo, “Đồng hồ đẹp lắm nhưng đáng tiếc lại là hàng thật. Đây mà là hàng giả thì em sẽ nhận ngay không cần nghĩ ngợi gì. Em chỉ là một nhân viên văn phòng quen, hằng ngày đeo chiếc đồng hồ xịn này ra ra vào vào e là không bảo toàn được tính mạng mất.”

Trác Hạo một tay xoa cằm, một tay gõ nhẹ lên mặt bàn, tiếng gõ tuy không lớn nhưng nghe vụn vặt, lộn xộn. Anh cúi đầu trầm ngâm một lát, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn tôi chậm rãi nói: “Ôi Nhã, bao nhiêu năm rồi, ngày đó em cũng chỉ ở bên cậu ta có mấy tháng thôi, mà sao đến giờ vẫn không quên được? Trước đó chúng ta yêu nhau ít nhiều cũng phải được một năm, nhưng có vẻ bây giờ bất luận anh có làm gì em cũng chẳng buồn để mắt!”

Tôi nói: “Trác Hạo, tình cảm là thứ không thể đem ra so sánh được. Anh không thấy thực ra chúng ta là bạn bè phù hợp hơn sao?”

Trác Hạo cười gượng: “Trước kia thấy em non nớt, cứ nghĩ đời này kiếp này em sẽ mãi dựa vào anh. Chỉ tại anh quá tự tin, cho rằng có thể lèo lái cả chuyện tình cảm nghiêm túc lẫn chơi bời bên ngoài, cho rằng mình có thể giải quyết mọi chuyện dễ như trở bàn tay, cuối cùng lại thành ra đánh mất người mình yêu!”

Bao năm nay, tôi và Trác Hạo vẫn luôn giữ thái độ im lặng trước chuyện cũ. Trong lòng chúng tôi đều hiểu rõ mọi chuyện bắt đầu kết thúc ra sao, nhưng không một ai nhắc đến.

Đó là chuyện xưa cũ giữa tôi và một người xưa cũ, chẳng thể nào trở lại. Đã là xưa cũ thì đâu cần nhắc đến nữa.

Vốn dĩ tôi tưởng Trác Hạo cũng nghĩ như vậy. Nhưng mấy năm nay anh ngày càng đối tốt với tôi, ngày càng rộng lượng, ngày càng nhân nhượng, thậm chí là ngày càng thương xót. Tôi không phải đứa ngốc, cách anh đối xử với tôi khiến tôi dần cảm thấy anh không chỉ muốn là quá khứ của tôi, mà còn muốn trở thành hiện tại, thành tương lai của tôi.

Điều vẫn khiến tôi mù mờ không hiểu nổi là Trác Hạo gần như đã rong chơi thưởng ngoạn hầu hết hoa thơm cỏ đẹp trong rừng, gặp gỡ không ít cây xanh chồi biếc tinh tú tươi đẹp, vì sao cuối cùng vẫn chỉ nhắm đến cái cây xấu xí nghiêng ngả là tôi?

Không hiểu anh thấy gì tốt đẹp ở tôi. Hay lại bởi con cá mất mới là con cá to, thứ để vượt rồi mới là thứ đáng quý nhất?

Dù cho Trác Hạo xuất phát từ tâm lý nào, thì bây giờ anh cũng đã không trề trung gì nữa, nếu cứ tiếp tục dùng dáng thế này e rằng tôi sẽ thành tội nhân của nhà họ Trác mất.

Có một số điều đã đến lúc phải nói rõ rồi. Không thể vì sợ làm tổn thương nhau mà quanh co mập mờ không dám nói câu cự tuyệt, để người ta tiếp tục nuôi hy vọng. Kỳ thực càng kéo dài chỉ càng khiến tổn thương thêm lớn mà thôi.

Tôi nói: “Trác Hạo, sau sinh nhật này anh đã ba mươi tư tuổi rồi!”

Trác Hạo nói: “Ừ, thời gian trôi nhanh thật, năm đó quen em, em mới chỉ là cô thiếu nữ, bây giờ đã trở thành một người phụ nữ đích thực rồi!”

Tôi không khỏi phì cười: “Sao nghe anh nói em lại có cảm giác mình đã bước sang tuổi trung niên rồi? Nhưng Trác Hạo, phong độ anh vẫn không kém năm xưa. Có điều hoa đẹp không nở mãi, tuổi xuân không còn mãi, anh cũng nên nghĩ đến chuyện chung thân đại sự của mình đi. Còn không mau mau kiếm lấy một cô dâu, em sợ anh sẽ trở thành tội nhân lịch sử gây tuyệt tự nhà họ Trác đấy!”

Trác Hạo châm thuốc. Khuôn mặt ẩn sau làn khói nửa tỏ nửa mờ trở nên trầm lắng hơn. Anh nhìn tôi nói: “Ô Nhã, bao năm rồi em cũng biết, anh không hề lỏng lỏng. Anh vẫn đang đợi em.”

Bàn tay cầm đũa của tôi bỗng run run. Không hiểu sao tôi bỗng nghĩ tới một câu nói thịnh hành trên mạng: Anh nói xem, anh thấy em tốt ở chỗ nào để em sửa!

Tôi nói: “Trác Hạo, bao năm rồi anh cũng biết, trái tim em bây giờ không thể tiếp nhận thêm ai khác nữa.”

Anh không tiếp lời, tôi cũng im lặng. Một lúc sau tôi không chịu được phải lên tiếng phá tan sự lúng túng nặng nề. Tôi nói: “Trác Hạo, tình cảm anh dành cho em đến tám phần là ngộ nhận. Anh chưa từng bị con gái bỏ nên mới cảm thấy em không giống những cô gái khác. Anh đã bao giờ nghĩ có thể tình cảm anh dành cho em thực ra không hề tự nhiên, nói không chừng chỉ là ham muốn chinh phục lại thôi cũng nên?”

Thật khó tưởng tượng lại có một ngày tôi có thể ngồi nói chuyện cởi mở chân tình với người đàn ông cố chấp này.

Trác Hạo dụi tắt điếu thuốc, nghiêng người về phía trước nhìn tôi, nói rành mạch từng từ: “Ô Nhã, anh hơn em bảy tuổi. Hôm nay đã tròn ba mươi tư tuổi rồi, đã qua cái thời tuổi trẻ bốc đồng. Giờ đây, đâu là hành động theo cảm tính, đâu là càng thua càng muốn chinh phục, đâu là yêu thật lòng, đâu là biết quý trọng, anh đều hiểu rất rõ. Ninh Hiên đã ra nước ngoài nhiều năm rồi, cho dù bây giờ em vẫn không thể từ bỏ được cậu ta nhưng anh tin là sớm muộn gì thời gian cũng sẽ mang đi, xóa mờ và chữa lành mọi nỗi đau và những chuyện không như ý. Vì thế...” Nói đến đây, Trác Hạo dừng lại, nhấc ly rượu trước mặt lên rồi nói tiếp: “Chúng ta hãy cạn ly vì những chuyện đã qua! Sau buổi tối ngày hôm nay chuyện cũ đừng nghĩ đến nữa; người cũ cũng hãy chôn sâu xuống đáy lòng. Sau này chỉ nhìn về tương lai phía trước thôi, em thấy sao?”

Mắt tôi ươn ướt, lời Trác Hạo nói đã chạm đến rai tim tôi. Tôi nhấc ly rượu lên, mỉm cười cạn ly cùng anh, nụ cười làm giọt nước mắt vốn đọng trên khóe mắt tuôn rơi. Nước mắt trào ra nhưng tôi vẫn kiên cường mỉm cười. Bao năm trôi qua, dường như mãi đến lúc này tôi mới tìm được phương hướng, ý chí phấn đấu cho cuộc đời mình, tôi không thể cứ tiếp tục qua ngày đoạn tháng thế này nữa. Những lời Trác Hạo nói đã phần nào giúp tôi phần chấn trở lại.

Tôi cười nói: “Đúng! Cạn ly vì những chuyện đã qua!”

Rượu hòa lẫn nước mắt cùng trôi xuống bụng, nóng ấm, cay sè. Và còn hơi chan chát.

Trong nháy mắt, hương vị giao thoa phức tạp này tan ra trên đầu lưỡi, trong cổ họng và dạ dày tôi.

Mọi thứ dù tốt dù xấu rồi đều sẽ qua đi. Bất luận ta có đau lòng hay không, thời gian vẫn cứ chạy về phía trước. Ký ức rồi sẽ phai mờ, dù có liều mạng tranh giữ thể nào chẳng nữa, sinh mệnh cũng sẽ dần suy kiệt, chẳng ai ngăn nổi thời gian cuốn trôi tất cả.

Đời người thực rất ngắn ngủi. Trác Hạo đã nói một câu rất đúng: thời gian có thể mang đi tất cả. Còn con người sống trên đời vẫn phải nhìn về phía trước.

Sáu năm nay, Ninh Hiên đã trở thành bóng ma trong lòng tôi, từ ký ức điều khiển mọi cảm xúc trong tôi. Giờ đây chẳng phải tôi nên từ bỏ bóng ma này, học cách hướng tới tương lai hay sao?

Nói là vậy, nhưng liệu tôi có thể thực sự từ bỏ được không?

Tôi đến thành phố B khi mới hai mốt tuổi, mang theo một trái tim đã chết, và một cái xác không hồn. Sáu năm đã trôi qua, điểm khác biệt duy nhất giữa Tô Nhã của hôm nay với Tô Nhã khi mới đặt chân đến đây chỉ là tuổi tác. Còn lại không có gì thay đổi, vẫn một trái tim đã chết, vẫn một cái xác không hồn.

Kể từ khi rời bỏ thành phố A, từ khi rời xa Ninh Hiên, toàn bộ sức sống của tôi cũng đã lụi tàn không vương sót.

Sáu năm trước, sau khi đã ổn định xong cuộc sống ở thành phố B, tôi gọi điện về nhà, tôi khóc, bố mẹ cũng khóc.

Mẹ nói: “Con ơi, bố mẹ làm khổ con rồi!”

Bố nói: “Tô Nhã, là tại bố không tốt!”

Tôi nói: “Bố mẹ, con đã làm mất mặt bố mẹ, con đã yêu một cậu học sinh cấp Ba.”

Mẹ nói: “Con ngốc quá, bây giờ còn nói những chuyện đó làm gì? Con sống vui vẻ là được. Bây giờ bố mẹ không mong gì ngoài từ nay về sau con được hạnh phúc!”

Bố hỏi tôi: “Tô Nhã, sau này con vẫn sẽ vui vẻ chứ? Phải không?”

Tôi vừa gạt nước mắt vừa sống chết khẳng định: “Vâng, nhất định con sẽ sống vui vẻ!”

Mẹ kể với tôi: “Tô Nhã, sau khi con đi cậu bé đó đã đến nhà tìm con. Cậu ta như phát điên, trông sợ lắm. Cậu ta nói cậu ta không chia tay, cũng không tin con có thể chia tay. Cậu ta nói cô ơi, cháu xin cô, cô nói cho cháu biết Tô Nhã ở đâu, cháu phải gặp cô ấy, nếu không cháu chết mất; cậu ta còn van xin mẹ: Cô ơi, cô đừng trách mắng Tô Nhã đã yêu cháu, đợi cháu tốt nghiệp rồi hai chúng cháu sẽ cùng ra nước ngoài,

cháu cầu xin cô đừng chia rẽ chúng cháu, cháu hứa nhất định sẽ đối xử tốt với cô ấy cả đời, thật đấy, cháu không phải đứa trẻ con!”

“Mẹ nói cô không hề phản đối chuyện của hai đứa, cô đâu đã biết hai đứa yêu nhau thì phản đối thế nào được; cô cũng không biết Tô Nhã đi đâu, có lẽ nó sợ cháu tới tìm nên ngay đến bố mẹ cũng đang tâm giấu giếm.”

“Mẹ nói xong thì cậu bé đó, Ninh Hiên phải không, nó liền ngồi sụp xuống sàn, bất động. Mẹ và bố con tưởng cậu ta đang khóc nhưng khi cúi xuống nhìn thì không phải, nhưng trông bộ dạng còn khủng khiếp hơn khóc nhiều. Cậu ta như bị ma nhập, miệng cứ lắp bắp sao có thể vì mấy tấm ảnh mà thành ra thế này? Không thể như thế được!”

Nghe mẹ kể mà trái tim tôi đau nhói, tan nát.

17. Chương 33 - 34

33. Tình bạn vĩ đại

Tôi hỏi mẹ: “Mẹ ơi, thế cậu ta có sao không?”

Mẹ nói: “Sau này không thấy đến nữa. Chỉ nghe cô đã chạy việc cho con kể là cậu ta nghỉ học khá lâu, hình như ốm nặng. Rồi sau đó gia đình làm thủ tục cho đi du học luôn.”

Sau cuộc điện thoại đó tôi cũng lâm bệnh nặng. Cả ngày nằm mê man, có lúc thấy mình đang ở thành phố A, có lúc biết rõ rằng mình vừa nằm mơ, cảm thấy Ninh Hiên đang ở ngay bên, đưa tay lên chạm vào hán, lại chợt hốt hoảng nhận ra mình đã xa hán ngàn dặm.

Tôi cứ lúc tỉnh lúc mơ nằm liệt giường, nhưng dù là lúc tỉnh táo hay trong cơn mê man, dường như nước mắt tôi không lúc nào ngừng rơi.

Tôi tưởng mình sẽ không qua khỏi trận ốm này, chết đi cũng tốt, coi như là một sự giải thoát.

Thế nhưng cuối cùng tôi vẫn khỏe lại.

Về công việc, vì thời gian nghỉ ốm quá lâu nên tôi đã bị sa thải. Đành phải tìm việc lại từ đầu.

Những ngày sau đó tôi chỉ ăn mì tôm cảm hơi, không dám than với mẹ nửa lời về tình trạng túng quẫn của mình. Cả nhà vừa trải qua một cơn đại nạn, tôi không nên lại chìa tay xin tiền.

Tôi nộp hồ sơ xin việc hết công ty này đến công ty khác, cả ngày chỉ xoay quanh phỏng vấn với úp mí. Hy vọng và thất vọng cứ thế nối tiếp đan xen, khi gần như đã trở nên tê liệt, tôi vô tình gặp lại Trác Hạo.

Đến tận lúc ấy, ngỡ ngàng đối mặt với anh, tôi mới nhớ ra trước kia mình vẫn chưa hỏi anh chuyển trụ sở công ty đến nơi nào.

Thì ra là thành phố B.

Vừa thấy Trác Hạo tôi liền nghĩ ngay đến một câu, không phải “nhân sinh hà xứ bất tương phùng” mà là “chết tiệt, đúng là oan gia ngõ hẹp”!

Tôi đã từng khẳng khái tuyên thệ với anh ta: Em và Ninh Hiên sẽ không bao giờ rời xa nhau, hai chúng em sẽ ở bên nhau trọn đời trọn kiếp!

Thế mà chưa đến nửa năm sau, tôi đã gặp lại Trác Hạo trong tình huống đầy bi kịch này! Khi tôi và Ninh Hiên không chỉ đã rời xa nhau mà đời này kiếp này mãi chẳng thể ở bên nhau được nữa!

Chẳng trách các cụ vẫn bảo, đừng nói trước mà bước không qua.

Tôi đã tự tin bao nhiêu khi nói câu: Chúng em sẽ không xa nhau, chúng em nhất định sẽ ở bên nhau!

Nhưng ngoảnh đi ngoảnh lại mọi thứ đều đảo ngược hết cả.

Vừa thấy Trác Hạo, tôi quay lưng bỏ chạy, chẳng còn quan tâm đến phỏng vấn gì nữa.

Trác Hạo thấy tôi chạy thì vội vàng đuổi theo.

Anh nhanh chân hơn tôi, nhanh chóng bắt kịp và giữ tôi lại. Sau đó dùng đủ mọi hình thức hỏi han thăm vấn để nắm được tình trạng tôi lúc ấy. Sau đó lại âm thầm thu xếp cho tôi một công việc ở trung tâm triển lãm.

Ban đầu tôi cứ nghĩ mình khổ tận cam lai số đỏ, cuối cùng cũng gặp được người nhận ra năng lực tiềm ẩn của mình. Phải đến gần một năm sau, trong lúc nói chuyện với sếp, tôi mới vô tình biết mình được nhận vào đây làm hoàn toàn không phải nhờ mấy ưu điểm sức khỏe tốt, gia thế trong sạch, nói năng lưu loát, sở thích lành mạnh vân vân viết trong đơn xin việc, mà hoàn toàn do tác động từ bên trong của Trác Hạo.

Anh đã bỏ ra một số tiền không nhỏ hỗ trợ tu sửa trung tâm triển lãm, sau đó vô tình để lộ tâm sự “có một người bạn đang tìm việc”.

Và thế là bạn của anh ta, đồng chí Tô Nhã, liền đường đường chính chính trở thành nhân viên mới của trung tâm triển lãm.

Biết công việc mình đang làm có được nhờ đâu, bao kiêu ngạo cũng như nhuệ khí ngang tàn trong tôi đều bay biến hết. Tôi không dám hùng hổ chạy đến trước mặt Trác Hạo đập bàn đập ghế nói ra những câu ngu ngốc kiểu: “Tôi không cần dựa dẫm vào người khác, tôi chỉ dựa vào chính tôi.”

Tôi lặng lẽ giả vờ không hay biết, lặng lẽ tiếp nhận ý tốt của anh, lặng lẽ tự nhủ mình không mắc nợ anh, cứ vờ như không hề nhận ra tấm lòng của Trác Hạo.

Anh thường ngập ngừng hỏi tôi: “Tô Nhã, em thấy anh có chỗ nào khác trước không?”

Tôi thường giả bộ ngạc nhiên đáp: “À? Anh không nói em cũng không để ý kỹ, giờ hình như anh còn đẹp trai hơn hồi trước!”

Thực ra tôi biết ý anh muốn hỏi: Tô Nhã, em thấy không, anh đã không còn lằng nhằng gì với mấy cô gái kia nữa rồi.

Thực ra ý tôi muốn nói: Trác Hạo, dù cho anh có thay đổi thế nào, cả đời này em cũng không thể yêu thêm ai khác nữa rồi.

Cả đời này em chỉ yêu một người. Cho dù sau này chúng em không thể ở bên nhau nhưng em vẫn chỉ yêu mình người đó.

Người đó không phải anh, mà là Ninh Hiên.

Tôi nói: “Trác Hạo, em sẽ thử lấy lại tinh thần, dần bước ra khỏi cái bóng của quá khứ. Nhưng em muốn nói, chưa chắc thử rồi em sẽ có thể thành công. Vì thế anh đừng lãng phí thời gian với em, anh quả thực cũng không còn trẻ nữa đâu!”

Trác Hạo bật cười: “Thế cũng được, anh sẽ thử không quanh quẩn treo cổ trên cái cây mang tên Tô Nhã này xem. Nhưng trong thời gian chưa tìm được đối tượng phù hợp, anh vẫn sẽ tiếp tục quấy rầy em đây. Từ chối anh là quyền của em, có cho em cơ hội tiếp tục từ chối hay không lại là quyền của anh!”

Tôi cũng cười. Tôi hỏi: “Trác Hạo, anh thích em ở điểm nào?”

Anh nói: “Đây cũng là điều anh nghĩ mãi không ra. Nói về nhan sắc, thực ra còn rất nhiều người xinh đẹp hơn em; nói về học thức, học lực của em quả thực cũng không cao, nói về tính tình, em căn bản không thể xếp vào hàng dịu dàng thùy mị, thậm chí còn khá cứng đầu. Nghĩ đi nghĩ lại anh không thể tìm ra chỗ hơn người của em, nhưng đặt em cùng với những cô gái hơn người một hai bậc kia thì lại chỉ có em khiến anh yêu thương nhất!”

Mấy câu đầu tiên của anh làm tôi sửng sốt vô cùng, dám cả chê bai tôi không ra gì cả! Nhưng mấy câu sau lại khiến tim tôi mềm nhũn, ầm ập.

Tôi gần như quên rằng người đang ngồi trước mặt mình vốn dĩ là bậc thầy về những lời đường mật.

Tôi nói: “Thì ra anh đồng cảm với em.”

Trác Hạo nói: “Không, không phải đồng cảm, Tô Nhã, anh thương xót em. Anh luôn cảm thấy mình là người có trách nhiệm trong nỗi buồn dai dẳng này của em.” Nói đến đây nét mặt Trác Hạo lộ vẻ u sầu khiến tôi sửng người. Thấy tôi sửng sờ, anh nhíu mày, trầm ngâm nói: “Anh luôn nghĩ, nếu như ban đầu anh... thì em sẽ không... sẽ không chia tay anh. Nếu không chia tay anh, sau đó em sẽ không ở bên Ninh Hiên. Nếu em không ở bên cậu ta thì bây giờ đã không phải trải qua những ngày tháng đau khổ thế này!”

Anh nói có phần ập úng nhưng tôi nghe mà càng ngậy đại.

Tôi chợt nhớ ra đoạn văn vô cùng hoa mỹ rất hay được nhắc tới trong dân gian: Thời đó tôi không nên lấy chồng, nếu không lấy chồng thì chồng tôi đã không chết, nếu chồng tôi không chết thì bây giờ tôi cũng không rơi vào tình cảnh đau khổ thế này...

Nghĩ vậy tôi phì cười. Trác Hạo hỏi tôi: “Em thấy anh buồn cười lắm à?”

Tôi đáp: “Trác Hạo, kiểu giải thích theo phép loại suy như của anh được gọi là hiệu ứng vòng đời bướm bướm đấy!” Anh nghe vậy cũng bật cười theo. Tôi lại nói: “Em có vui hay không, có hạnh phúc hay không tất cả đều do em tự chọn lấy, không liên quan đến ai cả. Anh quả thực không nên vợ hết lỗi về mình như vậy. Nhưng thực sự em không ngờ, anh vật lộn trong chốn thương trường khốc liệt bao nhiêu năm trời vậy mà vẫn giữ được tấm lòng lương thiện tích đức như thế.” Bỗng nhiên tôi lại muốn bày trò trên anh, tôi nghiêm mặt hỏi: “Trác Hạo, anh nói thật cho em biết, thật ra anh đang giấu em một bí mật phải không?”

Trác Hạo thoáng biến sắc mặt, nhưng ngay sau đó đã nhếch miệng cười, lặng lẽ nhìn tôi không trả lời.

Sự im lặng của anh làm tôi hơi lúng túng, lắc đầu rũ sạch mọi gượng gạo, tôi thản nhiên như không nói tiếp: “Trác Hạo, có phải anh chính là cháu trai Lô Phong không? Nếu không sao anh lại có trái tim tu nhân tích đức thế...”

Trác Hạo nhìn tôi, chậm rãi mở miệng nói: “Tô Nhã, từ trước đến nay chỉ có em là người con gái duy nhất dám đùa với anh thế thôi!”

Hôm sau, vừa đến văn phòng Đào Tử đã chạy ngay đến chỗ tôi hỏi han: “Tối qua ai chịu ai thế?”

Tôi đẩy ngay cái đầu nổi đầy mụn do hoóc môn cực bộ tiết quá nhiều của cô nàng sang một bên, trịnh trọng nói: “Giữa tôi và Trác Hạo là tình bạn vĩ đại vô cùng trong sáng, cảm ơn!”

Đào Tử chớp chớp mắt, đột nhiên hỏi: “Cậu đọc Thời hoàng kim của Vương Tiểu Ba chưa?”

Tôi đáp: “Mới xem qua bìa thôi.”

Đào Tử lập tức nhìn tôi khinh khỉnh, “Xí! Nói cho cậu biết, tình bạn vĩ đại tuyệt đối không bao giờ là tình bạn khác giới. Thời hoàng kim cho chúng ta thấy, phàm là tình bạn vĩ đại giữa nam và nữ thì cuối cùng cũng đều phát triển đến cái giường mà thôi!”

Tôi trừng mắt nhìn nó gầm lên: “Biến!”

Tôi hung hăng quát Đào Tử “biến” xong, lại nói với thêm một câu: “Trước khi biến thì đưa Thời hoàng kim cho đây mượn! Để... ừm... nghiên cứu!”

Đào Tử là fan hâm mộ trung thành của văn sĩ Tiểu Ba, nó vừa tìm sách vừa hỏi tôi: “Ô Nhã, cậu đã biết hợp đồng triển lãm kinh thiên động địa trung tâm mình mới nhận chưa?”

Tôi cầm quyển sách, cảm thấy rất quen, thì vốn đã bảo tôi từng xem qua bìa rồi mà.

Tôi vừa giở sách tìm kiếm bản chất của tình bạn vĩ đại, vừa băng quơ trả lời Đào Tử: “Không biết!” Đợi nào xử lý xong câu hỏi của Đào Tử, tôi mới hỏi lại: “Sao cơ? Quản lý lại tìm được nguồn bồi dưỡng cho anh chị em chúng ta à?”

Đào Tử liền nhảy xổ đến chỗ tôi, giật lại “Tình bạn vĩ đại” từ tay tôi, phấn khởi khoe: “Ô Nhã, mình nói à nghe, lần này quản lý đúng là anh hùng lập công lớn! Ông ấy đã dụ dỗ được Trình Hải, nhà thiết kế trang sức trẻ nhất, tài hoa nhất thế giới hiện nay! Trình Hải đồng ý sẽ trưng bày toàn bộ các thiết kế xuất sắc nhất trong những năm gần đây của anh ta ở trung tâm triển lãm của chúng ta! Ô Nhã, cậu biết điều này có nghĩa là gì không? Có nghĩa là hàng loạt các danh sĩ, các ông to bà lớn trong giới thượng lưu ào ào đổ đến đây như thủy triều, mang theo cả đồng tiền đổi lấy vé vào cửa trung tâm triển lãm chúng ta đấy! Ô Nhã, nói mau, nghe được tin này cậu có xúc động không nào? À, nghe nói Trình Hải còn cực cực cực kỳ đẹp trai nữa! Ha ha ha! Thật kỳ diệu, mình dường như có thể trông thấy một tuyệt sắc mỹ nam ôm theo cả đồng tiền đang từng bước sà vào lòng mình rồi đấy! Ha ha ha! Không được rồi, mình kích động quá, phải bình tĩnh, bình tĩnh nào!”

Đào Tử háo sắc vội vàng chạy ngay vào nhà vệ sinh, có vẻ đang cần mấy gáo nước lạnh gội thẳng vào mặt. Tôi thì không cần, bởi toàn thân tôi đã sớm đắm chìm trong cơn lạnh.

34. Nói thật và trừng phạt

Trình Hải là tên nhà thiết kế trang sức người Hoa đang nổi như cồn trên toàn thế giới mấy năm gần đây. Nghe đồn các tác phẩm của anh ta vô cùng lung linh, thần bí, rung động lòng người, chứa đựng vẻ dịu dàng tuyệt vọng toát lên từ nỗi đau u uất, nét cuồng dại vô tri ẩn nấp trong tĩnh lặng. Rất nhiều quý bà, quý cô

trong giới thượng lưu, trong các gia đình quyền quý thậm chí cả thành viên hoàng gia đều không tiếc tay tung tiền tranh mua những món đồ do anh ta thiết kế.

Anh ta đã trở thành nhà thiết kế trang sức hàng đầu thế giới, nghe nói dù cho là người có tiền có địa vị đi chăng nữa, chỉ cần anh ta không vừa lòng thì có tung bao nhiêu tiền chăng nữa cũng đừng mong được thấy anh ta trở tài, quyền cao chức trọng đến mấy cũng đừng hòng có được một bản thiết kế cao quý xa xỉ rung động lòng người của anh ta. Trình Hải đã trở thành niềm tự hào của người Trung Quốc, trở thành truyền thuyết thần kỳ nhất trên thế giới, trở thành ngôi sao sáng chói trong lòng bao thiếu nữ non nớt đủ mọi màu da. Anh ta cũng chính là vết thương đau đớn tột cùng tôi muốn quên mà không thể quên, muốn yêu mà phải từ bỏ.

Sáu năm trước, Trình Hải mang tên Ninh Hiên.

Ban đầu tôi còn không chắc nhà thiết kế trang sức trẻ tuổi nổi đình nổi đám này có phải là Ninh Hiên hay không, mãi đến khi đọc một bài báo đính kèm ảnh trên trang CNN, tôi mới dám khẳng định.

Không hiểu tại sao vừa ra nước ngoài hắn liền thay tên đổi họ, có lẽ hắn muốn lột xác thành một con người mới, giã từ tất cả những chuyện không muốn nhắc lại trong quá khứ chẳng.

Vốn cứ ngỡ tôi và hắn chỉ có thể mang theo ký ức về nhau sống nốt phần đời còn lại trong xa xôi cách trở, nhưng hình như ông trời đang muốn sắp xếp một màn kịch cho tôi và hắn có cơ hội tương phùng lần nữa.

Đây rốt cuộc là sự giải cứu cho nỗi nhớ nhung dai dẳng bao năm trời hay lại là chất xúc tác kéo dài thêm nỗi đau đã qua?

Mấy ngày sau tôi sống trong trạng thái căng thẳng và khủng hoảng tột độ, làm việc gì cũng mất tập trung, hồn phách bay tứ tung.

Lúc nào tôi cũng nghĩ: Có nên xin nghỉ phép để trốn hắn hay không? Chẳng lẽ phải gặp hắn thật ư? Gặp rồi tôi nên nói gì? Nói gì với hắn? Nói gì với người kia? Nhưng nếu xin nghỉ phép, trốn không gặp hắn, chẳng lẽ từ nay về sau tôi và hắn thực sự sẽ mãi xa cách, cả cuộc đời này không được nhìn thấy nhau nữa ư?

Nghĩ đến đây tim tôi lại đau nhói, tôi nằm bò ra bàn thờ ngẩn than dài.

Bỗng nhiên Đào Tử chạy ào vào văn phòng loan tin: “Có tin vui đây! Cấp trên vừa cấp kinh phí hướng ngoại cho cả phòng, chúng ta sẽ được tự sướng tối nay cả nhà ơi!”

Tiểu Ngô từ đằng sau vội vàng hỏi: “Sao vô duyên vô cớ lại có chuyện tốt lành thế này?”

Đào Tử nói: “Sao mà vô duyên vô cớ? Sếp mình chẳng vừa dụ được một thần tài trên người lấp lánh ánh tiền đến với chúng ta còn gì! Anh ta đến tức là con đường phát tài của chúng ta cũng đến. Con đường phát tài đã đến thì chúng ta sẽ phải làm việc cật lực. Nói ọi người biết, tối nay mới là bữa khai vị, cấp trên muốn

nhân lúc rỗi rãi này tạo điều kiện cho chúng ta vui vẻ một bữa, lấy tinh thần mấy ngày nữa lao vào làm việc!”

Tiểu Điền không nhịn được cười nói: “Đào Tử, tâm tư lãnh đạo đều bị cô nhìn thấu cả rồi! Ở trung tâm triển lãm này đúng là chẳng có gì qua nổi cặp mắt ma quái của cô!”

Tất cả cùng phá lên cười rồi xôn xao bàn tính xem tối nay nên đi đâu. Tôi đang buồn nẫu ruột, không có hứng thú nên lẳng lặng kéo Đào Tử lại nói: “Đào Tử, mình thấy không được khỏe, tối nay không đi cùng mọi người được đâu!”

Nghe vậy, Đào Tử quay sang nhìn tôi với bộ mặt khủng bố ngang góa phụ đen, hung tợn nói: “Ô Nhã, mọi người vừa quyết định tối nay sẽ đi hát karaoke! Mình không tin trên đời này tìm được một người có giọng hát khủng khiếp hơn của cậu! Nếu hôm nay đi hát nhất định cậu sẽ trở thành tiêu điểm của mọi sự chú ý, nếu tối nay cậu dám không đi làm mất hứng của mọi người, mình sẽ đại diện ặt trắng tụ họp một đội ăn mày vây đến xử lý cậu!”

Tôi kinh hoàng! Cách xử lý này quả thực cường bạo! Tôi quát: “Cậu dám!”

Đào Tử bật lại ngay: “Cậu bảo tôi có dám không! Bây giờ tôi gọi điện ngay cho đứa bạn bán len ngoài chợ, bảo nó chạy ra ngoài cổng quơ về đây một đồng đệ tử Cái Bang luôn!”

Tôi suýt chút nữa quỳ sụp xuống! Tôi kéo tay Đào Tử lại nói: “Mình không được khỏe thật mà!”

Đào Tử hung hăng hỏi: “Không khỏe chỗ nào?”

Tôi nói: “Đau dạ dày!”

Nó tàn nhẫn gầm lên: “Nhịn đi!”

Tôi!

Ngẫm lại mình trước kia cũng từng là một đứa bá đạo ngang ngược, người gặp hoảng hốt, ma thấy hốt hoảng đấy chứ; nhưng năm tháng qua đi, sự đời oái ăm thế sự đảo điên, giờ đây tôi lại biến thành một đứa xui xẻo hèn mọn người người có thể bắt nạt, ai ai cũng có thể chà đạp!

Nỗi nhục này sao có thể chịu nổi đây...

Đào Tử tàn nhẫn quát tôi: “Nhịn!”

Thấy nó hung tợn như vậy tôi run cầm cập vội vàng xuống nước: “Không cần nhịn nữa, không phải nhịn nữa, không đau nữa rồi!”

Người đứng tên căn nhà trọ tôi đang thuê, hay chủ nhà của tôi bây giờ chính là bà cô Đào Tử Thanh này. Nó mồm quất tôi “Nhịn!”, cánh tay vô liêm sỉ đồng thời vút toẹt đóng giấy tờ nhà vào mặt tôi. Bao nhiêu năm nay ngày nào cũng như ngày nào, nó luôn biến thái mang theo mấy tờ giấy đó bên người nhằm uy hiếp tôi bất cứ lúc nào.

Được rồi, bà đây khuất phục. Ai bảo nó có lắm nhà ở đây còn cô Tô Nhã ngoại tỉnh đáng thương này lại chỉ có thể thuê được căn nhà bé bằng cái mắt muối của nó!

Hát hò âm ỉ cả buổi tối, cuối cùng mọi người đều nhất trí kết luận tôi vẫn là đứa có giọng hát kinh khủng nhất, khả năng phá hoại chưa hề có dấu hiệu thuyên giảm.

Hát chán chê rồi mấy người họ lại bàn tính bày trò khác chơi.

Đào Tử nói: “Chơi trò đồ súc sắc nói thật đi! Ai thua thì ngoài uống rượu ra còn phải nói thật, nếu không sẽ bị phạt, được không?”

Tất cả đều gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

Tôi là người duy nhất không hóa thành gà. Tôi nói: “Không hiểu!”

Đào Tử đập tay lên trán giải thích: “Thưa chị, nói rõ ra là tất cả mọi người cùng đồ súc sắc, ai thua sẽ phải trả lời bất kỳ câu hỏi nào của người thắng, bắt buộc phải nói thật; nếu không muốn trả lời thì chịu phạt, mọi người bảo làm gì thì làm cái đó!”

Tôi tiếp tục thắc mắc: “Thế làm sao mà biết được ai nói thật ai nói dối?”

Đào Tử tối sầm mặt mày, trợn mắt nhìn tôi, sau đó gọi hết mọi người lại, nói: “Qua đây qua đây, tất cả qua đây cùng thề, ai không nói thật sẽ bị táo bón một tháng!”

...

Lời thề này quả là quá độc!

Tôi nói: “Đào Tử, ngoài ra mình còn một câu hỏi nữa!”

Đào Tử gầm lên: “Thưa chị, chị là tác giả của mười vạn câu hỏi và sao chắc?”

Tôi nói: “Mình muốn hỏi, nếu thua nhưng không muốn nói thật thì sẽ phải làm bất kỳ việc gì mọi người bảo phải không, giả sử không làm thì sao?”

Hai con mắt Đào Tử lóe lên những tia nhìn hung hãn của loài lang sói, nó nói: “Thế thì rửa cho đứa đây sau này để con không mất!”

Tôi rùng mình: “Đào Tử!”

Đào Tử gầm lên: “Ô Nhã, có thôi đi không thì bảo!”

Tôi nói: “Cậu nghe mình nói nốt đã. Mình muốn nói là không còn câu hỏi gì nữa, chúng ta bắt đầu thôi!”

Đến lúc con súc sắc được chuyển đến tay tôi, tôi bắt đầu thấy hối hận tại sao vừa nãy mình không phản đối chơi trò này. Không biết tôi có thù oán gì với mấy con súc sắc mà cứ tôi mở cốc là chúng cho ra mấy con số lẻ tẻ ngay được.

Kết quả, ván đầu tiên kẻ thua cuộc là tôi.

Đào Tử cười nham hiểm, điệu phẫn khích dường như biến thái này làm tôi có cảm giác như nó chặt vật sống được đến ngày hôm nay chỉ là để chờ chứng kiến cảnh tôi thua bạc.

Nó nói: “Ô Nhã, xin chị cho chúng tôi biết, người yêu cũ của chị tên là gì?”

Tôi không thể không ném cho nó một cái lườm báỉ phục. Quanh năm ngập đầu trong sự nghiệp hóng hớt buôn chuyện, khứu giác cũng nhanh nhạy hơn người, có thể dễ dàng đánh hơi được thứ mà người ta muốn giấu kín nhất.

Tôi đáp: “Tôi chọn chịu phạt.”

Đào Tử nói: “Uống rượu đi rồi...” Đầu nó đảo liên hồi như cái trống lắc, quay hết bên phải sang bên trái, cuối cùng nó cũng tìm được một cây chổi quét trần ở góc tường đưa cho tôi, “Coi như đây là cái cột, cậu biểu diễn một màn múa cột ọi người xem đi!”

Tôi há hốc miệng, trợn tròn mắt!

Con bé này thâm thật. Tôi nói: “Đào Tử, chúng mình quen biết nhau đã lâu thế rồi, mình còn đang trọ ở nhà cậu nữa...”

Đào Tử chặn họng tôi: “Im ngay, thân mấy cũng vô dụng! Có giỏi thì lần sau cố mà thắng đi, rồi nghĩ cách báo thù tới thể nào chẳng được, lần này cậu mà âm mưu trốn tránh... hỏi xem mọi người có dễ yên cho cậu xỏ lá không?”

Tôi quay sang nhìn mọi người xung quanh, tất cả đều đang cười dừng dừng nhìn tôi lắc đầu: “Tô Nhã, có gan đánh bạc thì phải có gan chịu thua chứ! Bạc phẩm có tốt thì nhân phẩm mới tốt được!”

...

Phải nói rằng, bất kể đi đến đâu, luôn có những con người có khả năng cường điệu hóa vấn đề thành bài học tư tưởng xuất hiện bên đời tôi.

Vô vọng. Tôi đành thở dài, nốc cả ly rượu trước mặt vào bụng để lấy dũng khí, rồi mồm môi mồm lợi cầm cây chổi ra đứng giữa phòng, nhắm mắt lại, mượn chút hơi men đang bắt đầu dâng lên từ dạ dày, uốn éo lắc lư như bị ma nhập.

Chỉ nghe bên tai vang lên một tràng cười như thể sấm rền.

Tôi mở mắt ra, thấy Đào Tử đang quỳ dưới đất, khốn khổ ôm chặt lấy chân của Tiểu Điền để không ngã lăn ra sàn. Những người khác cũng đang ôm bụng thở phì phò cố giữ chút hơi tàn.

Tôi nói: “Mọi người dù gì cũng nên lịch sự chút chứ, đừng có thẳng thừng kích động lòng tự trọng của tôi như thế!”

Đào Tử nói: “Thưa tráng sĩ Tô Nhã, nhìn người khác múa thì phải trả tiền, nhìn cậu múa thì bọn tôi phải trả bằng sinh mạng đấy! Từ nay về sau quyết không để cậu múa thêm lần nào nữa! Sao cậu có thể biến màn múa cột thành màn đánh đấm dã man thế cơ chứ!”

Đối mặt với tình trạng hỗn loạn không thể nói lý kiểu này tôi thường chọn phương án im lặng.

Sau đó, trong im lặng tìm thời cơ, rồi một khi đã tìm ra thì nhất định phải báo thù thật dã man tàn bạo!

Nhưng cái gọi là thời cơ lại không chịu đến với tôi, thành ra việc báo thù cũng vì thế mà chưa thể thực hiện được.

Ván thứ hai, tôi lại thua.

18. Chương 35 - 36

35. Gặp lại sau bao năm

Tiểu Điền nói: “Tô Nhã, cậu yên tâm, mình không thất đức nham hiểm như Đào Tử đâu, không đời nào hỏi mấy câu vô vị gãi ngứa ngoài giày như thế. Mình rất thẳng thắn. Xin hỏi, cậu làm tình lần đầu tiên lúc bao tuổi?”

...

Mẹ ơi! Tôi thấy nó còn nham hiểm thất đức hơn Đào Tử một trăm lần! Tôi có hóa thành tro cũng không thể cho chúng nó biết bản nường cáo biệt thời thiếu nữ khi hai mươi một tuổi!

Tôi nói: “Tôi vẫn chọn chịu phạt!”

Tiểu Điền cong môi lên nói: “Đúng là, sao hỏi cái gì cũng chọn phạt thế, chẳng thú vị gì cả.”

Tôi lại nốc thêm một ly rượu phạt nữa trong lúc chờ đợi đám lang sói bàn bạc hình phạt biến thái dành ỉnh.

Đào Tử nói: “Xem ra phải cho Tô Nhã chạy ra ngoài, không thể để nó chỉ mất mặt trước bọn mình thôi. Phải cho nó làm trò đồi bại trước mặt người khác mới được, cho nó biết thế nào là nhục như con trùng trọc để lần sau thua không dám chịu phạt nữa, chỉ còn nước trả lời câu hỏi của bọn mình!”

...

Trời! Tôi sai rồi, tôi xin thu lại câu vừa nãy! Thực ra thất đức và nham hiểm nhất trên đời này vẫn là bà già lẩm quẻ Đào Tử!

Mọi người đều thấy ý kiến của Đào Tử vô cùng thấu tình đạt lý. Sau khi đã xác định phương hướng “cho tôi bẽ mặt trước người ngoài”, cả bọn bèn chụm lại suy tính một hình phạt bệnh hoạn tâng tặn lương tâm mới.

Tiểu Điền nói: “Tô Nhã, quyết định rồi, vì đây là lần đầu tiên cậu bước ra khỏi cửa nên bọn mình cũng không muốn làm khó cậu quá, lần này coi như khởi động cho nóng người thôi. Cậu, rất đơn giản, sang phòng hát đối diện, mở cửa ra, sau đó hét to ba lần câu ‘tôi là con lợn’ là được!”

...Ặc!

Thật quá mất nhân tính!

Tôi hùng hổ hỏi: “Không đi được không?”

Đào Tử còn hùng hổ hơn đáp: “Được! Sau này con cậu không có mặt thôi!”

...

Tôi muốn xé toác cái miệng độc địa của con mụ đòi bại này!

Tất cả vì sức khỏe con em chúng ta, tôi buộc phải nhắm mắt lao vào một con đường không lối thoát.

Bước đến trước cửa phòng đối diện, tôi hơi căng thẳng. Tùy tiện xông vào phòng người ta, lại còn hét toáng lên khẩu hiệu “tôi là con lợn” nữa, chắc chắn trong mắt người bình thường tôi sẽ là một đứa đại thần kinh!

Nghĩ đến đây tôi mất hết dũng khí bước tới.

Bọn Đào Tử đứng sau lưng tôi. Đào Tử dẫn đầu khích bác tôi: “Ô Nhã, cậu có nhớ lần trước Tiểu Điền thua cá cược, cậu bảo nó nhắm lúc quản lý đi giải quyết nỗi buồn, giả vờ vào nhầm nhà vệ sinh nam không, khi đó nó còn chẳng buồn nhắm mắt nhú mày xông thẳng vào luôn đấy. Lần này đến lượt cậu sao mà vất vả thế!”

Úi chà! Nó mà không thèm nhắm mắt nhú mày á, có mà nhú mày không dưới trăm cái ấy!

Sớm muộn gì cũng phải qua cái ải này, thà làm cho nhanh, sớm chết sớm siêu sinh cho xong! Tôi không chần chừ nữa, hít một hơi sâu rồi đẩy cửa phòng hát đối diện.

Cửa mở, tôi không dám quan sát kỹ tình hình bên trong, cúi gằm mặt xuống nhìn chằm chằm vào đôi giày của mình, miệng nói lớn: “Rất xin lỗi, tôi xin làm phiền mọi người một lát!” Trong căn phòng đang ngập tràn tiếng nhạc, không ngờ giọng nói của tôi lại có sức mạnh chọc thủng lỗ tai, rõ ràng rành rọt như vậy. “Xin mọi người nghe tôi nói mấy câu: Tôi là con lợn! Tôi là con lợn! Tôi là con lợn!”

Mẹ ơi! Thế là xong rồi!

Hết xong mấy câu hùng dũng, tôi chợt nhận ra trong phòng tuyệt chỉ có tiếng nhạc, không một ai lên tiếng.

Có lẽ họ đã bị dọa chết khiếp trước cô nàng mắc bệnh thần kinh thuộc xã hội xã hội chủ nghĩa này rồi.

Tôi hít sâu một hơi, định đóng cửa rút lui.

Mới đặt tay lên nắm cửa, còn chưa kịp động đây gì, tôi đã bất ngờ nghe thấy một giọng nói nghiêm nghị quen thuộc: “Ô Nhã, cô bày trò gì thế hả?”

Tôi nghe mà giật mình, đứng tim!

Là tiếng ngài quản lý!

Tôi ngẩng đầu nhìn về hướng phát ra tiếng nói, chẳng phải sếp đang hỏi tôi đây sao?

Sau đó khi đã định thần nhìn kỹ lại, tôi chết sững. Dưới chân tôi dường như bỗng có động đất. Cả bầu trời trên đầu như cũng đổ sụp xuống. Lòng tôi cuộn cuộn dâng sóng rồi thoát trống rỗng. Tại tôi ong ong không nghe thấy bất kỳ âm thanh gì, trong đầu vang lên những tiếng gào không dứt. Toàn thân tôi chỉ trong thoáng chốc như đã mất hết mọi tri giác, chỉ có con mắt còn hoạt động, nhìn con người kia, tuy kinh hãi nhưng vẫn tham lam muốn nhìn mãi, không nỡ cả chớp mắt.

Ninh Hiên!

Người đang ngồi bên cạnh quản lý lại chính là Ninh Hiên!

Ninh Hiên! Ninh Hiên! Đã bao lâu rồi không gặp cậu? Bao lâu rồi? Cậu vẫn đẹp trai như vậy, vẫn hút hồn như vậy, vẫn mê hoặc ánh mắt phụ nữ như vậy! Sáu năm nay cậu thế nào? Có vui không? Hận tôi không? Có còn nhớ tôi không?

Và, cậu còn yêu tôi không?

Tầm nhìn của tôi mờ dần vì bị ngăn cách bởi làn nước mắt không thể chế ngự. Tôi hoàn toàn không thấy rõ vẻ mặt của Ninh Hiên khi nhìn tôi.

Tôi ra sức cố gắng kìm nén những giọt nước mắt, nhưng không đủ dũng khí nhìn Ninh Hiên thêm lần nữa!

...

Tôi chuyển ánh mắt sang người ngồi cạnh hẳn. Đó là một cô gái trẻ xinh đẹp quyến rũ đến bàng hoàng. Cô ta với lấy hai chiếc micro trên mặt bàn rồi đưa một chiếc cho Ninh Hiên. Bên tai tôi vang lên tiếng nhạc ồ ạt muốn chết của bài “Người yêu tri kỷ”!

Người yêu tri kỷ! Cô ta muốn hát cùng Ninh Hiên bài “Người yêu tri kỷ”!

Lúc này trái tim tôi đau nhói, như bị ai dùng một con dao sắc lẹm đâm hết nhát này đến nhát khác. Lúc này đây tôi chỉ mong sao mình đã chết. Chết rồi sẽ không phải hứng chịu nỗi đau tê tái suốt xương suốt tủy này!

Ninh Hiên, Ninh Hiên. Sáu năm trước cậu là của tôi; sáu năm sau cậu đã trở thành của người khác rồi ư?

Quản lý lặp lại câu hỏi: “Ôi Nhã, tôi hỏi cô, rốt cuộc cô đang bày trò gì? Đám các cô lại ăn no rủng mỡ đấy hả?”

Tôi biết quản lý đang hỏi gì nhưng mồm miệng đã đơ cứng lại, câu chữ đều bị nghẹn nơi cuống họng không sao bật nổi ra.

Đào Tử ló ra từ phía sau, giải nguy giúp tôi: “Báo cáo quản lý, sáng nay nhận được kinh phí hướng ngoại của cấp trên nên chúng tôi đã quyết định đến đây sinh hoạt và đang chơi trò nói thật ở phòng bên cạnh! Ôi Nhã thua nhưng kiên quyết không nói thật nên chúng tôi phạt cậu ấy phải sang phòng bên cạnh hét lên ba lần câu “Tôi là con lợn”. Không ngờ, thật là trùng hợp! Cậu ta vừa hét lên thì quản lý xuất hiện ngay lập tức!”

Quản lý cười khùng khục: “Cô nói vậy hóa ra tôi là con lợn hả?”

Đào Tử vội vàng xua tay, “Không, không phải, quản lý hiểu nhầm rồi! Đúng là nhầm to! Ôi Nhã mới là lợn, không phải quản lý, không đến lượt quản lý làm lợn đâu! Không, không, không, tôi không có ý đấy! Ý của tôi là, đã có Ôi Nhã rồi thì không ai phải làm lợn hết! Một mình cậu ta bao thầu hết các đầu lợn rồi!”

Quản lý không buồn thảo luận tiếp chuyện ai là lợn ai không là lợn với Đào Tử nữa. Thảo luận với một đứa mồm mép tép nhảy như nó thì có thể rút ra được chân lý gì ở đời? Bao giờ nó cũng leo lên những luận điệu hoang đường, cái luận điệu “Ôi Nhã bao thầu hết các đầu lợn rồi” này lại càng hoang đường hơn.

Quản lý cũng chẳng buồn đôi co với chúng tôi nữa mà quay sang giới thiệu về Ninh Hiên và cô gái ngồi cạnh cậu ta: “Hai cô chú ý, người ngồi bên cạnh tôi đây là nhà thiết kế trang sức có tiếng nhất thế giới hiện nay: Trình Hải tiên sinh; còn tiểu thư xinh đẹp đây là trợ lý đặc lực của ngài Trình Hải, cô Ngải Phi.” Quản lý quay người lại giới thiệu với Ninh Hiên và Ngải Phi về tôi và Đào Tử: “Giới thiệu với Trình tiên sinh, hai cô đây là hai tinh anh của trung tâm triển lãm của chúng tôi, Ôi Nhã và Đào Tử Thanh. Hai người họ là đồng nghiệp tốt của nhau đấy! Sau này toàn bộ công tác chuẩn bị cho việc triển lãm các thiết kế của anh chủ yếu sẽ do hai người họ phụ trách!”

Tôi và Đào Tử, Ninh Hiên và Ngải Phi, bốn người cúi đầu chào hỏi nhau theo đúng phép lịch sự xã giao.

Sau đó Đào Tử vội kéo tay tôi định đi ra ngoài, khi đó tôi vẫn đang trong trạng thái dờ dẩn.

Trước khi quay người đi, tôi bỗng nghe Ninh Hiên lên tiếng: “Đợi một chút!”

Trái tim tôi, như bật tung khỏi lồng ngực theo tiếng gọi của hắn.

Ninh Hiên gọi chúng tôi lại nói: “Tôi rất hứng thú với trò chơi cô vừa nói! Phiền các cô dạy tôi chơi được không!”

Đào Tử lập tức toét miệng cười tựa như nắng vàng rực rỡ trăm hoa đua nở, nhiệt tình đáp: “Được chứ, được chứ, trò này là sở trường của tôi mà! Nhất định sẽ giúp ngài Trình chơi tới bến!”

Nói xong nó lấy khuỷu tay huých nhẹ tôi một cái, tôi vẫn trong trạng thái lơ mơ, chờ đợi.

Bị nó huých, tôi dần định thần lại. Tôi nói: “À, thế nào nhỉ, đúng rồi, trò này Đào Tử chơi siêu lắm, nhất định cô ấy sẽ giúp ngài Trình chơi vui tới bến!” Nuốt nước bọt, tôi miễn cưỡng nói tiếp: “Là thế này, thưa quản lý, tôi hơi đau đầu nên muốn về trước nghỉ ngơi được không?”

Quản lý đứng lên vội vàng bước đến trước mặt tôi và Đào Tử, ông ta gằn giọng hung dữ như súng đã lên nòng, nói nhỏ với chúng tôi: “Không được! Cô mở mồm ra mà nói ba từ đấy thì lý do nào cũng là giả cớ! Cô hồ đồ rồi phải không Tô Nhã, Trình tiên sinh đây là túi tiền của chúng ta! Người ta đã mở miệng mời mà cô lại dám bỏ đi, cô rắp tâm trêu người người ta đấy hả?”

Quản lý tụng kinh khủng bố tinh thần tôi xong liền quay sang lớn tiếng kêu gọi niềm nở: “Nào, nào lại đây, hai cô theo tôi lại đây, ngồi ở đây, chỉ bảo cẩn thận cho Trình tiên sinh xem trò này chơi thế nào, mọi người cùng chơi nào!” vừa nói vừa đẩy tôi và Đào Tử ngồi xuống sofa.

Tôi hoàn toàn rối loạn! Phía trước có quản lý, sau có Đào Tử đùn đẩy, hai chân tôi nửa muốn đi nửa muốn dừng, cứ như thế đến lúc hồn về với xác thì đã thấy mình đang yên vị tại chỗ ngồi ban nãy của quản lý rồi.

Đào Tử cũng ngồi xuống cạnh tôi. Quản lý ngồi ngoài cùng.

Người còn lại, ngồi sát bên cạnh tôi, chính là Ninh Hiên.

36. Khoảng cách xa nhất

Tôi chợt nhớ tới một bài thơ của Tagore.

Khoảng cách xa nhất trên thế gian

Không phải giữa sự sống và cái chết

Mà là đứng trước mặt em nhưng em không hiểu tình anh

Khoảng cách xa nhất trên thế gian

Không phải đứng trước mặt em nhưng em không hiểu tình anh

Mà là yêu đến si mê nhưng không thể nói anh yêu em

Khoảng cách xa nhất trên thế gian

Không phải là yêu đến si mê nhưng không thể nói anh yêu em

Mà là nhớ em nhứt nhối nhưng chỉ đành chôn sâu đáy lòng.

Ngay lúc này, ngay tại đây em và anh ngồi kề bên nhau, hai chúng ta rõ ràng đang rất gần nhau nhưng em lại có một cảm giác rất rõ ràng: khoảng cách giữa anh và em còn xa hơn rất nhiều so với khoảng cách xa nhất trên thế gian.

Ngồi bên cạnh Ninh Hiên, toàn thân tôi căng như dây đàn. Còn hần vẫn bình thản và lãnh đạm, như thể chưa từng quen biết tôi. Tôi có cảm giác trong mắt hần lúc này, tôi thực sự là một người xa lạ chưa từng gặp lấy một lần.

Đào Tử đưa mắt nhìn sang bắt gặp bộ mặt như đưa đám của tôi, lòng dạ cũng thấy bất an. Tôi còn nợ nó ba tháng tiền nhà, bây giờ lỡ tôi bất ngờ thắng thiên thì nó sẽ phải chịu mất mát quá lớn về tình yêu trọn đời mang tên Nhân dân tệ.

Quản lý lại mắc bệnh nghề nghiệp, quen miệng giục tôi và Đào Tử: “Đừng có lè mề như thế, mau làm việc đi!” Nói xong chính ông cũng cảm thấy ngôn ngữ công sở đem ra sử dụng ở đây có vẻ hơi sắc mùi ông trùm, bèn vội vàng sửa lại: “À, ý tôi là hai cô đừng ngăn người ra nữa, mau bắt đầu trò chơi đi, sôi nổi lên nào!”

Đào Tử đang nức nở nghĩ về số tiền nhà chưa thu hồi nhưng ngoài mặt vẫn phải niềm nở tươi cười, thành ra nụ cười trông thật méo mó. Nó nói với Ninh Hiên: “Anh Trình, trò này chơi như thế này...” Nói xong hết các quy tắc của trò chơi một lượt nó còn không quên bổ sung thêm vài câu độc địa: “Ở trung tâm triển lãm của chúng tôi, tôi là người chơi trò này siêu nhất, chưa từng thua bao giờ; còn Tô Nhã là người chơi dở nhất, chưa thắng bao giờ. Hôm nay được chơi với hai nhân vật hàng đầu của chúng tôi, bảo đảm anh Trình sẽ thấy vui đã đời, quên hết ngày tháng cho xem!”

Tôi rất muốn lớn tiếng quát Đào Tử: Cô nương ơi mất mát quá! Có ba tháng tiền nhà mà đã làm cô mất tinh thần ăn nói lung tung thế này à!

Ninh Hiên đưa mắt nhìn tôi. Trong ấn tượng của tôi, đây là lần đầu tiên hần nhìn thẳng vào tôi.

Ánh mắt hần lạnh lùng lãnh đạm, không mấy may chút gì gọi là gặp cố nhân.

Sự khinh bỉ xa lạ ấy khiến đầu óc tôi bắt đầu đau âm ỉ.

Ninh Hiên nói: “Được thôi! Nếu như cô và cô Tô vẫn giữ nguyên được phong độ thì tốt quá! Tôi vừa nghĩ ra một câu hỏi rất hay có thể hỏi cô Tô đây!”

Tôi nghe mà chết lặng, mặt mờ hiểu ra hẳn sẽ hỏi điều gì. Tôi ngẩng phắt đầu lên nhìn thẳng vào mắt hắn, ở đó đang lấp lánh một thứ ánh sáng long lanh khác thường nhưng cũng thật thâm sâu khó hiểu.

Đào Tử nói: “Nếu vậy xin chúc mừng anh trước, anh Trình ạ! Nhất định anh sẽ được thỏa nguyện!”

Thỉnh thoảng ông trời lại có sở thích ấy người chỉ khi đẩy mình sẵn có chủ đích từ trước bất ngờ bại trận.

Thỉnh thoảng một đứa ngờ nghệch bất ngờ ra oai thì sức công phá lại không thể xem thường.

Hai việc trên thỉnh thoảng lại kết hợp cùng một lúc làm nên kỳ tích khiến Đào Tử ngã giập cảm: Ninh Hiên không thắng còn tôi lại không thua! Mặc dù tôi không phải người thắng cao điểm nhất nhưng Ninh Hiên lại là người thua bết gi.

Kết quả ván thứ nhất, Đào Tử thắng, quản lý, tôi, cô Ngải Phi kia ở giữa, Ninh Hiên thua.

Đào Tử trợn mắt lú lười quay sang hỏi có phải tôi chơi ăn gian không. Tôi khẽ cười nhạo nó, nói nếu tôi mà có bản lĩnh chơi ăn gian thì đã thành bá chủ cái trò đổ súc sắc này lâu rồi có gì trước kia phải thua liên miên cho khổ!

Đào Tử mắng tôi không chơi ăn gian thì nói là không chơi ăn gian, sao phải lảm lời vô nghĩa thế!

Sau đó nó hăm hở tọc mạch hỏi Ninh Hiên: “Anh Trình, anh đã thua rồi vậy thì tôi hỏi anh nhé. Người phụ nữ anh yêu nhất trên đời này là ai?”

Tôi không khỏi trầm nghĩ: Hắn có dám nói là mình không? Mình có được coi là người phụ nữ hắn yêu nhất trên đời không? Hắn giờ hẳn đang hận mình lắm? Có hận hay không cũng không quan trọng, nhưng sao hắn lại đổi sang họ Trình? A, cũng không phải, thực ra vốn dĩ hắn phải mang họ Trình mà. Nếu nói như vậy, tại sao trước kia hắn lại mang họ Ninh? Ồ, phải ở ẩn mà. Cây to quá sợ có ngày hứng bão.

Càng nghĩ tôi càng đắm chìm vào mạch suy nghĩ lan man, bỗng nhiên nghe tiếng Ninh Hiên ngồi bên điềm nhiên nói: “Đây là câu hỏi không có câu trả lời. Tôi chọn bị phạt.”

Nghe câu trả lời của hắn, lòng tôi bỗng nhẹ nhõm hẳn.

Thà hắn không trả lời tôi còn thấy đỡ hơn phải nghe hắn nói ra tên người con gái khác không phải mình. Như thế ít ra tôi còn có chút an ủi là đã không bị tước đi ảo tưởng lén lút giấu kín trong lòng rằng tôi chính là người hắn yêu nhất.

Ninh Hiên uống một hơi cạn ly rượu phạt trước mặt rồi đợi Đào Tử sắp xếp hình phạt dành ỉnh. Đào Tử rõ là đồ thượng đội hạ đạp, chê kẻ nghèo mến thằng giàu, nhìn người cho rau, nó cười tít mắt nịnh nọt Ninh Hiên: “Anh Trình, anh bị thua thế này đối với tôi thực sự là một bất ngờ lớn, lần sau chúng ta nhất định

không được lặp lại chuyện này nữa, phải cho người khác thua mới đúng! Vì thế, để dọn đường cho chiến thắng quay lại, tôi nghĩ lần này chỉ cần phạt qua loa thôi. Anh uống thêm một ly rượu nữa là được!”

Tôi cực kỳ khinh miệt thái độ đối nhân xử thế của Đào Tử, lườm nó một cái cháy mắt.

Đào Tử coi như tôi không tồn tại, hoàn toàn không đếm xỉa đến mọi cảm xúc chủ quan hỉ nộ ái ố tôi phát ra, chỉ chăm chăm dồn hết tâm trí vào sự nghiệp lắc súc sắc.

Ván thứ hai, Đào Tử vẫn thắng. Tôi lại tiếp tục đạt được kỳ tích. Còn Ninh Hiên lại một lần nữa khiến bà địa chủ Đào Tử đã đặt kỳ vọng vào hấn ngã vỡ mắt kính.

Hấn lại thua.

Đào Tử đảo mắt qua mấy vòng. Tôi có thể thấy rõ trong mắt nó hiện lên hai chữ “nham hiểm”.

Đào Tử nói: “Anh Trình, anh lại thua rồi! Tôi không nể tình được nữa đâu! Mời anh hãy trả lời tôi, lần đầu tiên anh làm cái việc cáo biệt danh hiệu đồng nam là khi bao nhiêu tuổi?”

Tôi vô cùng bá phục Đào Tử ở một điểm: dù cho có là chuyện nhạy cảm, khó nói, tục tĩu đến đâu thì qua cái miệng của nó vẫn mang sắc thái chính đáng hiển nhiên như thường.

Nếu là tôi thì thà rằng tôi cắn lưỡi tự sát còn hơn là phải mở miệng ra hỏi những câu như thế này.

Ninh Hiên mỉm cười nói: “Tôi lại chọn phương án chịu phạt nặng!”

Đào Tử nghe xong liền bĩu môi: “Đúng là, câu trả lời lại giống hệt của Tô Nhã. Mất hứng quá.”

Ninh Hiên nghe vậy liền đưa mắt liếc nhanh qua tôi, rất nhanh, nhanh hơn cả một cái chớp mắt.

Đào Tử không hổ danh là mụ địa chủ Đào Tử Thanh thất đức. Nó nói: “Anh Trình, tôi hỏi trước anh hai câu. Anh đã nói là chịu phạt nặng thì nhất định phải phạt thật nặng, nặng đến bay hồn bạt vía nhé, thế mới đã chứ phải không?”

Ninh Hiên vẫn trơ tráo gật đầu phối hợp với nó: “Đúng thế.”

Đào Tử lại nói: “Anh Trình, có phải tối hôm nay bất kể tôi có đặt ra câu hỏi nào hay đưa ra yêu cầu khó đến mấy anh cũng không để bụng và bỏ qua hết chứ?”

Ninh Hiên lại gật đầu: “Đúng.”

Đào Tử gian xảo thoát cái có được hai tầng bảo vệ, nó lập tức nói với Ninh Hiên: “Thế thì được, hình phạt của tôi như thế này: anh Trình, cô gái ngồi cạnh anh đây, đã được mệnh danh là đối tượng đáng được triển lãm nhất ở trung tâm triển lãm của chúng tôi - một bà cô ế ẩm khờ khạo, một thực nữ muộn màng đáng thương! Bình thường cô ấy thánh thiện lắm, nhất định không cho bất kỳ đồng nghiệp nam nào chạm vào dù chỉ là một sợi tóc. Hôm nay tôi muốn Trình đại hiệp thay trời hành đạo, thay mặt toàn thể nam giới ghẹo cô ả một phen, đập vỡ bộ mặt giả vờ đoan chính, tiết hạnh của cô ta ra!”

Tôi càng nghe càng nặng đầu, những câu tụng kinh của nó làm hệ thống thần kinh trong não tôi giật lên giật xuống, đau dữ dội. Ninh Hiên cũng sốt ruột nhếch miệng hỏi: “Rốt cuộc cô Đào định phạt tôi làm việc gì đây?”

Đào Tử cười ranh mãnh, vô liêm sỉ nói: “Ha ha, việc này, thực ra, ha ha, rất đơn giản! Hình phạt chính là: anh hãy hôn Tô Nhã một cái! Phải hôn lên môi nhé! Cảm ơn!”

Tôi đứng tim!

Đào Tử ơi là Đào Tử, không thể không nói, nó đúng là... chị em tốt của tôi! Thật quá biết nghĩ cho tôi đấy! Thế quái nào nó lại vô tình mò ra được vì ai mà chị đây sống trong cảnh chán đơn gối chiếc bao nhiêu năm qua!

Nhưng nghĩ lại thì thấy việc này không phải đạo cho lắm. Hôn tôi lại là hình phạt đối với con người này ư...

Quản lý ngồi bên cạnh bỗng đập bàn quát: “Đào Tử Thanh, cô đúng là ngông cuồng càn quấy! Sao lại có ý nghĩ điên rồ như thế được!” Lời lẽ mới đánh thép làm sao, ai ngờ câu tiếp theo ông lại đổi ngay giọng: “May mà tối nay chúng ta không cần kiêng kỵ gì cả, ha ha! Đúng thế chứ, Trình tiên sinh, ha ha!”

Bây giờ trước mắt tôi không phải là một quản lý nghiêm nghị đường hoàng của trung tâm triển lãm nữa mà là một con cáo già gian ác đội lốt người!

Ninh Hiên quay sang tôi cười nhạt, khuôn mặt hần như đang tỏa ra một thứ ánh sáng lấp lánh huyền ảo đầy mê hoặc. Nhìn khóe miệng hần đang nhếch lên mà tôi không thể chế ngự nổi ánh mắt mình hóa ngây dại.

Hần cười mà như không, ánh mắt lạnh nhạt lướt qua tôi, khẽ rướn người, tưởng chừng như rất đột ngột nhưng thực ra đều nằm trong dự liệu của tôi, đầu hần hơi sắp đến, đôi môi sượt qua môi tôi, nhẹ nhàng không một tiếng động, không mang hơi ấm và rất nhanh.

Ánh mắt chúng tôi giao nhau trong tích tắc. Tôi chỉ cảm thấy mắt hần sáng lạ thường, rồi chưa kịp lóa mắt thì hần đã quay đi, ngẩng đầu lên ngồi yên vị.

Tôi thấy tim mình như ngừng đập, toàn bộ máu trong người như cũng ngừng lưu thông, mạch không còn đập nữa. Khắp người tôi, chỉ còn lại đôi môi vừa bị môi Ninh Hiên sượt qua là còn cảm giác.

Mặc dù hân và tôi tiếp xúc chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi vậy thôi nhưng tôi có thể cảm nhận rõ ràng, đôi môi hân thật mềm mại biết bao, vẫn như năm xưa.

Nhưng khác ở chỗ, năm đó môi hân không lạnh ngắt như bây giờ. Trước đây môi hân lúc nào cũng nóng rực như lửa cháy. Mỗi lần hân thiêu đốt môi tôi đều rất lâu, hai đôi môi xoắn xuýt lấy nhau, dù cho ngạt thở đến nơi vẫn không muốn buông ra.

Nhưng bây giờ, hân chỉ sượt qua trong nháy mắt, không kịp để lại cho tôi dù chỉ một vết tích, khiến tôi ngơ ngẩn đem hương vị ngọt ngào trong ký ức xưa khắc sâu thêm nỗi đau hiện tại.

Bên tai tôi vang lên giọng nói lạnh lùng của Ninh Hiên: “Xin lỗi cô Tô, tôi không có ý mạo phạm, chỉ là thua nên đành chịu phạt thôi!”

(Mem nào muốn xem bài thơ: The most distant way in the world của Tagore thì vào link này xem nha: [daydaydreamer.wordpress /2012/02/18/the-most-distant-way-in-th...](http://daydaydreamer.wordpress.com/2012/02/18/the-most-distant-way-in-th...))

19. Chương 37 - 38

37. Không ăn lại cỏ đã nhai

Trong phòng hát ồn ào, chỉ một câu nói của Ninh Hiên đã làm tôi cắt đứt hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Hân không có ý mạo phạm, chỉ là thua nên đành chịu phạt thôi.

Giờ đây, đối với hân, tôi chỉ là một người hân vô ý mạo phạm.

Ván tiếp theo diễn ra như thế nào tôi hoàn toàn không nhớ nữa. Trong đầu tôi, mọi thứ tưởng như rất rõ ràng phân minh, nhưng hóa ra chỉ là một mớ hỗn độn, rối tuếch. Cơ thể cử động theo bản năng, khoe miệng nhếch lên như một cái máy, mắt nhìn thấy tất cả nhưng lòng trống rỗng, tôi hoàn toàn tê liệt ý thức với bất kì điều gì, kể cả bản thân mình.

Mãi cho đến khi Đào Tử kinh hãi kêu lên: “Ôi mẹ ơi! Tô Nhã lại không thua! Ông trời lên cơn sốt rồi! Lại để anh Trình thua thêm trận nữa này!”

Đến lúc ấy tôi mới hơi định thần lại.

Kết quả ván này hoàn toàn giống ván trước.

Đào Tử nói với Ninh Hiên: “Anh Trình, tôi không biết nên hỏi anh cái gì nữa đây! Tôi không nghĩ là anh lại thua nữa đâu! Nên cũng chưa chuẩn bị trước xem nên hỏi câu nào cho hay. Thôi thì tôi cứ hỏi bừa một câu không làm khó ai cả vậy!”

Quản lí ngồi bên cạnh không giữ nổi bình tĩnh: “Đào Tử Thanh, có mỗi một câu hỏi mà sao cô cứ phải nói vòng vo nhiều lời vô nghĩa thế? Có gì thì hỏi nhanh lên!”

Đào Tử nói: “Quản lí! Nóng ruột quá là không chín được bên trong đâu, người chậm chạp làm sao ăn được bánh bao nóng? Phải biết bình tĩnh san bằng mọi thứ.” Mớ lí lẽ logic lộn xộn chẳng có bất kỳ tư tưởng trọng tâm nào của nó cho thấy ít nhất một nửa thần trí của đồng chí Đào Tử đã tử trận trên chiến trường rượu bia rồi. Nó nói với Ninh Hiên: “Anh Trình, câu hỏi này của tôi rất đơn giản dễ trả lời, tuyệt đối không làm khó anh. Xin hỏi anh có bạn gái chưa?”

Câu hỏi của Đào Tử vừa thoát ra khỏi miệng, không khí trong phòng bỗng ngưng đọng đến kì lạ. Mọi người ai trông cũng có vẻ rất bình thản nhưng thực tế đang tập trung cao độ chờ câu trả lời của Ninh Hiên.

Tim tôi thất lại. Tôi sợ hấn nói chưa có, nếu vậy tôi khó mà không chế nổi trái tim mình, tôi sẽ nuối hy vọng, sẽ nghĩ rằng chúng tôi có thể còn có tương lai, tuy sáu năm trước tôi đã cắt đứt cái tương lai ấy rồi.

Nhưng tôi lại càng sợ hấn nói có. Như vậy sẽ giúp tôi chấm dứt việc mê muội nằm mơ giữa ban ngày của mình, nhưng tôi biết, nếu tận tai nghe hấn nói hấn đã có bạn gái, trái tim tôi nhất định sẽ đau đớn hơn cả bị dao đâm.

Tôi bị dày vó giữa hai khả năng này, trái tim đập thình thịch như sấm dội, nhịp thở dường như cũng không bình thường được nữa.

Đến lúc tôi thấy mình như gục ngã đến nơi, Ninh Hiên mới chậm rãi lên tiếng, đưa ra câu trả lời cho tất cả mọi người.

Tôi nín thở lắng nghe.

Hấn mỉm cười, ung dung mà bình thản, chậm rãi nói: “Tôi chọn chịu phạt.”

Trong chớp mắt, lời hấn nói truyền đến tai tôi như những âm thanh nhẹ nhõm của tự nhiên giúp toàn thân tôi được thả lỏng.

Vậy là ông trời vẫn cho tôi một lối thoát, không bắt tôi phải đối mặt với điều tôi không muốn đối mặt. Nhưng ả Đào Tử Thanh nghiệp chương đáng chết bị men rượu xộc lên tận não lại gây chuyện, nhẹ như không, đẩy tôi vào chốn địa ngục trần gian đây bị kịch khóc không ra nước mắt.

Đào Tử nói: “Anh Trình thật chẳng chu đáo chút nào! Anh xem anh trả lời như vậy làm tiểu thư Ngải Phi thất vọng nhường nào kìa! Tôi biết thừa các người nổi tiếng các vị thích trò yêu đương lén lút! Nhưng cũng

chẳng vấn đề gì, chẳng phải tôi đang nắm quyền sinh sát trong tay sao? Lần này sẽ phạt anh hôn tiểu thư Ngải Phi một cái! Chú ý, phải là hôn kiểu Pháp đấy! Không được lướt vèo vèo qua môi như với Tô Nhã lúc trước đâu! Đã là người nổi tiếng thì phải quang minh chính đại, thua bạc phải chịu phạt! Nào hôn đi, chúng tôi không muốn xem chuồn chuồn đập nước đâu, chúng tôi muốn nhìn cảnh hút nước giếng sâu cơ đấy nhé!”

Tôi ước gì bây giờ có thể biến thành một con dao phay cắm phập vào lòng ngực bên trái của Đào Tử, đâm nát nát quả tim đen tối của nó, đâm cho nó không chết thì nửa phần đời còn lại cũng toàn thân bắt toại với cái lưỡi bại liệt hoàn toàn!

Không biết có phải tôi nhìn nhầm không nhưng tôi có cảm giác hình như Ninh Hiên vừa quay sang nhìn mình, nửa cười nửa không. Có lẽ chỉ vì tôi quá nhạy cảm. Bây giờ hẳn đã chỉ “vô tình mạo phạm” đến tôi thì còn cần gì phải xem phản ứng của tôi thế nào nữa?

Hắn và Ngải Phi mặt đối mặt và hòa vào nhau. Bên tai tôi là tiếng gào thét bệnh hoạn của Đào Tử, và cả tiếng trái tim tôi nổ tung, vỡ vụn.

Ngực tôi đau buốt ngọt ngào. Nếu còn ngồi đây chúng kiến cảnh bọn họ hôn theo kiểu Pháp nữa chắc tôi sẽ nôn ra máu tươi rồi lăn đùng ra tắt thở mất.

Tôi phải đi ra ngoài!

Tôi nói với Đào Tử: “Mình phải đi vệ sinh!”

Đào Tử lăm lét nhìn tôi nói: “Tô Nhã, cậu thẹn thùng đỏ mặt thế này khiến tớ hiểu nhầm cậu vẫn còn là gái trinh đấy! Nhưng nói đi nói lại kể ra từ khi quen biết cậu, tớ chưa thấy cậu hẹn hò với ai bao giờ, có khi cậu vẫn còn là gái trinh thật không chừng! Tô Nhã, nói cho tớ biết cậu có phải gái trinh không, hả?”

Hận là trong tay tôi không có thanh kiếm gỗ đào trừ tà, bằng không tôi phải chém con yêu vật chuyên gieo họa cho người này hồn phi phách lạc ngay lập tức.

Tôi hầm hầm nói: “Muốn biết chứ gì? Đợi tôi thua đã rồi hãy hỏi!”

Tôi đứng lên ra khỏi phòng hát. Mắt cúi gằm xuống con đường dưới chân, trong đầu chỉ nghĩ đến cảnh tượng Ninh Hiên và Ngải Phi gần gũi nhau ban nãy.

Dường như có gì đó nghẹn ứ nơi cổ họng tôi, nhổ ra không được mà nuốt vào cũng không trôi, ép người ta đến phát khóc.

Tôi vừa dụi mắt vừa đẩy cửa nhà vệ sinh.

Sau đó, tôi hóa đá.

Cảnh tượng trước mắt dường như tôi đã từng nếm trải nhiều năm về trước. Hình dạng quen thuộc của những bồn tiểu tiện, dấp dấp những cơ thể nam giới cường tráng đang cuống quýt quay đi tránh con mắt của kẻ khác giới trông thấy chỗ hiểm của mình, liên tiếp những tiếng chửi thề kinh hãi... Mọi thứ ở đây đều khiến tôi có một cảm giác cực kì quen thuộc.

Mẹ ơi! Đã bao nhiêu năm rồi, hôm nay bà cô lại dừng cảm xông vào nhà vệ sinh nam một lần nữa!

Tốc độ tên lửa nhanh bao nhiêu thì tôi thì lúc này tôi cũng tin rằng mình cũng chạy khỏi nhà vệ sinh nam nhanh bấy nhiêu.

Sau khi ra khỏi đó, tôi đứng dựa vào tường thở dốc. Nhưng ngay khi ngẩng đầu lên, tôi lập tức rơi vào trạng thái hôn mê.

Hôm nay có phải một ngày thích hợp để vượt thời gian trở về quá khứ không? Tại sao tôi lại có cảm giác một quãng thời gian trong quá khứ đang tái hiện trước mắt tôi?

Tôi ngẩng đầu lên, chỉ cách tôi mấy bước chân, là Ninh Hiên đang đứng bất động, nhìn về phía tôi. So với mấy năm trước, dường như hắn không có gì thay đổi, lại dường như đã thay đổi hoàn toàn. Khuôn mặt hắn vẫn đẹp đến ngỡ ngàng; nhưng linh hồn thì lại như đã hoàn toàn xa lạ với tôi.

Cảnh tượng trước mắt hệt như khi tôi và Ninh Hiên gặp nhau lần đầu. Duy chỉ có một điều khác biệt, ngày đó khi Ninh Hiên bắt gặp tôi chạy ra từ nhà vệ sinh nam, hắn đã cười vô cùng thích thú. Khi ấy, nụ cười tỏa sáng trên khuôn mặt khiến cả người hắn tràn trề sức sống tươi trẻ. Còn lúc này, mặt hắn đóng băng lạnh ngắt, không biểu lộ vui vẻ hay bức tức, không một chút cảm xúc.

Chuyện cũ hiện ra mồn một trước mắt, nhưng con người đã đổi thay.

Tôi dựa vào tường, ngẩng đầu thấy Ninh Hiên. Hắn đang đứng cách tôi vài bước chân, bộ mặt đóng băng lạnh ngắt, không nhìn ra bất kì cảm xúc nào. Tôi không biết có nên chào hắn một tiếng “anh Trình”, hay cúi đầu im lặng không nói năng gì rồi cứ thế nhẹ nhàng đi qua hắn trở về phòng hát.

Nỗi phiền muộn của tôi cuối cùng do chính Ninh Hiên giải quyết. Hắn đứng đó, vẫn bất động nhưng đã bắt đầu lên tiếng nói chuyện với tôi.

Hắn nói: “ Bao nhiêu năm rồi em vẫn không trưởng thành lên được chút nào! Lớn bằng này tuổi đầu mà vẫn đầu óc để đi đâu xông bừa vào nhà vệ sinh nam!”

Hắn vừa nói vừa nhướn mày thản nhiên như không, khóe miệng cũng nhếch lên đầy mỉa mai. Nhìn hắn thế này, tôi bỗng thấy quen thuộc đến độ muốn òa khóc.

Điều hòa lại nhịp thở, tôi chăm chọc hỏi hần: “Cô bạn Điền Uyển Nhi vẫn khỏe chứ?”

Nghe nói sau khi Ninh Hiên ra nước ngoài, Điền Uyển Nhi cũng sống chết đòi đi theo. Năm đó sau khi diễn vở kịch phải tay đứt áo ra đi, tôi đoán về sau người có thể ở bên Ninh Hiên chắc hẳn là Điền Uyển Nhi.

Ninh Hiên nhìn tôi, ánh mắt sắc lạnh, nói giọng đầy châm chọc: “Ha! Tô Nhã ơi là Tô Nhã, tôi thật muốn bỏ đôi đầu em ra xem trong đó rốt cuộc đang nghĩ cái gì!” Hần nheo mắt bước đến gần tôi: “Điền Uyển Nhi? Em nghĩ tôi hứng thú với cổ gần tổ và cổ đã nhai ư?”

Đây là lần đầu tiên hần gọi tên tôi sau khi gặp lại, nhưng không hề dịu dàng chút nào mà hung tợn dữ dằn hệt như vạch mặt chỉ tên.

Hần vừa tiến lại gần, đầu óc bỗng chằng sáng sủa gì của tôi bỗng chốc càng trở nên dần dần. Nghe hần nói tôi cũng không khỏi băn khoăn: “Cổ đã nhai? Trước kia cậu đã từng qua lại với Điền Uyển Nhi thật ư?” Năm đó, hần nói hần và cô ta chẳng qua chỉ đóng kịch thôi sao?

Ninh Hiên nhìn tôi cười, nụ cười lạnh băng, nhưng tiếng nói lại dịu dàng kì lạ: “Tôi nói cổ gần tổ là cô ấy, cổ đã nhai rồi là chỉ em!” Nói xong hần bước thẳng qua tôi, mở cửa đi vào nhà vệ sinh.

Tôi dựa vào tường, chân mềm nhũn tựa hồ có thể khụy ngay xuống đất.

Đây chính là báo ứng. Hần chỉ nhẹ nhàng buông một câu “không ăn cổ đã nhai”, lòng tôi đã đau đớn tột đỉnh; còn năm đó tôi kiên quyết quay lưng bỏ đi, từ đó biệt biệt không tin tức, tôi đã gây ra cho hần nỗi đau nhức nhối tâm can nhường nào?

Tôi cắn chặt môi, mặc cho nước mắt tuôn rơi lã chã trên mặt, nhưng tất cả đều trong im lặng.

Đây là báo ứng của tôi, là nỗi đau tôi phải chịu, tôi phải cắn răng chấp nhận.

Nếu như trong hai chúng ta, vẫn còn một người có thể được hạnh phúc, Ninh Hiên, em hy vọng người đó là anh.

Nếu như trong hai chúng ta, vẫn còn một người có thể được vui vẻ, Ninh Hiên, em hy vọng người đó là anh.

Nếu như trong hai chúng ta, vẫn còn một người có thể yêu thêm lần nữa, Ninh Hiên, em biết nhất định người đó không phải em.

Em có một ước nguyện, rất nhỏ bé rất giản đơn nhưng không thể nào thành hiện thực.

Em chỉ muốn yêu anh, Ninh Hiên.

38. Nhiệm vụ của Tô Nhã

Trong phòng hát ồn ào, chỉ một câu nói của Ninh Hiên đã làm tôi cắt đứt hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Hắn không có ý mạo phạm, chỉ là thua nên đành chịu phạt thôi.

Giờ đây, đối với hắn, tôi chỉ là một người hắn vô ý mạo phạm.

Ván tiếp theo diễn ra như thế nào tôi hoàn toàn không nhớ nữa. Trong đầu tôi, mọi thứ tưởng như rất rõ ràng phân minh, nhưng hóa ra chỉ là một mớ hỗn độn, rối tuếch. Cơ thể cử động theo bản năng, khóe miệng nhếch lên như một cái máy, mắt nhìn thấy tất cả nhưng lòng trống rỗng, tôi hoàn toàn tê liệt ý thức với bất kì điều gì, kể cả bản thân mình.

Mãi cho đến khi Đào Tử kinh hãi kêu lên: “Ôi mẹ ơi! Tô Nhã lại không thua! Ông trời lên cơn sốt rồi! Lại để anh Trình thua thêm trận nữa này!”

Đến lúc ấy tôi mới hơi định thần lại.

Kết quả ván này hoàn toàn giống ván trước.

Đào Tử nói với Ninh Hiên: “Anh Trình, tôi không biết nên hỏi anh cái gì nữa đây! Tôi không nghĩ là anh lại thua nữa đâu! Nên cũng chưa chuẩn bị trước xem nên hỏi câu nào cho hay. Thôi thì tôi cứ hỏi bừa một câu không làm khó ai cả vậy!”

Quản lí ngồi bên cạnh không giữ nổi bình tĩnh: “Đào Tử Thanh, có mỗi một câu hỏi mà sao cô cứ phải nói vòng vo nhiều lời vô nghĩa thế? Có gì thì hỏi nhanh lên!”

Đào Tử nói: “Quản lí! Nóng ruột quá là không chín được bên trong đâu, người chậm chạp làm sao ăn được bánh bao nóng? Phải biết bình tĩnh san bằng mọi thứ.” Mớ lí lẽ logic lộn xộn chẳng có bất kỳ tư tưởng trọng tâm nào của nó cho thấy ít nhất một nửa thần trí của đồng chí Đào Tử đã tử trận trên chiến trường rượu bia rồi. Nó nói với Ninh Hiên: “Anh Trình, câu hỏi này của tôi rất đơn giản dễ trả lời, tuyệt đối không làm khó anh. Xin hỏi anh có bạn gái chưa?”

Câu hỏi của Đào Tử vừa thốt ra khỏi miệng, không khí trong phòng bỗng ngưng đọng đến kì lạ. Mọi người ai trông cũng có vẻ rất bình thản nhưng thực tế đang tập trung cao độ chờ câu trả lời của Ninh Hiên.

Tim tôi thất lại. Tôi sợ hắn nói chưa có, nếu vậy tôi khó mà không chế nổi trái tim mình, tôi sẽ nuôi hy vọng, sẽ nghĩ rằng chúng tôi có thể còn có tương lai, tuy sáu năm trước tôi đã cắt đứt cái tương lai ấy rồi.

Nhưng tôi lại càng sợ hắn nói có. Như vậy sẽ giúp tôi chấm dứt việc mê muội nằm mơ giữa ban ngày của mình, nhưng tôi biết, nếu tận tai nghe hắn nói hắn đã có bạn gái, trái tim tôi nhất định sẽ đau đớn hơn cả bị dao đâm.

Tôi bị dày vó giữa hai khả năng này, trái tim đập thành thịch như sấm dội, nhịp thở dường như cũng không bình thường được nữa.

Đến lúc tôi thấy mình như gục ngã đến nơi, Ninh Hiên mới chậm rãi lên tiếng, đưa ra câu trả lời cho tất cả mọi người.

Tôi nín thở lắng nghe.

Hắn mỉm cười, ung dung mà bình thản, chậm rãi nói: “Tôi chọn chịu phạt.”

Trong chớp mắt, lời hắn nói truyền đến tai tôi như những âm thanh nhẹ nhõm của tự nhiên giúp toàn thân tôi được thả lỏng.

Vậy là ông trời vẫn cho tôi một lối thoát, không bắt tôi phải đối mặt với điều tôi không muốn đối mặt. Nhưng ả Đào Tử Thanh nghiệp chương đáng chết bị men rượu xộc lên tận não lại gây chuyện, nhẹ như không, đẩy tôi vào chốn địa ngục trần gian đầy bi kịch khóc không ra nước mắt.

Đào Tử nói: “Anh Trình thật chẳng chu đáo chút nào! Anh xem anh trả lời như vậy làm tiểu thư Ngải Phi thất vọng nhường nào kìa! Tôi biết thừa các người nổi tiếng các vị thích trò yêu đương lén lút! Nhưng cũng chẳng vấn đề gì, chẳng phải tôi đang nắm quyền sinh sát trong tay sao? Lần này sẽ phạt anh hôn tiểu thư Ngải Phi một cái! Chú ý, phải là hôn kiểu Pháp đây! Không được lướt vèo vèo qua môi như với Tô Nhã lúc trước đâu! Đã là người nổi tiếng thì phải quang minh chính đại, thua bạc phải chịu phạt! Nào hôn đi, chúng tôi không muốn xem chuồn chuồn đập nước đâu, chúng tôi muốn nhìn cảnh hút nước giếng sâu cơ đấy nhé!”

Tôi ước gì bây giờ có thể biến thành một con dao phay cắm phập vào lòng ngực bên trái của Đào Tử, đâm nát nát quả tim đen tối của nó, đâm cho nó không chết thì nửa phần đời còn lại cũng toàn thân bất toại với cái lưỡi bại liệt hoàn toàn!

Không biết có phải tôi nhìn nhầm không nhưng tôi có cảm giác hình như Ninh Hiên vừa quay sang nhìn mình, nửa cười nửa không. Có lẽ chỉ vì tôi quá nhạy cảm. Bây giờ hắn đã chỉ “vô tình mạo phạm” đến tôi thì còn cần gì phải xem phản ứng của tôi thế nào nữa?

Hắn và Ngải Phi mặt đối mặt và hòa vào nhau. Bên tai tôi là tiếng gào thét bệnh hoạn của Đào Tử, và cả tiếng trái tim tôi nổ tung, vỡ vụn.

Ngực tôi đau buốt ngọt ngào. Nếu còn ngồi đây chúng kiến cảnh bọn họ hôn theo kiểu Pháp nữa chắc tôi sẽ nôn ra máu tươi rồi lăn đùng ra tắt thở mất.

Tôi phải đi ra ngoài!

Tôi nói với Đào Tử: “Mình phải đi vệ sinh!”

Đào Tử lăm lét nhìn tôi nói: “Ô Nhã, cậu then thùng đổ mặt thế này khiến tớ hiểu nhầm cậu vẫn còn là gái trinh đấy! Nhưng nói đi nói lại kể ra từ khi quen biết cậu, tớ chưa thấy cậu hẹn hò với ai bao giờ, có khi cậu vẫn còn là gái trinh thật không chừng! Ô Nhã, nói cho tớ biết cậu có phải gái trinh không, hả?”

Hận là trong tay tôi không có thanh kiếm gỗ đào trừ tà, bằng không tôi phải chém con yêu vật chuyên gieo họa cho người này hồn phi phách lạc ngay lập tức.

Tôi hằm hằm nói: “Muốn biết chứ gì? Đợi tôi thua đã rồi hãy hỏi!”

Tôi đứng lên ra khỏi phòng hát. Mắt cúi gầm xuống con đường dưới chân, trong đầu chỉ nghĩ đến cảnh tượng Ninh Hiên và Ngải Phi gần gũi nhau ban nãy.

Dường như có gì đó nghẹn ứ nơi cổ họng tôi, nhổ ra không được mà nuốt vào cũng không trôi, ép người ta đến phát khóc.

Tôi vừa dụi mắt vừa đẩy cửa nhà vệ sinh.

Sau đó, tôi hóa đá.

Cảnh tượng trước mắt dường như tôi đã từng nếm trải nhiều năm về trước. Hình dạng quen thuộc của những bồn tiểu tiện, dáng dấp những cơ thể nam giới cường tráng đang cuống quýt quay đi tránh con mắt của kẻ khác giới trông thấy chỗ hiểm của mình, liên tiếp những tiếng chửi thề kinh hãi... Mọi thứ ở đây đều khiến tôi có một cảm giác cực kì quen thuộc.

Mẹ ơi! Đã bao nhiêu năm rồi, hôm nay bà cô lại dừng cảm xông vào nhà vệ sinh nam một lần nữa!

Tốc độ tên lửa nhanh bao nhiêu thì tôi thì lúc này tôi cũng tin rằng mình cũng chạy khỏi nhà vệ sinh nam nhanh bấy nhiêu.

Sau khi ra khỏi đó, tôi đứng dựa vào tường thở dốc. Nhưng ngay khi ngẩng đầu lên, tôi lập tức rơi vào trạng thái hôn mê.

Hôm nay có phải một ngày thích hợp để vượt thời gian trở về quá khứ không? Tại sao tôi lại có cảm giác một quãng thời gian trong quá khứ đang tái hiện trước mắt tôi?

Tôi ngẩng đầu lên, chỉ cách tôi mấy bước chân, là Ninh Hiên đang đứng bất động, nhìn về phía tôi. So với mấy năm trước, dường như hắn không có gì thay đổi, lại dường như đã thay đổi hoàn toàn. Khuôn mặt hắn vẫn đẹp đến ngơ ngàng; nhưng linh hồn thì lại như đã hoàn toàn xa lạ với tôi.

Cảnh tượng trước mắt hết như khi tôi và Ninh Hiên gặp nhau lần đầu. Duy chỉ có một điều khác biệt, ngày đó khi Ninh Hiên bắt gặp tôi chạy ra từ nhà vệ sinh nam, hắn đã cười vô cùng thích thú. Khi ấy, nụ cười tỏa sáng trên khuôn mặt khiến cả người hắn tràn trề sức sống tươi trẻ. Còn lúc này, mặt hắn đóng băng lạnh ngắt, không biểu lộ vui vẻ hay bức tức, không một chút cảm xúc.

Chuyện cũ hiện ra mồn một trước mắt, nhưng con người đã đổi thay.

Tôi dựa vào tường, ngẩng đầu thấy Ninh Hiên. Hắn đang đứng cách tôi vài bước chân, bộ mặt đóng băng lạnh ngắt, không nhìn ra bất kì cảm xúc nào. Tôi không biết có nên chào hắn một tiếng “anh Trình”, hay cúi đầu im lặng không nói năng gì rồi cứ thế nhẹ nhàng đi qua hắn trở về phòng hát.

Nỗi phiền muộn của tôi cuối cùng do chính Ninh Hiên giải quyết. Hắn đứng đó, vẫn bất động nhưng đã bắt đầu lên tiếng nói chuyện với tôi.

Hắn nói: “Bao nhiêu năm rồi em vẫn không trưởng thành lên được chút nào! Lớn bằng này tuổi đầu mà vẫn đầu óc để đi đâu xông bừa vào nhà vệ sinh nam!”

Hắn vừa nói vừa nhướn mày thản nhiên như không, khóe miệng cũng nhếch lên đầy mỉa mai. Nhìn hắn thế này, tôi bỗng thấy quen thuộc đến độ muốn òa khóc.

Điều hòa lại nhịp thở, tôi châm chọc hỏi hắn: “Cô bạn Điền Uyển Nhi vẫn khỏe chứ?”

Nghe nói sau khi Ninh Hiên ra nước ngoài, Điền Uyển Nhi cũng sống chết đòi đi theo. Năm đó sau khi diễn vở kịch phải tay đứt áo ra đi, tôi đoán về sau người có thể ở bên Ninh Hiên chắc hẳn là Điền Uyển Nhi.

Ninh Hiên nhìn tôi, ánh mắt sắc lạnh, nói giọng đầy châm chọc: “Ha! Tô Nhã ơi là Tô Nhã, tôi thật muốn bóp đầu em ra xem trong đó rốt cuộc đang nghĩ cái gì!” Hắn nheo mắt bước đến gần tôi: “Điền Uyển Nhi? Em nghĩ tôi hứng thú với cổ gằn tổ và cổ đã nhai ư?”

Đây là lần đầu tiên hắn gọi tên tôi sau khi gặp lại, nhưng không hề dịu dàng chút nào mà hung tợn dữ dằn hết như vạch mặt chỉ tên.

Hắn vừa tiến lại gần, đầu óc bỗng chẳng sáng sủa gì của tôi bỗng chốc càng trở nên dần dần. Nghe hắn nói tôi cũng không khỏi băn khoăn: “Cổ đã nhai? Trước kia cậu đã từng qua lại với Điền Uyển Nhi thật ư?” Năm đó, hắn nói hắn và cô ta chẳng qua chỉ đóng kịch thôi sao?

Ninh Hiên nhìn tôi cười, nụ cười lạnh băng, nhưng tiếng nói lại dịu dàng kì lạ: “Tôi nói cổ gằn tổ là cô ấy, cổ đã nhai rồi là chỉ em!” Nói xong hắn bước thẳng qua tôi, mở cửa đi vào nhà vệ sinh.

Tôi dựa vào tường, chân mềm nhũn tựa hồ có thể khụy ngay xuống đất.

Đây chính là báo ứng. Hắn chỉ nhẹ nhàng buông một câu “không ăn cỏ đã nhai”, lòng tôi đã đau đớn tột đỉnh; còn năm đó tôi kiên quyết quay lưng bỏ đi, từ đó biệt không tin tức, tôi đã gây ra cho hắn nỗi đau nhức nhối tâm can nhường nào?

Tôi cắn chặt môi, mặc cho nước mắt tuôn rơi lã chã trên mặt, nhưng tất cả đều trong im lặng.

Đây là báo ứng của tôi, là nỗi đau tôi phải chịu, tôi phải cắn răng chấp nhận.

Nếu như trong hai chúng ta, vẫn còn một người có thể được hạnh phúc, Ninh Hiên, em hy vọng người đó là anh.

Nếu như trong hai chúng ta, vẫn còn một người có thể được vui vẻ, Ninh Hiên, em hy vọng người đó là anh.

Nếu như trong hai chúng ta, vẫn còn một người có thể yêu thêm lần nữa, Ninh Hiên, em biết nhất định người đó không phải em.

Em có một ước nguyện, rất nhỏ bé rất giản đơn nhưng không thể nào thành hiện thực.

Em chỉ muốn yêu anh, Ninh Hiên.

20. Chương 39 - 40

39. Lại gọi tên anh

Tôi nhẹ nhàng ngắt lời ông: “Quản lý, thế nào nhỉ, quản lý vẫn chưa nói tìm tôi rồi cuộc là có việc gì?”

Bị tôi chen ngang, quản lý thoáng giật mình, chớp chớp mắt rồi lại tiếp tục: “A? À! Thanh niên mà, sốt ruột đúng không? Tôi đang nói đấy thôi, ha ha ha ha! Cô Tô Nhã là một nhân viên rất được, chỉ có điều tính khí hơi nóng vội. Nhiệm vụ chính của cô là gì hả? Tôi nói cô nghe, lần triển lãm này Trình tiên sinh không chỉ mang đến những tác phẩm cậu ta đã thiết kế từ trước mà trong thời gian chuẩn bị cậu ta còn định tiếp tục một số tác phẩm mới nữa. Cho nên, cô đấy, nhiệm vụ chủ yếu của cô là mượn tạm.”

Tôi cảm giác giữa mình và quản lý rõ ràng có sự cách biệt thế hệ, ông nói cái gì mà tôi nghe tuyệt đối không hiểu.

Tôi hỏi lại quản lý bằng giọng đầy hồ nghi: “Cho mượn tạm?”

Quản lý cười híp mắt nhìn tôi, nói chắc như đinh đóng cột: “Đúng, mượn tạm!”

Quản lí lại tíu mắt cười giăng cho tôi: “Nhiệm vụ của cô là được điều sang đây cho họ mượn tạm một thời gian! Hôm qua Trình tiên sinh nói với tôi cần một người của trung tâm triển lãm của chúng ta đến giúp đỡ tại phòng làm việc của cậu ta. Sáng sớm hôm nay cậu ta lại gọi điện, chỉ đích danh cô sẽ đảm nhiệm việc này. Tô Nhã này, Trình tiên sinh đã chỉ đích danh cần cô đến đó đấy! Tôi đã nói với cậu ta, Trình tiên sinh thật có mắt nhìn người, Tô Nhã là một nhân viên rất được! Hành sự nhanh nhẹn, ăn ít làm nhiều, tuyệt đối có thể hoàn thành xuất sắc mọi nhiệm vụ! A, đúng rồi, nếu không có gì thì cô mau ra thu dọn đồ đạc để sang đây đi, nhá!”

Chưa kịp chết chìm trong nỗi vui sướng được đích thân Ninh Hiên chỉ điểm, tôi đã gục ngã trước bài phát biểu miên man vô tận của quản lí! Tôi nói: “Quản lí, vấn đề quan trọng là họ mượn tôi để làm gì? Công việc của nhà thiết kế đồ trang sức là thiết kế, nhân viên trung tâm triển lãm như tôi thì giúp được gì cơ chứ!”

Nghe tôi hỏi quản lí cũng có chút băn khoăn nhưng rồi lại nghiêm giọng nói: “Thôi, cô quan tâm nhiều thế làm gì, người ta đưa ra yêu cầu chúng ta đáp ứng đầy đủ là được rồi! Còn có câu hỏi gì nữa không? Nếu không có thì bây giờ ra thu dọn rồi lên đường đi!”

Lên đường... Cái từ gì thế này? Sao nghe có cảm giác bị dắt như dương thọ của tôi đã đến ngày tận rồi...

Tôi cảm thấy mấy tỉnh mạch trên thái dương tôi đập liên hồi, cắn răng gượng cười để hỏi tiếp: “Quản lí, thế nào nhỉ, văn phòng của Trình tiên sinh ở đâu ạ?”

Quản lí nói: “Tô Nhã, cô là một nhân viên rất khá, nhưng có điều thường thức về xã hội lại hơi kém. Tổng công ty của Trình tiên sinh chẳng có tòa trụ sở đặt tại thành phố B của chúng ta là gì? Văn phòng làm việc của cậu ta đương nhiên nằm ở tòa nhà đó rồi!”

...

Quản lí, tôi muốn nói, tôi... đảm ông một phát có được không?

Chẳng nhẽ tôi lại không biết văn phòng của anh ta nằm ở tòa nhà đó. Điều tôi muốn hỏi chính là cái tòa nhà đó nằm ở đâu kia?! Dù sao cũng không phải dân bản địa, tôi cảm thấy việc mình chẳng biết gì về mấy công trình kiến trúc ở thành phố này cũng không có gì đáng xấu hổ lắm.

Ngẫm thấy tiếp tục hỏi han ngài quản lí tư duy không có trọng tâm, hệ thống thần kinh lúc nào cũng phân tán cao độ này thì chỉ có càng nghe càng loạn nên tôi quyết định cho dừng vấn đề hỏi đường lại ở đây, lát nữa tự tra cũng được.

Tôi đang toan quay đi thì quản lí gọi lại: “Tô Nhã, tôi vẫn phải dặn dò cô một câu! Xem ra sau vụ hôn định tình giữa cô và Trình tiên sinh tối qua, cậu ta rất có cảm tình với cô đấy. Cô xem, hai người mới gặp nhau một lát tối qua thôi mà hôm nay đã gọi cô sang bên đây ngay rồi. Nhưng tự cô cũng nên chú ý cách cư xử cho đúng mực. Phải biết rằng đối với những người có quyền, cảm tình và tình cảm chỉ là gặp dịp thì vui mà

thôi. Có nghe bất kì lời ngon tiếng ngọt hay câu tán tỉnh nào cô cũng dừng cho là thật, đừng có để mình sập bẫy. Làm người phải thực tế. Nhìn là biết Trình Hải và cô Ngải Phi đó rõ ràng là một đôi rồi! Cô nhớ đừng có để bị dụ dỗ kéo lại tự biến mình thành tấm bia đỡ đạn bị thảm, tôi nói với cô vậy thôi!”

Tôi chỉ thấy bên tai vang lên tiếng sấm ầm ầm cùng tiếng sét đánh liên hồi. Tôi như trúng phải tà cười đáp lại quản lí: “Quản lí, Trình tiên sinh có nói cô Ngải Phi là bạn gái anh ta đâu!”

Hai con mắt quản lí khựng lại trong giây lát, “Ô Nhã, sao mắt cô kèm nhèm thế! Điều này còn phải nói ra sao, vừa nhìn đã biết rồi! Tôi hỏi cô, cô đã bao giờ thấy ngôi sao nổi tiếng nào công khai thừa nhận chuyện tình cảm của mình chưa? Ngay đến như Lưu Đức Hoa tuổi tác tương tá đều xấp xỉ tôi chẳng phải cũng bị o ép mãi đến giờ mới chịu khai ra là đã kết hôn từ lâu rồi đấy thôi? Trình tiên sinh này năm nay bao nhiêu tuổi? Lưu Đức Hoa bao nhiêu? Tôi thấy chuyện tình của họ còn phải giấu diếm nhiều năm nữa! Trẻ thế này mà đã công bố mình không còn độc thân thì có phải là mất đi bao nhiêu phần hoa hồng! Cô ấy à, cứ cúi gằm mặt xuống lòng lạnh như gương, chớ có dao động là được!”

Tôi vẫn thấy rất mơ hồ, liền nói: “Quản lí, phần hoa... là cái gì ạ?”

Quản lí bàng hoàng trả lời tôi: “Cái đấy cô cũng không biết? Ôi trời, không phải là tôi phê bình cô đâu Ô Nhã ạ, nhưng thường thức về cuộc sống của cô cũng kém quá! Phần hoa là để chỉ những người hâm mộ của một anh chàng chơi bởi đấy ạ!”

Tôi... chỉ có thể nói là tôi không có gì để nói nữa...

Bài diễn văn tìm mãi mới thấy trọng điểm của quản lí làm đầu óc tôi rơi vào tình trạng choáng váng trầm trọng, càng lúc tôi càng nghi ngờ ông và Đào Tử thực ra có quan hệ họ hàng.

Tôi vừa về đến bàn làm việc của mình, Đào Tử vội vàng chạy lại hỏi han: “Sắc mặt khó coi thế, bị mắng à?”

Tôi cúi đầu không nói gì, thu dọn đồ đạc chuẩn bị thi hành lệnh ượng.

Đào Tử thấy tôi sắp xếp đồ đạc thì sợ chết khiếp, nhìn tôi kinh hãi nói: “Ô Nhã, không phải chứ! Quản lí phạt nặng đến thế cơ à? Chỉ lén đọc truyện có một tiếng thôi, lại là vi phạm lần đầu mà đã đuổi việc luôn rồi à?!”

Tôi đành ngẩng đầu lên nói: “Bà cô ơi, cầu xin nào bà dài ra một chút có được không! Tôi bị quản lí đem đi ượng, chứ không phải đuổi việc!”

Đào Tử nhìn tôi một lúc rồi buông hai tiếng: “Nhục nhã!”

... Là ý gì?

Bắn khoăn mãi cho đến lúc chuẩn bị đi tôi mới lên tiếng hỏi Đào Tử: “Vừa nãy cậu nói nhục nhã là có ý gì?”

Đào Tử nhảy dựng lên: “Biết ngay là cậu sẽ hỏi mà! Tôi đoán việc như thần! Ý tôi là, tôi bị một đứa quanh năm không có não yêu cầu não của tôi phải dài ra là một nỗi nhục nhã!”

Tôi thật hối hận đã không nuốt luôn câu hỏi kia xuống bụng, tại sao cứ phải hỏi ra cho chuốc nhục vào thân cơ chứ.

Tôi hung hãn trợn mắt nhìn Đào Tử, hừ một tiếng rồi quay lưng đi thẳng.

Nó mới là đồ không có não chết tiệt!

Suốt đường đi, tôi chỉ mãi nghĩ ngợi một vấn đề. Năm đó Điền Uyển Nhi đã ra sức làm bao nhiêu chuyện, thậm chí sau khi tôi bỏ đi, cô ta còn đuổi theo Ninh Hiên ra tận nước ngoài, nhưng cuối cùng sao lại không ở bên Ninh Hiên nhỉ?

Tôi cảm thấy, nếu như Ninh Hiên đã có bạn gái thì người đó phải là Điền Uyển Nhi, nhưng bây giờ quản lí lại nói là Ngải Phi.

Sao Điền Uyển Nhi có thể dễ dàng cho phép Ngải Phi yêu Ninh Hiên được?

Năm đó nếu không có sự xuất hiện của tôi, nói không chừng cô ta và Ninh Hiên đã thành một đôi thật rồi cũng nên.

Tôi nghĩ cô ta hận tôi như vậy cũng đáng thôi.

Đến phòng làm việc của Ninh Hiên, tôi đứng ngoài đợi cô thư kí xinh đẹp vào thông báo với hần, nhân tiện quan sát xưởng gia công đặt tại thành phố B của công ty vàng bạc đá quý lớn nhất thế giới này. Phải nói rằng, kinh doanh trang sức vàng bạc đá quý đúng là kiếm bộn, xây tòa nhà văn phòng rõ nguy nga tráng lệ.

Tất cả đều rất đẹp, kiến trúc đẹp, nội thất đẹp, đến thư kí cũng đẹp.

Tôi lén quan sát cô thư kí xinh đẹp, cô thư kí xinh đẹp nhoẻn miệng cười duyên với tôi, “Chị Tô Nhã, ngài Trình mời chị vào!”

Tôi gật đầu cảm ơn, hít vào một hơi thật sâu rồi chậm rãi thở ra, sau đó lăm liết tựa trán sĩ quả quyết tiến về phía trước.

Gõ cửa. Mở cửa. Bước vào.

Tôi nói một câu chào hỏi xã giao, hai tiếng “Ngài Trình” thốt lên xa lạ.

“Ngài Trình” ngồi sau bàn làm việc nhếch miệng cười mỉa mai.

Hắn nói: “Ồ, cô Tô đến rồi à?”

Khẩu khí không những xa lạ không khác gì tôi mà còn đầy vẻ mỉa mai châm chọc.

Nén nổi khổ tâm ở trong lòng, tôi ép bản thân phải giả tạo cho đến cùng.

Tôi mỉm cười, cố tạo ịnh dáng vẻ thật lịch sự tao nhã, nói: “Là thế này, thưa ngài Trình, tôi là người bên trung tâm triển lãm tạm thời được cử sang đây giúp đỡ công việc ở chỗ ngài”.

Ánh mắt Ninh Hiên như những lưỡi dao phóng thẳng vào tôi, rất lâu sau, hắn không nói gì, chỉ bất động, xoáy sâu thêm ánh nhìn vô cùng khắc nghiệt.

Hai chân tôi mềm nhũn. Và dường như tôi còn có thể cảm thấy hai má mình cũng đang run run.

Bỗng Ninh Hiên lạnh lùng hừ một tiếng, hắn nói: “Tô Nhã, em đóng kịch giỏi đấy, không thấy mệt à?”

Chiếc mặt nạ tôi đang đeo bỗng chốc nổ tung, nụ cười trên môi cũng tắt ngúm, tôi không thể duy trì nổi vẻ bình thản giả tạo vẫn đang khoác lên mình được nữa.

Ninh Hiên ngồi trên chiếc ghế da hào nhoáng, tôi đứng đối diện hắn. Rõ ràng về độ cao, tôi đang đứng cao hơn hắn, nhưng về khí thế thì hắn lại trên hẳn tôi mấy bậc.

Khí thế của tôi yếu tới mức như không tồn tại, còn hắn thì khí thế mạnh mẽ như thể sẵn sàng cho tôi lên đoạn đầu đài bất kì lúc nào. Tôi không thể vờ vịt mang mặt nạ thêm nữa, chỉ đành nhìn hắn với bộ mặt chân thật nhất, nói: “Thực ra, chỗ anh không cần người của trung tâm triển lãm tới giúp việc gì cả phải không? Vậy, anh yêu cầu tôi tới đây, rốt cuộc là muốn tôi làm gì hả, Ninh Hiên?”

Tên của hắn, sao bao năm xa cách, cuối cùng cũng được tôi thốt ra lần nữa.

40. Trợ lí đặc biệt nhân hạ

Ninh Hiên nhìn tôi, khóe miệng nhếch lên càng rõ vẻ châm chọc: “Bất ngờ gặp lại bạn cũ, dành chút thời gian nói chuyện cũ không được à?”

Đầu óc tôi trống rỗng, tôi nói: “Cuộc sống nên hướng về phía trước, không thể lúc nào cũng quay đầu nhìn lại.”

Nụ cười khựng đứng trên khuôn mặt Ninh Hiên, giọng hắn trở nên lạnh băng: “Chẳng trách người ta nói một khi phụ nữ đã tuyệt tình thì lòng dạ còn sắt đá hơn cả đàn ông. Tô Nhã, có phải trái tim em được tạc từ băng không?”

Tim tôi đau nhói, nước mắt suýt chút nữa trào ra. Bỗng Ninh Hiên bật cười, nụ cười rạng rỡ như trăm hoa đua nở. Khóe miệng hắn nhếch lên tươi tắn, làm khuôn mặt đẹp trai thoáng chốc trở nên đầy mê hoặc.

Nhưng nụ cười của hắn đẹp thì đẹp đấy song chỉ dừng lại trên khóe miệng, chứ không hề chạm nổi đáy mắt. Hắn cười, ung dung như đang tiếp đãi đối tác, một nụ cười rất chuẩn mực, rất lịch sự và cũng rất lạnh nhạt.

Hắn nói: “Cô Tô đừng nên suy nghĩ quá nhiều, tôi chỉ cảm thấy chúng ta vốn là người quen thì sẽ làm việc hiệu quả hơn thôi. Hơn nữa sự thực cũng không như cô nghĩ là chỗ chúng tôi không có việc gì cần bên trung tâm triển lãm hỗ trợ cả. Trái lại, chúng tôi có việc rất quan trọng cần sự giúp đỡ của các cô. Nếu cô cho rằng tôi có ý định mượn việc công giải quyết việc riêng nên gọi cô tới đây nói chuyện tình xưa thì tôi xin nói rõ với cô là cô đã nhầm. Tôi đã nói rồi, tôi không có hứng thú với cô đã nhai. Vì vậy mong cô Tô không nên quá căng thẳng”.

Nếu trong lòng Ninh Hiên còn vương vấn chút tình cảm với tôi, nếu hắn vẫn chưa dứt khoát triệt để, tôi nghĩ mình có thể hiểu cảm giác của hắn khi vừa rồi nghe tôi khách sáo gọi hai tiếng “ngài Trình” xa lạ.

Hắn nở nụ cười chuẩn mực hoàn mỹ, khách sáo gọi tôi là “cô Tô”, nói những lời phân định rạch ròi quan hệ. Tôi nhìn theo đôi môi hắn mấp máy, nghe rõ từng lời hắn nói không thích nhai lại cỏ đã nhai, khi đó, trong tôi chỉ còn lại duy nhất cảm giác về một trái tim vụn nát.

Cảm giác khó chịu, đau đớn đến độ tôi dường như có thể cảm nhận được cả vị máu tươi đang đầm đìa chảy, đau đến độ tôi chỉ muốn bỏ nhào đến, xé toang nụ cười không thể xa lạ hơn nữa của hắn.

Nhưng dù đau đến mấy, tôi cũng không thể làm gì được ngoài chấp nhận và cam chịu.

Tôi ép mình mỉm cười, đáp lại hắn một tiếng “được” đồng dạng như lời tuyên thệ suông xin tổ chức yên tâm, nhất định tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ, nhưng thực ra trong đầu đã hoàn toàn trống rỗng, mù tịt.

Tôi gần như không thể nhớ mình đã bước ra khỏi phòng làm việc của Ninh Hiên như thế nào. Ra đến ngoài, cô thư kí xinh đẹp nhìn tôi, quan tâm hỏi han: “Tô tiểu thư, chị không sao chứ, để tôi rót cho chị cốc nước, chị ngồi xuống nghỉ một chút nhé? Trông sắc mặt của chị xấu lắm!”

Tôi lắc đầu nói cảm ơn, rồi loạng choạng đi thẳng vào nhà vệ sinh. Trong tấm gương trong vắt lạnh lẽo của nhà vệ sinh, khuôn mặt tôi hiện lên nhợt nhạt tựa yêu ma.

Mọi thứ trước mắt dần trở nên mờ ảo, tôi đưa tay lên quệt khế, lòng bàn tay đầm nước mắt.

Trước kia khi tôi và Ninh Hiên còn ở bên nhau, chúng tôi thường đến khu rừng nhỏ trong công viên cách trường một con phố, chúng tôi ngồi ôm nhau dưới những tán cây, cùng thả sức mơ tưởng về tương lai.

Tưởng tượng của tôi lúc đó là, sau khi Ninh Hiên đi làm, nhất định vẫn sẽ đẹp trai điển đảo, đi đến đâu cũng thu hút vô số ánh mắt ngưỡng mộ, thèm thuồng mà vô vọng của đám nữ giới, nhưng trong đám ngưỡng mộ ngùn ngụt kín trời ấy chỉ mình Tô Nhã tôi mới có thể dương dương độc chiếm muôn vàn yêu chiều dịu dàng của hắn.

Thế nhưng mộng tưởng ngọt ngào lại thường đi kèm với hiện thực tàn nhẫn.

Thời gian từng bước nhích tới ngày hôm nay, cuộc đời bể dâu đem đến những biến cố gì nào ai có thể dự liệu, ngăn cản. Ninh Hiên quả thực vẫn đẹp trai điển đảo, nhưng trong công việc hắn hoàn toàn khác xa so với tưởng tượng của tôi, không tươi cười vui vẻ, mà là một tên bạo chúa đích thực, ngang tang bạo ngược.

Hắn nói một là một hai là hai, không tranh cãi. Mỗi khi nhân viên dưới quyền làm việc chậm chạp không hoàn thành tiến độ là mặt hắn lại dài ra còn hơn cả dãy Himalaya; hơi lạnh tỏa ra từ người hắn dường như còn có thể làm người ta tê cóng nứt nẻ.

Thế nhưng trong mắt tôi, con người lạnh lùng có thể coi như chẳng có tình người này vẫn vô cùng hấp dẫn. Có lẽ cả đời tôi cũng không sao cai nổi căn bệnh háo Ninh Hiên của mình.

Với tư cách là trợ lí đặc biệt của hắn, tôi dọn vào làm việc cùng phòng với Ninh Hiên.

Mấy hôm nay, Ninh Hiên hết vẽ thiết kế lại chỉnh sửa gọt giũa trên máy tính, rồi đích thân đến gian chế tác tận tay đeo khắc mài giũa, việc gì hắn cũng tự tay làm, từng chi tiết dù nhỏ nhất cũng phải làm cho hoàn hảo nhất mới thôi. Tôi ngồi nhìn hắn bận bịu đến vắt chân lên cổ, so với mình nhàn hạ mà tự thấy hổ thẹn.

Bởi toàn bộ nội dung công việc của tôi chỉ là ngồi im một chỗ. Thực ra ngồi đây, tôi thấy mình phù hợp với một việc khác hay hơn: tay tôi đáng ra nên cầm một thanh dùi, trước mặt tôi đáng ra nên đặt một con cá gỗ, sau đó tôi sẽ dùng thanh dùi gõ lên con cá gỗ, miệng liên tục lầm bầm mấy từ “A di đà phật”. Chỗ này đâu phải là nơi cho người thường ngồi chơi mà phải là chỗ cho người xuất gia tu hành mới đúng.

Tôi nghĩ đến câu: Con người sống trên đời không được lãng phí thời gian.

Bèn đề đạt với Ninh Hiên: “Ngài Trình, anh sắp xếp cho tôi việc gì để làm đi!”

Ninh Hiên vẫn luôn khách khí gọi tôi là cô Tô. Có đi có lại mới toại lòng nhau, tôi cũng rất lịch sự gọi hắn là ngài Trình.

Hai chúng tôi cứ giả tạo trước mặt nhau như vậy, cổ cầm cự vững vàng, người nọ lặng lẽ đứng nhìn người kia qua trang giấy mỏng ngăn cách mang tên năm tháng, không ai chịu đưa tay ra chọc thủng, mặc cho con người của bản thân năm xưa hiện tại dường như đã biến thành kẻ khác, chúng tôi cùng sắm vai những kẻ xa lạ không hề quen biết. Mỗi người đều biết rõ cuộc như vậy là dần vặt nhau hay đang tự quất roi mây vào chính mình.

Ninh Hiên đáp lại tôi: “Cô Tô cứ làm quen với môi trường ở đây trước đã”.

Tôi thật thà nói: “Ngài Trình, tôi đã rất quen với môi trường ở đây rồi, thậm chí có bao nhiêu chiếc đinh đóng trên mỗi bức tường trong này tôi đều đã thống kê xong hết!”

Ninh Hiên nhướn mày nói: “Nếu cô Tô nói mình đã quen với môi trường ở đây rồi, vậy thì xin hỏi cô, từ đây đến nhà vệ sinh cách nhau bao nhiêu phòng?”

Tôi hít vào một hơi, nói: “Ngài Ninh, câu hỏi này của anh thật quá vô lí! Ai rồi hơi đi nhớ xem nhà vệ sinh cách đây bao nhiêu phòng làm gì? Có phải là không biết đọc hai chữ Nam - Nữ to tướng nên phải đếm phòng để tìm cho đúng chỗ đâu!”

Ninh Hiên nói: “Cô Tô, thứ nhất là cô vừa gọi nhầm rồi, tôi là ngài Trình chứ không phải là ngài Ninh. Thứ hai, tôi muốn nói với cô một chuyện, tin chắc là cô cũng nhận thức rõ điều này: không phải người biết chữ nào cũng có thể tìm chính xác được vị trí nhà vệ sinh phù hợp với giới tính của mình đâu!”

Nghe hắn nói, tỉnh mạch bên thái dương tôi lại giật liên hồi. Tôi nói: “Được rồi ngài Trình, cứ cho là tôi chưa nắm rõ vị trí nhà vệ sinh đi, sau này nhất định tôi sẽ nhớ kĩ! Nhưng ngoài chuyện này ra, hy vọng ngài có thể sắp xếp cho tôi một công việc cụ thể, chứ cứ ngồi không chẳng làm gì thế này tôi thấy thời gian bị lãng phí, lương tháng thành tiền bất chính, còn sếp như có ý đồ khác lắm!”. Mặc dù sếp Ninh Hiên đã nhắc từ trước, hắn không thích ăn lại cỏ đã nhai, nhưng việc hắn gọi tôi đến rồi chỉ để ngồi chơi không sai khiến việc gì thế này quả thực làm tôi cảm thấy trên đời thật lắm chuyện lạ thường khiến người ta mơ tưởng hào huyền.

Ninh Hiên nhìn tôi, nhướn mày cao hơn nói: “Mấy hôm nay khẩu khí cô Tô càng lúc càng cao đấy nhỉ”.

Tôi giật thót! Sau khi gặp lại hắn, ban đầu tôi cảm như hén, sau đó thì ập a ập ứng, bây giờ thì hăng tiết gà gân cổ lên không ngừng thế này, có vẻ như tinh thần tôi đang ngày càng phấn chấn hơn chẳng.

Tự dưng tôi nhớ lại đoạn nói chuyện điện thoại với Đào Tử tột qua, nó bảo tôi: “Tô Nhã, cậu uống thuốc chưa đấy? Trước nay có bao giờ mình thấy cậu nói lắm như thế này đâu? Vừa chịu tổn hại gì à, sao sến nh ra một cái đã kích động đến nông nổi này rồi?”

Tôi nói với nó: “Hứ! Cậu mới bị kích động thì có. Trước kia chỉ là mình tạm thời cất trái tim nóng bỏng vào một chỗ để lặng lẽ nhìn ngắm thế giới mà thôi. Bây giờ hết lặng lẽ rồi thì trái tim nóng bỏng cũng phải bộc lộ ra thôi, đồ ngốc tầm nhìn hạn hẹp à!”

Thừa lúc Ngải Phi vào phòng hỏi Ninh Hiên về chi tiết kĩ thuật mài nào đấy, tôi liền nói với hắn: “Ngài Trình, ngài cứ sắp xếp việc gì đó cho tôi để làm đi”.

Tôi thừa nhận là mình cố tình nói câu này để cô bạn gái tin đồn của Ninh Hiên nghe được. Tôi thừa nhận mình muốn cô ta gã bạn trai tin đồn của mình giữ một cô gái tên Tô Nhã trong phòng làm việc dưới danh nghĩa là trợ lí đặc biệt nhưng lại không cho cô ta động tay động chân vào bất kì việc gì.

Đồng chí Ngải Phi sa sầm mặt lại rồi rút khỏi phòng Ninh Hiên. Cô ta được coi là trợ thủ của Ninh Hiên nhưng như tôi quan sát thì vị trí thích hợp nhất với cô nàng nên là học trò của Ninh Hiên thì đúng hơn.

Ninh Hiên nhìn ra cửa sổ, bên ngoài mấy đám mây đen lười biếng đang nhàn tản chiếm cứ bầu trời. Hắn quay lại hỏi tôi: “Cô Tô, tôi có chuyện này muốn hỏi cô đây. Trong phòng triển lãm của trung tâm các cô, vị trí nào ánh sáng tự nhiên chiếu mạnh nhất, vị trí nào thì chiếu yếu nhất và vào lúc nào trong ngày? Thời gian duy trì là bao lâu?”

Tôi đáp: “Thưa ngài Trình, là thế này, đến nay chúng tôi vẫn chưa nghiên cứu và quan sát một cách có hệ thống những vấn đề anh vừa nêu ra, vì cho rằng việc này vốn không cần thiết lắm. Nhưng nếu anh thấy đây là chuyện hệ trọng thì để tôi quay về đo lường thực địa và hệ thống đầy đủ lại giúp anh”.

Hắn hỏi: “Sao, cô Tô cho rằng vấn đề tôi đặt ra là thừa ư?”

Tôi bụng nghĩ một đằng miệng nói một nẻo: “Tôi đâu dám”.

Hắn nhếch mép, khề nhưn mày nói: “Cô Tô cũng đang yêu cầu tôi sắp xếp cho việc để làm còn gì, thế thì được, vấn đề này rất quan trọng với tôi nên phiền cô giúp một chuyện vậy”.

Tôi lập tức đáp: “Vâng, tôi quay về đo ngay đây!” rồi xách túi chạy đi luôn.

Mặc dù tôi không thấy việc này có gì bắt buộc phải phiền phức như vậy nhưng dẫu sao có việc để làm vẫn tốt hơn nhiều lần ngồi không trong văn phòng hắn mà mất tự nhiên.

Rõ ràng chúng tôi đã hiểu về nhau quá rõ nhưng cứ nhất định phải dùng những ngôn từ sáo rỗng giày vò lẫn nhau, tôi đã muốn bỏ chạy khỏi đó từ lâu rồi.

21. Chương 41 - 42

41. Nụ cười xấu xí

Công việc thống kê đo đạc tỉ mỉ ánh sáng trong phòng triển lãm của tôi mất cả một ngày trời, hôm sau tôi mang báo cáo đến nộp cho Ninh Hiên. Tôi vốn chẳng mong được biểu dương khen ngợi gì, nhưng cũng không ngờ công việc của mình lại bị hắn nghi ngờ đến như vậy.

Miệng thoáng hiện một nụ cười kì quái, hần nhìn tôi nói: “Cô Tô, phải nói rằng, báo cáo này của cô không có nhiều giá trị đối với tôi”.

Hần cười, nụ cười rất đẹp và ấm áp, nhưng không biết dưới lớp da mặt kia thực ra đang ẩn giấu bao nhiêu lưỡi dao sắc nhọn tẩm thuốc độc.

Tôi biết hần muốn nhìn thấy tôi vỡ vụn, muốn nhìn thấy những biểu hiện yếu đuối của tôi khi bị công kích, nhưng bản tính ương ngạnh bắt tôi đứng thẳng lưng, không được nhu nhược, hèn nhát. Tôi nở một nụ cười khiêm nhường nói: “Ngài Trình, ngài không hài lòng chỗ nào để tôi sửa lại”.

Hần mỉm cười, nhả nhận đưa bản báo cáo đến trước mặt tôi, từ từ xé toạc nó ra làm hai, sau đó ném thẳng vào sọt rác dưới chân.

Vẫn giữ nụ cười gợt đôn, hần nhìn tôi nói: “Không hài lòng với tất cả!”.

Tôi rất muốn xông lên, dùng móng tay cào rỗ mặt hần ra!

Nhưng hôm qua tôi vừa mới cắt móng tay, chỉ dựa vào mười ngón tay trợ trụ này tấn công hần thì thật yếu thế. Kìm nén mọi thương tổn và cảm phẫn, tôi cố gắng duy trì nụ cười điềm tĩnh trên khuôn mặt, không chế khoe miệng đang chực run run, sau đó nhìn hần nói: “Xin lỗi, thực sự tôi không biết vấn đề ở chỗ nào, anh có thể chỉ giúp tôi làm sai ở đâu không?”.

Lòng tôi thoáng quặn lên đau xót xa, ngẫm mà thấy thật trở trêu. Năm năm trước, tôi đứng trên bục giảng, là giáo viên của hần, hần ngồi trước bục giảng, là học sinh của tôi, hằng ngày đều là tôi giảng hần nghe, chính tôi là người đóng vai trò giải thích và truyền thụ kiến thức cho hần.

Thời thế đảo lộn, ai mà ngờ được hôm nay lại tới lượt tôi khúm núm đứng trước mặt hần, cố gắng kìm chế khao khát hạ sát hần đang bùng cháy mãnh liệt, nhẫn nhục thỉnh cầu hần chỉ ra mình đã làm sai chỗ nào.

Ninh Hiên nhìn tôi, nụ cười trên khuôn mặt đã dần lẫn mất, hai hàng lông mày điềm nhiên cau lại. Đúng lúc tôi tưởng rằng hần không thể đưa ra câu trả lời xác đáng ình, thì hần lại chậm rãi mở miệng: “Thời tiết hôm qua rất u ám nên mức độ chiếu sáng đó không có tính điển hình. Vì thế báo cáo ngày hôm qua không có giá trị gì cả”.

Tôi sững người. Hần...chịu giải thích cho tôi ư? Tôi lại tưởng nhất định hần sẽ không nói gì nhiều cơ đấy. Suy cho cùng tất cả những chuyện này chẳng phải đều do hần cố tình sao? Chọn đúng một ngày âm u không có giá trị khảo sát để hỏi tôi vấn đề ánh sáng của phòng triển lãm, lại còn không thèm nhắc nhở tôi thực ra ánh sáng hôm qua không phù hợp để làm khảo sát đo lường mà cố ý khoanh tay đứng nhìn tôi mất công bận bịu một chuyện, rồi đúng như ý nguyện chớp lấy thời cơ xé toang bản báo cáo là thành quả lao động vất vả của tôi ngay trước mặt tôi. Tất cả những chuyện này hần đều đã rắp tâm tính toán từ trước để kích động tôi chứ còn gì? Đã sắp toại nguyện rồi, hà tất phải mềm lòng như thế?

Ninh Hiên ơi là Ninh Hiên, anh sắm vai ác thực có đầu mà không có cuối.

Vẫn gắng gượng giữ nụ cười trên mặt, cố tỏ vẻ ung dung bình thản, tôi nói: “Hôm nay ánh sáng tốt hơn rồi, vậy tôi quay lại trung tâm triển lãm làm lại là được”.

Tôi quay người bỏ đi, tay vừa đặt lên nắm cửa liền nghe tiếng Ninh Hiên gọi giật từ phía sau: “Đợi đã”.

Tôi quay lại.

Ninh Hiên nhìn tôi, hình như hấn thở dài, trông có vẻ mệt mỏi và cụt hứng. Hấn nói: “Ô Nhã, cô quay lại đi, việc này tôi sẽ gọi cho anh quản lí bên cô bảo cử người khác làm cũng được. Cô không cần chạy qua chạy lại nhiều như thế.”

Tôi ngơ ngác đứng trước cửa, nụ cười chuẩn mực vẫn đang nở trên môi, nhân tính của hấn đột ngột bộc phát làm tôi lúng túng vô cùng. Tôi nói: “Thực ra...tôi quay về đo lại cũng không sao...cũng không mệt lắm...”

Ninh Hiên nhìn tôi mấy giây, chậm rãi nói: “Có việc khác cần cô làm.”

Nghe hấn nói, tôi gật đầu ngơ ngác “vâng” một tiếng, buông tay khỏi nắm cửa, ngoan ngoãn quay về chỗ ngồi.

Ninh Hiên cúi đầu. Tôi không nhìn rõ vẻ mặt hấn, chỉ nghe tiếng hấn nói: “Ô Nhã, khi nào cô không muốn cười thì đừng có cười. Những lúc đấy nhìn cô cười còn khó coi hơn cả khóc đấy!”

Giọng hấn nghe khá hung tợn, nhưng không hiểu sao tôi lại thấy lòng chột ảm áp.

Liệu tôi có thể lí giải câu nói này thành, hấn vẫn còn chút quan tâm giành cho tôi không?

Đào Tử gửi báo cáo ánh sáng rất nhanh. Ninh Hiên đọc xong ngồi tựa vào ghế trầm ngâm suy nghĩ.

Bản tính hiếu kì của tôi sống dậy, điên cuồng kêu gào muốn biết báo cáo đó rốt cuộc có tác dụng gì. Tôi sấn lại gần Ninh Hiên cách chừng hai mét, thận trọng hỏi: “Cái này thực sự hữu dụng à?”

Ninh Hiên vẫn ngồi im lìm trên ghế, chỉ lạnh lùng đảo mắt qua tôi một cái rất nhanh rồi lại quay trở về với mạch tư duy của hấn, tiếp tục trầm ngâm suy nghĩ.

Tôi lén bĩu môi. Cứ tưởng mình còn được cưng được thương như hồi trước chắc? Bây giờ đến cười người ta còn không thèm cười với mày nữa, chỉ bảo mày những lúc không nên cười thì đừng có cười thôi mà mày đã được đăng chân lên đăng đầu sấn lại. Bây giờ bị người ta lừa đi, đáng đời lắm!

Vác bộ mặt xám ngắt trở về chỗ của mình, tôi thầm ai oán không biết ngày mai có nên mang theo một thanh dùi và một con cá gì đó không.

Bỗng nhiên Ninh Hiên lên tiếng.

Hắn từ tốn nói: “Hai năm trước tôi có được một viên kim cương rất quý hiếm, tôi định dùng nó làm chiếc nhẫn đẹp nhất thế giới, đặt tên là Trái tim Trùng Hải. Nhưng hai năm nay tôi vẫn hoàn toàn chưa có cảm xúc. Lần này nhất định tôi phải thiết kế bằng được. Tôi muốn biến nó thành một câu chuyện truyền kỳ, thành tiêu điểm của lần triển lãm này, thành tác phẩm tiêu biểu nhất trong sự nghiệp thiết kế trang sức của tôi!”

Tôi hơi sững sờ. Hắn đã không nói thì thôi, nhưng một khi mở miệng thì lại nói với tôi nhiều thế?

Tôi tò mò hỏi: “Hai năm nay anh không có cảm xúc thế bây giờ thì có rồi à?”

Hắn ngồi tựa lưng trên ghế, mệt mỏi kéo mi mắt lên nhìn tôi nói: “Cô hỏi nhiều quá”. Sau đó lại nhắm mắt nói tiếp: “Hôm nay tôi chỉ trả lời câu hỏi đầu tiên của cô thôi. Cô hỏi báo cáo ánh sáng có quan trọng với tôi hay không? Nói cho cô biết là nó rất quan trọng. Viên kim cương này của tôi rất thần kì. Ban ngày được đặt ở chỗ ánh sáng càng chói mắt thì nó càng được kích thích để phát ra ánh hào quang rực rỡ. Hơn thế, sau khi mặt trời lặn, cứ đặt nó vào bất kỳ chỗ nào có ánh sáng mặt trời không thể chiếu đến, nó sẽ làm cho nơi đó sáng rực hơn bất kỳ nơi nào khác. Ban ngày, tôi muốn Trái tim Trùng Hải của mình lúc nào cũng được tắm mình trong ánh sáng chói lòa mắt. Đến tối, khi được đặt ở nơi ban ngày ánh sáng yếu nhất, nó vẫn sẽ phát sáng rực rỡ nhất!”

Nghe những lời Ninh Hiên nói, tôi như bị ma nhập, kinh ngạc mãi không thôi. Tôi lẩm bẩm: “Cửa sổ phòng triển lãm vẫn thường được che bằng rèm dày lắm mà, chẳng lẽ lần này không che? Dừng một lát, tôi lại không nén nổi tò mò hỏi: “Chẳng qua chỉ là một viên kim cương, nói trắng ra chỉ là một viên đá đặc biệt quý giá thôi, có thể thần kì đến vậy sao? Nghe cứ như trong truyền thuyết Liêu trai vậy!”

Ninh Hiên đáp lại, giọng thờ ơ, nhưng tỏ rõ không hề tán đồng ý kiến của tôi: “Nếu có lòng thì chuyện gì cũng có khả năng, kì tích nào cũng có thể xảy ra được”. Nói xong hắn nhòm người thẳng dậy, vươn vai, nhìn tôi chằm chằm.

Đang bối rối trước ánh mắt hắn nhìn mình, bỗng tôi nghe tiếng hắn nói: “Ôi Nhã, cô có lòng không?”

Tôi không trả lời câu hỏi của Ninh Hiên. Thực ra là tôi không biết trả lời thế nào, đành trơ tráo lấy lí do phải đi vệ sinh để trốn tránh. May thay, sau khi từ nhà vệ sinh quay lại, hắn không còn để tâm đến chuyện đó nữa.

Công việc chuẩn bị cho buổi triển lãm đang được tiến hành theo đúng trình tự quy định, bất kể là về phía Ninh Hiên hay bên trung tâm triển lãm. Ninh Hiên bận rộn liên tục, càng ngày càng ít lời, ngày nào cũng làm việc không nghỉ ngơi.

Còn tôi thì vẫn như một bậc khổ tu, bị ném một xó trong văn phòng của hân. Người ra vào đều nhìn tôi với ánh mắt kì quái, như đang quan sát một con vật nuôi. Đặc biệt là Ngải Phi, ngọn lửa ghen ghét đố kị, lạnh lùng cắm phắt trong ánh mắt cô ta thấy rõ mỗi khi nhìn tôi, và một ngày khủng khiếp hơn.

Nhưng kể ra tôi cũng không hoàn toàn ngồi không vô tích sự. Tôi đã kết thêm được một người bạn mới, chính là cô thư kí xinh đẹp ngoài phòng làm việc của Ninh Hiên, tên An Tỷ. Sự tồn tại của An Tỷ khiến tôi khá kinh ngạc. Cô nàng xứng đáng là kho tình báo của thời đại mới, cung cấp cho tôi vô số thông tin và hệ cực nóng hổi độ tin cậy cực cao.

Tôi ngưỡng mộ bản lĩnh của An Tỷ vô cùng, còn nó lại khiêm tốn không chịu nổi. Tôi khen: “Cậu lợi hại thật, vợ vét được khéo hết chuyện thị phi trong cả tòa nhà này rồi ấy chứ”. Nó nói: “Cậu đừng nói thế làm mình ngại, thực sự mình không dám nhận cái bản lĩnh lợi hại đó đâu, mấy đứa bạn học mình mà ở đây, chúng nó còn biết được nhiều chuyện hơn mình nhiều, thậm chí còn có thể nghe ngóng được con chuột nào ở trong hang nào sinh con vào ngày nào nữa kia.”

Tôi không khỏi tò mò hỏi: “Các bạn của cậu làm gì thế?” Nó nói: “Làm gì cũng có, chẳng hạn như mình xin việc trái ngành làm thư kí nè, ngoài ra còn có đứa vì sở thích mà ra chợ bán rau, làm nhân viên cộ lưng ở nhà tắm công cộng, nói chung tất cả những nơi có người, những nơi đông người đều có thể xuất hiện chúng nó.”

Nó càng kể tôi càng thấy mịt mù, càng trở mắt lú lờ nhìn nó trân trân. An Tỷ nói: “Nhìn là biết cậu không hiểu rồi. Nói à biết, trước kia mình học tình báo, bọn bạn cùng lớp đều mắc bệnh nghề nghiệp, cứ ở đâu đâu người là mò đến, có thể moi được nhiều tin.”

Nghe nó nói. Toàn thân tôi đầm mồ hôi lạnh.

An Tỷ cho tôi biết, theo như nó biết thì việc thiết kế của Ninh Hiên đã hòm hòm được bảy tám phần rồi, chỉ còn thiếu bản thiết kế một chiếc nhẫn cuối cùng nữa là xong. Sau khi chiếc nhẫn này hoàn thành, triển lãm có thể khai mạc.

Tôi không khỏi hiếu kì gặng hỏi nó: “Sao cậu biết được? Cả ngày mình ngồi ở trong đó mà có biết gì đâu?”

An Tỷ động viên tôi: “Ô Nhã, cậu đừng cuống, dù sao mình cũng xuất thân từ trường đào tạo tình báo mà, biết nhiều hơn cậu một chút đâu có gì là lạ.” Nó chỉ nói vậy, còn chủ yếu là làm sao nó biết được tin ấy thì vẫn không hé răng nửa lời.

Sau đó, tôi gọi điện buôn chuyện với Đào Tử, kể cho nó chuyện kì lạ này. Đào Tử mắng tôi: “Ô Nhã, cậu đúng là đồ ngốc! An Tỷ là nhân viên của công ty đó, lại còn là thư kí hành chính nữa, chuyện này nó không rõ hơn ai hết thì làm sao có thể sắp xếp lo liệu công việc cho sếp Trình Hải của nó được chứ!”

Được Đào Tử giác ngộ tôi mới sực nhớ, lúc trả lời tôi, cơ mặt An Tỷ cứ co co giật giật, bộ dạng rõ ràng là muốn phì cười nhưng cố nhịn. Thì ra nó đang lừa tôi!

42. Hương vị của nụ hôn

Hôm sau, tôi lấy danh nghĩa tình bạn cao cả, không nên để sự dối lừa hạ nhục đẩy bình hởi tội An Tỷ. Tôi làm ra vẻ rất buồn nói với An Tỷ: “An Tỷ, tối qua cuối cùng mình đã phát hiện ra là cậu lừa gạt mình, điều này làm mình đau lòng lắm!” An Tỷ ngẩn người, thớ thịt trên mặt hình như lại rung rung, sau đó mới nhìn tôi nói rất chân thành: “Được rồi, Tô Nhã, mình sai rồi. Hôm nay để chuộc lỗi, mình xin trả lời vô điều kiện mọi thắc mắc của cậu, cậu cứ hỏi thoải mái đi, biết gì mình xin nói ra hết!”

Tôi nghĩ ngợi rồi hỏi nó một câu: “Ngài Trình của các cậu rốt cuộc là đã có bạn gái hay chưa? Cô Ngài Phi đó rốt cuộc là có gì mờ ám với anh ta không?”

An Tỷ kéo tôi lại gần, thì thầm vào tai tôi: “Chuyện này, nói cho cậu biết, ngoài mình ra không có người thứ hai biết được chân tướng đâu!”

Tôi không nghĩ thế. Tình báo viên nào chắc cũng có chung một tật: mở miệng ra nói là phải bắt đầu bằng câu “chuyện này chỉ có một mình tôi rõ chân tướng”, gây lỗi một cái là giờ thủ đoạn đòi chuộc tội bằng cách “cứ hỏi bất cứ điều gì cũng được, biết gì tôi xin nói ra hết”.

Tôi nói: “An Tỷ, vào chủ đề chính đi, đừng để tôi đây xem thường”.

An Tỷ nói: “Tô Nhã, trước khi trả lời câu hỏi này, cậu có thể làm theo một yêu cầu của mình được không?”

Tôi hỏi yêu cầu gì. Nó nói: “Cậu có thể buộc tóc lên được không? Buộc tóc đuôi gà ấy, mình muốn xem cậu buộc tóc đuôi gà trông như thế nào.”

Tôi vừa nhanh tay buộc tóc lên cao vừa cầu nhàu: “Mấy người học tình báo các cậu thật quái gở!”

Đợi đến lúc tôi buộc tóc xong rồi, An Tỷ nhìn tôi chăm chú, một tay giơ lên sờ cảm suy xét.

Sau đó nó nói: “Tô Nhã, bây giờ mình xin nghiêm túc nói với cậu, mình dám khẳng định, ngài Trình của bọn mình vẫn chưa có bạn gái. Còn như cô Ngài Phi kia mình cũng dám khẳng định rằng cô ta chỉ là một bông hoa rụng. Còn ngài Trình của bọn mình, mình có thể khẳng định cực kì chắc chắn rằng thực ra anh ấy chính là dòng nước vô tình của bông hoa rụng kia”.

Không buồn ca ngợi tinh thần “dám khẳng định” của nó, tôi vội vàng hỏi: “Sao cậu biết được?” Nhưng An Tỷ còn chưa kịp trả lời thì đã nghe âm một tiếng, cửa phòng làm việc của Ninh Hiên bật mở, hần đứng trước cửa với ánh mắt đầy căm hờn như đi biểu tình đấu tranh giai cấp, hăm hăm chỉ tay về phía tôi hung tợn nói: “Tô Nhã, cô đi vệ sinh như thế này hả? Hơi tí là đi vệ sinh! Cô vào đây cho tôi!”

Ngọn lửa phẫn nộ lập tức bốc bùng ngút trong lòng ngực tôi!

Khốn kiếp thật, đúng là thế sự vô thường, sao lại có ngày tôi phải rơi vào tình cảnh như thế này, bị chính tên học sinh của mình năm xưa chỉ thẳng vào mặt quát tháo!

Việc thiết kế của Ninh Hiên đã đến giai đoạn chót. Các tác phẩm khác đều đã hoàn thành, chỉ còn chiếc nhẫn Trái tim Trùng Hải của hắn vẫn đang phải sửa lên sửa xuống. Vì đầu óc không sao phác ra nổi bản vẽ hoàn hảo, mấy hôm nay hắn vô cùng cáu kỉnh, gắt gỏng. Sợ hắn điên lên ình một trận lôi đình nên tôi mới thức thối không dám ngồi trong phòng hắn, ngày nào cũng mượn cớ đi vệ sinh để ra ngoài ba hoa bốc phét với An Tỷ, tôi đã nhẫn nhịn, mong tránh khỏi lửa chiến tranh, ấy vậy hắn lại ngang ngược quát tháo tôi không ra gì, đúng là ức hiếp người quá đáng mà!

An Tỷ nhìn tôi chớp chớp, liếc mắt đưa ý âm thầm tiễn tôi “Cậu nhớ bảo trọng, tự cứu lấy mình” xong, liền cúi đầu xuống điềm nhiên làm việc tiếp. Còn tôi thì ôm một bụng đầy căm hờn lết chân quay về phòng làm việc của Ninh Hiên.

Ninh Hiên thấy tôi đi vào, lập tức nhanh như tên đóng cửa sầm lại, rồi dằng dằng sát khí quay về ngồi phịch xuống ghế của mình, hung hăng giáng đòn phủ đầu tôi: “Cô không có việc gì làm thì chạy lung tung khắp nơi làm gì?”

Đã kiềm chế bao lâu rồi, lần này phải bùng nổ một phen, tôi quyết không nhân nhượng nói: “Tôi chạy đi những đâu mà anh nói là lung tung khắp nơi? Vả lại tôi mà không chạy khắp nơi ngày nào cũng ngồi lì trong này thì cũng có việc gì mà làm đâu?”

Ninh Hiên nhìn tôi lạnh lùng nói: “Các cô buôn chuyện trong giờ làm việc như vậy, tôi nói thế không đúng sao? Có tin là tôi đuổi việc ngay lập tức cô thư kí ngoài kia không?”

Tôi cười nhạt đáp lại: “Thưa ngài Trình, ngài đừng có ức hiếp người quá đáng! Ngài hậm hực không vẽ được bản thiết kế lại giận cá chém thớt định đi tìm chúng tôi để trút cơn giận hả, thật không đáng mặt đàn ông!”

Ninh Hiên trợn mắt, đứng bật dậy khỏi chiếc ghế da, hằm hằm xông đến chỗ tôi: “Được, hôm nay tôi cho cô biết thế nào là không đáng mặt đàn ông! Tôi cho cô ta nghỉ việc ngay lập tức!”

Tôi cũng hơi hoảng. Mấy hôm nay tôi và Ninh Hiên luôn giả bộ khách sáo với nhau, bị dè nén quá lâu rồi hiển nhiên cuộc cãi vã này sớm muộn gì cũng nổ ra. Nhưng An Tỷ vô tội, nó không đáng phải trở thành nạn nhân bất đắc dĩ trong chuyện cãi vã giữa hai chúng tôi.

Tôi vội kéo Ninh Hiên lại không cho hắn ra ngoài, tôi nói: “Ninh Hiên, anh đừng quá đáng quá được không! Có chuyện gì thì cứ trút lên một mình tôi đi!”

Ninh Hiên dừng bước quay lại nhìn tôi, hung hổ nói: “Tôi quá đáng? Trút lên một mình cô? Cô cảm thấy tôi đang chia mũi nhọn vào cô phải không? Cô cảm thấy ngày ngày tôi bảo cô ngồi ở đây là ầm ục cho cô lẩm bẩm không?”

Hắn hôn tôi một cách thô bạo, không ngừng gặm nhấm cầu xé môi tôi, hoang mang và đau đớn thì thào hỏi tôi: “Ô Nhã, vì sao, nói cho anh biết vì sao? Năm đó vì sao em đột ngột chia tay anh, vì sao đột ngột rời xa anh? Vì sao?”

Câu hỏi của hắn, làm tôi hoàn toàn bình tĩnh khỏi cơn say mê muội.

Tôi cắn răng, dần lòng buông ra những lời lạnh lùng: “Chẳng vì sao cả, anh quá trẻ con, hai chúng ta không hợp”.

Con mắt hắn chất chứa đầy đau đớn, hắn nhìn tôi nói: “Em nói dối!”

Tôi ngang tang ngẩng đầu nhìn hắn, “Em không nói dối! Sự thật là như thế!”

Hắn khàn giọng, “Em nói dối! Em có dám nói là em không yêu anh không! Nhìn thẳng vào mắt anh mà nói!”

Tôi ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn, rành rọt từng chữ từng chữ: “Em không nói dối, em không yêu anh!” Nói xong câu này, trái tim tôi chảy máu!

Ninh Hiên gằn giọng: “Em nói dối!” Sau đó hắn lại cúi xuống hôn tôi thật cuồng say.

Tôi muốn mình hết như một xác chết, tê dại, thờ ơ, không đáp lại hắn. Nhưng cơ thể tôi đang dần phản bội lại lí trí.

Trong cơn đau đớn tột độ này, nụ hôn của hắn lại mang đến cảm giác hoan lạc thể xác quá đáng. Khi hắn hôn tôi, dường như mỗi dây thần kinh trong cơ thể tôi đều không nén được nổi khao khát hắn, điên cuồng gào thét mong nhớ hắn.

Hắn không chấp nhận sự thờ ơ lãnh đạm của tôi, bàn tay bắt đầu du ngoạn trên cơ thể tôi. Ngọn lửa dục vọng thẳm lên trời dậy khắp tứ chi xương cốt tôi. Ý chí của tôi bắt đầu lung lay, cơ thể dần tê dại, và tê liệt trong đôi môi hắn, trong bàn tay hắn, trong nụ hôn dài và trong những âu yếm vuốt ve của hắn.

Không biết từ lúc nào, một cách vô thức, tôi đã đáp trả lại hắn.

Một bàn tay hắn lướt trên lưng tôi, chậm chậm di chuyển xuống dưới thăm dò, lần vào trong váy của tôi rồi không dừng lại, tiếp tục đi sâu hơn, sâu hơn nữa, đến sâu nhất mới dừng.

Hắn giơ tay đó lên trước mặt tôi, cười tàn nhẫn, giọng nói như con dao sắc lạnh lảng trí từng xẻo lòng tự trọng của tôi. Hắn cho tôi nhìn những đầu ngón tay ướt đẫm của hắn, hung dữ nói: “Ô Nhã, em nhìn xem, em ướt như vậy cơ mà! Rõ ràng là em có cảm giác, nhưng lại nói em không yêu anh! Em nói dối!”

22. Chương 43 - 44

43. Làm tổn thương anh lần nữa

Tôi vô cùng nhục nhã vì sự thật thà và đói khát sinh lý của cơ thể mình! Ý chí của tôi sụp đổ tan tành trong đục vọng mãnh liệt!

Nước mắt tôi trào ra, chan chứa ầm ỨC tủi nhục. Tôi hận Ninh Hiên. Sao hắn có thể dùng cách vô sỉ đó để chứng minh tôi đang nói dối!

Tôi đẩy hắn ra, dồn hết sức đẩy hắn ra, vừa khóc vừa chạy khỏi căn phòng đó. Tôi chẳng còn tâm trí đâu mà suy xét điệp báo viên An Tử ngoài cửa sẽ dùng ánh mắt sắc lẹm thế nào để sấm soi tôi, cũng chẳng còn tâm trí đâu giữ bộ mặt ung dung giả tạo mọi khi.

Tôi mặc kệ tất cả, cắm đầu cắm cổ chạy như điên như khùng.

Ninh Hiên không đuổi theo tôi. Bởi trước khi đẩy hắn ra tôi còn nói: “Anh thỏa mãn rồi chứ? Chắc anh không biết Trác Hạo cũng đang ở thành phố này! Tôi và anh ấy mới là một đôi! Ninh Hiên, nói cho anh biết một lần nữa, tôi không yêu anh! Không yêu!”

Nhìn vào mắt Ninh Hiên, tôi có thể thấy nỗi đau và tổn thương của sáu năm trước một lần nữa, chỉ là giờ còn khắc sâu hơn nhiều!

Tại sao hai con người rõ ràng đều yêu nhau, lại phải giày vò và làm tổn thương nhau như vậy?

Câu trả lời thực ra rất đơn giản, chỉ gồm bốn chữ.

Hoàn cảnh đưa đẩy.

Từ hôm đó tôi không có đến chỗ Ninh Hiên làm bình hoa trang trí nữa mà quay về trung tâm triển lãm kiên thủ với chức vụ của mình.

Quản lý thấy tôi quay về, một mặt vẫn khen ngợi tôi là nhân viên tốt, mặt khác lại không che đậy nỗi băn khoăn dò hỏi tôi xem có phải tôi đã làm sai việc gì nên bị họ đuổi về không.

Tôi cũng xin vái cả nón với lối tư duy mâu thuẫn điển hình của ông một lần nữa.

Tôi giữ thái độ im lặng, không thừa nhận cũng không phủ nhận, dù gì việc này cũng đâu phải do tôi nói là xong. Chỉ bằng cứ ngồi yên quan sát biến động.

Tối hôm đó, sau khi về đến nhà, kẻ phàm tục như tôi lại chết sặc trong biển nước mắt cuộn cuộn. Tôi đã khóc rất nhiều, khóc lên khóc xuống, khóc đến hụt cả hơi. Vừa nấc lên nức nở tôi vừa để mặc cho thứ cảm xúc lẫn lộn không biết là đau khổ hay ngọt ngào, biến thái vô cùng từ cảm quan đến lý trí trôi dạt trong lòng: Ninh Hiên, trong mắt hần vẫn còn có tôi!

Nhưng, một lần nữa tôi lại ra tay làm tổn thương hần!

Hần kiêu ngạo như vậy, nhưng hết lần này đến lần khác bị tôi làm tổn thương; ngang bướng là vậy, khó khăn lắm mới có thể quên oán hận, thừa nhận rằng thực ra hần vẫn còn quan tâm đến loại cỏ đã nhai như tôi, nhưng vẫn là tôi không biết điều, lại đẩy hần ra lần nữa.

Tôi đoán sau lần này chắc chắn hần sẽ chẳng do dự gì mà không cảm hận tôi đến tận xương tủy.

Hai ngày đầu quay về trung tâm triển lãm, tôi luôn ở trong trạng thái thấp thỏm không yên. Tôi lo lắng không biết Ninh Hiên sẽ nói gì với quản lý, không biết chuyện này liệu có ảnh hưởng xấu đến việc tổ chức cuộc triển lãm sắp tới hay không. Giả sử hần lấy bữa một lý do như trong người khó chịu, thể trạng kém không kham nổi được công việc, hay như sốt cao phải nằm liệt giường để hủy bỏ cuộc triển lãm này, nếu có thể thật, nhất định quản lý sẽ khóc ròng đến chết mất.

Tôi nhấp nhòm như ngồi trên bàn chông suốt hai ngày, làm Đào Tử hể thấy tôi là phải tránh xa. Nó nói nó nghi ngờ công ty vàng bạc đá quý lớn nhất toàn cầu này không sạch sẽ, bên trong có lẽ có rất nhiều bộ chết. Vì thế sau một chuyến công tác từ bên đó trở về, lúc nào bạn đồng nghiệp của nó tinh thần cũng bất an, vò đầu bứt tóc, ngoẹo trái ngoẹo phải, đập nọ đập kia trông rất đáng sợ.

Nó còn nói với Tiểu Điền, căn cứ theo tần suất và biên độ ngộ nguỵ không yên của tôi, cùng mức độ đau khổ và khó chịu hiện rõ trên mặt, có thể kết luận trên người tôi phải có năm sáu bảy tám con bộ chết là ít.

Lời nó vừa truyền đi, tất cả mọi người đều nhìn tôi như nhìn một con thủy quái. Đồng nghiệp khắp trung tâm triển lãm bắt đầu bàn tán sôi nổi, đoán già đoán non xem tại sao công ty đó lại có bộ chết.

Tôi nhìn mọi người tranh cãi om sòm vui vẻ, chợt nhận ra muốn vui vẻ cũng hết sức đơn giản. Chỉ cần ngừng ngốc đờng suy nghĩ nữa, hòa nhập với mọi người, dần dần niềm vui cuộc sống sẽ trở lại.

Tâm trạng tôi từ đó đã khá lên, bên công ty vàng bạc đá quý cũng không có phản hồi xấu nào về tôi.

Tôi bắt đầu thấy yên tâm hơn, nhưng lại chuyển sang hụt hẫng mơ hồ.

Phụ nữ, vĩnh viễn là thể loại sinh vật mâu thuẫn nhất trên thế gian này. Lúc hần muốn mình thì không ưng, đến lúc hần không cần đến nữa thì lại nhớ nhung không thôi. Không đồng ý để hần làm bạn trai mình, nhưng nghe nói hần có bạn gái lòng lại đau đớn khổ sở còn hơn cả thất tình. Sợ hần manh động khiến

người khác dò đoán được tình cảm mập mờ giữa hai người, nhưng khi hắn không có bất cứ động thái nào lại không ngời than thở mất mát hụt hẫng.

Ngày qua ngày, trái tim tôi khổ sở chịu đựng nhớ nhung hụt hẫng nhưng thân xác đã lấy lại được vẻ lãnh đạm. Đào Tử cho rằng lũ bọ chết trên người tôi đã bỏ đi hết nên bắt đầu mon men lại gần do thám.

Nó láo liên hỏi tôi: “Ô Nhã, mình đang suy nghĩ nát óc về một vấn đề, đó chính là, bọ chết liệu có lây qua con đường tình dục hay không!”

Nó ngờ rằng mấy con “bọ chết” trên người tôi có nguồn gốc từ cuộc vật lộn thân mật trên giường với một gã nào đó. Thứ động vật kí sinh hút máu người đáng ghét kia chính là nhân lúc hỗn loạn đã thừa cơ bò từ gã ta sang tôi.

Tôi hỏi Đào Tử: “Thế bọ chết trên người gã nào đó ở đâu ra? Chẳng lẽ do hắn lăn lộn với một cô nàng khác trước đó? Nếu thì bọ chết trên người cô nàng kia lại ở đâu ra? Cô ta lăn lộn với ai nữa? Vậy rốt cuộc nguồn gốc những con bọ chết này thế nào? Có bao nhiêu người bị nhiễm bọ chết trong chuỗi xích tình ái dài dằng dặc này?”

Đào Tử nghiêm túc trả lời tôi: “Ô Nhã, cậu nghĩ xa xôi quá đấy, sợi xích tình ái mà cậu nói không nhất định phải dài như vậy đâu. Vì vòng đời của con bọ chết e là rất ngắn ngủi, chỉ cần truyền qua một hai người xong là nó đã chết nghèo rồi.”

Tôi nói: “Đào Tử, tư tưởng của cậu đúng là có vấn đề nghiêm trọng. Thực ra nhân loại lây nhiễm bọ chết bằng cả đồng cách, ví dụ như hắt xì hơi vào mặt nhau này, hai người uống chung một cốc nước này, hay như có quả táo cậu cắn một miếng xong lại đưa cho người ta ăn tiếp này, vân vân. Nhưng sao cậu lại khẳng định bỏ qua hết mấy khả năng kia mà nhảy bổ tới quan hệ xác thịt thế hả? Thế mới thấy cậu là đứa con gái có tâm hồn đen tối đến nhường nào!”

Đào Tử nhìn tôi như nhìn đứa tâm thần, sầm soi từ đầu đến chân, đáp: “Ô Nhã, mình thấy cậu vừa liệt kê ra đều là những con đường lây nhiễm viêm gan thì đúng hơn, đương nhiên ngày nay cúm A cũng đã tiên tiến đến độ lây truyền qua những cách cậu vừa kể, nhưng chắc chắn đó không thể là con đường lây lan bọ chết được!”

Nó hỏi tôi: “Ô Nhã, có phải cậu bị kích động rồi phải không? Trong sách nói, phụ nữ đã qua tuổi hai mươi lăm mà vẫn chưa ổn định được đời sống tình dục sẽ dẫn đến tình trạng âu sầu phiền muộn và rối loạn thần kinh đấy. Xem ra nói như vậy cũng có lý thật, mình khuyên cậu nên tìm một gã nào đó, tóm chặt lấy hắn rồi nhanh nhanh mà phát triển tình bạn vĩ đại đi thôi!”

Đào Tử quan tâm lo lắng cho tôi, lời lẽ chân thành khẩn thiết, làm tôi không khỏi xúc động.

Tôi đang dạt dào cảm xúc trước tấm lòng của Đào Tử thì điện thoại trong túi áo rung bắn lên. Tôi giật mình, lòng dạ bắt đầu chột nôn nao, bồn chồn khôn xiết.

Mong là hấn nhưng cũng sợ là hấn. Nếu không phải hấn, chắc tôi đau lòng sao không phải là hấn, còn nếu như là hấn tôi nhất định sẽ lại than thở sao lại là hấn.

Tôi lấy điện thoại ra, hít một hơi thật sâu, mở to mắt nhìn màn hình.

Dây số rất quen thuộc. Nhưng không phải là hấn.

Không phải hấn rồi...

Tôi bấm nút nhận cuộc gọi.

Đầu dây bên kia không giấu nổi xúc động nói với tôi: “Ô Nhã, anh về rồi!”

Khẽ thở dài một hơi, tôi đáp: “Chào mừng anh đã trở về, Trác Hạo!”

Trác Hạo ra nước ngoài điều tra thị trường, không có mặt ở thành phố B gần một tháng nay.

Trong lòng tôi có chút bùi ngùi. Ông trời thật biết thương hoa tiếc ngọc, hiểu khi nào nên an bài để một người đàn ông khác xuất hiện, ra tay cứu vớt cô gái đang tự sa vào ngập ngựa trong đồng bùn nhão ái tình.

Tôi nhớ đã từng nghe câu: Muốn bước ra khỏi bóng tối thất tình đau đớn, hãy thử bắt đầu một cuộc tình mới.

Trác Hạo nói với tôi: “Ô Nhã, tối nay đi ăn cùng anh đi! Anh... rất nhớ em!”

Tôi nhắm nghiền mắt, cố dần lòng quyết định.

Tôi nhẹ nhàng đáp vào điện thoại: “Vâng!”

Tôi và Trác Hạo ngồi đối diện nhau trong nhà hàng kiểu u, tiếng đàn violon réo rất nhẹ nhàng giúp tôi nhẹ nhõm dần. Trác Hạo có vẻ gầy hơn, nét mặt vẫn còn dấu tích mệt mỏi sau một cuộc hành trình dài. Anh mỉm cười hỏi tôi: “Ô Nhã, lâu lắm rồi không gặp nhau, em có nhớ anh chút xíu nào không?”

Tôi lẩm bẩm: “Tổng giám đốc Trác, anh trở nên ghê rợn như thế từ bao giờ vậy?”

Trác Hạo vẫn rất phong độ giữ nguyên nụ cười hoàn mỹ, không hề hốt hoảng hay lúng túng trước câu lẩm bẩm của tôi: “Tận đáy lòng anh muốn hỏi em như vậy đấy, không phải giả vờ sến súa đâu. Ngược lại, trước kia em vốn là cô gái thích lãng mạn lắm vậy mà bây giờ lại trở nên tê liệt cảm quan, không muốn nghe cả những câu nói tri kỷ.”

Tôi không biết nên đáp lại thế nào, chỉ im lặng cười gượng.

Trác Hạo đặt dao đĩa xuống, ngẩng đầu nhìn tôi, nụ cười dần dần biến mất: “Ô Nhã.” Anh gọi tên tôi, tôi ngẩng lên đáp: “Dạ?”

Anh nhìn tôi, nói: “Anh có đọc báo. Ninh Hiên, cậu ta đến thành phố B rồi.”

Trác Hạo chỉ nói đến thế, nghe vừa như đã nói xong lại vừa như chưa nói hết.

44. Lá thư của Trác Hạo

Trác Hạo cười nhạt: “Ô Nhã, mấy năm trước, khi có ý định chuyển công ty từ thành phố A đến thành phố B, anh đã phải bỏ ra khá nhiều công sức, qua lại với không ít nhân vật lớn nhỏ trong cả giới thương nhân và chính khách. Bố cô gái đó là một nhân vật không tầm thường chút nào. Hai gia đình Ngải Phi và Ninh Hiên cũng được xem là có quan hệ nhiều đời, hai người họ đều thuộc hàng gia thế hiển hách, rất môn đăng hộ đối. Anh đoán nếu không xảy ra sự cố gì thì hai người chắc chắn sẽ kết hôn đấy.”

Tim tôi nhói đau. Tàng thịt bò trên đĩa càng lúc càng cứng đầu, lần nào dao đĩa hạ xuống cũng trượt đi, chém nhầm xuống mặt đĩa sứ, phát ra những tiếng lách cách chói tai. Tôi không bình tĩnh nổi nữa, vút luôn dao với đĩa xuống bàn, ngẩng lên nhìn thẳng vào Trác Hạo và hỏi: “Sao anh phải nói với em những điều này? Trác Hạo, anh có ý gì?”

Trác Hạo lại cười, nụ cười dường như có chút tự trào: “Được rồi Ô Nhã, anh thừa nhận anh cố ý nói ra những điều này. Anh... chỉ là anh căng thẳng quá. Anh lo Ninh Hiên quay về rồi thì... trong mắt em chỉ có mình cậu ta, còn anh lại lần nữa biến thành không khí trước mặt em mà thôi.”

Thực ra tôi muốn nói với Trác Hạo, dù cho Ninh Hiên không quay về, dù cho tôi ở đây còn hằn ở nước ngoài, hai chúng tôi không thể gặp nhau thì trong mắt tôi hằn vẫn là duy nhất, còn Trác Hạo, dù anh có không phải luồng không khí trước mặt em, thì nhiều nhất cũng chỉ như khối thịt đông bán trong suốt mà thôi.

Trác Hạo tiếp tục nói: “Ô Nhã, chính mắt anh chứng kiến những năm qua em đã dẫn vật khổ sở thế nào. Thật không dễ để em phấn chấn lên được một chút như bây giờ, cậu ta quay về rồi anh lo em lại đi theo vết xe đổ trước kia. Cậu ta đã có cuộc sống riêng của mình, bên cạnh cũng sẵn có đối tượng kết hôn rồi. Em không nên tiếp tục chui đầu vào đấy nữa, còn dẫn thân vào đó một lần nữa anh sợ em sẽ không thể bước ra được đâu.”

Cổ họng tôi đắng chát. Tôi cố giữ nụ cười trên môi, dù biết lúc này mình cười còn khó coi hơn cả khóc. Tôi nói: “Trác Hạo, anh vốn đâu biết lý do năm đó em và Ninh Hiên chia tay. Nếu anh biết thì chắc chắn anh sẽ không cho rằng chúng em còn có cơ hội ở bên nhau nữa đâu.”

Trác Hạo nhìn tôi, đôi mày từ từ chau lại, do dự một lúc mới hỏi: “Vậy, anh có thể biết năm đó tại sao em và cậu ta chia tay không?”

Tay tôi đang để trên bàn siết chặt lại thành nắm đấm. Tôi cúi đầu nói: “Xin lỗi Trác Hạo, em không thể nói được.”

Một cảm giác ấm áp bao trùm bàn tay tôi. Trác Hạo vừa giơ tay ra đặt tay anh lên tay tôi.

Tôi giật mình ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt anh sâu thẳm thẳm như không thể nhìn thấy đáy.

Anh nói: “Tô Nhã, quên cậu ta đi.” Tiếng violon đột nhiên vút cao, trong tiếng đàn cao vút đó anh tiếp tục nói: “Làm bạn gái anh nhé, được không?”

Nhà hàng kiểu u phong cách tao nhã độc đáo, ánh đèn mờ ảo làm người ta trở nên lười biếng. Tiếng violon lúc trầm lúc bổng, lúc khoan thai lúc lại réo rắt phiêu diêu loang rộng. Không gian tràn ngập lãng mạn và ấm muội. Một con người tinh tú của xã hội hăng còn độc thân vừa tha thiết bày tỏ với cô gái ngồi đối diện: “Làm bạn gái anh nhé, được không?”

Nhưng biểu hiện của cô gái lại quá khác thường. Cô ta há miệng, tròn tròn mắt chỉ nói với người tinh tú kia một từ, làm anh ta sụp đổ hoàn toàn, cô ta nói: “Hả?”

Bàn tay Trác Hạo đang nắm tôi run run. Anh mang bộ mặt rạn vỡ, rút tay về trong thất bại. Cuối cùng, tôi cũng có chút không đành lòng: “Thế nào nhỉ, vừa rồi tiếng đàn vút lên cao quá nên anh nói gì em không nghe rõ!”

Trác Hạo khẽ lắc đầu nói: “Tô Nhã, vừa rồi em bắt đầu bằng “thế nào nhỉ” đấy!”

Tôi... trời!... Lại bại lộ rồi...

Tôi xoa xoa mũi, nói: “Chuyện đó, Trác Hạo này, anh không thích em thật đâu phải không? Đàn ông chẳng phải đều không có hứng thú với cổ đã nhai sao?” Đột nhiên tôi lại nhớ đến người đã nói câu này, lòng không khỏi quặn lên đau nhói.

Trác Hạo nhìn tôi rất lâu, như đang chìm đắm trong suy nghĩ. Anh nói: “Người đàn ông khác có thể không thích nhưng hần ta không đại diện cho tất cả đàn ông. Hơn nữa, giữa anh và em, thì anh là cổ đã nhai mới đúng, có điều không biết phụ nữ bọn em có hứng thú với cọng cổ nhỏ bé đáng thương đã nhai rồi này không thôi!”

Tôi bật cười: “Lại còn tự nhận là ngọn cỏ nhỏ bé nữa! Anh tự tin quá nhỉ, em thấy anh sắp thành ông nội của cọng cỏ nhỏ bé rồi đấy!”

Trác Hạo thấy tôi cười cũng bật cười theo: “Vì thế, phải mau kiếm cho ngọn cỏ nhỏ bé một bà nội, bằng không ông nội nó sẽ héo khô đi mất.”

Tôi thôi cười, nhìn Trác Hạo, khẽ khàng nói: “Trác Hạo, anh không thiếu phụ nữ mà.”

Trác Hạo cũng thu lại nụ cười, nhìn tôi, khẽ khàng nói: “Ô Nhã, hãy tin anh, giờ bên cạnh anh không có bất kỳ cô gái nào khác” Anh ngừng lại, rồi bổ sung thêm một câu: “Anh đã qua cái tuổi yêu đương trắng hoa rồi.”

Trác Hạo hỏi tôi: “Ô Nhã, em có biết anh bắt đầu yêu em từ khi nào không?”

Tôi hỏi: “Không phải ngay từ lần đầu chúng mình gặp nhau à?”

Trác Hạo lắc đầu: “Không phải. Lần đầu gặp em anh chỉ thấy cô bé này rất hồn nhiên, gia thế không phải hiển hách gì nhưng cũng không đến nỗi, có học lực lại nét na, rất phù hợp để lấy về làm vợ. Lúc đó anh vẫn chưa biết đến rung động, chỉ muốn tìm một người hiểu chuyện lại không quá can thiệp đến công việc cũng như cuộc sống của anh để kết hôn là tốt nhất. Sau khi gặp em, anh cảm thấy em là người đáp ứng đầy đủ những yêu cầu đó của anh nên mới quyết định công khai kết thân với em.”

Tôi không thể vui vẻ gì trước những lời này. Mặc dù bây giờ tôi đã không còn yêu Trác Hạo nữa nhưng bất kỳ cô gái nào cũng thế thôi, nghe bạn trai cũ của mình nói: “Hê, thực ra lúc đầu anh có thích em đâu” thì ai mà thoải mái cho nổi.

Tôi cũng không chịu thất thế, liền nói: “Ừ, Trác Hạo, Thực ra em cũng nghĩ giống anh đấy. Hồi đầu em cũng thấy anh đẹp trai, có nhà, có xe, có cả tài khoản ngân hàng lại chưa vợ nên mới nghĩ: A, anh này phù hợp làm bạn trai mình đây!”

Trác Hạo nghe tôi nói thì bật cười ha hả, có vẻ rất sảng khoái, làm tôi không thoải mái chút nào. Anh nói: “Ô Nhã, kiểu không chịu kém người khác này của em... được lắm... rất giống trước kia!”

Tôi chạnh lòng. Có thể nào cũng không thể giống trước kia được nữa. Thời gian đã hết lần này đến lần khác in hằn những vết màu tro xám lên cuộc đời tôi, muốn xóa cũng không thể xóa được.

Bữa tối với Trác Hạo kết thúc trong lời tạm biệt mơ hồ của tôi. Lúc rời khỏi nhà hàng, trước cửa xoay, tôi bỗng thấy một bóng người lướt qua. Bóng người đó trông rất giống Ninh Hiên. Nhưng tôi lại nghĩ nhất định là mình nhìn nhầm. Mấy hôm nay đi trên đường, hễ gặp ai có dáng người na ná Ninh Hiên là tôi lại tưởng mình vừa trông thấy hắn. Tôi biết, hiện tượng này có tên gọi là khao khát không được thỏa mãn nên nằm mơ giữa ban ngày.

Về đến nhà, tôi nghe nhạc một lát rồi đi tắm. Trước khi đi ngủ tôi mở máy tính kiểm tra thư, bất ngờ thấy một lá thư của Trác Hạo mới gửi tới.

Phân vân một lát, tôi mở thư.

Tô Nhã,

Anh muốn nói nốt câu chuyện trong bữa tối vừa rồi. Đợi anh nói hết rồi em hãy tự phán xét xem anh có còn là kẻ yêu đương lãng nhăng không, anh có xứng đáng được em phó thác một lần nữa không.

Anh bắt đầu có tình cảm với em thực sự từ khi nào? Chắc em sẽ không đoán được đâu. Bắt đầu chính từ sợi dây chuyền kim cương đó.

Em còn nhớ lần chúng ta đến Thúy Bảo Trai mua sợi dây chuyền chứ. Trước đó, anh vốn cho rằng em là một cô bé ngây thơ trong sáng, nhưng khi em nói muốn có sợi dây chuyền đó anh đã thấy có chút thất vọng. Anh nghĩ em cũng không khác gì những cô gái vây quanh anh khi đó, đều thích những trang sức, ưa tiền, chuộng hư vinh. Nhưng về sau, anh lại có cảm giác em không hề thích sợi dây chuyền nạm kim cương đắt tiền đó. Bởi buổi tối khi anh đưa em về, em lại bất cẩn để quên nó trên xe của anh.

Nếu em thực sự thích sợi dây chuyền ấy thì sao có thể sơ ý, tiện tay vứt nó vào một chỗ, trong chốc lát đã quên ngay được. Sau đó anh lẳng lặng quan sát, tất cả những thứ anh mua cho em hôm đó em đều không hề dùng tới một lần. Qua điểm này anh càng khẳng định em không phải là người yêu hư vinh vật chất.

Sau đó có bữa tiệc tối, anh cố ý bảo em đeo sợi dây chuyền kim cương kia, xem em có nhớ ra đã để quên nó ở chỗ anh hay không. Anh đợi mãi, chờ em nhớ ra để đến đòi anh. Kết quả lại nằm ngoài dự liệu của anh, em không những không đến đòi anh, không những không nhớ ra đã bỏ sợi dây chuyền ở đâu, mà còn không biết từ đâu kiếm ra một sợi dây chuyền giả!

Trong bữa tiệc tối đó, đâu đâu cũng là các nhân vật có tiếng trong thương trường và chính giới, ai cũng có cặp mắt rất sành sỏi, thế mà em vẫn có gan đeo trên cổ một sợi dây chuyền giả đi cùng anh. Qua đó anh càng cảm thấy em thực sự rất hồn nhiên và hồ đồ theo kiểu rất đáng yêu.

Sau bữa tiệc, anh bắt đầu cảm thấy em đang cố tình sắm vai một cô nàng yêu vinh hoa trước mặt anh. Ban đầu anh đoán là em làm vậy có thể là để thu hút sự chú ý của anh. Sau này anh mới phát hiện ra là không phải thế, em thực sự muốn anh chán ghét em. Nhưng vì sao? Vì sao em lại làm như vậy? Đúng lúc anh đang băn khoăn không sao hiểu nổi thì Lộ Lộ, chính là cô gái mà em bắt gặp đi cùng anh vào Thúy Bảo Trai hôm đó, đã cho anh biết nguyên do. Lộ Lộ và anh có qua lại một thời gian, cô ấy cũng sớm nhận ra quan hệ giữa bọn anh không thể tiến triển sâu hơn được nên cuối cùng đã quyết định kết hôn cùng người đàn ông đã bao năm rồi vẫn theo đuổi cô ấy. Trước khi theo chồng rời khỏi thành phố A đến sống ở một nơi khác, cô ấy nói với anh: “Trác Hạo, em sắp kết hôn rồi, có chuyện này chỉ bằng cũng nên nói cho anh biết. Thực ra cô bạn gái bé nhỏ của anh, hẳn đã biết chuyện giữa hai chúng ta rồi. Hôm anh đưa em đến Thúy Bảo Trai mua trang sức, cô bé ấy đã đứng nhìn từ bên ngoài. Lúc anh đi thanh toán, em quay ra thì thấy cô ấy đang cầm đầu bỏ chạy. Khi đó em còn ý định tiến xa hơn với anh nên đã không nói cho anh biết.”

Khi ấy anh mới hiểu ra, vì sao em muốn anh ghét bỏ em. Đó là vì em muốn anh chia tay em.

Trước kia anh vẫn cho rằng em là cô bé ngốc nghếch không hiểu chuyện, rất thích hợp để nuôi trong nhà làm một cô vợ chăm lo nhà cửa, con cái, không can thiệp quá vào chuyện phong hoa tuyết nguyệt bên ngoài của cánh đàn ông. Nhưng qua chuyện này anh mới phát hiện ra, kỳ thực em rất thông minh, rất nhạy cảm và rất tinh tường. Em đã sớm nhận ra với bản tính kiêu ngạo tự phụ của anh, nếu em đòi chia tay trước thì nhất định anh sẽ không bao giờ chấp nhận, không để gì anh chịu bị đá bởi một cô nhóc như vậy, thế nên

em đã nghĩ cách để anh nói chia tay trước. Suýt chút nữa anh đã bị lừa nếu em không để quên dây chuyền trên xe anh hôm đó.

Từ đó, anh ngược lại còn bắt đầu có tình cảm nghiêm túc với em.

Nhưng anh lại quá tự tin vào bản thân mình, tự tin rằng thực ra vì em yêu anh nên mới không chấp nhận được chuyện anh lăng nhăng, nên mới muốn rời xa anh.

Một phần vì quá tự tin như vậy nên ban đầu anh không vội vàng tìm em. Anh muốn đợi đến lúc em không chịu được nữa mà đầu hàng quay lại tìm anh trước.

Thời gian đó anh cũng đang bận rộn với việc mở rộng công ty. Để có thể chuyển được công ty từ thành phố A đến thành phố B mưa thuận gió hòa này, anh phải tìm mọi cách gấp gáp, kết giao với các nhân vật chính yếu trong thành phố. Cả trong bữa tiệc tối đó, ngay đến em bỏ về lúc nào anh cũng không hay biết vì còn mãi tiếp chuyện mấy vị quan chức cấp cao.

Nói chung, thời gian đó vì quá bận rộn với việc công ty, lại đã an tâm phần nào về em nên anh cứ trù trù không tới tìm em.

Nhưng sau đó, bỗng một ngày em đến tìm anh, nói với anh là muốn chia tay. Em nói đã yêu người khác. Mặc dù rất kinh ngạc thấy cuối cùng em lại dám nói ra hai tiếng chia tay nhưng lúc đó anh vẫn nực cười tưởng rằng em còn yêu anh, yêu người khác chỉ là cái cớ em bịa ra, là một kiểu phản kháng trước sự lạnh nhạt của anh mà thôi.

Anh muốn xem mức độ phản kháng của em có thể đến đâu, nên khi em nói chia tay anh không phản đối.

Đó là quyết định tự cao tự đại ngu ngốc nhất của cuộc đời anh. Đến nay đã tròn sáu năm trời anh sống trong hối hận.

Khi anh phát hiện ra đúng là em đã yêu người khác thì mọi chuyện đã muộn. Rồi khi anh biết người em yêu là một học sinh cấp Ba ít tuổi hơn em, Tô Nhã à, em nhất định không biết cảm giác lúc đó của anh rồi bởi thế nào đâu. Anh thực sự đã rất hoang mang. Khó chịu, buồn bực, bẽ bàng, đau lòng và cả cảm giác bị phản bội, cứ liên tục ủa đến xoắn xuyết đan xen, dường như muốn ép anh phát điên.

Nghĩ lại, nhiều lúc anh cũng thấy mình thật nực cười, chuyện bọn mình đến bước đường này cũng chỉ vì ban đầu anh là kẻ bất trung, ấy vậy mà khi đây anh cứ nghĩ người phản bội là em, còn anh mới là người bị phản bội. Chỉ có thể nói, Ninh Hiên còn quá trẻ, thất bại dưới một tên nhóc như vậy anh thực sự không phục.

Anh biết gia thế nhà Ninh Hiên không đơn giản nên dù biết rõ chuyện hai chúng ta không thể cứu vãn được nữa nhưng trước khi đến thành phố A anh vẫn cố đắm ăn xôi nói những câu đại loại như em và cậu ta sẽ không thể ở bên nhau.

Anh biết những lời nói đó sẽ làm em giận, nhưng Tô Nhã, anh chỉ muốn cho em biết, một người đàn ông dù trước nay luôn bình tĩnh lãnh đạm, bất kể trên thương trường hay trên bàn đàm phán đều có thể mặt không biến sắc dùng lời nói làm vũ khí tấn công đối phương, nhưng khi đối mặt với một người con gái lại mất kiểm chế nói ra những lời như vậy, chỉ có thể giải thích bởi một lý do duy nhất, đó là anh ta đã thực sự có tình cảm với người con gái đó.

Tô Nhã, anh đã may mắn được gặp lại em ở thành phố B này. Anh cảm thấy ông trời đã ban cho anh một cơ hội nữa. Vì thế, anh không muốn buông tay, không muốn sai lầm thêm lần nữa, anh phải nắm chặt cơ hội này, nắm chặt em, nắm chặt hạnh phúc đã từng tuột khỏi tay mình. Hạnh phúc ấy đã từng ở rất gần anh đến nỗi dường như chỉ gơ tay ra là có thể chạm tới, nhưng anh lại không biết trân trọng mà đánh mất.

Xin hãy tin anh, anh yêu em không phải là chuyện một sớm một chiều. Anh yêu em từ trước khi chúng mình chia tay ở thành phố A chứ không phải sau khi gặp lại em ở thành phố B này. Chỉ vì bản tính tự cao tự đại lỗ bịch của chính anh mà giữa chúng ta đã xảy ra quá nhiều sai lầm.

Ninh Hiên đã trở thành quá khứ của em. Anh có thể thấy thứ cậu ta để lại cho em, là nỗi đau lòng miên man không hồi kết. Những tổn thương hằn để lại ấy liệu có thể để anh dùng tiếng cười và hạnh phúc bù đắp cho em trong những năm tháng từ nay về sau không?

Những tâm sự này anh đã cất giấu trong lòng rất lâu. Nếu không có chuyện Ninh Hiên về nước khiến anh cảm thấy bất an thì anh sẽ không nói ra đâu. Em biết rồi đấy, anh vốn là một gã tự phụ, thậm chí còn hơi cố chấp, nếu không có nguyên nhân bên ngoài tác động thì có lẽ cả đời này anh sẽ chẳng bao giờ nói ra những điều này.

Anh định vốn sáng mai sẽ gặp em nói trực tiếp nhưng lại vừa nhận được tin phải ra nước ngoài giải quyết một số việc gấp của công ty. Vé máy bay đã đặt rồi, chỉ lát nữa thôi anh sẽ lên đường nên anh đành chọn cách gửi thư điện tử cho em, bộc bạch những lời xuất phát từ tận đáy lòng này. Tô Nhã, lần này anh đi cũng phải mất một thời gian dài, trong những ngày anh đi xa, em có thể suy nghĩ kỹ về lời đề nghị làm bạn gái anh được không?

Nếu em bằng lòng, anh xin đảm bảo suốt đời suốt kiếp này anh chỉ yêu thương một mình em, sẽ không bao giờ ra ngoài treu hoa ghẹo nguyệt. làm em đau lòng hay phiền muộn nữa.

Xin em hãy tin anh, anh nhất định sẽ mang lại hạnh phúc đến cho em.

Anh chờ câu trả lời của em.

Trác Hạo

23. Chương 45 - 46

45. Kẻ lừa đảo đáng thương

Đọc xong bức thư, tôi ngẩn người trước mấy vì tính.

Trong lòng một người rốt cuộc có thể chất chứa bao nhiêu bí mật, nếu như anh ta không nói ra thì mãi mãi không ai có thể biết được!

Cũng như tôi không biết được những tâm sự này của Trác Hạo.

Cũng như Ninh Hiên không biết được những bí mật trong lòng tôi.

Cũng như chúng tôi đều không biết được, ngoài kia còn rất nhiều người rất nhiều chuyện có trăm mối liên quan tới chúng tôi. Những người đó, những chuyện đó quấn lấy chúng tôi, bám lấy chúng tôi, không thể tách rời, để ý chỉ càng thêm rắc rối.

Tôi tắt máy tính, lên giường nằm nhưng rất lâu vẫn không tài nào ngủ được.

Đầu óc rối bời, dường như tôi đang băn khoăn suy nghĩ về mọi điều, mà tất cả lại như mông lung trắng xóa, không hề tồn tại.

Vốn dĩ tôi định lợi dụng sự xuất hiện của Trác Hạo để thoát khỏi tình trạng bế tắc với Ninh Hiên. Nhưng đọc xong lá thư của Trác Hạo, tôi bắt đầu cảm thấy nếu đối xử với tấm lòng chân thành của anh như vậy thì thật là quá nhẫn tâm.

Trác Hạo ơi là Trác Hạo, đã ba mươi mấy tuổi đầu rồi mà sao còn viết lá thư tràn đầy cảm xúc thế này? Khiến trái tim sắt đá của tôi cũng bị khuấy thành một nồi cháo nát nhừ.

Đêm hôm đó tôi không rõ mình đã ngủ thiếp đi như thế nào và cũng không rõ sáng hôm sau mình tỉnh dậy ra sao.

Tôi cố căng hai mí mắt sưng húp mờ đến trung tâm triển lãm. Vừa trông thấy tôi, Đào Tử đã kinh ngạc hét toáng lên: “Úi chà úi chà, đàn ông có hai quả đào mọc ở chỗ không thể nhìn thấy của họ, Tô Nhã có cũng có hai quả đào lại mọc ở chỗ ai cũng thấy được kìa!”

Tôi không biết làm sao đành than thở bảo nó: “Còn một cô Đào Tử, không những ai ai cũng có thể trông thấy, mà còn bà tám rất ồn ào nữa!”

Đào Tử không thương tiếc cho tôi mấy quả đu đủ, hỏi: “Bà cô Tô Nhã kia, tối hôm qua làm gì mà hôm nay trông phờ phạc thế hả? Hai mắt sưng vù như hai quả đào đây này!”

Tôi quát: “Cút! Đừng có đoán linh tinh, tại tối qua người ta đi ngủ không gối lên gối thôi.”

Đào Tư lập tức vô sỉ hét lên: “Á á... không gối lên gối! Chẳng lẽ cậu gối lên.. cánh tay hay bả vai, hay đùi của anh chàng nào... Á há, không phải gối lên quả đào đấy chứ! Thế nên gần mực thì đen gần đèn thì rạng, mắt mới biến thành hai quả đào!”

Cả một đêm đã không được nghỉ ngơi, giờ tôi chẳng còn tâm trí đâu mà đôi co với con bé Đào Tư thôi này nữa. Tư duy biến thái của nó sớm muộn cũng làm tôi phát điên lên thôi.

Không thèm tiếp chuyện nó nữa, tôi ngồi vào bàn làm việc, mở máy tính lên, lén lút đăng nhập MSN, không thấy nick của An Tỷ sáng đèn.

Từ công ty đá quý trở về, tôi và An Tỷ đã trở nên thân thiết hơn hẳn. Ngày nào cũng lên mạng, vô tình hoặc cố ý tiết lộ cho tôi nhất cử nhất động của Ninh Hiền.

Tôi bảo nó: “An Tỷ, mình không muốn nghe cậu kể chuyện về sếp thứ của cậu đâu. Mình không còn làm bên đó nữa rồi.”

Chúng tôi gọi Ninh Hiền là sếp thứ, còn sếp trưởng đương nhiên là người đứng đầu công ty vàng bạc đá quý thành phố B.

An Tỷ ngạc nhiên: “Không phải chứ Tô Nhã! Mình đã trải qua bao suy luận vô cùng tinh tuyệt mới đưa ra được một kết luận: Chính cậu. Tô Nhã, nhất định là cậu rất quan tâm đến nhất cử nhất động, từng nụ cười từng cái nhăn mặt, thậm chí là từng lần đi đại tiện tiểu tiện của sếp thứ mình cơ đấy!”

Tôi nói: “Cút! An Tỷ rốt cuộc cậu có phải phụ nữ không đấy!”

An Tỷ nói: “Được rồi mình cút, nhưng mình cút rồi cậu đừng có hối hận!”

Tôi nói: “Hối hận cái đầu cậu! Tôi hỏi cậu, sếp thứ của các cậu dạo này có ăn cơm đúng bữa không?” Lần trước An Tỷ nói dạ dày Ninh Hiền hình như có vấn đề. Khi tôi ở bên đó cũng phát hiện một số dấu hiệu như vậy thật,

An Tỷ mắng lại tôi cả tràng: “Đấy cậu xem cậu xem! Tô Nhã, cậu đúng là đồ lừa đảo miệng nói một đằng bụng nghĩ một nẻo! Không những lừa người khác mà còn lừa chính bản thân mình! Lừa người thì chẳng ai tin, đến khi lừa mình lại xúc động thế! Đúng là kẻ lừa đảo khờ khạo nhất trần đời!”

Tôi vội vã cãi chày cãi cối: “Hứ! Cô mới là đồ lừa đảo! Cả nhà cô là đồ lừa đảo! Tôi đã lừa ai cái gì nào? Đã lừa tôi cái gì nào?”

An Tỷ nói: “Trời, đúng là hết thuốc chữa. Giờ cậu vẫn còn nói dối được. Cậu lừa người khác nói không yêu người ta, cậu lừa bản thân cậu có thể không yêu người ta. Cậu cứ tiếp tục đi, sớm muộn rồi cũng phát điên lên à xem!”

Tôi suýt bật khóc. Khi nỗi lòng của bạn bị một ả tình báo viên nhìn thì tưởng bị thần kinh nhưng lại là đứa thấu suốt chân lý ở đời nhất phanh phui chỉ bằng một câu nói, cảm giác này thật sự phức tạp, khó nói thành lời. Xúc động, bất mãn, thở than, kêu khóc.

Xúc động vì cuối cùng cũng có người hiểu tôi. Bất mãn vì kẻ đó lại là một đứa mồm mép tép nhảy như An Tỷ. Thở than vì con người ta thật không thể lạnh như nước biển ngoài khơi. Kêu khóc, chửi bới vì tôi đã bị An Tỷ nhìn thấu tim gan nhưng lại chẳng mấy may biết chút bí mật nào của nó!

Nick An Tỷ bật sáng.

Tôi mở cửa sổ chat, thấy nó nói: “Tô Nhã, cuối tuần này chúng mình hẹn hò đi! Hình như mình nhớ cậu mất rồi. Cậu mời mình ăn gì để báo đáp trái tim lúc nào cũng nhớ nhung cậu của mình đi!”

Tôi nói: “Ôi trời! Chuyện lạ quá nhỉ!”

An Tỷ nói: “Tô Nhã! Cậu có muốn biết sếp thứ của bọn mình có bạn gái hay chưa không? Mình sẽ cung cấp miễn phí cho cậu thêm nhiều thông tin tình báo về chuyện này!”

Tôi nói: “Cút xéo! Ai thèm! Thế nào nhỉ, 10h sáng thứ Bảy gặp nhau trước cửa hàng bánh ngọt cách công ty cậu hai con phố được không?”

An Tỷ nói: “Tô Nhã, cậu còn không thừa nhận nữa, trình độ lừa đảo của cậu giờ đã đạt đến cấp miện nói một đằng, bụng nghĩ một nẻo, siêu giả tạo rồi đấy!”

46. Cô gái tóc đuôi gà

Mấy hôm nay, hễ đầu óc rảnh ra là tôi lại nghĩ đến chuyện không biết nên cự tuyệt Trác Hạo hay cứ nhắm mắt ừ ừ cho xong.

Đau đầu đến thế mà thời gian chẳng chịu chậm lại lấy một giây, chớp mắt đã cuối tuần.

Sáng thứ Bảy tôi dậy sớm, tắm rửa chải chuốt xong xuôi, nhìn đồng hồ mới có 7 giờ. Còn những ba tiếng nữa mới tới giờ hẹn gặp An Tỷ.

Làm gì để giết thời gian đây! Tôi lấy sách ra đọc nhưng chẳng vào đâu được chữ nào. Lên mạng đọc tin thì như bị mù chữ, hai mắt dán chặt vào màn hình nhưng từ đầu đến cuối vẫn không hiểu gì. Đến khi xem si, chỉ số IQ của tôi dường như hoàn toàn bay biến, chỉ đơn giản là một tập phim hài mà xem mãi không hiểu hài ở đâu.

Cuối cùng, tôi như một con nhặng xanh say thuốc vật vờ đủ hết các xó xỉnh trong căn hộ bé nhỏ của mình. Vậy mà cũng qua được hai tiếng khốn đốn.

Bước ra khỏi nhà, tôi đành phải thừa nhận một sự thật.

Mình đúng là đứa lừa đảo!

Tôi rõ ràng muốn biết mọi chuyện xung quanh hấn, mà miệng lưỡi vẫn leo lẻo phủ nhận.

Đấy, hôm nay chỉ vì quá nóng ruột muốn nghe từ miệng người khác xem hấn có bạn gái hay chưa mà tôi đã phập phồng không yên đến ngớ ngẩn thế này!

An Tỹ nói đúng, còn tiếp tục gạt mình gạt người, nhất định tôi sẽ phát điên.

Mà có lẽ, trong sâu thẳm đáy lòng, tôi đã phát điên từ lâu rồi.

Tôi ngồi đối diện An Tỹ trong tiệm bánh ngọt, trên bàn không có gì ngoài hai cốc nước lọc.

Tình hình trước đó như thế này:

Chúng tôi đã vào cửa hàng bánh ngọt, ngồi vào bàn. Tôi nói: “An Tỹ, gọi gì ăn đi!”

An Tỹ nói: “Đồ ngọt là kẻ thù lớn nhất của các cô gái trẻ. Mình không ăn gì đâu, cậu gọi đi!”

Tôi nói: “Đồ ngọt là kẻ thù lớn nhất của các cô gái trẻ thì có liên quan gì đến cậu đâu. Cứ gọi thoải mái đi.”

An Tỹ nói: “Thế mình gọi giống cậu là được.”

Tôi nói: “Thế hôm nay ai là người mời?”

An Tỹ nói: “Cậu chứ ai, chẳng giao hẹn trước rồi còn gì!”

Tôi nói: “Ồ, thế hả. Thế thì gọi hai cốc nước lọc. Nghe nói nước lọc và nước chấm không tính tiền.”

An Tỹ nói: “Ôi Nhã, cậu đúng là có cốt cách trời phú của một bà chủ gia đình. Sao có thể keo kiệt đến mức này cơ chứ! Thật không hiểu sao sếp thứ của bọn mình lại thích được loại người như cậu!”

Câu nói vừa rồi của nó hết như tiếng sét xẻ tai giữa trời xanh, như tròng sấm nổ bùng đoàng giữa mưa đẹp trời. Tư duy lộn xộn với bao lo nghĩ xóc nổi của tôi sau khi trận sấm sét giáng xuống này đột nhiên an tĩnh kỳ lạ.

Tôi biết, chúng tôi sắp đi vào chủ đề chính.

Tôi nói: “An Tỹ, cậu nói linh tinh cái gì thế, cái gì mà sếp thứ của cậu thích mình, đừng có phao tin đồn thất thiệt.”

An Tỹ nói: “Ôi Nhã, cậu vờ vịt nổi gì, cậu giả tạo quá đấy, có bản lĩnh thì giả vờ chuyên nghiệp hơn chút xem, làm ơn giấu xong cái nụ cười đê tiện đang lồ lộ kia đi rồi hãy vờ vịt tiếp!”

Tôi vội đưa tay bịt miệng: “An Tỹ, nói chuyện chính đi!”

An Tỹ nhìn tôi chớp mắt mấy cái: “Ồ. Được. Ôi Nhã, dạo này mình thật sự rất nhớ cậu!”

Tôi có cảm giác gân cốt khắp người mình đột nhiên co rút lại. Tôi nói: “An Tỹ, chuyện chính!”

An Tỹ điềm nhiên đáp: “Ừ. Chuyện chính, đang nói đây thôi! Chúng mình chẳng hẹn thứ bảy gặp nhau nói chuyện tình cảm là gì! Mình nói nhớ cậu có gì là không phải?”

Nhìn bản mặt ngây thơ vô số tội của nó, tôi hận đến chùn vai. Tôi nói: “Bà cô ơi, bà tha cho cháu, bà chẳng quá rõ chuyện chính cháu nói là chuyện gì mà!”

An Tỹ nhìn tôi: “Ồ, thế cậu nói xem mình có phải gái trẻ không?”

Điên thật! Hóa ra con bà cô này đang ôm hận với tôi!

Tôi ngẩng bộ mặt ngoan đạo lên nhìn nó đăm đúi nói: “An Tỹ, nói thật là sống đến ngần này tuổi rồi mình chưa thấy ai cùng tuổi mà non trẻ hơn cậu! Sao trông cậu chẳng có vẻ gì là bằng tuổi mình cả, thật đấy! Nhìn cậu nhiều nhất cũng chỉ 25 thôi!”

Dần lòng lấm tôi mới nói được mấy lời buồn nôn, nào ngờ ton hót chẳng được lợi lộc gì còn chuốc họa vào thân. An Tỹ nghe xong nổi giận bùng bùng: “Ôi Nhã! Cậu thành tâm quá nhỉ! Năm nay tôi mới 24 thôi đấy!”

Tôi vẫn khẳng khái inh là vô tội: “Tại mọi người đều bảo bọn mình xấp xỉ, thế nên mình mới tưởng đồng trang lứa với cậu!”

Suýt chút nữa An Tỷ đã cầm cốc nước lọc trước mắt đập vỡ mặt tôi. Nó cầm cốc lên, nghĩ ngợi giây lát, uống ừng ực mấy ngụm, rồi gọi to: “Phục vụ, cho tôi món ngon nhất ở đây!”

Tôi giật mình. Bà cô nhỏ này không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay là phải gọi món đắt nhất! Tôi nói: “An Tỷ, đồ ngọt là kẻ thù lớn nhất của em đấy!”

An Tỷ hung dữ trừng mắt nhìn tôi nói: “Gọi cho cậu ăn đấy! Cậu không ăn hết thì chúng ta không có chuyện chính gì để nói cả! Cho cậu chết béo thì thôi!”

Nó móc tiền của tôi để hành hạ tôi thế này thì làm sao tôi không khóc cho được...

Bà cô yêu nghiệt An Tỷ này đầy dọa tôi suýt chết ngất và đầy bụng!

Thấy tôi đau khổ, nó khoái trá lắm. Nó nói: “Ô Nhã, phải nói thật là trông cậu nai tơ quá đấy. Ai đời 27 tuổi đầu rồi mà vẫn còn như thiếu niên nhi đồng thế này? Thật không có lý nào, hay cậu là lão yêu tinh biến thành hả!”

Tôi thầm nhủ mình phải kiên cường, phải nhẫn nhịn, giả câm giả điếc. Bật lại nó một câu không chừng nó sẽ lại gọi thêm món gì nữa, đốt cháy túi tôi, cười trên sự đau khổ của tôi, bắt tôi ăn cho bằng hết rồi rửa tôi chết vì béo!

An Tỷ nói tiếp: “Ô Nhã, hôm cậu buộc tóc đuôi gà lên ình xem, vừa nhìn thấy cậu mình đã thẳm reo lên: A! Chính là ả!”

Tôi không kìm nổi, buột miệng hỏi nó: “Cái gì mà chính là ả? Chuyện gì với chuyện gì thế? Cậu làm mình chóng mặt quá.”

An Tỷ nói: “Không được ngắt lời, nghe mình nói. Không để mình nói hết là không hiểu được chuyện gì đâu. Hôm đó chính cậu đã hỏi mình sếp thứ của bọn mình có người yêu chưa, Ngải Phi và anh ta có quan hệ gì đấy thôi? Sau đó mình chẳng khẳng định với cậu Ngải Phi không phải là người yêu của sếp thứ còn gì? Sau đó chưa kịp nghe mình giải thích tại sao thì cậu đã bị triệu hồi về phòng sếp rồi phải không? Hôm nay mình sẽ nói nốt cho cậu nội dung cụ thể đoạn ‘tại sao’ đang dang dở hôm ấy!”

Nếu không phải vì muốn biết “tại sao” đấy của An Tỷ rốt cuộc là “tại sao”, tôi nghĩ giờ phút này mình đã đập đầu vào bức tường ngay cạnh đó chết quách đi cho thanh thản rồi chứ chẳng còn ngồi đây nghe nó tụng kinh nhảm nhí này giờ làm gì nữa.

Phải bắn bỏ nó, máu nóng trong tôi sôi lên sùng sục!

Tôi nói: “Bà cô thiếu nữ ơi, bà đừng có rấp tâm đầy dọa con thêm nữa, cùng lắm sau đây bà có câu hỏi gì con đều trả lời hết, thỏa mãn con tim tọc mạch của bà là được chứ gì!”

An Tỷ cười gian xảo: “Làm việc với người hiểu chuyện sướng thật! Là cậu nói đấy nhé, lát nữa mình hỏi gì cậu đều phải trả lời thành thật đấy! Nếu không tôi rửa cậu cho cậu táo bón một tháng, khắp mặt mọc bết xanh mụn cóc!”

...

Không có gì để nói! Lòng dạ đàn bà quá nham hiểm!

An Tỷ dừng lại một lát, rồi nghiêm sắc mặt nói: “Bây giờ bắt đầu đi vào chủ đề chính. Tô Nhã, có một lần chẳng may cơ duyên vừa khéo thế nào mình lại liếc qua màn hình điện thoại của sếp thứ. Sếp để chế độ màn hình động, hiển thị rất nhiều hình ảnh, mỗi hình xuất hiện khoảng một hai giây gì đó. Mình phát hiện ra tất cả các bức hình đó đều chỉ chụp một cô gái. Thực sự thì, ngoại hình của sếp thứ quá dễ gây ra những vụ tai tiếng tình ái, nhưng những chuyện tai tiếng kiểu này xung quanh xếp lại ít đến mức không thể ít hơn được nữa. Nhân vật khác giới hay xuất hiện bên cạnh sếp nhất chỉ có mình cô nàng Ngải Phi, sếp đối với cô ta cũng như gần mà lại xa, ngoài ra thì không còn ai khác nữa. Vì thế với bản tính hiếu kỳ, mình lập tức để tâm đến cô gái xuất hiện thoáng chốc trong điện thoại kia. Mình đoán cô ta nhất định là hồng nhan tri kỷ của sếp thứ. Với con mắt tinh tường trời phú này mình đã đưa ra một nhận định: cô gái đó buộc tóc đuôi gà!”

Nói đến đây bỗng nhiên An Tỷ trở nên phần khích lệ thường, nó nhìn tôi bằng cặp mắt hau háu: “Tô Nhã, cậu biết không, sếp thứ lúc nào cũng tránh xa nữ sắc, có dạo mình thậm chí còn nghĩ bấy bạ rằng hay sếp là gay. Nhưng sau đó sếp lại gọi cậu đến công ty. Thực ra khi đó mình vẫn nghĩ hoàn toàn chẳng cần thiết phải gọi cậu đến hỗ trợ làm gì, bởi trong công ty không có việc gì phải cần đến cậu giúp đỡ mới hoàn thành được cả. Ngày nào cậu cũng ngồi trong văn phòng sếp, cũng chỉ như một bình hoa trang trí rẻ tiền biết hít thở, ăn lẩm thối nhiều mà thôi! Nhưng cậu có biết trong những ngày phòng sếp thứ có bày cái bình hoa trang trí đó, sếp đã thay đổi nhiều đến thế nào không?”

An Tỷ tạm dừng. Rõ ràng nó đang chờ đợi câu hỏi tò mò của tôi.

Thế là tôi đành lặng lẽ cắn răng nghiêng lợi, tạm lờ đi cái chức vị ngớ ngẩn nó vừa gán ình, khiêm nhường, nhã nhặn, nhিপ nhàng phối hợp hỏi: “Nhiều thế nào?”

An Tỷ có vẻ khoái chí lắm vì được phối hợp hành động ăn ý, nó nói: “Đầu tiên, biến đổi lớn nhất chính là cảm hứng! Nghe mấy người trên tổng công ty kể sếp thứ lần nào trước khi vẽ thiết kế đều phải uống rất nhiều rượu, tự chuốc ình say túy lúy rồi mới bắt đầu có cảm hứng sáng tạo. Nhưng từ lúc về đây sếp đâu có uống giọt rượu nào? Ấy thế mà cảm hứng vẫn tự động tuôn ra ào ào như vòi nước quên vặn khóa, cứ xối xả chảy mãi mà không cạn!”

Mồ hôi của tôi cũng đang tuôn xối xả đây!

Tôi nói: “Có lẽ anh ta không hợp với đất đai khí hậu bên nước ngoài nên phải dựa vào rượu để kích thích cảm hứng. Bây giờ quay về nước, sống trên đất mẹ rồi thì không cần rượu mà cảm hứng vẫn có thể tuôn ào ào.”

An Tỷ bực bội nói: “Đã bảo đừng có tự ý ngắt lời mà! Cậu thì hiểu quái gì nội tình! Còn không có kiến thức tình báo! Thôi ngậm miệng lại mà nghe tôi nói đây này!” Lúc mắng tôi, nó bầm bở bừa bừa sức sống, làm tôi không tránh khỏi có ý muốn dập ngay sức sống của bản thân để bảo toàn tính mạng.

An Tỷ tiếp tục: “Hơn nữa, mình cũng nghe bên tổng công ty kể, khi thiết kế, sếp thứ rất cực cần, thường xuyên nổi giận, cáu gắt với nhân viên dưới quyền, không ai dám đến làm phiền hay hỏi han gì sếp những lúc đấy cả. Nhưng cậu xem, từ khi về nước sếp có gắt gỏng gì đâu! Ồ đương nhiên, trừ hôm cuối cùng cậu đến công ty ra. Mình nghĩ hôm đó cậu phải kích động gì sếp nên sếp mới nổi giận như thế. Tô Nhã, mình hỏi cậu, từ hai điều trên cậu có phát hiện ra điểm gì chung nào không?”

24. Chương 47 - 48

47. Hấn từng ngoảnh lại

Câu hỏi đột ngột của An Tỷ làm tôi thót tim. Không ngờ nó lại cho tôi cơ hội được phát biểu hiên ngang như thế này! Nhưng đau xót thay, tôi lại không hiểu điểm chung nó nói đến rốt cuộc là cái gì.

Tôi lắc đầu. An Tỷ bữu môi chế giễu tôi: “Lúc cho nói thì không nói! Đúng là bà chị rắc rối!”

Tôi lúng túng cầm cốc nước trước mặt lên, lưỡng lự hồi lâu xem nên hất nó vào mặt An Tỷ rồi kêu mình lỡ tay hay cố nhẫn nhịn uống hết nước hồng dập ngọn hỏa khí phừng phừng trong gan ruột.

Cuối cùng tôi nghiêng răng ken két, theo lý trí lựa chọn phương án thứ hai.

An Tỷ tiếp tục công kích: “Tô Nhã, đừng chỉ chăm chăm uống nước, mau nhìn mình đây này, mình sắp công bố đáp án đây!” Tôi vội đặt cốc nước xuống, chăm chú nhìn nó, An Tỷ nói: “Điểm chung ở đây chính là: bên tổng công ty ở nước ngoài không có cậu nên sếp rất ghê gớm, bạo lực; về chỉ nhánh ở trong nước, từ khi tìm cậu, sếp liền trở nên rất ngoan hiền rất nhẹ nhàng!”

Tôi vội vàng giơ ngón tay cái lên, nói: “An Tỷ, cậu, cậu tài thật! Nói năng ra vẻ ra vẻ, đáng đối hay lắm, lợi hại lắm!”

An Tỷ dương dương tự đắc hất tóc, nói: “Chấp nhận lần ngắt lời này, rất chuẩn, rất đúng lúc!”

Theo lời của An Tỷ, những ngày tôi đến ngồi không trong phòng làm việc của Ninh Hiền, mấy trợ lý của hấn đều nhất loạt trầm trồ: “Dạo này sếp thiết kế vừa nhanh lại vừa đẹp!” An Tỷ nói, thực ra tác dụng của tôi không chỉ làm bình hoa trang trí, nói chính xác thì tôi chính là nguồn cảm hứng thiết kế của sếp thứ nó.

Tôi bần khoản nói: “Sao có thể thế được? Ở chỗ sếp thứ các cậu mình làm gì có vai trò cao quý thế!”

An Tỷ lại nói: “Ô Nhã, cậu có biết không, người trong nghề khi đánh giá các thiết kế trước kia của sếp Trình đều bảo những thiết kế ấy đều lên một nỗi đau u uất triền miên, như thể có một tâm sự tuyệt vọng không tìm được nơi trút bỏ. Nhưng mấy thiết kế gần đây của sếp được các chuyên gia hết lời ca ngợi. Bọn họ nói các tác phẩm mới của ngài Trình dường như đã mang một phong cách hoàn toàn khác, tràn đầy sức sống và bừng bừng sinh khí như cây trở chồi non, như mùa xuân quay về trên mặt đất, ẩn chứa một hạnh phúc thâm lặng, mơ hồ khó hiểu, không thể diễn tả thành lời, thứ hạnh phúc muốn dấu kín trong đáy lòng nhưng lại khó mà che giấu!”

Nghe An Tỷ nói, tim tôi đập dồn khùng khiếp. Trong cơ thể tôi có thứ gì đó đã sớm bị đè nén từ lâu, giờ dưới tác động của mấy câu nói này liền vùng lên đấu tranh, chen lấn thoát ra ngoài.

Tôi biết, thứ đó được gọi là tình yêu.

Những lời An Tỷ khiến thứ tình yêu tôi đã sống chết đè nén trong lòng chẳng thể nào lặng yên được nữa, chúng bắt đầu hồi sinh!

An Tỷ nói: “Ô Nhã, hôm đó khi cậu buộc tóc đuôi gà nhìn xem, mình đã không khỏi thầm reo lên: A! Chính là ả! Trước đây vì sự biến đổi rõ rệt giữa tình hình trong và ngoài nước, mình sớm đã cảm thấy sếp thứ có gì đó không bình thường với cậu; về sau nhìn cậu buộc tóc cao lên, mình hoàn toàn có thể đảm bảo cô Ngải Phi kia tuyệt đối không phải là bạn gái của sếp thứ! Vì cô gái buộc tóc đuôi gà trong điện thoại của sếp, chính là cậu!”

Giọng tôi run run: “An Tỷ, cậu mới chỉ được nhìn lướt qua rất nhanh thì sao có thể khẳng định cô gái đó là mình được? Hồi trẻ đúng là mình có buộc tóc đuôi gà nhưng ngoài đường còn vô số cô gái khác cũng buộc tóc đuôi gà, dựa vào đâu mà cậu bảo là mình! Còn nữa, nói cho cậu biết, sếp của cậu không thể có ảnh của mình được!” Bởi chúng tôi còn chưa kịp chụp ảnh thì đã chia tay rồi.

An Tỷ kích động đập bàn quát: “Ô Nhã! Nói cho cậu biết, cậu có thể sỉ nhục mình không có thành tựu sự nghiệp gì, nhưng tuyệt đối không được coi thường trình độ chuyên môn của mình! Cậu đang nghi ngờ kỹ năng thu thập tin tức tình báo của mình đấy! Cậu đang trở tráo chà đạp lên nhân cách và lòng tự trọng của mình đấy! Nói cho cậu biết chỉ cần chớp mắt nhìn qua mấy bức hình đó mình cũng có thể khẳng định chắc chắn người trong hình chính là cậu! Không những có thể nhìn ra người đó là cậu, thậm chí mình còn nhìn rõ chỗ chụp hình khi đó là sân bay nhé!”

Tôi không thể nói thêm câu gì nữa, toàn thân bị nhấn chìm trong nỗi kinh ngạc và chấn động quá lớn, tôi hóa đá!

Tôi và Ninh Hiên đã làm với nhau đủ mọi chuyện, thậm chí còn đã gạo nấu chín thành cơm, nhưng chỉ duy có chụp ảnh cùng nhau là chưa. Hồi đó ngày nào chúng tôi cũng dính chặt lấy nhau, tai áp má kề chẳng có thời gian đâu nghĩ đến chuyện đi chụp ảnh. Đến lúc chia tay mới ngỡ ngàng nhận ra cả hai chưa có với nhau một bức ảnh nào.

Nghiêm túc mà nói, thực ra chúng tôi cũng có một kiểu chụp chung. Nhưng bức ảnh đó quả thực quá éo le, nó chính là lưỡi dao đã giáng xuống, chặt phẳng hạnh phúc ngọt ngào của tôi và Ninh Hiên.

Tôi hơn Ninh Hiên một chút vì còn giữ được mấy bức ảnh cổ tình chụp hân trên bờ biển trước khi chia tay.

Nhưng theo lời An Tử nói thì trong điện thoại của Ninh Hiên cũng có ảnh của tôi, lại là chụp ở sân bay.

Lời của An Tử giống như một viên đá cuội nhọn sắc, ném mạnh xuống mặt hồ tĩnh lặng trong lòng tôi, phá tan sự bình yên trong tôi và làm dâng lên những con sóng cuốn đi bất tận.

Ngày chia tay, tôi mượn có Ninh Hiên không chịu xóa những bức ảnh hân chụp tôi bằng điện thoại để gây sự, nổi giận vô lý, la lối om sòm. Chính mắt tôi trông thấy chiếc điện thoại của hân tan tành trên mặt đất. Sau đó, hai chúng tôi mỗi người một hướng, quay lưng lại với nhau, kẻ đi bên trái, người rẽ bên phải, không ai quay đầu nhìn lại, cứ vậy ngang bướng, đơn độc tiến về phía trước.

Ở giữa chỗ gọng một xác điện thoại vỡ nát.

Tôi đã tưởng rằng, khi bước đi trên con đường chia tay đó, cả tôi và Ninh Hiên đều không ai quay đầu nhìn lại.

Nhưng đến giờ phút này nghĩ lại, có lẽ tôi đã nhầm. Minh tôi tàn nhẫn lại cứ nghĩ rằng ai cũng nhẫn tâm như mình, mà sự thật lại không phải vậy. Rõ ràng Ninh Hiên không chỉ quay đầu lại, thậm chí hân đã quay trở lại chính nơi bắt đầu con đường chia ly ấy!

Cảnh tượng lúc đó như thế nào?

Hân dừng chân, chầm chậm quay đầu lại, nhìn theo bóng tôi đang xa dần, chờ đợi tôi cũng sẽ quay đầu lại nhìn hân; nhưng tôi đã không làm vậy. Trước sau tôi vẫn quả quyết bước thẳng về phía trước, càng lúc càng xa, càng lúc càng mất hút. Từ đầu đến cuối, tôi không hề ngoảnh lại.

Đau lòng và thất vọng, hân thẫn thờ trở lại nơi diễn ra cuộc chia tay của chúng tôi, một mình đứng đó trong nỗi cô quạnh, đau khổ và hối tiếc, day dứt hồi tưởng trận cãi vã.

Chắc chắn trái tim hân đã rất đau, chắc chắn hàng lông mày của hân đã nhíu lại rất chặt, và trong đôi mắt hân nhất định đã đọng đầy nước mắt nhưng vẫn bướng bỉnh không chịu trào ra, còn bờ môi hân hân đã run run khẽ gọi tên tôi.

Nhất định hân đã gọi: Tô Nhã, Tô Nhã, quay đầu lại đi, em hãy quay lại đi!

Nhưng tôi hoàn toàn không nghe thấy gì, hoàn toàn không trông thấy gì, chỉ chầm chầm bước về phía trước, nghĩ rằng hân cũng như mình, không hề ngoảnh lại.

Tôi cũng muốn ngoảnh lại, nhưng tôi biết mình không thể.

Cuối cùng bóng hình tôi càng lúc càng mờ đi rồi biến mất. Còn bóng dáng lẻ loi của hấn thì ngồi xuống, lặng lẽ nhặt những mảnh điện thoại vỡ vương vãi trên mặt đất, run rẩy gom xong rồi mới ủ rũ bỏ đi.

Vừa nghĩ đến cảnh tượng này, trào ra trong mắt tôi dường như không phải là nước mắt mà chính là máu tươi ứa từ tim.

Lòng ngực tôi nhức nhối như bị nện bằng chùy nặng, nghiền bằng đá tảng. Tôi chỉ còn lại như một cái xác biết thở, linh hồn đau đớn đến tê dại, ngạt thở nhớ lại chuyện cũ, nước mắt tuôn như mưa.

Tôi đã làm tổn thương Ninh Hiên đến vậy mà hấn vẫn không nỡ từ bỏ tôi; tôi đã cư xử tệ bạc đến vậy mà hấn vẫn sửa bằng được điện thoại để lưu lại mấy tấm hình của tôi, dấu cho tôi đã bật vô âm tín bao năm nay, dấu cho có là gã trai si tình đến mấy cũng đã thay lòng đổi dạ, dấu cho giữa hai chúng tôi đã không thể phân định rõ yêu nhiều hơn hay hận nhiều hơn, nhưng rốt cuộc từ sâu trong đáy lòng, hấn vẫn không nỡ xóa bỏ hình ảnh tôi.

Thì ra trong điện thoại của hấn lúc nào cũng có hình của tôi. Thì ra hấn vẫn giày vò bản thân như thế!

Nghe tiếng An Tỷ gọi: “Ô Nhã, cậu không sao đấy chứ?”, tôi sực bừng tỉnh.

Tôi nhìn nó, cố gắng thoát khỏi thế giới hoài niệm tăm tối, quay trở về với hiện thực tươi sáng, nhưng trước mắt vẫn vô cùng mờ mịt. Dù đang ngồi cách An Tỷ chỉ mấy gang tay nhưng tôi còn không nhận ra mắt của nó một mí hay hai mí nữa.

An Tỷ nói: “Ô Nhã, trông bộ dạng cậu kìa! Mình còn chưa bắt đầu hỏi đến mấy chuyện cũ của cậu mà cậu đã khóc như bị viêm thận cấp rồi thế! Hệt như cái máy bơm nước!”

Tôi rút mấy tờ khăn giấy, lau qua quýt mặt rồi cho lên mũi xì nước mũi, miệng lầu bầu: “Đây là nước mắt, không phải nước tiểu, không liên quan đến thận của mình, chân thành cảm ơn!”

An Tỷ không hề hối lỗi, nó nói: “Với cậu thì chẳng có gì khác biệt, vả lại nhìn tổng thể thì vẫn cứ là máy bơm nước!” Không cho tôi kịp cãi, nó vội cướp lời: “Khóc lóc như thế mà vẫn không bịt nổi cái miệng của cậu lại là sao! Đã viêm thận rồi mà một câu cũng không chịu kém! Thật không thể chấp nhận được!”

Nước mắt tôi suýt lại bị nó ép cho ứa ra lần nữa! Có oan ức cho tôi không chứ, vô duyên vô cớ bị nó lấp cơ quan bài tiết lên trên mặt rồi còn bị chặn họng không cãi được, sao nó có thể ngang ngược như thế! Sao có thể ức hiếp tôi đến như vậy!

Tôi nói: “An Tỷ, cậu ác thế! Mình đã thế này rồi mà cậu còn châm chọc mình nữa!”

An Tỷ nói: “Ô Nhã, thực ra mình chỉ muốn tốt cho cậu, mình đang áp dụng biện pháp ‘sụp đổ’ để trị bệnh cho cậu thôi, mình giúp cậu đạt đến độ đau đớn cao nhất, như thế sau này sẽ không thấy đau nữa!”

Tôi rầu rĩ đáp: “Hứ, sụp đổ cái đầu cậu! Nói như vậy thì cứ dói đến cực điểm rồi sau này sẽ không biết dói nữa, cũng chẳng cần ăn cơm nữa làm gì à! Cậu thử đi, nhịn dói mấy hôm xem có chết không!”

Đột nhiên An Tỷ cười phá lên: “Ha ha... Tốt! Tốt! Mình là đứa không bao giờ biết dùng mấy lời nhẹ nhàng để an ủi mấy người đang sụt sùi nước mắt. Đối với mình, nước mắt là thứ rẻ tiền. Cậu càng khuyên can là càng khích lệ mấy cái giọt nước đó chịu khó tuôn ra. Vì thế nếu có gặp ai khóc, mình không bao giờ khuyên nhủ gì cả mà sẽ dùng chiêu bài châm chọc kích động để trị thương. Lấy độc trị độc, hiệu quả khỏi nói rồi, trăm lần linh nghiệm cả trăm. Đây, trông cậu lấy lại tinh thần nhanh chưa kìa, chẳng phải vừa được tở kéo về từ cõi chết là gì!”

Tôi lặng im nhìn An Tỷ, nghe những lời nói nói, bỗng thấy lòng mình trở nên ảm áp lạ kỳ.

48. Xao lòng

An Tỷ nhìn tôi trầm ngâm nói: “Ô Nhã, làm người thì nên nói thật!”

Tôi gật đầu: “Được, mình đã nhận lời sẽ kể cho cậu chuyện quá khứ của mình thì nhất định sẽ nói đúng sự thật. Nhưng cậu cũng phải đồng ý với mình một điều kiện, không được kể những chuyện này cho người thứ ba! Nếu không suốt đời mắc táo bón, đời đời kiếp kiếp mọc mụn khắp mặt!”

Trông mặt An Tỷ đầy căm hận, nó nói: “Ô Nhã, cậu còn thất đức hơn cả mình! Được rồi, không nói thì không nói. Người trong ngành tình báo như bọn mình cũng có đạo đức nghề nghiệp cả đấy, cho dù cậu không dặn dò thì đạo đức nghề nghiệp cũng luôn buộc mình phải giữ kín như bưng rồi!”

Nghe một đứa có sở thích buôn chuyện trơ tráo to mồm rằng nó không bao giờ bép xép, tôi thấy như sụp đổ. Tôi nói: “An Tỷ, mình không tin, đạo đức của cậu với nước mắt của mình cũng rẻ tiền như nhau. Cậu cứ thề độc đi cho chắc!”

An Tỷ đành ảm ức giơ tay lên trời, xỏ một tràng thề thốt xong, nó hỏn hển hỏi tôi: “Đến lượt mình hỏi cậu được chưa!”

Tôi gật đầu đáp: “Được rồi, hỏi đi.”

An Tỷ uống một ngụm nước lấy giọng rồi hỏi tôi: “Trước kia cậu và sếp thứ yếu nhau?”

Tôi gật đầu: “Ừ.”

Nó lại hỏi: “Từ bao giờ?”

Tôi thật thà đáp: “Sáu năm trước”

An Tỷ gào lên thảm thiết: “Ôi trời! Đúng là đồ vô sỉ! Sáu năm trước thì cậu đang trong giai đoạn đói khát tình yêu rồi, tiếc là sếp thứ của tôi khi đó vẫn còn là một con chim non! Cậu đúng là đồ cầm thú! Mình ngưỡng mộ Tô Nhã cầm thú này đây!”

Tôi toát mồ hôi lạnh...

An Tỷ hỏi: “Sau đó hai người chia tay?”

Tôi đáp: “Ừ.”

Nó hỏi: “Trước kia tình cảm của hai người rất sâu đậm?”

Tôi gật đầu: “Cực kỳ sâu đậm.”

Tôi đoán người đẹp này sẽ hỏi tiếp “thế tại sao các cậu lại chia tay”, nhưng hóa ra không phải vậy.

Một người bình thường không bao giờ có thể dựa vào câu trước mà đoán ra câu sau của một chuyên viên bếp xép xuất thân trong giới tình báo sẽ biến thái khiến người khác bối rối đỏ mặt tía tai đến thế nào.

An Tỷ nháy mắt, vẻ mặt đề tiện hỏi tôi: “Các cậu làm tình chưa?”

Đến đây tôi không khác gì một cao thủ võ lâm đang luyện công bỗng tẩu hỏa nhập ma trúng nội thương nghiêm trọng, khí nghẹn lại trong cuống họng khiến việc hít thở rất khó khăn.

Tôi khốn khổ gật đầu thực hiện nghĩa vụ một con người chân thật với nó trước khi lịm đi vì xấu hổ. Cái gật đầu này làm đầu tôi bốc khói nghi ngút, miệng lưỡi khô khốc. Tôi nhắc cốc nước lên vội vàng tu ừng ực.

An Tỷ lập tức gào lên: “Ặ ặc! Ôi trời, không không, phải là tuyệt vời! Tuyệt vời! Tô Nhã, phải nói cậu đích thị là đồ cầm thú! Trẻ con cậu cũng không tha! Mau nói ình biết năng lực của cậu nhóc chưa đủ hai mươi tuổi ấy như thế nào? Có dai sức không? Có mạnh không? Có sướng đến chết không? Đúng rồi, hai người đã thử qua bao nhiêu tư thế? Tư thế nào là đỉnh nhất? Nói ình biết đi, kiến thức tình báo của mình trong lĩnh vực này còn khá yếu!”

Thực sự tôi không thể nhịn được liền phun hết chỗ nước trong miệng ra ngoài. Vạt áo trước của An Tỷ lập tức ướt mềm.

Tôi nhìn nó, lúng túng nói: “Ôi xin lỗi, sức sát thương của cậu lớn quá, còn khả năng kiềm chế của mình thì lại yếu!”

An Tỹ vô cảm nhìn tôi, rút lên cảm hận: “Ô Nhã, cởi áo ra đổi cho tôi!”

Tôi kể lại cho An Tỹ nghe từ đầu đến cuối chuyện chia tay của tôi và Ninh Hiên năm đó.

An Tỹ nghe xong vô cùng kinh ngạc, nó há hốc miệng nhìn tôi một lúc lâu rồi mới lẩm bẩm: “Hóa ra cậu vốn dĩ đã tên là Tô Nhã, còn hóa ra sếp vốn dĩ tên là Ninh Hiên! Hóa ra tên sếp vốn dĩ không phải là Trình Hải!” Nói đến đây bỗng nhiên giọng nó cao vút: “Trời ơi! Chuyện của hai người đúng là kịch tính quá! Quỳnh Dao quá! Cay đắng quá! Cổ lỗ sĩ quá! Sếp của mình, ý mình là Ninh Hiên, anh ấy có biết vì sao cậu lại chia tay không?”

Tôi lắc đầu, chưa kịp nói gì An Tỹ đã tự động đưa ra đáp án: “Đúng là đầu với óc, cứ bị kích động một cái là thành ra đần độn hơn cả cậu. Đương nhiên sếp mình không biết rồi, nếu không thì hai người đã chẳng thành ra thế này!”

Tôi bắt đầu sa sầm mặt mày.

An Tỹ nhìn tôi, thở dài, bùi ngùi nói: “Ô Nhã, tội nghiệp cậu quá. Sếp Trình Hải của mình cũng thật tội nghiệp. Hai người đúng là một đôi uyên ương khổ mệnh!”

Tôi nói: “An Tỹ, cậu đừng có kích nữa được không, nước mắt của mình đúng là rẻ tiền, nói chảy là chảy ra ngay đây này!”

An Tỹ trầm ngâm được một lát, đột nhiên lại ngẩng đầu nhìn tôi, nghiêm túc nói: “Ô Nhã, cô nàng Uyển Nhi mà cậu nhắc tới đó, bây giờ cô ta có ở bên sếp thứ đâu. Mình nghĩ chuyện đã qua lâu vậy rồi, có khi đến bây giờ cô ta cũng không còn thái độ thù địch gì với cậu nữa cũng nên! Vì thế sao cậu không thử nói lại với Ninh Hiên đi? Năm đó là thời kỳ bất thường, thời kỳ bất thường nên mới có những lực cản bất thường. Còn bây giờ mình nghĩ cô nàng Điền Uyển Nhi đó đã không còn là trở lực nữa rồi, rào cản giữa cậu và Ninh Hiên chỉ còn lại mình người đó thôi. Mình thấy nếu cậu và Ninh Hiên hạnh phúc bên nhau thì sớm muộn gì người đó cũng sẽ mềm lòng thỏa hiệp! Mình tin chỉ cần cậu và Ninh Hiên vẫn yêu nhau sâu đậm, nhất định hai người sẽ lại về được bên nhau!”

Tôi ngẩn người nhìn An Tỹ. Lời nói đó đã sưởi ấm trái tim nặng trĩu u ám của tôi!

Nhờ đoạn thuyết giảng của An Tỹ, trái tim bị đè nén kìm kẹp trong bóng tối quá lâu của tôi như được gặp lại ánh sáng, trở nên nôn nóng, hưng phấn, kích động, không sao bình tĩnh nổi.

Đúng thế, thời gian qua đi mọi chuyện cũng đổi thay, những chuyện đau buồn trước kia đến nay đều đã trở thành những dấu tích mờ nhạt. Nếu đã như vậy tại sao tôi không thử tìm lại hạnh phúc của mình một lần nữa?

Nghĩ đến đây tôi đã không thể kiềm chế được cảm giác rạo rực trong lòng! Tôi nói với An Tỹ: “An Tỹ, tại sao cậu có thể nghĩ tới chuyện này, tại sao mình lại không thể nghĩ ra nhỉ!”

Đúng thế, tại sao tôi lại không nghĩ ra kia chứ? An Tỷ kém tôi hai ba tuổi nhưng lại chín chắn hơn tôi bao nhiêu. Chỉ nói riêng chuyện này thôi nó đã có thể nghĩ đến khía cạnh tôi chưa từng nghĩ đến. Bỗng nhiên tôi cảm thấy, mấy năm nay, ngoài giày vò vì chuyện tình cảm không viên mãn và buồn khổ ủ ế phó mặc theo dòng nước năm tháng ra, dường như cuộc đời tôi vẫn chưa trưởng thành thêm được chút nào, thành tựu đạt được vừa cực kỳ nhỏ bé vừa ít đến thảm hại.

Ninh Hiên dù sao cũng đã trở thành một nhà thiết kế trang sức hàng đầu thế giới. Còn tôi thì sao? Ngoài thành tích mỗi năm được thời gian tặng thêm ột tuổi chỉ khiến người ta thêm ưu sầu ra thì dường như tôi không gặt hái thêm được gì khác. Nếu như nói ngày đó tôi dựa vào tuổi thanh xuân phơi phới của mình để cảm dỗ Ninh Hiên thì đến bây giờ khi tuổi thanh xuân đã bước một chân rời bỏ tôi, thử hỏi tôi còn có gì đáng để Ninh Hiên tương tư lưu luyến không thể nào quên cơ chứ?

Nghĩ đến đây tôi không khỏi do dự và bất an. Tôi nói: “Nhưng An tỷ này, mình và Ninh Hiên đã chia tay nhiều năm như vậy rồi. Trong thời gian đó anh ấy đã thay đổi và mình cũng đã thay đổi. Anh ấy càng ngày càng tỏa sáng, còn mình thì càng ngày càng già nua. Mình cảm thấy bây giờ anh ấy không quên được mình cũng chỉ là vì những ký ức khó quên trước kia thôi. Mình không chỉ già hơn mà tiền đồ cũng chẳng bằng được một nửa của anh ấy. Mình chẳng có thành tích gì đáng nói, cũng chẳng có sắc đẹp nổi bật khiến ai gặp cũng ngây ngất, bây giờ mình chỉ là một cô gái già ế ẩm, mình tự thấy bản thân đã không còn khả năng cảm dỗ được anh ấy nữa rồi! Cậu nói xem giờ mình thế này liệu có thể quyến rũ được anh ấy tiếp tục yêu mình không?”

An Tỷ tỏ vẻ vô cùng bất lực, lắc đầu nguây nguây, lắc mãi đến lúc chóng cả mặt mới thêm dừng lại. Nó nhìn tôi nói: “Ô Nhã ơi là Ô Nhã, cậu không thấy vây quanh sếp thứ của mình có bao nhiêu cô gái trẻ đẹp, thông minh, lanh lợi à? Nếu sếp mình thích kiểu người như vậy thì đã quên cậu đi yêu người khác từ lâu rồi, còn đợi đến bây giờ làm gì? Nói cho cậu nghe, nói trắng ra sếp thứ của mình thật vô cùng cố chấp! Cố chấp không thích bao bì xịn, chỉ thích bao bì thường, cố chấp không thích kẻ thông minh chỉ yêu đứa ngớ ngẩn! Cậu yên tâm, không cần có mấy cái thành tựu gì đấy đâu, chỉ cần cậu vẫn cứ ngu ngu dần dần như ngày xưa, nhất định sếp vẫn si mê cậu như thường!”

Trong câu nói của An Tỷ còn giấu cả sấm sét. Lời lẽ sấm dậy của nó đúng là có lực sát thương thật khủng khiếp, làm tôi dù vô cùng áy náy nhưng vẫn không thể kiềm chế được cái miệng mà phun thêm một trận mưa nữa, tưới đẫm sương lên khắp mặt, khắp người An Tỷ.

An Tỷ thảm thiết kêu gào lên như lợn kêu: “Ô Nhã, cậu cố tình! Tôi phải tuyệt giao với cậu!”

Nghe nó gào lên thảm thiết vậy mà lòng dạ tôi lại thấy hơn hớn lạ thường.

Có vẻ như tôi đã thấy ánh sáng rồi. Ánh bình minh hy vọng đang chiếu rọi cho tương lai của tôi và Ninh Hiên!

Sự đời không biết trước được điều gì. Không biết chừng một ngày nào đó đối với một người nào đó lại là ngày trọng đại cả đời khó quên cũng nên. Ngày đó của An Tỷ đích thị là một ngày tốt lành khiến nó kinh ngạc và mừng rỡ đến rớt quai hàm. Ba ngày sau khi gặp tôi, ông trời bỗng ban cho nó một cái bánh bao nhân thịt.

Nhờ sự tiến cử của một đàn anh khóa trên, thế quái nào nó lại được nhận vào làm ở Cục Tình báo! Thế là cuối cùng từ giờ nó có thể chuyên chú cống hiến theo đúng chuyên ngành của mình rồi.

Khác với An Tỹ, ngày đó của tôi lại thảm hại không để đâu cho hết. Ngày đó đã đến từ rất lâu rất lâu trong quá khứ, nó làm tôi đau đớn muốn chết, không dám nhớ lại nữa. Không ngờ sau bao nhiêu năm, khi tôi đang nóng lòng muốn thử tìm lại hạnh phúc của mình lần nữa thì ngày đó cũng lại lần nữa xuất hiện trong đời tôi như tiếng sét đánh giữa trời quang.

Chẳng lẽ đây là ý trời?

Ông Trời hẳn muốn bảo tôi chẳng thể thuận theo tâm nguyện.

Sau buổi nói chuyện với An Tỹ, phải mất tới hai ngày ấp ủ tôi mới có dũng khí để nghĩ đến chuyện đi gặp Ninh Hiền.

Tôi đã chuẩn bị đủ tinh thần ứng phó với mọi tình huống, tốt đẹp thì đồng ý, còn tồi tệ thì bị cự tuyệt, mọi khả năng có thể xảy ra đều có sách lược cụ thể.

Buổi sáng ngày thứ ba sau cuộc nói chuyện với An Tỹ, tôi thức dậy trong cảm giác háo hức và khoan khoái, ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ dường như cũng rực rỡ tới chói mắt.

Tôi thấy mình như vừa được tái sinh, khắp người tràn trề sức sống mãnh liệt.

Bỗng điện thoại đổ chuông. Tâm trạng đang vui khiến tôi tự dưng thấy tiếng chuông điện thoại cũng hay hơn bao nhiêu.

Tôi nghe máy. Vui vẻ lịch sự chào hỏi số máy lạ gọi tới: “A lô, tôi là Tô Nhã, xin hỏi ai đấy ạ?”

25. Chương 49 - 50

49. Vẫn không thể được ư?

Người đó chỉ thản nhiên đáp lại hai tiếng: “Là tôi.”

Chỉ hai tiếng này thôi cũng đủ để quãng tôi từ trên đỉnh núi hạnh phúc xuống vực thẳm đau khổ và sợ hãi.

Mặt trời ngoài cửa sổ dường như đang bị mây đen che lấp, trời đất bỗng trở nên u ám, kéo cả tâm trạng tôi cũng âm u theo.

Tôi thấy giọng mình run run khi hỏi lại người đó: “Sao lại biết được số của tôi?”

Đáp lại chỉ là mấy tiếng gọn lỏn: “Điều tra qua một chút.”

Tôi không khỏi cười khở. Người ta chỉ cần điều tra “qua” một chút thôi thì trăm phương ngàn kế tìm cách lẩn tránh của tôi cũng bị phát giác hết. Một kẻ dễ dàng bị thâm tóm như tôi lấy gì để phản kháng lại người ta kia chứ?

Tôi lạnh lùng hỏi: “Xin hỏi tìm tôi có việc gì?”

Câu trả lời khiến tôi ớn lạnh hơn cả ngàn vạn lần.

Đã lâu vậy rồi, hóa ra vẫn không thể được. Hóa ra hy vọng làm lại từ đầu đó chỉ là giấc mơ giữa ban ngày của một đứa ngu si như tôi.

Tôi không hiểu tại sao Điền Uyển Nhi lại hận mình đến vậy. Tại sao cô ta không có được Ninh Hiên thì nhất quyết cũng không cho tôi được có.

Ngoài cửa sổ, mây đen đã không còn che phủ mặt trời nữa, ánh sáng gay gắt lại tiếp tục chiếu rọi. Nhưng còn hai đám mây ngăn cách giữa tôi và Ninh Hiên bao giờ mới tan đây? Chẳng lẽ chúng nhất định theo tôi suốt cuộc đời này?

Hai má tôi ươn ướt. Nếu không vì lúc trước hy vọng quá nhiều thì có lẽ bây giờ đã không đau thế này.

Gạt đi nước mắt, tôi tự nói với mình: Tô Nhã, đừng sợ, buồn chẳng qua cũng chỉ là một trạng thái tâm lý. Buồn mãi rồi dần dần cũng qua thôi.

Ác mộng thường xảy ra thành chuỗi. Sau khi trái tim tôi đã bị cuộc điện thoại vừa rồi in dấu nghìn vết thương, ông trời vẫn không buông tha. Ông ta tiếp tục phái Ninh Hiên đến bên cạnh những vết thương chi chít đó, đâm thêm mấy trăm nhát nữa làm khắp người tôi đầm đìa máu tươi.

Cả ngày hôm đó tôi như đứa ngớ ngẩn, không biết mình ra khỏi nhà thế nào, làm việc ra sao, rồi tan sở khi nào, làm sao về được tới nhà nữa. Toàn thân tôi âm ỉ một cảm giác đau đớn, không dữ dội nhưng dai dẳng tưởng chừng muốn chết. Tôi như kẻ mất phương hướng, lạc lối trong màn sương mù trắng xóa mệnh mang, mặc dù đã bị bao gai góc cuộc đời đâm phải, để lại khắp người không ít sẹo nhưng mãi vẫn loạn choạng chưa tìm được lối thoát thân.

Tôi nằm dài trên giường như một xác chết, điện thoại bên gối lại rung, nhưng tôi không quan tâm. Rung một lát rồi nó sẽ thôi.

Nhưng cuối cùng tôi vẫn phải đầu hàng. Chiếc điện thoại rung mãi không thôi, làm cái xác chết là tôi không thể không cầm máy áp vào tai.

Tôi uể oải hỏi: “Ai vậy?” Không có tiếng trả lời. Qua tai nghe, tôi chỉ nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề. Tiếng thở này sao mà quen thuộc thế!

Tim tôi bắt đầu đau thắt theo từng nhịp thở ấy.

Cả hai im lặng rất lâu, rất lâu. Cuối cùng hắn lên tiếng, có vẻ như hắn đã uống quá nhiều, lưỡi đã cứng đờ nhưng vẫn nhất định ép mình phải nói ra những lời này: “Anh biết em không thích ăn đồ tây nhưng tại sao em lại đến nhà hàng kiểu u đó? Anh biết em không yêu anh ta nhưng tại sao em nói anh ta là người yêu em? Anh biết em yêu anh nhưng tại sao em lại muốn chia tay? Anh biết em vẫn còn yêu anh nhưng tại sao em không chịu thừa nhận? Tô Nhã, em nói đi! Nói cho anh biết! Nói xem là vì sao!”

Hóa ra hôm đó, người tôi nhìn thấy bên ngoài nhà hàng kiểu Âu đúng là hắn.

Tại sao ư? Ninh Hiên, anh nói xem rốt cuộc em nên trả lời câu hỏi của anh thế nào đây?

Tôi khẽ gượng cười. Hắn không thể trông thấy biểu cảm của tôi lúc này, nếu thấy nhất định hắn sẽ bảo: Tô Nhã, đừng cười nữa, em cười thật khó coi.

Tôi nói: “Ninh Hiên à, đã bao năm rồi, sở thích, thói quen của con người đều sẽ thay đổi. Không phải em không thích đồ ăn tây mà quan trọng là được đi ăn cùng ai thôi!”

Bàn tay còn lại của tôi nắm chặt, móng tay đâm vào lòng bàn tay nhưng tôi không hề thấy đau đớn.

Có lẽ An Tỷ nói đúng, đau đến cùng cực, đau đến tê dại rồi sẽ không thấy đau nữa.

Ninh Hiên có vẻ không thể chấp nhận những lời tôi nói, giọng hắn nghẹn đặc như thể đang khóc: “Anh không tin. Tô Nhã, em nói dối. Anh không tin em thực sự yêu anh ta!”

Tôi vẫn cười.

Tôi nói: “Ninh Hiên, em không lừa anh, em thực sự yêu anh ấy!”

Tôi nói: “Ninh Hiên, chúng ta đã chia tay lâu rồi, anh nghĩ thoáng ra một chút đi, đừng cố chấp như vậy nữa!”

Tôi nói: “Ninh Hiên, anh là người lớn rồi, đừng trẻ con thế, chúng ta không thể đâu!”

Tôi nói: “Ninh Hiên, cho dù không thành người yêu, ít nhất chúng ta vẫn là cô trò mà!”

Tôi nói: “Ninh Hiên, em xin lỗi! Em lại làm tổn thương anh rồi! Hãy tránh xa em ra, xa thật xa! Cả đời này anh nhất định để em làm tổn thương bao nhiêu lần đây!”

Câu cuối cùng chắc chắn Ninh Hiên không thể nghe được.

Chẳng biết từ lúc nào, chẳng biết tôi đang nhọc công nói đến câu nào thì hần đã tắt máy.

Sau đó, cuối cùng tôi cũng có thể nói ra những lời tận đáy lòng với chiếc điện thoại.

Nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt nóng hổi lăn ra từ khóe mắt chảy xuống tóc mai.

Tôi nhếch miệng, cố gắng duy trì nụ cười trên mặt. Cho dù tóc hai bên tai đều đã ướt hết tôi vẫn phải cười, phải cười.

Tôi tắt máy.

Thế là cắt đứt, giọng nói hần và cũng là giọng nói tôi; cắt đứt, vương bận của hần và cũng là vương bận của tôi; cắt đứt, là từ nay về sau chia lìa đôi ngả.

Cho dù hạnh phúc đã từng ở gần tôi đến vậy nhưng cuối cùng vẫn cứ tuột khỏi tay.

Ninh Hiên, Ninh Hiên. Không có anh em biết mình không thể có hạnh phúc.

Nhưng Ninh Hiên, cầu xin anh hãy sống thật hạnh phúc! Nhất định phải hạnh phúc!

Bất kể thế nào cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Tôi như bỗng chốc quay về sáu năm trước, lần nữa nếm trải nỗi đau đớn rơi từ thiên đường xuống địa ngục.

Phật nói quả không sai, nhất niệm thiên đường, nhất niệm địa ngục. Tốt với xấu, hỉ với bi, ngọt với đắng, hạnh phúc với đau đớn tất cả đều là trong ý niệm của con người. Nghĩ rằng mình vẫn còn tương lai phía trước, tôi cười; nghĩ lại nhận ra đó chỉ là mơ mộng hão huyền của riêng mình, tôi lại khóc.

Đi làm, Đào Tử thấy tinh thần của tôi có vấn đề, thế nên cứ quần lấy tôi như một con cún con, không nói năng, cũng không hỏi han gì.

Nó im lìm nằm bò lên bàn làm việc của tôi, chăm chăm nhìn tôi bằng hai con mắt ướt át mãi không thôi. Cuối cùng tôi không chịu được nữa, hỏi nó: “Đào Tử, định nói gì?”

Đào Tử lắc đầu nói: “Mình chẳng muốn nói gì cả, chỉ đang xem cậu có điều gì để nói với mình không thôi.”

Tôi bỗng thấy ấm áp trong lòng, giả vờ cười để tống khứ nó đi: “Mình không có gì! Ngoan nào, về chỗ cậu ngồi đi!”

Đào Tử ngồi thẳng dậy, vẫn nhìn tôi và như đang suy nghĩ điều gì, lưỡng lự một lát, cuối cùng nó hỏi: “Ô Nhã, có phải ‘tình bạn vĩ đại’ của cậu kết thúc rồi? Mình bảo này, thực ra không nhất định chỉ phát triển ‘tình bạn’ này với một người thôi đâu. Cái này kết thúc, chúng ta lại phát triển thêm một cái khác! Cậu đừng nên cố chấp làm gì! Thực ra hồng trần vẫn rất thú vị mà, xuất gia rồi là cậu không được để tóc dài nữa đâu! Phải cạo trọc đầu!”

Cuối cùng tôi cũng không chịu nổi phải bật cười: “Nói cái gì thế, ai phải cạo đầu!”

Đào Tử vỗ ngực thở hắt: “Phù, coi như nụ cười vẫn còn tí côi trần! Cậu ấy, không nói là muốn cạo đầu nhưng hai hôm nay trông mặt mũi chẳng có sức sống gì cả làm ình cuống lên chỉ lo cậu có chuyện gì nghĩ không thông lại định chạy đi xuất gia thôi!” Nó vỗ vai tôi thân tình nói: “Ô Nhã, thật đấy, trên đời này cóc ba chân còn hiếm chứ trai hai chân thì còn nhiều lắm! À phải rồi, nói đến nhiều, Tiểu Điền, cậu chưa trả mình cái thẻ hội viên phải không...”

Tôi bắt lực ngồi ôm trán, Đào Tử, lối tư duy của nó đúng là cực kỳ khác thường...

Ngày này qua ngày khác, tôi vẫn cứ mang bản mặt bệnh nặng sắp chết này. Mấy ngày qua, quản lý gọi hết các nhân viên phụ trách cấp trung trở lên đi họp. Các chủ nhiệm, trưởng ban trở ra từ phòng họp liền lập tức bắt đầu điên cuồng phân công công việc.

Cuộc triển lãm của Ninh Hiên đã trù bị từ lâu cuối cùng cũng đến lúc được tiến hành. Tôi đoán chắc là tác phẩm Trái tim Trùng Hải của hần đã hoàn thành rồi.

Đào Tử khê hỏi tôi: “Ô Nhã, mình có điều rất rất thầm kín giấu trong lòng lâu lắm rồi, hôm nay cậu ình hỏi nhé?” Tôi nói: “Không được.” Lập tức Đào Tử trở nên hùng hổ: “Khốn! Nhất định tôi phải hỏi! Cậu nói đi, có phải thời gian đến công ty đá quý kia nằm vùng, cậu mượn việc công để làm chuyện riêng, phát triển ‘tình bạn vĩ đại’ với ai ai ở đấy rồi? Sau đó chẳng may tình bạn đổ vỡ nên mới thất thểu về đây, còn mang theo một đám bọ chét nữa!”

Tôi mệt mỏi thở dài: “Trí tưởng tượng của cậu khá thật đấy!”

Đào Tử bĩu môi: “Xin người, không phải là tôi tưởng tượng giỏi đâu, là người che đậy kém quá thôi. Cậu nhìn lại cậu xem, mặt mũi xanh xao, tinh thần rệu rã, nói đến chuyện triển lãm có thể khai mạc được rồi,

tất cả mọi người đều phấn chấn, riêng chỉ một mình cậu là xúc động đến nỗi rút nước mắt kia kìa. Vì thế mình tự hỏi, tại sao khi nhắc tới triển lãm cậu lại đau lòng hơn bình thường? Sau đó cũng đại khái hiểu ra nhất định là cậu không muốn gặp người nào đó ở công ty đá quý kia. Còn nguyên nhân là vì ‘tình bạn vĩ đại’ của hai người đã đổ vỡ rồi! Mình nghĩ mãi nghĩ mãi... rốt cuộc ai là ‘người bạn vĩ đại’ của cậu đây?”

Nhìn Đào Tử nhả mặt nhú mày suy nghĩ tôi cảm thấy hơi rợn người, chỉ sợ nó bỗng dưng đoán ra người đó chính là Ninh Hiên.

Tôi vội vàng chen ngang: “Đừng có nói linh tinh, đang trong giờ làm việc mà cứ nói chuyện đầu đầu, cần thận lặt nữa quản lý gọi cậu vào nói chuyện đây!”

Đào Tử hếch mũi lên, nói: “Ồi giời, giả vờ ngoan đạo là sở trường của mình, quản lý làm sao bắt được mình! Có bắt thì ông ấy cũng chỉ bắt được cậu thôi!”

50. Ai làm tổn thương ai?

Tôi phát hiện ra Đào Tử không chỉ có năng khiếu buôn chuyện bép xép mà miệng lưỡi nó còn có gien xui xẻo của giống quạ đen. Nó vừa nói dứt câu quản lý sẽ bắt tôi, chưa đầy năm phút sau y như rằng ông ta cho người gọi tôi vào nói chuyện thật!

Đào Tử kinh hãi trợn trừng mắt, cho hai tay lên bịt miệng lẩm bẩm: “Mẹ ơi! Tôi thành nhà tiên tri rồi!”

Cho dù tinh thần tôi đang rất sa sút, rất chán chường, rất uể oải, rất mệt mỏi nhưng nhìn bộ dạng lệch lạc của Đào Tử, lòng tôi không thể không dậy sóng. Khi đi ngang qua chỗ nó, tôi không nhịn nổi quát nó một câu: “Đồ bà tám đen quạ!” sau đó mặt lạnh băng đi thẳng, để lại một mình nó đang chết trân phía sau.

Đang chuẩn bị bước khỏi cửa phòng làm việc, bỗng sau lưng tôi vang lên tiếng thất thanh của Đào Tử: “Ôi Nhã! Đừng tưởng cậu đang đau khổ vì mất đi ‘tình bạn vĩ đại’ mà tôi không dám chỉ ra lỗi sai của cậu nhé! Cách dùng từ vừa rồi của cậu sai bét! Phải là ‘bà tám quạ đen’ mới đúng!”

Tôi bỗng liêu xiêu, suýt nữa đâm sầm vào khung cửa...

Vừa thấy tôi, quản lý liền đi thẳng vào vấn đề: “Ôi Nhã à, có một nhiệm vụ cần giao cho cô!” Có lẽ trông sắc mặt tôi không tốt, giọng quản lý trở nên ngập ngừng: “Cái này... Ôi Nhã, cô ốm à? Cái này... nếu cô ốm thật thì hơi phiền đây...”

Quản lý có vẻ khó xử, hai hàng lông mày nhíu lại thành những rãnh sâu như dùng dao khắc lên, nối liền với sống mũi càng tô điểm cho nỗi phiền muộn vô cùng của ông.

Tôi mềm lòng nói: “Tôi không sao đâu quản lý, chỉ là dạo này hay mất ngủ thôi. Có nhiệm vụ gì cần giao quản lý cứ cho tôi chỉ thị ạ!”

Quản lý lập tức rạng rỡ mặt mày, cười tươi nói: “Tôi đã nói rồi, Tô Nhã là nhân viên giỏi mà! Quả nhiên không sai, Tô Nhã đích thực là nhân viên giỏi đấy! Là thế này Tô Nhã ạ, ngài Trình bên công ty đá quý có đưa ra yêu cầu, muốn cô là người đọc bài giới thiệu về cá tác phẩm của anh ta trong buổi triển lãm sắp tới. Ồ phải rồi, lát nữa cô sang bên công ty họ lấy sơ đồ bố trí các tác phẩm và lời giới thiệu sơ lược về đây, mau chóng nắm chắc những gì cần phát biểu trong buổi triển lãm đó đấy!”

Nghe quản lý nói, tôi bắt đầu ngây người.

Quan hệ giữa tôi và Ninh Hiên đã tan vỡ đến lần thứ hai, thậm chí tôi còn nghĩ từ nay đến chết hắn cũng chẳng bao giờ muốn gặp lại tôi nữa, thế mà giờ hắn lại chỉ định tôi, thế này rốt cuộc là nghĩa làm sao? Chẳng lẽ tôi đã làm hắn tổn thương đến như vậy nhưng hắn vẫn quyết không từ bỏ ư?

Áo tường đẹp dễ dó của tôi mau chóng tan vỡ khi đặt chân đến công ty đá quý.

Đến trước phòng làm việc của Ninh Hiên, tôi gặp cô thư ký mới thay chỗ An Tỷ. Cô gái xa lạ nhìn tôi mỉm cười thân mật, làm tôi bỗng thấy bùi ngùi. Chỉ mới qua có mấy ngày thôi, vẫn cái bàn ấy nhưng người ngồi trước nó nay đã là người khác rồi.

Hóa ra câu nói này thật đúng là quy luật nghìn đời. Trên đời không có bữa tiệc nào không tàn.

Phải rồi, không có bữa tiệc nào là không tàn. Đó là một bữa tiệc tấp nập khách khứa, có người đến cũng có kẻ đi, đi rồi lại đến, đến rồi lại đi. Con người sống cũng chỉ biết có tiễn biệt và chào đón nhau như vậy thôi. Vì thế, khi cảm thấy hạnh phúc, nhất định ta phải trân trọng từng phút từng giây vui vẻ đó, chớ để phí hoài cảnh xuân tươi đẹp, cố mà ghi tâm khắc cốt những hạnh phúc từng có ấy, có như vậy sau này khi người đó không ở bên ta nữa ta cũng có thể kiên cường sống tiếp.

Cô thư ký mới hỏi tên tuổi tôi xong không làm khó thêm gì để tôi tự đi vào.

Gõ cửa. Không nghe thấy tiếng “mời vào”. Lại gõ thêm hai lần nữa vẫn không có tiếng đáp lại.

Tôi đặt tay lên nắm cửa thử vặn. Cửa không khóa mà chỉ khép hờ.

Tôi đẩy cửa.

Sau đó, tôi bắt gặp cảnh tượng khiến bản thân hết sức kinh hoàng, bối rối, thậm chí còn cảm thấy tủi nhục khó xử.

Ninh Hiên và cô nàng Ngải Phi môn đăng hộ đối, hai người họ đang ôm nhau như chuẩn bị ột nụ hôn!

Cảnh tượng trước mắt bỗng nhòa đi, trái tim tôi vỡ vụn thành hàng vạn mảnh, nhưng sắc mặt vẫn thản nhiên không thay đổi. Tôi điềm tĩnh mỉm cười, lịch sự nói: “Rất xin lỗi! Tôi không cố ý làm phiền! Hai người cứ tiếp tục đi, chớ mất hứng vì sự vô duyên của tôi!”

Nói xong tôi vẫn cố gắng tỏ ra bình thản, mỉm cười đóng cửa lại.

Cửa vừa đóng, nụ cười trên mặt tôi lập tức vỡ tan. Lòng tôi buồn đến không thể buồn hơn được nữa, nhưng nửa giọt nước mắt cũng không lăn ra được.

Cuối cùng tôi đã hiểu tại sao Ninh Hiên muốn đích thân tôi đến lấy tài liệu. Hắn cố ý! Hắn cố ý để tôi chứng kiến tất cả, hắn muốn làm tôi đau đớn, làm tôi nhức nhối, làm tôi buồn khổ, làm tôi hối hận! Hắn muốn tôi biết rằng, không có tôi hắn vẫn có thể sống vui vẻ phơi phới đào hoa.

Cổ họng tôi đắng chát. Vị đắng lan dần lên khoang miệng, làm tôi gằn như giàn giụa nước mắt. Tôi không thể không thừa nhận, Ninh Hiên, hắn đã thành công!

Tôi rất đau đớn, rất nhức nhối, rất buồn khổ! Nhưng lại không thể hối hận. Bởi từ đầu đến cuối tôi đều còn lựa chọn nào khác!

Tôi không nhớ sau đó mình đã quay trở lại văn phòng của Ninh Hiên nhận tài liệu từ tay hắn, nói câu chào rồi quay người bỏ đi ra sao, cũng không nhớ mình đã trở về trung tâm triển lãm, báo cáo lại công việc với quản lý thế nào.

Tôi chỉ nhớ tối hôm đó sau khi về nhà, đến nửa đêm toàn thân tôi bắt đầu nóng rực, sau một hồi lại chuyển sang trạng thái lạnh run, toàn thân lập cập. Cứ như vậy, một hồi nóng rồi đến một hồi lạnh liên tiếp thay phiên nhau. Tôi vừa như bị giày vò nhưng lại cũng vừa như đang được siêu thoát.

Một mình tôi quanh quẩn trong cơn mộng mị, muốn tìm ra lối thoát khỏi cơn mê man nhưng hết lần này đến lần khác đều chỉ đâm sầm vào tường đau điếng, rơi xuống màn đêm vô tận, run rẩy chút hơi tàn, hoang mang bất lực không tìm nổi đường sống.

Ý thức bị chôn vùi trong thân xác, thân xác lại ngập trong mệt mỏi.

Nỗi đau khổ và sự giày vò tôi cảm thấy trong lúc này như vô tận. Tôi chỉ muốn mình chết quách đi cho xong.

Thế nhưng cuối cùng tôi vẫn không chết, chỉ là ốm một trận rất nặng mà thôi.

Xin nghỉ làm nằm bẹp trên giường được ba ngày, cuối cùng bệnh tình cũng không để tôi chết, sức khỏe của tôi cũng dần dần hồi phục. Nhưng khi đứng trước gương, suýt chút nữa tôi không nhận ra mình. Sao lại tiều tụy đến mức này!

Vừa đến trung tâm triển lãm, Đào Tử trông thấy tôi liền hét toáng lên: “Ồi trời ơi! Tô Nhã, cậu vừa đi Hàn Quốc hút mỡ về à? Bây giờ trông cậu gầy gơ xương! Bí quyết gì đấy, mau mau dạy mình với! Ồ, sao lại hút cả ngực nữa à, bé đi nhiều đấy...”

Nó vừa nói vừa trơ tráo giơ móng vuốt ra ấn lên ngực tôi, bép bép mấy cái. Trước kia mà có chuyện này xảy ra, nhất định tôi sẽ bẻ gãy mấy ngón tay ghê rợn của nó rồi hăm hực quay đi. Nhưng bây giờ, tất cả đối với tôi đều vô nghĩa, mặc kệ cho nó ấn bóp, tôi không buồn phản ứng lại.

Đào Tử không khỏi kinh hãi: “Tô Nhã, cậu lại tiến gần việc cạo đầu thêm một bước nữa rồi đấy! Mình thấy cậu sắp nhìn thấu hồng trần rồi!”

Tôi không đáp lại, ngồi liệt trên ghế, không cảm thấy gì khác ngoài mệt mỏi rã rời.

Bên tai tôi loáng thoáng tiếng quản lý: “Cậu Trình đi thông thả! Cậu yên tâm, nhân viên của chúng tôi ở đây ai ai cũng cần cù, chịu khó, nhất định sẽ sắp xếp buổi triển lãm của cậu đâu vào đấy!”

Nghe thấy hai tiếng “cậu Trình”, bất giác lưng tôi cứng đờ. Dận lòng không được quay lại nhìn nhưng cuối cùng tôi vẫn không giữ được mình, rớt cuộc vẫn cứ quay đầu lại.

Khi đó quản lý cùng Ninh Hiên đi ngang qua cửa phòng, xuất hiện và biến mất chỉ vồn vện trong hai bước chân. Không biết có phải tôi nhìn chằm chằm hay đúng thế thật, cảm giác như lúc đó Ninh Hiên đã liếc rất nhanh vào trong phòng, sau đó lại lập tức quay đi ngay.

Tôi nhìn theo bóng hắt xa dần, vốn định bắt hai con mắt mình mau mau thu về nhưng chúng vẫn cứ bị hút theo bóng dáng ấy mãi không chán.

Rung động là một dạng nghiện đau đớn. Có lúc biết rõ ràng sẽ rất đau nhưng một khi đã lên cơn nghiện rồi thì chẳng ai có đủ sức mạnh và lý trí để bảo con tim mình đừng hướng về con người định mệnh đó nữa.

Đào Tử đứng bên cạnh nói: “Ai da! Mỗi lần gặp ngài Trịnh này mình lại thấy hoảng hết cả hồn. Ồi, hối hận quá, sao lúc đầu chơi trò nói thật đấy mình không nghĩ cách thua anh ta tới bởi một trận nhỉ, như thế có phải được các cậu phạt hôn anh ta không! Ai da, ai da, chỉ tại mình thông minh vốn sẵn tính trời, muốn thua mà không thể nào thua được mới khổ tâm chứ!”

Tôi lườm nó nhưng không nói gì. Bỗng Đào Tử trợn trừng mắt nhìn tôi, kêu lên kinh ngạc: “Tô Nhã! Mình nghĩ ra chuyện này! Không phải chứ! Lẽ nào ‘tình bạn vĩ đại’ của cậu lại là anh ta!!!”

Tôi rùng mình, vội vàng chối phăng: “Không phải!”

Đào Tử không tin và vẫn không buông tha cho tôi: “Cậu nói dối! Ngài Trình trước kia có bao giờ thêm đến trung tâm triển lãm lần nào đâu, nhưng cậu biết không, trong ba ngày cậu nghỉ vừa rồi, ngày nào anh ta cũng mò tới đây. Lần nào cũng đường đường chính chính bảo có một đồng việc quan trọng cần đích thân đến giải quyết nhưng mình thấy toàn là mấy chuyện vớ vẩn! Tô Nhã ơi là Tô Nhã, mình thật buồn lòng quá, công phu đánh hơi tin hot thậm hậu tuyệt đỉnh tu luyện bao năm nay của mình, không ngờ lần này lại sa sầy trong tay một đứa ngớ ngẩn như cậu! Sao mãi đến giờ này mình mới đánh hơi được gian tình của hai người? Nói ngay đi biết, có phải anh ta chính là đối tượng phát triển ‘tình bạn vĩ đại’ của cậu không! Chính là anh ta! Nhất định là anh ta rồi!”

Tôi sững người, không trả lời câu hỏi của nó mà hỏi: “Đào Tử, cậu nói là ba hôm nay ngày nào anh ta cũng đến đây?”

Đào Tử ngơ ngác gật đầu nói: “Hả? Ồ, đúng thế, ngày nào cũng đến. Hình như hôm đầu tiên cậu nghỉ anh ta có gọi điện cho quản lý cử cậu đến đây lấy tài liệu tài lung gì đó, quản lý nói cậu ốm không đi làm, thế là đích thân anh ta mò đến đây. Lúc đó mình còn bảo, cầu trời cầu Phật cho bệnh của Tô Nhã mãi không khỏi, như thế ngày nào bọn mình cũng được ngắm trai đẹp!”

Tôi chẳng còn tâm trí đâu đâu khẩu mấy chuyện linh tinh với Đào Tử nữa, bàng hoàng ngồi thờ người trên ghế.

Lại một lần nữa, lúc cần quyết đoán thì không quyết đoán nổi. Đến lúc quyết đoán rồi lòng lại rối bời thế này.

Tôi và Ninh Hiên, chẳng lẽ hai chúng tôi cứ phải dùng dằng làm tổn thương lẫn nhau thế này, mãi không thôi ư?

26. Chương 51 - 52

51. Khi nào mới quên được anh

Buổi chiều sắp đến giờ tan làm, điện thoại của tôi lại rung. Nhìn tên người gọi, tôi thở dài rồi nghe máy: “A lô, Trác Hạo à!”

Trác Hạo cười oang oang ở đầu bên kia: “Tô Nhã, cuối cùng anh đã về rồi! Tối nay mình đi ăn nhé!”

Tôi gật đầu đồng ý: “Vâng!”

Sẩm tối sau khi tan làm, Trác Hạo đến tận công cơ quan đón tôi. Đào Tử nhìn tôi nháy mắt nói: “Thế này mới đúng! Mặc dù dung nhan anh này hơi kém ngài Trình một chút nhưng cũng không đến nỗi nào. Giám đốc Trác xét cho cùng tướng mạo cũng thuộc hàng tráng sĩ lắm tiền oai phong lắm liệ. Tô Nhã, bao nhiêu

năm nay người ta đâu đã phụ bạc cậu lần nào, cũng nên cho người ta một cơ hội đi, đây mới là đối tượng tốt để phát triển ‘tình bạn vĩ đại’ đấy!”

Tôi nhìn Đào Tử, mặt lạnh băng không chút cảm xúc, khiến nó đâm ra cũng hốt hoảng, vội vàng nói: “Cậu đừng có để bụng, mình chỉ buột miệng nói linh tinh thôi! Xin cậu đừng chị Tô Nhã ơi, đừng nhìn mình bằng ánh mắt hình viên đạn đó nữa, ôi mẹ ơi, thật sự mình không thể chịu được kiểu nhìn chòng chọc thế này của cậu đâu! Mình yếu tim non gan lắm!”

Nó vừa nói vừa cho tay lên ôm ngực ra vẻ kinh sợ. Tôi vẫn nhìn nó vô cảm, sau đó nói: “Đào Tử, thực ra mình muốn nói, những lời cậu nói rất có lý!”

Đào Tử lập tức ngẩn tò te.

Vừa gặp tôi, câu đầu tiên Trác Hạo đã hỏi: “Mấy hôm không gặp sao em gầy đi thế này?” Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh, hai hàng lông mày anh nhíu chặt, ánh mắt đầy vẻ tự trách mình.

Tôi bỗng ảm lòng, nói: “Hi, anh đừng như vậy, em chỉ ốm có mấy hôm thôi. Mà em ốm cũng không phải tại anh, anh đừng tự trách mình như thế, em áy náy lắm!”

Trác Hạo nhìn tôi, định nói gì đó lại thôi, sau đó anh thở dài hỏi: “Em muốn ăn gì?”

Tôi nói: “Trác Hạo, em không đói, cũng không muốn ăn gì cả, hay mình tìm chỗ nào ngồi một lúc trước đã!”

Trác Hạo đồng ý, lái xe đưa tôi đến một quán trà. Vừa xuống xe đi vào quán, tôi bỗng ngửi thấy hương vị rất quen thuộc của món cơm rang. Khi tôi còn nhỏ, bố mẹ lúc nào cũng bận việc cơ quan, nhiều hôm đi làm về muộn mẹ không có thời gian chuẩn bị bữa tối chu đáo, chỉ kịp nhóm lò nấu được nồi cơm, sau đó rang với trứng và hành thành món cơm rang cho cả nhà cùng ăn. Ngửi thấy mùi vị quen thuộc này, tôi chợt xúc động quá, nước mắt như muốn trào ra đến nơi. Tôi lại nhớ nhà.

Tôi quay sang nói với Trác Hạo: “Trác Hạo, thôi đừng vào quán trà nữa, mình sang cửa hàng bên cạnh ăn cơm rang được không? Em thèm cơm rang quá!”

Trác Hạo nhìn tôi cười đầy khoan dung: “Ok!”

Tôi hơi ái ngại: “Tính em hay tùy tiện thay đổi lắm phải không?”

Trác Hạo cười ha hả nói: “Ừ! Rất tùy tiện, rất biến hóa. Nhưng biết làm sao được, anh lại thấy như thế rất đáng yêu, anh thích điều đó!”

Tôi đỏ mặt, không biết nói gì chỉ đành quay người đi sang quán cơm bên cạnh.

Bên trong quán cơm bài trí đơn giản nhưng rất sạch sẽ, hai bát cơm rang trứng được mang ra rất nhanh. Tôi bưng bát cơm của mình, gần như vục đầu vào những hạt cơm vàng bóng màu trứng gà, và hết miếng này đến miếng khác.

Trác Hạo ngồi đối diện cười khúc khích: “Nhìn em kìa, được ăn món khoái khẩu là giống hệt như trẻ con, phàm ăn đến nỗi không ngẩng đầu lên được!”

Tôi không kìm nổi sứt sứt mũi. Trác Hạo thấy lạ liền gọi tên tôi, tôi đáp lại nhưng không ngẩng đầu lên. Hình như anh hơi nôn nóng, vội vàng đi sang kéo ghế ngồi xuống bên cạnh tôi, rồi đưa tay nâng mặt tôi lên.

Tôi không cách nào giấu được anh hai hàng nước mắt đang chảy dài trên má và những giọt lệ đầy ứ nơi khóe mắt.

Hai tay vẫn bưng bát cơm, trong miệng cũng vẫn còn cơm chưa kịp nuốt, tôi vừa rút nước mắt vừa nhai cơm, bộ dạng hăn nhếch nhác thảm hại vô cùng. Nét mặt Trác Hạo đầy cảm xúc phức tạp, nửa buồn cười, nửa đau lòng, và có phần lúng túng nữa.

Tôi lại sứt sứt nói: “Em không sao! Bỗng nhớ đến món cơm rang mẹ em hay làm thôi, càng ăn lại càng nhớ nhà!”

Trác Hạo vừa giúp tôi lau nước mắt trên mặt vừa nói: “Chuyện này có gì khó? Đợi hai hôm nữa anh thu xếp xong công việc sẽ đưa em về thăm nhà mấy bữa!”

Tôi nhìn anh cảm kích cười nói: “Cám ơn anh! Nhưng thôi không cần đâu, dạo này trung tâm triển lãm đang rất nhiều việc, mấy bữa trước em đã xin nghỉ ồm mấy hôm rồi, nếu còn xin nghỉ nữa em cũng áy ngại!”

Trác Hạo nhíu mày nói: “Bọn em... đang chuẩn bị cho cuộc triển lãm của Trình Hải à? Chính là Ninh Hiên ấy...”

Tôi gật đầu: “Bây giờ đang bắt đầu sắp xếp bài trí rồi, chắc cũng sắp xong khâu chuẩn bị!”

Trác Hạo gật đầu nhưng không nói thêm gì. Tôi bưng bát của anh lên đưa sang cho anh; anh đón lấy, cầm đũa gắp gắp mấy hạt cơm, vẻ trầm ngâm như đang suy nghĩ chuyện gì.

Tôi quay lại tiếp tục chiến đấu với phần cơm của mình, bỗng nghe Trác Hạo gọi tên mình: “Tô Nhã!”

Tôi quay sang: “Dạ?”

Anh hỏi: “Trước khi đi anh có gửi cho em một email... em đã nhận được chưa?”

Tôi gật đầu: “Vâng, rồi!”

Anh nói: “Thế em... mà thôi, anh nói thẳng luôn, vòng vo khó chịu lắm. Tô Nhã, làm bạn gái anh nhé, có được không?”

Tay tôi vẫn bưng bát cơm, cơm trong miệng còn chưa kịp nuốt, bộ dạng vẫn cứ nhếch nhác thảm hại như vậy. Nhìn Trác Hạo thấp thỏm không yên chờ đợi câu trả lời của mình, bất giác tôi mềm lòng. Nuốt nốt miếng cơm đang ăn dở, tôi từ tốn gật đầu, nói: “Được!”

Trác Hạo dường như không ngờ tôi đồng ý nhanh đến vậy, trên mặt thoáng hiện vẻ kinh ngạc, nhưng ngay sau đó đã lập tức thay bằng nỗi hân hoan khó lòng tin nổi.

Anh đẩy bát cơm trước mặt ra, chẳng buồn lau dầu mỡ dính đầy tay bỏ nhào đến ôm chầm lấy tôi. Tôi lúng túng lẩn tránh nhưng không thể thoát được cánh tay mạnh mẽ, nồng nhiệt của anh.

Tôi gượng cười nói: “Trác Hạo, anh đợi đã, em còn đang ôm bát cơm!”

Trác Hạo buông tôi ra, nhìn tôi ôm khư khư bát cơm như ôm hộp châu báu, anh bật cười “hì hì”.

Tôi cũng cười theo.

Nhưng ẩn giấu bên trong nụ cười đó là trống rỗng và nỗi buồn vô hạn.

Ninh Hiên ơi, em đã thành bạn gái của người khác rồi.

Chúng ta đang ngày càng xa nhau thật rồi.

Lần thứ hai tôi làm người yêu Trác Hạo. Vòng vo tam quốc mãi, cuối cùng lại về với tình đầu. Thế nhưng trái tim đã không còn như trước nữa. Tôi không thể tìm lại những rung động của mối tình đầu trước kia, chỉ đang cố gắng đóng tròn vai một cô bạn gái, làm những việc một cô bạn gái thường làm, hằng ngày tự thôi miên mình rằng: đây là bạn gái của người tên là Trác Hạo, chứ không phải tên là Ninh Hiên.

Thực sự tôi rất sợ đến lúc gần gũi Trác Hạo lại vô ý gọi tên Ninh Hiên ra.

Nhưng điều tôi lo sợ cuối cùng cũng thành sự thật.

Buổi tối hôm đó Trác Hạo đưa tôi về. Khi ở dưới nhà anh nói muốn lên ngồi một lát. Tôi đồng ý. Vừa vào tới cửa anh liền bắt đầu hôn tôi. Vừa hôn bàn tay anh vừa lần mò xâm nhập tôi từ dưới vạt áo. Lập tức tôi giãy nảy lên như một con mèo bị giẫm phải đuôi, vội vàng gạt tay anh ra, nói: “Ninh Hiên, đừng!”

Toàn bộ cảm xúc mãnh liệt của Trác Hạo lập tức tiêu tan, thay vào đó là bộ mặt nhăn nhó tổn thương nặng nề. Tôi gục mặt xuống, không ngừng thầm chửi mình là đồ con lợn không óc!

Sự im lặng kéo dài làm tôi cảm thấy cả hai đều đang rất bối rối. Cuối cùng Trác Hạo thở dài, nâng mặt tôi lên, nhìn vào mắt tôi, đau khổ hiện rõ từ sâu đáy mắt, anh hỏi tôi: “Ô Nhã, đến khi nào em mới quên được cậu ta?”

Tôi mím môi không đáp, nước mắt lại lăn chã tuôn rơi.

Trác Hạo đành bất lực buông tha tôi, quay lưng ra về.

Còn lại tôi yếu ớt ngồi sụp xuống sàn nhà, một mình nức nở khóc, không thành tiếng.

Phải đấy, Ninh Hiên, anh nói xem bao giờ em mới quên được anh?

Sau buổi tối hôm đó, ngày hôm sau và hôm sau nữa Trác Hạo đều không đến tìm tôi. Tôi hơi ái ngại. nhưng nghĩ bụng nếu anh không tìm tôi nữa thì kết thúc như vậy cũng được. Tôi nhận lời yêu anh, nhưng lòng lại ôm một hình bóng khác như vậy thật không công bằng với Trác Hạo.

Công tác chuẩn bị cho triển lãm của Ninh Hiên đã đến giai đoạn nước rút. Tôi cầm tập catalog mới in xong tiện tay lật ra xem, lập tức bị chấn động trước những thiết kế trang sức lộng lẫy bên trong. Ninh Hiên quả nhiên tài hoa hơn người, các thiết kế của hắn thực sự đẹp đến mê hồn.

Tôi nín thở khẽ vuốt nhẹ lên hình ảnh từng tác phẩm vô cùng tinh xảo trong cuốn catalog, toàn tâm toàn ý bị cuốn hút, chẳng còn đầu óc đâu ngồi nghĩ đến chuyện có lỗi hay không có lỗi với Trác Hạo nữa.

Đang lật giở catalog tôi chợt phát hiện ra một vấn đề, bèn cẩn thận lật lại từ đầu tới cuối mấy lần nữa. Sau đó mới đi đến kết luận cuối cùng, trong số những tác phẩm triển lãm lần này không có Trái tim Trùng Hải!

Tôi hỏi Đào Tử ở bên cạnh: “Tập này in đầy đủ tất cả các tác phẩm sẽ được trưng bày rồi à?”

Đào Tử cũng đang ngồi ôm tập catalog, thềm nhỏ cả nước miếng, nghe tiếng tôi hỏi nó mới ngẩng mặt quay sang nhìn tôi, gạt đầu: “Ừ! Tất cả đấy!”

Tôi hỏi: “Không thiếu một thứ nào?”

Đào Tử vẫn giữ nguyên bản mặt ngu ngơ đáp: “Ừ! Một thứ cũng không thể thiếu! À không, không thiếu một thứ nào!”

Tôi hơi mơ hồ. Theo lời Ninh Hiên, Trái tim Trùng Hải rõ ràng sẽ là linh hồn của buổi triển lãm, là tác phẩm then chốt nhất, và là tiêu điểm chói lóa nhất trong tất cả các tác phẩm được trưng bày mà.

Nhưng đến nay, trong danh sách trưng bày lại không có nó.

Lại một lần nữa, tôi phải mượn câu nói nổi tiếng của Tiểu Thẩm Dương: Thế này rồi cuộc là tại làm sao? [Tiểu Thẩm Dương: Diễn viên hài nổi tiếng Trung Quốc]

Tôi nghĩ chuyện mình và Trác Hạo cứ thế này rồi dần dần cũng tan, bởi đã ba ngày liền anh không đến tìm tôi.

Nhưng sang ngày thứ tư, khi sắp hết giờ làm việc, tôi đang ngồi bàn chuyện với Đào Tử xem cuối tuần này sẽ làm gì thì Trác Hạo gọi điện.

Giọng anh không có chút khác thường nào.

Anh nói ngày mai có người anh em kinh doanh chuỗi cửa tiệm cà phê khai trương tiệm đầu tiên ở thành phố B, anh đã nhận lời đến cắt băng khánh thành, muốn tôi cùng đi.

Từ lâu tôi đã không còn là đứa con gái rắc rối thích những nhẽo nữa, có người chịu xuống nước, tội gì không vui vẻ nhận ngay. Nghe Trác Hạo nói muốn đưa tôi cùng đến cắt băng khai trương, tôi lập tức đáp lại bằng giọng nhẹ nhàng nhất có thể: “Được ạ!”

52. Số trời đã định

Ngày hôm sau, sợ vẻ mộc mạc của mình xuất hiện trước đám đông những người giàu có sẽ làm xấu mặt Trác Hạo, tôi cố tình thay đổi phong cách bằng một chiếc váy voan dài đến đầu gối, cùng một lớp trang điểm nhẹ. Khi xuống nhà, Trác Hạo đang đứng dựa cửa xe đợi tôi. Nhìn thấy tôi, anh lập tức bước lại, cầm tay tôi, mỉm cười đầy tán thưởng: “Hôm nay em làm anh lóa mắt quá! Em đẹp lắm!”

Được anh khen, tôi thẹn thùng đến nỗi không dám ngược mắt nhìn anh. Tôi nói: “Cũng không thể xấu xí quá, không lại làm mất mặt anh!” Anh nghe xong bật cười vui vẻ rồi dẫn tôi vào xe.

Chuyện khó xử lần trước dường như chưa từng xảy ra, cả hai chúng tôi đều không muốn nhắc đến, thậm chí là cố tình lãng tránh.

Trên đường đi, tôi hỏi Trác Hạo: “Chuỗi cửa tiệm cơ à, mời đích thân tổng giám đốc Trác đến cắt băng khai trương, tổng giám đốc Trác lại dắt theo bạn gái cùng xuất hiện, thế thì quy mô tiệm cà phê này phải to lắm nhỉ?”

Trác Hạo cười đáp: “Đây là chuỗi cửa tiệm của một người bạn anh, được gọi là tiệm cà phê “Rung động”, em nghe thấy tên này bao giờ chưa? Tiệm chính đặt tại thành phố A của chúng ta đây.”

Cái tên này đúng là nghe rất quen, nhưng tôi không thể nhớ ra đã thấy nó ở chỗ nào trong thành phố A.

Trác Hạo thấy tôi nặn óc suy nghĩ, không nhịn được cười phì lên, “Anh bảo đảm em đã từng trông thấy rồi, chẳng qua là không để ý thôi.” Dừng lại một lát rồi anh mách đáp án: “Nó nằm trên con đường ngay bên ngoài trường Trung học số 1 của thành phố.”

Lập tức tôi vỗ đùi đánh đét, reo lên: “Em biết rồi! Bên cạnh là công viên phải không?”

Trác Hạo gật đầu, nhìn sang tôi.

Nhớ lại bao ngọt ngào trước kia trong công viên nhỏ ấy, sắc mặt tôi bỗng tối sầm.

Trác Hạo nhìn tôi, nụ cười trên mặt cũng dần khựng lại.

Lặng đi một hồi lâu, tôi càng lúc càng thấy khó chịu ngọt ngào. Trác Hạo cuối cùng cũng quyết định phá tan bầu không khí im lặng. Anh cố tình nói với tôi bằng giọng điệu thoải mái: “Đợi khi nào bọn mình quay về thành phố A, anh sẽ đưa em đến đó. Anh ấy à, mỗi lần tới đó, đều được đặc cách dành cho phòng VIP nhất trên tầng hai. Nhiều khi rảnh rỗi một mình ngồi uống cà phê trên đó cảm giác dễ chịu vô cùng.”

Tôi sợ mình lỡ miệng nói sai điều gì lại làm cả hai phải lúng túng, không dám nhiều lời nữa, chỉ gật đầu cười nói: “Vâng!” rồi ngậm chặt miệng, ngoan ngoãn cúi gầm mặt, chỉ mong mau mau tới nơi.

Hoàn thành xong nghi thức cắt băng khai trương, tiệm cà phê chính thức đi vào kinh doanh. Trác Hạo bảo muốn đến nói chuyện với mấy người bạn, hỏi tôi có đi cùng không, tôi lắc đầu: “Em không giỏi giao thiệp, lỡ nói sai điều gì lại gây thêm phiền phức cho anh. Anh cứ đi đi, em ngồi đây đợi anh!”

Trác Hạo gọi cho tôi đủ loại cà phê với đủ loại hương vị rồi bảo: “Muốn uống gì em cứ uống, uống thấy ngon thì gọi tiếp, thấy không vừa miệng thì để sang một bên! Uống nhiệt tình vào, đừng khách sáo! Uống cả phần của anh nữa, không được để dải với ông chủ này đâu.”

Tôi cười nói: “Vâng, em nhất định sẽ không khách sáo!”

Trác Hạo cũng cười rồi quay đi tìm bạn nói chuyện.

Một mình tôi ngồi tựa khung cửa sổ trong căn phòng trang nhã, chậm rãi uống cà phê, mắt nhìn ra bên ngoài, ngẩn ngơ thất thần. Đủ loại cà phê với đủ loại hương vị trôi vào bụng tôi thật cũng tựa như cỏ trôi vào bụng trâu.

Bất kể là loại nào cũng đều chỉ có duy nhất một hương vị: đắng chát.

Thế này thà uống bia còn vui hơn. Nhớ lại quán rượu ở thành phố A năm đó, uống bia ở đây thật là đã, dù đã cách xa nhiều năm nhưng tôi vẫn không sao quên được hương vị ở đó.

Nhưng mãi không sao quên được, ngoài bia ra, đương nhiên còn có một người tên Ninh Hiên.

Đang lặng lẽ đắm chìm trong nỗi sầu cảm bỗng tôi lơ mơ cảm thấy có bóng người lướt qua bên cạnh. Cái bóng cao đột nhiên thụp xuống. Hình như có người vừa ngồi xuống bên cạnh. Tôi quay sang nhìn, toàn thân bỗng cứng đờ.

Quả là trái đất tròn, tôi thật không ngờ có thể gặp Ninh Hiên ở quán cà phê mới khai trương này.

Hắn ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh tôi, ung dung vắt chân, tay đan lại đặt trên đầu gối, mỉm cười bí hiểm. Hắn nhìn tôi, nhẹ nhàng nói: “Hi, thật không ngờ lại được gặp cô ở đây!”

Tôi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Hi, tôi cũng thế!”

Hắn đưa mắt quan sát tôi kỹ càng một lượt rồi nói: “Chưa bao giờ thấy cô trang điểm cả!”

Tôi thành thật nói: “Đúng là rất ít khi tôi trang điểm.”

Hắn sa sầm sắc mặt, sau đó nhìn về phía Trác Hạo hỏi: “Bạn trai cô đây à?”

Tôi miễn cưỡng gật đầu: “Ừ!”

Hắn cười nhạo: “Già quá!”

Tôi hếch cằm, nói: “Chí ít cũng chín chắn!”

Sắc mặt hắn thoáng biến đổi: “Cô vẫn yêu anh ta thật à?”

Tôi nhìn hắn, nói rành rọt từng từ: “Không phải anh tưởng tôi nói dối đấy chứ?”

Sắc mặt hắn đã dần trở nên khó coi, cuối cùng còn như có chút hung tợn, nhưng chỉ là thoáng qua mà thôi. Hắn đột nhiên bật cười ha hả, tiếng cười vừa cuốn hút vừa đầy tà khí. Hắn nói: “Ồ, phải rồi Tô Nhã, quên

chưa thông báo cho cô biết, tôi sắp đính hôn! Chính là với Ngải Phi, cô gái lần trước cô bắt gặp ở cùng tôi ấy.”

Trong phút chốc tôi nghe thấy tiếng tim mình nứt ra thành hai mảnh. Phải cố gắng lắm tôi mới nặn được một nụ cười. Tôi nói: “Chúc mừng anh!”

Ninh Hiên bỏ đi lúc nào tôi không nhớ. Từ đầu chí cuối trong tai tôi chỉ vang vọng câu này: “Ồ, phải rồi Tô Nhã, quên chưa thông báo cho cô biết, tôi sắp đính hôn!”

Tôi tự nói với mình không được khóc! Trước mặt bao nhiêu người ở đây tôi không được khóc, không thể để người khác biết tôi đang đau lòng! Không được trở thành trò cười cho thiên hạ!

Tôi thần người ngồi một mình, Trác Hạo quay lại cũng hoàn toàn không hay biết. Không biết anh ấy đã phải gọi bao nhiêu lần tôi mới giật mình ngẩng nhìn lên.

Anh nắm tay tôi hỏi: “Sao tay em lạnh thế này? Khó chịu ở đâu à?”

Tôi gật đầu, chẳng hiểu vì sao lại nói với anh bằng giọng tủ thân: “Em đau đầu! Muốn về nhà!”

Trác Hạo không nói nhiều, kéo tôi đứng lên ra về luôn.

Lên xe, tôi nhắm nghiền mắt. Tôi sợ Trác Hạo phát hiện ra bí mật làm mình đau buồn, và cũng sợ nếu mở mắt ra tôi sẽ không thể ngăn được những giọt nước mắt lã chã tuôn rơi.

Đến cổng, tôi muốn Trác Hạo quay về nên nói tự mình có thể lên nhà được. Trác Hạo cũng không miễn cưỡng, trở ra xe nổ máy. Tôi đứng bên cạnh vẫy tay chào anh. Bỗng Trác Hạo hạ thấp kính xe, nói với tôi: “Tô Nhã, lúc ở tiệm cà phê anh có nhìn thấy Ninh Hiên. Em cũng đã thấy cậu ta rồi nên mới buồn như vậy phải không?”

Tôi thở dài, anh đã vờ được cả quãng đường, sao đến phút cuối còn chọc thủng lớp cửa giấy làm gì?

Tôi bắt lực gạt đầu, nói: “Vâng! Em cũng đã trông thấy cậu ấy!”

Trác Hạo không nói gì một lúc lâu, sau mới lên tiếng bảo tôi: “Lên nhà ngủ ngoan đi em! Khi nào tỉnh dậy thì gọi cho anh!”

Sau đó, anh quay cửa kính lên, lái thẳng đi.

Tôi những tưởng Trác Hạo sẽ đem hàng loạt chuyện nặng lòng ra thảo luận với tôi, chẳng hạn như: Rốt cuộc em có quên cậu ta hay không? Hoặc: Em có thật sự muốn ở bên anh không? Hay: Anh cảm thấy thế này rất mệt mỏi, chỉ bằng chúng ta chia tay đi...

Nhưng anh không hề nói với tôi một câu. Anh chỉ chọc thủng lớp cửa giấy, chứ không hiếu kỳ tìm hiểu sau lớp cửa ấy rốt cuộc là thứ gì.

Vậy thì Trác Hạo, vì lý do gì anh lại chọc thủng lớp cửa giấy này?

Lẽ nào dù không chịu nổi trong trái tim em còn hình bóng người đàn ông khác, nhưng rốt cuộc anh vẫn không thể nhẫn tâm chia tay ư?

Tôi không khỏi cười khổ.

Chẳng lẽ mình có sức hấp dẫn đến vậy?

Tôi vẫn đang đứng ngây người, đột nhiên nghe thấy tiếng xe phanh chói tai. Ngẩng đầu lên nhìn, thì ra Trác Hạo đã quay lại.

Anh bước xuống xe, đi về phía tôi, đến bên cạnh tôi, nắm chặt hai vai tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt sâu thẳm thăm, có đau khổ, có bất lực và cả cam chịu. Anh nói: “Ô Nhã, anh thừa nhận! Dù rằng anh biết em chưa thể quên được cậu ta nhưng anh cũng không đành lòng chia tay em! Anh thật sự không muốn mất em! Như em đã nói rồi đấy, anh không còn trẻ trung gì nữa, đã đến lúc anh phải kết hôn rồi. Ô Nhã, anh có thể cho em thời gian để quên cậu ta, anh cũng thề cả đời này sẽ đối tốt với em. Vì thế, xin em hãy bằng lòng, lấy anh nhé!”

Tôi ngây người chết lặng. Trác Hạo vừa cầu hôn tôi!

Tôi nhìn anh, ngỡ ngàng nói: “Chuyện... chuyện này quá đột ngột! Anh... anh hãy để em suy nghĩ được không?”

Trác Hạo nhìn tôi, rất lâu sau, anh gật đầu.

Anh buông tôi ra rồi quay lại xe. Dáng vẻ có chút gì hơi cô quạnh. Tôi bỗng mềm lòng, nghĩ tới sự quan tâm anh dành cho tôi, nghĩ tới anh đối với tôi tốt thế nào, tất cả làm tôi không khỏi xúc động. Lại nghĩ tới chuyện Ninh Hiên vừa nói với tôi, hân và Ngải Phi sắp đính hôn, lòng tôi vô cùng chua xót, vô cùng đau buồn.

Cuối cùng tất cả những cảm giác này cùng giao hòa trong lồng ngực tôi, nhân lúc lý trí tôi chưa kịp điều khiển não bộ, chúng ép tôi kích động mở miệng. Tôi gọi với theo bóng Trác Hạo: “Trác Hạo, em nghĩ kỹ rồi! Em đồng ý!”

Trác Hạo vội vàng quay lại chạy ngay đến bên tôi, ngạc nhiên, mừng rỡ ôm chầm lấy tôi, dùng sức nhấc bổng tôi lên xoay một vòng.

Hành động của anh quả thực quá bất ngờ. Bất ngờ đến nỗi tôi bật cười khanh khách, vừa cười vừa nổi hết da gà.

Tôi nhắm mắt lại, thầm nghiêm túc nhủ với lòng: như thế này cũng tốt. Hai cuộc hôn nhân riêng rẽ của tôi và Ninh Hiên có lẽ sẽ thực sự cắt đứt được những vướng mắc quấn lấy cả hai bấy lâu, hoặc sẽ thực sự giải thoát cho hai linh hồn đáng thương bị cùm chặt trong nỗi đau đớn vì tình yêu của tôi và hắn.

Yêu nhau nhưng không thể gần nhau, có lẽ từ lâu là định mệnh của hai chúng tôi.

27. Chương 53 - 54

53. Linh hồn đáng thương

Mấy hôm sau, Trác Hạo nói với tôi anh có một người bạn thân mới mở ảnh viện áo cưới. Anh bảo: “Bạn anh vừa nghe nói anh chuẩn bị cáo biệt độc thân, liền nhất quyết giục anh đưa em đến chỗ cậu ta chụp ảnh cưới. Cậu ta nói dù sao chúng mình cũng sắp phải chụp, chi bằng đến chỗ cậu ta chụp cho sớm. Cậu ta hứa sẽ phục vụ chúng mình dịch vụ tốt nhất lại còn miễn phí toàn bộ nữa. Chỉ có thêm một đề nghị, đó là tha thiết mong được dùng ảnh của chúng mình trưng bày trong cửa kính để làm mẫu quảng cáo!”

Tôi nghe mấy tiếng “dù sao cũng sắp phải chụp”, không khỏi có cảm giác sợ hãi bất an. Tôi nói với Trác Hạo: “Anh làm người mẫu thì hoàn toàn có thể nhưng em thì không được đâu, trông em chung chung mờ nhạt lắm, sợ sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến chất lượng hình ảnh. Hay bảo bạn anh tìm một cô người mẫu nào xinh đẹp một chút chụp chung với anh, hai người chụp xong rồi lấy ảnh đấy để trưng bày thì đẹp hơn nhiều đấy!”

Trác Hạo nghe tôi nói xong mà dở khóc dở cười. Anh nửa giận nửa buồn cười bảo tôi: “Ảnh cưới mà lại đi tìm cô dâu khác chụp hộ được à?” Tôi nghĩ cũng phải. Chợt nghĩ nếu như có thể tìm được người thay thế thì chi bằng thay luôn tôi động phòng hoa chúc gì đó cho rồi...

Trác Hạo lại nói: “Vả lại, ai bảo em không xinh đẹp? Em mà nhạt nhòa như em nói thì làm sao anh lại cam tâm tình nguyện để em trối lại thế này được?”

Thấy độ tha thiết của Trác Hạo cao ngun ngút, tôi thầm nghĩ bất luận có thò đầu rụt cổ gì thì sớm muộn cũng phải hứng nhát dao này thôi, đành cắn răng gặt đầu đồng ý vậy.

Đến cuối tuần, dành cả hai ngày trời để chụp ảnh, một ngày chụp trong studio, một ngày chụp ngoại cảnh, gần như tất cả các bộ váy cưới hạng VIP tôi đều đã mặc qua cả. Trước kia nghe người ta nói, thời gian đẹp nhất, hạnh phúc nhất của một người con gái chính là lúc khoác lên người bộ áo cưới vì người mình yêu.

Nhưng khi bị những bộ váy cưới lộng lẫy này bao phủ, tôi lại chẳng hề cảm thấy chút ngượng ngùng hạnh phúc khó lòng đè nén nào như người ta nói cả. Thậm chí tôi còn cảm thấy mình dường như phải miễn cưỡng nặn ra nụ cười hạnh phúc.

Sau hai ngày vật vã, người tôi gần như đã biến thành một bộ khung lỏng lẻo, riêng trái tim còn mệt mỏi gấp trăm lần cơ thể. Rõ ràng là không thích nhưng vẫn cứ phải cười sao cho thật rạng rỡ, chẳng lẽ cuộc sống sau này của tôi sẽ là thế này ư?

Vì là chỗ quen biết nên ảnh được làm rất nhanh, mới có ba ngày mà anh bạn chủ ảnh viện áo cưới đã gọi điện bảo chúng tôi đến lấy ảnh. Tôi và Trác Hạo hẹn tối hôm đó sau khi tan sở sẽ cùng đi lấy.

Vừa vào làm ca chiều Tiểu Điền đã mon men đến cạnh tôi, cười gian xảo hỏi: “Tô Nhã, bao giờ thì phát kẹo hỉ đây?”

Tôi hết sức kinh hãi vì lần này khẩu giác của nó còn nhanh nhạy hơn cả Đào Tử. Đào Tử chưa kịp hỏi han gì thì đã bị Tiểu Điền hót tay trên rồi.

Mưa gió bao nhiêu năm trời đã rèn luyện tôi trở thành đội trưởng du kích xuất sắc. Lần này địch tiến thì ta phải lùi thôi: “Chả hiểu gì cả, nói cái gì thế! Năm nào còn chưa biết được! Cậu còn sốt ruột hơn cả mình đấy! Cảm ơn nhé!”

Tiểu Điền nhếch mép: “Tô Nhã, cậu đừng có vờ vịt. Ban nãy quản lý mở tiệc mời khách, mấy người bọn mình phải đi theo phục vụ... Hey, cậu nhìn cái gì, dạo này sức khỏe cậu đã khá lên đâu, cậu đi rồi lại phải uống rượu, không cho cậu đi theo là muốn tốt cho cậu thôi. Cậu ngồi xem, trên người mình vẫn còn mùi rượu đây này! Nói tiếp chủ đề chính, đừng có ngắt lời đấy. Lần này đi xa một chút, mọi người đến tận nhà hàng Xuyên Ngoại Xuyên. Chuyện kể rằng, bên cạnh nhà hàng Xuyên Ngoại Xuyên đó có một ảnh viện áo cưới mới khai trương.” Nói đến đây nó dừng lại, đưa tay vân vê cằm nhìn tôi cười phóng đảng, trông bộ dạng vô cùng tiểu nhân.

Trung tâm triển lãm này chuyên môn sản sinh ra những con người mắc bệnh nói nhiều. Tôi tiếp tục đánh du kích: “Thế thì làm sao?”

Tiểu Điền hất mặt nói: “Được rồi, cứ coi là cậu thật không biết gì đi! Thế thì để người biết chuyện là mình nói cho kẻ không biết gì là cậu biết mọi chuyện mà mình biết còn cậu không biết nhé! Trong khung cửa kính to to của cái ảnh viện áo cưới đó, có bày một bức ảnh cưới cũng to to, siêu siêu lung linh.. Chú rể trông khá quen mắt, hình như là ông chủ lớn trước kia đầu tư nâng cấp cho trung tâm triển lãm của bọn mình, còn cô dâu thì trông là lạ, có điều mặt mũi thấp thoáng cũng có nhiều nét giống cậu. Nhưng có điều cậu xinh làm sao được bằng người ta! Người ta bờ vai tròn trịa trắng nõn, ngực ngô lên ngồn ngộn, con mương nhỏ giữa ngực như ẩn như hiện làm mấy anh trai cùng đi với bọn mình suýt chảy máu cam! Nhất là bậc tiên sinh họ Trình kia, anh ta đứng chết trân tại chỗ mãi không nhấc chân lên được - hóa ra ngài Trình lại thích kiểu người như cậu, tiếc ình xinh đẹp thế này mà chẳng còn cơ hội rồi!... Ờ Tô Nhã, sao mà cứ dẫn người ra thế, mình nói tiếp à nghe. Sau đó bọn mình lại gần ô cửa kính đó, ối giời đất ơi! Bên dưới ghi rõ rành rành thế này: Chúc bạn tốt Trác Hạo và tiểu thư Tô Nhã trăm năm hạnh phúc! Tô Nhã, cậu biết không, cảm giác đầu tiên của mình khi đó hết như bị sét đánh trúng người! Hóa ra lợn sẽ trang điểm lên cũng có thể thành heo giống cơ đấy!”

Tôi cũng cảm thấy mình như bị sét đánh khi nghe Tiểu Điền nhắc đến Ninh Hiên, đặc biệt lúc nó nhắc đến phản ứng của hắn, tôi có cảm giác cả trận sấm sét rền vang dội xuống đầu mình.

Nếu hắn có thể tỏ ra đoạn tình đoạn nghĩa hơn một chút, có thể tôi đã thấy đỡ hơn. Nếu hắn đối với tôi cũng giống như tôi đối với hắn, vẫn chưa thể dứt tình, thì sau này hắn cũng sẽ như tôi, cả đời không thể thấy hạnh phúc.

Tôi hi vọng biết bao hắn có thể hạnh phúc.

Bao năm qua, trái tim tôi vẫn không hề thay đổi, những lời chôn kín trong lòng tôi cũng không hề đổi thay:

Nếu như trong hai chúng ta, vẫn còn một người có thể được hạnh phúc, Ninh Hiên, em hy vọng người đó là anh.

Nếu như trong hai chúng ta, vẫn còn một người có thể được vui vẻ, Ninh Hiên, em hy vọng người đó là anh.

Nếu như trong hai chúng ta, vẫn còn một người có thể yêu thêm lần nữa, Ninh Hiên, em biết người đó nhất định không phải là em.

Cả buổi chiều hôm đó, tôi ngồi một chỗ như người mất hồn, làm gì cũng không xong. Mấy người đã đến Xuyên Ngoại Xuyên lúc trưa thay phiên nhau kéo tới trước mặt tôi, ép tôi phải mở to đôi mắt nặng trĩu ra để thấy họ đáng thương nhường nào. Rồi người nào người nấy cười cợt gian xảo nói chúc mừng tôi. Tôi cố nặn một nụ cười, nói cảm ơn từng người, từng người một.

Khó khăn lắm mới được một lúc rảnh tai thì điện thoại lại bắt đầu kêu ầm lên. Tôi bỏ điện thoại ra xem ai gọi đến, màn hình hiển thị một hàng số lộn xộn rất quen thuộc, là cuộc gọi từ nước ngoài.

Ấn nút nghe xong, tôi vội nói: “Tiêu Tiêu bà bà, bà ở bên vẫn khỏe chứ ạ?”

Tiêu Tiêu ở bờ bên kia đại dương cười vang: “Ô Nhã, mình có chuyện muốn thông báo cho cậu biết! Mình sắp làm mẹ của con ông xã mình rồi! Ha ha ha!”

Tiếng cười của Tiêu Tiêu làm tôi có chút hoang mang. Tôi ngờ vực hỏi nó: “Tiêu Tiêu, chồng cậu có con riêng ở ngoài à?” Gặp phải chuyện khốn nạn thế này sao nó còn cười ha hả được như vậy? Điền rồi chắc...

Tiêu Tiêu quát: “Khốn kiếp! Ý tôi nói là tôi có bầu rồi!”

Tôi toát mồ hôi. Nhưng là toát mồ hôi thay cho Tiêu Tiêu. Chính mình đang mang bầu thì cứ nói thẳng là “sắp làm mẹ rồi” có phải dễ hiểu hơn không? Nói tiếng Anh lâu quá, từ ngữ dùng sai thứ tự quen rồi, chẳng trách tư duy logic có vấn đề.

Tôi chúc mừng nó: “Tiêu Tiêu, chúc mừng cậu!”

Tiêu Tiêu nói: “Tô Nhã, từ hôm nay ông xã mình không ình dùng di động nữa, anh ấy nói sợ sóng điện thoại ảnh hưởng đến em bé. Cậu biết không, trước giờ giới nghiêm toàn diện, mình vẫn bắt chấp hiểm họa hôn nhân liền gọi điện về cho cậu đấy! Cảm động không? Chắc chắn phải cảm động! Vì thế để mình hỏi, dạo này cậu thế nào? Mình đang hỏi chuyện tình cảm đấy.”

Bà mẹ Tiêu Tiêu vĩnh viễn vẫn cứ rối rít, nhiệt thành, thẳng thắn và một phát trúng đích như thế. Tôi nói: “Chắc mình sắp kết hôn rồi, với Trác Hạo.”

Từ đầu bên kia trái đất, Tiêu Tiêu “Ồ!” lên một tiếng, rồi sau đó lại “Hả?” thêm một tiếng nữa, như thể lúc đầu còn chưa nghe thấu câu nói của tôi, đến lúc máu lên đến não rồi mới giật mình hoảng hốt.

Tiêu Tiêu “Ồ!” “Hả?” một hồi xong nói: “Sao lại là anh ta, thế còn Ninh... người đó đâu, cậu từ bỏ rồi à? Tô Nhã, chuyện này đã quyết định chắc chắn chưa?”

Tôi nói: “Quyết định rồi, ảnh cưới cũng chụp rồi.”

Tiêu Tiêu im lặng mất mấy giây, sau đó mới nói giọng rất chân tình: “Tô Nhã à, chuyện này quả thực nằm ngoài tưởng tượng của mình. Chẳng phải Ninh Hiên đã về nước rồi còn gì. Mình nghĩ các cậu sẽ có cơ hội nói lại tiền duyên cơ đấy. Nhưng không ngờ cậu vừa ra tay lại chọn ngay Trác Hạo để nhóm lại đồng tro tàn. Nhưng thôi, dù cậu chọn ai đi nữa mình cũng chỉ có một mong muốn, là về sau cậu có thể sống vui vẻ, hạnh phúc! Tô Nhã, nhớ đấy, nhất định phải vui vẻ, hạnh phúc!”

Có vẻ nước mắt sắp lên tới lưng tròng, tôi liền nói: “Tiêu Tiêu, chị cảm ơn! Chị sẽ mãi giữ lời hứa ngày trước: sau này bà ngoại nuôi của con có ẹ nuôi một miếng bánh, nhất định mẹ nuôi sẽ cho con một miếng cháo!”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng gầm của Tiêu Tiêu: “Cút!” Liền sau đó hình như còn có tiếng cơ thể quần quýt rồi tranh giành giành co.

Một lúc sau, trong điện thoại vang lên giọng nói của ông xã Tiêu Tiêu: “Xin lỗi Tô Nhã, vì em bé nên từ giờ phút này tôi không cho phép cô ấy sử dụng điện thoại di động nữa!”

Tôi tỏ ra hiểu chuyện, chúc phúc cho vợ chồng nó kèm hàn huyên mấy câu rồi tắt máy.

Lặng nghĩ đến sự cưng chiều của ông xã Tiêu Tiêu dành cho nó, tôi thăm ngưỡng mộ hạnh phúc đầm ấm của hai người.

Những tháng năm về sau, có lẽ để tìm lại cảm giác hạnh phúc xuất phát từ tâm hồn này, tôi chỉ còn cách hồi tưởng ký ức của sáu năm trước đây mà thôi.

Tan sở tôi đi một mình đến ảnh viện áo cưới. Trác Hạo gọi điện bảo anh bạn giải quyết một số chuyện nên về hơi muộn, không đến đón tôi được, khi nào xong việc sẽ lập tức đến thẳng đó.

Trên đường đi, không hiểu sao tâm trạng tôi hơi hoang mang xen lẫn chút bất an. Đến trước cửa ảnh viện, ngẩng đầu lên quả nhiên thấy tấm ảnh cưới to tướng chụp tôi và Trác Hạo đang được trưng bày hiên ngang phía sau khung cửa kính.

Chẳng trách Tiểu Điền nói người trong bức ảnh không giống tôi, đến bản thân tôi cũng cảm thấy không giống nữa là. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trên đời này tìm đâu ra người nào trang điểm lên mà vẫn như không cơ chứ.

Trong ảnh, Trác Hạo phong độ ngời ngời, tướng mạo thì đẹp dễ khỏi chê. Còn tôi miễn cưỡng lắm mới được coi là vai thon cổ nhỏ. Trác Hạo cười rất tươi. Tôi cũng cười. Nhưng không biết có ai nhận ra đằng sau nụ cười đó là một tâm hồn đáng thương từ lâu đã không biết niềm vui.

54. Đau thương mà sung sướng

Tôi thở dài, đẩy cửa bước vào, lấy ảnh xong liền lập tức đi ra. Không gian kín mít bên trong làm tôi cảm thấy bức bối, ngột ngạt.

Tôi đứng dựa vào bức tường trước cửa ảnh viện đợi Trác Hạo. Giác quan thứ sáu của phụ nữ mách bảo tôi rằng hình như có ánh mắt từ đâu đó đang dõi theo tôi.

Thử tìm ánh mắt đó theo cảm giác, cuối cùng tôi bắt gặp Ninh Hiên.

Hắn đang đứng nơi góc phố đối diện. Mắt của tôi đã từng qua phẫu thuật nên thị lực rất ổn. Tôi thấy dưới chân hắn vút đầy đầu lọc thuốc lá.

Hắn đang đứng đó, bất động. Không biết lúc này thứ hắn đang nhìn là tôi hay là tấm ảnh cưới cỡ lớn bên cạnh tôi nữa.

Nhìn lại số lượng đầu lọc vút dưới chân hắn, tôi không khỏi ngờ rằng có lẽ hắn đã đứng đây cả buổi chiều.

Lòng tôi quặn lại, vị chua chát xông thẳng lên đáy mắt.

Có sao lại phải thế này?

Bỗng nhiên bên tai tôi vang lên tiếng Trác Hạo: “Ôi Nhã, đợi anh sốt ruột lắm à?” Anh xuống xe bước đến chỗ tôi, nhận cuốn album trong tay tôi rồi dắt tôi lên xe.

Trước khi quay đi, tôi cố nhìn về phía Ninh Hiên lần cuối.

Hắn vẫn đứng im bất động, dưới chân la liệt đầu lọc thuốc lá.

Còn trên khuôn mặt, là nỗi đau thương đậm sâu...

Cả buổi tối hôm đó tôi rơi vào trạng thái hồn bay phách lạc. Trước mắt lúc nào cũng chỉ hiện lên khuôn mặt đau thương tột độ của Ninh Hiên. Lòng tôi đau đớn như đang ngập trong chảo mỡ nóng, có thứ gì đó chua chát cứ chực trào khỏi đáy mắt nhưng đều bị tôi kiên quyết ghìm lại.

Ăn tối trong một nhà hàng xong, Trác Hạo vẫn không vội ra về. Anh ngồi cạnh tôi lật từng trang cuốn album xem một lượt, vừa xem vừa cười nói: “Nhìn mấy tấm ảnh em mặc váy cưới anh mới vững lòng hơn một chút, cảm giác đúng là em sắp thành bà xã của anh thật rồi!”

Tôi gắng gượng cười: “Nghe anh nói kìa, cứ như em lừa anh cưới ấy!”

Trác Hạo quay sang nhìn tôi, ánh mắt dần trở nên sâu hút. Anh bỏ tay khỏi cuốn album, chuyển sang nắm lấy tay tôi. Anh lên tiếng, giọng nói không còn trong sáng như vừa rồi nữa mà sâu lắng, hơi khan khan, gọi cảm và đầy dục vọng. Anh nhìn tôi nói: “Ôi Nhã, tối nay ở lại chỗ anh được không? Đừng về nhà nữa!”

Tôi giật thót, bối rối ngẩn mặt ra nhìn anh.

Trác Hạo cúi mặt xuống thở dài, buông tay tôi ra, cầm cuốn album lên tiếp tục lật giở. Đang lật bỗng nhiên anh lại lên tiếng: “Thực ra dù có mấy tấm ảnh này rồi nhưng anh vẫn không sao cảm thấy yên tâm được. Anh sẽ không giục em nữa, em không cần để tâm chuyện đó làm gì. Đợi em nghỉ kỹ, khi nào có thể đón nhận anh thì lúc đó mình mới nhắc lại chuyện này!”

Giọng nói của anh chất chứa một nỗi niềm dịu hiu cô quạnh.

Tôi mềm lòng, nghĩ đến những chuyện anh đã làm vì tôi trong những năm qua, nghĩ tới sự quan tâm anh dành cho tôi, nghĩ tới sự bao dung của anh, nghĩ tới nỗi đau đáng ra nên dứt, nỗi khổ đáng ra nên quên, và cả những dằn vặt lẫn nhau đáng ra nên từ bỏ giữa tôi và Ninh Hiên. Trong cơn xúc động, tôi hạ quyết tâm nói với Trác Hạo: “Thế hay là, tối nay em không về nhà nữa!” Nhưng vừa dứt lời, tôi đã hối hận ngay lập tức.

Trác Hạo ngẩng phắt đầu nhìn tôi, mãi không nói năng gì, chỉ nhìn tôi thôi. Bị anh nhìn chăm chăm như vậy, tôi cũng không thể thoát nổi câu: “Thực ra em đùa thôi.”

Đột nhiên anh đứng bật dậy, kéo tôi theo: “Đi thôi!”

Hành động đột ngột của anh làm tôi luống cuống: “Đợi em một lát! Từ từ đã, em treo chân bây giờ! Vội thế mà làm gì?”

Trác Hạo vẫn lôi tôi đi, bước chân phăng phăng tiến thẳng về phía trước, tôi vội vàng bước theo anh.

Đến lúc nhét được tôi yên vị vào trong xe rồi anh mới có thời gian để trả lời câu hỏi của tôi ban nãy: “Anh vội như vậy đương nhiên là để mau mau chóng chóng đưa em về nhà, rồi sau đó nuốt chửng em luôn!”

Nói rồi anh nhe răng ra cười, hàm răng sáng loáng làm tôi hoa mắt chóng mặt, chân tay lạnh ngắt.

Anh nói, anh ta muốn đưa tôi về nhà, sau đó nuốt chửng!

Đầu óc tôi bắt đầu ong ong, tim đập còn nhanh hơn vừa chạy xong mười cây số. Chỉ trong có năm phút ngắn ngủi thôi nhưng tôi đã không nhớ nổi tại sao mình có thể đồng ý cùng về nhà với anh được?

Lẽ nào đêm nay tôi phải nằm trên chiếc giường của anh thật?

Tôi có làm được điều đó không?

Tôi là của Ninh Hiên cơ mà, tôi lên giường của người đàn ông khác, vậy Ninh Hiên thì thế nào đây?

Nhất định hắn sẽ đau lòng lắm!

Nhưng cũng không phải, tôi đã chia tay với hắn lâu rồi.

Đúng thế, tôi đã chia tay Ninh Hiên lâu rồi! Tôi đã không còn là của hắn lâu rồi!

Nhưng tại sao trái tim tôi vẫn chỉ có một mình hắn?

Mang theo trái tim này lên giường của Trác Hạo, thực sự tôi có thể làm được chuyện đó ư?

Dù tôi có mong đường dài thêm, dài thêm chút nữa thì cuối cùng xe vẫn cứ dừng lại trước cổng nhà Trác Hạo.

Trác Hạo mở cửa xuống xe trước. Tôi vẫn ngồi im bất động trên xe, toàn thân run lẩy bẩy vì căng thẳng. Càng lúc tôi càng hối hận vì những lời nói bộc phát trong cơn tác động của mình. Thực sự, thực sự tôi không muốn lên giường cùng anh!

Nhưng lời đã nói ra rồi, xe cũng đã đến đây rồi, Trác Hạo đã mở cửa giúp tôi rồi, anh đã kéo tôi ra khỏi xe rồi, tôi đã bắt đầu đi theo anh ra chuẩn bị lên nhà rồi!

Tim đập mỗi lúc một kinh khủng hơn, cứ bước thêm một bước trái tim tôi lại gào lên một tiếng “Đừng” xé lòng.

Đến khi Trác Hạo mở cánh cổng điện tử nhà anh thì tôi cũng không thể kháng cự nổi sức mạnh của tiếng kêu gào ấy nữa! Chúng như những cây roi da quất mạnh vào người tôi, thúc ép tôi không thể không nghe theo ý chúng.

Tôi hất mạnh tay Trác Hạo ra, hỗn hển nói lung tung lộn xộn với anh: “Trác Hạo, thế nào nhỉ.. em để quên tập tài liệu ở chỗ Đào Tử mai em cần dùng gấp, thật đấy, bây giờ em phải đi gặp nó ngay hôm nay em không lên nhà được, để hôm khác nhé, em đi đây!”

Tôi không để Trác Hạo kịp nói câu gì, cũng không dám nhìn vào mắt anh, vừa nói xong một lèo liển vội vàng quay người chạy như điên. Chỉ có chạy và chạy, mặc kệ tiếng Trác Hạo gọi tôi đứng lại ở phía sau, tôi vẫn chạy thẳng một mạch không hề dừng lại!

Đến khi đã chạy xa rất xa rồi, xác định chắc chắn Trác Hạo không đuổi theo mình nữa tôi mới đứng lại, bối hoải ngồi xuống ven đường, hai tay ôm gối thở hỗn hển, hai mắt mờ dần.

Mắt tôi như hai vòi nước hồng van, nước mắt chảy ra tưởng như vĩnh viễn không cạn, từng giọt, từng giọt nối tiếp nhau rơi xuống mặt đất, khoảng đất nhỏ thấm nước chưa kịp khô đã lại phải hứng thêm từng giọt khác, càng lúc càng thấm màu hơn, càng lúc càng rộng hơn.

Điện thoại trong túi áo rung lên điên cuồng. Tôi mặc kệ. Rung được một hồi rồi nó cũng thôi, sau đó lại cố rung lên một quãng ngắn ngủi nữa rồi mới yên lặng hoàn toàn. Tôi lấy điện thoại ra, bỏ qua mấy cuộc gọi nhờ, mở ngay tin nhắn cuối cùng.

Trác Hạo nói: Nếu như không muốn thì có thể đợi đến khi kết hôn cũng được. Lần sau đừng tự động làm khó bản thân như vậy, rõ ràng em không sẵn lòng thì sao phải cố ép bản thân làm gì.

Tôi tắt điện thoại, lại ôm gối nức nở khóc tiếp.

Đúng thế, tôi không sẵn lòng! Tôi không sẵn lòng làm bạn gái của người đàn ông khác, không sẵn lòng lên giường cùng người đàn ông khác, cũng không sẵn lòng chung sống cả đời với một người đàn ông khác!

Tất cả, tất cả những điều này tôi chỉ sẵn lòng làm với một mình Ninh Hiên mà thôi!

Ninh Hiên! Ninh Hiên!

Tôi ngồi trên lề đường, vừa khóc vừa không ngớt gọi tên Ninh Hiên.

Tưởng chừng làm như vậy có thể xoa dịu nỗi đau nhức nhối vì tuyệt vọng trong lòng.

Bỗng nhiên, trước mắt tôi xuất hiện một đôi giày. Tôi ngẩng đầu lên, trong mơ hồ cứ ngỡ mình đang nằm mơ, được trông thấy khuôn mặt Ninh Hiên.

Ninh Hiên! Ninh Hiên!

Hắn ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt tôi rồi lên tiếng hỏi: “Sao lại khóc?”

Tôi nhìn hắn, không nói gì mà chỉ khóc, khóc, khóc thống thiết. Hắn kéo tôi lại, ôm chặt tôi vào lòng rồi lại hỏi: “Sao em lại khóc?”

Ngoài tiếp tục gọi tên hắn ra, tôi không nói thêm được điều gì khác.

Đột nhiên hắn cúi xuống, hôn tôi mãnh liệt.

Tôi nhắm mắt lại, cùng hắn dồn sức đan môi vào lưỡi.

Bỗng nhiên hắn đứng bật dậy, kéo tôi theo, vội vàng bước như bay về phía trước, thẳng về xe hắn.

Hắn mở cửa xe, để tôi ngồi vào trong, rồi chạy vòng sang bên kia, mở cửa, lên xe, thắt dây an toàn cho tôi rồi thắt dây an toàn cho hắn, nổ máy, phóng điên cuồng về phía trước.

Tất cả đều diễn ra rất nhanh và rất gấp, như thể cuộc đời hai chúng tôi đã sắp đến hồi kết, không thể lãng phí một giây một phút nào nữa.

Trên đường tôi và hắn đều không nói năng gì. Tim tôi đập nhanh hơn cả trống hội, tôi nghĩ chắc hắn cũng thế.

Tay phải hắn nắm chặt tay trái tôi, mười ngón tay chúng tôi đan chặt vào nhau, lòng bàn tay với lòng bàn tay dính lại không một khe hở. Tôi cảm giác những giọt mồ hôi li ti len lỏi giữa lòng bàn tay chúng tôi, khiến hai lòng bàn tay trơn trượt. Ninh Hiên lại càng nắm chặt tay tôi hơn, mười ngón tay dường như đã hoàn toàn trắng bệch nhưng vẫn không ai muốn rời lỏng tay dù đau đến mấy. Chúng tôi cố gắng hết sức chống lại cảm giác trơn tuột này, chỉ để đeo đuổi sự gắn bó vĩnh viễn về tâm hồn.

Trong không gian tĩnh lặng, tôi có thể nghe thấy tiếng thở gấp khe khẽ của hắn. Và tôi biết, hắn cũng có thể nghe thấy nhịp thở của tôi không khác hắn là mấy.

Xe đỗ trước cổng một khu nhà. Đây hẳn là chỗ Ninh Hiên ở. Hắn kéo tôi bước nhanh lên lầu, tôi ngoan ngoãn theo chân hắn.

Không hỏi bất cứ điều gì. Cũng không có chuyện gì cần phải hỏi. Tôi biết hắn muốn làm gì. Và tôi biết, tôi cũng muốn.

Lúc mở cửa, dường như tay hắn run run, suýt nữa còn làm rơi chùm chìa khóa xuống đất.

Cửa mở, vào trong nhà, còn chưa kịp bật đèn hắn đã đẩy tôi dựa lưng vào tường, cúi đầu xuống, tìm đến môi tôi hôn dữ dội.

Lưng tôi đập vào tường hơi nhói đau. Nhưng tôi lại thấy đau rất hay, đau rất thoải mái, đau rất ngọt ngào, đau rất mê mẩn. Có thể nói là: đau mà sung sướng!

28. Chương 55 - 56

55. Ai là bóng ma của ai

Trong bóng tối, hắn ôm lấy tôi, ra sức gặm nhấm môi tôi bằng một thứ năng lượng thôi thúc.

Tôi cũng ra sức đón nhận.

Hắn vừa hôn vừa hôn hển hển hỏi: “Có tắm không?”

Tôi vừa hôn vừa hôn hển hển đáp: “Chúng mình tắm chung!”

Hắn thô bạo cởi bỏ quần áo tôi, khàn giọng nói: “Em nói đùa!”

Tôi cũng hung hăng cởi áo hắn, thầm thì: “Em nói nghiêm túc đấy!”

Từng câu từng chữ, giống hệt với những gì chúng tôi nói với nhau trong đêm bên bờ biển năm ấy...

Tôi và Ninh Hiên ôm nhau nằm trên giường, ánh mắt quẩn lấy nhau như có hàng trăm hàng vạn lời muốn nói nhưng cuối cùng đều như có linh tính mà cùng im lặng.

Chúng tôi biết, cả hai đều muốn nói với nhau cùng một câu: Em nhớ anh, và cả, anh yêu em.

Tôi đưa tay sờ lên má Ninh Hiên, đầu ngón tay khe khẽ chuyển động, bàn tay thận trọng vuốt ve khắp khuôn mặt hần, trong lòng là tình yêu say đắm, mê mẩn vô tận.

Cánh tay hần vòng ra sau, nhịp nhàng xoa lưng tôi. Ánh mắt hần nóng bỏng nhưng giọng nói lại vô cùng dịu dàng. Hần nhìn tôi nói: “Hình như anh đang nằm mơ. Anh rất sợ mình đang mơ.”

Sống mũi tôi cay cay, khóe mắt chưa kịp khô lại ướt thêm lần nữa. Sụt sịt mấy cái, tôi hỏi Ninh Hiên: “Sao anh lại xuất hiện ở đó?” Ý tôi nói đến đoạn đường chỗ tôi vừa ngồi khóc.

Hần đưa tay còn lại lên nắm chặt bàn tay tôi đang đặt trên má hần, nhìn vào mắt tôi, thầm thì: “Anh bị em làm cho hồn bay phách lạc. Anh đứng cả buổi chiều nhìn ảnh em, trái tim như bị dao đâm, rất đau, rất buồn, rất muốn khóc một trận thật to, rất muốn say khướt một bữa, rất muốn nắm lấy vai em gào hỏi, tất cả những chuyện này là sao! Khi em lên xe của anh ta, anh như bị trúng tà, không thể làm chủ được mình vội vàng bám theo hai người, nhìn em và anh ta ăn tối, nhìn em và anh ta ra về, đến khi thấy anh ta đưa em về ngôi nhà không phải là nhà em, lưỡi dao đã cắm vào tim anh từ lúc trước bắt đầu xoáy mạnh, thọc sâu hơn nữa vào xương thịt anh! Anh đã từng nghĩ nếu em muốn rời xa anh, anh vẫn có thể chịu được; nhưng Tô Nhã, thực tế là anh không thể!”

Tôi khóc không thành tiếng, khóe mắt hần cũng đỏ au. Hần đưa mấy ngón tay của tôi lên miệng cắn mạnh. Rất đau. Nhưng tôi biết, nỗi đau trong tim hần và nỗi đau trong tim tôi còn nặng nề hơn thế này gấp nhiều lần.

Tôi vốn cho rằng Ninh Hiên là bóng ma trong lòng tôi, làm tôi không sao quên được, càng cố quên lại càng chìm sâu hơn vào tâm hồn bị ma ám đó. Bây giờ cuối cùng tôi đã biết, tôi cũng chính là bóng ma trong lòng hần, bóng ma tội lỗi đã bao lần làm tổn thương hần, bao lần làm hần thất vọng nhưng vẫn không nỡ từ bỏ.

Hần nhả mấy ngón tay tôi ra. Đầu ngón tay tê dại còn hần rõ vết răng hần. Hần lại nâng niu bàn tay tôi, vẻ như đang hối hận vì vừa cắn tôi hơi mạnh. Tôi vội vàng lắc đầu nói với hần: “Không sao, không sao. Em không đau. Thực ra lúc này ăn tối xong em có đi vệ sinh nhưng quên chưa rửa tay, xem ra anh phải chịu thiệt thòi rồi!” Hần không nhịn được phì cười, làm những giọt lệ trong khóe mắt nối tiếp nhau trào ra.

Khuôn mặt hần thấp thoáng một nụ cười tròn vẹn, những giọt nước mắt long lanh trong khóe mắt khẽ lấp lánh dưới ánh trắng. Trong khoảnh khắc nụ cười và nước mắt đan xen, dường như vẻ tuấn tú của hần có gì đó không thật. Hần đẹp đến mê hồn khiến tôi mê mẩn không sao rời mắt nổi.

Hần nhìn tôi dịu dàng nói: “Không sao, ban tối anh đi vệ sinh cũng chưa đánh răng lau miệng, thế là hòa!”

Tôi cũng không nhịn được mà bật cười. Ánh mắt hần nhìn tôi dần trở nên tha thiết hơn. Hần nói: “Tô Nhã, anh rất sợ là em sẽ đi cùng anh ta thật! Trưa nay, khi nhìn thấy ảnh của em, toàn thân anh như bị bóp nghẹt, đầu óc choáng váng, tê liệt, không suy nghĩ nổi gì, trái tim cũng đau đến trống rỗng! Anh cảm

giác trong nháy mắt tất cả mọi thứ xung quanh đều trở nên tăm tối mịt mù, không còn chút màu sắc nào khác! Nhưng khi em chạy khỏi chỗ anh ta, chạy đến con đường đó ngồi khóc gọi tên anh, anh cảm thấy trái tim mình lại đập đầy, mọi thứ xung quanh anh lại hồi sinh tươi mới!”

Hắn cúi đầu xuống hôn tôi, lúc hai làn môi chạm nhau, hắn thủ thỉ: “Tô Nhã, mọi thứ anh đều có thể không cần, anh chỉ muốn yêu em thôi. Hứa với anh, không bỏ rơi anh nữa, được không?”

Tôi ôm chặt cổ hắn, nhắm mắt lại, nước mắt thi nhau trào ra. Tôi nói trong nước mắt: “Ninh Hiên, em xin lỗi!”

“Anh không cần em nói xin lỗi! Anh chỉ cần em nói không rời xa anh! Tô Nhã em nói đi, coi như anh cầu xin em đấy, nói em sẽ không rời xa anh nữa!”

Ninh Hiên như con thú nhỏ bị thương đang nức nở than khóc, trái tim tôi tan vỡ thành trăm ngàn mảnh. Tôi không còn lý trí để suy nghĩ đến cái gọi là hậu quả, không còn kiên định để kháng cự về mê hoặc của hắn, cũng không còn hơi sức để lẫn trốn tình yêu đáng thương mà vô tội này. Giây phút này, trong đầu tôi chỉ có duy nhất một suy nghĩ: Tôi muốn yêu hắn! Tôi cũng muốn được hắn yêu!

Tôi nói với hắn trong nước mắt, tôi đồng ý với hắn, đồng ý với hắn.

Tôi biết hậu quả của những lời nói phóng túng này nhất định sẽ rất nghiêm trọng, những ngày tháng sau có thể tôi sẽ phải chịu đựng rất nhiều rất nhiều nữa, nhưng trước lời cầu khẩn như có bùa mê của hắn, quả thật tôi không còn sức lực đâu để cự tuyệt.

Dù biết rõ ràng trước mắt là vực sâu thăm thẳm nhưng tôi vẫn chọn cách nhắm mắt lao xuống không chút do dự, thịt nát xương tan cũng cam lòng không hối hận.

Không nhớ tôi đã nghe được câu này từ đâu:

Tình yêu như một ly rượu kịch độc, dù biết rõ nếu uống vào sẽ chết đau đớn, nhưng vì người con trai trong lòng mình, có biết bao cô gái si tình vẫn mỉm cười uống cạn.

Ninh Hiên, Ninh Hiên. Vì anh, em cũng cam tâm tình nguyện uống cạn ly rượu độc của tình yêu đôi ta.

Tờ mờ sáng, hai chúng tôi đều đã tỉnh, nhìn đồng hồ thấy còn lâu mới đến giờ đi làm. Ninh Hiên vòng tay xuống gáy tôi, tôi nằm gọn trong lòng hắn.

Dễ chịu biết bao. Tôi không khỏi lâng lâng ngây ngất. Hắn đưa tay lên vuốt ve vai tôi.

Tôi nói với hắn bằng giọng ngái ngủ buổi sớm: “Sờ mó lung tung, háo sắc!”

Bàn tay hắn càng dùng lực mạnh hơn, hắn áp miệng vào tai tôi thầm thì: “Anh biết là vai em rất thích tay anh đấy! Anh còn biết cả em cũng thích nữa!”

Tôi đỏ mặt, vỗ yêu lên ngực hắn, lớn tiếng mắng mỏ: “Đáng ghét!”; hắn cười khúc khích, ngực rung lên bần bật, rồi nắm lấy tay tôi đưa lên miệng nhẹ nhàng hôn.

Tôi nhìn hắn, không kìm được hỏi: “Anh... anh và Ngải Phi sắp đính hôn thật à?” Nói những câu này ra, trong lòng tôi cuộn dâng bao nỗi thấp thỏm bất an.

Ninh Hiên tủm tỉm cười, nhìn tôi nói từng từ rành rọt: “Không. Anh định chọc tức em thôi.”

Tôi thở phào, lại không ngăn nổi bàn tay dấn vào ngực hắn kèm theo hai tiếng: “Đáng ghét!” “Bao nhiêu năm rồi, anh vẫn không tiến bộ thêm chút nào! Trước sau cũng chỉ có một chiêu đó để trị em! Ngày xưa anh đã nói không dùng cách này làm tổn thương em nữa cơ mà, nói mà không giữ lời!”

Hắn nắm chặt tay tôi, nhìn tôi dấn đuổi, nụ cười trên mặt dần ẩn đi: “Anh xin lỗi, Tô Nhã, anh xin lỗi. Thực sự anh không nghĩ ra cách nào khác để em chú ý đến anh nhiều hơn. Thế còn em? Em sẽ kết hôn với Trác Hạo à?” Tôi nhìn thấy nỗi lo lắng bất an trong đáy mắt hắn.

Tôi bắt giắc xót xa cho Ninh Hiên: “Em đang nằm trên giường của anh thế này rồi; hai chúng ta đã cùng nằm trên giường của anh thế này rồi; anh thử nói xem em còn lấy anh ấy được không?”

Ninh Hiên lại bật cười, thỏa mãn và vui sướng như một đứa trẻ được cho viên kẹo đã ao ước từ lâu. Tôi trông thấy vậy lại muốn khóc.

Niềm vui đến với hắn hóa ra đơn giản là vậy, chỉ cần tôi gạt đầu và cười với hắn, lập tức hắn sẽ vui vẻ và thỏa mãn ngay được.

Hắn cúi xuống hôn tôi, tôi vừa đáp trả vừa nghĩ đến một chuyện khác, bèn lập tức trở mặt, đẩy hắn ra, hậm hực hỏi: “Tại sao anh lúc nào cũng hôn Ngải Phi? Sao cứ phải hôn nhau thắm thiết như thật thế? Kịch động em một lần chưa đủ sao mà còn thêm lần nữa! Tại sao... ưm...”

Câu cuối cùng của tôi chưa kịp thốt ra đã bị nụ hôn dịu dàng của Ninh Hiên nuốt trọn.

56. Xin nghỉ sáng đi

Hôn qua hôn lại được một hồi, Ninh Hiên bắt đầu phản kích. Hắn vừa điên cuồng hôn tôi vừa hậm hực nói: “Thế còn em? Tại sao em làm bạn gái Trác Hạo? Tại sao em chụp ảnh cưới với anh ta? Tại sao em không thêm để tâm đến anh? Tại sao em rời bỏ anh? Tại sao em dẫn vật anh như thế? Tại sao em giả vờ không yêu anh?”

Trút hết mọi bất mãn bằng một tràng câu hỏi “tại sao” xong, hắn dừng lại, thở hổn hển rồi lại nói tiếp, lần này, giọng điệu chất vấn vừa rồi bỗng chuyển sang bất lực: “Ôi Nhã. Nói cho anh biết, tại sao anh lại không thể quên được em? Tại sao anh không thể không có em? Tại sao anh mới nghe tin em ở đây đã vội vàng vàng đến tìm em ngay? Tại sao anh chỉ muốn yêu mình anh? Ôi Nhã, em nghe cho rõ này: Anh yêu em!”

Ninh Hiên nói xong, trên khuôn mặt đã tổng hòa bao nỗi bất lực và khổ đau, trầm luân và bi thương, như một kẻ nghiện ma túy, biết rõ là phải cai nghiện, biết rõ là phải kiềm chế bản thân, nhưng khi cơn nghiện phát tác lại chẳng còn sức lực đâu, chỉ càng tiếp tục lún sâu hơn.

Tôi ôm chặt Ninh Hiên, nói với hắn tôi đã nghe thấy rồi, nghe rõ tất cả rồi. Tôi nghe được trái tim hắn đang nói yêu tôi và trái tim tôi cũng muốn nói tôi yêu hắn.

Bỗng nhiên tôi chớp được một thông tin quan trọng trong những câu nói vừa rồi của Ninh Hiên. Tôi hỏi hắn: “Anh vừa nói, anh vừa nghe tin em ở đây liền vội vàng đến tìm em ngay. Ninh Hiên, anh đã biết trước em ở thành phố B nên mới về đây vì em? Anh... vì em nên mới nhận lời tổ chức triển lãm ở trung tâm bọn em phải không?”

Ninh Hiên gật đầu. Bao ngạc nhiên sững sốt vẫn kìm nén trong tôi như nổ tung, nổ tung thành không biết bao nhiêu hạnh phúc chan chứa và tự hào âm thầm. Tôi hỏi hắn: “Nhưng, làm sao anh biết được?”

Hắn khẽ trán trán lên trán tôi, thở dài rồi nói: “Anh đã gặp Tiêu Tiêu.”

Tôi giật mình: “Tiêu Tiêu? Anh gặp nó à? Nhưng em nhớ là anh và nó ở hai thành phố khác nhau mà!”

Ninh Hiên hứ lên một tiếng: “Em còn biết anh ở thành phố nào cơ à?”

Tôi âm ỉ xin xỏ hắn: “Anh đừng... nói những lời như thế nữa có được không?”

Ninh Hiên lại thở dài bất lực. Hắn nói: “Có lần công ty tổ chức một sự kiện ở thành phố của Tiêu Tiêu, trưng bày các thiết kế của anh nên anh cũng đến đó. Chồng Tiêu Tiêu đến đặt một mặt dây chuyền để tặng cô ấy. Ban đầu anh không biết người đó là chồng Tiêu Tiêu; anh ta cũng không biết anh trước kia tên là Ninh Hiên và là bạn cũ của vợ mình. Ngày hôm sau người đàn ông đó mang mặt dây chuyền đến tìm anh, hỏi anh có thể khắc tên hai vợ chồng họ lên đó không. Đến lúc đó anh mới biết thì ra Tiêu Tiêu cũng ở nước M.”

Hắn nói đến đây thì dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ treo tường rồi lại cúi đầu nhìn tôi: “Em sắp muộn lắm rồi!”

Tôi ôm cánh tay hắn nói: “Không phải lo chuyện muộn làm hay không, anh nói tiếp đi. Dù sao dạo này em cũng hay nghĩ ồm, lát nữa có đến muộn thì em bảo do thấy khó chịu trong người, quản lý sẽ không trách cứ gì đâu, ông ấy vẫn bảo em là nhân viên giỏi mà. Muộn làm không quan trọng, anh kể tiếp đi!”

Ninh Hiền nhú mày nhìn tôi đầy yêu thương. Hấn vuốt má tôi, nói giọng đầy xót xa: “Sau này tất cả bệnh tật của em để một mình anh gánh chịu, em không được ốm nữa; em ốm làm chỗ này của anh đau lắm!”

Nói rồi hấn đặt bàn tay tôi lên ngực trái của hấn. Ở đó tim hấn đang đập thành thịch, mạnh như thể tiếng trống bị yểm bùa, mỗi tiếng trống vang lên dội thẳng vào trái tim lẫn hồn phách tôi, gây chấn động dữ dội.

Tôi cũng cầm tay hấn đặt lên ngực mình. Tôi nói: “Anh có thấy không? Nếu như anh ốm, chỗ này của em cũng sẽ rất đau?”

Hấn nhìn tôi không chớp mắt, ánh mắt dần trở nên mờ ám, giọng khàn khàn lại rất gợi cảm: “Ừ... anh thấy rồi... Nhã Nhã... sáng nay... xin nghỉ ốm đi!”

Sau một hồi quán quýt thì đi làm muộn là chuyện chắc chắn, tôi dứt khoát nằm dài trên giường, vô sỉ mở điện thoại nhắn tin cho Đào Tử nhờ nó xin hộ tôi nghỉ nửa ngày vì “thấy trong người không được khỏe”. Đúng lúc đó lại có tin nhắn của Trác Hạo, tôi đọc lướt qua, là mấy câu hỏi han bình thường, sợ Ninh Hiền biết sẽ không vui nên tôi vội vàng tắt luôn điện thoại.

Tắt điện thoại xong, tôi quay sang hỏi Ninh Hiền: “Anh không báo với công ty một tiếng à?” Ninh Hiền mang vẻ mặt lười nhác sau khi đã thỏa mãn, ung dung tự đắc nói: “Không cần. Anh tự quyết là xong.”

Tôi hứ một tiếng rồi tiếp tục quay trở lại chủ đề khi nãy, tôi hỏi: “Anh biết người đó là chồng của Tiêu Tiêu rồi sau đó thế nào?”

Hấn lại kéo tôi vào lòng, xoa nhẹ vai tôi và nói: “Anh tìm được Tiêu Tiêu, hỏi cô ấy sao năm đó em rời bỏ anh; Tiêu Tiêu nói cô ấy không biết nhưng có thể khẳng định là em có nỗi khổ tâm riêng. Cô ấy nói cho anh biết em đang ở thành phố B, mấy năm nay em sống rất vất vả và rất không vui. Cô ấy nói nếu có thể thì rất muốn hai người có tình sẽ thành đôi.”

Tôi chợt nhớ đến cuộc điện thoại hôm qua của Tiêu Tiêu, lúc đầu nó rất phấn khởi nhưng sau khi nghe tôi nói sẽ kết hôn với Trác Hạo thì bỗng chốc lại trở nên trầm ngâm. Nó dường như vô cùng kinh ngạc, mãi lúc lâu không nói nổi lời nào, đến lúc mở được miệng thì lại bảo tôi “dù cậu chọn ai đi nữa”. Khi ấy tôi thấy đó chỉ là một câu nói vô cùng bình thường, nhưng giờ nghĩ lại mới biết hóa ra nó còn ẩn chứa một hàm ý sâu xa.

Tôi hỏi Ninh Hiền: “Thế có nghĩa anh đến thành phố B này mục đích chính là để tìm em phải không?” Ninh Hiền gật đầu. Tôi không kìm nổi câu hấn một cái, “Thế mà lúc chơi trò nói thật anh vẫn hôn Ngải Phi được! Lại còn nói với em là không ăn lại cỏ đã nhai gì gò đó nữa! Anh xấu quá đi mất!”

Ninh Hiền nhe răng kêu lên một tiếng rồi giữ tay tôi lại, cúi xuống hôn tôi. Nụ hôn nóng bỏng ngay ngất qua đi, hấn dứt khỏi môi tôi, nhìn tôi, chậm rãi nhấn mạnh từng câu từng chữ, hỏi: “Nhã Nhã, tại sao năm đó lại rời bỏ anh?” Nói đến hai từ “rời bỏ”, đáy mắt chân mày hấn, thậm chí là cả giọng nói đều toát lên nỗi đau khổ và hoang mang vô cùng.

Tôi cũng nhìn hấn, chậm rãi nhấn mạnh từng câu từng chữ cầu xin: “Ninh Hiên, đừng nói chuyện trước kia có được không? Chúng ta cứ thế này, ngày nào có thể ở bên nhau thì cứ ở bên nhau thôi có được không?”

Ánh mắt hấn bỗng trở nên điên loạn: “Cái gì mà ngày nào có thể ở bên nhau thì cứ ở bên nhau? Tại sao hả Tô Nhã? Rốt cuộc em có nỗi khổ tâm gì mà không thể nói cùng anh?”

Tôi bật khóc, cầu xin hấn đừng hỏi gì cả. Nước mắt tuôn xối xả, trong lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò. Thấy tôi nức nở như tắc thở đến nơi, Ninh Hiên cũng phát hoảng, vội vàng ôm chặt lấy tôi vỗ về: “Đừng khóc! Anh không hỏi nữa! Nhã Nhã, đừng khóc! Đừng khóc!”

Tôi gục đầu vào ngực hấn, nhắm chặt mắt, nằm yên.

Lòng không khỏi rầu rĩ nghĩ: Ninh Hiên, cả hai chúng ta đều là những kẻ ngốc. Cả hai đều không biết được rốt cuộc ai ngốc hơn ai, những kẻ ngốc đáng thương mê muội vì tình yêu.

Đến trưa Ninh Hiên đưa tôi về nhà thay quần áo. Không cần tôi chỉ đường, hấn vẫn có thể quen đường thuộc lối lái thẳng một mạch đến nhà tôi. Tôi cảm thấy chút kỳ quái, nghĩ một chút liền hiểu ra. Tôi hỏi hấn: “Anh đã lén bám theo em về nhà phải không?”

“Không chỉ có thế,” hấn nhìn tôi nói: “Không chỉ lén theo em về nhà, mà còn lén đứng dưới nhà, vừa hút thuốc rất lâu vừa ngẩng đầu nhìn lên trên, đoán xem em đang ở phía sau ô cửa nào, đang làm gì, có vui không, có nhớ đến anh không!”

Mắt tôi bất giác lại ươn ướt, tôi vùi đầu vào ngực hấn rủ rỉ: “Phía sau ô cửa sổ buổi tối thường không sáng đèn trên tầng 12 đó chính là em; tối nào em cũng ngồi trên khung cửa ngẩng đầu ngắm sao. Em đứng là ngốc quá, sao chỉ nhìn lên trên, nếu như cúi xuống nhìn thì có phải đã thấy anh rồi không; em cũng thường không vui, vì em sợ anh quên em mất rồi!”

Ninh Hiên cúi đầu, tìm đến môi tôi...

Lên nhà thay đồ xong, tôi cùng Ninh Hiên tìm một quán nhỏ vội vàng ăn qua loa bữa trưa. Bước ra khỏi quán ăn, Ninh Hiên kéo tôi lại, nhìn tôi chăm chăm, trầm giọng nói: “Em định khi nào sẽ nói rõ với Trác Hạo?”

Tôi hơi rối trí, cắn môi không nói gì. Lại phải làm tổn thương một người nữa, tôi đúng là tai họa. Một mối tai họa rõ ràng chẳng phải tuyệt sắc giai nhân gì mà lại có thể làm lỡ dở hạnh phúc của người ta.

Ninh Hiên thấy tôi căm như hén liền sốt ruột nói: “Chiều nay tan làm thì nói luôn với anh ta đi!” Để tôi nghe lời, hấn còn không thương tiếc bồi thêm một câu chân lý: “Người ta chẳng nói thà đau một lần rồi thôi, đừng để nỗi đau thêm dài là gì? Chuyện này nói ra càng sớm thì càng tốt cho cả ba!”

Tôi ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, lập tức bị hấn thuyết phục, gật đầu đồng ý trong tối nay sẽ cắt đứt hết mọi rắc rối với Trác Hạo.

Ninh Hiên gửi xe vào một bãi đỗ xe gần đó, kiên quyết đòi đi xe buýt cùng tôi.

Xuống xe rồi, trước khi chia tay, tôi hỏi hấn: “Anh đến công ty thế nào?”

Hấn nói: “Gọi taxi.”

Tôi lại hỏi: “Thế còn xe của anh?”

Hấn nói: “Anh bắt taxi đến bãi xe chỗ mình vừa ăn trưa để lấy xe chứ không phải bắt taxi đi làm.”

Tôi ngây người hỏi tiếp: “Sau đó?”

Hấn vẫn thản nhiên đáp: “Sau đó đương nhiên sẽ lái xe của mình đến công ty làm việc.”

Tôi: “...”

Không còn gì để nói.

Thế này đúng là, chẳng ra là sao cả...

Tôi quay người toan bước đi, bỗng bị Ninh Hiên kéo lại: “Tối nay anh đứng dưới nhà đợi em nhé!” Tôi phải gật đầu hứa, hấn mới từ từ buông tay tôi ra.

Đến trung tâm triển lãm, Đào Tử chạy ngay đến cạnh tôi đánh hơi như một con linh cẩu. Nó dài giọng gọi tôi: “Ô Nhã, mình ngửi thấy mùi đàn ông trên người cậu đấy! Đừng có nói là dạo này hoóc môn nam tiết ra quá nhiều nhé! Mau khai ra! Sáng nay không đi làm có phải do tối qua bạn cải tiến “tình bạn vĩ đại” cùng người nào rồi phải không?”

Tôi hơi chột dạ, hung hăng đẩy ngay bản mặt treo gương bát quái của nó sang một bên, thu hết ngôn từ chính kinh kết hợp với giọng điệu đạo mạo chân chính, nói: “Đào Tử, cậu buồn cười quá đấy!”

29. Chương 57 - 58

57. Mắc nợ anh

Đào Tử vẫn ngoan cố gào lên: “Tự cổ chí kim nam nữ yêu nhau là lẽ bất di bất dịch! Quần thiên quần địa không quần được chuyện đại tiện tiểu tiện của con người! Quần Đông quần Tây không quần được chuyện phòng the của người ta!” Nghe nó hô khẩu hiệu có vẻ đối ứng mà dũng mãnh lắm, tôi liền hỏi: “Câu sau ở đâu ra đấy?” Đào Tử vênh mặt nói: “Đào Tử vừa sáng tác ra! Sao, bắt đầu ngưỡng mộ mình rồi hả!”

Tôi lén lau mồ hôi lạnh trên trán. Đào tử vẫn hăng tiết: “Thiếu nữ độc thân như chúng ta tự do phát triển “tình bạn vĩ đại” thì sao? Chẳng lẽ không được? Chẳng lẽ là sai? Nếu chúng ta không phát triển “tình bạn vĩ đại” thì lấy đâu ra thể hệ nối tiếp? Chui từ đá ra à? Hay đến Nữ Nhi Quốc uống cái thứ nước sinh con kỳ quái?”

Tôi cảm thấy tay chân bắt đầu mềm nhũn, vội dựa vào tường mới đứng vững được. Tuy một mặt vô cùng sững sốt, một mặt tôi lại có chút biến thái, cảm thấy những gì Đào Tử nói rất đúng, rất chính xác, rất có lý. Trong xã hội loài người, sinh con đẻ cái để nối dõi tông đường là một trong những chuyện quan trọng nhất trong những chuyện quan trọng, vì chất lượng tốt hiệu quả cao của thể hệ sau, rõ ràng việc thực hành “tình bạn vĩ đại” cũng đặc biệt cần thiết và có tính chất trọng yếu.

Đang suy nghĩ miên man, đột nhiên tôi nghe có tiếng quát của quản lý vang rền từ ngoài cửa: “Đào Tử Thanh, trong giờ làm không được nói nhăng nói cuội! Đang trong giai đoạn “nghiêm trị” đề nghị cô nghiêm túc chú ý cho tôi!”

Tôi rụt cổ, Đào Tử hậm hực quay về chỗ.

Im lặng được một hồi, tôi cắn răng ngẫm nghĩ, không sai, đau ngắn còn hơn đau dài, chết sớm càng mau đầu thai. Nghĩ đến đây tôi mới có dũng khí lấy điện thoại ra gọi cho Trác Hạo, hẹn buổi tối gặp nhau.

Hơn ba tiếng đồng hồ làm việc buổi chiều trôi qua thật khốn khổ khốn nạn, có lúc thấy thời gian sao mà đằng đằng như cả năm trời, có lúc lại thấy vèo vèo như bóng câu qua khe cửa. Cứ như thế cho đến lúc hết giờ, tôi đã gần như kiệt quệ hoàn toàn vì trạng thái rối loạn của mình.

Đến chỗ hẹn, gặp Trác Hạo, anh mỉm cười với tôi, tôi cũng cười lại. Nụ cười của anh vô tư, nụ cười của tôi nặng nề.

Tôi dần lòng gọi anh: “Trác Hạo!” Anh ngẩng đầu nhìn tôi, hỏi: “Sao thế Tô Nhã?” Tôi hít sâu một hơi, nói với anh: “Tối hôm qua, trên đường từ nhà anh về, em đã gặp Ninh Hiên.”

Sắc mặt Trác Hạo lập tức tái xanh, nụ cười trên môi cũng đơ lại, mắt anh nhìn tôi, chất chứa nỗi thất vọng thương đau, trong con người thậm chí còn bùng lên ngọn lửa phản nộ vì bị phản bội.

Nhưng ngọn lửa đó chỉ lóe lên trong tích tắc, anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, vừa gấp thịt tôm hùm vào bát tôi vừa nói: “Tô Nhã, nếm thử món tôm ở đây xem, ngon có tiếng đấy!”

Tôi lại hít một hơi lấy dũng khí nói tiếp: “Trác Hạo, nghe em nói này.” Anh vội vàng ngắt lời tôi, tiếp tục gấp vào đĩa tôi một cái càng cua, giọng vẫn không có gì khác lạ nhưng lời nói ra lại rất hàm hồ: “Ôi Nhã, thử cái càng tôm hấp này đi, bổ dưỡng lắm đấy!”

Tôi nhìn anh, trong lòng trào dâng một nỗi thê lương. Tôi không nỡ làm tổn thương anh, nhưng so với cứ tiếp tục dùng dằng tay ba ai cũng đau khổ, chi bằng cứ thành thật với lòng mình, mau mau cắt đứt đồng tơ vò này cho sớm.

Tôi biết mình làm như vậy là ích kỷ. Nhưng vì Ninh Hiên, tôi nguyện làm đứa con gái xấu xa ích kỷ, dẫu có bị người ta phỉ báng, chỉ trích ra sao cũng được, kể cả có bị dựng đứng lên mà chửi là đồ vong ân bội nghĩa, bị mắng thẳng vào mặt là đồ vô lương tâm, tôi cũng chấp nhận tất.

Tôi nói: “Trác Hạo, em không dối, em có chuyện muốn nói với anh!”

Cuối cùng anh cũng dừng lại, đặt đũa xuống bàn, lặng lẽ châm một điếu thuốc, vừa hút vừa lim dim đôi mắt nhìn tôi, đợi chính miệng tôi nói ra những lời anh đã có dự cảm từ trước.

Tôi nói: “Trác Hạo, em xin lỗi! Chúng ta chia tay đi!”

Tôi nhìn Trác Hạo, nói: “Trác Hạo, em xin lỗi! Chúng ta chia tay đi!”

Trác Hạo hít mạnh một hơi thuốc rồi từ từ nhả ra làn khói trắng nghi ngút, khói thuốc như sương mù chậm chậm bay lên vẩn vít trước mắt chúng tôi. Một lúc sau Trác Hạo trầm giọng hỏi tôi: “Tại sao?”

Sau làn khói thuốc, khuôn mặt Trác Hạo cũng dần trở nên mơ hồ, vì thế tôi định mừng tượng lại khuôn mặt anh dựa vào trí nhớ. Nhưng rồi đột nhiên tôi phát hiện ra, không biết từ lúc nào mình đã không thể nhớ rõ nổi. Thì ra khuôn mặt Trác Hạo đã dần phai mờ trong trái tim tôi.

Có lẽ không phải do làn khói thuốc mịt mù khiến hình ảnh của anh trở nên mờ ảo như vậy trong mắt tôi, mà bởi hình ảnh đó đã không tồn tại trong trái tim tôi từ lâu rồi.

Tôi lúng túng trả lời: “Bởi vì... em... thực ra em... thực ra em không yêu anh...”

Anh ngắt lời tôi: “Sự thật này chúng ta chẳng đã tự ngầm hiểu với nhau từ trước rồi còn gì? Không ngờ em lại lấy chuyện ra làm lý do chia tay! Được, để anh nói cho em biết tại sao em muốn chia tay với anh, bởi vì em thích, à không, nói là yêu thì đúng hơn phải không? Bởi vì em yêu cậu trai trẻ kém em bốn tuổi kia! Vì em muốn được ở bên cậu ta nên mới đòi chia tay với anh, đúng không?”

Tôi rụt rè đáp lại: “Trác Hạo... thực ra Ninh Hiên, anh ấy... không phải kém em bốn tuổi, mà là ba tuổi!”

Trác Hạo nhìn tôi bằng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi: “Ô Nhã, giờ em còn có thể ngồi tranh cãi với anh chuyện hấn kém em bao tuổi ư?”

Tôi cũng tự thấy khinh bỉ chính mình, tự đứng lại lên cơn đúng lúc này. Tôi ngượng nghịu nói câu xin lỗi lần nữa: “Trác Hạo, em xin lỗi!”

Trác Hạo dụi tắt điếu thuốc, nhìn tôi không chớp mắt, chậm rãi nói: “Ô Nhã, giữa anh và cậu ta, nếu em quyết định chọn cậu ta, một người ít tuổi hơn em thì nhất định sau này em sẽ phải hối hận! Anh đã nói rồi, với gia thế như vậy, nhất định gia đình cậu ta sẽ không đồng ý để con trai mình đi yêu một cô gái nhiều tuổi hơn, chẳng những thế trước kia còn là cô giáo dạy mình đâu!”

Tôi nhìn anh, cười u ám, bao bất lực và cô quạnh, chán nản và đau đớn, chùn chân và lo lắng trong giọng nói đầu bị phơi bày không che giấu. Tôi yếu ớt lên tiếng: “Nhưng Trác Hạo ơi, em có thể làm gì được đây? Em đã từng thử từ bỏ, tưởng như thế là xong, nhưng cuối cùng, chẳng những không chấm dứt được những vướng mắc giữa hai người mà còn gây tổn thương cho nhiều người nữa.”

Không phải em chưa thử từ bỏ, chỉ là thực sự từ bỏ không nổi.

Vì thế Trác Hạo ơi, em xin lỗi. Cả đời này em mắc nợ anh, hy vọng kiếp sau có thể trả được nợ.

Trác Hạo nhìn tôi, trong đáy mắt ẩn giấu nỗi đau và cơn giận dữ bị kìm nén, anh nói, giọng nói khàn khàn đầy u ám, có phần tàn nhẫn: “Nhưng vốn dĩ em và cậu ta không thể có tương lai!”

Tôi gượng cười nói với anh: “Dù cho sau này em và anh ấy không thể ở bên nhau, dù cho tương lai đã định sẵn chúng em phải chia tay, dù cho ngày mai chính là tương lai ấy, em vẫn chấp nhận. Trác Hạo, chúng ta thật sự không nên ở bên nhau, cho dù có Ninh Hiên hay không thì chúng ta cũng nên chia tay anh ạ. Nếu không sau này hai chúng ta sẽ chỉ đau khổ hơn mà thôi, em rõ ràng mang trong lòng hình bóng người đàn ông khác nhưng ngày ngày phải chung sống với người mình không hề yêu; còn anh rõ ràng biết bạn gái mình không yêu mình nhưng phải ầm ục sống cùng cô ta cả đời. Cuộc sống như vậy kéo dài sẽ khiến tâm lý chúng ta thay đổi! Chúng ta sẽ ngày càng cảm thấy bất an đến cực đoan, chỉ cần chút chuyện nhỏ thôi cũng có thể là mồi lửa bùng phát chiến tranh. Vì thế Trác Hạo ạ, giữa hai chúng ta, chia tay mới là sự lựa chọn đúng đắn nhất!”

Trác Hạo nhìn tôi, không nói không rằng, ánh mắt liên tục chuyển từ lạnh sang nóng rồi từ nóng sang lạnh. Cuối cùng anh lên tiếng: “Ô Nhã, em nhớ lấy, chính em có lỗi với anh trước.” Mắt tôi ngân ngấn nước, tôi nhìn anh gật đầu: “Vâng! Em nhớ rằng mình có lỗi với anh! Em mắc nợ anh!”

Trác Hạo bật cười lạnh lùng: “Nợ anh? Em có thể lấy gì trả nợ anh! Ô Nhã, em phải nhớ thêm một chuyện nữa, em và Ninh Hiên, nhất định sẽ không có tương lai!”

Nói xong Trác Hạo đứng lên bỏ đi, toàn thân tôi run cầm cập như ngã xuống hố băng.

Trước khi đi, Trác Hạo nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lẽo đến tột cùng, làm tôi chẳng còn sức đâu mà gánh vác tội lỗi phụ bạc trong tâm hồn, toàn thân bại liệt ngồi rũ xuống ghế, bất động.

Không biết tôi đã ngồi trong trạng thái đó bao lâu thì nghe thấy tiếng có người gọi mình. Tôi ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn, là nhân viên nhà hàng đến nhắc rằng điện thoại của tôi đã đổ chuông rất lâu rồi.

Đến lúc này tôi mới sực tỉnh lại từ trạng thái vô thức, thọc tay vào túi lục tìm điện thoại, vội vội vàng vàng nghe máy, đầu bên kia không nói gì, chỉ có tiếng thở dài nhè nhẹ. Hơi thở quen thuộc, hơi gấp gáp đã vạch trần nỗi lo lắng bất an của hắn trong im lặng.

Tôi lên tiếng trước: “Ninh Hiên, anh đang ở đâu?”

Ninh Hiên chậm rãi đáp: “Như đã hẹn, ở dưới nhà em.”

Tôi ừ một tiếng rồi bảo hắn: “Đợi em, em về đây!”

Khi tôi về đến khu nhà, Ninh Hiên đang đứng dựa trước mũi xe, lặng lẽ hút thuốc. Dưới chân hắn lại là một đồng đầu lọc thuốc lá.

Nhìn thấy tôi, hắn vội vàng vứt điều thuốc đang hút dở đi, bật người đứng thẳng dậy như thể vừa bị bắt quả tang làm chuyện mờ ám.

Tôi đi đến bên hắn, cười cười nói: “Anh to gan nhỉ, không sợ bị phạt à, vứt đầu thuốc lá bừa bãi ở nơi công cộng thế này, còn cả một đồng rõ nhiều nữa chứ!”

Nghe tôi nói, có vẻ hắn cũng định pha trò cười cùng tôi nhưng cuối cùng lại thất bại với bộ dạng cứng ngắc. Hắn cho tay lên gãi đầu, sau đó lại đột ngột đưa tay ra kéo tôi vào lòng, ôm chặt lấy tôi, rất chặt, rất chặt, làm tôi dường như sắp tắc thở.

Nhịp thở của hắn hơi gấp, giọng nói chát chứa lo lắng, hắn hỏi tôi: “Em nói với anh ta chưa?”

Tôi khẽ gạt đầu, dụi má vào lớp áo sơ mi trước ngực hắn. Ngăn cách bởi lớp vải mỏng này cả hai chúng tôi đều có thể cảm nhận được độ ẩm cơ thể của nhau.

Tôi nói với hắn: “Em nói chia tay với Trác Hạo rồi, nói người em yêu là Ninh Hiên, em nói nếu ở bên anh ấy mà lúc nào em cũng nhớ đến anh thì cả anh ấy và em đều không thể hạnh phúc.” Tôi ngẩng đầu nhìn vào mắt Ninh Hiên: “Ninh Hiên, em cảm thấy có lỗi với anh ấy. Em đã làm tổn thương anh ấy rồi!”

Ninh Hiên cúi đầu hôn tôi thật điên cuồng, mãnh liệt. Trong chớp mắt mùi thuốc lá đã xộc đầy vào khoang miệng tôi, làm tôi mơ mơ màng màng.

Mãi lâu sau Ninh Hiên mới buông tôi ra, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tôi nói: “Không được nghĩ tới anh ta nữa, thấy có lỗi cũng không được! Từ bây giờ trở đi em chỉ được nghĩ tới anh thôi!”

58. Nguyên nắm chặt tay

Tôi đưa Ninh Hiên lên nhà mình. Vừa bước vào cửa, còn chưa kịp bật đèn cả hai đã quần lấy nhau hôn lấy hôn để. Hắn thở dốc hỏi tôi: “Có tắm không?” Tôi hồ hển đáp: “Chúng ta cùng tắm!” Hắn không kìm nổi ý cười trong giọng nói: “Em đùa anh!” Tôi cũng bắt đầu không nhịn được cười: “Em nói thật đấy!”

Mỗi lần chúng tôi đối đáp thế này, kết quả luôn là lăn thẳng lên giường. Hôm nay coi như có chút tiến bộ, nói phải đi đôi với làm, nói chuyện tắm rửa thì phải kéo nhau vào phòng tắm.

Nước nóng từ vòi hoa sen như một làn sương mù trút xối xả lên người chúng tôi. Hai đứa đứng trong làn sương ôm lấy nhau thật chặt, nhắm mắt và hôn mãi miết. Hai tấm thân trần cọ xát vào nhau nóng giãy, nhịp tim hòa điệu đập thành thịch, thời gian dường như đứng lại, chúng tôi hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài, tưởng chừng cảm giác hạnh phúc của cả đời kết tinh cả trong khoảnh khắc miên man này.

Ninh Hiên ghé miệng sát tai tôi, thầm thì: “Chúng ta sẽ không chia tay nữa được không?”

Tôi càng sáp vào lòng hắn, gật đầu đáp: “Ừ!”

Nếu như chưa bao giờ được ăn kẹo ngon thì cũng chưa bao giờ biết được thế nào gọi là vị ngọt, từ đó lại càng không thể nhớ da nhớ diết hương vị say đắm hồn người đó được.

Giá như khi ngồi khóc bên vệ đường tôi có thể hạ quyết tâm đẩy Ninh Hiên ra, hay giá như có thể tiếp tục giả vờ kiên cường. Nhưng tôi không đẩy hắn ra, mà lại bổ nhào vào lòng hắn, ham muốn sự dịu dàng của hắn, khát khao sự âu yếm của hắn, đắm chìm trong mùi vị của hắn.

Bất kể tương lai ra sao, giờ phút này tôi chỉ muốn được ở bên Ninh Hiên. Dẫu cho ngay giây sau sẽ phải thịt nát xương tan, hóa thành tro bụi, vạn kiếp không thể siêu sinh thì giây này tôi cũng quyết phải đáp lại những dịu dàng của hắn, không hối tiếc.

Còn về những chuyện kia, cứ coi như tự mình gạt mình đi. Tôi ảo tưởng rằng người đó không biết tôi và Ninh Hiên đã trở về bên nhau, ảo tưởng rằng tôi và Ninh Hiên vẫn có thể yên ổn an lành ở bên nhau thật lâu thật lâu.

Ninh Hiên ép tôi phải đến căn hộ của hắn, không cho tôi về nhà mình. Đi làm về, hắn kéo tôi vào phòng làm việc, bắt tôi ngồi lên sofa chơi máy vi tính, ăn uống, đọc báo, ngủ gật... làm gì cũng được, miễn sao không được ra khỏi tầm mắt hắn. Còn hắn thì ngồi bên bàn làm việc tô tô vẽ vẽ, tẩy tẩy xóa xóa thiết kế của mình.

Những ngày này thần kinh của tôi luôn trong trạng thái cảnh giác cao độ, lúc nào cũng có cảm giác người đó sẽ nhanh chóng phát giác tôi và Ninh Hiên đã hàn gắn lại mối gian tình ngày xưa, lúc nào cũng có cảm giác người đó sẽ lại gọi điện cho tôi.

Vì thế lòng tôi lúc nào cũng thấp thỏm không yên, mỗi lần điện thoại kêu tôi đều giật mình sợ hãi. Ninh Hiên nói nhìn tôi như có trăm mối tâm sự, tôi thường bảo là do hạnh phúc đến bất ngờ quá, sống trong đau khổ quen rồi nên bây giờ vẫn còn bỡ ngỡ chưa thích ứng với tình hình mới. Hắn cười ha hả, nhưng tiếng cười đó như tỏ ra hoàn toàn không tin những gì tôi nói.

Hắn biết tôi không thích nhiều chuyện nên cũng không hỏi nhiều. Chỉ cần tôi không rời xa hắn, mọi thứ hắn đều có thể chiều lòng tôi.

Tôi cảm thấy mình đang sống lén lút dưới lưỡi dao cầu. Trong lòng tôi hiểu rõ, sớm muộn gì cũng có ngày người đó phát hiện ra tôi và Ninh Hiên lại ở bên nhau, và sớm muộn gì người đó cũng sẽ ra mặt ngăn cấm chúng tôi.

Nghĩ đến quãng thời gian ngọt ngào đầy hạnh phúc này có lẽ sẽ sớm bị tước đoạt lần nữa, tôi lại luyến tiếc không nỡ từ bỏ, đành liều mạng đưa ra một quyết định.

Đằng nào cũng không thể trốn tránh mãi được, chỉ bằng hạ quyết tâm lén lút được ngày nào hay ngày đấy. Hai chúng tôi chẳng có gì nhiều, ngoài hai trái tim ra, chỉ còn lại niềm hạnh phúc vui vẻ trước mắt thôi.

Sau thời gian chuẩn bị dài đằng đẵng, cuối cùng buổi triển lãm của Ninh Hiên cũng khai mạc trọng thể trong sự mong đợi của bao người. Quy mô và tiếng tăm của buổi triển lãm rất lớn nên đến dự lễ khai mạc có rất nhiều người vai vế, từ quan chức chính phủ đến các doanh nhân cỡ lớn, các nhân vật có tiếng trong xã hội, thậm chí cả những người từ thành phố khác, tỉnh khác, vùng khác, nước khác cũng đặc biệt nhiệt tình đến góp mặt. Nhưng may sao, người đó không đến.

Khi các phóng viên chìa micro về phía Ninh Hiên để phỏng vấn, tôi đứng dưới bụi nhìn hắn không rời. Ánh đèn flash chói mắt nhấp liên tục về phía hắn. Trong chớp mắt tôi thậm chí còn không thể phân biệt nổi ánh sáng chói lòa trước mắt rốt cuộc đến từ những chiếc máy ảnh trong tay đám phóng viên hay nụ cười rạng rỡ của Ninh Hiên.

Tôi đứng ngẩn ngơ bên ngoài đám đông dõi theo hắn. Mặc dù đã kiểm soát không để nước miếng chảy ra ròng ròng nhưng thời gian bao năm nay cũng chẳng thể trị tận gốc được căn bệnh háo sắc bẩm sinh của tôi. Bây giờ mà có một cái gương ở đây để tôi soi vào, chắc chắn trong đó sẽ hiện lên bộ mặt siêu cấp của một con dê cái.

Đào Tử lò dò đến gần tôi cạnh khốe: “Tô Nhã, người yêu cậu đẹp trai thế!”

Tôi quay sang nó cười nham hiểm: “Cậu nói anh nào cơ?”

Lập tức mặt nó ngơ ra: “Mẹ ơi! Không phải chứ! Cậu chân đứng hai thuyền bắt cá hai tay à?”

Tôi phì phui ngay: “Hứ! Nói vớ vẩn! Dưới chân người ta làm gì có thuyền mà đứng!”

Đào Tử đập lại tôi: “Ngụy biện! Cậu tưởng mình là đứa có mắt như mù à? Chẳng sắp chèo thuyền đi làm rồi còn dám nói không có thuyền để dùng!” Nói xong nó lại bắt đầu rên lên ư ử bài “Để ta cùng khua chèo” xía xói phì báng tôi.

Tôi vẫn giả mồm: “Đào Tử, ‘bệnh tưởng’ của cậu nặng quá rồi đấy!”

Đào Tử nghiêng răng kèn kẹt: “Thừa nhận mình có gian tình với người nổi tiếng mà khó khăn thế ư? Nhận xong thì chết chắc! Trước khi giả mồm nói láo cậu cũng nên nói với ngài Trình kia đóng kịch cho khéo chứ! Nói cho cậu biết, từ lúc ngài Trình đứng trên kia đến giờ, ánh mắt anh ta như hai tia laser chiếu thẳng về phía đây chưa rời khỏi cậu nửa giây nào đâu!”

Tôi vẫn ngoan cố kháng cự: “Đào Tử, nhưng mà... gian tình với ngài Trình... quả thực không có chuyện đó đâu!”

Đào Tử lại chu mỏ như đang vận nội công để tập hợp những lời độc địa nhất trong bụng, chuẩn bị phun xối xả vào mặt tôi; nhưng nó chưa kịp xuất chiêu thì đã có một giọng nói chen ngang làm tôi ngã chổng vó: “Chuyện này có thể có đấy!”

Cả tôi và Đào Tử đều giật nảy, quay đầu về phía phát ra tiếng nói, sau đó cùng nghệt mặt ra.

Không biết Ninh Hiên đã giao lại chiến trường cho quản lý, một mình phá vòng vây lò dò đến chỗ tôi và Đào Tử từ lúc nào.

Hắn nhìn tôi mỉm cười, nụ cười thản nhiên mà đăm đỏi vô cùng.

Đào Tử ngẩn người ú ớ: “Ngài... ngài Trình... tôi có một câu hỏi... có phải anh... anh và Tô Nhã của chúng tôi có quan hệ mờ ám?”

Bà cô Đào Tử ngốc nghếch này chắc vẫn còn sốc nặng nên mới dám trắng trợn phun ra bốn từ “quan hệ mờ ám”- một danh từ mạnh thuộc chuyên ngành tám chuyện giật gân thế này.

Ninh Hiên tủm tỉm cười lắc đầu. Bất giác tôi lại hơi nhúm mày.

Mặc dù không thích phô trương phách lối gì nhưng hắn thẳng thừng phủ nhận thế này chẳng hiểu sao tôi vẫn thấy hậm hực không thoải mái.

Đào Tử lại càng kinh ngạc “Á” lên một tiếng.

Ninh Hiên bước đến cạnh tôi, đưa tay ra nắm lấy cả hai bàn tay của tôi, quay sang ban cho Đào Tử một nụ cười gọi cảm làm chúng sinh điên đảo, kèm một chất giọng mạnh mẽ đồng dạng của dòng điện cao thế hàng triệu vôn: “Giữa tôi và cô ấy không phải là quan hệ mờ ám, mà là...” hắn đưa mắt nhìn sang tôi, ánh mắt sâu lắng đầy cảm xúc, nói: “... tôi nguyện cùng cô ấy nắm chặt tay nhau đến đầu bạc răng long!”

Ánh mắt và lời nói của Ninh Hiên là tôi xúc động đến nỗi không thốt nổi câu gì. Cổ họng cứng đờ, sống mũi cay cay, khóe mắt ươn ướt, trái tim nhộn nhạo.

Đột nhiên Đào Tử kêu ầm lên: “Trời ơi là trời! Tại sao con nặng to và ngon như thế này không đâm vào miệng tôi chứ!!! Ông trời bất công!!!”

Hai từ “con nặng” vừa được thốt ra từ miệng Đào Tử, nét mặt đầy tình cảm đậm sâu của Ninh Hiên liền không khỏi chuyển sang nhăn nhó.

... Ninh Hiên tội nghiệp của tôi, bị mụ yêu tinh Đào Tử khinh despise... chỉ trách hắn sống ở nước ngoài lâu quá, không thích ứng hội nhập được với ngôn ngữ biến thái đang tràn lan trong nước thời nay.

Suýt nữa tôi đã phải quỳ xuống lạy lục van xin Đào Tử bít cái miệng bô bô đầy gió xoáy của nó lại. Cuối cùng tôi đành lấy danh nghĩa cá nhân tặng cho nó một “phiếu ăn” trị giá 500 tệ để nó không kể ra với bất kỳ ai chuyện giữa tôi và Ninh Hiên.

Khi tôi đang tức tưởi viết “phiếu ăn” cho nó, Ninh Hiên đứng bên cạnh vừa hiếu kỳ vừa buồn cười nói: “Đây chẳng phải giấy ghi nợ à? Con gái bọn em đúng là lảm trò!”

Đào Tử phần khích kêu to: “Oa, oa! Tô Nhã, cái thuyền của cậu gọi mình là con gái kìa! Lâu lắm rồi mới có người gọi mình là con gái đấy! Người ta toàn gọi là bà cô thôi, rõ đáng ghét! Tô Nhã, thuyền của cậu đáng yêu thật đấy!”

Tôi khẽ gầm gừ cảnh cáo Đào Tử: “Bà cô già này ngậm miệng lại cho tôi! Không ngậm được thì nói năng tử tế hơn cho tôi nhờ! Cô làm tôi mất hết thể diện rồi đấy!”

Tôi len lén quay sang nhìn trộm Ninh Hiên, hắn dường như đã bị nội thương. Đến khi chúng tôi ra khỏi trung tâm triển lãm, cuối cùng Ninh Hiên cũng không nhin nổi nữa bật cười phá lên.

Cười xong hắn nắm tay tôi, ánh mắt dịu dàng quyến luyến mê hồn: “Nhã Nhã, chỉ cần được ở bên em, bất kể làm gì, dù chỉ là một chuyện nhỏ thôi nhưng anh cũng thấy rất rất vui!”

Nghe hắn gọi tôi hai tiếng “Nhã Nhã” đầy tình cảm, tôi lập tức tê liệt mất nửa người.

30. Chương 59 - 60

59. Tặng em trái tim này

Ngoài buổi lễ khai mạc, Ninh Hiên không tới triển lãm lần nào nữa. Hằng ngày hắn nhốt mình trong phòng làm việc, tất bật với công việc thiết kế của mình. Đương nhiên còn có tôi cũng bị nhốt chung trong phòng làm việc với hắn. Vì thế tôi không phải làm người thuyết minh trong triển lãm như đã sắp xếp từ trước nữa.

Ninh Hiên nói với quản lý là muốn “mượn” tôi mấy ngày. Quản lý vốn là phần tử dễ bảo, vô cùng niềm nở gật đầu lia lịa nói: “Được chứ, được chứ! Tô Nhã đích thị là nhân viên giỏi lắm đấy, cậu Trình thích dùng thì cứ việc gọi cô ấy sang mà sử dụng luôn đi!”

Nghe những câu này, suýt chút nữa tôi ngã lặn ra đất, cảm giác như vừa bị “tú ông” bán tháo cho Ninh đại quan nhân vậy. Ninh Hiên thì vẫn điềm nhiên nhả nhận bày tỏ sự ái ngại và cảm kích sâu sắc.

Đến lúc chỉ có hai đứa với nhau, tôi không kìm nổi thút thít: “Anh trẻ, anh sống ở nước ngoài có mấy năm mà giờ miệng lưỡi đã giả dối đến mức này rồi.”

Ninh Hiên nhướn mày tùm tùm cười nói: “Nhân viên giỏi, đây không gọi là giả dối mà là phép lịch sự xã giao!” Dừng lại một lát, ánh mắt hắn lại bắt đầu dâng lên bao妒 dàng âu yếm đáng ghét khiến người ta tê liệt nửa người mà không sao kháng cự nổi, hắn nói: “Anh phải khách khí với ông ta một chút, có thể ông ta mới đối xử tốt hơn với em chứ. Chỉ cần em được đối xử tốt thì việc gì anh cũng làm được!”

Sau đợt tấn công ngọt lịm khiến ma kêu khóc, quỷ hét gào này, tôi hoàn toàn bị hạ gục. Tôi trơ trên chủ động mon men đến hôn hắn trước, quên luôn mọi phép tắc đạo đức, nhiệt tình hiến thân trên sofa trong phòng làm việc của hắn, vô liêm sỉ cùng hắn hết rên rĩ rồi lại hỗn hển một hồi nóng bỏng mãnh liệt.

Hoàn tất toàn bộ quá trình ngón sức lao động này, cả hai đều mệt nhoài. Hắn ôm tôi, tôi ngã vào hắn, cùng quần lấy nhau trên ghế, chốc chốc lại trao nhau nụ hôn, để mặc da thịt cọ xát, tay không ngừng vuốt ve cơ thể nhau.

Tôi nói: “Dậy mặc quần áo vào thôi, lạnh rồi.”

Ninh Hiên trở mình phủ phục lên người tôi, kẹp tôi giữa hắn và sofa, hỏi: “Bây giờ thế nào? Còn lạnh không?”

Tôi lắc đầu: “Em không lạnh, nhưng còn anh?”

Hắn cúi đầu hôn tôi: “Có em nằm bên như thế này làm sao anh thấy lạnh được, anh chỉ thấy bùng bùng thôi!”

Tôi ngượng ngùng, gượng cười hì hì mấy tiếng rồi nói lảng sang chuyện khác: “Anh đang thiết kế cái gì đấy?”

Hắn nhìn tôi, nhướn mày bí hiểm nói: “Em đoán xem!”

Tôi nghĩ ngợi một lát, đột nhiên mắt sáng rực lên, kêu to: “Trái tim Trùng Hải!”

Hắn gật đầu tỏ ý khen ngợi. Tôi hỏi: “Lúc trước anh vẫn chưa vẽ xong à? Em không thấy nó trong danh sách trưng bày?”

Ninh Hiên cúi đầu nhăm nháp môi tôi, rầu rĩ đáp: “Lúc trước em nói đi là đi ngay, làm anh mất cảm hứng, không vẽ được tiếp nên đành bỏ đi. Bây giờ chỉ cần được nhìn thấy em thì cảm hứng của anh sẽ ùn ùn kéo đến không bao giờ cạn!”

Tôi không khỏi “ơ” lên một tiếng hoài nghi, hỏi hắn: “Nói như vậy có nghĩa anh mượn em về là bởi vì em là... cảm hứng của anh?”

Hắn lắc đầu. Tôi trề môi nhăn mặt. Hắn cười ha hả nói: “Lại làm nũng như trẻ con rồi! Rõ đáng yêu!” Hắn cắn tôi thêm hai cái nữa rồi tiếp tục nói: “Em không phải là cảm hứng của anh, em là nữ thần của anh. Em tồn tại trong linh hồn của anh, em đi rồi đầu óc anh hoàn toàn trống rỗng, cảm hứng cũng không biết chạy đi đâu hết!”

Tôi vòng tay ôm cổ hắn thử hỏi: “Ninh Hiên, mặc dù anh không phải là nam thần của em - hey, anh hiểu em mà, em chỉ đang lấy ví dụ cân xứng với nữ thần thôi - nhưng anh là cả trái tim em! Có anh thì tim em chan chứa dạt dào, không có anh tim em sẽ chỉ còn đau đớn rỉ máu, nói chung là rất tồi tệ!”

Môi Ninh Hiên lướt xuống trước ngực tôi, giọng hắn trầm lắng mà gợi tình: “Để anh xem bây giờ chỗ này đã ổn chưa?” Nói xong hắn gục mặt xuống vừa hôn vừa cắn tới tấp. Dưới trò trêu chọc của hắn, hơi thở của tôi càng lúc càng trở nên gấp gáp, tôi không kìm nén nổi nữa, miệng liên tục gọi tên hắn. Cơ thể tôi bỗng chốc trở nên đói khát trống rỗng, cho đến khi hắn tiến vào mới cảm nhận được thể nào là trọn vẹn. Hắn cuộn trào trong tôi, tôi nhắm nghiền mắt, cảm giác như mình đang bay thẳng lên tầng không.

Hai ngày trước khi kết thúc triển lãm, Trái tim Trùng Hải đã được hoàn thiện đến công đoạn cuối cùng. Tôi không đến quấy rầy Ninh Hiên nữa, để hắn có không gian yên tĩnh chuyên chú hoàn thành tác phẩm tâm huyết của mình.

Một ngày trước khi kết thúc triển lãm tôi nhận được điện thoại của Trác Hạo. Anh hỏi lại một lần nữa có phải thật sự giữa hai chúng tôi không còn hy vọng gì không. Mặc dù rất hồ thẹn và day dứt nhưng tôi vẫn kiên quyết nói lời xin lỗi với anh.

Hôm bế mạc triển lãm, số người có tiếng tăm trong xã hội đến triển lãm còn nhiều hơn cả buổi khai mạc. Gần như toàn bộ các nhân vật tai to mặt lớn đều cùng một lúc xuất hiện ở đây. Trác Hạo cũng đến.

Tôi rất lo sợ người đó cũng sẽ đến. Nhưng may sao, rốt cuộc người đó vẫn không xuất hiện. Tôi đi cạnh Ninh Hiên, nghe hắn nói chuyện điện thoại, hình như người đó xin lỗi vì không thể đích thân đến dự buổi triển lãm.

Khi Ninh Hiên tắt máy cũng là lúc mồ hôi lạnh trên trán tôi túa ra đầm đìa, tôi len lút lau ngay kéo hắn trông thấy lại lo lắng.

Quản lý mời Ninh Hiên lên bục phát biểu. Tôi đứng lẫn trong đám đông nghển cổ dõi theo chàng trai đang tỏa sáng đó, ánh mắt mê mẩn không rời dù chỉ nửa giây. Tôi cảm giác toàn bộ tay chân xương cốt mình đang bị cuốn trôi đi rất nhanh, các mạch máu trong người bị kích thích sục sôi không nghĩ. Cảm giác này, chính là tình yêu.

Sau mấy lời phát biểu đơn giản, Ninh Hiên bỗng chuyển đề tài, quay sang tuyên bố với toàn bộ khán phòng: “Thực ra thiết kế tôi ưng ý nhất trong cuộc triển lãm lần này không được trưng bày, mà đang nằm trong tay tôi!” Hắn xòe lòng bàn tay chìa ra trước mắt mọi người, “Chiếc nhẫn này chính là tác phẩm tâm huyết nhất của tôi, được gọi là Trái tim Trùng Hải.” Ninh Hiên bắt đầu giới thiệu ngắn gọn súc tích về Trái tim Trùng Hải.

Khán phòng rộ lên những tiếng lao xao, có người không kìm được lên tiếng hỏi: “Thưa ngài Trình, xin hỏi ngài định giá chiếc nhẫn này bao nhiêu?”

Ninh Hiên đứng trên bục, mỉm cười, giọng nói dịu dàng đến mê hồn: “Chiếc nhẫn này không để bán. Chiếc nhẫn này được đặt tên là Trái tim Trùng Hải, cũng chính là trái tim của Trình Hải tôi. Nó mang tâm nguyện của tôi gửi gắm trong đó. Ở một thành phố bên bờ biển, tôi đã từng trao trọn vẹn trái tim mình ột người. Tôi đã thề hứa với người đó: phần đời còn lại, nhất định sẽ không rời xa cô ấy, dẫu ột ngày có bị phụ bạc thì tôi vẫn sẽ chờ đợi, không oán không hận, cam tâm chấp nhận!”

Cả khán phòng lặng thinh, tất cả mọi người dường như đều xúc động không nói lên lời trước những bộ bạch của Ninh Hiên, còn tôi thì mắt đã mờ vì nước mắt từ lâu rồi.

Qua làn nước mắt mờ ảo, tôi nhìn thấy Ninh Hiên đứng trên bục và nhìn về phía tôi, giọng đầy tình cảm: “Chiếc nhẫn này, đại diện cho trái tim của tôi, và sẽ được dâng hiến cho người tôi yêu thương nhất!”

Hắn bước xuống bục, sải bước về phía tôi, lách qua từng người trong đám đông, đến bên cạnh tôi, nhìn tôi cười dịu dàng rồi quỳ một chân xuống.

Trong sự thốn thức và sững sốt của cả khán phòng, trước những ánh mắt ngạc nhiên của tất cả những người hiện diện, trong những giọt nước mắt nóng hổi không kìm nén được của tôi, Ninh Hiên cầm tay tôi nâng lên trước mặt, đeo Trái tim Trùng Hải vào ngón tay tôi. Trước sự chứng kiến của tất cả mọi người trong khán phòng, hắn nói với tôi: “Nhã Nhã, lấy anh nhé! Anh yêu em!”

Tôi gần như khóc không thành tiếng, đưa tay lên bịt chặt miệng lại, chỉ sợ tiếng nấc quá lớn sẽ phá hỏng giây phút lãng mạn ngọt ngào hạnh phúc này.

Tôi gạt mạnh đầu đồng ý, giàn giụa nước mắt.

Không cần biết tương lai sẽ ra sao nhưng trong giờ phút này, tôi chính là nàng công chúa hạnh phúc nhất trần gian. Còn hoàng tử đẹp trai của tôi, chàng vừa mang đến cho tôi màn cầu hôn lãng mạn nhất, hoành tráng nhất trên thế gian. Chàng vừa đem đến cho cô Lọ Lem già nua này một giấc mơ đẹp cảm động nhất trên đời.

Nhiều năm sau đó, khi nhớ lại giây phút này tôi vẫn cảm động đến bật khóc.

Có một người, anh đã yêu tôi như vậy đấy, yêu đến nỗi sẵn sàng dâng hiến cả trái tim mình cho tôi, dẫu cho có bị phụ bạc, anh vẫn không oán không hận mà vẫn chờ đợi tôi. Anh nói nhất định anh không bao giờ rời xa tôi, không oán không hận, cam tâm chấp nhận.

Đào Tử quả thật nói rất đúng, Ninh Hiên yêu tôi nhiều đến vậy, đích thực là tôi đã đón được một con nhặng vừa to vừa ngon.

Triển lãm kết thúc, Ninh Hiên đi bàn bạc một số chuyện với quản lý, còn lại tôi cùng Trái tim Trùng Hải trên tay đứng đợi hân, mỉm cười hạnh phúc trước vô số cặp mắt ngưỡng mộ hoặc ghen tị xung quanh.

Đột nhiên Trác Hạo xuất hiện trong tầm mắt tôi. Anh bước về phía tôi, đứng lại, sắc mặt trông rất khó coi. Anh nói với tôi: “Ôi Nhã, anh chuẩn bị ra nước ngoài khảo sát thị trường một thời gian, tiện thể khuây khỏa đầu óc.”

Tôi khẽ đáp: “Vâng.”

Anh nhìn tôi, nhú mồm, ánh mắt tối sầm: “Anh hy vọng khi về nước em sẽ lại quay về bên anh.” Nói xong anh quay người bỏ đi, không để tôi có cơ hội nói thêm câu nào.

Tôi nhìn theo bóng anh, nghĩ đến điều anh vừa nói, bất giác rùng mình.

Một Trác Hạo ngạo mạn và chí khí mạnh mẽ là thế, sau khi bị tôi cự tuyệt lại trở nên mù quáng và cố chấp đến vậy.

Quả nhiên anh vẫn như trước kia, không cam tâm thất bại, không thể chấp nhận bị cự tuyệt.

Ninh Hiên bước lại nắm tay tôi, đưa lên môi hôn nhẹ, cười hỏi: “Em đang nghĩ gì đấy!”

Tôi đáp lại hân bằng một nụ cười méo xẹo: “Hình như em vẫn còn một món nợ tình chưa trả, cũng không biết là có trả nổi không nữa.”

Nụ cười trên mặt Ninh Hiên lập tức tan biến. Hắn nhìn tôi, trầm giọng nói: “Không được trả! Em là bà xã của anh, chỉ được đáp lại tình cảm của một mình anh thôi, còn người khác thì cứ nợ đi!”

Ngày hôm sau, khi đến cơ quan, tôi trở thành con chuột con đáng thương bị người ta chặn bắt, bao vây tứ phía, khổ không sao kể xiết. Hướng ánh mắt cầu cứu về phía Đào Tử, một tay nó đang phe phẩy tấm phiếu ăn độc nhất vô nhị do tôi viết cho nó, tay còn lại từ từ giơ ra một... hai... ba ngón tay. Tôi nghiêng răng kèn kẹt, thế tức là phải viết thêm cho nó hai tấm nữa ư! Thôi kệ! Cùng lắm là ăn quýt hai tháng tiền nhà của nó, tính ra tính vào nó vẫn lỗ hơn mình.

Thế là tôi gật đầu cái rụp vô cùng quả quyết.

60. Canh giấc mơ cho em

Lập tức Đào Tử trở nên vô cùng dũng mãnh xông vào giải cứu tôi. Nó đứng vào đúng vị trí tôi vừa bị đám người bao vây dồn tới, bắt đầu phun mưa xuân tung hỏa mù.

Cái gì mà anh hùng cửa mỹ nhân rồi quen nhau, cái gì mà tri kỷ cùng chung trí hướng, rồi thì thương nhau rõ rá cạp lại, thề nguyện vì tình yêu chân chính vô địch dũng cảm tiến lên, tất cả được thêu dệt lên sinh động như thật đến nỗi chính tôi đứng bên cạnh nghe nó nói xong cũng suýt tin sái cổ, ngỡ mình và Ninh Hiên đúng là đã đến với nhau như thế.

Tôi đứng cười một lát rồi quay về bàn làm việc của mình. Tờ báo sáng của tỉnh B vừa được gửi tới đặt trên bàn. Tiện tay giở ra xem, tay chân tôi lập tức cứng đờ, toàn thân hoàn toàn kiệt sức. Màn quỳ gối cầu hôn của Ninh Hiên ngày hôm qua được in rõ rành rành ngay trang đầu!

Tờ báo được phát hành toàn tỉnh, tôi nghĩ người đó nhất định sẽ đọc được mẫu tin này! Cuối cùng người đó cũng biết tôi và Ninh Hiên lại đang ở bên nhau!

Tinh thần tôi bỗng chốc rệu rã, tôi biết hạnh phúc của mình chỉ đến đây mà thôi.

Con người ta vốn dĩ không thể hạnh phúc quá được, lúc trước hạnh phúc có thể lên đến đỉnh, nhưng sau đó, bất luận thế nào, cũng phải trượt từ đỉnh xuống đáy vực.

Cả buổi sáng hôm đó tôi không làm được việc gì, không có sức để làm bất cứ việc gì. Tôi chỉ dờ dẩn ngồi một chỗ chờ đợi, chờ đợi, chờ điện thoại của người đó, chờ đợi người đó đưa ra phán quyết trừng trị hạnh phúc của tôi và Ninh Hiên.

Cuối cùng, khi tôi chuẩn bị hóa đá, điện thoại cũng đổ chuông. Tôi chạy ra một góc hành lang vắng người nghe điện thoại, người đó lạnh lùng chất vấn tôi: “Tại sao không giữ lời hứa!”

Tôi đồng dục đáp lại: “Bởi vì tôi yêu anh ấy.”

Tiếng người đó vẫn lạnh lẽo như băng tuyết Bắc Cực: “Nếu như cô yêu nó thì nên biết giữ gìn danh tiếng cho nó, để nó đến với người phù hợp!”

Tôi điềm tỉnh từ tốn đáp lại: “Nhưng nếu tôi bỏ đi, anh ấy sẽ không thể vui vẻ được, anh ấy sẽ rất đau buồn. Người phù hợp với anh ấy chẳng qua chỉ là môn đăng hộ đối chứ anh ấy không hề yêu!”

Người đó im lặng, khi giọng nói lạnh lẽo tiếp tục cất lên, còn kèm theo cả sự bất lực và mệt mỏi: “Ôi Nhã, cô có biết ngày hôm nay tôi đã nhận được ba lá thư nặc danh không? Tôi đã chịu để người ta đứng trong bóng tối uy hiếp hết lần này đến lần khác đủ rồi!” Giọng người đó đột nhiên trở nên dữ dằn: “Tôi cho cô thời gian ba ngày để rời khỏi nó! Nếu không cô cứ đợi Ủy ban Kiểm tra kỷ luật nhận được tài liệu rồi tiễn bố mẹ cô vào tù đi!”

Điện thoại vang lên tiếng tút tút như tai. Tôi nhắm mắt, toàn thân không còn chút sức lực, trượt theo tường rồi ngồi khụy xuống đất.

Bất kể tôi đã cầu khẩn thế nào, tự lừa dối bản thân ra sao thì chuyện gì phải đến cũng đã đến, có muốn trốn cũng chẳng được.

Có tiếng Đào Tử kêu chí chóc bên tai: “Ồi giờ ơi Ôi Nhã, sao cậu lại ngồi dưới đất thế? Không thấy khỏe ở đâu à? Sao mặt mày tái nhợt thế kia?” Nó đỡ tôi đứng dậy, rồi lại tiếp tục lải nhải: “Em gái ơi, chị nói em nghe, tuy hai người đang điên cuồng trong tình yêu rồi thì rất dễ củi khô bén lửa, một lần không đủ mà nhất định sẽ tác chiến liên miên, thế nhưng chị em chúng ta vẫn phải biết có chừng mực, một khi đã quá đam mê nhục dục thì sẽ làm tổn hại đến sức khỏe chính bản thân mình đấy!”

Tôi chẳng còn sức ngẩng mặt lên nữa, cắt ngang mấy lời luyên thuyên của nó: “Đào Tử, xin quản lý inh nghỉ phép mấy ngày được không? Mình không được khỏe, phải đến bệnh viện kiểm tra tổng thể xem thế nào.” Tôi bịa bừa một lý do.

Đào Tử đồng ý ngay. Còn tôi như kẻ vô hồn bắt taxi đến khu nhà của Ninh Hiên.

Trước khi lên nhà, tôi đứng suy nghĩ một lát rồi rẽ qua khu chợ gần đó mua ít thức ăn Ninh Hiên thích. Quay về nhà, thay đồ, tôi bắt tay nấu nướng. Tôi muốn tự tay nấu cho Ninh Hiên mấy món sở trường của mình. Tôi muốn thấy hắn vừa ngồi ăn vừa cười thỏa mãn. Tôi muốn được hắn khen mình: Nhã Nhã, các món em nấu là những món ngon nhất anh được ăn trong đời!

Tôi bắt giác từng từng cười khi nghĩ đến đoạn này. Thế nhưng càng cười thì cảnh tượng trước mắt lại càng trở nên mờ mịt. Cả thế giới như đang chao đảo dưới chân. Tôi vịn vào thành bếp, nước mắt trào dâng, tuông xuống xối xả, nỗi tuyệt vọng dần xâm chiếm tâm hồn, khổ đau không sao nén được.

Tim tôi đau như bị đâm nát thành trăm nghìn mảnh. Nhớ lại thời đại học, khi ngồi xem phim “Đợi em đến 35 tuổi” cùng Tiêu Tiêu, khi đó tôi đã nói: “Nếu không phải là người đã từng thất tình thật sự thì chắc chắn không thể hiểu hết nỗi lòng của Nam Khang, đó là nỗi cô đơn đến tuyệt vọng, tuyệt vọng đến đau đớn

vô cùng.” Đó là lúc Nam Khang nhảy xuống sông tự vẫn. Tiêu Tiêu nói: “Nhưng cũng không nên vì thế mà nghĩ quẩn chứ. Anh ta chết đi, có nghĩ đến bố mẹ, anh em bạn bè không? Họ sẽ đau buồn nhường nào!”

Tôi nói: “Mình lại nghĩ thế này, con người ta một khi đã phải chịu nỗi đau buồn đến thế, tất cả âu cũng chỉ là lý thuyết mà thôi, dù biết rõ làm thế này là không nên, làm thế kia mới phải, nhưng vẫn không sao thực hiện nổi. Với tình cảnh của Nam Khang thì số mệnh đã an bài không tránh khỏi hai chữ bi thương rồi.”

Tôi chỉ thuận miệng nói ra như vậy, vốn dĩ khi đó tôi chưa từng nếm trải qua bất kỳ trắc trở nào của cuộc đời, ấy thế mà có thể chiêm nghiệm ra quy luật này sâu sắc đến vậy, bây giờ ngẫm lại không thể không nói đó là cái số đen tối trời định cho tôi. Cuối cùng cũng có một ngày tôi phải tự mình kiểm chứng tất cả những lời mình đã nói.

Số mệnh không thoát được hai chữ bi thương.

Từ bỏ Ninh Hiên, tôi thực sự cảm thấy cuộc đời vô vị.

Thế nhưng Tiêu Tiêu nói cũng rất đúng, vẫn còn gia đình. Cho dù thế nào đi nữa tôi cũng không thể để bố mẹ đã vất vả nửa đời người đến khi có tuổi lại phải chịu đựng thêm nỗi đau đớn vốn dĩ hai người không thể chịu đựng nổi nữa.

Con người có khả năng định đoạt được cái chết của chính mình, kỳ thực đó chính là một sự giải thoát.

Có nhiều người thực sự cầu mong được giải thoát, mà cuối cùng vẫn cứ bị đủ thứ vướng chân, trói buộc để phải tiếp tục luẩn quẩn trên cõi trần, mang trái tim khổ đau sống qua ngày đoạ thác, cho dù ngoài mặt vẫn có thể nở nụ cười qua quýt, nhưng trái tim thì đã bị nước mắt làm cho xói mòn mục rỗng từ lâu lắm rồi.

Buổi tối khi Ninh Hiên trở về nhà thì tôi đã bày biện xong bàn ăn. Lấy tinh thần, tôi tỏ ra hớn hở trước mặt Ninh Hiên: “Quản lý nói triển lãm đã thành công tốt đẹp nên cho cô nhân viên giỏi giang Tô Nhã được nghỉ phép ba ngày!” Tôi bước đến bên Ninh Hiên, vòng tay quanh cổ hắn, nhìn hắn không chớp mắt, thậm chí: “Ba ngày này em sẽ không đi đâu cả, chỉ ở nhà với anh thôi!”

Ánh mắt hắn chợt thay đổi, hắn cúi xuống hôn tôi, khẽ thốt lên: “Nhã Nhã, em dụ dỗ anh!”

Tôi cười tít mắt, buông tay xuống rồi kéo hắn đến bên bàn ăn, xới cho hắn một bát cơm đầy ụ, ngồi nhìn hắn ăn hùng hục như hổ đói.

Tôi hỏi: “Có ngon không?”

Hắn ngẩng đầu nhìn tôi, gật đầu chắc nịch, cười thỏa mãn: “Nhã Nhã, thức ăn em nấu là những món ngon nhất, hấp dẫn nhất anh được ăn trong đời đấy!”

Tôi chợt thấy lòng xót xa, suýt chút nữa nước mắt lại ứa ra. Tôi nói: “Anh nói ngọt thế, chỉ giải nịnh!”

Hắn đặt cái bát không xuống, đưa tay xoa xoa má tôi, nói: “Anh nói thật! Em mà chịu nấu cơm cho anh thì cả đời này anh sẽ không ra ngoài ăn nữa, không ai nấu nướng ngon được bằng em hết!”

Tôi sợ mình sẽ khóc, vội gỡ tay hắn: “Ghe quá! Đúng là có năng khiếu nói lời đường mật, ngấy chết mất!”

Tôi đẩy hắn ra để thu dọn. Hắn giữ tay tôi lại nói: “Không được cử động! Anh đi vệ sinh một lát. Em không phải làm mấy việc này, để anh dọn!”

Tôi sốt ruột đẩy hắn ra: “Đi nhanh đi! Rõ lắm chuyện, y như ông cụ non!”

Hắn gõ nhẹ lên chóp mũi tôi: “Thế em lại không phải là bà cụ non của anh chắc!”

Nhìn theo bóng lưng Ninh Hiền đi vào phòng vệ sinh, sống mũi tôi lại cay nhức.

Cố gắng trấn tĩnh, tôi cho bát đĩa vào bồn, mở vòi nước chuẩn bị rửa. Ninh Hiền đi ra từ phòng vệ sinh, bước đến sau lưng tôi, vòng tay qua người tôi.

Tôi tưởng hắn định ôm mình, nhưng hóa ra hắn lại thò tay vào chậu nước, kéo tay tôi ra khỏi đồng bát đĩa bẩn, đôi môi ướt mềm ghé sát vào tai tôi, khẽ trách móc: “Từ sau để anh rửa bát!”

Tôi khựng người, quay đầu lại nhìn hắn, cười hì hì nói: “Hả? Đây là việc của phụ nữ cơ mà, người xưa chẳng dạy quân tử tránh xa việc bếp núc là gì! Sao tự nhiên anh lại chủ động đòi làm việc của phụ nữ thế? Chẳng lẽ anh lại là người bạn tâm tình của phụ nữ trong truyền thuyết?”

Ninh Hiền nhìn tôi khẽ mỉm cười nói: “Anh không nỡ để bàn tay em phải tiếp xúc với thứ nước rửa bát đầy hóa chất này. Chúng cũng như em, đều là bảo bối của anh, anh phải nâng niu giữ gìn chứ!” Ánh mắt hắn cứ sâu thăm thẳm như vậy, trừ khi không nhìn hắn, còn không nhất định tôi sẽ bị chìm sâu vào trong đó, suốt đời không thể thoát ra được.

Tôi nhìn vào mắt hắn, bị hắn làm cho ngây dại đến nỗi chỉ có thể yếu ớt lí nhí nói: “Sao anh lại nói ngọt được như vậy? Đừng như thế nữa!”

Hắn xoay hắn người tôi lại, mặt chạm mặt với tôi, trán tì lên trán tôi, nhẹ nhàng hôn lên đầu mũi tôi, dịu dàng hỏi: “Tại sao? Em không thích à?”

Lời lẽ giọng điệu của hắn như được tắm qua nghìn vạn tấn thuốc kích thích, làm toàn thân tôi tê dại, chân tay mềm nhũn.

Như người không xương, tôi ngã vào lòng hắn: “Thích! Nhưng mà như thế làm em thấy hạnh phúc quá, hạnh phúc đến nỗi không dám tin là thật, em sợ khi mình nhắm mắt vào rồi mở mắt ra lại phát hiện tất cả đều không phải sự thật, chỉ là một giấc mơ mà thôi!”

Hắn siết chặt cánh tay, ôm tôi vào lòng thật chặt: “Nếu em sợ, thế thì không cần tỉnh dậy là được, cứ việc ở lại trong giấc mơ hạnh phúc đó.” Hắn ngừng nói, tôi ngẩng đầu lên nhìn hắn, hắn cúi đầu xuống, đôi môi nhẹ nhàng đặt lên môi tôi, thì thầm: “Anh sẽ canh giữ giấc mơ này cho em trọn cuộc đời!”

Tôi nhắm mắt, bỏ mặc trái tim mình trong bóng tối tuyệt vọng, buông mình vào dòng nước lũ có tên gọi -Ninh Hiên.

31. Chương 61 - 62

61. Lại định bỏ đi sao?

Trong ba ngày này, tôi muốn buông thả. Tôi chòng ghẹo ham muốn nhục dục của Ninh Hiên, làm hắn hỗn hển ôm tôi lên giường. Sau một hồi mây mưa tối trời tối đất, chúng tôi nằm ôm chặt lấy nhau.

Tay hắn nhẹ nhàng đặt lên ngực tôi, không ngừng xoa bóp.

Hắn ghé sát tai tôi, giọng khàn khàn đầy khêu gợi như mê hoặc lòng người: “Nhã Nhã, chúng lớn hơn rồi đấy!”

Mặt nóng ran, tôi xấu hổ đến toát mồ hôi.

Trước khi lý trí bị ngọn lửa dục vọng thiêu đốt thêm lần nữa, tôi lấy cớ đi tắm đẩy hắn ra, xuống giường chạy thẳng vào phòng vệ sinh. Tôi vừa đánh răng xong, chưa kịp rửa mặt thì hắn cũng chui theo vào, đứng sau lưng tôi, vùi đầu vào gáy tôi, đôi môi ướt ươn chậm rãi ủi da thịt tôi, hai tay không ngơi nghỉ lấy một giây, cứ thế di chuyển từ ngực thẳng xuống phía dưới.

Một lúc sau tôi đã lại nằm trên giường, vuốt ve má hắn, giễu cợt: “Anh đúng là đồ háo sắc! Lúc nào cũng chỉ muốn chuyện đây thôi!”

Hắn nắm tay tôi, dịu dàng nhìn tôi: “Anh cũng không biết tại sao, cứ nhìn thấy em là lại muốn, mà nói chung không lúc nào thấy đủ cho được!”

Vừa nói hắn vừa đưa tay còn lại xuống giữa hai chân tôi, bắt đầu thăm dò.

Tôi vội vàng ngăn lại: “Đừng! Bây giờ không được! Không thể tiếp tục được nữa, em xin anh đấy, để em nghỉ một lát, em... chỗ đó hơi đau...” Giọng tôi càng lúc càng yếu, đến cuối cùng tôi nghĩ chắc mặt mình hẳn phải đang đỏ bừng bừng.

Nước mắt trào ra nơi khóe mi, vì khoái cảm và kích thích vô tận đang trào ra từ thể xác cũng như sâu thẳm tâm hồn.

Chuyện quần quýt gói chần trên thế gian, khoảnh khắc lâng lâng hồn bay phách lạc nhất, cảm giác sung sướng chết đi sống lại ấy, tôi nghĩ, không gì khác chính là thời khắc hai linh hồn đầy dục vọng nhập vào làm một.

Ngày thứ hai, Ninh Hiên không đi làm. Hấn cũng xin nghỉ. Cả ngày trời chúng tôi xoắn xuýt bên nhau, ăn uống, ngủ nghê và “tập thể dục” trước khi đi ngủ.

Đang nằm trên giường bỗng nhiên nghĩ tới chuyện An Tỷ kể, tôi liền hỏi mượn điện thoại của hấn chơi. Ninh Hiên có vẻ không muốn đưa cho tôi: “Điện thoại có gì mà chơi, cái nào chả giống cái nào!”

Tôi không chịu, lo ngại không ngừng xoay hết bên này đến bên khác, hấn đành nhượng bộ: “Được rồi, thì em chơi đi này! Em đừng có động dấy nữa! Ráp tâm muốn ép cạ người đàn ông của em à! Nhã Nhã, ngoan nào, đừng động dấy. Em mà động dấy là anh có phản ứng ngay đấy, có điều ông xã em phải nghỉ ngơi! Nghỉ một lát rồi sẽ lại đáp ứng cho em đầy đủ! Ngoan...”

Tôi vừa tức lộn ruột lại vừa buồn cười. Hấn nói cứ như thể tôi đang không được thỏa mãn nhu cầu tình dục vậy.

Cầm điện thoại từ tay hấn, vừa bật sáng màn hình, mắt tôi đã bắt đầu ươn ướt. Tôi gối đầu lên cánh tay Ninh Hiên, cùng hấn nhìn màn hình, cổ họng cứng đờ, ú ớ hỏi hấn: “Có phải anh... sau đó... anh đã quay lại nhật điện thoại?”

Ninh Hiên dịu dàng vuốt ve lưng tôi, gật đầu nói: “Ừ, anh không nở mặt chúng!”

Mũi tôi sục sục: “Anh là đồ ngốc!”

Hấn nhìn tôi cười: “Chẳng ra làm sao, lại khóc nhè! Anh sẵn sàng làm đồ ngốc vì em!”

Tôi vừa khóc vừa cười hỏi hấn: “Ninh Hiên, tại sao anh lại thích em như vậy?”

Hấn nhẹ nhàng hôn lên môi tôi, lắc đầu: “Nhã Nhã, không phải là thích. Anh không thích em, mà là yêu. Anh yêu em!”

Tôi rướn cổ hôn lại mãnh liệt hơn, rồi nói với hắn: “Ninh Hiên, em cũng yêu anh! Yêu siêu cấp vô địch luôn!”

Hắn cười sung sướng, hai mắt hiện ra không biết bao nhiêu là bông hoa có tên gọi Hạnh phúc.

Tôi sức nghĩ tới thời hạn ba ngày, lập tức cảm giác hạnh phúc mê đắm chìm vào tận xương tủy vừa rồi tan biến, chỉ còn lại đau khổ ngập trời rợp đất.

Sợ Ninh Hiên nhận ra sự biến đổi của mình, tôi vội vàng quay đi nhìn vào điện thoại của hắn. Nhìn những bức ảnh của mình, nhớ lại chuyện cũ, trong lòng quả thật vừa vui vừa buồn. Nỗi buồn vui lẫn lộn này đã xác định đinh ninh rằng tôi và Ninh Hiên nhất định không có ngày mai.

Bức hình cuối cùng hiện lên, mắt tôi dán chặt vào màn hình, toàn thân cứng đờ vì kinh ngạc.

Tôi hơi kích động quay sang hỏi hắn: “Anh chụp cái này à?”

Hắn chậm rãi gật đầu: “Ừ.” Hắn đưa tay lên dịu dàng vuốt ve khuôn mặt tôi, nhìn vào mắt tôi, đẩy mắt hắn tha thiết chất chứa bao tình cảm chan chứa không diễn tả được bằng lời, hắn nói: “Em chẳng hỏi tại sao anh lại yêu em còn gì? Anh định đợi đến lúc chúng mình cưới nhau rồi động phòng hoa chúc mới trả lời. Nhưng em đã phát hiện ra rồi thì bây giờ anh nói cho em biết cũng được!”

Bức ảnh cuối cùng trong điện thoại của Ninh Hiên chụp tôi khi còn chưa tốt nghiệp đại học. Khi đó gần khu nhà tôi có một chợ cóc nhỏ. Tôi trong bức hình đang lơ ngơ đứng cười ngu si trước một đồng dưa chuột, rau cải, cà tím.

Tôi ngoảnh đầu sang hỏi Ninh Hiên: “Sao anh lại có ảnh của em từ thời đó! Ngày đấy em còn chưa biết anh là ai mà!”

Ninh Hiên có vẻ khó khăn nói: “Nhưng anh biết em.”

Tôi gặng hỏi hắn chuyện là như thế nào, hiếm hoi lắm mới thấy hắn ngượng ngùng, rủ rủ kể tôi nghe mọi chuyện.

Tôi không khỏi than thở: “Hóa ra em lại có ma lực vô biên đến thế cơ đấy! Đến chính em cũng không biết nữa!”

Hắn bật cười: “Phải nói là anh bị trúng tà.”

Tôi lườm hắn một cái, hỏi: “Lúc chụp ảnh này anh bao nhiêu tuổi?”

Hắn nói: “Mười sáu.”

Tôi thè lưỡi nói giọng cảm thán: “Thế tức là anh mới vào cấp Ba? Trời, đúng là anh phát triển sớm kinh khủng khiếp!”

Hắn kéo tôi lại, ôm gọn vào lòng. Tôi vùi mặt vào hõm cổ hắn, cảm xúc trào dâng. Mũi hắn kề sát bên tai tôi, khẽ nói: “Anh biết một bài hát tên là ‘Yêu em đâu chỉ đôi ngày’, Nhã Nhã, anh yêu em cũng không chỉ trong đôi ba ngày thôi đâu. Anh yêu em còn nhiều hơn nhiều hơn rất nhiều so với những gì em biết!”

Tôi vút điện thoại sang một bên, vùng dậy cười lên người Ninh Hiên, nói: “Ninh Hiên, anh kích thích dục vọng của em rồi đấy! Bây giờ em muốn cưỡng đoạt anh!”

Ninh Hiên giữ hông tôi: “Được... tốt nhất là em... em cứ cưỡng đoạt anh suốt đời!”

Trong lúc ý loạn tình mê, hai tiếng “suốt đời” làm tôi giật mình choàng tỉnh khỏi cơn say điên đảo.

Suốt đời.

Suốt đời với người khác là mãi mãi.

Còn với tôi, suốt đời chỉ có ba ngày ngắn ngủi.

Suốt ba ngày, tôi và Ninh Hiên như hai ngọn dây leo, quấn lấy nhau một phút cũng không nở rời.

Dẫu tôi muốn đánh đổ một nửa số năm dương thọ của mình để có thêm một đêm nữa, dẫu cho từng giây từng phút tôi đều quý trọng, không dám chớp mắt, tôi vẫn chẳng thể nào ngăn cản được ngày thứ tư tàn nhẫn trôi đến.

Cẩn rằng kìm nén nỗi buồn trong lòng, tôi khẽ nhấc cánh tay Ninh Hiên đang để hờ trên eo mình ra, không dám nhìn hắn lâu hơn, sợ nếu nhìn sẽ lại phải bổ nhào vào lòng hắn, không thể ra đi được nữa.

Tôi hít một hơi thật sâu, tưởng chừng làm như vậy sẽ có đủ sức mạnh để ra đi.

Khi chân tôi vừa lê đến mép giường, cánh tay của Ninh Hiên bỗng từ phía sau vắt mạnh lên người tôi.

Tôi sợ chết khiếp nhưng không dám thốt ra tiếng, sợ mở miệng sẽ bại lộ ý định lảng lảng muốn ra đi.

Hắn ôm tôi từ phía sau, nặng nề nói: “Nhã Nhã, em lại định bỏ đi à? Em lại muốn rời xa anh đúng không?”

Toàn thân tôi bắt đầu run dữ dội không sao kiểm soát nổi. Tôi vội quay người lại, ôm đầu Ninh Hiên vào trước ngực, nhẹ nhẹ vuốt ve hân: “Nói luyên thuyên gì thế?”

Ninh Hiên ôm eo tôi, cánh tay siết chặt, hân nói: “Anh không luyên thuyên. Sáu năm trước trên bờ biển em cũng như thế này, ngọt ngào, dịu dàng khiến anh hạnh phúc như được lên thiên đường. Nhưng hôm sau, vừa về đến thành phố A em đã trở mặt ngay. Sau đó thì biến mất không một lời báo trước cũng không một lý do, không cần biết anh có chịu đựng nổi hay không, đột nhiên em biến mất, làm anh từ thiên đường bỗng rơi xuống địa ngục!” Nỗi đau đớn nặng sâu chất chứa trong giọng hân, “Nhã Nhã, em không thể lại rời bỏ anh, thật đấy, em mà bỏ anh lần nữa, anh sẽ chết! Anh thực sự sẽ chết đấy!”

Chữ “chết” đó, hân nói ra rất từ từ, rất khê khàng, nhưng lại rất dứt khoát và kiên quyết.

Trái tim tôi rối bời như bị quần chằng chịt bởi vô số muộn phiền, nước mắt nổi tiếp trào ra khỏi khóe mi không sao ngăn được, từng giọt từng giọt lăn từ trên mặt tôi xuống mặt hân, nóng bỏng đốt cháy trái tim tôi, cũng thiêu đốt cả trái tim hân.

Nên làm sao đây? Trái tim tôi hoàn toàn loạn rồi.

Ninh Hiên truy hỏi tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tôi chỉ biết khóc, không nói nổi lời nào.

Hân nhìn tôi, hơi thở dốc gấp gáp, hai bàn tay siết chặt thành nắm đấm, các khớp xương nổi lên xanh xanh trắng trắng.

Bỗng nhiên điện thoại của tôi đổ chuông ầm ĩ, tôi hoảng hốt bật dậy khỏi giường, chạy ra nghe điện thoại. Ninh Hiên cũng dậy theo, nhanh chân đứng chặn trước mặt tôi. Tôi vội vàng đẩy hân ra. Thấy bộ dạng hoảng loạn của tôi, vẻ mặt hân lại càng trở nên u ám nặng nề.

62. Xảy ra chuyện gì?

Một tay Ninh Hiên giữ chặt hai cổ tay tôi, khống chế cử động của tôi. Cánh tay còn lại của hân với lấy chiếc điện thoại đang đổ chuông điên cuồng ở trên bàn.

Hân nhìn số gọi đến, sắc mặt lập tức biến đổi, giọng nói lộ rõ nỗi kinh ngạc vì không thể tin vào mắt mình.

Hân ngoảnh đầu lại nhìn tôi, đôi lông mày nhíu sâu, mặt tái mét, lên giọng hỏi: “Bố anh?!”

Ninh Hiên nhìn tôi, nét mặt đầy ngạc nhiên nghi hoặc, bật loa ngoài rồi ấn phím nhận cuộc gọi. Từ điện thoại phát ra lời cảnh báo: “Ô Nhã, hôm nay là ngày cuối cùng, mong cô nhanh chóng rời khỏi con trai tôi, nếu không chắc chắn bố cô sẽ phải vào tù, về chuyện này, cô không cần phải nghi ngờ gì đâu.”

Ninh Hiền nhíu chặt hai hàng lông mày, khe thở gấp, giờ điện thoại lên trong nỗi hoài nghi và phần nộ, ánh mắt không rời khỏi tôi lấy một giây. Bàn tay hắn đang giữ tôi càng siết chặt hơn. Tôi cúi mặt, không dám đối diện với ánh mắt dò hỏi đầy thương tích của hắn.

Trong điện thoại vang lên mấy tiếng “A lô”, “A lô”. Tôi hơi ngẩng đầu lên, thấy Ninh Hiền cho điện thoại đến trước miệng hắn, khuôn mặt lạnh băng không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào, giọng điệu tuy đều đều nhưng lại khiến người ta có cảm giác vô cùng hung dữ.

Hắn nói rành rọt vào điện thoại: “Bố, nếu bố khiến bố cô ấy phải ngồi tù, nếu bố lợi dụng điều này để uy hiếp bắt cô ấy rời bỏ con, vậy bố và con, chúng ta sẽ không còn quan hệ gì nữa!”

Ninh Hiền nói xong liền ngắt máy, cũng tắt luôn nguồn, sau đó vẫn giữ chặt tay tôi, kéo tôi đến ngồi xuống giường. Hắn nhìn tôi không chớp mắt, hai hàng lông mày nhíu chặt, ánh mắt chứa đựng một nỗi đau không thể nói thành lời. Nỗi đau này lại xuất phát từ hai người hắn thương yêu nhất, một người ép buộc người kia rời bỏ hắn, người kia yếu đuối chịu thỏa hiệp, hơn nữa không một ai nói gì với hắn về chuyện này. Cả hai người đều tưởng như thế là tốt cho hắn mà không hề nghĩ tới một ngày, khi biết được chân tướng sự việc thì hắn mới chính là người đau khổ hơn hết.

Không một ai nói với hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chúng tôi đã tước bỏ toàn bộ quyền quyết định của hắn. Hắn bị bịt mắt trong bóng tối, chỉ có thể tiếp nhận kết quả mà chúng tôi mang lại chứ hoàn toàn không biết được nguyên do của tất cả những gì hắn phải đón nhận.

Ninh Hiền nhìn tôi, hỏi: “Tô Nhã, tại sao? Tất cả những chuyện này rốt cuộc là thế nào?” Giọng nói của hắn mang nỗi đau khôn tả.

Tôi nhìn hắn cười, cười mà giàn giụa nước mắt.

Tất cả những chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Sáu năm trước, thư ký Đường trong văn phòng hiệu trưởng, người đàn ông xa lạ tôi thấy quen quen nhưng không thể nhớ ra đã gặp ở đâu, đã đưa tôi rời khỏi trường đến trước một căn nhà nhỏ màu trắng. Tôi nói với ông ta gia đình tôi không có tiền, bắt cóc tôi chẳng có lợi gì đâu. Ông ta nói ông ta không có ý định làm chuyện xấu xa đó.

Tôi nói, vậy thì xin hỏi ông đưa tôi đến đây có chuyện gì?

Ông ta trả lời, ông ta không phải là người có việc cần tìm tôi.

Tôi hỏi là ai. Ông ta đáp lại bằng câu trả lời kinh điển trong các bộ phim: Cô đi vào rồi sẽ biết.

Và tôi đã đi vào tòa nhà đó. Và tôi đã biết ai là người muốn gặp tôi.

Đẩy cửa bước vào, đập vào mắt tôi đầu tiên là một người trung tuổi bình bình khí khái. Tôi lịch sự chào ông ta, đề đặt hỏi có phải ông ta cần tìm tôi. Tôi đã dò hỏi ông ta thế này: Tiên sinh, hình như tôi không biết ông, không biết ông tìm tôi có việc gì?

Con người trung tuổi ngồi phía sau bàn giấy to tướng đó mỉm cười giới thiệu với tôi tên ông ta là Trình Viễn Thiên. Tôi nghe cái tên này mình đã gặp ở đâu rồi, thì lúc đó ông ta đã nói tiếp: “Tôi là bố của Ninh Hiên.”

Tôi ngỡ ngàng “A” lên một tiếng. Tôi nói: “Không đúng, bố của Ninh Hiên thì đáng ra phải mang họ Ninh chứ?”

Trình Viễn Thiên cười ha hả bảo tôi: “Vì phải giấu tung tích nên nó được mang họ mẹ trong thời gian đi học.”

Tôi gật đầu đáp: “Ồ, ra là vậy.” Sau đó đứng lặng người. Sau đó lòng ớn lạnh. Sau đó cảm thấy dường như trước mắt nứt ra một cái khe rất to rất rộng. Ninh Hiên đứng trước mặt tôi, ở bờ bên kia khe, cái khe có tên “Lệnh cha mẹ”.

Bỗng tôi thấy trên mặt bàn ông ta có mấy lá thư, lảng máng đọc được, hình như trên đó viết “Kính gửi phó chủ tịch tỉnh Trình”.

Ý thức của tôi như vừa có tia chớp xẹt qua, chợt sáng sủa và minh mẫn hẳn lên.

Ông ta tên là Trình Viễn Thiên, ông ta vốn là phó chủ tịch tỉnh! Ông ta chính là người mà mấy hôm trước bố mẹ đã nhắc đến, ứng cử viên sáng giá nhất cho vị trí chủ tịch tỉnh.

Song, ông ta cũng là bố của Ninh Hiên!

Ông ta đi thẳng vào vấn đề, yêu cầu tôi rời xa Ninh Hiên. Ông ta nói với tôi: “Tôi không ngại nói thẳng với cô thế này. Con trai tôi mới mười tám tuổi, vẫn đang là học sinh trung học. Còn cô lại là cô giáo của nó. Nếu để người ta biết được rằng thằng con trai mới mười tám tuổi vẫn đang ngồi trên ghế nhà trường của tôi hện hò cùng cô giáo dạy Toán của nó, thì chắc chắn sẽ xảy ra một vụ bê bối không nhỏ. Tôi đang tranh cử chức vụ chủ tịch tỉnh, bê bối kiểu này sẽ là một đòn chí mạng đối với con đường thăng quan tiến chức của tôi. Vì thế điểm đầu tiên, xuất phát từ góc độ lợi ích của mình, tôi yêu cầu cô hãy tránh xa con tôi ra.”

Toàn thân tôi lạnh cóng. Tôi rất muốn biết làm thế nào mà đường đường một phó chủ tịch tỉnh hằng ngày bận trăm công nghìn việc như ông ta lại có thể thừa thời gian rỗi để biết tôi và con trai ông ta đang hện hò.

Hai hàm răng của tôi hình như đang va vào nhau cầm cập. Tôi hỏi: “Còn điểm thứ hai ạ?”

Ông ta đứng dậy, lục tìm một bức thư trên mặt bàn đưa cho tôi, rồi lại lôi từ ngăn kéo ra một tập hồ sơ đặt trước mặt tôi, nói: “Đọc những thứ trong này xem.”

Tôi run rẩy mở thư, lôi ra một xấp ảnh. Khi những hình ảnh trong đó đập vào mắt tôi, tôi hổ thẹn chỉ muốn chết luôn cho xong.

Không thể nhìn nổi!

Không biết lúc đó sắc mặt tôi trắng bệch hay xanh xám nữa. Toàn thân tôi lạnh run. Tôi cảm thấy lòng tự trọng của mình đang tróc ra từng mảng. Đứng trước con người xa lạ này, tôi không có nổi một cái hổ để chui xuống.

Tôi hận không thể lập tức ngắt xỉu để thoát khỏi khoảnh khắc tàn nhẫn ngoài sức chịu đựng này. Nhưng Trình Viễn Thiên lại kiên quyết bắt tôi tỉnh. Ông ta nói rành rọt từng chữ: “Nhìn mặt sau của bức ảnh!”

Tôi làm theo lời ông ta, lật mặt sau ảnh ra xem. Trên đó dán chỉ chút những chữ không biết được cắt từ báo hay tạp chí, từng chữ nối tiếp từng chữ tạo ra một đoạn tin ác độc tố giác tôi: Tôi là một người rất ái mộ Ninh Hiên. Tôi yêu anh ấy. Tôi không cần biết đời này tôi có thể có được anh ấy hay không. Nhưng bất kể thế nào, tôi tuyệt đối không cho phép cô gái này làm người yêu của anh ấy! Nếu bọn họ còn ở bên nhau, tôi sẽ công bố những bức ảnh này...

Trình Viễn Thiên nói: “Cô có biết một khi những bức ảnh này được phát tán thì hậu quả sẽ thế nào không? Không chỉ quan lộ của tôi sẽ vì thế mà kết thúc ngay lập tức, mà tương lai của cô và con trai tôi cũng sẽ bị hủy hoại từ đó!”

Bức ảnh tuột khỏi tay tôi rơi xuống đất. Tôi đứng đờ ra không biết phải làm sao. Tôi tưởng đây đã là đỉnh điểm của tàn khốc, thế nhưng tôi quá ngây thơ. Đối với một người xui xẻo, sự tàn khốc không bao giờ có đỉnh điểm.

Trình Viễn Thiên giơ tập hồ sơ ra trước mặt tôi, lạnh lùng nói: “Mở cái này ra!”

Tôi rầm rập làm theo lời ông ta như một cái máy.

Trong túi hồ sơ là một tập tài liệu dày, trong đó ghi chép chi chút các khoản tiền mà mới nhìn tôi đã giật mình, cuối cùng cộng lại thành một con số khổng lồ. Bên cạnh con số đó có ghi chú: số tiền đồng chí Tô Thịnh Cường biến thủ để mua cổ phiếu.

Đọc ba chữ Tô Thịnh Cường, tôi cảm thấy cả thế giới quay cuồng, điên đảo. Tôi hoa mắt, chóng mặt, lão đảo như đang ngồi xe chạy trên đường núi, toàn bộ cảnh vật xung quanh đều trở nên mơ hồ không thật chút nào.

Tô Thịnh Cường.

Đó là, bố tôi!

Chẳng trách dạo này cả bố lẫn mẹ có vẻ lo nghĩ âu sầu thế, hóa ra là vì chuyện này! Chính là chuyện này!

Tôi phải vịn chặt vào mép bàn mới có thể miễn cưỡng đứng vững.

Những lời nói của Trình Viễn Thiên chính là cực hình dã man nhất trên đời này, từng câu từng chữ như đang lắng trệ linh hồn tôi: “Cô biết không, chỉ cần tập tài liệu này được gửi lên trên, thì bố cô sẽ lĩnh án hai mươi năm tù là ít nhất.” Nói tới đây, ông ta dừng lại nhìn tôi, đợi tôi tự hiểu ra hàm ý.

Nhưng tôi vẫn cứ ngơ ngẩn như khúc gỗ mục, vẫn không tuyệt vọng hỏi ông ta: “Đây có phải là lời đe dọa không?”

Ông ta cười nhạt gật đầu với tôi. Nụ cười của ông ta rất đúng chuẩn mực của các vị quan chức, rất nhã nhặn, lịch sự nhưng lạnh lẽo không nói thành lời.

Tôi khóc, bật khóc trong lo sợ, tôi nói với ông ta: Không. Đó là những giọt nước mắt không thể tin được vào hiện thực tàn khốc này. Tôi muốn trốn chạy nhưng lại phát hiện ra hoàn toàn không có đường rút lui, nên chỉ còn biết hoảng loạn bật khóc.

Nhưng tôi không thể rời bỏ Ninh Hiên. Rời xa hẳn có khác nào cầm dao tự cắt da thịt mình.

Trình Viễn Thiên nhặt bức ảnh dưới đất lên, gộp cùng với tập hồ sơ, ném đến trước mặt tôi, lạnh lùng nói: “Cô bắt buộc phải tránh xa con trai tôi, nếu không cô cứ về nhà mà đợi đến lúc tiễn bố cô vào tù!”

Tôi vẫn ngu ngốc lên tiếng đấu tranh: “Nhưng con trai ông yêu tôi! Ông làm thế này không sợ cậu ấy cắt đứt quan hệ ư?”

Trình Viễn Thiên, bố của Ninh Hiên, phó chủ tịch tỉnh sắp trở thành chủ tịch tỉnh, nghe xong câu hỏi của tôi, khẽ vỗ tay, bật cười nói: “Hỏi hay lắm!” Ông ta nói: “Tô Nhã, cô giáo Tô, vậy tôi cũng hỏi cô một câu tương tự: cô không sợ, tôi và con trai tôi sẽ cắt đứt quan hệ ư?”

Như con cáo già hung hăng sừng sộ, gian tà quỷ quyệt, ăn thịt người không nhả xương đã thành tinh nghìn năm tuổi, ông ta cười tít mắt hỏi tôi, nhưng đằng sau tiếng cười đó là giọng nói độc ác, uy hiếp tột cùng: “Cô không sợ tôi và con trai tôi sẽ cắt đứt quan hệ ư? Tôi là người thân duy nhất của nó trên đời này. Tất cả những gì tôi làm tất nhiên đều vì muốn tốt cho nó, vì tình yêu dành cho nó. Tôi có thể dựa vào địa vị và khả năng của mình để bảo trợ cho nó một tương lai xán lạn. Thế còn cô? Cô có thể mang lại điều gì cho nó? Ngoài trừ thứ trống rỗng các người vẫn hay gọi là tình yêu? Thân bại danh liệt! Phản bội lại bố đẻ! Cô và nó quyết theo đuổi thứ tình yêu mù quáng dễ thay đổi này rồi lo lắng sợ hãi coi chừng phán đoán tâm tình lẫn nhau, nó sẽ thường xuyên phải lo nghĩ làm sao để cô quên được sự thật rằng chính bố nó là

người tổng bố cô vào tù; cô sẽ lúc nào cũng lo nghĩ làm thế nào mới khiến nó quên rằng chính vì cô mà nó đã đoạn tuyệt với người thân duy nhất của nó trên đời này. Hai người sống với nhau nhưng cứ phải dè dặt và lo âu như thế, ngày này qua ngày khác, sau đó rồi cũng có một ngày, lo lắng trong lòng sẽ biến thành nỗi oán giận hiện thực, một loại oán hận lẫn nhau chỉ có phát triển theo hướng ngày càng tồi tệ! Cô sẽ hận, nếu không vì nó thì bố cô đã không phải ngồi tù; nó sẽ hận, không vì cô thì nó đã không đoạn tuyệt với bố nó. Dần dần hai người sẽ nảy sinh những mối bất đồng, rồi dần dần xa nhau, căm hận lẫn nhau và cuối cùng cái được gọi là tình yêu cũng sẽ chẳng mang lại kết quả tốt đẹp gì!”

Tôi chưa bao giờ tưởng tượng được ngôn ngữ và giọng điệu của con người lại có thể tàn nhẫn đến mức này, như ngọn roi dài treo lủng lẳng đầy những lưỡi dao sắc nhọn hung bạo quất mạnh vào cơ thể và trái tim mà tôi không thể né tránh, hết roi này đến roi khác làm tôi đau đến tê liệt, hết roi này đến roi khác làm trái tim tôi chết cứng, hết roi này đến roi khác, làm mất tôi không còn nhìn thấy hạnh phúc và hy vọng nữa.

32. Chương 63 - 64

63. Bí mật của năm đó

Ngày hôm đó, tôi chỉ muốn chết quách đi cho rảnh nợ. Thế mà những điều cay nghiệt đó đâu đã hết, ông ta vẫn tiếp tục những lời độc địa của mình: “Tôi yêu con trai tôi, đây là thứ tình yêu xuất phát từ máu mủ ruột rà. Tôi sẽ dồn hết sức và khả năng của mình để bảo vệ nó, cho nó một cuộc sống tốt nhất. Tôi tin là con trai tôi cũng yêu tôi như vậy. Cô giáo Tô, cô hãy nghĩ về bố mình. Cô có thể vừa đứng nhìn bố ruột của mình vào tù và yêu đương hẹn hò với con trai của kẻ đã tổng bố mình vào tù được không? Hơn nữa chính cô cũng là người khiến bạn trai mình thân bại danh liệt, đoạn tuyệt tình cha con, tất cả đều do cô gây nên! Cô có dám không?”

Cô có dám không?

Ba tiếng này vang lên như một cơn ác mộng mà nhiều năm sau vẫn tiếp tục vang vọng bên tai tôi, kéo tôi giật mình tỉnh khỏi cơn mơ, làm trái tim tôi như bị cắt nát thành nhiều mảnh, khiến nước mắt tuôn đầm đìa khuôn mặt tôi.

Cô dám không?

Cô dám không?

Đúng vậy, đúng vậy.

Tôi không dám, tôi không thể!

Các thầy cô trong trường Trung học số 1 văn đồn Ninh Hiên xuất thân gia thế phi phàm. Bốn chữ gia thế phi phàm này quả đúng với hần.

Sáu năm trước, Trình Viễn Thiên là phó chủ tịch của tỉnh, sáu năm sau, ông ta đã là chủ tịch tỉnh từ lâu rồi. Ông ta là bố của Ninh Hiên, vì thế Ninh Hiên còn có một tên nữa là Trình Hải. Thực ra đây mới là tên thật của hắn.

Ninh Hiên hỏi tôi những bức ảnh đó chụp gì?

Tôi nói cho hắn biết, những bức ảnh đó được chụp ở khu rừng nhỏ trong công viên gần trường, chụp lại cảnh hôn nhau nóng bỏng của chúng tôi và toàn bộ quá trình tôi dùng tay giúp hắn “phóng máy bay”.

Ninh Hiên lặng nhìn tôi một lúc lâu, rồi kéo mạnh tôi vào lòng, ôm thật chặt, giọng hắn khàn khàn thì thầm: “Nhã Nhã, em ngốc quá! Tại sao phải một mình chịu đựng như vậy!”

Tôi tựa vào ngực hắn, khoe miệng nhếch lên. Đến tôi cũng không biết rốt cuộc mình đang cười hay đang khóc nữa.

Tại sao lại ngốc nghếch như thế! Tại vì tình yêu. Nam nữ trên đời một khi đã yêu thì có mấy ai không trở nên ngốc nghếch đâu.

Chúng tôi cùng suy nghĩ xem ai là người chụp những bức ảnh đó, phán đoán xem rốt cuộc có những ai là người ái mộ Ninh Hiên.

Tôi nói: “Em vẫn luôn cảm giác người này chính là Điền Uyển Nhi. Nếu không có em xuất hiện thì có khi cô ta đã được ở bên anh rồi. Em nghĩ chắc chắn năm đó cô ta đã rất ghen tị và căm hận em.”

Ninh Hiên trầm ngâm một lát rồi nói: “Thảo nào lần đầu tiên chúng ta gặp nhau khi anh vừa về nước, em đã hỏi anh Điền Uyển Nhi thế nào rồi, hóa ra là liên quan đến chuyện này!” Hắn dừng lại một lát, đôi lông mày biểu lộ sự hoài nghi, nói tiếp: “Sau khi ra nước ngoài, chỉ có hai năm đầu tiên là Điền Uyển Nhi thường hay tìm đến anh nhưng anh cũng chẳng quan tâm đến cô ta. Sau đó có thể cô ta tự thấy chán nên không thấy đến tìm anh nữa. Về sau cô ta chuyển đến thành phố nào anh cũng không biết. Anh chưa bao giờ cho cô ta bất kỳ hy vọng mập mờ nào nhưng cũng không ngờ cô ta lại có những suy nghĩ và hành động cực đoan như vậy. Phụ nữ mà đã cố chấp thì quả là đáng sợ.”

Ninh Hiên nói phụ nữ mà đã cố chấp thì đúng là đáng sợ, đáng sợ ở tinh thần kiên cường bất khuất không thể lay chuyển được. Hắn nói tôi và Điền Uyển Nhi đều là những người phụ nữ cố chấp. Nhưng hai chúng tôi hoàn toàn không giống nhau. Hắn nói Điền Uyển Nhi cố chấp theo kiểu khi đã yêu một người thì chỉ muốn chiếm hữu người đó bằng được còn tôi cố chấp theo kiểu khi đã yêu một người thì lại chỉ muốn người đó được hạnh phúc.

Những lời Ninh Hiên nói làm tôi cảm động không nói nên lời. Thì ra, trong trái tim hắn, bất luận tôi có thế nào, có làm gì thì hắn cũng tìm được những lý lẽ đẹp để đánh bóng cho tôi.

Tôi xúc động nói: “Qua bao năm rồi. Điền Uyển Nhi cũng không ở bên anh, nên em nghĩ hay em và anh vẫn có cơ hội làm lại từ đầu, hoặc những suy nghĩ cố chấp trong lòng Điền Uyển Nhi đã tan biến rồi. Vì

thế, Ninh Hiên, anh biết không, thực ra vào một buổi sáng nào đó em đã hạ quyết tâm tìm đến anh, cho dù anh có chỉ trích mắng mỏ cay độc, có xua đuổi, có châm chọc cạnh khóe thế nào cũng được, lòng em đã hạ quyết tâm muốn được làm lại từ đầu cùng anh. Nhưng đúng vào buổi sáng hôm đó, hy vọng vừa mới được thấp sáng thì bố anh điện thoại đến.”

Sáng hôm đó tôi đã định lấy hết dũng khí đến tìm Ninh Hiên.

Tôi đã chuẩn bị tinh thần ứng phó với mọi khả năng sẽ xảy ra, tốt thì được chấp nhận xấu thì bị cự tuyệt, tất cả đã sẵn sàng.

Tôi cảm thấy mình như được tái sinh một lần nữa, tràn đầy sức sống.

Sau đó đột nhiên điện thoại của tôi đổ chuông. Tâm trạng tôi đang vui nên cũng cảm thấy tiếng chuông điện thoại vui tai hơn thường ngày.

Tôi nghe điện thoại, vui vẻ chào hỏi lịch sự với một số điện thoại lạ: “Xin chào, tôi là Tô Nhã, xin hỏi ai đây ạ?”

Người đó chỉ thản nhiên đáp lại hai tiếng: “Là tôi.”

Chỉ hai tiếng này thôi cũng đủ để quảng tôi từ trên đỉnh núi hạnh phúc xuống vực thẳm đau khổ và sợ hãi.

Tôi hỏi người đó: “Sao ông biết được số điện thoại của tôi?”

Đáp lại vẫn là câu trả lời rất thân thiện: “Điều tra qua một chút là được.”

Tôi chỉ biết cười khổ. Người ta chỉ cần điều tra “qua” một chút thôi thì trăm phương ngàn kế tìm cách lẩn tránh của tôi đều bị phát giác hết. Con người dễ dàng bị thâm tóm như tôi, sao có thể phản kháng lại họ đây?

Người bên kia đáp lại còn lạnh lùng hơn tôi trăm triệu lần.

Bố của Ninh Hiên, Chủ tịch tỉnh Trình Viễn Thiên nói với tôi: “Tôi lại nhận được những bức ảnh của sáu năm trước, có điều lần này không phải thư mà là bưu kiện. Tôi đã cho người điều tra và biết dịch vụ chuyển phát bưu kiện này là ở nước ngoài. Nội dung bên trong bưu kiện đó rất đơn giản, nếu cô và con trai tôi ở bên nhau, người này sẽ phát tán tất cả những bức ảnh này ra khắp thế giới. Vì thế, Tô Nhã, mong cô hãy rời xa con trai tôi, hãy nghĩ đến tiền đồ của nó, nghĩ đến cha cô!”

Tôi nói với Ninh Hiên: “Em đoán chắc Điền Uyển Nhi rất hận em, nhưng đúng là không thể ngờ được cô ta lại hận đến mức này. Đã sáu năm rồi, sáu năm trời vẫn chưa đủ để xóa hết sự ghen ghét phụ nữ dành cho nhau. Em từng nghĩ chúng mình đã phải xa nhau gần ấy năm, có lẽ đã đến lúc em cần nắm lấy cơ hội

được quay trở về bên anh. Thế nhưng em đã nhầm, hóa ra vẫn không thể được! Có lẽ trên đời này bất cứ cô gái nào cũng có thể đến được với anh, riêng chỉ mình em là không thể! Nếu người đó là em, nhất định cô ta sẽ không dừng tay!”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Ninh Hiên, nhìn vào mắt hắn, nghĩ tới sự xa cách bất đắc dĩ bao năm qua, nỗi đau khổ sâu trong lòng lại trào dâng không thể kiềm chế. Tôi đưa tay lên mắt hắn, qua làn nước mắt giàn giụa, ngũ quan đẹp đẽ của hắn dần trở nên mơ hồ, nhưng cảm giác nóng hổi dưới lòng bàn tay tôi là thực. Tôi nghẹn ngào hỏi: “Ninh Hiên, chúng ta phải làm thế nào bây giờ? Em không muốn những bức ảnh đó bị phát tán ra ngoài, em không muốn anh và bố anh đoạn tuyệt quan hệ, em không muốn bố em phải ngồi tù! Em lại càng không thể chia tay với anh! Nhưng anh nói xem, chúng ta nên làm thế nào đây?”

Ninh Hiên vừa giúp tôi lau nước mắt vừa hôn lên mũi, lên mắt, lên miệng và lên trán tôi, nhẹ nhàng nói: “Nhã Nhã, em yên tâm, nhất định anh sẽ không cắt đứt quan hệ với bố, anh cũng sẽ không để bố em phải ngồi tù! Anh thà để thân bại danh liệt, có thể không có gì hết, có thể bị cả thế giới cười vào mặt, anh đều không quan tâm! Tất cả những điều đó quá nhỏ nhặt so với việc phải xa rời em!” Nói đến đây sắc mặt hắn vừa tức giận vừa xót xa. “Tô Nhã, em có biết trong lòng anh giận đến thế nào không? Vì lo nghĩ cho tiền đồ của anh mà em có thể rời xa anh đến sáu năm trời? Tại sao không nói cho anh biết những chuyện này? Em dựa vào cái gì mà cho rằng làm như thế sẽ tốt cho anh? Em có biết sáu năm nay, không có em anh đã sống khốn khổ thế nào không! Nói cho em biết, anh không hề vui! Lựa chọn của em làm anh không vui chút nào! Em không phải muốn tốt cho anh mà là hành hạ, giày vò anh một cách ngu xuẩn!”

Hắn càng nói càng giận, xoay mình đè chặt tôi xuống giường, trong mắt hắn, hai ngọn lửa giận dữ đang cháy bùng bùng, hắn giận dữ hôn tôi điên cuồng như để trừng phạt. Hắn gặm nhấm môi tôi không ngừng nghỉ, nói với tôi như đang đau đớn đến đỉnh điểm: “Nhã Nhã, đừng vì tiền đồ của anh, danh dự của anh mà rời xa anh nữa, thà rằng anh không có tiền đồ, không có danh dự, không có địa vị còn hơn là không có em, không có em tất cả những thứ đó hoàn toàn chẳng là cái xxx gì đối với anh!” Hắn kích động đến nổi văng tục, “Chỉ cần có em ở bên cạnh, cho dù có bị phát tán ảnh khỏa thân trên khắp thế giới anh cũng chẳng thấy làm sao, không thành vấn đề!”

Trong đáy mắt của Ninh Hiên, ngoài tình cảm dạt dào sâu đậm còn có những giọt nước mắt óng ánh.

Phải rồi, sao tôi có thể quên, năm đó, đến lòng tự trọng cao quý của một trang thiếu niên hắn cũng sẵn sàng vì tôi mà vứt bỏ không sót lại một chút nào, vậy thì còn điều gì mà hắn không thể từ bỏ được?

Tôi vòng tay ôm cổ Ninh Hiên, gật đầu, sụt sịt cười, “Sau này trên mạng chắc sẽ có một trang về phóng máy bay đấy!” Vẫn sụt sịt, tôi nói tiếp: “Nhan sắc của anh không đến nỗi, chắc sẽ thu hút lắm đấy!”

Hắn cũng phì cười: “Cô nhóc ngốc này, anh bị người ta nhìn thấy hết chẳng lẽ em lại không ghen à? Còn vô tâm vô tính sung sướng cười thế này nữa!”

Tôi lại không ngăn được hai giọt nước mắt lăn ra từ khóe mắt: “Ninh Hiên, em già rồi, đã không còn là cô nhóc lâu rồi!”

Ninh Hiên cúi xuống hôn tôi, vừa hôn vừa thầm thì: “Không già! Em vẫn là Nhã Nhã của anh! Nhã Nhã của tám năm trước đứng hát nghêu ngao bên ngoài quán cơm, Nhã Nhã xiên rau cải giúp vợ chồng bác bán

đồ nướng gần nhà, Nhã Nhã bán rau giúp bà Tô ngoài chợ; Nhã Nhã của sáu năm trước đứng trước mặt anh hùng hăng nói tôi là cô giáo cậu, chúng ta không thể được; Nhã Nhã anh yêu tha thiết bao năm nay!”

Ninh Hiên! Ninh Hiên! Rốt cuộc anh muốn em phải yêu anh nhiều đến thế nào đây!

Ninh Hiên, Ninh Hiên! Có thể trái tim em rung động muộn hơn anh hai năm nhưng chắc chắn tình yêu của em cũng sâu đậm như anh vậy.

Kể cũng thật đáng mỉa mai, bí mật vướng bận trong lòng suốt sáu năm trời này vốn là những chuyện không thể nói ra, khiến người ta dường như không dám chạm vào mà chỉ biết sợ hãi tìm cách lẩn tránh. Như đi vào một góc chết, không biết rằng quay đầu lại đã là khung trời mênh mông, nên cứ run rẩy cầm đầu bước vào góc tối ấy, không ngừng nghĩ.

Nhưng một khi bí mật này bị lộ, khi xác định không còn cách nào khác đối mặt với nó, tôi mới nhận ra, thực tế thì cái gọi là hậu quả tồi tệ cũng không có gì quá ghê gớm.

Trước kia tôi sợ nếu mình không rời bỏ Ninh Hiên, sẽ làm hại đến tiền đồ và danh tiếng của hắn, sẽ phá hoại tương lai của hắn.

Nhưng cũng như Ninh Hiên đã nói, tôi làm vậy chỉ là vì편견 cho rằng như vậy sẽ tốt với hắn, chứ thực ra hắn không hề vui sướng chút nào, thực ra hắn thà sắm vai nam chính trong vụ bê bối lộ ảnh nóng còn hơn phải xa tôi đến sáu năm trời đằng đẳng.

Sáu năm, chúng tôi đã lãng phí quãng thời gian sáu năm như vậy đấy.

Dù tiếc nuối vô cùng nhưng hắn không trách tôi nữa, bởi hắn biết tất cả những gì tôi đã chọn, những gì tôi đã làm, đều xuất phát từ một lý do, tôi yêu hắn.

Ninh Hiên bảo tôi không cần lo lắng gì cả, bất luận là chuyện về những bức ảnh hay chuyện tù tội của bố tôi. Hắn định về thành phố A ngay một chuyến. Hắn nói hắn sẽ nghiêm túc nói chuyện với bố hắn. Hắn nói nhất định hắn sẽ không để bố tôi phải đi tù. Sau khi giải quyết xong chuyện của bố hắn và bố tôi, hai chúng tôi sẽ cùng nhau tìm gặp Điền Uyển Nhi thương lượng.

Tôi lo âu hỏi: “Anh có định dùng chiêu dọa cắt đứt quan hệ cha con để uy hiếp bố anh không đấy?” Tôi không muốn hắn làm như vậy. Cũng như sáu năm trước khi bố hắn hỏi tôi câu này: “Cô không sợ tôi và con trai tôi sẽ cắt đứt quan hệ ư?”

Đúng thế, tôi sợ, tôi rất sợ! Tôi sợ Ninh Hiên và bố hắn sẽ vì tôi là ân đoạn nghĩa tuyệt!

64. Thay anh lựa chọn

Để tôi yên tâm, Ninh Hiên nói chắc như đinh đóng cột: “Anh sẽ không đoạn tuyệt thật với bố đâu, chỉ hù dọa một chút để ông nhượng bộ thôi. Hãy tin anh, nhất định anh sẽ nhanh chóng giải quyết ổn thỏa chuyện này!” Hắn cầm tay tôi, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn Trái tim Trùng Hải, thăm thì: “Nhã Nhã, em không

cần nghĩ ngợi bất cứ điều gì, không cần lo lắng bất cứ chuyện gì, chỉ việc yên tâm ở lại đây chờ anh! Đợi khi nào anh về chúng mình sẽ kết hôn! Nhã Nhã, nhớ nhé, không phải suy nghĩ hay lo lắng gì cả, chỉ chờ làm cô dâu của anh thôi, rõ chưa?”

Tôi mỉm cười gật đầu với hắn. Hôn tạm biệt hắn. Vẫy tay tiễn hắn lên máy bay. Trông theo bóng hắn dần khuất hẳn.

Sau đó nụ cười trên mặt tôi cũng theo hắn biến mất.

Không hiểu tại sao nhưng trong lòng tôi đang lơ mơ có một cảm giác bất an, thấp thỏm không tên.

Cảm giác sự việc có lẽ sẽ không dễ dàng được giải quyết như vậy. Cảm giác những dự cảm không tốt vẫn luôn quanh quẩn trong lòng tôi.

Có lẽ vì đã xa nhau quá lâu, đau khổ quá nhiều, tôi đã quen sống trong tuyệt vọng nên bây giờ khi hy vọng về một tương lai tốt đẹp vừa lóe lên thì tôi lại thấy sợ. Tôi không dám tin khi mình đã chấp nhận số phận, chấp nhận chịu đựng một cuộc đời u ám ngán ngấm về sau, bỗng vô tình phát hiện thì ra mình vẫn còn cơ hội được hưởng thụ thứ hạnh phúc tuyệt diệu và rạng rỡ như ánh mặt trời một lần nữa.

Niềm vui, hạnh phúc, và điều tốt đẹp, tất cả những thứ này quá xa vời với tôi trong mấy năm nay. Đường như tôi đã quên mất mọi hương vị và cảm giác về chúng.

Đã bỏ phí cả một quãng đường dài như vậy, Ninh Hiên ơi Ninh Hiên, thực sự chúng ta còn có thể được hạnh phúc nữa không?

Cuối cùng thì bốn ngày sau tôi cũng nhận được tin tức, nhưng không phải là từ Ninh Hiên.

Hết giờ làm, tôi về nhà, bật ti vi, vừa nghe tin tức vừa chuẩn bị bữa tối. Bỗng nhiên một tin như sét đánh tấn công thẳng vào đôi tai không kịp phòng bị của tôi.

Chủ tịch tỉnh S bị tổ giám tham ô nhận hối lộ, bị xóa bỏ hết mọi chức vụ, hiện đã được giao cho cơ quan hữu quan điều tra làm rõ.

Muôi cơm tuột khỏi tay rơi đánh keng xuống sàn nhà. Tôi đứng sững lặng người trong bếp, đầu óc trống rỗng, mãi một lúc lâu sau mới có phản ứng trở lại, bố của Ninh Hiên đang bị tổ giám điều tra.

Tôi vội vàng tắt bếp, thu dọn qua loa ít quần áo, gọi điện cho Đào Tử nhờ nó xin nghỉ giúp mấy ngày, sau đó gọi taxi đến ga xe lửa, mua một vé tàu đêm cấp tốc trở về thành phố A.

Đến nơi trời đã hửng sáng. Tôi gọi ngay cho Ninh Hiên nhưng không thể kết nối được, thế nên tôi về nhà trước.

Bố mẹ thấy tôi đột ngột trở về cũng không gặng hỏi gì. Hai người chắc cũng đoán được lý do có liên quan đến chuyện của bố Ninh Hiên bị phát giác. Tôi nói mình quay về để tìm Ninh Hiên, hai người vẫn không nói thêm gì. Từ sáu năm trước, những chuyện tôi không muốn nói thì bố mẹ cũng không cố gặng hỏi, dường như hai người luôn có cảm giác mắc nợ tôi, bất kể mọi quyết định tôi đưa ra có như thế nào cả hai đều bao dung chiều theo tôi.

Mẹ bảo tôi về phòng chớp mắt một lát, đợi trời sáng rồi hẵng đi. Tôi nằm trên giường nhưng không sao chớp được mắt, liên tục gọi cho Ninh Hiên nhưng lần nào cũng chỉ có tiếng trả lời tự động báo số máy vừa gọi không liên lạc được.

Cuối cùng trời cũng sáng, tôi không nằm nổi trên giường nữa, vội dậy rửa mặt rồi vội vã chạy ngay ra khỏi nhà, để lại sau lưng dáng mẹ đứng thờ dãi nhìn theo.

Vẫn còn sớm, đứng trên con phố lưa thưa bóng người qua lại, bỗng một thứ cảm giác hoang mang mịt mù không biết xoay xở ra sao dâng lên xâm chiếm đầu óc tôi.

Tôi không biết tìm Ninh Hiên ở đâu!

Tôi cũng không hiểu tại sao Ninh Hiên không muốn tôi tìm ra hắn!

Dự cảm không lành từ tận sâu trong đáy lòng bắt đầu lan ra, dần dần tràn ngập khắp tứ chi, làm tôi vừa run vừa lạnh.

Tôi cứ đi dọc theo vỉa hè, không mục đích, vừa hoang mang gặm ngón tay vừa cố gắng nghĩ xem Ninh Hiên có thể đang ở đâu giờ này.

Tôi nhớ mỗi khi tâm trạng không vui tôi thường muốn uống rượu. Ninh Hiên hình như cũng có thói quen này giống tôi. Nếu không trước kia chúng tôi đã chẳng vô tình gặp nhau trong quán rượu nhiều lần đến thế.

Nghĩ tới quán rượu, một luồng sáng lóe lên trong đầu tôi? Vội vẫy một chiếc taxi, tôi lên xe đi thẳng đến quán rượu quen trước kia.

Tới quán rượu, đẩy cửa bước vào, quả nhiên không ngoài dự đoán, tôi thấy Ninh Hiên.

Ninh Hiên ngồi một mình trong góc với một đống chai rỗng chai mới ngổn ngang. Trong tay hắn vẫn cầm một chai bia, khi trông thấy tôi, hắn đang ngửa cổ chuẩn bị tu tiếp một hơi.

Tôi đến ngồi cạnh hắn, nhắc một chai khác lên, không nói gì, nhìn vào mắt hắn, nở một nụ cười nhàn nhạt, chạm chai với cái chai trên tay hắn rồi cũng ngửa cổ tu ừng ực một hơi.

Ninh Hiên cũng không nói gì, học theo tôi ngửa cổ uống một hơi cạn luôn chai bia uống dở trong tay.

Hắn đặt chai xuống, xoay mặt tôi sang phía hắn, giữ cằm tôi, cúi xuống hôn tôi. Tôi vòng tay ôm cổ hắn thật trọng đáp lại.

Nụ hôn của chúng tôi càng lúc càng mãnh liệt, nhưng trong sự mãnh liệt đó bỗng bình trôi nổi một cảm giác tuyệt vọng.

Khi ngừng lại, Ninh Hiên nhìn tôi, bắt đầu lên tiếng.

Hắn nói: “Tô Nhã, em biết không, vừa về đến nhà anh đã hung hãn hăm dọa bố, anh nói nếu ông ấy để bố em đi tù thì cả đời này anh sẽ không nhận ông ấy làm bố nữa, ngay cả những câu khốn nạn như ông ấy dùng hòng mơ được thằng con trai này chăm sóc lúc tuổi già, ngồi bên cạnh lúc hấp hối, lo ma chay cúng giỗ, anh cũng đều nói ra cả!”

“Cuối cùng ông giận sôi lên vì anh, lên cơn đau tim ngay tại chỗ, vào bệnh viện cấp cứu, bác sĩ bảo may là đưa đến kịp thời nên coi như bảo toàn được tính mạng. Nhưng em biết anh đã nói gì không? Anh nói: Bố đừng đóng kịch nữa, đừng nghĩ giả vờ đau tim là có thể dọa được con!”

“Ông đuổi anh ra khỏi phòng bệnh. Đáng ra hôm sau ông có thể xuất viện, nhưng vì những lời xúc phạm anh nói ra khi ấy mà đến giờ ông vẫn đang nằm bất động trong bệnh viện! Em biết không, chính vì phải nằm viện mà ông không thể đi làm, nên mới tạo thời cơ cho bọn ghen ghét ông nhân nước đục thả câu, tạo điều kiện cho những kẻ đối địch lâu năm thừa cơ hạ bệ ông!”

Nghe Ninh Hiên nói, tôi cũng ngổn ngang trăm mối tơ vò trong lòng, không biết nên nói gì nữa. Cuối cùng tôi chọn cách im lặng. Ninh Hiên nhìn tôi, ánh mắt thăm thăm như một hố sâu không đáy, bên trong là những vòng xoáy tuyệt vọng và ân hận cùng quay cuồng chuyển động.

Hắn nhìn tôi, xót xa nói: “Tô Nhã, lần này bố anh bị đổ lên đầu tội trạng quá to, quá ô nhục, thư ký Đường nói ông ấy khó mà trở mình bắt lại được nữa!” Ánh mắt hắn chất chứa nỗi đau thâm kín, “Lần này chắc chắn ông đã phải đi tù thật rồi!”

Nghe Ninh Hiên nói, trong đầu tôi chợt hiện lên bốn chữ:

Thế sự vô thường.

Trình Viễn Thiên lấy chuyện đưa bố tôi đi tù để uy hiếp tôi sáu năm trời nay, nhưng cuối cùng người đi tới trước bước đường tù tội lại chính là ông ta.

Ninh Hiên nói không sai, Trình Viễn Thiên vừa xuất viện liền bị cơ quan điều tra bắt giữ ngay. May có thư ký Đường chạy vạy khắp nơi nên ông ta chỉ phải lĩnh án ba năm, thoát được đến mười năm tù tội.

Trong thời gian ngồi tù, ông ta kiên quyết không muốn gặp Ninh Hiên. Ninh Hiên ở ngoài thì sốt ruột đến nỗi chỉ hận không thể đi cướp ngục.

Thư ký Đường tìm đến tôi báo tin Trình Viễn Thiên muốn gặp riêng tôi nhưng không được cho Ninh Hiên biết. Tôi đồng ý đến gặp, nhưng những gì ông ta muốn nói vẫn cứ là những lời lẽ sáo mòn trước kia.

Trình Viễn Thiên muốn tôi rời xa con trai ông ta. Ông ta nói nếu tôi không làm theo, sẽ cho thư ký Đường nộp tài liệu bố tôi làm thâm hụt công quỹ lên trên, để bố tôi cũng ngồi tù với ông ta.

Khi nói chuyện với tôi, nét mặt ông ta vẫn nhả nhặn như thường, không hề biểu lộ chút hung hăng thô lỗ nào. Tôi nghe mà toàn thân ớn lạnh. Ông ta giữ điềm tĩnh như vậy cũng có nghĩa là muốn cảnh báo tôi, nếu không đồng ý với yêu cầu trên thì ông ta nhất định sẽ quyết tâm theo vụ này đến cùng.

Trình Viễn Thiên nói chỉ cần tôi rời xa con trai ông ta, tội trạng của bố tôi, ông ta sẽ là người gánh lấy.

Tôi rất bối rối nhưng vẫn không tỏ thái độ gì trước mặt ông ta. Lại một lần nữa ông ta cho tôi ba ngày để suy nghĩ kỹ lưỡng.

Ngày đầu tiên, nghe ông ta lại lên cơn đau tim trong trại giam, sau khi cấp cứu thì cũng qua được cơn nguy kịch.

Ninh Hiên muốn gặp nhưng ông ta kiên quyết cự tuyệt, Ninh Hiên khổ sở vò đầu bứt tóc, hẳn nhờ thư ký Đường hỏi bố hắn xem phải làm thế nào ông mới chịu gặp hắn.

Ngày thứ hai, thư ký Đường đến cho Ninh Hiên biết câu trả lời. Trình Viễn Thiên nói, hắn muốn gặp ông ta thì trước hết phải đồng ý chia tay với tôi, nếu hắn vẫn cố chấp không chịu thì cả đời này, kể cả trước khi chết cũng đừng hòng gặp được ông ta.

Ninh Hiên đau khổ tột cùng. Tôi cũng vậy.

Nhưng cả hai chúng tôi, vẫn không ai nói gì.

Ngày thứ ba, tôi về nhà nói chuyện với bố mẹ.

Đến tối, tôi mua rất nhiều bia mang đến nhà Ninh Hiên.

Cả tối hôm đó tôi và hắn vừa uống bia vừa làm tình. Chúng tôi lấy men rượu và dục vọng làm tê liệt đến những dây thần kinh cuối cùng của chính mình.

Sáng ngày thứ tư, tôi lẳng lẳng ra khỏi giường. Ninh Hiên vừa say vừa mệt, vẫn còn chìm sâu trong giấc ngủ.

Tôi xách túi hành lý đã chuẩn bị từ trước, ngoái nhìn Ninh Hiên lần nữa rồi quay đi trước khi nước mắt nhấn chìm khuôn mặt, cắn răng, bỏ đi.

Ninh Hiên đã và đang quá đau khổ khi bắt buộc phải đưa ra lựa chọn giữa một bên là người bố đột ngột lâm nạn và một bên là người con gái hắn thương yêu suốt bao nhiêu năm trời. Đối với hắn, quyết định chọn bên nào cũng đều rất khó khăn.

Tôi không nỡ ép hắn phải đưa ra một quyết định mà bản thân hắn không làm được. Vì thế tôi sẽ thay hắn đưa ra lựa chọn.

Hôm qua, khi về nhà tôi mới phát hiện ra, không biết lưng bố đã còng từ bao giờ. Vì vậy tôi ý thức được rằng, bố tôi giờ đã già. Bố tôi đã như vậy rồi, nếu ông còn phải ngồi tù nữa chắc tôi sẽ đau lòng chết mất.

Thử đặt mình vào địa vị Ninh Hiên, bố tôi không phải đi tù nhưng bố Ninh Hiên thì đang ở trong đó. Từ chức vị chủ tịch tỉnh cao chót vót, bây giờ ông ta rớt xuống thành một tù nhân người người coi khinh, khoảng cách quá lớn giữa hai thái cực này đã đủ để lãng trì niềm kiêu hãnh và lòng tự tôn của một con người rồi.

Tôi nghĩ, nhất định Trình Viễn Thiên hiện giờ cũng đang vật vờ, sống không bằng chết.

Còn Ninh Hiên, hắn còn vật vờ sống không bằng chết hơn cả bố hắn. Vì bố hắn kiên quyết không muốn gặp mặt hắn.

Tôi biết, tình thế bế tắc này cuối cùng chỉ có tôi mới có khả năng phá vỡ. Sự ra đi của tôi nhất định sẽ phá vỡ được cục diện bế tắc này.

33. Chương 65 - 66

65. Ngoảnh lại đã hai năm

Khi còn trẻ cứ nghĩ rằng chỉ cần hai người yêu thương nhau là có thể chiến thắng mọi khó khăn trên đời. Nhưng sau nhiều năm, trải qua nhiều trận bể dâu, ngoảnh đầu lại mới nhận thấy thì ra tình yêu lại mong manh, dễ vỡ đến vậy. Cho dù tình cảm của hai người có sâu đậm đến mấy nhưng nếu tạo hóa đã an bài thì có làm cách nào đi nữa cũng không thể ở bên nhau.

Tôi và Ninh Hiên, có duyên yêu nhau nhưng không có mệnh được cùng nhau.

Mỗi khi tôi cảm thấy giữa chúng tôi vừa bùng lên một tia sáng thì ngay sau đó bóng tối tuyệt vọng liền ập tới, thậm chí cònมืด hơn cả trước kia.

Giữa chúng tôi, duyên là nghiệt duyên, mệnh là khổ mệnh. Tình yêu chúng tôi dành cho nhau không thể quên đi, không thể dập tắt, không thể xóa mờ, nhưng cũng lại không thể mong cầu.

Tôi kéo hành lý, lững thững đi trên phố, không muốn cứ phải vội vàng đến nhà ga làm gì, chỉ muốn được một lần nữa bước đi chậm chậm dọc theo phố xá.

Hôm qua tôi nói với bố mẹ rằng mình sẽ đến một nơi rất xa rất xa. Tôi nói với hai người, tôi sẽ tự chăm sóc tốt cho bản thân. Tôi sẽ cố gắng để bản thân tiếp tục sống vui vẻ. Để bố mẹ yên tâm, tôi nói chưa biết chừng có một ngày tôi sẽ tung tăng trở về.

Dù bố mẹ không hề muốn để tôi đi, nhưng cũng chẳng còn cách nào với tôi.

Kẻ mang vết thương lòng luôn có một thứ vũ khí khiến người khác không dám động chạm phản đối. Như thế chỉ cần thứ vũ khí đó bị tước đoạt, kẻ bị thương sẽ rất có thể vì thế mà từ bỏ luôn sinh mạng của mình.

Bố mẹ không dám ngăn cản làm trái nguyện vọng của tôi, hai người chỉ lo tôi nghĩ không thông sẽ nhảy xuống sông, treo cổ, nằm trên đường ray xe lửa hay cắt cổ tay tự tử.

Vì vậy cả hai đều rất bao dung, cho tôi tự do bỏ nhà đi đến một nơi thật xa.

Tôi vô thức bước đến trước công viên nơi ngày xưa tôi và Ninh Hiên thường đến để hôn nhau.

Đứng trước cổng công viên, lòng tôi bỗng cuộn cuộn dâng trào cảm xúc xót xa, nhức nhối miên man.

Nơi này ghi dấu từng giọt ngọt ngào đầu tiên, chân thực nhất, hạnh phúc nhất của tôi và Ninh Hiên. Đây cũng là nơi bắt nguồn của tội lỗi khiến chúng tôi yêu nhau mà không được ở bên nhau.

Tôi không có can đảm để nán lại chỗ này lâu hơn. Tôi sợ nếu còn tiếp tục nhìn lại, lý trí của tôi sẽ sụp đổ, nước mắt sẽ tràn lan, cảm xúc sẽ vỡ vụn.

Tôi kéo va li theo, hai chân mềm nhũn làm bước đi đường như chông chênh không vững. Tôi lần theo vách tường bên đường để đi tiếp, từ từ, tôi bước đến trước cửa quán cà phê “Rung động”.

Nhìn đồng hồ thấy gần chín giờ, quán đang chuẩn bị mở cửa. Tôi cảm thấy cả người như sắp đổ sụp, không còn sức để bước thêm bước nào nữa. Thế là tôi đẩy cửa đi vào bên trong định nghỉ chân một lát.

Mặc dù không còn sức nhưng tôi vẫn cố lết lên tầng hai. Tôi cần sự yên tĩnh. Ngồi trong không gian tĩnh lặng để tưởng nhớ lại lần cuối cùng những chuyện xưa cũ trong quá khứ đàng đẵng, sau đó tôi sẽ ra đi.

Ngồi trên tầng hai, gọi một tách cà phê, tôi chậm chậm thưởng thức từng ngụm. Hương vị đắng chát của cà phê ghen ứ trong cổ họng mãi không tan.

Có tiếng bước chân cứ đi qua đi lại quanh tôi. Tôi cụt hứng đưa mắt nhìn lên, không hề ngờ lại có thể gặp người quen cũ ở chính nơi này, đúng lúc này.

Người quen cũ lâu năm không gặp của tôi, cô ta còn xinh đẹp mê hoặc lòng người hơn cả sáu năm về trước.

Nhìn thấy cô ta, tôi không sao kiềm chế được, cười nhạt, thẳng thừng nói: “Lần này cô hài lòng rồi chứ, Điền Uyển Nhi!”

Hai năm sau.

Nơi này là vùng núi Tây Bắc, cách xa thành phố, giao thông không thuận tiện, sản vật không phong phú, cuộc sống nghèo khó.

Tôi xin về đây tình nguyện dạy học đã hai năm. Hơn bảy trăm ngày sống xa cỏi hồng trần huyền ảo, ngày nào cũng ngẩng đầu nhìn theo non xanh nước biếc trông chờ một ngày trái tim có thể vút bỏ mọi vướng bận để bình yên trở lại. Ngày nối tiếp ngày, dường như điều duy nhất tôi có thể quên được chỉ là làm sao có thể tươi cười. Còn con người đó, câu chuyện đó, quãng thời gian đó, tất cả vẫn trở về ngày càng rõ nét trong từng giấc mơ lúc nửa đêm của tôi. Ánh trăng lạnh leo nơi núi rừng như chất chứa nỗi tuyệt vọng, một phần khắc sâu vào xương tủy và tâm trí tôi, ngày một rõ rệt, không thể phai mờ.

Na Y Cổ Lệ, một cô bé học trò đáng yêu của tôi, thoáng ưu tư ngẩng lên hỏi tôi: “Thưa cô, bài ‘Ưu sầu’ cô vừa dạy có phải chính là tâm trạng của cô bây giờ không ạ?”

Tôi cười hỏi nó: “Em thấy cô đang ưu sầu sao?”

Nó suy nghĩ rất nghiêm túc, sau mới nói: “Vâng, cô lúc nào cũng ngơ ngẩn ngẩn. Mỗi khi chúng em nhìn lên đều tưởng cô đang khóc đấy ạ.”

Toi xoa đầu nó, gượng cười đáp: “Cô không ưu sầu. Cô chỉ đang muốn quên một người nhưng không thể quên được cho nên càng ngày càng nhớ người đó thôi.”

Đúng thế, tôi biết rõ mình phải quên người đó nhưng lại vẫn cứ nhớ mãi không thôi. Tôi biết rõ mình phải chạy trốn khỏi quá khứ nhưng không hiểu sao càng ngày càng lẩn sâu vào trong đó.

Trước kia, tôi vô lo vô nghĩ, vô tâm vô tính là thế, nói cười mạnh bạo, cởi mở là thế, tính tình thẳng thắn, ngang ngược là thế, nhưng bây giờ đến một đứa trẻ cũng cảm thấy tôi rất ưu sầu.

Bất giác tôi bật cười.

Đằng xa có một người đang hộc tốc chạy về phía chúng tôi.

“Cô giáo Tô, hình như là trưởng thôn.” Na Y Cổ Lệ chỉ về phía người đó nói với tôi.

Tôi bước ra gặp trưởng thôn.

Trưởng thôn hớn hển đến trước mặt tôi nói: “Cô giáo Tô, cuối cùng cũng tìm được cô! Mau đến trụ sở thôn với tôi! Có người đến tìm cô đấy!”

“Trưởng thôn, ai tìm tôi vậy?” Tôi nóng ruột hỏi.

“Ừm, anh ta nói là từ quê cô lên.”

Từ quê lên, có thể là ai được...

Đi vào phòng khách của thôn, tôi bắt gặp người mà tôi không muốn gặp nhất trên đời, Trác Hạo.

Nghe thấy tiếng bước chân, anh ta quay lại nhìn về phía tôi, kêu lên một tiếng: “Tô Nhã!”

Tôi cười lại bằng nụ cười nhạt nhẽo nhất có thể: “Lâu rồi không gặp.”

Anh ta nhìn tôi, ánh mắt hiện lên vẻ thương xót và khổ tâm: “Sao em lại gầy thế này? Ở đây... ở đây quá khổ! Tô Nhã, em quay về cùng anh đi!”

Tôi lắc đầu nói với anh ta: “Sống ở đây có khổ nhưng chỉ là khổ về mặt vật chất, em có thể chống chọi được. Khổ về mặt tinh thần mới là nỗi khổ mà em không thể chịu đựng được. Nỗi khổ này dù có đi đến đâu cũng không thể biến mất, quay về ngược lại sẽ càng dữ dội và dai dẳng hơn nhiều.”

Trác Hạo nhìn tôi, muốn nói gì đó nhưng lưỡng lự. Tôi giúp anh ta lên tiếng: “Định hỏi em sống có tốt không phải không?”

Anh ta gật đầu.

Tôi nói: “Anh thấy thế nào?”

Anh ta nhăn mày, hơi cúi đầu xuống.

Tôi cất tiếng gọi: “Trác Hạo.” Anh ta ngẩng đầu nhìn tôi. Tôi nói: “Sau này chúng ta đừng gặp nhau nữa.” Anh ta sững sờ, kinh ngạc, tôi nói thêm: “Từ nay về sau đừng đến tìm em, em không thể làm bạn của anh được nữa.”

Trác Hạo nhìn tôi, trong tích tắc sắc mặt anh ta biến đổi liên tục, từ ngạc nhiên đến ngạc nhiên xen lẫn nghi hoặc, rồi linh ngộ, và cuối cùng là thở dài và buồn rầu.

Anh ta nhìn tôi hỏi: “Em đã biết hết rồi?”

Tôi gật đầu: “Vâng, biết hết cả rồi.”

Anh ta không nói gì nữa, chỉ biết khe khẽ gật đầu.

Tôi hỏi: “Trác Hạo, có thể nói cho em biết tại sao anh lại làm như vậy không?”

Trác Hạo cho tay lên vuốt mặt, như thể có vật gì đó chặn ngang họng không nói được, hít sâu rồi chậm rãi nói với tôi: “Nếu anh nói anh thật sự yêu em thì em có tin không?”

Tôi thoáng gượng cười, gật đầu: “Em tin.” Mặt có vẻ giãn ra, anh ta chuẩn bị thở phào một hơi, tôi lại tiếp lời: “Nhưng tình yêu này trước tiên bắt nguồn từ bản tính hiếu thắng của anh, sau đó lại trộn thêm cả mưu mô, toan tính và hãm hại. Vì thế dù tình yêu này có sâu nặng, có thấm thiết đến mấy thì em cũng chỉ biết sợ hãi và tránh né mà thôi. Có lẽ mãi mãi em không thể tiếp nhận nỗi tình yêu này. Trác Hạo, giả sử những chuyện anh đã làm không bị phát giác thì chẳng lẽ anh có thể thực sự sống yên ổn không chút ân hận dằn vặt ư?”

Nét mặt Trác Hạo dần chuyển sang đau khổ. Anh ta nhìn tôi, giọng khàn khàn nói: “Ô Nhã, nhìn em khổ sở thế này, anh ân hận lắm. Anh thực sự rất ân hận. Hai năm nay anh đã dần hiểu ra một đạo lý, yêu một người không phải là chinh phục và chiếm hữu mà nên để người đó được vui vẻ và hạnh phúc. Bây giờ nhìn em không vui thế này, Ô Nhã, anh xin lỗi!”

Tôi gượng cười. Một câu xin lỗi, trong đó hàm chứa bao nhiêu đau khổ của người, đau khổ của mình và bao nhiêu chuyện đau buồn đã qua.

Anh ta nhìn thẳng vào mặt tôi hỏi một câu: “Em... có hận anh không?”

Tôi đáp: “Hai năm trước rất hận. Bây giờ thì không còn hận nữa. Nhưng bây giờ em không thể tiếp tục làm bạn của anh được nữa. Cho dù thế nào, hai năm trước khi nói chia tay với anh thì em mắc nợ anh. Đến

bây giờ hai chúng ta coi như hết nợ nhé. Ân oán giữa anh và em coi như được xóa sổ từ đây, về sau không ai còn nợ nần ai nữa, nếu có gặp lại thì hãy coi nhau như người lạ qua đường. Còn nữa...” Dừng lại một lát, tôi mỉm cười nói tiếp: “Trác Hạo, cảm ơn vì anh đã từng yêu em, mặc dù em không thể đón nhận.”

Nói đến đây, bỗng dưng tôi lại nhớ tới một bộ phim có Triệu Vi đóng, “Cảm ơn anh đã từng yêu em”.

Thật cảm ơn bộ phim đó, có thể khiến những lời ly biệt của tôi trở nên vừa sến súa vừa đường hoàng thể này.

Trác Hạo nói: “Thà rằng em cứ hận anh, anh cũng cam chịu, ít ra như vậy em sẽ không quên anh. Dù sao đi nữa, Tô Nhã, cảm ơn em đã không còn oán giận anh! Mặc dù giờ đây anh vẫn rất yêu em nhưng anh biết, chúng ta vĩnh viễn không có cơ hội!”

Tôi đưa mắt sang hướng khác, không nhìn thẳng vào Trác Hạo nữa. Tôi không muốn nhìn vẻ mặt đầy đau khổ đó rồi lại mềm lòng tha thứ cho anh ta. Không hận là một chuyện, không tha thứ lại là một chuyện khác. Không hận tức là coi nhẹ anh ta, còn tha thứ tức là lại chấp nhận làm bạn với anh ta.

Trước khi quay về, Trác Hạo ngập ngừng nói với tôi: “Tô Nhã, thực ra anh còn một chuyện nữa không phải với em!”

Tôi ngắt lời anh ta bằng một câu thoại cực kỳ kinh điển và cực kỳ phổ biến trong các bộ phim truyền hình: “Thôi, chuyện đã qua thì cứ để nó qua đi.” Tôi nói với anh ta: “Bây giờ hãy nghĩ về những chuyện quá khứ, em đều cảm thấy rất mệt mỏi và đau đầu.”

Trác Hạo lặng im một lát rồi ngẩng đầu nhìn tôi nói: “Thế vậy, Tô Nhã, anh đi đây. Sau này anh sẽ không đến làm phiền em nữa. Em cũng... nhớ chú ý giữ gìn sức khỏe!”

Trác Hạo đi rồi.

Đầu óc tôi lại bắt đầu nghĩ lan man về hai năm trước.

Hai năm trước, trước khi rời bỏ thành phố A, tôi gặp Điền Uyển Nhi trong quán cà phê “Rung động”.

Tôi cười nhạt nói với cô ta: “Lần này cô hài lòng rồi chứ, Điền Uyển Nhi!”

Nhưng cô ta hết sức ngỡ ngàng nhìn tôi: “Chị là... Tô Nhã? Đúng là lâu quá không gặp rồi! Chị đang nói gì vậy? Cái gì mà tôi hài lòng với chưa hài lòng là sao?”

66. Cố nhân tìm đến

Đang nói bỗng một người con trai tóc vàng khôi ngô tuấn tú xuất hiện sau lưng Điền Uyển Nhi, âu yếm ôm eo cô ta. Người này nói tiếng Anh, lịch sự hỏi tôi là ai. Tôi có phần thẳng thốt nhìn hai người họ.

Điền Uyển Nhi giới thiệu với người đó tôi là bạn cũ của cô ta, rồi bảo anh ta xuống dưới lầu ngồi đợi, cô ta muốn nói chuyện với tôi một lát. Người con trai đó hôn lên má cô ta, lịch sự chào hỏi tôi mấy câu rồi đi xuống dưới.

Từ đầu đến cuối tôi vẫn mù mờ chẳng hiểu ra làm sao cả.

Điền Uyển Nhi nở nụ cười rạng rỡ hạnh phúc nói với tôi: “Anh ấy là Paul, chồng tôi.”

Tôi ngẩn người nhìn cô ta, ngơ ngác hỏi: “Cô đã kết hôn rồi sao vẫn cố chấp như vậy, cô đưa chồng cô quay về để cùng thưởng thức trò vui này của cô phải không?”

Điền Uyển Nhi nhìn tôi, bỗng lên tiếng: “Ô Nhã, thực ra tôi rất ngưỡng mộ chị. Năm đó, sau khi chị bỏ đi, Ninh Hiên đã rất đau khổ, đau đến nỗi dường như hận chị đến tận xương tủy, nhưng tôi vẫn không có cách nào lợi dụng sơ hở đó để chen vào giữa hai người. Cho dù sau đó Ninh Hiên ra nước ngoài, tôi cũng tìm đủ mọi cách được cùng sang bên đấy, nhưng trước sau gì tôi vẫn không thể nào gần gũi được với cậu ấy. Vốn dĩ cậu ấy không cho phép bất cứ người con gái nào tiếp cận mình cả. Cậu ấy hận chị vì sợ bản thân có thể sẽ dần dần quên mất chị, đồng thời cậu ấy cũng tự lừa dối bản thân, giả sử sau này thực sự không được gặp lại chị nữa thì tiếp tục hận như vậy sẽ tốt hơn, như vậy còn đỡ đau buồn hơn. Tôi theo cậu ấy ra nước ngoài, tận mắt chứng kiến cảnh cậu ấy ngày nào cũng say khướt. Ha ha, nói thêm chuyện này cũng không ngại bị chị chê cười, hồi đó thậm chí tôi đã từng lợi dụng lúc cậu ấy say rượu để gần gũi. Nhưng ngay cả trong cơn say, cậu ấy vẫn biết rõ tôi không phải chị, bất kỳ cô gái nào khác đều không phải chị, tôi không có cơ hội, tất cả các cô gái khác đều không có cơ hội.” Điền Uyển Nhi nhìn tôi, nói rõ thêm: “Ô Nhã, ngoài chị ra thực sự trong lòng Ninh Hiên không có nổi người con gái nào khác. Thế nên cuối cùng, tôi đã rút lui.”

Tôi ngây người ngồi nghe cô ta nói, đầu óc quay cuồng như thể có người đang xô xát ở bên trong.

Nghe tất cả những gì Điền Uyển Nhi vừa nói, tôi bắt đầu ngờ chuyện những bức ảnh thực ra không phải do cô ta làm.

Điền Uyển Nhi nói lần này cô ta đưa chồng mới cưới về ra mắt họ hàng, tối hôm qua mới xuống máy bay, không ngờ hôm nay tình cờ gặp tôi ở đây.

Cô ta hỏi câu “Lần này cô hài lòng rồi chứ?” tôi vừa nói là có ý gì, tôi nhìn cô ta đáp: “Không có gì, có lẽ là hiểu nhầm.”

Điền Uyển Nhi đi rồi, một mình tôi lặng lẽ ngồi lại trầm ngâm suy nghĩ. Nhìn vào phòng VIP đối diện, bỗng nhiên trong đầu tôi vụt lên một ý nghĩ.

Tôi đứng lên, bước tới trước cửa phòng VIP, đi qua hành lang và dừng lại trước ô cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Tôi đứng tim, trong đầu lập tức lóe lên vài điều gì đó. Có vẻ tôi sắp nắm được chân tướng thực sự của mọi chuyện rồi, nhưng trong lúc bối rối gấp gáp này, chân tướng ấy lại càng trở nên mơ hồ hỗn độn.

Tôi run rẩy lấy điện thoại ra, chỉnh góc độ phù hợp rồi liên tục ấn phím chụp hình.

Khi quay lại chỗ ngồi, xem lại những bức ảnh vừa chụp, đầu óc mơ hồ hỗn độn của tôi cuối cùng cũng đã sáng tỏ.

Căn cứ theo những bức ảnh này, có thể khẳng định góc chụp của chúng hoàn toàn trùng khớp với góc chụp của những bức ảnh nặc danh chụp cảnh tôi giúp Ninh Hiên “phóng máy bay”.

Nhưng trên hành lang này, phòng VIP bên cạnh khung cửa sổ đó thường xuyên được dành cho Trác Hạo.

Tôi dần dần xâu chuỗi và tường tận hết mọi chuyện.

Cuối cùng tôi cũng nghĩ ra tại sao năm đó mình lại có cảm giác quen quen khi gặp thư ký Đường, người đã đưa tôi đến gặp bố Ninh Hiên, bởi vì tôi đã từng gặp ông ta ở quán karaoke Golden Melody. Người đàn ông trung niên đi bên cạnh Trác Hạo mà tôi và Ninh Hiên bắt gặp ngoài hành lang hôm sinh nhật Thôi Dương, chính là thư ký Đường.

Khi đó Ninh Hiên đẩy tôi nép sát vào một bên tường, dùng cách hôn tôi để tránh ánh mắt của Trác Hạo và thư ký Đường. Tôi còn nhớ rõ, khi đi qua chúng tôi ông ta còn bất giác thốt lên: “Thanh niên thời nay đáng sợ thật!”

Thấy Ninh Hiên phản ứng như vậy tôi đã nói với hắn: Cậu vừa mới thấy Trác Hạo mà phản ứng còn dữ dội hơn cả tôi đấy!

Ninh Hiên nói với tôi: Đương nhiên. Hắn là tình địch của tôi mà.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, hóa ra khi đó người mà Ninh Hiên muốn tránh không phải là Trác Hạo, mà chính là thư ký Đường.

Thư ký Đường, thư ký Văn phòng Tỉnh ủy, một trợ thủ tâm phúc của bố Ninh Hiên.

Thời gian đó hình như Trác Hạo đang tích cực bên tầu, kết giao với các yếu nhân trong tỉnh ủy để nhắm miếng đất vàng ở thành phố B cho cơ sở mới của công ty anh ta.

Tôi lại nhớ ra, hôm tôi được thư ký Đường đưa đến tòa nhà bỏ trống đó thực ra không phải là lần đầu tiên tôi gặp bố Ninh Hiên.

Sớm hơn thế, tôi đã từng nhìn thấy Trình Viễn Thiên khi tôi đeo sợi dây chuyền giả theo Trác Hạo đến tham dự buổi tiệc tối hôm đó.

Nói đến đây mới nhớ ra, Điền Uyển Nhi làm sao có thể biết được bố của Ninh Hiên chính là Phó Chủ tịch tỉnh đương thời, Trình Viễn Thiên chứ. Nhưng Trác Hạo thì biết. Trước ngày tôi đến gặp Trình Viễn Thiên, vào bữa tối chia tay Trác Hạo rời khỏi anh không vui vẻ gì, nếu như tôi nhạy bén một chút, nhất định đã có thể phát hiện ra sự phẫn nộ khi đó của anh ta vốn đã vượt xa rất nhiều so với tình cảm thông thường của con người. Có lẽ khi từ trong nhà hàng nhìn ra thấy tôi và Ninh Hiên đứng hôn nhau, anh ta đã quyết định sẽ gửi những tấm ảnh đó đến tay bố Ninh Hiên.

Sau đó tôi rời khỏi thành phố A sáu năm, gặp lại Ninh Hiên ở thành phố B. Khi đó tôi đang có ý định làm lại từ đầu cùng Ninh Hiên thì nhận được điện thoại uy hiếp của bố hắn.

Trong điện thoại, Trình Viễn Thiên nói với tôi: Ông ta nhận được bưu kiện nặc danh gửi từ nước ngoài.

Tôi nhớ kỹ lại, thời gian đó Trác Hạo cũng đang đi công tác nước ngoài.

Có lẽ anh ta đọc được thông tin Ninh Hiên về nước, sợ chúng tôi sẽ trở về bên nhau nên lại nhấn tâm giở trò cũ một lần nữa.

Nhưng dù vậy vẫn không thể cản được sức hút giữa tôi và Ninh Hiên, cuối cùng tôi và Ninh Hiên đã bất chấp tất cả để sà vào lòng nhau, so với trước kia, yêu nhau còn hơn cả chết đi sống lại.

Sau đó là những ngày sau triển lãm. Trình Viễn Thiên một lần nữa gọi điện, cho tôi biết ông ta lại nhận được bưu kiện nặc danh gửi từ nước ngoài.

Mà khi đó cũng chính là thời gian Trác Hạo ra nước ngoài công tác nhân thể nghỉ ngơi cho khuây khỏa đầu óc.

Tôi nhớ trước đó khi nói chuyện chia tay, anh ta gần như thề rằng tôi và Ninh Hiên nhất định sẽ không thể ở bên nhau. Sau này nghĩ lại, tôi đoán từ lúc đó anh ta đã rắp tâm bất luận thế nào cũng phải khiến tôi và Ninh Hiên chia tay.

Trong buổi bế mạc triển lãm, tôi nhớ Trác Hạo đã đến nói với tôi: Anh hy vọng khi về nước em sẽ lại quay về bên anh.

Tôi cứ tưởng anh ta không đạt được thứ mình muốn nên trở nên mù quáng và gàn dở như vậy. Nhưng sự thật, anh ta không hề mù quáng mà đã sẵn có chủ đích của mình rồi.

Vì anh ta nhận thấy, chỉ cần gửi bưu kiện thêm một lần nữa là có thể cắt đứt hoàn toàn quan hệ giữa tôi và Ninh Hiên.

Xâu chuỗi lại tất cả. Năm đó người chụp những bức ảnh nóng của tôi và Ninh Hiên không phải Điền Uyển Nhi mà là Trác Hạo. Người gửi thư nặc danh và bưu kiện nặc danh từ đầu đến cuối vẫn chỉ là Trác Hạo.

Khi phát hiện ra tất cả sự thật, tôi đã rất, rất ghê tởm và căm hận những gì Trác Hạo đã làm, tôi hận không thể lột da, rút xương, nhai sống từng miếng thịt của anh ta cho hả.

Nhưng hai năm nay, mối hận trong lòng tôi đã dần dần phai nhạt, dần dần không còn tồn tại, và tôi cũng dần dần coi anh ta như một người xa lạ, chỉ vô tình đi lướt qua trên đường mà thôi.

Dẫu sao khi ở thành phố B, anh ta cũng thật lòng đối tốt với tôi. Anh ta vẫn thường nói, nhìn em buồn bã như vậy anh cảm giác tất cả đều do lỗi của mình.

Khi đó thực ra anh ta cũng đã hối hận rồi. Về sau, nếu không phải tôi cho anh ta hy vọng rồi lại rời bỏ anh ta, có lẽ anh ta đã không mù quáng giở lại thủ đoạn cũ hết lần này đến lần khác như thế.

Mọi việc trên đời đều có nguyên nhân của nó. Kết cục của tôi là kết quả của sự hồ đồ, và sự hồ đồ này cũng là hậu quả từ vô số những hồ đồ khác mà ra.

Chuyện đã qua từ lâu, nỗi nhớ nhung hằng ngày cũng đủ ăn mòn mục rỗng lòng người rồi, ai còn tâm trí đâu để đi cảm hờn một người mình không hề yêu thương vì những chuyện hồ đồ năm xưa nữa.

Độ lượng với người, lòng tự thấy thoải mái.

Cuộc đời tôi đã có quá nhiều chuyện buồn, hà tất phải mang thêm căm thù, hận hực làm gì để bản thân càng thêm đau khổ.

Vì thế tôi nói với Trác Hạo tôi không còn hận anh ta nữa.

Nhưng với Trác Hạo, việc tôi không thèm đếm xỉa đến anh ta là sự trừng phạt tàn nhẫn cao hơn căm hận nhiều.

Mấy hôm nay lại có khách đến tìm tôi, lại là một người từ quê lên. Trông thấy người đó tôi đã kinh ngạc vô cùng. Tưởng tượng thế nào tôi cũng chưa bao giờ dám nghĩ người đến đây tìm tôi, lại chính là bố của Ninh Hiên, Trình Viễn Thiên.

Trước bộ mặt kinh ngạc thẳng thốt của tôi, Trình Viễn Thiên vẫn điềm tĩnh cười hiền hậu. Ông ta nói: “Tôi mới được ra tù. Khó khăn lắm mới hỏi được bố cô là cô đang ở đây!”

Ông ta nói với tôi, ông ta được sửa lại án sai, mọi tội danh đã được chứng minh là vu khống, những kẻ hãm hại ông ta đều đã phải nhận những hình phạt đích đáng. Ông ta còn nói mặt dù oan khiên đã được làm rõ trắng đen, có thể phục hồi nguyên chức, nhưng sau hai năm ngồi trong nhà giam, ông ta đã xem nhẹ những thứ danh lợi lúc lên lúc xuống này rồi.

Ông ta nói trong phần đời còn lại của mình, không còn thiết tha gì với chốn quan trường nữa, cam tâm tình nguyện trở về làm thường dân để hưởng chút an nhàn tuổi già.

Ông ta nói với tôi: “Thực ra lần này được sửa lại án sai phải cảm ơn bố cô rất nhiều. Năm đó không chỉ có một mình bố cô tham ô công quỹ mà dính líu đến rất nhiều người khác. Vì tôi đưa ra chủ trương điều tra triệt để chuyện này nên bị nhiều người căm ghét. Lý do chính khiến tôi trượt ngã cũng xuất phát từ đây. Bố cô đã chủ động gửi toàn bộ tài liệu liên quan đến chuyện tham ô công quỹ năm đó lên cấp trên và còn cung cấp thêm rất nhiều tài liệu khác nữa, bên cạnh đó cũng nhờ thư ký Đường giúp đỡ chạy vạy khắp nơi, tôi mới có thể được sửa lại án oan.”

Nghe ông ta nhắc đến bố, tôi không khỏi kinh ngạc, vội vàng hỏi: “Vậy bố tôi thế nào rồi? Ông có phải ngồi tù không?” Mấy hôm trước khi tôi gọi điện về nhà không hề nghe bố nhắc đến chuyện này.

Ông ta an ủi: “Có lẽ bố cô không muốn cô phải lo lắng nên mới không cho cô biết. Trước khi đến đây ông ấy có nói với tôi, cô đang sống rất khổ sở, chỉ nên nói với cô những tin tức tốt, còn tin xấu thì không được nói ra nữa lời.”

Nghe tới nỗi khổ tâm của bố mẹ, mắt tôi bắt đầu ươn ướt. Tôi lại hỏi ông ta: “Liệu bố tôi có phải đi tù không? Hay là ông đã vào đây rồi?”

Trình Viễn Thiên mỉm cười, trả lời tôi: “Cô yên tâm, bố cô sẽ không phải đi tù đâu.”

34. Chương 67 - 68

67. Anh chỉ muốn yêu em

Tôi nhớ ra mấy hôm trước gọi điện về nhà nói chuyện với bố, ông còn hỏi tôi: “Nhã Nhã, con định quay về chưa?”. Nghĩ đến đây tôi mới yên tâm. Bố không phải ngồi tù.

Tôi hỏi: “Nhưng bố tôi làm như vậy có khác gì tự thú đâu? Sao có thể thoát khỏi tù tội đây?”

Chuyện bố tôi làm thâm hụt công quỹ có thể phải đi tù vốn là cái thóp Trình Viễn Thiên sử dụng để uy hiếp tôi. Tôi vẫn luôn sợ một ngày cái kim trong bọc sẽ lòi ra, bố tôi sẽ phải vào nhà lao ăn cơm tù. Nhưng thế nào khi mà mọi chuyện đã vỡ lở ra, bố tôi vẫn bình an vô sự được?

Trình Viễn Thiên nói: “Bởi vì sau đó bố cô đã lập công chuộc tội, tự thú và giao nộp tài liệu, hơn nữa tuy số tiền tham ô của bố cô không nhỏ nhưng anh ta đã kịp thời bù trả đầy đủ, lại xét thấy ý thức làm việc từ trước đến nay hết sức tận tụy, chỉ hồ đồ bị kẻ khác dụ dỗ vi phạm một lần đó, nên chỉ bị tuyên án một năm và còn được hưởng án treo, không phải ngồi tù. Bố cô nói dù sao cũng không phải chịu cảnh tù tội nên những chuyện này không cần nói cho cô biết, nói rồi cô phải bận tâm lo lắng.”

Nghe ông ta nói tôi không khỏi trầm nghĩ, chẳng lẽ chỉ đến lúc bố thực sự vào tù, tôi mới được sáng tỏ mọi chuyện ư?

Tôi lẩm bẩm: “Thảo nào bỗng nhiên bố xin về hưu sớm”. Đột nhiên tôi nghĩ ra một chuyện, ngẩng đầu nhìn Trình Viễn Thiên, hỏi ông ta: “Tại sao bố tôi lại chủ động đi đầu thú và giao nộp tài liệu? Bố tôi quen biết ông ư?”

Trình Viễn Thiên thở dài: “Tất cả những gì bố cô làm đều là vì cô. Ông ấy làm như vậy với mong muốn tôi có thể đồng ý cho cô và Ninh Hiên đến với nhau, cho hai người một lối thoát!”

Ông ta lại thở dài nói tiếp: “Thời gian tôi ở trong đó, Ninh Hiên cũng như cô vậy, không có người yêu bên cạnh, nó rất đau khổ, rất buồn bã. Bây giờ tôi đã được thả, đã đến lúc tôi phải làm gì đó cho con trai mình.”

Nghe ông ta nhắc đến Ninh Hiên, trước mắt tôi lại rưng rưng một màn sương mù. Tôi hoang mang hỏi ông ta: “Ninh Hiên...anh ấy sống tốt chứ?”

Trình Viễn Thiên lắc đầu: “Không tốt, rất không tốt.” Ông ta nói: “Tình hình của nó rất tồi tệ. Tôi đang rất hối hận.”

Tim tôi thất lại.

Ninh Hiên sống không vui! Chuyện này đối với tôi rõ ràng là nỗi đau đốn giày vò khủng khiếp như đang bị cắt từng khúc ruột.

Tôi thà một mình hứng chịu hết mọi nỗi buồn, chỉ mong Ninh Hiên được hạnh phúc.

Tôi vẫn nhớ lời mình từng nói: Nếu trong hai người, tôi và Ninh Hiên, còn một người vẫn giữ được vui vẻ và hạnh phúc thì tôi hy vọng sẽ người đó là Ninh Hiên.

Bởi khi đã yêu một người bằng cả trái tim, ta sẽ luôn hy vọng người đó luôn vui vẻ hạnh phúc hơn và bản thân mình.

Trình Viễn Thiên nói với tôi: “Thật ra năm đó thấy Ninh Hiên yêu cô như vậy tôi cũng đã định tác thành cho hai đứa. Nhưng về sau cô ở thành phố B, Ninh Hiên đến đây tìm cô, rồi cầu hôn cô trước mặt bàn dân thiên hạ, tôi lại nhận được bưu kiện nặc danh từ kẻ nhận là người ái mộ Ninh Hiên. Cô ta đe dọa nếu tôi không tách cô và Ninh Hiên ra, cô ta sẽ tung những bức ảnh đó cho cả thế giới biết. Vì tương lai của con

traí tôi nên tôi đành điện cho cô, lại lấy chuyện bố cô ra để uy hiếp. Sau đó chính tôi cũng gặp nạn, ban đầu tôi nghĩ nếu đã như vậy thì thôi, không cần ngăn cấm cô và Ninh Hiên đến với nhau nữa. Tôi đã tới đoạn gần đất xa trời, lại phải chịu cảnh tù tội, hà tất khổ sở đi làm hòn đá cứng đầu cản đường hai đứa?”

Trình Viễn Thiên nói: “Thực ra khi đó tôi đã muốn tác thành chuyện của hai đứa rồi. Nhưng khi tôi vừa xuất viện và bị kết án ba năm tù, thư ký Đường liền cho biết người đó lại gửi đến một bưu kiện nữa. Thư ký Đường là người biết rõ mọi chuyện, người đó lại một lần nữa uy hiếp tôi, nếu tôi không lập tức cắt đứt hoàn toàn quan hệ giữa cô và Ninh Hiên, cô ta sẽ công bố những bức ảnh đó.”

“Khi đó tôi nghĩ, Ninh Hiên có ông bố phạm pháp đi tù đã đủ ô uế danh tiếng lắm rồi, trong lúc đó mà những bức ảnh đó được công bố nữa thì khác nào họa này chưa xong nạn kia đã tới, tình hình đã tồi tệ sẽ lại càng tồi tệ hơn. Vì thế tôi quyết định đành phải tiếp tục nhẫn tâm chia cắt hai đứa! Tôi không thể ngồi nhìn con trai vừa phải bận tâm về ông bố thân bại danh liệt này, vừa chính mình cũng thân bại danh liệt.”

“Trên đời này con người chính là loại thích tát nước theo mưa nhất. Giả sử những bức ảnh đó được công bố khi chưa có chuyện gì xảy ra, hay sau khi người ta đã lãng quên chuyện bê bối của tôi rồi, thì nó mới có cơ hội làm lại từ đầu. Nhưng nếu nhắm đúng lúc bố nó vừa dính vào vòng lao lý mà công bố những bức ảnh đó, tôi nghĩ cả đời này nó đừng hòng đứng dậy được nữa.”

Tôi hoàn toàn tán đồng những điều Trình Viễn Thiên vừa nói. Con người đích thị là giống loài thích vui dập nhau nhất.

Thì ra trước khi đi tù Trình Viễn Thiên lại nhận được bưu kiện của Trác Hạo một lần nữa.

Lần trước Trác Hạo đã nói anh ta làm một điều có lỗi nữa với tôi, có lẽ điều anh ta muốn nhắc đến chính là chuyện này.

Trình Viễn Thiên cho tôi biết thêm: “Sau khi cô đi, Ninh Hiên không thiết ăn uống gì. Nó điên cuồng lao vào công việc. Mỗi khi thiết kế, việc đầu tiên nó phải làm là lôi ảnh của cô ra ngắm, tiếp theo là tự chuốc mình say mềm mới thôi. Tôi không hiểu gì về lĩnh vực thiết kế đồ trang sức nhưng thư ký Đường cho tôi biết hai năm nay người ta nhận xét các thiết kế của Ninh Hiên như thế này: một vẻ đẹp bi thương, tuyệt vọng khiến cả thế giới phải chấn động, thán phục.”

Nghe tin Ninh Hiên tự dày dạn bản thân, nước mắt tôi cứ thế tuôn trào. Tôi hỏi: “Dạ dày của anh ấy thế nào rồi ạ?” Trước kia dạ dày của hắn đã có vấn đề, hai năm nay lại chìm ngập trong rượu chè thế này không biết đã biến chuyển ra sao rồi.

Trình Viễn Thiên thở dài liên tục: “Nó đã chảy máu dạ dày hai lần rồi. Bác sĩ nói nếu cứ tiếp tục tình trạng này thì e rằng sẽ khó mà giữ được tính mạng.”

Nghe tin Ninh Hiên bị chảy máu dạ dày hai lần, tôi ghen ngào không sao nói thành lời. Tại sao người phải chịu những đau đớn này lại không phải là tôi!

Trình Viễn Thiên nói: “Tôi đã sống đến gần này tuổi rồi, những chuyện thăng trầm lên xuống, mưa tố sóng lớn, tất cả đều đã ném trải qua. Giờ đây tôi không mong muốn gì hơn ngoài con trai tôi có thể có một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc. Sau khi ra tù, tôi và Ninh Hiên đã ngồi nói chuyện nghiêm túc với nhau một lần. Tôi cho Ninh Hiên xem những bức ảnh đó. Tôi đã hỏi nếu có một ngày những bức ảnh này bị phát tán rộng rãi thì nó có sợ không? Nó nói thực ra hai năm trước đã biết về những bức ảnh này. Nó nói dù có thân bại danh liệt hay không cũng không quan tâm, cả đời này nó chỉ mong được ở bên cô! Tô Nhã, tôi cũng hỏi cô một câu, nếu những bức ảnh đó bị công khai, cô có chịu đựng nổi không? Nếu cô muốn đến với Ninh Hiên thì phải chuẩn bị sẵn tinh thần cho chuyện này. Giả sử có một ngày những bức ảnh đó bị công bố ra ngoài, cô phải có đủ nghị lực để đương đầu và chấp nhận chúng! Tô Nhã, tôi hỏi lại cô một lần nữa, cô có chấp nhận được không?”

Tôi tự tin nhìn thẳng vào Trình Viễn Thiên, đồng dạc nói với ông ta: “Tôi chấp nhận được!”

Ninh Hiên có thể, tôi cũng có thể! Ninh Hiên nói cả đời này chỉ muốn được ở bên tôi, tôi cũng thế!

Tôi không nói cho Trình Viễn Thiên biết ông ta sẽ không còn phải nhận bưu kiện nặc danh nữa, và những bức ảnh đó sẽ không bao giờ được công bố. Tôi không muốn ông ta biết từ đầu đến cuối người gây ra những chuyện này không phải là ai đó ngưỡng mộ Ninh Hiên, mà là Trác Hạo.

Tôi lại nhớ tới câu thoại cũ rích nhưng lại đầy tính Phật, vẫn hay thấy trong phim truyền hình:

Chuyện đã qua thì để nó qua đi.

Nếu ông trời vẫn cho tôi một cơ hội được nắm đôi tay Ninh Hiên một lần nữa, nếu tôi có thể một lần nữa được hưởng thứ hạnh phúc mỹ mãn được ở bên người mình thương yêu, nếu được như vậy thì còn có điều gì là không thể bỏ qua và không thể tha thứ!

Trình Viễn Thiên, có lẽ từ giờ phút này tôi nên gọi là bác Trình, nói với tôi: “Vốn dĩ Ninh Hiên muốn tự mình đến đây đón cháu về nhưng nó lại lên cơn đau dạ dày, bây giờ đang phải nằm viện. Trước khi cấp cứu nó đã ngất lên ngất xuống hai lần nhưng vẫn cứ đòi đi bằng được. Sau đó nếu không nhờ bác sĩ cưỡng chế tiêm cho nó liều thuốc mê để ta nhân cơ hội một mình đến đây thì chắc giờ này vẫn không dứt được nó ra mắt!”

Nói đến đây ông bật cười ha hả. Tôi cũng cười theo. Nhưng dù là đang cười, trong khóe mắt cả hai đều đã bắt đầu ngân ngấn nước.

Bác Trình đưa tay lên dụi mắt, nói với tôi: “Cháu quay về thành phố A cùng ta nhé!”

Tôi gạt đầu, những giọt nước mắt hạnh phúc cũng tuôn rơi.

Tôi và bố Ninh Hiên cùng quay trở về thành phố A.

Khi tôi đẩy cửa phòng bệnh, Ninh Hiền đang ngồi trước cửa sổ nhìn ra ngoài. Nghe thấy tiếng động, hắn lập tức quay lại.

Tôi đứng trước cửa, hơi lúng túng cười với hắn. Tôi nói: “Hi, Ninh Hiền!”

Hắn nhìn tôi, cũng cười, hai tròng mắt đỏ hoe. Hắn nói: “Hi, Tô Nhã!”

Tôi bước tới chỗ hắn, khẽ nói: “Lâu rồi không gặp!”

Hắn đứng lên chờ tôi lại gần, khẽ đáp: “Lâu rồi không gặp!”

Tôi đến trước hắn, đưa tay chạm lên má hắn, nhìn vào mắt hắn, họng tôi bỗng cứng nghẹn. Tôi nói: “Ninh Hiền, em có một câu muốn nói với anh!”

Hắn cũng đưa tay lên vuốt ve má tôi. Giọng nói tuy không khác thường nhưng yết hầu hắn rõ ràng đang lên xuống rất gấp gáp. Hắn nói: “Tô Nhã, anh cũng có một câu muốn nói với em!”

Tôi cười với hắn, nụ cười làm nước mắt trào ra khỏi khóe mắt: “Em muốn nói trước!”

Hắn lấy tay lau những giọt nước mắt trên mặt tôi, cười rạng rỡ gật đầu.

Tôi nói: “Ninh Hiền, em sẽ không bao giờ rời xa anh nữa đâu!”

Hắn dồn sức ôm tôi thật chặt, thật cẩn trọng và cũng thật dữ dội.

Tôi rúc mặt vào ngực hắn hỏi: “Thế câu của anh là gì?”

Hắn nói: “Tô Nhã, em biết rồi đấy, đời này anh chẳng cầu mong điều gì, anh chỉ được muốn yêu em thôi.”

Ninh Hiền nói: “Tô Nhã em biết không, những ngày không có em, anh chỉ muốn chuốc mình say khướt. Say rồi vừa ngẩng đầu vừa cười hỏi trời: ông Trời ơi, tôi chỉ muốn được yêu cô ấy thôi. Nhưng tại sao? Tại sao ông không tác thành cho chúng tôi?”

Ninh Hiền nói: “Tô Nhã em biết không, anh nhất định phải uống say. Khi say anh sẽ có cảm giác đang được ở cạnh bên em.”

Ninh Hiền nói: “Tô Nhã em biết không, em đã cắm rễ trong trái tim anh lâu lắm rồi, nhờ thế nào cũng không được, càng nhổ lại càng bám sâu hơn, vào tận trong xương thịt!”

Ninh Hiên nói: “Tô nhã, thật đấy, cả đời này anh không cầu mong điều gì cả, anh chỉ muốn được yêu em.”

68. Hạnh phúc sau đám cưới

Sau đám cưới, Ninh Hiên về thành phố A mở công ty riêng. Các thiết kế của hắn được đón nhận rất nồng nhiệt, tiền như mọc chân đua nhau chạy vào túi chúng tôi. Nhìn số tiền trong tài khoản cứ tăng lên chóng mặt từng ngày, tôi không khỏi đau đầu hỏi hắn: “Nhiều tiền thế này biết tiêu vào đâu bây giờ?”

Ninh Hiên vừa uống trà vừa cười nói với tôi: “Làm một thằng đàn ông, thấy em phải phiền não vì chuyện này, anh thật mãn nguyện.”

Tôi nói: “Nhưng em lại thấy anh như thế quá biến thái!”

Với một phong thái hết sức tao nhã, Ninh Hiên đặt chén trà xuống, thông thả đứng lên khỏi bàn, miệng mỉm cười, bước lại mép giường chỗ tôi đang ngồi gấp quần áo.

Cảm giác nụ cười hắn có chút kỳ quái, tôi hơi lạnh sống lưng: “Anh...định làm gì? Em...còn chưa gấp xong quần áo, đợi mấy phút nữa...”

Tôi đang nói thì hắn đã lù lù đến trước mặt. Bị bao trùm trong bóng người hắn, tôi ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện trong mắt hắn đang lóe lên thứ ánh sáng rất hoang dã.

Ánh sáng hoang dã này kết hợp với nụ cười kỳ quái của hắn sao lại có thể làm chấn động lòng người đến thế.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy quần áo trên người hắn...hình như hơi bị thừa...

Nuốt nước miếng, tôi hỏi hắn: “Đứng cho chết mỗi à, ngồi xuống đi!”

Hắn tiện tay vớ lấy mấy chiếc áo trong tay tôi ném sang một bên, tôi kêu lên: “Đừng vứt xuống đấy, nhăn hết bây giờ! Để em gấp xong đã!” Vừa nói tôi vừa nhồm người dậy định lấy lại mấy chiếc áo xấu số.

Nhưng Ninh Hiên nhanh hơn, hắn một tay kéo tôi lại đè nghiêng xuống giường, nhìn tôi cười tít mắt nói: “Mặc kệ chúng đi!”

Nhìn khuôn mặt hút hồn của hắn tôi lại không thể không nuốt nước bọt, vừa mở miệng giọng đã ẽo ọt không rướn nổi: “Trong sách nói, ngày nào cũng làm sẽ bị hói đấy!”

Ninh Hiên bật cười hân hoan rồi nói: “Không sợ! Tóc anh dày lắm. có rụng cũng không sợ!” Nói xong hắn ngoác cái miệng sói ra, ngầu ngĩnh...tôi.

Nhắm mắt lại, tôi thả mình say đắm mê mết trong từng động tác của hắn, cảm giác lâng lâng tung bay trong mây khói khiến tôi không kìm nổi khẽ run lên. Đến đoạn cao trào nhất, cùng hắn hét lớn, đầu óc biến hóa kỳ ảo về trạng thái êm ả mệnh mang sau một hồi huyền ảo, hỗn độn.

Trước khi chìm sâu vào giấc ngủ, tôi mệt lử rúc gọn trong lòng hắn, lơ mơ nhớ ra hình như vẫn còn một chuyện gì đó quên chưa kịp nói với hắn.

Là chuyện gì ấy nhỉ...

Vận động thể lực trước khi đi ngủ có thể giúp người ta ngủ thật ngon. Buổi sáng tỉnh dậy, tôi vừa uể oải xoay người thở ra đầy thỏa mãn.

Đang vận mình, tôi chợt nhớ ra chuyện muốn nói tối qua.

Ninh Hiền đang tắm, đợi hắn đi ra, tôi ập đến kéo cánh tay hắn nũng nịu nói: “Ông xã, em muốn bàn với anh một chuyện!”

Ninh Hiền vừa lau tóc vừa nhếch miệng nở nụ cười đầy đen tối, hỏi: “Vẫn muốn nữa?”

Kiểm chế cơn kích động muốn cào cấu, đánh đấm hắn, tôi nói: “Linh tinh! Đây không phải là chuyện em muốn nói, chuyện em muốn nói là..” Tôi còn chưa kịp nói hết câu liền bị hắn ngắt lời: “Muốn đi làm hả?”

Sau khi kết hôn, tôi chỉ quanh quẩn ở nhà để Ninh Hiền nuôi. Ngày xưa khi hắn vẫn là học sinh tôi vẫn là cô giáo, hắn đã từng nói với tôi: “Sau này anh sẽ nuôi em, em không phải làm gì hết chỉ cần yêu anh là được!” Nhưng phải sau tám năm xa cách dài như kháng chiến, đến bây giờ hắn mới có cơ hội thực hiện điều đó.

Tôi biết rõ Ninh Hiền thương tôi, không muốn tôi ra ngoài bôn ba vất vả nên đã đồng ý với yêu cầu của hắn là sẽ ngoan ngoãn ở nhà làm phu nhân hào phú, không đi làm ở đâu hết.

Ban ngày không có việc gì thì ở nhà nghe nhạc, ra ngoài đi dạo, buổi tối đợi chồng đi làm về cùng ăn cơm, cùng hôn nhau, trước khi đi ngủ lại thực hiện mấy bài vận động nong cháy trên giường, cuộc sống như vậy nói chung cũng được coi là thanh thoi an nhàn.

Thanh thoi thì thanh thoi đấy, nhưng như thế lâu quá lại cảm thấy thật sự quá nhàm chán. Cuối cùng sau một tháng làm phu nhân hào phú tôi vẫn không thể quen được với tình cảnh không có việc gì để làm. Tôi muốn đạp cửa chạy ra ngoài tìm một công việc gì đó.

Cuối cùng Ninh Hiền cũng chấp nhận yêu cầu của tôi, đồng ý cho tôi ra ngoài làm việc. Nhưng làm việc thì phải nghe theo sự sắp xếp của hắn, cấm không được ý kiến.

Nghe xong điều kiện ngang ngược của hắn, tôi nhả nhó hỏi: “Không phải anh định cho em đến công ty anh làm thư ký giám đốc đấy chứ?”

Nếu thế thật thì có khác nào ở nhà đâu...

Ninh Hiên cười khúc khích: “Anh cũng định thế nhưng sợ em không đồng ý!”

Tôi liền lắc đầu rồi lại gật đầu: “Không đồng ý, không đồng ý! Anh đoán đúng, anh đoán đúng đấy!”

Lại một ngày ở nhà trông nhà nữa trôi qua, khi đã xong xuôi mọi hoạt động buổi tối, chuẩn bị chìm vào giấc ngủ. Ninh Hiên mới ghé sát tai tôi nói: “Anh lo liệu xong rồi, từ tuần sau bà xã có thể bắt đầu đi làm.” Tôi vội vàng mở to mắt, hỏi hắn: “Làm việc gì?”

Ninh Hiên cười nham hiểm: “Nghề chính của em!”

Nghề chính của tôi.

Tối hôm đó tôi phải nghĩ mãi mới nhớ ra nghề chính của mình là gì.

____ Giáo viên dạy toán.

Thì ra Ninh Hiên đã sắp xếp cho tôi quay trở lại trường Trung học số 1!

Sau tám năm, nhìn lại những ký hiệu công thức trong sách giáo khoa, tôi có cảm giác như đã xa cách chúng cả một đời.

Ninh Hiên nói: “Năm đó anh không được em hướng dẫn tốt nghiệp, bây giờ anh rất muốn nhìn em tiến một khóa học sinh ra trường, cũng là để kỷ niệm chuyện trước kia của bọn mình!”

Với lý do vô cùng hợp tình này của hắn, tôi không thể nào từ chối được, bắt đầu ra sức soạn giáo án.

Thứ Hai đến trường, đầu tiên tôi đi gặp hiệu trưởng. Đứng trước cửa phòng hiệu trưởng, tôi không khỏi bồi hồi thấp thỏm vì những chuyện đã xảy ra trong quá khứ. Nhưng liền sau đó, tôi đã phấn khởi như mở cờ trong bụng.

Hiệu trưởng từ một người đầu tóc bạc phơ biến thành một người trung niên khỏe mạnh!

Tôi bỗng nhiên nhớ ra, trong một lúc vẫn còn mơ mơ màng màng, hình như Ninh Hiên có nói cho tôi biết trường Trung học số 1 đã đổi hiệu trưởng, là một người đàn ông đứng tuổi. Một lần hần “cải trang vi hành” đến các cửa hàng thì gặp ông ta, hai người nói chuyện khá hợp nên đã kết thân từ đó.

Đã gặp hiệu trưởng xong, tiếp theo là đến phòng bộ môn gặp đồng nghiệp.

Những thầy cô trong tổ Toán năm đó giờ còn lại chưa đến một nửa, nhìn thấy tôi ai cũng há miệng ngạc nhiên, thi nhau nói: “Nghe nói có đồng nghiệp mới tên là Tô Nhã, mọi người tưởng là trùng tên thôi, không ngờ đúng là em à, Tô Nhã! Sao tự nhiên hồi trước lại xin nghỉ việc thế? Sao bây giờ lại quay về? Lấy chồng chưa? Nếu còn độc thân cô giới thiệu cho người này!”

Trước những ánh mắt và lời nói niềm nở nhưng cũng đầy thăm dò này, tôi đành giả ngây giả ngô bịa ra vài chuyện cho qua.

Ninh Hiên vẫn dùng tên Trình Hải để giao tiếp và làm việc bên ngoài, hần cũng kiên quyết che giấu tung tích, chẳng mấy khi cho phép phóng viên chụp ảnh mình nên số người biết Ninh Hiên chính là Trình Hải rất ít.

Tôi nói với mọi người năm đó sức khỏe có vấn đề nên xin nghỉ dạy, bây giờ bệnh tình đã khỏi mới quay trở lại trường tiếp tục công tác. Ngoài ra tôi cũng đã kết hôn nên mọi người không phải mất công mai mối làm gì. Cuối cùng tôi lịch sự nói hai tiếng “cảm ơn” để kết thúc buổi hàn huyên khi hội ngộ này.

Không ít thầy cô cao tuổi đã về hưu, vị trí của họ được các giáo viên trẻ khác lấp chỗ. Văn phòng bộ môn năm đó bây giờ được chia ra làm hai phòng, một bên dành cho các thầy cô thuộc hàng lão thành, một bên là của các giáo viên trẻ. Tôi được xếp vào ngồi cùng phòng với lực lượng giáo viên trẻ bộ môn. So với năm xưa, không khí trong văn phòng dường như sôi nổi hơn rất nhiều. Tôi lặng lẽ quan sát, ngoài tôi ra còn có năm giáo viên trẻ khác, bốn nữ một nam đang to nhỏ bàn chuyện gì đó. Một người đó rủ tôi buổi tối cùng đến sàn nhảy. Khi tôi nói mình phải về với chồng liền bị cả đám giễu cợt một trận ê chề.

Chuẩn bị xong xuôi tất cả mọi thứ, tôi cấp sách vở lên lớp. May mắn lần này tôi được nhận một lớp khá ngoan, đám học sinh rất dễ bảo, không làm khó tôi chút nào, vừa thấy tôi tất cả đều cười tít mắt.

Bài học đầu tiên đã kết thúc tốt đẹp, tâm trạng tôi vô cùng phấn khởi.

Về đến nhà tôi luôn miệng nịnh bợ Ninh Hiên là ông chồng sáng suốt, ông chồng uy vũ, dạy học là tạo phúc cho nhân loại, có ý nghĩa và vui hơn nhiều so với làm bà nội trợ suốt ngày lo chuyện cơm nước.

Ninh Hiên vừa cười xảo quyệt vừa hỏi tôi định cảm ơn hần thế nào. Tôi nói: “Anh làm việc vất vả cả ngày, chắc là đau lưng nhức mỏi cơ bắp lắm, để em mát xa cho anh thư thái nhé!”

Hần kéo tay tôi trườn đến ngực hần rồi dùng giọng gian tà nói: “Ừ, anh thích được em mát xa lắm, nhưng không phải là ở đó mà ở đây này...” (anh Hiên này BT wá....)

Dù không biết chúng tôi đã ve vãn tán tỉnh nhau bao nhiêu lần rồi nhưng trước kiểu chim chuột trắng trợn này của hắn, tôi vẫn thấy mặt mình nóng ran, tim đập chân run đầu óc quay cuồng.

Mơ mơ màng màng xoa bóp cho hắn, xoa xoa bóp bóp cuối cùng không biết thế nào lại thành ra chính tôi cũng được hắn xoa bóp, sau đó, tiến thêm một bước nữa, bị hắn xơi tái hoàn toàn.

Sắp chìm vào giấc ngủ, hình như tôi nghe thấy hắn nói muốn có một em bé.

Nghe hắn nói thế tôi không thể không sướng rơn cười mãn nguyện.

Bé cưng của hai chúng tôi, tôi đã muốn từ rất lâu rồi.

35. Chương 69 - 70

69. Quay lại làm giáo viên

Khác xa với lần đầu tiên làm giáo viên luống cuống, sau tám năm xa cách mái trường, lần thứ hai đứng trên bục giảng với tư cách là một cô giáo dạy Toán, tôi thực sự thấy mình làm rất tốt.

Càng ngày tôi càng thấy mình rất ra dáng một nhà giáo chân chính.

Tôi nhanh chóng hòa nhập cùng mấy đồng nghiệp trẻ trong phòng. Ngoại trừ cậu thầy giáo duy nhất ra, bốn cô nàng còn lại đều mang tố chất hóng hớt háo sắc rất điển hình của giới trẻ hiện nay.

Trong đó, danh hiệu hóng hớt nhất phải thuộc về Thôi Sa. Nó không những lăm điều mà còn háo sắc kinh khủng, sinh thời hề thấy giai đẹp là thèm chảy nước miếng. Học sinh của nó phàm là nam sinh có chút nhan sắc thì cứ không bao giờ phải lo trượt cả.

Nhìn nó rồi nhìn lại bản thân mình mà tôi lại thấy ngậm ngùi, lại thở dài, lại nuối tiếc.

Năm đó tôi chỉ ham hố có một câu mỹ nam thôi mà về sau hết bất hạnh này đến đau khổ khác nối đuôi nhau ập lên đầu. Đồng chí Thôi Sa cùng một lúc thèm khát nhiều nam thiếu niên như vậy mà ngày ngày vẫn bình an vô sự ung dung ngồi chắc chắn trên chiếc ghế giáo viên cao quý, không thể không nói thời thế đảo điên cả rồi.

Một trong những sở thích của Thôi Sa là buổi sáng đến trường từ rất sớm, ngồi trong văn phòng vừa thưởng thức bữa sáng bổ dưỡng của nó vừa nghiền cứu đủ loại tin tức giật gân trên các báo hằng ngày.

Sáng nay, vừa bước chân vào văn phòng tôi đã bị tiếng hét chói tai của bốn cô nàng dọa cho chết khiếp.

Trần tĩnh lại tôi liền đi đến chỗ bọn họ, vừa vỗ ngực cho đỡ sốc vừa hỏi: “Lại có chuyện gì mà gào ầm lên thế, dọa người ta sợ quá đi mất!”

Thôi Sa mang bộ mặt thiếu nữ hoài xuân gơ quyển tạp chí trong tay ra trước mặt tôi nói: “Chị Tô, chị biết không, thì ra trên đời này tồn tại một anh chàng đẹp trai hảo hạng thật! A! Sao lại có người đẹp trai đến thế cơ chứ! A A! Sao lại có người đã đẹp trai thì chớ lại còn tài hoa xuất chúng như thế cơ chứ! A A! Tại sao tôi lại không phải là vợ của con người đẹp trai tài giỏi này cơ chứ!”

Mới sáng sớm Thôi Sa đã phát bệnh làm tôi sợ gần chết, tôi vội lấy tờ tạp chí từ tay nó, đảo mắt tìm xem gã đẹp trai hảo hạng nó nói đến trông như thế nào.

Ánh mắt đã tập trung vào đúng trọng điểm, tám ảnh nhỏ trên tờ tạp chí làm tôi kinh hoàng đến nỗi mồm miệng há hốc, hai mắt trợn ngược.

Hóa ra người mà Thôi Sa hâm mê đến nỗi nước dãi lại chính là ông chồng tôi!

Ôi trời, nhìn nước dãi ròng ròng chảy ra từ miệng bốn đứa, tôi thấy mình phải có trách nhiệm bảo vệ sự trong trắng về mặt tinh thần cho ông xã, không thể để bọn này tùy ý mạo phạm được.

Tôi quyết định chọn cách giã đạp. Tôi nói: “Thằng cha này nhìn là biết công tử bột, được mỗi cái mã ngoài thôi.”

Ông xã ơi em xin lỗi, em chỉ không muốn để anh bị bọn háo sắc này mạo phạm thôi, tha thứ cho em!

Thôi Sa nhìn tôi, chu mỏ mĩa mai tôi: “Chị Tô đúng là điển hình của thể loại ăn không được nho thì chê nho chát! Trình Hải không phải là loại nổi tiếng nhờ nhan sắc tướng mạo đâu thưa chị, người ta thực sự có tài đấy ạ! Em chẳng dám mong được nói chuyện với anh ta một lần, chỉ cần được đến gần ngắm nhìn cho thỏa hai con mắt là sung sướng lắm rồi!”

Tôi nói: “Dễ thôi, đến châu chực trước cổng công ty người ta, thế nào chẳng thấy”

Thôi Sa vẫn tiếp tục ái oán: “Chị tưởng em chưa đến đấy bao giờ chắc, không biết bảo vệ ở đấy có phải là đệ tử tục gia của Thiếu lâm tự hay không, nghiêm ngặt khủng khiếp, người không có phận sự đừng có mơ được vào trong đấy! Ôi trời!”

Mà có vào được cũng vô ích. Không phải là nhân viên cấp cao thì cũng chỉ có vài người có phúc mắt mới được chiêm ngưỡng anh chồng tôi thôi, hờ hờ hờ!

Tờ tạp chí tiếp tục bị chuyển tay từ người này sang người khác. Chuyển được một vòng thì tất cả cùng phát bệnh háo sắc.

Nhìn cảnh ông xã mình bị bọn dâm đảng này thêm thường đến giàn giữa nước dãi thế này, cảm xúc của tôi lại hết sức phức tạp, vừa tự hào vừa lên cơn ghen.

Bọn họ nói với tôi: Tô Nhã, em nguyện giảm thọ mười năm, chỉ mong đổi lấy một lần mây mưa với anh ấy!

...

Sặc máu!!!

Thôi Sa còn bổ sung thêm một câu: Tô Nhã, nếu được cưới anh ấy thì cho dù sáng hôm sau phải đi trung tiện qua đường miệng em cũng mãn nguyện.

...

Co rúm!!!

Sặc! Chúng không thêm gọi tôi là chị Tô nữa mà đã chuyển hết thành Tô Nhã từ bao giờ thế này! Không hiểu trái tim dâm đảng của bọn này phát cuồng ra thể thống nào rồi nữa!

Buổi tối, về đến nhà tôi kể lại cho Ninh Hiên chuyện dâm loạn xảy ra ở trường buổi sáng, Ninh Hiên có vẻ điềm nhiên không quan tâm lắm chỉ tủm tỉm cười nhìn tôi.

Nụ cười của hấn thật sự quá đẹp, làm tôi rơi vào trạng thái hôn mê ngay lập tức, tôi lấy hai tay nâng mặt hấn lên, bắt đầu phát bệnh lảng lơ: “Ông xã, anh cười đẹp quá! Em thấy mình cũng giống chúng nó, nếu hôm nay được động phòng với anh thì ngày mai có phải chết em cũng vui vẻ chấp nhận!”

Ninh Hiên kéo một tay tôi kê lên miệng hôn nhẹ: “Nói linh tinh!” Sau đó trở mình nằm đè lên tôi, “Em chỉ được chết theo một cách duy nhất và ở một nơi duy nhất, chính là trong lòng anh và chết vì bị anh thương, anh yêu, anh chiều!”

Chút lý trí cuối cùng còn sót lại của tôi lập tức bị cuốn đi hoàn toàn, toàn bộ các giác quan vốn có đều tập trung vào việc cùng Ninh Hiên sản xuất ra một em bé...

Giữa bốn cô giáo trẻ này có một quy tắc bất thành văn, Chủ nhật mỗi tuần lần lượt sẽ có một người mời cả bọn đến nhà ăn chơi tiệc tùng.

Tuần này vừa vặn mới hết một vòng. Cũng chính là vừa khéo đến lượt người mới đến là tôi đây.

Nhìn bộ dạng mong mỏi nhưng lại có phần dè dặt, ngại ngùng của bốn cô nàng trẻ tuổi, tôi thấy hơi buồn cười. Tổ ra vô cùng nghiêm chỉnh, đức độ mà cũng rất tha thiết, chân thành, tôi đưa ra lời mời: “Hay là tuần này mọi người đến nhà chị chơi đi!”

Cả bốn đứa lập tức hớn hở toe toét cười, gật đầu lia lịa: “Được đấy, được đấy!” Sau đó hỏi: “Có được đi kèm không?”

Tôi cười nói: “Đương nhiên là được, càng đông càng vui mà.”

Thôi Sa chen vào một câu: “Chị Tô, bọn em đều cho người yêu đến, thế thì chị cũng cho chồng đi theo nhé!”

Tối suýt phì cười, có đứa đã tức mình lên tiếng: “Thôi Sa, đồ ngốc, nhà của chị Tô không phải chính là nhà của chồng chị ấy à, như thế không được nói là “đi theo” mà phải nói là “xuất hiện”, rõ chưa?”

Tất cả cùng cười phá lên, Thôi Sa ngốc nghếch ngơ ngẩn đứng ôm đầu.

Tôi vừa cười vừa nói: “Chuyện này thì khó nói lắm, ông xã chị khá bận, phải hỏi xem cuối tuần có thời gian không đã.”

Buổi tối về nhà, tôi hỏi chủ nhà xem cuối tuần có rỗi không. Ninh Hiên nói: “Thứ Bảy anh phải đi công tác một chuyến, đến thứ Ba tuần sau mới về được.” Hắn hỏi tôi có chuyện gì.

Tôi nói các bạn đồng nghiệp muốn đến nhà chơi, mang theo cả “hàng xách tay” nên bảo tôi hôm đó ông chủ nhà có lộ diện được không. Tôi cười gian xảo: “Anh mà xuất hiện trước mặt chúng nó, úi trời! Em đoán thế nào chúng nó cũng thi nhau há hốc miệng, có khi nuốt trọn được cả quả trứng gà chứ chẳng chơi! Ông xã anh không biết chúng nó thèm khát anh kinh khủng thế nào đâu!”

Ninh Hiên vừa cười vừa lắc đầu: “Em ấy, ba mươi đến nơi rồi mà vẫn chẳng khác gì trẻ con!”

...Cảm giác này...hơi rùng mình...

Đến thứ Bảy buổi sáng tôi thức dậy tiễn Ninh Hiên ra sân bay. Không nói rõ được tại sao, mỗi khi tiễn Ninh Hiên lên máy bay, dù ngay ngày hôm sau hắn sẽ về, thậm chí là về ngay trong ngày, nhưng lòng tôi vẫn trĩu nặng cảm giác lưu luyến và lạc lõng rất khó tả.

Trước khi lên máy bay Ninh Hiên có lẽ cũng đã nhận ra vẻ thất thần khác thường của tôi, hắn bắt lực tỏ dài, rồi dịu dàng cười nói: “Sao mà môi lại trề ra thế kia? Không vui à? Nhìn em xem, mắt mũi chum lại làm một rồi đây này! Bà xã, đừng như thế, ngoan nào, mấy hôm nữa anh sẽ về ngay ấy mà!”

Hắn hôn lên trán tôi, rồi lại hôn môi tôi, tôi ôm hắn một chút, nói: “Ừ, biết rồi, anh nhớ tự chăm sóc bản thân!”

Hắn lại đưa tay lên vỗ đầu tôi mấy cái, quay lưng đi thẳng.

Tôi lững thững trở về, bắt đầu lo lắng chuẩn bị đồ cho buổi tiệc ngày mai với bốn cô tiểu yêu tinh.

Nghĩ Ninh Hiên đằng nào cũng không có nhà, tôi dứt khoát gói ghém cất hết ảnh gia đình đi, tránh để chúng nó nhìn thấy lại phải giải thích lời thôi. Chúng mà biết người đàn ông chúng thêm nhỏ dãi bấy lâu, tưởng rằng cách xa với vợ, lại chính là “tướng công” của tôi thì chắc sẽ sốc ói máu lẫn quay ra đất cả lũ mất.

Thực ra tôi cũng muốn biết bộ dạng chúng nó sẽ thế nào khi biết chồng tôi là ai lắm, nhưng đáng tiếc khổ chủ vẫn thường bảo tôi làm người cần biết giấu tung tích.

Dọn dẹp và chuẩn bị xong xuôi, tôi ngủ trọn một giấc, sáng thức dậy tự làm một ít đồ ăn sáng. Hôm qua tôi đã cho cô giúp việc nghỉ phép. Buổi sáng sớm mát rượi, phải lủi thủi ngồi ăn sáng một mình thật khiến người ta dễ có cảm giác cô quạnh.

Chỉ mới qua một đêm không gặp, mà tôi đã nhớ mong hắn lắm rồi!

Gần 10h, mọi người nô nức đến gõ cửa theo địa chỉ tôi đã cho.

Tôi chân thành bày tỏ sự tiếc nuối và áy náy với tất cả: “Thật không phải, ông xã chị bận quá, phải đi công tác nên hôm nay không tham gia với chúng ta được! Mọi người cứ tự nhiên, không cần câu nệ khách sáo!”

Bốn cô nương cùng bốn bạn đồng hành công vào nhà. Không ngoài dự đoán, vừa vào trong cả lũ đã thi nhau trầm trồ: “Oa oa! Tô Nhã, đây là nhà chị hay phim trường thế? Hoàn hảo quá!”

Tôi khiêm tốn nói: “Cũng tạm tạm! Tạm tạm!”

Nhà cửa quá to, đồ đạc lại quá xịn mà tìm khắp nơi không thấy một bức hình nam giới nào, chúng bắt đầu ngang nhiên quay sang đoán già đoán non tôi cưới được một lão già giàu sụ.

Tôi nghiêm túc cải chính: “Không phải! Thật sự không phải thế!”

Thôi Sa là đứa cầm đầu, tỏ thái độ rõ nhất, nó nói: “Không tin, thật sự không thể tin được!”

Tôi mà nói cho chủ nhà biết đồng nghiệp của vợ hắn nói hắn là ông già ốm yếu, liệu hắn có nhăn mày khó chịu không nhỉ?

Thôi Sa vẫn không buông tha, hỏi tôi: “Chị Tô, em không nhịn được, cho em hỏi thẳng một câu nhé, đương nhiên chị phải công khai trả lời thành thật! Có đúng chị là vợ cả không đấy? Sao càng nhìn em lại càng cảm thấy chị như... vợ bé của người ta!”

Tôi choáng! Thế quái nào mà sau một hồi phân bua, giả thiết tôi lấy chồng già đã được bác bỏ, nhưng lại chuyển ngay thành vợ bé là sao!

70. Bữa tiệc cùng đồng nghiệp mới

Tôi thở dài, bắt lực ôm trán, chân thành nói với Thôi Sa: “Em gái, tin chị đi, chị không phải là vợ bé, chị là phu nhân danh chính ngôn thuận của anh rể em! Thêm nữa, chồng chị không phải lão khom già, thực ra anh ấy còn ít tuổi hơn chị!”

Nghe tôi nói tất cả đều tỏ thái độ kinh ngạc, không tin. Chán chẳng buồn giải thích thêm nữa, tôi mặc kệ cho chúng muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.

Hàn huyền trò chuyện cười đùa ha hả một hồi chúng mới bắt tay vào giúp tôi nấu nướng. Tôi nói trước buổi tiệc hôm nay sẽ được làm theo hình thức buffet, tất cả đều hứng khởi đồng ý ngay.

Lúc khai tiệc, nhìn chúng nó từng đôi từng đôi tíu tít với nhau ngay trước mắt, lại thấy chỉ có mỗi mình đơn thân lẻ bóng, tôi không khỏi cảm thấy có chút lạc lõng.

Nếu có Ninh Hiên ở đây thì tốt biết mấy. Nhất định hắn sẽ rướn tay ra thật xa, gấp mấy miếng đu đủ mà tôi thích ăn nhất, bỏ vào đĩa cho tôi rồi cười nham hiểm nói: “Bà xã, thực ra em không cần tẩm bổ món này nhiều quá làm gì, kích cỡ của em bây giờ anh đã thích lắm rồi!” Sau đó tôi sẽ phản ứng lại theo kiểu nũng nịu, giả vờ hờn dỗi, đấm hắn lia lịa, mắng hắn là đồ đen tối.

Xi! Thật tiếc Ninh Hiên không có ở đây, tôi chỉ có thể đứng một mình tưởng tượng viễn vông ra như thế, đau khổ quá!

Càng nghĩ đến hắn lại càng thấy nhớ hắn thật. Ăn được mấy miếng trong trạng thái hồn lìa khỏi xác, tôi cầm theo điện thoại lẳng lặng ra ngoài ban công.

Tôi muốn gọi điện cho hắn, muốn được nghe giọng hắn.

Nhưng tôi chưa kịp ấn phím gọi điện thì điện thoại đã tự đổ chuông trước.

Tên người gọi đến hiện rõ trên màn hình, làn mây mù bao phủ trong tôi lập tức bị quét sạch. Ấn phím nhận cuộc gọi, tôi phấn khởi reo lên: “Ông xã!”

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười trầm thấp vui vẻ của Ninh Hiên: “Sao vui thế? Vì điện thoại của anh hả? Bà xã nhớ anh lắm có phải không!”

Tim nghĩ một đằng nhưng miệng tôi lại nói một nẻo: “Đâu ra, còn lâu. Người ta vui vì bữa tiệc đấy chứ!”

Ninh Hiền ờ một tiếng rồi hỏi: “Bây giờ đang làm gì?”

Tôi đáp: “À, đang ăn buffet.”

Ninh Hiền nói: “Nhưng sao anh cảm giác như em không phải đang ăn.”

Tôi nói: “Ừ, em ăn xong rồi.”

Ninh Hiền cười như đã biết tổng: “Ăn xong rồi hay nhớ anh quá nên ăn không được?”

Tôi cãi ngang: “Ừ, đúng là nhớ anh đấy, cứ nhớ đến anh lại thấy cực kì ngán nên ăn không nổi!”

Ninh Hiền bật cười: “Về nhà anh cho ăn đòn!”

Sợ chết khiếp! Hấn định cho tôi ăn đòn á!!!

Mồ hôi lạnh chưa kịp khô, Ninh Hiền lại hỏi tôi: “Bà xã, có nhớ anh không?”

Tôi nghiêng răng nói: “Không!” Thực ra chẳng nhớ muốn hóa đá đến nơi rồi lại còn.

Ninh Hiền dịu dàng lên tiếng: “Ồ, nhưng bà xã ơi, anh nhớ em lắm! Ừm, thực ra là nhớ khủng khiếp!”

Câu trả lời dối trá của tôi lập tức bị Ninh Hiền phanh phui, tôi tủi thân thủ thả vào điện thoại: “Ông xã ơi em cũng nhớ anh! Nhớ khủng khiếp! Bọn họ ai cũng có đôi có cặp, chỉ mỗi em một mình thôi!”

Ninh Hiền vỗ về tôi: “Bà xã đừng buồn nữa. Em ra cửa đi, đợi lát nữa có người ấn chuông thì mở cửa nhé, anh có quà gửi về cho em!”

Nghe hấn nói những câu này tôi sượng run người, cúp điện thoại xong vội tung tăng chạy ngay ra chỗ cửa ra vào.

Mấy người bọn Thôi Sa thấy dáng vẻ phấn khởi của tôi đều lấy làm lạ, cùng nhau than vãn: “Chẳng hiểu bà này giống gái 30 tuổi ở chỗ nào, đi với đứng kia, có khác gì mấy khuê nữ trắng rằm đâu!”

Tôi không buồn quan tâm tới mấy câu này của chúng, chăm chăm cắm đầu cắm cổ xông thẳng ra cửa chính. Bọn Thôi Sa cũng tò mò bưng cả đĩa chạy theo, hỏi tôi: “Chị Tô, chị định làm gì thế? Đang đợi ai à? Không phải là chồng chị về đây chứ?”

Tôi cười títt mắt lắc đầu: “Không phải ông xã chị về, là quà ông xã gửi cho chị sắp về!”

Chúng nghe tôi nói xong đầu óc vẫn còn mơ hồ, chỉ có mình tôi là vui mừng khôn tả.

Cuối cùng chuông cửa cũng kêu lên, tôi nhanh tay mở ngay cửa.

Giật mình, một bó hoa hồng đỏ thắm bất ngờ xuất hiện trước mặt tôi, choán hết cả không gian trước mắt.

Bó hoa to đến nỗi khuôn mặt người mang hoa đến cũng bị che kín đằng sau. Bọn Thôi Sa đứng bên cạnh trầm trồ hết âm lên không ngớt.

Lúc đó tôi lại vô cùng muốn biết người chuyển hoa đến trông như thế nào.

Tôi vừa nhận bó hoa vừa cố nghiêng đầu nhìn ra trước.

Sau đó, một khuôn mặt đẹp trai đang tủm tỉm cười dần dần lộ diện sau bó hoa.

Tôi không khỏi kinh ngạc reo lên: “Ông xã!” cả người lao đến ôm chầm lấy khổ chủ.

Tôi không thể ngờ Ninh Hiên đã quay về!

Ninh Hiên cũng ôm chầm lấy tôi khi tôi bổ nhào vào người hắn, cười nói: “Bà xã, trông kìa, tất cả đang nhìn em đấy!”

Tôi nóng mặt, vội vàng tách khỏi hắn, ngượng ngịu ngoảnh mặt lại xem sao, liền bị một phen ngẩn ngơ, sững sờ nữa.

Bọn Thôi Sa, đúng là quá...quá mất mặt mà! Một đứa, hai đứa rồi ba, bốn đứa, tất cả đều đang đứng há hốc miệng, trợn mắt, đực mặt nhìn chăm chú vào Ninh Hiên. Thậm chí nơi khoe miệng còn đang ngưng đọng một thứ chất lỏng trong suốt.

Thôi Sa xem ra vẫn còn là người, hoàn lại hồn sớm nhất, vừa nhìn tôi không chớp mắt vừa hét lên: “AAA - Mẹ ơi, con choáng quá, choáng quá! Chị Tô, rốt cuộc thế này là thế nào! Chị gọi anh ấy là ông xã là sao? AAA - Mẹ ơi, mẹ ơi, chị nói Trình Hải là chồng chị á! AAA - Mẹ ơi, mẹ ơi, mẹ ơi con không tin, không hít nổi oxy, không thở được nữa rồi, con ngất đây!”

Bạn trai nó đứng bên cạnh mặt rúm ró, trông điệu bộ có vẻ như chỉ hận không thể lấy kim khâu kín ngay cái miệng nó lại cho hả.

Hồn ba đứa còn lại được tiếng kêu Thôi Sa gọi về, nhập lại vào xác, cũng bắt đầu inh ỏi gào lên không ngớt. Tôi nghe mà suýt điếc tai.

Bốn đứa háo sắc hoàn toàn phủ phục dưới chân Ninh Hiên, nước dãi giàn giụa làm tôi và đám bạn trai chúng nhìn vào mà tức nổ đom đóm mắt.

Quyết phải lấy vải bị chặt những cặp mắt hau háu háo sắc của mấy con cáo trẻ này lại, tôi kéo tay Ninh Hiên hỏi hần: “Ông xã, sao anh đã về rồi, không phải nói thứ ba mới về được à?”

Ninh Hiên trêu mếu vỗ đầu tôi nói: “Không phải em muốn anh ở nhà đón tiếp các bạn đồng nghiệp à?”

Cử chỉ, giọng nói, ngữ khí của hần lập tức lại làm cho bốn con bệnh háo sắc kinh ngạc gào thét một lần nữa.

Thờ ơ không thèm quan tâm đến tiếng ồn ào xung quanh, tôi kéo Ninh Hiên sang một góc, nhẹ nhàng đóng cửa cánh tay hần, khẽ hỏi: “Sao anh biết em muốn anh ở nhà cùng em tiếp đãi mấy người họ?”

Ninh Hiên lại vỗ đầu tôi mấy cái nói: “Hôm qua lúc tiễn anh ở ngoài sân bay, trông đáng thương hết như con mèo bị bỏ rơi, làm anh không nỡ đi lâu. Anh mà không về ngay thì tối nay không sao ngủ yên được, trong đầu lúc nào cũng hiện lên khuôn mặt em đang rơm rớm nước mắt!”

Tôi ngây ngô cười hi hi, bọn Thôi Sa đứng phía sau thi nhau than ngắn thở dài: “Sao có thể như thế được! Sao có thể thế được! Ông trời ơi, sao Trình Hải lại có thể gần chúng con đến thế mà không biết! Hóa ra vĩ nhân vẫn ở ngay bên cạnh mình!!!”

Tôi đưa đĩa và đĩa cho Ninh Hiên, Ninh Hiên kéo tôi cũng đến trước bàn ăn, nói: “Ăn thêm nhé.”

Tôi cười tít mắt gật đầu. Bọn Thôi Sa vừa ăn vừa không ngừng đổ dồn ánh mắt về phía Ninh Hiên, mặc kệ đám bạn trai bức mình liên tục ho khụ khụ cũng quyết không nhìn đi chỗ khác.

Với Ninh Hiên, hần hoàn toàn không hề cảm thấy thiếu tự nhiên trước những ánh mắt chăm chăm nóng bỏng khác thường thế này. Hần đã quen với chuyện bị sấm soi lâu rồi.

Hần vươn tay ra thật xa, gấp cho tôi mấy miếng đu đủ mà tôi thích ăn nhất, bỏ vào đĩa cho tôi rồi nhìn tôi cười nham hiểm khẽ nói: “Bà xã, thực ra em không cần tắm bồn món này nhiều quá đâu, kích cỡ của em bây giờ anh đã thích lắm rồi!” Tôi phì cười.

Quả nhiên tôi và hần hiểu nhau như hiểu chính mình, tôi muốn gì hần đều làm như vậy, những gì hần làm lại chính là những gì tôi muốn.

Làm tôi kinh ngạc nhất là chuyện Ninh Hiên vốn rất thờ ơ lạnh nhạt trong đối nhân xử thế, hôm nay lại vô cùng lễ độ chu toàn với bọn Thôi Sa.

Cả bốn đứa trong bọn Thôi Sa đều trong tình trạng được sủng ái mà nơm nớp lo sợ, khắp khối nói với tôi: “Ôi Nhã! Sao có thể thế này được! Trời ơi, chồng chị, Trình Hải, anh ấy, sao anh ấy lại không hề kiêu chút nào thế! A, không được rồi, em choáng quá!”

Ninh Hiên vừa nhoẻn miệng cười liền làm bốn cô nàng sung sướng ôm chầm lấy nhau. Ninh Hiên nói với bọn chúng: “Thực ra tôi cũng có kiêu đấy, hơn nữa rất kiêu là đằng khác. Nhưng vì các cô là bạn tốt của bà xã tôi, tôi tiếp đãi các cô chu đáo thì cô ấy sẽ rất vui mà.”

Đoạn này không chỉ làm bốn đứa chúng nó choáng váng gào ầm lên mà chính tôi cũng thấy choáng!

Ninh Hiên ơi là Ninh Hiên, thời gian đã cải tạo anh từ một tên tiểu yêu nghiệt biến thành đại yêu nghiệt, để anh càng ngày càng lộng hành! Em thấy cả đời này mình cũng không ngăn chặn nổi yêu khí của anh rồi! Rơi lệ!

Sau đó, bạn trai của bốn cô nàng không chịu được cảnh bạn gái mình thêm thường nhìn người đàn ông khác không chớp mắt công khai như vậy, mặt mày tím tái vừa kéo vừa lôi bốn cô gái về bằng được.

Trước khi khách khứa ra về, Ninh Hiên cười tíu mắt nói với cả bọn: “Có thể nhờ mọi người một việc được không? Ngày mai khi đi làm nhờ mọi người đừng nói gì về chuyện chồng của Nhã Nhã là Trình Hải gì đó, như vậy sẽ đỡ cho cô ấy rất nhiều phiền phức.” Bốn cô nương háo sắc gật đầu lia lịa nói: “Được.” Ninh Hiên tặng cho chúng một nụ cười vô cùng rạng rỡ, lại còn tiếp tục giở giọng tán tỉnh nói: “Sau này hoan nghênh các cô lại đến chơi!”

Bốn cô gái lại được một phen ngả nghiêng suýt ngất.

Mọi người đều đã đi hết, còn lại tôi và Ninh Hiên, tôi dựa vào lòng hắn, nhắm mắt lại, dồn sức hít hà mùi vị trên cơ thể hắn.

Chỉ mới một đêm không gặp mà tôi đã nhớ hần thế này. Thật không thể hiểu sao tôi có thể chịu đựng được những tám năm trời xa cách trước kia.

Có tiếng Ninh Hiên cất lên bên tai: “Bà xã, không hiểu sao bây giờ mới có một đêm không gặp em mà anh đã nhớ muốn chết rồi. Thật không thể giải thích nổi làm sao tám năm đằng đẵng không có em ở bên cạnh anh lại có thể sống sót được nhỉ!”

Tôi cảm thấy mình lại bắt đầu lên cơn hôn mê!

Ninh Hiên và tôi lại có chung một suy nghĩ, một linh cảm!

Gối đầu lên ngực hẳn, tôi bất giác mỉm cười, cảm giác như lỗ chân lông trên khắp cơ thể đều đang ùn ùn tỏa ra mùi vị của hạnh phúc!

(chập sau sẽ hơi có sóng gió đây...)

36. Chương 71 - 72

71. Sóng gió sau đám cưới

Qua được nửa học kỳ, lớp tôi phụ trách nhận thêm một học sinh mới chuyển đến, tên là Lâm Phong. Nói chung lớp học có học sinh mới vốn dĩ là chuyện rất đời bình thường, nhưng nếu cậu học sinh mới đó hoàn toàn không phải là người Hán thì hoàn toàn khác.

Lâm Phong là con lai, bố là người Trung Quốc, một quan chức ngoại giao có tiếng, mẹ là người Mỹ. Trông rất đẹp trai, một kiểu đẹp trai có đường nét và độ sâu khác thường. Tính cách thì cực kỳ cao ngạo, sau khi vào lớp hình như chưa bao giờ thêm ngó ngang gì tới các bạn xung quanh.

Do tính chất công việc thường xuyên thay đổi của ông bố mà Lâm Phong cũng chuyển trường liên tục. Chuyển hết trường này tới trường khác, thành tích học tập sa sút dần qua các năm. Đặc biệt là môn Toán, phải nói là xuống dốc không phanh.

Theo lời đề nghị tha thiết của bố Lâm Phong, tôi đồng ý giúp con trai ông ta bổ sung kiến thức ngoài giờ học.

Tôi nghĩ, phụ đạo một đứa hay mấy đứa cũng là phụ đạo, chẳng thà gọi luôn mấy em học sinh thành tích kém tới phụ đạo một thể. Thời gian phụ đạo được ấn định vào sau giờ tan lớp mỗi thứ Sáu trong tuần.

Trong giờ phụ đạo, những học sinh khác đều tỏ ra rất hào hứng, phối hợp với tôi rất tích cực. Riêng có Lâm Phong mặt mày lúc nào cũng lăm lăm không biểu lộ cảm xúc, cả buổi không hề rằng nói một lời, đồ ai mà đoán nổi rốt cuộc nó đã hiểu bài hay chưa, rốt cuộc đang vui hay không vui.

Thời gian đầu tôi cũng chịu không đoán nổi những gì mình nói nó ngầm được bao nhiêu phần. Nhưng sau một thời gian, tôi phát hiện ra một quy luật. Nếu Lâm Phong hiểu bài, nó sẽ quay bút. Cây bút xoay tròn trên mấy ngón tay nó thật lâu, càng tít càng có nghĩa là nó nắm bài rất chắc, rất rõ. Còn nếu không hiểu bài, nó sẽ vứt bút xuống bàn và dùng ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn. Tần suất gõ càng nhanh có nghĩa là vướng mắc của nó càng nhiều. Còn nếu nó nắm chặt tay lại có nghĩa là nó đang bực mình chuyện gì đó.

Sau khi khám phá ra quy luật này, công việc phụ đạo cho Lâm Phong của tôi thuận lợi hơn nhiều. Vì kiến thức cơ sở của nó quá kém, tụt hẳn lại phía sau so với mấy học sinh cùng lớp phụ đạo nên tôi phải ở lại thêm một tiếng nữa để kèm riêng cho nó.

Tôi vốn cho rằng khi chỉ có hai cô trò với nhau, thế nào tôi cũng khó mà đương đầu được với tên tiểu tử ương ngạnh khó bảo này. Trong lớp có đông học sinh, giả sử tôi có nói gì mà nó không thèm đáp lại thì vẫn có thể hóa giải cơn lúng túng đó bằng cách giả vờ như đang hỏi tất cả những đứa khác. Nhưng khi chỉ có hai người, tôi nói sang sảng một hồi mà nó vẫn không đáp lại thì biết tìm ai để hóa giải đây. Thế nhưng, nằm ngoài dự kiến của tôi, thế quái nào Lâm Phong lại phối hợp với tôi khá ăn ý, thậm chí có lúc thái độ của nó có thể nói là cực kỳ tích cực hợp tác.

Chuyện này làm tôi hơi có chút cảm giác vênh vang tự đắc. Tôi cho rằng hai tên đại ma đầu khó bảo nhất trong lịch sử trường Trung học số 1 là Ninh Hiên của tám năm trước và Lâm Phong của hiện tại, cả hai đều rất nghe lời tôi, như thế có thể chứng minh Tô Nhã là một giáo viên ưu tú lỗi lạc đến thế nào.

Về đến nhà tôi vội kể cho Ninh Hiên nhận định này của mình. Ninh Hiên có vẻ trầm ngâm tư lự nói: “Năm đó đứa cứng đầu như anh chịu ngoan ngoãn nghe lời em là bởi vì anh thích em. Thế còn thằng nhóc Lâm Phong này sao lại thế nhỉ? Không phải nó cũng thích vợ anh chứ?”

Tôi nghe hắn nói vậy không khỏi cười đến lạc cả giọng: “Ông xã, anh càng ngày càng có khiếu hài hước đấy. Năm đó em còn non nớt, chỉ hơn anh 3 tuổi nên vẫn còn trẻ trung phơi phới. Bây giờ nhìn xem em đã thế nào rồi, phụ nữ có chồng, hơn 30 tuổi, còn nó chỉ là một đứa trẻ 18 tuổi đầu, hơn cả một giáp chứ ít đâu. Đồng chí Ninh Hiên, suy nghĩ của đồng chí có phần hơi tởm đấy! He he!”

Nói xong tôi còn cười thêm hai tiếng nham hiểm nữa để nhấn mạnh là tôi cảm thấy lời hắn nói vừa rồi đích thực hơi...biến thái.

Ninh Hiên tóm ngay lấy tôi, làm điệu bộ gian tà kéo tôi thẳng đến giường, vừa kéo vừa hung hăng nói: “Em bảo cách nghĩ của anh tởm hả? Được rồi, tóm cũng tóm rồi, đã thế thì tởm đến cùng luôn, lão gia đây phải xử lý em ngay mới được!”

Tôi vừa kêu lên oai oái vừa cười khanh khách. Tới giường, tiếng kêu và tiếng cười dần trở nên yếu ớt, theo sau là hai hơi thở nặng nề cùng những tiếng rên rỉ gợi tình nho nhỏ không sao kìm nén được.

Ngày tháng cứ thế trôi đi theo đúng trình tự, không đến nỗi nhột nhẽ nhưng cũng chẳng có gì đặc sắc.

Cho đến một ngày, cuối cùng bão táp cũng nổi lên.

Vừa tới trường, tôi liền bị Thôi Sa mặt mày nghiêm trọng kéo lại đưa ột tờ báo. Thì ra ngay đầu mục giải trí có in một bức ảnh Ninh Hiên rất lớn, bên cạnh hắn còn xuất hiện một cô gái trẻ trung xinh đẹp nữa.

Nhìn thấy tờ báo, câu đầu tiên tôi thốt lên là: “Không phải chứ!” Thôi Sa gật mạnh đầu phụ họa: “Tô Nhã, chị cũng cảm thấy chuyện này có vấn đề phải không? Dù thế nào thì, à ờ người thừa kế thứ hai của dòng họ phú thương gốc Hoa gì đó này, cô ta cũng không nên đi dụ dỗ đàn ông đã có vợ để đi gây scandal chứ! Có giàu đến mấy mà đi làm những chuyện như thế thì cũng thật hèn hạ!”

Tôi ngẩng đầu nhìn Thôi Sa, thoáng suy nghĩ một lát rồi nói: “Không, ý chị chuyện này không phải có vấn đề. Chị thấy lạ là tại sao bài báo này lại bị xếp vào mục giải trí? Chồng chị là thương nhân chứ có phải diễn viên đâu, vụ tai tiếng này đáng ra phải đăng trong mục tin tức tài chính mới đúng chứ.”

Thôi Sa lập tức đỡ người ra.

Đúng là tôi không hề để tâm tới chuyện này. Tôi và Ninh Hiên đã cùng nhau trải qua bao nhiêu chuyện, đến tám năm trời xa cách cũng không thể chia cắt được hai chúng tôi thì bài báo lá cải này cũng chẳng đáng là gì cả. Tôi cảm thấy tình cảm của mình và hắn tuyệt đối bền chặt.

Nhưng đúng lúc tôi quay đi, chuẩn bị quên luôn chuyện này thì một số điện thoại lạ gọi đến cho tôi. Người gọi cho tôi tự giới thiệu cô ta tên Nghiêm Hân, người thừa kế đời thứ hai tập đoàn tài chính XX.

Tôi phải mất đúng năm phút mới tiêu hóa xong đoạn tự giới thiệu của cô ta. Tôi thấy cái cô Nghiêm Hân này rõ buồn cười, không quen không biết gì mà cứ lôi hết các loại biển hiệu tên tuổi của nhà cô ta đập vào não tôi. Thật đáng tiếc tôi không phải trong giới thương nhân như cô ta, mà là người công tác trong ngành giáo dục. Vì thế tôi không có hứng nghe, cô nàng này là cái gì gì của tập đoàn gì gì tôi hoàn toàn không quan tâm. Điều tôi tò mò nhất ở cô gái này là làm sao cô ta lại có số điện thoại của tôi.

Qua điện thoại, tôi chân thành đáp lại cô gái có tên Nghiêm Hân: “Xin lỗi Nghiêm tiểu thư, mong cô thông cảm cho hiểu biết nông cạn của tôi, tôi hoàn toàn không biết gì về tập đoàn gì đó mà cô nhắc đến đâu. Cô chỉ cần giới thiệu ngắn gọn cô tên Nghiêm Hân là được rồi. Xin hỏi Nghiêm tiểu thư tìm tôi có chuyện gì không?”

Thực ra khi cô ta giới thiệu tên mình là Nghiêm Hân, tôi đã đoán ra được cô ta là ai rồi.

Cô ta chính là cô gái xuất hiện cùng chồng tôi trong scandal trên tờ báo ngày hôm đó.

Nghiêm Hân nghe tôi nói xong cũng có vẻ hơi mất tinh thần. Nhưng cô nàng chỉ ngáp ngừng trong vồn vồn có hai giây, sau đó đã ngay lập tức khôi phục lại khẩu khí kiêu ngạo và trịch thượng vừa rồi: “Ô tiểu thư, chúng ta có thể gặp nhau không?”

Tôi cười đáp lại: “Nghiêm tiểu thư cứ gọi tôi là Trình phu nhân. Tôi đã kết hôn rồi, đã không còn là tiểu thư nữa đâu. Còn chuyện gặp mặt, tôi thấy vô duyên vô cớ gặp một người xa lạ là không cần thiết.”

Nghiêm Hân cười ngang ngược nói: “Không đâu Ô tiểu thư ạ, tôi thấy rất cần thiết. Cũng không phải vô duyên vô cớ tôi lại muốn gặp chị, mà vì chuyện có liên quan đến Trình Hải tiên sinh nên nhất định chị phải đồng ý!”

Tôi vốn không ưa kiểu vênh váo lên mặt dạy người của cô ta, nhưng nghĩ tới trang báo đó, nghĩ tới vụ tai tiếng, nghĩ tới câu không có lửa làm sao có khói, tôi lại dao động, cuối cùng đã đồng ý với yêu cầu gặp mặt củ Nghiêm Hân.

Chúng tôi hẹn gặp trong một quán cà phê. Khi tôi tới nơi thì cô gái tên Nghiêm Hân đã ở đó. Thấy tôi đi vào, cô ta khẽ gợn thay vẩy mấy cái.

Tôi vừa ngồi xuống liền hỏi thẳng luôn vào vấn đề: “Xin hỏi Nghiêm tiểu thư hẹn gặp tôi có chuyện gì?”

Nghiêm Hân nâng chiếc tách lên, với cử chỉ tao nhã, cô ta nhấp một ngụm nhỏ cà phê, bày xong tư thế cao ngạo mới nở nụ cười nhạt giả tạo, nhìn tôi nói: “Tôi là đối tác làm ăn của Trình Hải, năm nay 25 tuổi, ít hơn Trình Hải 3 tuổi. Tôi là người thừa kế tài sản của dòng họ. Tôi có thể giúp công ty của Trình Hải mở rộng quy mô lớn hơn gấp mấy lần nữa, giúp công ty của anh ấy trở thành công ty trang sức hàng đầu thế giới. Còn chị?”

Tôi bỗng cảm thấy kinh hãi, không phải vì sức mạnh tài chính của cô nàng trước mắt mà vì những gì cô ta nói quá tự cao tự đại và hết sức ngông cuồng. Tôi cũng muốn biết cô gái này dựa vào cái gì mà so sánh cô ta với tôi. Tôi là vợ của Ninh Hiên. Còn cô ta? Cô ta là gì của Ninh Hiên?

Tôi hơi bĩu môi đáp: “Thực ra tôi hoàn toàn có thể không quan tâm và cũng chẳng cần trả lời câu hỏi này của cô, vì tôi không có nghĩa vụ phải trả lời những câu hỏi vô nghĩa. Nhưng tôi nghĩ một khi cô không nghe được đáp án của tôi, nhất định sẽ không dừng lại ở đây. Được rồi, tôi vốn là người không thích phiền hà lời thôi, tôi sẽ trả lời cô. Tôi ấy à, nhiều hơn Trình Hải 3 tuổi, nhưng như lời Trình Hải nói thì gái hơn ba thần tài gõ cửa. Anh ấy đã bảo thế đấy. Gia cảnh nhà tôi cũng bình thường thôi, hoàn toàn không là gì so với sự giàu sang, phú quý nhà cô. Vì thế đối với sự nghiệp của anh nhà tôi, đúng là tôi cũng chẳng giúp được gì, vì tôi không có tiền, nhà tôi cũng chẳng có. Nhưng cô nhớ cho, Trình Hải không bao giờ là người có ý nghĩ chấp nhận đi ở rể để được thăng tiến đâu. Thoạt nhìn thì thấy tôi với cô chẳng có gì đáng để so sánh. Nhưng thực ra có một thứ khi đem ra so sánh tôi với những cô gái khác - trong đó có cả cô nữa - nhất định tôi sẽ giành được trái tim của Trình Hải. Đó chính là tình yêu của chồng tôi. Tôi có tình yêu của anh ấy, những cô gái khác không có, cô lại càng không có.”

Tôi ngồi tựa vào ghế, nhẹ nhàng mỉm cười. Sắc mặt cô gái đối diện thoáng hiện lên vẻ tức tối gian ác, không chịu mất thể diện và cũng không phục. Cô ta không cười nữa, nhìn tôi, thấp giọng nói: “Như thế không công bằng. Chẳng qua do chị gặp anh ấy trước tôi thôi. Tôi yêu cầu cạnh tranh công bằng.”

Tôi không nhịn được liền bật cười. Không biết nên nói đại tiểu thư ngồi trước tôi đây quá ngây thơ hay là quá ngạo mạn đây, cô ta dựa vào cái gì mà dám đưa ra yêu cầu này cơ chứ.

Không tuốt kiếm giương cung như Nghiêm Hân, tôi vẫn ung dung đáp lại: “Nghiêm tiểu thư, trong thâm tâm tôi cảm thấy cô rất đáng cảm, và cũng rất hiểu chiến khi đưa ra yêu cầu kỳ quái kiểu này. Cô có thể hợp lý hóa hành vi cướp chồng người khác thành luận điệu ngay thẳng, quang minh chính đại như vậy, tôi thật rất nể phục đấy. Nhưng để tôi dạy cho cô điều này, chồng tôi là của tôi, tôi không cần phải mang anh ấy ra cạnh tranh một cách vô nghĩa với cô làm gì. Cũng tha lỗi cho tôi nói thật, đối với chồng tôi, cô chẳng là gì đâu, vì thế thật lòng khuyên cô không phải tấn công chồng tôi làm gì, tốt nhất nên bỏ cuộc sớm đi kéo sau lại đau lòng.”

Nghiêm Hân lạnh lùng hừ một tiếng: “Cứ chờ mà xem!”

Tôi bắt lực thở dài: “Nghiêm tiểu thư, nói thật một câu, tôi thấy cô nên đi khám bệnh xem thể nào, quá khích và cổ chấp thể này cũng là một loại bệnh thuộc phạm trù tinh thần bất ổn đấy!”

Trong khi Nghiêm Hân giận dữ đỏ mặt tía tai, tôi lịch sự đứng dậy, ung dung cất bước đi về trước.

Con người kỳ quái này, đưa ra một yêu cầu cũng kỳ quái, nhưng không hề khiến tôi thấy buồn lòng chút nào.

Bởi vì đề nghị của cô ta thực sự quá kỳ quái.

72. Cổ chấp là một loại bệnh

Về đến nhà, tôi không kể cho Ninh Hiên biết chuyện Nghiêm Hân hẹn gặp riêng tôi. Tôi thấy không cần thiết, Nghiêm Hân giống như một diễn viên hài đang tự biên tự diễn một vở kịch hoang đường, tôi mà coi vở kịch hoang đường này là thật thì chẳng khác nào đi sỉ nhục trí tuệ mình.

Tôi tin tưởng vào tình cảm Ninh Hiên dành ỉnh. Nhất là trong lúc ăn tối, khi tôi vô tình đề cập tới tin đồn trên mặt báo sáng nay, bộ mặt chán ghét của Ninh Hiên làm tôi thâm khoan khoái hẳn.

Dù gì hẳn và tôi đã phải trải qua tám năm trời kháng chiến gian nan mới có thể đến được với nhau. tôi tuyệt đối tin rằng tình cảm của chúng tôi còn bền chặt hơn cả sắt đá.

Thế nhưng lòng tin sắt đá của tôi chỉ đứng vững được trong một tuần ngắn ngủi. Sau một tuần ấy, trên một tờ báo lá cải lại xuất hiện một bài báo dài dằng dặc về vụ tai tiếng tình cảm giữa ông xã tôi với cô gái cổ chấp tên là Nghiêm Hân đó.

Trên trang bìa của tạp chí là hình ảnh Ninh Hiên bị cô Nghiêm Hân kia mê mẩn nhìn say đắm, nhưng bản thân hẳn cũng đang hớn hở, cười tươi sung sướng.

Hắn cũng đang hớn hở, cười tươi sung sướng!

Tôi như bị sét đánh trúng đầu khi nhìn thấy hai người họ như vậy. Không thể bình thản được nữa, tôi phải gọi điện ngay cho Ninh Hiên, nhưng dù gọi vào số di động của hẳn hay của công ty đều chỉ nhận được tiếng trả lời tự động: “Số điện thoại quý khách vừa gọi đang bận, xin vui lòng gọi lại sau.”, hoặc “Số điện thoại quý khách vừa gọi không liên lạc được....”

Tôi đoán hẳn điện thoại công ty hẳn đang bị bọn phóng viên báo lá cải khùng bố rồi. Còn di động của hẳn chắc cũng vì bị quấy rầy nhiều quá mà tắt máy nốt.

Tôi nghĩ ngợi, cảm thấy nếu không lập tức hỏi cho rõ ràng thì không thể nào trút được cục đá bấn khoăn to tướng đang đè nặng trong đầu, thế nên không suy nghĩ nhiều liền gọi vào số máy cá nhân của Ninh Hiên. Tôi và hẳn đã giao hẹn từ trước, chỉ trong trường hợp có tin xấu phải thông báo ngay lập tức thì mới gọi

đến số này. Sau khi kết hôn, hấn đã nói hy vọng cả đời này không nhận được điện thoại của tôi ở đường dây này.

Điện thoại tút tút mấy tiếng, hấn nhấc máy. Nghe được tiếng hấn, bỗng nhiên tôi lại không biết nên bắt đầu từ đâu. Tôi thao thao bất tuyệt một hồi những chuyện linh tinh chẳng đâu vào đâu, vòng vo tam quốc toàn những chuyện bát nháo mãi mà không sao nhắc được một tiếng đến chuyện chính.

Tôi không nói gì nữa. Hấn nói. Nghe giọng hấn vô cùng nặng nề, từng câu từng chữ vọng đến như gõ lên trái tim tôi, làm tôi nhức nhối, hấn nói: “Tô Nhã, chỉ vì thế mà em phải gọi vào số này sao?”

Tôi không có gì để nói. Hai người nhanh chóng cúp máy.

Tôi tủi thân, lòng buồn rười rượi. Hóa ra hấn không cho rằng chuyện xảy ra trước mắt đáng là một vấn đề nghiêm trọng cấp bách. Hóa ra hấn cho rằng tôi không nên gọi vào số đó chỉ vì chuyện này.

Chuyện lên mặt báo của Ninh Hiền làm các thầy cô trong trường nhanh chóng phát hiện ra Trình Hải chính là Ninh Hiền của năm đó. Tiếp nữa cũng phát hiện ra, vợ của Trình Hải chính là Tô Nhã, cô giáo dạy Toán của hấn năm đó, hiện bây giờ lại quay về trường Trung học số 1 tiếp tục dạy học!

Bỗng chốc tôi trở thành tâm điểm chú ý của cả trường. Chuyện này làm tôi cảm thấy phiền hà không chịu nổi.

Mấy hôm nay tôi thường mất tập trung khi giảng bài, liên tục nhầm lẫn.

Sau giờ học, đến giờ phụ đạo cho Lâm Phong, hồn tôi vẫn vất vưởng bay đi tận đâu, giảng bài đầu cuối chẳng ăn nhập gì. Cuối cùng đành phải dừng luôn bài học, cô trò quay sang tán chuyện với nhau.

Tôi hỏi Lâm Phong: “Tốt nghiệp xong em định thế nào? Nghe nói bố em sắp được điều sang nước ngoài, chắc em cũng đi cùng bố mẹ hả.”

Lâm Phong nhìn tôi điềm nhiên trả lời: “Không, em sẽ không ra nước ngoài. Em sẽ thi vào một trường đại học ở thành phố A.”

Tôi ngạc nhiên: “Nhưng kể cả là trường đại học tốt nhất ở thành phố A, nếu so sánh với một trường nào đấy ở nước ngoài thì vẫn còn kém xa! Rõ ràng là em có sự lựa chọn tốt hơn sao phải ở đây làm gì cho phí? Đúng là không thể hiểu được.”

Lâm Phong nhìn tôi, ánh mắt không chỉ chăm chú mà còn rất sâu, làm tôi bất giác muốn rùng mình. Nó nhìn tôi nói: “Nhưng nếu ra nước ngoài, sau này em sẽ không được gặp cô nữa!”

Nó nói xong câu ấy, cuối cùng tôi cũng đã phải rùng mình. Từ đáy lòng tôi bỗng dâng lên một cảm giác bất ổn, khó xác định. Tôi gượng cười nói: “Thằng nhóc này, nhớ cô giáo thì thiếu gì cách giải quyết chứ, chẳng hạn gọi điện chat chit qua mạng. Nếu chỉ vì không muốn xa cô giáo mà lựa chọn học ở thành phố A thì không nên!”

Lâm Phong lẳng lặng nghe tôi nói xong, ánh mắt vẫn sâu hun hút nhìn rồi chăm chăm, cười nói: “Không phải không nỡ xa cô giáo mà là không nỡ xa cô! Còn nữa, em không phải là nhóc, em lớn rồi. Em có thể chịu trách nhiệm về hạnh phúc của người mình thương, không bao giờ phụ bạc cô ấy. Không bao giờ em đi gây ra bất cứ vụ bê bối tình ái nào phản bội vợ mình đâu.”

Nghe những lời nó nói, tôi kinh hãi, dờ dẫm cả người. Không ngờ trái tim một thằng nhóc lắm lì ít lời thế này lại có những suy nghĩ tích cực kinh thiên động địa đến vậy. Nhưng đối tượng của nó lại là tôi sao! Một bà cô hơn nó tận một giáp!

Trước ánh mắt mỗi lúc một nóng bỏng của cậu thiếu niên Lâm Phong, tôi không biết nên làm thế nào cho phải. Định thần lại, tôi đưa tay ôm trán, nói với nó: “Lâm Phong, lo học đi, đừng có nghĩ chuyện linh tinh. Hôm nay cô hơi đau đầu, học đến đây thôi nhé!” Tôi không dám nói quá thẳng thắn nghiêm trọng, tránh làm tổn thương trái tim yếu đuối của tên nhóc hồ đồ này, nói xong cũng không dám nhìn lại nó, lập cập thu dọn sách vở vội vàng ra về.

Trên đường về nhà, tôi bắt giác thờ dài. Vừa rồi, khi ra khỏi phòng học, tôi liếc vội qua nó một cái, cảm thấy như trên khuôn mặt đẹp đẽ của cậu thiếu niên lắm lì đó đang lơ mờ hiện lên một nỗi thương đau rất lớn.

Tôi không khỏi bồi ngùi xúc động. Không thể ngờ được thằng bé đó lại rung động thật lòng trước người đáng tuổi cô nó là tôi đây. Thật không biết mình nên tự đắc vì hãy còn hấp dẫn lắm, hay nên lo lắng vì cái nghiệt duyên với mấy cậu trai trẻ sao cắt mãi không dứt vậy.

Cuộc đời tôi chưa bao giờ phát tài, xổ số cũng chưa bao giờ trúng lấy một vé. Cái mà tôi trúng nhiều nhất trong cuộc đời này là đào hoa phấn hồng của mấy tên choai choai!

Tôi nghĩ tình cảm của Lâm Phong chỉ là bộc phát, nhất thời mê muội, nên hơi lo lắng rồi bởi chốc lát cũng chẳng bền tâm đến nữa. Suy cho cùng, trong tình cảnh thiếu thốn sự quan tâm của những người xung quanh, có tôi nhẫn nại chịu đối xử tử tế với nó, lại còn tinh tế hiểu được mấy thói quen nhỏ của nó nữa, nó mới thấy tôi nổi bật lên, hoàn toàn khác biệt so với mọi người, từ đó nảy sinh ít rung động, như vậy vấn đề ở đây không có gì khó hiểu. Thời gian qua đi, tình cảm mù quáng ấy sẽ tự biến mất thôi.

Vì thế tôi phiền não một chút về chuyện này xong bèn quẳng sang một bên. Chuyện mà tôi dành cả tâm trí băn khoăn lo lắng vẫn là tin đồn tình cảm của ông chồng mình.

Hôm đó tôi gọi vào số điện thoại cá nhân của Ninh Hiên xong, về đến nhà, tôi không đá động gì thêm, Ninh Hiên cũng không chủ động nhắc lại. Cả hai vẫn hòa thuận như thể chuyện đó hề xảy ra. Nhưng tôi biết, đằng sau không khí hòa thuận gượng gạo này là sự xa cách rất mệt mỏi.

Tôi sắp phát điên vì sự xa cách này. Tôi không tin hai chúng tôi tám năm trời không chia cách nổi, cuối cùng lại chia lìa đôi ngả chỉ vì chuyện vợ vãn này.

Tôi đang cố gắng nghĩ xem làm thế nào để thay đổi tình trạng khó xử giữa hai bên, nhưng rốt cuộc nên làm gì vào làm như thế nào thì tôi vẫn hoàn toàn chưa có lời giải.

Buổi tối về nhà, bố mẹ tôi và bố chồng lần lượt gọi điện đến. Thì ra mọi người đã đọc được trên báo về vụ tai tiếng kia. Bố mẹ dè dặt hỏi tôi chuyện này có thật không.

Tôi vẫn vờ như rất thoải mái nói với mọi người chuyện này là bịa đặt hoàn toàn không có thật, tôi nói tình cảm giữa tôi và Ninh Hiên vẫn đang rất tốt.

Các cụ nghe vậy đều tin tưởng yên tâm cúp máy. Nhưng tôi lại trở nên không sao bình tĩnh nổi, tâm trạng bồn chồn đầy bất ổn.

Tình cảm giữa tôi và Ninh Hiên hiện nay tuyệt đối không như những gì tôi vừa nói. Rõ ràng giữa chúng tôi đang tồn tại một số vấn đề.

Chỉ là không ai nói toạc ra, ai cũng giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, liệu có nên tự mình xé toang lớp ngấn cách này không?

Còn cô nàng Nghiêm Hân ngoan cố kia, rốt cuộc cô ta định làm gì? Chưa bao giờ gặp một người nào to gan đi cướp chồng người khác công khai thế này, thật khó thuyết phục được cô ả. Tôi băn khoăn không biết có nên làm gì đó ngăn cản mấy trò nực cười này của cô ta, hay không làm gì cả mặc kệ cô ta lố lằng ra sao cũng được.

Cả tối hôm đó tôi cứ bồn chồn chỉ vì vướng bận hai chuyện này. Ngay cả đến lúc Ninh Hiên về nhà, tôi nói chuyện với hấn cũng bị mất tập trung, Ninh Hiên hỏi tôi làm sao vậy, tôi chỉ đáp qua loa là không sao.

Trước khi đi ngủ, vừa bước ra khỏi phòng tắm, tôi thấy Ninh Hiên đang cầm điện thoại mình, nét mặt trầm ngâm khó hiểu, không rõ là đang vui buồn, tức tối thế nào nữa.

Hấn thấy tôi đi ra, nhúu mày nói: “Cả tối nay em thấy em bồn chồn, rốt cuộc là đang nghĩ gì?”

Thái độ của hấn làm tôi đau nhói, tôi vờ như không có gì xảy ra, trả lời: “Em có bồn chồn gì đâu.”

Lông mày nhúu chặt hơn, ánh mắt sâu hoắm nhìn tôi, hấn không nói thêm gì nữa.

Ánh mắt hắn làm tôi thấy có chút sợ hãi, tôi rụt cổ nói: “Anh sao thế?” Đột nhiên ý thức rằng mình không có gì phải tự hạ thấp mình như vậy, tôi lập tức vênh mặt lên nói tiếp: “Là thế này, mấy hôm nay, chính là cô Nghiêm Hân đó, cô ta...”

Không chờ tôi nói hết, Ninh Hiên đã ngắt lời: “Anh và cô ta không có gì cả.”

Tôi thở phào. Không hiểu vì sao, chỉ mấy tiếng phân trần gọn lỏn của hắn mà tôi nghe xong lại thấy yên tâm kỳ lạ.

Khi tôi dần yên tâm lại thì hắn lại hỏi: “Em phiền muộn vì chuyện này hay còn chuyện khác nữa?”

Câu hỏi của hắn làm tôi choáng váng đầu óc, cảm giác rất khó tả.

Hắn không nói gì nữa, đưa điện thoại cho tôi, đi vào phòng tắm.

Sau một hồi ngần ngừ, tôi mở nhật ký cuộc gọi ra xem. Thì ra Lâm Phong vừa gọi đến.

Tôi gọi lại cho nó hỏi xem có chuyện gì.

Thằng nhóc nói với tôi: “Không có gì, chỉ là tự nhiên rất muốn nghe tiếng cô, muốn nói chuyện với cô thôi.”

Nghe những câu tán tỉnh trắng trợn này của nó, đầu óc tôi tối sầm đi.

Tôi khổ sở chưa nghĩ ra sẽ ứng phó với nó thế nào, ở đầu bên kia Lâm Phong lại giội một quả bom nữa vào tai tôi: “Tô Nhã, em đã khiêu chiến với anh ta. Anh ta phụ bạc cô nhưng em sẽ không bao giờ làm vậy! Em sẽ không bao giờ bỏ cuộc đâu! Em chỉ thua anh ta ở chỗ được gặp cô muộn hơn mà thôi!”

Nó dám đổi cách xưng hô, không gọi tôi là cô giáo nữa, mà gọi là Tô Nhã!

Tôi bàng hoàng, không biết nên nói gì, may sao Lâm Phong đã cúp máy.

Cuối cùng tôi đã hiểu tại sao Ninh Hiên vừa rồi lại kỳ quặc như vậy. Tôi tự thấy mình cần phải giải thích.

Vừa ngoảnh đầu lại, đã thấy Ninh Hiên không hiểu đã tắm xong từ lúc nào, đang đứng dựa trước cửa nhà tắm nhìn tôi, ánh mắt trầm tĩnh mang chút vẻ gian tà.

Tôi lúng túng, vội vàng giải thích: “Anh đừng nghĩ nhiều, nó chỉ là một học sinh của em thôi!”

Hắn vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt giết người đó, mãi lúc sau mới nói ra một câu: “Năm xưa anh cũng là học sinh của em!”

Tôi nghe xong, toàn thân đờ đẫn!

37. Chương 73 - 74 End

73. Trái tim cậu thiếu niên

Có những con thuyền đã an toàn trải qua vô vàn những trận cuồng phong mưa bão khắc nghiệt, vậy mà lại chìm ngấm ở nơi sóng yên bể lặng.

Tôi vô cùng thấu hiểu điều này. Tôi từng nghĩ, bao gian nan cách trở, tôi và Ninh Hiên đều đã trải qua hết, nhưng cuối cùng tình cảm của chúng tôi lại rạn nứt và nguyên nhân chẳng chính đáng gì, mà là vì những hiểu lầm nho nhỏ cứ dần tích tụ này.

Đúng thế, những ngày này tôi có cảm giác chúng tôi còn xa cách nhau hơn cả những ngày tháng cách xa thực sự trước kia.

Mặc dù ai cũng vờ tỏ ra không có chuyện gì, nhưng trên thực tế tình trạng này chính là một hình thức biến tướng của chiến tranh lạnh.

Tôi nghĩ hai chúng tôi thực sự phải ngồi lại thẳng thắn nói chuyện với nhau.

Nhưng đúng lúc tôi hạ quyết tâm chủ động cùng hắn khai thông bế tắc thì hắn lại một lần nữa xuất hiện trên mặt báo cùng cô Nghiêm Hân kia.

Nỗi buồn trong tim dâng lên như một trận đại hồng thủy, nỗi đau đớn bị chồng phản bội cuồn cuộn nhấn chìm tâm can phé phối.

Ở nhà thì tôi thấy buồn bực, đến trường cũng không được yên thân. Lâm Phong sao mà cũng giống cô nàng Nghiêm Hân thế không biết, mắc căn bệnh cố chấp, lằng nhằng đeo bám, không chịu tha cho tôi.

Tôi chỉ đành trốn nó khắp mọi nơi. Nhưng muốn trốn cũng chẳng trốn được mãi, tôi đã đủ phiền muộn buồn bực rồi, chẳng hơi đâu màng đến chuyện có làm tổn thương nó hay không nữa, trực tiếp nói thẳng một lần cho xong. Tôi nói với Lâm Phong: “Lâm Phong, em còn nhỏ, tình cảm em dành cho cô chỉ là mê muội, không phải tình yêu thực sự. Chẳng qua trong lúc em cô đơn, có người quan tâm đến em, thế nên em cảm động. Thực ra có thể chỉ là em đang cảm kích cô mà thôi. Em hiểu không! Cô ngần này tuổi, chỉ thêm mấy tuổi nữa là đủ tuổi làm mẹ em rồi, em như thế này có thấy mình quá điên khùng không! Chuyện này quá hoang đường!”

Lâm Phong phủ nhận sạch trơn những gì tôi nói: “Không! Em không hề thấy mình điên khùng, cũng chẳng cảm thấy một người thích một người khác lại là chuyện hoang đường. Hơn nữa năm đó, chồng cô cũng giống như em bây giờ sao, cô đã có thể chấp nhận anh ta, tại sao không thể tiếp nhận em?”

Tôi mất bình tĩnh giải thích: “Hoàn toàn không giống nhau!”

Lâm Phong không thèm nghe: “Nhưng em thấy rất giống. Anh ta là học sinh của cô, em cũng thế. Anh ta yêu cô, em cũng thế. Điều duy nhất không giống là anh ta kém cô ba tuổi còn em thì kém nhiều hơn một ít, nhưng vốn dĩ đây chẳng phải vấn đề gì to tát!”

Nó làm cổ họng tôi cứng đờ không thốt được lời nào. Những gì nó phân tích quả thật có lý, lại đầy đủ căn cứ, nhất thời làm tôi không phản bác nổi.

Tôi thấy đầu mình ong ong, bây giờ hễ cứ nhìn thấy nó là tôi lại đau đầu.

Cuối cùng tôi nói: “Lâm Phong, đừng gây chuyện nữa!” Nói xong vội vàng bỏ đi.

Tôi không còn tâm sức đâu để đối mặt với nó nữa. Bây chuyện duy nhất làm tôi âu sầu khổ não là làm sao để hòa hảo lại với Ninh Hiên như ban đầu.

Buổi tối trở về nhà, đang ngồi ăn cơm với Ninh Hiên thì điện thoại của tôi đổ chuông. Trên màn hình hiển thị tên người gọi đến là Lâm Phong, Ninh Hiên cũng nhìn thấy rõ ràng.

Tôi còn chưa kịp nghe thì hắn đã nổi câu giật lẩy, như thế bao bức xúc bị kìm nén lâu nay không nhịn được nữa đồng loạt bùng nổ. Hắn trừng mắt nhìn tôi, lạnh lùng nói: “Đúng là em vẫn được học sinh yêu thích nhỉ!”

Tôi đờ cứng người trước lời lẽ châm biếm và ánh mắt lên án của hắn, sau đó toàn thân lại được băng bó kín mít trong nỗi khó chịu và đau lòng ngập trời rợp đất, làm tôi như nghẹt thở. Tôi nhìn hắn, bật cười, nói: “Anh cũng không kém, được các cô gái trẻ hoan nghênh thế cơ mà!”

Bữa tối hôm đó đã kết thúc với sự tổn thương được chia phần cho cả hai như vậy đấy.

Cả tối hôm đó chúng tôi không nói với nhau thêm câu nào. Khi đi ngủ, trong bóng tối, tôi và hắn nằm quay lưng vào nhau, người ở ngay bên cạnh nhưng trái tim thì như đang cách xa nhau cả biển trời.

Tôi trần trọc suy nghĩ, càng nghĩ càng thêm buồn, nước mắt cứ trào ra không sao kìm lại được.

Tôi không biết hắn đã ngủ chưa, liệu có nghe thấy tôi đang khóc hay không. Tôi chỉ nghe tiếng hắn trở mình.

Một lát sau, tôi vẫn còn đang khóc, bỗng nhiên hắn dang tay ôm chặt tôi vào lòng. Bên tai chỉ nghe thấy một tiếng thở dài, rất dài.

Hắn ghé sát vào tai tôi thầm thì: “Bà xã, anh xin lỗi! Đừng khóc nữa em!”

Biết là hắn đã phát giác ra mình đang khóc, tôi chẳng kiềm chế nữa, nước mắt òa lên. Vừa khóc vừa thút thít: “Sao anh phải nói em như vậy!”

Hắn tiếp tục thở dài, lên tiếng có vẻ khó khăn: “Anh không cố ý khiến em đau lòng, chỉ có điều, cậu học sinh đó... anh biết nó thật lòng với em. Anh sợ em rồi cũng sẽ cảm động trước nó. Anh vừa động đến nó là em lôi ngay Nghiêm Hân ra, em vội vàng lấp liếm chuyển đề tài như thế làm anh lại càng lo lắng, càng sợ hãi hơn.”

Tôi quay người lại, vừa khóc vừa đâm thùm thụp vào người hắn, nghẹn ngào kể lể: “Anh chỉ giỏi nói lung tung, nghĩ lung tung! Rõ ràng đầu đầu người ta cũng đồn anh và Nghiêm Hân quan hệ lăng nhăng, thế mà anh lại nói em và học sinh của em... Em, em... ông xã, anh làm em buồn muốn chết! Hu hu!”

Nói rồi tôi lại ầm ỨC không chịu được, càng òa lên khóc to hơn.

“Cậu học sinh kia, nhỏ hơn em những một giáp, nó mới mười tám tuổi! Em với nó... làm sao có gì được chứ! Chỉ là bình thường có quá ít người quan tâm đến nó, đúng lúc cô đơn như vậy thì em đối xử với nó không đến nỗi nào, thế nên nó mới tưởng là nó thích em, nhưng em thấy thực ra đây không phải là thích, chỉ là lòng cảm kích thôi! Anh không thể nói em như thế, làm trái tim em đau chết mất!”

Nhìn tôi vật vã khóc lóc, kể lể như vậy, hắn cuống cuồng nhận lỗi: “Đừng khóc nữa, mau nín đi, bà xã, anh yêu em! Bà xã, anh rất sợ sẽ mất em! Chỉ là em không biết thôi, em không biết khi em đứng trên bục giảng, dấp dấp ngây ngô của em có sức mê hoặc lớn thế nào đâu. Đến bây giờ, chỉ cần nghĩ đến hình dáng em khi đó, tim anh vẫn loạn nhịp đây này. Bà xã, thật sự anh yêu em nhiều lắm! Em hãy tin anh. Còn như Nghiêm Hân, anh chỉ xem những gì cô ta đã làm như trò đùa, hoàn toàn vô nghĩa giống con người cô ta vậy. Anh cũng chẳng buồn quan tâm. Anh tưởng với tình cảm của chúng mình, nhất định em sẽ hiểu anh, nhất định em cũng không bận tâm đến cô ta làm gì. Vì thế anh mặc kệ cho cô ta muốn làm ầm lên thế nào thì làm, coi như đang ngồi xem hài kịch. Nhưng chỉ vì cô ta mà em phải gọi đến số điện thoại riêng của chúng ta, bà xã, nói thật là anh cũng buồn lắm. Bọn mình đã trải qua bao nhiêu chuyện, chẳng lẽ phải lãng phí cuộc gọi vào số đó chỉ vì một con người như vậy ư?”

Tôi chúi đầu vào lòng Ninh Hiên, ôm hắn thật chặt, nói: “Nhưng đối với em, cứ có người để ý đến ông xã của em thì nhất định đó không phải là chuyện nhỏ! Anh biết không, phụ nữ và đàn ông khác nhau ở một điểm, trong chuyện tình cảm thì đàn ông luôn tự tin với chủ định của mình, còn phụ nữ thì càng yêu họ lại càng suy tính và cảnh giác hơn. Anh đẹp trai ngời ngời thế này, lại có tiền, có công ty, có tài năng, dù cho cũng có vợ hiền nữa, nhưng danh phận đã kết hôn của anh vốn dĩ chẳng thể ngăn được những cô nàng thêm khát anh, em rất sợ một ngày có một cô gái trẻ trung, xinh đẹp nào đó đánh cắp anh khỏi tay em! Anh không biết chứ, cô Nghiêm Hân đó thậm chí đã tìm đến gặp riêng em để đòi cướp chồng em đấy!”

Hắn giật mình, nâng đầu tôi lên hỏi: “Cô ta đã tìm em? Sao em không nói cho anh biết!”

74. Đừng khóc, anh yêu em!

Hắn không thể ngờ cô nàng Nghiêm Hân đó lại dám làm cả chuyện quá đáng như vậy.

Tôi khẽ lắc đầu: “Em tưởng cô ta không dọa được em thì sẽ từ bỏ, ai mà ngờ cô ta lại cố chấp đến vậy, có vẻ như phải phá hoại chúng ta bằng được mới thôi!” Dừng lại thở lấy hơi, tôi tiếp tục oán thán: “Ông xã, thật sự em rất sợ, sợ anh sẽ bị một cô gái trẻ hơn em cướp đi, dù gì anh cũng ít hơn em mấy tuổi như vậy, giờ em già rồi, làm gì có gì để đấu với mấy cô xanh tươi mơn mớn đấy nữa!”

Hắn ôm tôi vào lòng đầy yêu thương: “Ngốc ạ! Làm sao phải lo lắng thế, bây giờ em vẫn còn non lắm, chẳng giống gái ba mươi chút nào cả, chỉ như vừa mới hai mươi thôi! Anh mới phải lo đây này, em thì cứ xinh đẹp, trẻ trung mãi, còn anh thì già mất rồi, rất sợ không đủ sức hấp dẫn để em yêu anh nữa. Anh lo em sẽ bị thằng nhóc Lâm Phong kia cướp đi nhường nào, em có biết không!”

Hắn nói làm tôi đang khóc cũng phải bật cười, nhào đến cắn hắn một phát rồi hậm hực nói: “Anh vớ vẩn! Em chỉ yêu có một mình anh, làm gì yêu thanh niên trẻ nào! Không bao giờ có chuyện đó, anh nói linh tinh! Em mà là loại người đấy à?”

Hắn cũng nhe răng cười, vừa xoa xoa chỗ bị tôi cắn vừa dỗ dành: “Không phải, tất nhiên không phải!” Bỗng nhiên hắn nghiêm sắc mặt, nhìn vào mắt tôi, nghiêm túc nói: “Bà xã, em biết và anh cũng biết, anh yêu em và em cũng yêu anh, hơn nữa, anh chỉ yêu mình em, em cũng chỉ yêu mình anh. Nhưng hai người yêu nhau, tình yêu càng sâu đậm thì lại càng rứt rứt sợ hãi, như lời em nói là có thể trở nên cảnh giác và suy tính. Bởi vì ta quá yêu nhau nên mới xảy ra những chuyện hiểu lầm vừa rồi, mới thấy bất an và hoài nghi. Sau này nếu còn những hoài nghi và bất an kiểu này nữa thì tuyệt đối không được giấu ở trong lòng, nhất định phải nói ra ngay khi có thể. Anh không muốn bọn mình giận dỗi thêm bất kỳ lần nào nữa, chúng ta đã bị mất tám năm rồi, quãng thời gian còn lại thực sự anh không muốn và cũng không nỡ dùng để giận dỗi!”

Nghe hắn nói tôi không kìm nổi xúc động, gạt đầu lia lịa. Hắn cúi xuống hôn tôi, tôi nhiệt tình đáp lại.

Cứ thế cứ thế, cuối cùng tất cả đều biến thành những tiếng rên rỉ động lòng người.

Buổi trưa ngày hôm sau, tranh thủ giờ nghỉ trưa. Ninh Hiên đến đón tôi đi ăn. Tối trước cửa nhà hàng, hắn nói với tôi là hắn còn hẹn cả Nghiêm Hân.

Tôi khẽ cười nói: “Ừ, em cũng nghĩ thế nào anh cũng ra tay, để chờ xem thế nào!”

Ba người ngồi với nhau, Ninh Hiên đưa bản hợp đồng vẫn cầm trong tay từ đầu ra trước mặt Nghiêm Hân, nói với cô ta: “Tôi quyết định đơn phương chấm dứt hợp đồng giữa chúng ta. Chấp nhận bồi thường toàn bộ số tiền phạt phải trả.”

Nghiêm Hân nhìn Ninh Hiên vô cùng kinh hãi, có vẻ cô nàng không thể tin nổi những gì hắn vừa nói.

Ninh Hiền nhìn tôi, cười nói tôi một nụ cười ấm áp, quay sang nhìn Nghiêm Hân, nụ cười lập tức tắt ngấm, hân chậm rãi nói bằng giọng lạnh nhạt, xa cách: “Cả đời này tôi chỉ yêu một người phụ nữ, chính là vợ tôi. Tôi kiếm tiền không phải vì tiền mà là để vợ tôi được sống thật thoải mái, vì thế quy mô công ty của tôi phát triển thế nào thực tế không phải là chuyện tôi quan tâm. Nếu việc hợp tác với cô đã tạo điều kiện để cô có cơ hội làm tổn thương vợ tôi về phương diện đời sống riêng tư, thì Nghiêm tiểu thư, quan hệ hợp tác giữa tôi và cô đành phải kết thúc ở đây thôi.”

Hân ngừng lại một lát, tiếp tục nói, bất chấp cả đồng nước mắt đang rưng rưng trên khóe mắt Nghiêm Hân: “Rất xin lỗi Nghiêm tiểu thư, tôi không thể nói lời cảm ơn sự yêu mến của cô dành cho tôi được, nói thật là tôi rất để bụng chuyện cô lên lút đến tìm gặp vợ tôi đấy. Giả sử nếu không có chuyện cô lên lút đến tìm gặp vợ tôi đấy. Giả sử nếu không có chuyện này, nói không chừng tôi vẫn có thể tiếp tục làm ngơ giả như không biết cô và mấy tay phóng viên kia có những giao dịch gì với nhau. Đừng trách tôi sau này chỉ có thể coi cô như người lạ qua đường, không thể tiếp tục quan hệ hợp tác được nữa, càng không thể làm bạn với cô được. Vợ tôi chính là người mà cả đời này tôi ra sức bảo vệ, tôi không cho phép bất cứ người nào làm tổn thương cô ấy. Nói thế đủ nhiều rồi, tôi và vợ còn có việc phải làm, xin phép đi trước!”

Đến hai tiếng “tạm biệt” hân cũng không thềm nói ra. Hân vẫn đối xử với những người phụ nữ không phải vợ hân tuyệt tình như thế đấy.

Nhưng hân tuyệt tình như vậy lại làm chính bản thân tôi cũng muốn òa khóc vì cảm động và hạnh phúc!

Ra khỏi nhà hàng, Ninh Hiền nói với tôi: “Anh đưa em về trường.” Tôi từ chối: “Không cần đâu, anh cũng không đi xe, đằng nào cũng phải gọi taxi, em tự về được.” Nhưng Ninh Hiền lại vô cùng kiên quyết.

Hai chúng tôi về đến cổng trường Trung học số 1. Sau khi xuống xe, Ninh Hiền gọi một cuộc điện thoại, tôi nghe hân nói với người đầu dây bên kia: “Cậu vui lòng ra cổng trường một lát, tôi là Trình Hải.”

Tôi không khỏi tò mò hỏi: “Anh tìm ai đấy?”Ninh Hiền chỉ cười mỉm, không trả lời.

Hai phút sau thì câu trả lời cũng đến. Tôi trông thấy Lâm Phong từ bên trong đi ra ngoài cổng trường, về phía tôi và Ninh Hiền.

Ninh Hiền và Lâm Phong, hai người đứng đối mặt, nhìn nhau chằm chằm, không nói không rằng, tôi đứng bên cạnh thẳng tọt độ.

Không biết hai người họ đang định làm gì nữa.

Bỗng nhiên Ninh Hiền quay sang nói với tôi: “Em vào trước đi.” Lời hân nói dịu dàng vô cùng nhưng cũng mang một sức mạnh không thể kháng cự.

Tôi nghe lời quay vào trường trước, còn lại hai người đứng giáp mặt nhìn nhau ngoài cổng.

Mặc dù cảnh tượng khi đó nhìn rất vừa mắt - hai tên con trai tuấn tú đứng lặng nhìn nhau - nhưng không hiểu sao, bao háo sắc trong tôi đã bay biến hết, chỉ còn lại nỗi lo lắng, bồn chồn.

Tôi chậm chậm bỏ đi trong tâm trạng lo lắng, bồn chồn khó tả này. Cứ nghĩ thế nào Lâm Phong cũng sẽ đến gặp tôi, nhưng đến lúc tan học vẫn không thấy nó đến. Tôi không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Ngày hôm sau Lâm Phong cũng không đến làm phiền tôi nữa. Mấy hôm sau Lâm Phong làm thủ tục chuyển trường ra nước ngoài theo học. Từ đấy về sau cậu nhóc khôi ngô tuấn tú này dần trở thành một hồi ức trong tôi.

Một hôm nhàn rỗi, lúc ngồi nói chuyện với nhau, tôi hỏi Ninh Hiên rốt cuộc hôm đó hấn và Lâm Phong đã nói chuyện gì. Ninh Hiên kể lại cho tôi cuộc trò chuyện giữa hai người.

Hôm đó.

Hấn lên tiếng trước: “Mặc dù cậu nhỏ tuổi hơn tôi nhiều nhưng lúc này tôi hoàn toàn không coi cậu là trẻ con, tôi coi cậu là một người đàn ông trưởng thành. Cậu có con mắt rất tinh tường đấy, cũng nhìn thấy giá trị của bà xã tôi, cùng tôi yêu chung một người. Nhưng tôi khuyên cậu tốt hơn hết nên hồi tâm chuyển ý, trọn đời này vợ tôi chỉ yêu duy nhất một mình tôi. Không bao giờ cô ấy yêu người đàn ông nào khác ngoài tôi đâu.”

Lâm Phong nói: “Dù nói thế nào đi nữa, ít nhất tôi cũng phải tự mình thử thì mới biết được rốt cuộc ngoài anh ra cô ấy có thể yêu được đàn ông khác nữa hay không!”

Ninh Hiên nhìn hấn, hỏi: “Cậu yêu cô ấy thế nào? Cậu có biết thế nào là yêu một người không?”

Lâm Phong đáp: “Tôi sẽ mang lại hạnh phúc cho cô ấy.”

Ninh Hiên nhìn cậu ta bật cười: “Giả sử vì một số chuyện mà cậu và người yêu cậu phải xa nhau tám năm; sau tám năm cậu có bảo đảm tình cảm cậu dành cho cô ấy vẫn trước sau như một không? Không kể là trong tám năm đó, cô ấy có thể đã yêu thêm người khác, có thể đã kết hôn với người đàn ông nào đó, có thể đã trở thành mẹ của những đứa con của những người đàn ông khác. Cậu có thể làm được không - tiếp tục yêu cô ấy như trước đây, không hề lung lay, không hề thay lòng đổi dạ?”

Lâm Phong nghĩ kỹ một lúc, trả lời hấn: “Tôi chỉ có thể nói, tôi không dám đảm bảo mình có thể làm được, nhưng tôi cũng không tin anh có thể làm được!”

Ninh Hiên không cười nữa, nhìn Lâm Phong nghiêm túc nói: “Tôi dám đảm bảo, mình có thể làm được. Bởi vì đây là sự thật. Tôi và Tô Nhã đích thực đã phải xa nhau tám năm. Trong tám năm này tôi vẫn một mực trước sau như một yêu cô ấy, cho dù cô ấy có thể yêu người khác, cho dù cô ấy có thể đã kết hôn cùng

người đàn ông khác, cho dù cô ấy đã là mẹ của những đứa con của người đàn ông khác, tôi vẫn hoàn toàn giữ trọn tình yêu với cô ấy!”

Lâm Phong nhìn hấn, kinh hãi không nói nên lời.

Ninh Hiên nhìn cậu ta, nói rõ ràng từng từ: “Tình yêu của tôi dành cho Tô Nhã, kể cả cả đời không gặp vẫn không hề thay đổi. Bởi vì có thứ tình yêu được gọi là hoài niệm, không quên và cam tâm tình nguyện.”

Tới lúc đó, cuối cùng Lâm Phong cũng nhận ra tình yêu của mình nông cạn thế nào, tình yêu của người đàn ông đứng trước mặt lại bao la, sâu đậm biết bao. Bởi vì với cậu ta, tình yêu là phải được đáp lại. Còn người đàn ông đứng trước mặt thì cam tâm tình nguyện, dù không được đáp lại cũng vẫn không thay lòng đổi dạ, dâng hiến hết mình cho tình yêu của anh ta.

Lâm Phong bị tình yêu vô tư mà nồng nàn này làm lay động, tâm phục khẩu phục mà lựa chọn con đường rút lui.

Buổi sáng cuối tuần, trời đẹp hết ý làm lòng người cũng thấy tươi đẹp và sáng sủa hẳn lên.

Tôi quyết định đi chợ mua ít thức ăn về làm cơm cho Ninh Hiên. Ninh Hiên nghe thế liền đòi đi với tôi.

Hai chúng tôi tay trong tay dắt nhau đến chợ. Dù vẫn còn sớm nhưng ở đây người qua kẻ lại đã huyên náo lắm rồi. Với thời tiết đẹp tuyệt vời, trời cao trong xanh thế này, hình như ai cũng muốn làm vài món ăn ngon.

Chợ thì lúc nào chẳng ồn ào, tiếng cãi vã cũng không ít. Trong đám người tấp nập, tôi và Ninh Hiên nắm tay nhau dạo bước về phía trước. Bỗng nhiên tôi đang đưa bàn tay đang đan vào nhau của hai đứa, ý muốn kêu gọi sự chú ý của hấn: “Ông xã, em có chuyện này muốn nói với anh.”

Ninh Hiên quay sang nhìn tôi: “Ừ? Chuyện gì?”

Tôi cười híp mắt nói với hấn: “Anh sắp làm bố rồi!”

Ninh Hiên ngẩn người. Sau khi hoàn hồn, hấn vội vàng vàng kéo tôi đi thẳng theo hướng về nhà.

Tôi thấy lạ liền hỏi hấn: “Anh làm gì thế. Bọn mình còn chưa mua đồ ăn mà?”

Ninh Hiên căng thẳng nói: “Từ hôm nay trở đi, không, từ bây giờ trở đi, em không phải làm bất kỳ việc gì nữa, thứ Hai anh sẽ đến trường làm thủ tục xin nghỉ dạy, em chỉ cần ở nhà lo dưỡng thai thôi!”

Nhìn bộ mặt căng thẳng của Ninh Hiên, tôi không sao nhịn được cười, nói: “Mới có hai tháng thôi sao phải xin nghỉ sớm thế!”

Ninh Hiên nghiêm nghị nói: “Lần trước em nói muốn đi làm anh đã nghe lời em rồi; lần này em có em bé, chuyện nghỉ dạy phải nghe lời anh! Tất cả vì cục cưng của chúng ta, nhất định phải nghỉ dạy!”

Hắn vừa nói vừa cẩn thận che cho tôi ra khỏi chỗ đông người. Điều bộ của hắn như đang đề phòng đại dịch chuẩn bị đến, làm tôi vừa bức mình vừa cảm động, vừa thấy hạnh phúc điên đảo.

Hắn nắm chặt tay tôi, chặt rất chặt, như thế sợ tôi lạc mất trong lòng người.

Đột nhiên tôi nhớ tới câu nói:

Chấp tử chi thủ. Dữ tử giai lão. [Một câu nổi tiếng trong “Thi Kinh”. Đại ý: kiếp này nắm lấy tay nàng kết duyên tươi đẹp, cùng nàng mãi không chia lìa tới đầu bạc răng long.]

Tôi nói cho Ninh Hiên nghe.

Ninh Hiên nhìn tôi cười, nhẹ nhàng hôn lên trán tôi, dịu dàng nói: “Bà xã, chắc chắn em không biết anh yêu em nhiều đến thế nào đâu!”

38. Chương 75 (Ngoại Truyện)

75. Ngoại truyện - Tâm sự

Năm đó, vì việc điều động công tác của bố, gia đình hắn phải chuyển tới thành phố A. Căn nhà mới mua còn chưa sửa xong nên gia đình hắn ở tạm trong căn hộ tập thể của cơ quan bố.

Năm đó, hắn đã là một cậu thiếu niên nhanh nhẹn, cao ráo, đẹp trai, qua cử chỉ vóc dáng có thể phần nào thấy được vẻ đào hoa phong lưu. Từ bọn con gái ở trường đến bọn thiếu nữ cùng khu đều rất si mê hắn. Đứa nào đứa nấy thấy hắn đều mắt hau háu, miệng đầm đìa. Thế nhưng, vẫn có một người chẳng bao giờ thèm để ý đến sự tồn tại của hắn.

Dù vẻ đẹp trai, hào hoa của hắn là không thể phủ nhận, nhưng đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy hoài nghi về bản lĩnh của chính mình. Trước kia, dù đi đến đâu hắn đều là tâm điểm của mọi sự chú ý. Hắn đã quen với ánh mắt yêu mến, sùng bái, ngưỡng mộ của những người xung quanh. Trước kia, hắn còn thấy khó chịu với những ánh mắt đầy ái mộ lúc nào cũng như tia X rọi thẳng về phía mình, nhưng giờ đây hắn hoàn toàn có thể đứng vững vờ như không thấy gì hết, khinh khỉnh không thèm đoái hoài tới. Nhưng hắn càng như vậy thì những cô gái kia lại càng say mê hắn điên cuồng.

Chỉ ngoại trừ một người.

Mỗi lần tình cờ gặp nhau, chỉ có hấn nhìn thấy cô, còn cô dường như không hề nhìn ra hấn.

Lúc đầu, hấn tưởng rằng cô cố tình làm vậy, tưởng cô đang giở chiêu thả con săn sắt bắt con cá rô. Hấn cho rằng, cô làm ra vẻ không để tâm đến hấn chính là để thu hút sự chú ý của hấn. Tuy nhiên, qua ba lần chạm mặt, cuối cùng hấn cũng phát hiện ra, cô nàng không hề giả vờ mà thực sự là không nhìn rõ hấn thật.

Hấn để ý đến cô lần đầu tiên khi đến tiệm cơm gần nhà ăn trưa. Gọi món xong, đang ngồi chờ, hấn bỗng nghe thấy một giọng ca lạc điệu, kinh khủng đến tiêu hồn bạt vía. Lăn theo âm thanh đó, nhìn ra sạp báo bên ngoài tiệm cơm, hấn thấy một cô gái, tay cầm quyển Tri âm, đang chúm đầu vào trang cuối cùng ngân nga hát.

Cô gái ấy hướng thẳng về một kẻ đang ngồi trong tiệm cơm này, chính là hấn.

Hấn cười mỉa. Đạo này bọn con gái trong trường nghĩ ra đủ thứ trò, bày ra mọi cách nhằm tiếp cận hấn. Nhưng hấn cảm thấy, không đứa nào trong đám đó có thủ đoạn quyết liệt và man rợ như cô này.

Dùng một giọng hát như ma kêu quỷ gào để thu hút sự chú ý của hấn, phải gọi là quyết một phen sống mái đây. Nhưng cũng phải nói rằng, cô nàng đã thành công, hấn quả thực đã chú ý đến cô ta.

Hấn đang ngồi đợi cô gái thực hiện bước tiếp theo - tiến tới nói với hấn rằng “Chúng ta có thể làm quen được không?” thì bỗng nghe tiếng bà chủ tiệm cơm hét lên: “Ôi Nhã, bà cô trẻ ơi! Cháu cố tình đến phá hoại việc làm ăn buôn bán của nhà dì có phải không? Giọng hát truyền cảm của cháu khắp nơi ai mà không biết, thử nói xem, có ai nghe cháu hát xong mà vẫn nuốt nổi cơm cơ chứ. Làm ơn đừng có hát nữa, xem như dì cầu xin cháu gái đấy!”

Khách khứa trong tiệm đều bật cười. Hấn cũng nhếch miệng cười theo.

Cô gái nghe vậy hùng hổ xông vào tiệm cơm. Khóe miệng đang vẽ lên tùm tùm cười của hấn lập tức biến hóa thành một đường cong đầy mỉa mai.

Tới rồi đây.

Nhưng từ lúc đi vào trong tiệm cơm, cô ta chẳng buồn nhìn hấn lấy một lần, chỉ luôn miệng buôn chuyện tới trời tới đất với bà chủ quán. Cho đến khi thức ăn được bê ra cho hấn, cho đến lúc hấn ăn xong, chậm rãi lau miệng. Múc tiền ra trả, chuẩn bị rời khỏi tiệm, cô ta vẫn chẳng thèm liếc hấn lấy một lần. Từ đầu đến cuối, cô nàng chỉ tít mắt cười nói ha hả với bà chủ quán.

Hấn không thể không thâm nghĩ, cô này còn trẻ như vậy mà bệnh nói nhiều đã trầm trọng thế này rồi sao. Hấn lại không thể không thâm nghĩ, thế là cũng gặp được một đứa cao thủ hơn chút đỉnh, có thể giữ được bình tĩnh đến tận bây giờ.

Cuối cùng hắn nghĩ, cứ đợi xem sao, xem rốt cuộc cô ta có thể kiềm chế không bắt chuyện với hắn đến bao giờ.

Không hiểu sao, từ sau lần đó hắn bắt giác để ý đến cô gái đó, càng để ý càng cảm thấy đó là một cô gái cực kỳ khác biệt. Dáng vẻ ngây ngô, hoạt bát lại hay cười. Hắn không biết cô ta học trường nào, nhưng chắc chắn không cùng trường hắn, vì hắn chưa gặp cô ta ở trường bao giờ.

Cô gái đó sống cùng khu nhà với hắn. Có lúc cô buộc tóc đuôi gà, có lúc thả ngang vai. Lúc nào cũng thấy cô rất tươi tắn vui vẻ, gặp ai cô cũng lên tiếng chào hỏi, không cười thì thôi, hễ cười là hai mắt lại cong cong, vẻ hồn nhiên hơn hở không tả nổi.

So với lần đầu tiên, lần thứ hai tiếp xúc, hắn lại càng thấy nhiều điểm độc đáo và mới mẻ ở cô hơn nữa.

Trên đường về nhà, đi qua một quầy đồ nướng vỉa hè gần khu tập thể, hắn lại trông thấy cô. Cô đang giúp vợ chồng chủ quầy hàng xiên rau cải.

Hắn nghĩ ngợi giây lát rồi đi vào tìm một bàn trống để ngồi, gọi một chai bia và mấy xiên thịt. Nhìn theo dáng cô, hắn hơi lưỡng lự, rồi gọi thêm hai xiên cải nướng nữa.

Hắn thấy cô đứng phía sau hai vợ chồng chủ quán, bận cắt từng bẹ rau, cắt nhỏ phần lá, tách từng cuống cải, sau đó lấy chỗ lá vừa cắt quán quanh cuống rau, đem phễu trúc đã xắt sẵn từ trước gói chúng lại, rồi lấy que xiên qua, cứ bốn cuộn rau tinh xảo như thế là xong một xiên rau cải hoàn hảo.

Cô cười tíu mắt đưa xiên cải vừa làm xong cho vợ chồng chủ hàng. Bà vợ vừa đón lấy vừa luôn miệng nói cảm ơn. Người đứng đợi mua thịt và cải nướng rất đông, đông đến nỗi làm luôn tay cũng không kịp. Nướng xong xuôi, cô giúp vợ chồng chủ quầy bưng mấy xiên đồ ăn tới trước mặt hắn. Hắn nghĩ, đến rồi, cơ hội của cô đến rồi, đến mà nói với tôi cô muốn gì đi!

Kết quả hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của hắn, cô vẫn không thèm nhìn thẳng vào mặt hắn, vội vàng đến, vội vàng đi, vội vàng quay về tiếp tục với việc xâu cải.

Hắn hơi bị bất ngờ. Có thể hoàn toàn vờ như không thấy hắn hòng lôi kéo sự chú ý của hắn, rốt cuộc bụng dạ cô gái này thâm hiểm đến mức nào đây?

Mang theo nỗi hoài nghi, hắn ngồi đấy, chậm rãi ăn uống. Ăn hết lại gọi thêm. Cô gái ấy lại bưng đồ đến cho hắn. Vẫn không thèm nhìn hắn. Hắn lại tiếp tục ăn chậm chậm, ăn càng lâu càng tốt. Được rồi, hắn thừa nhận, đích thực là hắn đang muốn xem xem rốt cuộc ai nhẫn nại hơn ai, rốt cuộc ai có thể kiềm chế được đến hơi thở cuối cùng!

Nhưng cho đến khi khách khứa về gần hết, trong quầy chỉ còn lác đác mấy người, cô ta vẫn cứ như thế. Hắn cảm giác mình đã ăn nhiều đến mức sắp nôn hết ra rồi.

Cô ta lại xiên mấy xiên rau cải nữa, tự mình mang ra nướng. Nướng xong lại thấy rút tiền ra đưa cho vợ chồng chủ hàng. Hai vợ chồng chủ quán nói không cần, vừa trả lại vừa nói: “Làm sao như thế được! Cháu đã có lòng tốt giúp chúng tôi xiên rau, có mấy xiên cho cháu ta lại lấy tiền làm sao được, không được là không được, tuyệt đối không thể được!”

Cô tủm tỉm cười, rút tiền vào trong tạp dề của bà vợ nói: “Cô ơi, cô chủ mới đến mới thành phố A, thuê một chỗ nhỏ để làm ăn đã là khó rồi, lại còn phải nuôi một sinh viên đại học nữa! Cô cứ nhận chỗ tiền này đi, sau này phát đạt, mở cả một nhà hàng hoành tráng mấy sao, cháu sẽ đến ăn tiệc cô chú sau!”

Cuối cùng vợ chồng chủ quán cũng phải nghe theo, đành nhận tiền của cô gái. Cô cầm mấy xâu cải nướng hớn hở ra về. Từ đầu chí cuối, cô vẫn chẳng thèm liếc sang hần lấy một lần.

Lúc trả tiền, hần không kìm được hỏi vợ chồng chủ quán: “Cô gái vừa giúp cô chú xâu rau cải là ai vậy?”

Vợ chồng chủ quán bật cười. Ông chồng nói: “Nói thật, chúng tôi cũng mới chỉ biết cô bé có mấy ngày. Ngày nào cô bé cũng đến đây mua cải nướng. Hôm nay, đúng lúc đông khách quá, xâu được bao nhiêu bán hết veo bấy nhiêu, tôi bảo nếu không phiền thì lát muộn hơn một chút quay lại lần nữa, đợi văn thì chúng tôi có sẵn hàng hơn. Nhưng cô bé này không nghe, lại đòi để tự mình xâu đồ. Chúng tôi thấy thế cũng không phiền gì cả nên để cô bé giúp. Sau đấy, chẳng hiểu sao có cô bé đến mua hàng thì khách khứa càng đông, thế là thành ra cô ấy lại giúp chúng tôi tiếp tục xâu cải cho khách.”

Bà vợ tiếp lời: “Cô bé này đúng là thú vị đáng yêu. Cô bé có vẻ thích được khen, mới khen nó mấy câu nó đã giúp mình nhiệt tình. Tôi chỉ nói một câu là nó thái miếng rau rất vuông vắn, thế là nó liền xắn tay áo lên giúp tôi xiên đồ luôn, làm tôi ngại quá! Ha ha ha!”

Nghe tiếng cười sảng khoái của vợ chồng chủ quán, hần bỗng thấy có chút rung động. Cô gái này thật là, thật là vô cùng kỳ lạ.

...

Mỗi khi nhớ đến cuộc chạm trán lần thứ ba với cô, một kẻ vốn dĩ xưa nay chẳng mấy khi biết cười như hần cũng phải bật cười.

Hôm đó, khi hần nhìn thấy cô, cô đang ngồi sau một quầy rau to tướng trong khu chợ dân sinh gần khu tập thể. Mồm vanh vách đưa chuột bao nhiêu tiền một cân, cải trắng bao nhiêu tiền một cân, khoai tây, đậu, cà tím mỗi loại bao nhiêu tiền một cân.

Hần vừa cười vừa nghĩ, công năng của cô gái này đúng là lớn thật. Vừa lảm lời, vừa có thể giúp người ta xâu rau, bây giờ lại còn bán được cả rau nữa.

Hần lại gần, ngồi xuống chọn rau. Cô nhìn hần cười tíu tít, phát bệnh nói nhiều giới thiệu cận kề cho hần giá cả từng loại rau. Có một bác cũng ngồi xuống cạnh hần. Vừa ngồi xuống bác đó liền lớn tiếng mắng:

“Ô Nhã! Sao lại chạy đến đây bán rau! Mẹ bảo con xuống nhà mua xì dầu cơ mà! Thế là con làm hỏng nồi thịt kho tàu của mẹ rồi!”

Cô nàng vỗ trán kêu lên: “Thôi chết rồi, mẹ ơi con quên mất! Lúc con đến đây lại gặp đúng bà Tô bán rau! Bà ấy vội đi đón cháu tan học, mà quầy hàng lại chẳng có ai trông giúp cả. Con thấy dù sao cũng là người trong họ. Nên con liền nói... để cháu giúp bà Tô trông hàng là được rồi...” Càng nói giọng cô càng nhỏ dần, đến cuối nghe tội nghiệp hẳn đi.

Hắn ngẩng đầu nhìn cô, bất giác lại thấy lòng mình đang rung động. Bộ dáng rúm ró vô tội của cô, càng nhìn càng thấy thú vị.

Mẹ cô bắt đầu tuôn ra một tràng giáo huấn con gái ngay giữa chợ, chủ đề từ xì dầu đã chuyển sang kính áp tròng: “... Kính áp tròng rơi ra cũng không thèm nhặt lại, lúc ra ngoài mẹ thấy một cái trên bàn ăn, một cái rơi mãi ngoài tủ để giày, cách nhau tí tấp như thế! Thật không hiểu con làm rơi kiểu gì nữa!”

Cuối cùng hắn cũng biết, căn bệnh nói nhiều của cô được di truyền từ đâu.

Cô toét miệng cười nịnh nọt: “Mẹ chẳng đã hẹn với chú Vương làm phẫu thuật mắt cho con rồi còn gì. Đợi phẫu thuật xong, mắt con sẽ tinh như thường, còn cần gì đến kính làm gì nữa? Mình không cần quản chúng, cho chúng muốn đi đâu thì đi.” Mẹ cô vừa bực vừa buồn cười, vừa muốn nghiêm khắc lại vừa chịu thua.

Lòng hắn lại thoáng xao động. Có vẻ thị lực của cô không tốt. Nói như vậy, có lẽ đúng là cô không nhìn ra hắn thật. Lần gặp gỡ trước đây hoàn toàn chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên, chứ không như những gì hắn nghĩ, rằng cô cố ý giở trò để thu hút sự chú ý của hắn.

Lần đầu tiên hắn có cảm giác hụt hẫng. Xưa nay hắn vốn tự tin vào vẻ ngoài xuất chúng của mình, ở bất cứ đâu vẻ đẹp trai của hắn đều khiến mọi cặp mắt xung quanh không thể xem thường. Nhưng cô lại dựa vào đôi mắt to nhưng độ tinh tường thì chẳng ra đâu vào đâu của mình mà hoàn toàn không thèm để ý đến hắn.

Khi hắn vẫn còn đang mất hồn thì bà Tô bán rau đã trở về. Thấy mẹ cô gái, bà bán rau bắt đầu thao thao bất tuyệt khen ngợi cô: “Ô Nhã nhà cô đúng là đứa ngoan ngoan, chẳng hề kiêu căng lại lễ phép. Lần nào ra chợ cũng ngồi tán chuyện với bọn tôi, cũng một cái ghế mà nó có thể thoải mái ngồi chơi với chúng tôi cả buổi được ấy! Giỏi hơn con cháu tôi nhiều.”

Mẹ cô nghe bà Tô nói xong không nhịn được cười nói: “Nó không chê người khác phiền hà á? Các bác không chê nó phiền hà là tốt lắm rồi! Nó à, mầm non của bệnh nói nhiều đấy!” Hắn nghe xong xuýt thì phì cười, ngẩng đầu lên nhìn cô gái. Cô đang đứng bên cạnh mẹ nhăn nhó mặt mày, lè lưỡi trợn mắt.

Bà Tô vỗ nhẹ vào đầu cô gái, cười thích thú: “Trí nhớ của nó cũng siêu lắm! Rau nào bao nhiêu tiền một cân, tôi nói một lần mà nó nhớ hết cả đấy.”

Mẹ cô gái liền chen ngang: “Con bé này học Toán, đến việc này cũng không làm được thì coi như học hành tốn công vô ích à. Cháu thấy, nếu là mấy đứa cùng lớp nó, chắc phải đến hơn nửa lớp còn nhớ nhanh hơn nó mấy lần nữa đấy!”

Cô gái không công nhận, giậm chân kêu lên một tiếng: “Mẹ!” Bộ dạng nũng nịu của cô trông chẳng khác nào đứa bé con.

Không biết lúc đó hấn trúng phải loại tà gì mà dám lòi điện thoại ra lén chụp lại bộ dạng hồn nhiên ngây thơ của cô.

Ba người đang mải mê nói chuyện, không ai để ý thấy hành động của hấn.

Nhưng có một điều làm chính bản thân hấn bất ngờ, là bức ảnh đó lại luôn được hấn lưu trong điện thoại.

Sau đó, nhà riêng của gia đình hấn đã sửa xong. Cả nhà đến nơi ở mới. Thỉnh thoảng hấn vẫn lén chạy về khu tập thể cũ. Không rõ rốt cuộc là tại sao, hấn luôn có một cảm giác, hấn cảm giác nếu trở về dạo quanh đây một chút không chừng có thể gặp được cô.

Lúc đó hấn vẫn chưa biết cảm giác ấy thực ra chính là những chồi non tình yêu đang chớm nở trong lòng một gã thiếu niên khờ khạo.

Nhưng cuối cùng khi hấn gặp lại được cô, hấn phát hiện ra bên cạnh cô đã có một người bạn trai. Người này hấn nhìn thấy từ đằng sau, dáng cao to, diện bộ âu phục khá đẹp và lái một chiếc xe đắt tiền.

Nhìn hai người nắm tay đi trước mặt, trong lòng hấn dâng lên một cảm giác khó tả. Có chút ngọt ngào, có chút khó thở, rất chán nản, rất hụt hẫng.

Về nhà, nằm trên giường, thứ cảm giác này càng dâng lên mãnh liệt hơn.

Hấn cầm lấy điện thoại lên, mở bức ảnh của cô gái ra, ấn nút xóa. Nhưng khi trên màn hình hiện lên câu hỏi: “Bạn có chắc chắn muốn xóa?” Hấn do dự rồi lưỡng lự, cuối cùng lại chọn “Không”.

Kể từ đó, hấn không quay lại khu tập thể đó nữa.

Kể từ đó, hấn bắt đầu gặp gỡ những cô gái xinh đẹp.

Kể từ đó, bức ảnh đó bị hấn giấu kỹ trong điện thoại.

Kể từ đó, dần dần hấn cảm thấy mình đã sắp quên được cô gái đó rồi.

Sau đó, sau đó.

Sau đó khi ở Golden Melody, hắn lại thấy cô ấy một lần nữa.

...

Đối với hắn, đó không phải lần đầu họ gặp nhau.

Nhưng đối với cô, hắn vẫn là một người xa lạ.

HẾT

(phù...phù... cuối cùng cũng làm xong thêm 1 truyện nữa, cuốn này là một trong những cuốn ta tâm đắc, mặc dù ta có mua cuốn truyện này cũng định up lên Alobooks ọi người xem, nhưng nghĩ đến đánh máy mấy chục chương nên hơi lười (hehehe) (←__→), xin nguồn của lequydon, để up lên...dạo này bận thi nên ta cũng ráng up lên hết, để có thời gian mới tập trung thi được (còn update nên ta thấy ngứa ngáy tay chân lắm.....) hjhjhjhj

” Không yêu đừng nói lời cay đắng”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-mo-ve-em>